

Г-35

Діло

1891 р. I-II кв.

ЛНБ України ім.В.Стефаника

01156086 (R)

Наявні числа газет:
№ 1-36,36/37,38-136;

Одъ якогось часу стали зновъ ходити
вѣсти, що Австрія въ порозумѣнію зъ Англією
загодати ся при одновѣдливій нагодѣ заняти
мѣсто Солунъ въ Туреччинѣ. Вѣсть та, хочъ
очевидно безосновна, заслугує все таки на
увагу бодай диятого, якъ мотивує ся потреба
и причина того рода окупации. Розумѣє ся,
що та окупация могла бы хибѣ ажъ тогды на-
ступити, коли бы прийшло до ліквідаціи Тур-
еччини, а можливостей того припускає
навѣть англійска преса, котра загално про-
мавляла доси за удержаньемъ Туреччини. То-
рисловска Nat. Review помѣстила статью, въ
котрій авторъ каже, що видявшись добре въ
Туреччину, мусить ся прийти до того пере-
команія, що Туреччинѣ вже недалекій кінець
въ Европі, що незадовго загратъ трубы во-
єний, а тогды повинна Англія выслати чимъ
скорше свою флоту и обєднати зновъ вой-
скомъ той трикутникъ, на котрѣмъ мѣстять
ся Константинополь, чтобы се мѣсто вяти въ
свои руки. Передъ силою Англіи уступити и
Россія; Болгаре и Сербы скинуть въ себе
армо гнобителя, въ чомъ вимъ поможе Англія
и Австрія и тогды наступитъ роздѣлъ бал-
каньского півострова. Австрія посуєсь до
Солунъ и одмежить Славянъ вѣдъ Греківъ.
Болгарія и Сербія подѣлять ся Македонією;
Греція достане полудневну часть Альбаниа, а
Черногора повнѣччу. До Румуніа верне наладъ
то, що їй забрала Россія по 1878 р. — зна-
чить ся Бесарабія. Indep. Belge доносить зновъ,
що межѣ Австрією и Англією стала якась
тайна умова, поєдла котрою Австрія має заим-

Высокопоставленный Пане После!
Зъ программу Вашу, выглагошеную в
послѣднихъ засѣданіяхъ сойму, котра ясно

Поднятия численности са по 10 кр. бърз стигане.

Кибитки такъ проежало, що встаетъ э-э-а стола,
кладетъ свата напастарини въсомъ и выходитъ
э-э Семёномъ до его хаты, бо не въ силѣ див-
виться на свое безталанье. Но выходи Омелька
заворушилось въ хатѣ усе. Госдѣ думать, что
бы разболѣвъ ся, Катерина розилака-
лась, Олеся также, — дѣти также — о-
девши дикѣ стоять муромъ на побѣвщици,
подсѣваючи многоглатствіе и закроплюю-
чися чаркою — бо ему що хвиля „октава“
спадаетъ. На томъ кончатъ ся двѣ друга.
Катерина-мученица, якъ ей по усному пове-
дакъ, не може отягнуться по вчерашней хале-
цѣ. А Омелька якъ нема такъ нема. Песню
хотѣ обиднѣ аго вчера тай днь ураженій
забравъ ся. Ай, якъ бы она знала, хто се та-
кій? А не жке-жь кто иншій, якъ Олеся че-
резъ того теленяка своего, подорку Семёна!
Она, Катерина, добре пригаду събѣ теперь,
якъ Олеся вчера бѣдъ него бдѣвалась та за
Семёномъ виркала. Якъ же-жь не маѣть об-
дѣтисъ? А пожди-жь ты юродина дочко! На-
ступая кара: Олеся муситъ подождати тутъ
коло хаты, ажъ придетъ Омелько, по которо-
му Катерина посмала. — „А якъ прий-
детъ, то ты Олесю, поможи э-э нимъ шире, якъ
належитъ такой дѣвичнѣ якъ ты, въ такомъ
паробкомъ якъ Омелько.“ Бѣдна Олеся нимо-
любе. Дарма! На сю розмову цѣлѣвий и
спать, котрый етае за деревомъ и подслухуетъ.
Надоходить Омелько, сумный-сумный, ажъ за-
душну хитаєтъ. Олеся справдѣ мовить э-э нимъ
шире, але не такъ, якъ гадала Катерина, а
такъ, якъ їй самой було треба. Добрий Омель-
ко общією помѣчъ, тымъ больше, що Семёнъ
и Олеся — то аго теперь одинона дружба.
— „А свата, — кончить дѣль горячо, — якъ ли-
ше побачу, задую якъ муху!“ Дослухавъ ся
спать: бѣдъ теперь биты ся Омельныи и ни-
кого зъ семёновъ. Щобѣ одити в Катер-
ину, яко парубку допустили.

інституції економічного життя, — то наші інституції економічного життя матеріального багатства. Це в селі єдине читання і красиво розвивається, там в читальні, як в розсаднику, можна легко вижити і в життєві інституції до дитинства економічного, там є суті класи повичков, шпихальні громадські, народні спідки, сільські крамниці і другі того роду. О такі інституції економічного повинні ми старати ся своїми силами, розвивати їх, шлекати і берегти як ока в голові. Ми повинні дбати, щоби взяти торгівлю в свої руки и вивести наш народ з рук несовітної жидівської торгівлі — паразитів. Дивніе економічне — се підвални, на котрих має опиратися наше життя народне, се справа переважна, бо ми економічно ще дуже слабкі, дла-

Лондонъ 17 сѣчня. Въ Чилье ширить ся революція. Головну ролю грае жиниарка;

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рус. свята) о 6-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить в авторську, а в авторську і патицію на першому разі в Діалог.

Предплату і нисерату приймають: у Львові Адміністрація „Діалога“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і в Боро виставки у. Карла Людвига 9. у Відні M. Dukas, I. Schulze-Wechsungen 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті в Гамбургі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплати на „Діалог“ і нисерату платити у Львові.

ДІАЛОГ

Предплати на „Діалог“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 ар. на півріччя . . . 9 ар. на чверть року . . . 4 ар. 50 кр. на місяць . . . 1 ар. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 ар. на півріччя . . . 8 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 кр. **Редакція, Адміністрація і Експедиція** під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи нисерату си лише на попереднє застереження. — Рекламні нисерату нисерату вільні від перти. **Подписне число копій** 8 кр. в. в. **Оголошення** приймають си по ціні 6 ар. одні строки нисерату в рубль. „Надбавки“ по 20 ар. в. в. **Подписи** числять си по 10 ар. одні строки.

Просимо уклінно о як найскорше надсилання передплати на рік 1891-ий і за леглостей за рік 1890-ий.

Видавництво „Діалог“.

У Львові дня 7 (19 н. ст.) січня 1890.

В рубриці „Голоси праги о справі рускій“ знайдуть наш читачів із нинішнім членом дів цікаві речі: одна — то заважний напад львівської польської демократичної Тугупи на виділу красавий за ведану ухвалу, щоби на рускій писемі одновдати по руски і руским писемом, а друга — то імператинське выступлення львівської духовної газети Tygodnik katolicki против руских владик. Аргументація одної в другій газеті знайдуть наш читачів в дошкільній рубриці, а ми тут вискажемо бдт себе кілька загальніших заміток на їх адресу.

З нагоди сего бдтмв Тугупи-и мусимо економити тую характеристику проану серед журналістики польської, що коли консервативна преса польська зміну ситуації, випорену відносинами заявленями в сойм, привала в безпартійно, одновдіно до ваги фактів, в бодій держити ся в резерві, — то демократична преса польська заявля супротив новон ситуації становити або нераде (N. Reform) або прямо вороже (Kurjer lwowski i Tugupa), хотів в програмі посла Романчука було обднесене старане о подвигнене селянства і мідництва. Се може бути загадкою для де-кого тмв більше, що через нисерату част демократів польскій в своій прасі одновселись до Русинів більше-менше прихильно, за що нмв навіть бдт консервативних органів польскій доводились докори.

Однакож загадка ся дасть ся нині вже легко розв'язати. Демократія польська в Галичині, особливо на Русі, була і єсть досить безсилна супротив консервативності польскій, отже в Русинах галицьких глядала собі союзника против своїх — як кажуть — gasieli ratyotuzmi polskiego. Союз з Русинами був для неї дуже користний, бо як з одної сторони був їй помічником в борбі з консерватизмом польским, так з

з другої сторони за той союз Русинам не треба було нічого давати. Дуже мудра приповідка польська каже: kien ten, co widziej daje, jak ma, a my baczili, що при виборах до ради державної в 1885 році демократія польська дала Русинам один голос польско-демократичний в однокім окрузі долинь-сисої. А що-до розширення руских прав політичних і національних, то демократичній патріотизм польскій мав бути зовсім спокійним: з одної сторони самі Русинам нічого дати не могли, а з другої сторони знали добре, що коли Русини идуть з ними против їх братів-консервативів, то ті будуть мати хіба ще одну причину більше — бути глухими на справедливий домага Русинів.

Так розв'язує ся тота загадка: длячого демократична преса польська при певній ситуації займала супротив Русинів-націоналістів таке — як сказано — нераде або в просто вороже становити. Если союз демократів польскій з демократичним народом руским походив з широти, то ми справді не можемо зрозуміти, длячого демократія польська так страхалась того, щоби консерватисти польскій не згодились на деякі концесії для Русинів. Если союз був ширий і если демократів польскій справді бажали для добра обох народів краю розширення політичних і національних прав Русинів, то з такого звороту повинні би хіба тінитись. Тимчасом же нмв гнвють ся! Стаття-ж Тугупи-и єсть доказом, що демократія польська не єсть вільна навіть бдт шовіністів, що горшій, як мідж консервативними польскими. Чи такий шовінізм вийде на добро демократії польскій, надь тмв не наділо-б їй пригадуватись.

Другого рода шовіністам — з Tygodnik-a katolick-ого — дав належну бдразу „Душпастир“, а ми докинемо ще кілька слів бдт себе.

Сі шовіністи хотять знов в нмв католицьму дискредитувати консолідацію руском справу, хоть та консолідація бдбувал ся і при чинній участі єпископів наших, котрі вже становити мв минушністю своєю можуть для редакторів католицького дневника польского бути порукою, що на той консолідації справа католицька чей же не утерити.

Ба Tygodnik katolicki не знає навіть про

нмв греко-католицьку церкву! Річ се дуже сумна мати такі малі відомості з справ церковних краю і держави. Таж в Австро-Угорщині єсть аж 10 єпархій греко-католицької церкви, з котрих 5 на Русі в Австро-Угорщині: у Львові, Перемишлі, Станіславові, Ужгороді і Прашеві.

Як оклик „niema Rusi!“ пережив сь, не привівши користи Полькам, так і оклик „niema grecko-katolickiej wiary!“ не принесе хіба, бо нестучного і живого організму греко-католицької церкви в Галичині ніхто не захищати. І як Русини не розблизуть ся в польщині, так і наш греко-католицький обряд не буде вборонений латинським. Шовіністи з Tygodnik-a katolick-ого нехай собі тільки пригадують автій слова папи Бенедикта XIV-го.

Справозданье посольске в Турці.

Посол Константин Телишевский разсказ до выборов в город округа турчанского следующее писмо:

Турка, 1-го січня 1891.

Мноу честь запросити Вас, Высокопоставленных Выбранных в Правыбранных округа выборного Турчанского на Вече посольске, которе бдбуде ся дня 17 (29 н. ст.) січня 1891 р. в Турці в сали Рады повѣтовой з слѣдующим порядком дневным:

I. О годив 10-й рано богослуженье.

II. О годив 11-й рано отворенье и у-конституированье вѣча черезъ выборы президи.

III. Справозданье посольске.

IV. Интерпелляция и відповѣди на поставленн интерпелляция и запятая.

V. Выеки и ухвалы вѣчий.

Поневже Вамъ уже вѣдомо, что посольства есей соймова якъ бдт взглядомъ экономическимъ такъ и бдт взглядомъ политическимъ належать до найважнѣйшихъ подѣй сучасныхъ нашего краю, протѣ эвертаю ся до всѣхъ добромислящихъ и якъ красн нашому такъ и рускому народу добра бажующихъ выборовъ и правыбранныхъ нашего повѣту зъ завывомъ ширимъ: Не жалуйте Вашего труда, прибудьте якъ найчисленнѣйше, выслушайте мене, парадьте ся и выскажете Ваш судъ о моѣй дѣятельности посольскій.

Зъ поважаньемъ

Телишевский.

До кривдъ Русинів при конскрипції.

Зъ Бѣлки, вѣ повѣті перемшлян-скімъ, пишуть намъ:

„Высокопоставленн читателѣ скотятъ не-речитати нашу допись та подѣлять ся зъ нами сумною вѣсткою, яку мы бдстали бдт Выс. ц. к. намѣстництва вѣ справѣ конскрипції, не вѣ часть переносжуванон вѣ селѣ Бѣлцѣ, староства перемшлянського.

Дня 9 січня 1891 р. ссылаемо раду громадску и, межъ нмими ухвалами, ухвалено, щоби, якъ зачнуть писати конскрипцію, убдмнуты ся, абы нмв списати рускою бесѣдою и рускимъ писемомъ.

„Сказаного дня приѣхавъ комисаръ п. Душинский, а по списаню аркуша вѣ домѣ павѣ-отца И. Телишевского, разложивъ ся зъ актами вѣ громадской канцеляріи. Члены комисіи поставили до п. комисара просьбу, щоби писавъ конскрипцію рускою бесѣдою и рускимъ писемомъ, а то на таковой подстанѣ, що:

1) народъ рускій повиненъ бдти трактованый такими самими правами, якъ народъ польскій;

2) на друкахъ назначенныхъ на конскрипцію знаходить ся руска бесѣда и руске писмо;

3) вѣдмо, что конскрипцію можна и повинно си писати по руски и рускимъ писемомъ, бо п. комисаръ вѣ домѣ о. де-ка-на ссылавъ аркушъ рускою бесѣдою и рускимъ писемомъ;

4) мы 4-миліонный народъ вѣ Австрій, то всѣ урядники на подстанѣ законныхъ о державнѣй рбнсправности повинны у Русинів урядувати рускою бесѣдою и рускимъ писемомъ.

„На просьбу членовъ комисіи п. комисаръ Душинский давъ бдповѣдь противну. Тогдѣ мы удали ся зъ просьбою до ц. к. старосты перемшлянського п. Янера, Полякамъ сприяющего. П. староста бдповѣтъ намъ, что конскрипція має писатись только по польски або по нѣмецки (!!).

„Мы, тою бдповѣдію не задовольни, заравъ выслали слѣдующу телеграму до Выс. ц. к. намѣстництва:

„Высоке Намѣстництво!

Дня 9 січня 1891 по другимъ наказы старосты Янера вѣ Перемшлянахъ пишуть конскрипцію по польски вѣ громадѣ Бѣлки. На подстанѣ ухвалы рады громадской просити бддписанн члены комисіи тов громады: Выс. намѣстництво эволитъ бддкисати и наказыати, абы писали конскрипцію рускимъ писемомъ.“

„На повѣстому телеграму пришло члрств староства така бдповѣдь намѣстництва:

„Do Zwierzchności gminnej w Biele.

Wysokie c. k. Namiestnictwo oznajmiło re- skryptem z dnia 10 stycznia 1891 l. 2308, że

ЗДРАЧІ *).

Образокъ зъ Галицкои Калифорніи.

Написавъ Стефанъ Пятка.

I.

Ранокъ лѣтній, красний. Сонце не выкотало ся ще цѣлымъ кругомъ на сходѣ, народъ вѣстас ся вєсюди, куды гляньє око, а все їде на передь, не пытає: лбже не лбже, трава не трава, робать єсюди єтежки, до-роги царною людскою, ницїи передь часомъ дѣло суетающего хлѣбороба. Не для плугатора ту мѣсце, не для жєнцѣвъ и косарѣвъ ту трудъ невтомимый та праца благородна, — ту промислѣ и рудництво воскресли самі бдт себе, ту наєта и вѣсьє земный крмють ся вѣ нѣдрѣхъ земли.

Одъ ранноз зарѣ горлас Паранька Гулиха на своімъ полі, продає нѣзъ своихъ лмъ кнпачку спблнникамъ Лейбѣ Скойлера, рахувє кнбѣл та лѣку нмъ не знає; все що жиди одєвъ кнбѣл вытнгутъ зъ лмы и выльотъ до бочки, то Гулиха камѣвичнѣ зъ-пдѣ нѣгъ та й вѣ кишєню.

— Уже ємдєсєть кнбѣлѣ вѣ бочцѣ, — каже Паранька, — платѣть!

— Що говорите павѣ Гулихо? що? — бдывають ся на се жиди, — навіть двєцєть ще нема! Ану порухайте тѣ кнзѣвички що-єте кндалн вѣ кишєню!

— Переконаю васъ, — каже невѣста и стала глядати при димцѣ за кишєню. Шукає, шукає, нема кишєнѣ зъ камѣвичками, только дѣра вѣ томѣ мѣсци осталась. Стративъ ся рахунокъ, а жидки шваркотуть, смѣють ся.

— Злодѣѣ жиди! — закричала здорєвно Гулиха, — вы менѣ димку порѣзали, кишєню бдтали зъ камѣвичками! вы мене загнѣли! гвѣать! гвѣать! люди ратуєть! ту розбѣднѣ мене нацали!

На сєй крикъ почали збѣгѣтись хрєщенї и нехрєщенї зѣ всѣхъ сторонѣ, куды хто й

дывѣвъ ся, туды бѣгъ дивитись на поруганьє, на чудо.

Лмш нѣчній робѣтнѣикъ Лейбѣ Скойлера пѣдѣ проведомъ Ількѣ Вутавцѣ та Івана Дрѣмбѣ не зважали на єю комєдію, навіть не дивили ся вѣ тоту сторону, до колишня перша кметиха цитолѣла ся зъ жидами. Оня апали ще зъ-ночи, що такъ бдде: кучнїрѣ постановили бабу обдурити и забрати вѣ неч кнпачку за дурно.

Пустили ся Вутавецъ и Дрѣмба зъ своєю вѣгатою члрств пѣдѣвокъ шпєнцію, далѣй по-машинували вѣсковымъ крокомъ Сасиковою конопнєю, ажъ вышлѣ пѣдѣ дебру коло Щуриковоу хаты.

Они були першими ямарами свого часу, повнѣли у Скойлера службѣ гѣричного пѣжнїра, штигара, рудника, дозорца, а Скойлеръ за се не жалувѣвъ нмѣ вѣ горѣвки, вѣ тюртону, вѣ теплонъ стравы, ще вѣ часомъ дававъ нмѣ по пѣлька рєньскыхъ завѣтцѣ.

II.

И поставили Дрѣмба, Вутавецъ и товаришѣ, дивѣль ся, слухаютъ, якъ Петро Щурикъ водѣть ся за барки зъ шпєнцѣмъ Дмитромъ Мацѣрою. Щурикъ хоче порубати при-бѣту на вербѣ дощку, на котрѣй намальовано кнпачкою чѣбѣтъ, а шпєцѣ Мацѣора просѣтъ и держѣть Щурика, не давъ.

— Вѣ мене не коршма! — кричить Щурикъ, — таковъ публїкѣ зъ моего обѣята и вѣ мои вербѣ не дамъ робити! Не досѣтъ, що-мѣ пустѣвъ васъ вѣ комѣрѣню, та й того маю досѣтъ! Завнчувѣть хату, якъ запѣвѣтєну, не позволю! И ще єгоєдѣарѣ собі на своѣмъ!

— Пѣне Петро, не гнѣвайте ся!

— И не пѣвъ! и єгоєдѣарѣ! Говори собі „пѣане“ до такихъ, якъ ты самъ, а мене не ганѣби!

Сварѣть ся єгоєдѣарѣ зъ комѣрнїкамъ, ямарѣ слухаютъ, смѣють ся, — ажъ пѣнадѣѣно зъ кропнѣвъ пѣдѣ плотомъ пѣдѣвѣвъ костру-бѣту голову голодранецѣ, захрѣпѣвъ неприя-тѣнымъ голосомъ:

— Голото до роботѣ! Махай одєтъ зъ другимъ, куды пустѣвъ ся, не кричи и дай поряднѣмъ людямъ снѣти!

— Дивѣ, дивѣ! Отъ де нашъ адвокатъ отворѣвъ свою канцелярію! — каже Ількѣ Вутавецъ.

Супернїки и свѣдѣи стали глядѣть на чѣловѣка, укритого вѣ кропнѣвъ, и бѣзнали вѣ нѣмъ своего правотарѣ, писарѣ.

— Що вы тамъ пѣне Заплывѣстѣй мѣди-туєтъ? — спытавъ Іванѣ Дрѣмба, знѣный вѣ ушнїливѣстѣи. — Не лѣшєе було положити ся вѣ шпєнцѣ Терлєцкоу, та невѣста мала бы менше грызѣты зъ ворѣбцями. На Галина бддуть бѣгѣтѣ бѣтѣ ся надъ нашомъ лѣберѣю. Ходѣтъ бѣшєе!.. Кѣнѣоба за вами пытає, хоче напѣсати до дому, щоби єму жѣвика прислала тонѣтѣй холѣщѣи.

— А свѣданокъ бдде? — спытавъ ла-холата.

— Дивѣть ся! Вѣ кропнѣву вамъ не по-нєсє! Щуриковѣ ось прочѣтаєтъ, зѣкѣ єму дє-крєтъ чѣ интерцѣлу напѣсавъ Мацѣора мѣвєю на дощѣ.

Зѣвѣвъ ся Леонѣ Заплывѣстѣй якъ дуга, одною рукою прѣдержѣвъ полѣ, другою насу-пѣвъ на бакѣвъ положаннѣй цѣлѣндѣвъ, прѣ-ступѣвъ дѣ вербѣ и перѣчитѣвъ на дощѣ таку опѣвѣтку:

„За цѣбѣтрѣ рєньского робѣлю пару чѣ-бѣтъ пасѣвѣхъ — Дмитро Мацѣора, шпєцѣ изъ-за Чєстного Святого Хрєста зъ Драго-бѣачѣ.“

Перѣдѣдѣдѣдѣ три слова „Чєстного Свя-того Хрєста“ казѣвъ собі Щурикъ Заплывѣ-стѣму трѣчи перѣчитѣвъ, по томѣ змѣкъ якъ розбѣгѣтѣвъ вѣскѣ, спустѣвъ сожѣру, вѣже не напѣравѣвъ ся дѣ вербѣ табѣлицѣ рубѣти, вѣзѣвъ Мацѣору за рукавъ и пѣшли оба до євѣдѣдного шнїку на перѣпроснѣи. Хлопы пѣдѣвѣляли вѣ-вѣску, мѣрѣли намальованнѣй чѣбѣтъ пѣлицѣ-ми, одєвъ свѣлувѣвъ ся навіть прочѣтати на-пѣсанє пѣдѣ чѣботѣмъ на дощѣ, але якѣсь не лѣшло.

— Дивѣ, дивѣ на старого бѣштѣвѣрѣнта! — говорѣвъ Ількѣ Вутавецъ, спѣвѣраючи на своѣ бѣбѣ пѣсѣданѣй и порѣзѣдуваннѣй ногѣ, — ажъ де занєсєло єго зъ Драгобѣачѣ! Вѣже шпєцѣ таковѣ берутъ ся на єспѣобы! Лѣшєе прибѣвъ бы до вербѣ конѣты, на котрѣ робѣтъ Никѣлѣ вѣбѣтовѣ чѣботѣ на анѣу, то кожѣй анѣвъ бы, о що ходѣтъ.

— Дивѣ, дивѣ на старого бѣштѣвѣрѣнта! — говорѣвъ Ількѣ Вутавецъ, спѣвѣраючи на своѣ бѣбѣ пѣсѣданѣй и порѣзѣдуваннѣй ногѣ, — ажъ де занєсєло єго зъ Драгобѣачѣ! Вѣже шпєцѣ таковѣ берутъ ся на єспѣобы! Лѣшєе прибѣвъ бы до вербѣ конѣты, на котрѣ робѣтъ Никѣлѣ вѣбѣтовѣ чѣботѣ на анѣу, то кожѣй анѣвъ бы, о що ходѣтъ.

— То, то, то! — прѣтакѣнуло ажъ кѣль-кохъ наравѣ, — чѣботѣи на конѣто Никѣлы вѣбѣта, то алѣ!.. Вѣхѣтъ, скрѣтѣль и дѣбѣ оучѣ въ ногоу якъ ковѣща зѣвѣзѣтъ ся.

— Сковѣйте ся зъ Никѣлоу вѣбѣтомъ! — каже Дрѣмба и пѣдѣвѣннѣй ногу зъ чѣботѣмъ задрѣтѣмъ до горы якъ копанѣца. — Вѣ томѣ „цѣжѣмъ“ помѣщу зарѣвъ вѣбѣтѣвѣсѣй чѣбѣтъ зъ холѣвою!

— Ты бѣвѣннѣй вѣбѣтовѣ ногу? — шумѣвно спытавъ Вутавецъ. — Тѣбѣй ходѣкъ зъ єго чѣ-бѣтъ може бѣгѣтѣи якъ шурѣ въ Скойлерѣвѣй шѣтольнѣ.

— Ты вѣлєбнѣй нѣжнѣирѣ до вѣбѣтовѣ євѣвѣлѣ! Нѣй ты нѣчє Скойлєрѣ, що такоу правдоу дѣхѣвъ, дасть бѣтъ тобѣ!.. Прѣпала „бѣсолѣка холѣна (колѣчѣна) хѣлѣбѣ парѣва и го-рѣчка євѣвѣтѣку“.

— Що правда то не грѣхъ: я зъ вѣйсѣки ще знѣю, що за кѣлѣбѣтъ нѣли при рѣгѣмѣнтѣ зъ єго ногѣми; шѣвѣцѣ мѣсѣли євѣбно робѣти на єго „цѣжѣмъ“.

Вышѣвъ Мацѣора Дмитро вѣлѣжѣнѣєко ко-пѣтъ, прѣбѣвъ пѣдѣ зѣвѣвѣскоу, а Заплывѣстѣй замѣчѣвъ вѣ кнпачку пѣлєцѣ и напѣсѣвъ кн-рѣлицѣю:

„Пѣра такѣхъ пасѣвѣхъ только за три рѣньскѣ — Мацѣора Дмитро знѣкомѣй шпєцѣ зъ Драгобѣачѣ изъ-за Чєстного Святого Хрєста.“

Се ямарѣвъ нѣзѣвѣжѣно подобѣло ся, всѣ радо глядѣли на таке чудо.

— А що? — пытавъ зъ гордѣстію Вута-вєцѣ товариша, — мѣрѣй сѣвѣй ходѣкъ, мѣ-рай!.. Бѣвѣвъ-єсь де таку ногу?

— Що бѣльшу бдѣ того копытѣ бѣвѣвъ! — бдповѣтъ Дрѣмба.

— Де?

— А вѣ Драгобѣичѣ на костѣлѣ того вѣ-лѣта ногѣ.

— Не бѣльша бдѣ неєго.

Однаково рѣвѣй, — рѣзѣсудѣвъ Заплѣ-вѣстѣй и на томѣ закѣнѣчила ся перша рѣклѣ-ма шѣвѣца Мацѣора.

Ямарѣ забрали ся зъ Заплывѣстѣмъ до євѣску Федѣрка полѣгодѣти при кѣлѣшѣу своѣ справѣ лѣстовѣй и процѣсовѣй.

*) Здрачї — коротко видчїй. Прим. авт.

telegraficzna prośba Jana Sikorskiego, Filipa Maryczy i Fedka Maryczy o przeprowadzeniu konspiracyi w miejscowości Bilec w ruskim języku nie może być uwzględniona, gdyż arkusze sprawy (for. V), które są dokumentami urzędowymi i jako takie ujęte w księgi konspiracyjne, będą w myśl § 26. ustawy z dnia 29 marca 1869 N. 67 D. pr. p. przechowywane w c. k. Starostwie i winne być sporządzone przez komisarzy konspiracyjnych w języku urzędowym to jest polskim.

O czym zawiadamiam Związność gminną z poleceniem ścisłego zastosowania się do tego wysokiego reskryptu pod uniknięciem grzywny 100 złr.

Przemysław dnia 13 stycznia 1891.
C. k. starosta Janner.

„У насъ въ Бѣлці конспірація повинна була писати ся днѣ 24 сѣчня, а що и комісаръ хотѣвъ написати д. 9 сѣчня, и се ему не вдало ся, то мы маємо що часть до 24 сѣчня внести блідикъ до ц. к. міністерства справъ внутрішнихъ.

„Зъ того, що стало ся у насъ теперъ при конспірації, виходить, що Русини мають рѣвноправність лише на папері, а до правдивої рѣвноправности ще намъ далеко. Нашої рѣвноправности ставлять на кождомъ кроці опіръ и мы за свою рѣвноправність мусимо все упоминати ся. Друга сторона обходиться ся зъ нами, якъ зъ якими противниками, — але мы не перестаємо упоминати ся за своїми правами, доки не досягнемо правдивої рѣвноправности. Правительственный органъ не повиненъ бувати насъ чимъ-будь, бо мы народъ на своїй рідній землі. Бѣли другі народи свою бѣсѣду и своє писмо владичають та свою бѣсѣду мають за урядову, то и мы мусимо за себе бѣгати та за своїми дорогими правами упоминати ся.

Въ Бѣлці днѣ 17 сѣчня 1891.

Іванъ Скорикій,
господаръ и голова читальнѣ.

Письма признания

послови Романчуков и его товаришамъ
одномышленникамъ.

II.

Зъ Залѣщичского пошту.

Высокодостоинный Павелъ Председателю!

Густый и темный туманъ, що сповинавъ довший часть галицко-руську землю, вѣднѣ уступивъ, бо на рускомъ небокраїи засіяла на-ново въ повѣтрѣ зоря-збраница, народно-руська программа, котра, збѣлѣвши такъ свѣтло въ 1848 роцѣ, кийсь часъ была померкла. Засіяла на ново и вже буде свѣтити безъ перешкоды та присвѣчувати новому житю нашего народу въ будущидѣ.

То-жъ честь и слава Вамъ, проводники-патріоты, що підняли Вы высоко въ гору прапоръ, на котромъ выписана программа нашего народу, и що Вы справу руску вывели на чисту воду. Вы голосно заявили передъ свѣтомъ: хто мы, чия правда, чия кривда и чин мы дѣти.

То-жъ дякуємо Вамъ, що Вы выголосили во всеуслышаніи: 1) що мы народъ самостоятельный, обладающий своіи питоменный языкъ и литературу, а не приѣзжика народу авъ польского, авъ московского; 2) що мы тримаємо все вѣрно свои вѣры и своего обраду; 3) що мы не зрадики династїи и державы, але яко достойны сыны хорошихъ предковъ нашихъ были и будемо для Австрїи вѣрными Тирольцами Востоку; 4) що мы дѣти свободны любили бѣдѣвшихъ нашихъ, не одушевляємо до деопотизму, але мы приятели конституції, свободы та поступу, и вѣнчи б) що мы даємо самі про себе, та радѣ-бы въ законѣи дорожѣи подвѣстия, а проводники нашѣ въ тобѣ намъ помогаютъ.

На сѣ точки годимось и пишемось на нихъ радо, бо нема въ нихъ нічого такого, що бы затрогувало честь и достоинство народис. Противъ сѣхъ точокъ могли бы хѣба

III.

Спровадивъ ся Дмитро Мацюра, на слово своего кума вѣдѣи Николая, зъ Дрогобыча до насъ, помѣстивъ ся въ хатѣ Щурика на другой сторонѣ, та только всен гарканими мавъ зъ своимъ господаремъ, що за сѣю выѣску на вербѣ. Не жалую, що перенѣтъ сѣ; послужило шеенца на новой оселѣ, — шеница смѣле ся: идуть люди якъ до знахораноробѣта, годѣ работѣ дати раду. Грѣшны люди въ Калігорнїи розвѣтуютъ, платять не по трѣ, але и по вѣсѣмъ, десять рѣньскихъ за пару чобѣтъ зроблѣныхъ на копѣи Николая вѣдѣи.

До двохъ лѣтъ ставѣ Мацюра дѣйствителъ цеховымъ паномъ мастромъ, якъ въ Дрогобычи Л. Коже до него горне ся въ роботу: панъ, чи Иванъ, чи жидъ — все замовляе у него чобѣты для себе и для своихъ робѣтниковъ, та хто въ него не челядинкомъ, той не має на що и шала въ калитки вынимати, хѣба заиританъ бы ся на Новѣмъ-свѣтѣ до якои жадѣишѣи кошары и робѣвъ за дурно.

Поганѣе Мацюра челядинкомъ при зарѣстѣ, наиркуе, а самъ де-то въ лекшого поклоле — и иде вечеромъ до склепу Федорка послухати де-чего и выпити дурнички.

Правду сказавши, Мацюра Дмитро то голова практична: приде до склепу, сидѣ въ кутину тихо и на все уважае: свои не купитъ, чужон вынѣ, що сѣ вѣнѣ, и все при тобѣ шѣе вынѣе. Добѣло до того, що Дмитро уже руками шкѣры и шкѣлы не дотыкае, лише головою „штурдѣру“. У Федорка цѣлы ли вечерами придилае ся, якѣ паны директоры, инспекторы, комисарѣ и Богъ вѣсть лии матадоры забавляють ся такъ шѣе якъ ур-

выступити люди, що не бажаютъ добра своему народоу...

Прочтавши Вашъ манифестъ, мы мешканцѣ глухого кута зрадѣли дуже, що и нашъ Достойный владика, Преосв. епископъ Юліанъ д-ръ Пелешъ, принявъ народну програму Русинѣвъ, а тымъ самымъ упевнивъ, що підпирати буде культурный змаганъ руского народу.

Дуже насъ и се урѣдувало, що акція и Выс. правительство хоче змѣнити супротивъ насъ Русинѣвъ свое поступованье, и избравши о насъ доброго перекопаниа, обѣцало не только не ставити жадныхъ перешкодъ, але ще и свою помощь въ дѣланіи Русинѣвъ. А се рѣчь неслухон наги. А и тутъ велика заслуга Ваша, Высокодостоинный панове пословъ-народовѣ, що вы публично и ясно, не крѣпоче по-за тытъ, выказали передъ лѣцѣмъ сойму: хто мы и чего мы хочѣмъ.

Теперь справа руска вылилася на чисту воду, стала ясною и певною. Ще разъ кличѣмо: будущидѣ по нашѣи сторонѣ и въ нашѣи рукахъ, лише держѣмъ ся крѣпко и мужественно поднесенного и розвиненого широко руского прапора, а Вы, проводники-патріоты, идѣти смѣло на передъ аь прапорѣи правды въ рукахъ, держѣти и нести его смѣло на будущидѣ и не забываетъ, що и противъ Мойсея выступили были его декотры земляки, затуживши за давнюю неволю египетскую, — такъ и теперь будѣте певны того, що, кромѣ горетки безпачатныхъ, стоить за Вами цѣла Русь!

Набрани 25 грудня 1890.

О. Іоанъ Велигорскій, душпастиръ мѣщанскій. — Іосифъ Каминскій, учитель. — Павло Онулакъ, начальникъ громады. — Петро Заулянтъ, заступникъ начальника. — Вас. Рѣзнякъ, ассесоръ. — Онуф. Грицюкъ, старшій братъ церк. — Яковъ Подручникъ, другій братъ церк. и радный гром. — Вас. Дроздъ, радный гром. — Иванна Велигорска. — Ив. Шабатура, Вас. Казюкъ, пѣв. церк. Мих. Гумешко, члены тов. „Прогрѣса“.

Голосы прасы о руской справѣ.

Подъ заголовкомъ „Wydział krajowy i ergawa guzka“ помѣстивъ *Trybuna* передову статью, въ котрой мѣжъ нимымъ каже:

„Дивно и дивогладо ведѣна „угода“ зъ Русинами посунула ся о крокъ дальше, але о крокъ наименше сподѣванный, и зѣ стороны, о котрой дои не було звѣсто, щобъ брала якусь участь въ переговорахъ, котры розпочало правительство и веде подъ своею выключною одѣйствителноу.

„Выдѣлъ красивый ухвалитъ, щобъ на подав рускѣи, выношенъ до выдѣлу, одновѣдѣти не лишь въ рускомъ языкѣ але и рускою скрописею. Ухвала та выликала загальне одновѣданье. Передовѣмъ насущавъ на гадку, чи выдѣлъ красивый мавъ право ставити таку ухвалу самостойно не одновѣдѣи до сойму? Не ходитъ тутъ о юридичну интерпретацию, але о то, що прѣвъ выдѣлъ красивый знавъ дуже добре, що рѣшае справу великомъ доносимости, рѣвъ великомъ ваги, и тымъ важѣвшу въ хвилѣ, коли правительство по-за плечима сойму входитъ въ якийсь порозумѣнъ зъ одною фракцією Русинѣвъ, не пытаючи зовсѣмъ Поляковъ, що они на то скажутъ.

„Та рѣвъ, на око дробна, мавъ за собою традицію цѣлого нашего періоду конституційного, а змѣна и стасъ ся нѣмъ самодѣльнымъ повалѣньемъ той традиції — и кости Грохольского перевернули бы ся хаба на истѣ, що повалѣнье то довершитъ выдѣлъ своєю ухвалоу.

„Уживанье латинскихъ буквъ для корреспонденції русковъ въ выдѣлѣ красивомъ и для друковъ въ соймѣ — бо прѣвъ стенографичный справозданіи сойму подають до нѣмъ бѣсѣды рускихъ посольѣ латинскими буквами — не було рѣшено наирису або случаю, оно опирало ся и опирае ся на глубокий розвѣвъ, и числѣи ся и числѣи ся зъ фактичними одновѣдѣи и, мимо неодного легкомудреного загоу до змѣны, удалося удержати. Коли отже

нѣмъ выдѣлъ красивый власною постановоу змѣниае власну традицію четвертькову — традицію, котра бы навѣтъ судами мусѣла бути признана правомъ змѣняемъ — и коли не чѣе потребности подлати ту справу подъ рѣшеніе сойму — то доускае ся безъ сумнѣну важного акту самоволь и велику бере за то на себе одѣйствителноу.

„Намаганье примѣнати латинскую азбуку до языка руского мавъ у насъ также свою поважну исторію и не одъ самыхъ Поляковъ выхлѣдали загонны прозелитизму зъ тобѣи наирѣмъ... А коли въ послѣднихъ часахъ латинска азбука не змогла выработи собѣ бѣльшого ужасавая мѣжъ Русинами — то треба то принѣсти въ переважѣи части и той мо екзотическѣи агітації, котрой нѣмъ пактующѣи аь правительствомъ Русинъ такъ торжественно вырѣкають ся. Впрочемъ коли ихъ прапоръ вѣрности для Риму дѣйствѣи чистѣи, то для чого мавъ бути ихъ першымъ жаданѣмъ угловымъ, щобъ борони Боже не уживати до ихъ писма латинскихъ буквъ.

„И пытаемо ся: яку спеціальну мавъ выдѣлъ красивый причину въ тобѣ хвилѣ, щобъ жаданье то принѣсти и ухвалити? Чи Русини зъ своєю акцією „угодоу“ звернули ся до него: до выдѣлу, до сойму? Чи взагалѣи говорѣи о якихъ условіяхъ порозумѣнъ зъ Поляками, и що жертвуютъ зъ своихъ сторонъ? Де и яку дають гарантію за уступки зѣ стороны Поляковъ? Нѣчого зъ того всего мы не видѣли и не чули — противно, мы стрѣчали ся радше въ выказами легковажѣи и рѣвнодушности супротивъ Поляковъ, — мимо того выдѣлъ красивый, заступаючи соймѣ, безъ упоминанья до той акції — иде Русинамъ на зустрічъ, и не маючи зъ ихъ стороны ніякого забезпечѣи взаимности, спѣлности и нерозлучности, несе имъ на тарѣли нову концесію.

„Нѣщастѣмъ и вѣдѣи многихъ послѣднихъ лѣтъ нашон политичн галицѣи были тѣ несистематичный дробѣи концесіи, акѣи мы робили Русинамъ безъ вѣнѣи зъ ихъ стороны поруки. Ихъ лыковата вытравѣлѣи брала заведѣи перенавъ надъ нашою легкомудреностію, политичнымъ утомлѣньемъ надъ нашимъ традиційо добрымъ сердцемъ, котре не разъ въ языкѣи вынѣмъ народѣи дурнотоу наивѣе ся. Мы обдирали ся не разъ зъ того, зъ чого намъ яко одній лишь части народу обдирали ся навѣтъ не було вѣдѣи, щобъ въ данѣмъ случаю купити собѣ хвилю много спокѣи, або добути собѣи обѣстѣи подѣи та оплѣси. То не була политична, то была легкомудрна абдикація, котроу мы ослабили самѣи зъ собѣи еалу почутѣи народного и могучести опору.

„Чи выдѣлъ красивый адавъ собѣ справу зъ практичною доносимости своей ухвалѣи? Чи не аѣи она подѣлалъ кинѣнымъ мѣжъ выдѣлъ красивый а рады повѣтовъ? А що робѣи власти правительственной почастѣи бѣи найвышѣи? Не аѣи же то верно заколоту, кинѣи въ цѣлыи край, а радше окликъ до новыхъ завѣнѣи борѣи замѣтъ устѣиновѣи братѣии агитѣи... Все то представляе ся въ дуже сумныхъ барвахъ и мы мусѣли бы ужѣи дуже прихрыть словѣи, щобъ выказати чувствѣи, акѣи насъ ошлунали при розважѣиу сѣхъ справъ. Межи правительствомъ а автономію выдѣио якусь дѣиу неурозумѣиу для насъ літѣиацию о валициѣи до Русинѣвъ — літѣиацию, для котрой колѣи судъ истѣи не знайде лагодного слова.

Выходяча у Львовѣ газета *Trybuna katolicki*, редактована однимъ львовскимъ лат. катихетомъ, а призначена не лише для духовенства латинского, але и для свѣтскихъ Поляковъ, помѣстивъ въ ч. I-омъ статью подъ заг. Program narodowy raski i odczwapanie się rosy Romanizacji a Bazyliański. Статья тотѣе вымѣрена посередіи и противъ рускихъ владѣи, тожъ *Душпастиръ* въ остатѣи чѣи дѣиу *Trybuna*-а вынѣиу бѣиравъ.

На початку статьи *Trybuna*-а говорѣи ся: „Одѣиа выключно политичного характеру и значѣиу, котру бы спѣио и солидарно ошлушували епископы разомъ зѣ свѣтскими людьми, належитъ певно до найбѣльшихъ рѣд-

костей. А се за-дѣи той причинѣи, що въ политичѣи нема должѣи незрушѣиыхъ, политичнѣи одновѣи и взгляды сѣи змѣнѣи, и епископѣи... не повинѣи безъ дуже важныхъ причинъ зѣтупити до арѣи борѣи политичныхъ...“ и т. д.

Въ одновѣи на сѣи поглядѣи „Душпастиръ“ бѣиравъ автора статьи до кинѣи Конференцїи дошѣи, котру выдѣи польскѣи епископъ З. П. Феліньскѣи. На сторонѣ 175 того творѣи стоить: „Хѣиба аѣи духѣи, що міністеръ церкви, котрого задачею аѣи ведѣие душѣи до небесной бѣтѣи, не повинѣи журити ся о долю бѣтѣи зѣи, а тымъ бѣльше не повинѣи приймаѣи чинѣи участѣи въ суспѣиныхъ и политичныхъ сѣиравѣи своего краю. Скоро свящѣиство плѣи на кораблѣи суспѣиныхъ разомъ зѣи нѣишѣи, то чи може, чи повинѣи для него бути рѣвнодушнѣи, въ акѣи станѣи аѣи корабель?...“ — Священникъ свѣнѣи не вырѣкъ ся своего суспѣиного становѣи, не переставѣи бути вѣиствителемъ посѣианого майна и уживати правѣи горожанскихъ въ краю, его поклѣкуютъ не разъ до чинѣи послугѣи на дорожѣи законодѣи, администратѣи и судѣи“ и т. д.

Дальше — и се рѣвъ найбѣльшѣи — пише *Trybuna katolicki*: „Нехай намъ даруѣи творѣи програмы и тѣ, котры ии подѣи-сали, але мы вѣиу греско-католицкѣи не знаѣиу“. Насѣи импертинѣи дѣиу „Душпастиръ“ бѣиравѣи завоху, оперу на документахъ урядовыхъ.

Потѣи „Душпастиръ“ переходѣи до справы порушеной посломъ Романчукомъ на зѣиравѣи „Народной Радѣи“ реформы Василіанской и такъ пише: „Кѣии вѣи нашъ владѣи опустѣи были сѣиу зѣиравѣи Народной Радѣи, предложѣи посоль Романчука постулаты руского народу въ тобѣи формѣи и въ тобѣи обѣи, акѣи они были уже давнѣише сѣирумулованѣи въ рускомъ посольскомъ кляѣи, а межи ними и тѣи, щобъ усунути чужѣи впливъ зъ руской церкви и щобъ монашѣи василіанскѣи одобрѣи были зъ рукъ оо. Бѣиутовъ. Но такъ якъ въ цивѣиныхъ сѣиравѣи рѣшено удати ся до правительства, такъ въ рѣвахъ церковныхъ рѣшено удати ся до епископѣи, щобъ они зѣиравѣи, що узають добре, т. е. рѣи побѣиу легальнѣи инстанційоу дорогоу, — не було про-те publicznego podburzania przeciw rozporządzeniom Stolicy Apostolskiej, нема ніякого publicznego zgorszenia, бо политичне товариство мавъ конституційно заповучѣи право пѣиципѣинованѣи, а оно мѣирилично не вѣи-сѣиу вѣи сѣиу kościelną, если удало ся до епископѣи, щобъ они тѣи справѣи взяли въ свои руки. А если была бѣсѣда о чужѣи впливахъ, то разумѣио ся имѣиувано вынѣи неспокѣи-каныхъ факторѣи. Якъ и. пр. назвати тоѣи, если молодѣи-священникъ [роз. редакторъ *Trybuna katolicki* оѣи — Рѣи] промѣиавѣи до руской епархїи въ такѣи тоѣи и зъ такою претенсіональностію, якъ учитель до своихъ учѣи-никовъ другою гимназіальною клѣи?“

Зѣиавши въ рѣшѣиу сѣиравѣи ще де-що зѣилюкѣиурації *Trybuna*, „Душпастиръ“ кѣиचितъ статью словами: „Епископы докладѣио знаютъ границѣи и обязанности своей компетенції, а за тоѣи, якъ и коли уживати одѣиныхъ средствъ въ давнихъ обѣиавѣиахъ до одѣи спѣиной цѣи, т. е. вѣиного спасѣи и дочасного блага поѣишеного собѣи стада, за тоѣи, нажѣи, одѣи-чаютъ лишь передъ Богомъ и сѣи. Престоламъ апостольскимъ.“

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Въ субботу закончила ся въ чѣсѣмъ о оѣи мѣи дебата надъ закономъ о роздѣлѣи радѣи культуры краевой. Рѣшено надъ § 39 того закона и надъ внесенѣмъ молодѣи-Чехѣи въ мѣи менѣишѣи, котрой домагали ся, щобъ до сѣиу закона додати ще одѣи параграфъ, постановляющий, що проектъ сѣиу закона мавъ бути рѣвночасно предложѣи до санкції зъ закономъ о реформѣи выборѣи. Въ дебатѣ сѣиу промѣиавѣи насампередъ молодѣи-чѣи послѣи, Кольдѣискѣи и Пацѣи, бѣи такъ членѣи партїи

— Нѣишъ Мацюра дѣистане дулю зъ макѣи, — бѣиывѣе ся слѣиуаръ Грубѣи. — Де повѣитовѣи секретарѣи начинѣе своихъ воловоу чѣиенѣи и вѣиномъ шампанскимъ, тамъ въ корѣи Мѣишѣиного нѣиного не понесутъ: бѣи самѣи уѣитъ позавѣиитъ надъ раѣиомъ до дому...

— Але, але панове! — заговорѣивъ пѣиголосѣи Кольдѣиу. — Граѣи Шмѣиульѣи Бѣиухъ вѣиавъ колѣи зъ Трусовѣи и переговѣи своими кѣиными Рѣиляхѣи зъ Бронѣи чѣири разѣи. Рѣиутѣи доокола обѣихѣи и въ саму глуху пѣиивѣи насѣиомъ зѣиизначѣи чѣири малѣи вѣиавъ по шинѣи до дому!...

— То вже не разъ такъ бывало! Вѣиора програвъ чѣири тысячѣи „подѣи Дубѣи“...

— А Гулай коло Стѣиуи Тройцѣи въ Дрогобычи у понѣиѣиловъ аѣи ковбѣи закупѣивъ бѣи „басѣиірохъ“ та розмѣиувавъ по дорожѣи аѣи до самого дому...

— Але вѣитъ Никола вже село хоче купѣиувати...

— Не може бути!

— Не не може бути, але такъ уже и е на правду.

— Панове, берѣиѣи ся до дѣи! купѣиуѣио закѣиѣи и пробѣиуѣио щастѣи!

— Пробѣиуѣио щастѣи! — повторѣии товаришѣи и вынѣии душѣиомъ свои гѣиѣи на щѣи-славѣи поведѣие интересѣи.

— Отъ приѣишѣи и нашѣи проводѣиръ Мацюра! — зѣиствѣи утѣишо муляръ Бѣиженѣи, — его зѣириѣио головою нашѣи спѣибли!

Почала ся нарада. Розважѣии тудѣи и сюдѣи, остѣиочно по догѣиѣи намѣиѣи ухвалѣии закушѣии собѣиоу кѣилька дѣиучѣи вѣи копѣи на сѣиу. Мацюра ставѣи головнымъ предѣиравѣи-цѣи.

(Конѣи будѣи.)

Шкарды, Земанъ, в старо-Чехъ д-ръ Кайч-а. Сей последний бесѣдникъ сказавъ, что промалыва въ имени старо-чешского клябу, который его до того уважали, а не признавалъ не выступилъ противъ молодого-Чеховъ. Онъ назначилъ зарать въ горы, что его партия не уважаетъ сей законъ, а а стоячи въ связи съ соймовою ординаціею выборкою и буде на нѣмъ голосовать. Другой же законъ, какъ законъ о куріяхъ и зѣна ординаціи выборкой для большон посѣлости стоятъ въ тѣсной связи съ загальною ординаціею соймовою и дающего будутъ старо Чехи аждъ тогда голосовать за сими предложеньями, коли они будутъ равночасно съ закономъ о соймовой ординаціи выборкой предложенъ соймовъ. Бесѣдникъ доказувавъ отъахъ, что въ часахъ небезпечныхъ повинни бѣ Чехи сполучити ся противъ сибльнго верога; что законъ сей не есть чешскому народу такъ дуже шкѣдливый, какъ то говорятъ молодое-Чехи, а наибльшимъ доказомъ того мале число петицій противъ него; что отъовѣдь правитель-ства въ справѣ чешского языка урядового вы-казала велике огорчене въ народѣ и заави-въ наконецъ, что старо-Чехи поставили вне-сене, чтобы законы о куріяхъ, о реформѣ ор-динаціи выборкой для большон посѣлости и о ординаціи соймовой стали равночасно право-сильны, а то можна буде отоброти чрезъ до-даче до каждого закона отъовѣдно изъяснитъ. Такожъ можна бы въ тѣ три законы разомъ залучити, а то тымъ болѣе, что они прийдутъ на слѣдуючій сесіи одити по другомъ подѣ наряду. Звертаючись отъахъ до молодое Че-ховъ, сказавъ Кайч-а: Вы ждали бѣ насъ, чтобы мы аложили мандаты; того мы не аро-били, бо мы уважаемо нашу екзистенцію за новочу для чешского народу; зѣна сценеріи такъ дуже пожадала Нѣмцами наступила бы тогда скорше, кѣ бы хто того сподѣваъ сѣ. И Нѣмцы жадуютъ бѣ насъ, чтобы мы аложи-ли мандаты, але мы того не зробиомъ.—По про-мовавъ же болѣе бесѣдникъ приступле-но до голосованя и принято §. 39 после вне-сены комисіи а внесенне меншости, за котрымъ голосовали лишь молодое-Чехи и партия Шкар-ды, единено. Завтра бѣбуде сѣ трете читанье того закона.

Въ субботу вечеромъ, коли Рігеръ въ-разъ вернувъ съ засѣданя соймового до своего помешканя, зроблено ему велику демон-страцію. Передъ его домоу збѣрало сѣ бу-ло на улицѣ кѣльа сотъ людей, мѣжъ тымъ а богато студентѣвъ и на даный знакъ почали въсѣ кричати: „Прочь съ Рігеромъ! Ганьба Рігерови!“ Отъахъ посмаломъ камѣне и кулъ въ сѣбѣ въ бѣна на першомъ поверѣ и выбѣло кѣль-каначитъ шабъ въ помешканю Рігера. На ули-ци зробивъ сѣ буть такий крикъ, что полиція збѣгла сѣ зарать въ всѣхъ сторѣвъ и лишь во дошлѣмъ часѣ удалоъ ѣй демонстрантовъ ро-збѣжити. При сѣй нагодѣ арештовано одного студента и одного робѣтника. Часть демон-странтовъ пошла отъахъ передъ помешканье Вашатого, а не заставши его дома, закричала кѣльа разбѣ: „Слава!“ и розбѣшла сѣ. Поли-ція стереже теперъ помешканье Рігера.

Агентія Гаваса доноситъ въ Петербурга, что царь принимая въ день Нового року ди-пломатѣвъ у себе, розговаривавъ довшій часъ съ французскимъ амбасадоромъ Лябуле-мъ и высказавъ ему свое велико удоволене въ того, какъ сѣбѣ поступило французское пра-вительство при нагодѣ смерти кн. Лейхтенбер-ского. Агентія Гаваса додае, что розговѣръ ца-ря съ французскимъ амбасадоромъ зробивъ въ петербургскихъ кругахъ дипломатичныхъ ве-лику сензацию.

Какъ зѣвѣсто, розпустила була лондон-ска Times въѣтъ, что царь постановивъ на пред-ложение министра Вышнеградского бѣложить проектъ законъ противъ жидѣвъ на три роки. Въѣтъ ту подавъ буть агадѣйбъ газетъ ен парискій корреспондентъ, который мавъ ен перевѣдати бѣ своего знаномого, ко-торый недавно тому вернувъ съ Петербурга. Въѣтъ та ставъ въ тымъ самымъ мало имо-вѣрна а черезъ бльшій додѣтки до неа, какъ наводитъ Times, сходитъ таки до простон вы-думки. Такъ розказуа Times, что Вышнеград-скій представивъ царевъ, что Россія въ огла-ду на свои финансы не повинна въ теперѣш-ной порѣ задрати сѣ за жидѣвскими банка-рами въ Европѣ. Россійскому министру фи-нансѣвъ становъ въ пригодѣ что оъ такий случай: Якомуъ богатому и образованому жи-дѣви — каже Times — удало сѣ по до-вѣгихъ трудахъ и перешкодахъ достати сѣ ажъ до царя и дочурати ему меморіалъ о поло-женіи въ Россіи. Царь прочитавъ той мемо-ріалъ уажно и наиславъ на нѣмъ азъ боку таку замѣтку: „Сей меморіалъ уложеный дуже краснѣ. Онъ мѣститъ въ сѣбѣ знамениты аргументы, подноситъ сѣ мѣнцами до красно-рѣчивости и выкрывае естрашны рѣчи; але не треба и того забувати, что жиды розпизли Христа и пролили его свѣту кровь.“

Англійскій мужъ державный Ділкѣе, перебуваючій теперъ въ Парижѣ, высказавъ сѣ передъ однимъ въ редакторѣвъ Gaulois такъ о розпущеніи недавно въѣтъ о загальнѣмъ розбѣрою. Може буть, — сказавъ Ділкѣе — что нѣмецкій цѣсарь пустивъ ballon d'essai о розбѣрою, чтобы дати тымъ доказъ, что бѣ хотѣвъ бѣ аменшити тагары своего народу. Але цѣсарь зѣвѣвъ сѣ дуже на успѣху своего проекта. Чтобы на той проектъ всѣ агодили сѣ, мусѣла бѣ насампередъ Франція зѣбрати сѣ разъ на заавѣдѣ доброты Альзацию и Лота-рингію. Небезпечность розбѣроюа лежить за-вѣгда въ тѣмъ, что оно звертае сѣ противъ тѣхъ, котры мають який претенсіи; не видю такожъ нѣякомъ прапачиномъ подѣтави, на ко-трѣй можна бѣ розбѣроюе перевести. Рѣшо-вѣрно аменшенье ефективного стану арміи въ

Нѣмеччинѣ и Франціи не зѣвѣнло бы ще мож-ливости конфлікту. Заваръ першого дня по-такѣмъ аменшено вернула бы Франція до своихъ давнѣйшомъ системы рекрутваня, до за-кона о семилѣтнѣмъ часѣ службы въ войску, а мала бы тогда виправдѣ не такъ численну, але о много здѣбнѣйшу армію. Але що най-важѣйше, то то, что Россія не хоче ро-збѣроюа, бо она не мѣла нѣякомъ резервы. Она удержуе въ часѣ мира величезну армію, бѣльшу кѣтъ арміи Нѣмеччинѣ и Ангстрії ра-зомъ, чтобы тымъ способоу въ наслѣдокъ недостаѣ зѣвѣннѣмъ выпѣннати повѣдѣнѣсть въ случаю мобілізації. Зменшене ефективно-го стану Россійской арміи ослабѣло бы дуже значно ен силу и дающего царь не пристане нѣякомъ на розбѣроюе.

Наибльшимъ може бѣдѣвѣдено на всякій въѣтъ о розбѣроюе аѣтъ нѣтъ подана ита-ліанскаго газетою Esercito Italiano, котра до-носитъ, что правительство италіанское поста-новило предложити парламенту законъ о збѣльшеню часу службы въ италіанской ар-міи о три роки. Виправдъ жадана газета го-воритъ о продолженю часу службы на три ро-ки, але то очевидно аѣтъ лишь похибка, бо въ италіанской арміи заводены ажъ бѣтъ пѣтѣна-цѣти лѣтъ часу службы на три роки. Законъ въ 7 черня 1875 р. постановляе, что часъ службы при лѣтѣ мая тренѣти три роки, пѣтъ лѣтъ въ резервѣ, чотыри роки въ Milizia mobile (красна оборона), а сѣмъ лѣтъ въ Milizia territoriale (ополченѣе). Въ послѣднихъ часахъ була ажъ кѣльа разбѣ бесѣда отѣмъ, чтобы службу въ италіанской войску, котра роз-починае сѣ въ 20-омъ роцѣ житя а кѣнчитъ сѣ въ 30-тѣмъ, продужити до 42 року и то аѣтъ очевидно та зѣвѣна, о котрой Esercito го-воритъ. Чи то продолжене мая односѣти сѣ до красной обороны чи до ополченѣа, сѣ пока-же сѣ ажъ тогда, коли дѣтѣный законъ бѣде предложенъ парламенту.

Велику сензацию у Вѣдн викликало на-мѣрене самоубійство тамошного турецкого амбасадора Садулла-хъ-пашѣ, который ми-нушомъ середѣ въ полудне хотѣвъ добротѣ сѣбѣ житѣ, надѣхавшись въ своей домоуѣ лазни газу до освѣтлюваня. Его виправдъ о-стѣлько бѣратовано, что бѣтъ же жия, але все-таки лежить сѣ безъ памяти. У Вѣдн увер-жуеъ упорно поголоска, что причина самоу-бійства мала буть политична и дающего намѣ-ря амбасадора турецка оголосити въ сѣй справѣ офіціальный комунікатъ. Правдивою при-чиною — кажутъ — мала буть меланхолія, въ ко-тру попалъ Садуллахъ, бѣтъ коли нездужае его жия, что перебувае въ Константинополѣ; сѣмъ днями мавъ бѣтъ дѣстѣти въѣтъ, что и донѣка его, котру бѣтъ дуже любивъ, небез-печно наведужаа и то сполучаю его до такъ сумного кроку. Садуллахъ-паша мѣе около 50 лѣтъ и аѣтъ у Вѣдн амбасадоромъ бѣтъ 1883 р.; бѣтъ мѣе бѣтъ такожъ великомъ лю-бимцемъ султана Абдул-Гаміда.

До Voss. Zig. доносѣтъ въ Константино-поле, что турецка полиція дождѣла сѣ, что а-генты Россійскій, котрымъ она на жаданье ро-ссійского правительства дозволяла, чтобы они арештовали Луцкого, буть Россійскій оѣи-царь въ генеральномъ штабѣ, котры черезъ цѣлый той часъ, что перебували въ Константинополѣ и въѣтъ-то чекали на приѣздъ Луцкого, здѣбнѣли пляны въ фортификаціи и терену та мѣрлаа клубну Босфору. Въ кѣльа дѣнѣвъ по аудіенціи Нездидова у султана въ справѣ Луцкого, предложивъ султанови секре-таръ въ одного посолѣства цѣлый плянъ мобі-лізації Россійской флоты чорноморской и плянъ ен озвѣнны на Босфоръ и Константи-нополѣ, оба въ наибльшійшо дѣтѣю.

Межъ сѣрбскими радикалами на-ставъ, видю, чимъ разъ бѣльшій роздоръ а тѣ что такъ дуже выхваляти тѣхъ радикаловъ и ставили ихъ за примѣръ другимъ, можутъ теперъ переконати сѣ, что не все золото что свѣтитъ сѣ. Радикальнѣ „Мале Новине“ ого-лосили теперъ отверте писмо до президента министровъ Гривчи, въ котромъ констатиру-тъ, что публично мнѣнье, ециціально же ради-кальна партія заинтересовула сѣ дуже станомъ маѣна министра Таншановича. Той міні-стеръ мавъ, какъ мѣтъ, что вступивъ до кабинетъ, 1700 дукатовъ доказаного доугу. Побувиши лишь два роки министромъ мѣе бѣтъ теперъ лишь въ самыхъ акціяхъ бѣлградскон касы шадивчон и задатковон 35,000 франкѣвъ. „Мале Новине“ наводитъ сѣ и другъ въѣтъ, дока-зуючѣ, въ який спосѣбъ бѣтъ ставъ богачемъ и зааваняють президента министровъ, чтобы бѣтъ дѣвъ бѣдѣвѣдѣ на то, въ интересъ поваги правительства и радикальной партіи, котра повинна буть чистою, бо прецѣ она сама за-кадала сѣмъ протиникамъ продаѣнѣтъ. Суть те и нѣшій причины, мабуть подобного рода, про котры однакомъ мало что можна бльше дознѣтѣ, за-дѣла котрыхъ одна часть радикаловъ домасѣе сѣ уступлена министру Джѣа а навѣтъ и самого президента министровъ, але правительство видѣтъ въ тѣмъ постановлю декотрыхъ ради-каловъ лишь особѣитѣ амбіціи и хоче про-тивъ такого нарушеня дисциплины рѣшучо вы-ступити. Добра нагода до того буде, коли за дѣсѣтъ дѣнѣвъ зѣберѣ сѣ сѣиштина; правитель-ство думѣе тогда выступити въ цѣлоу енер-гію противъ терроризму тон фракціи бѣльшости, котра грозѣтъ нарушенемъ солидарности партіи.

НОВИНКИ.

— Торжество Богоявленіе вышло вчера дуже величаво. Въ бѣтъ 9-ои години надходили въ

всѣхъ церквей львовскихъ процесіи до Волоскои церкви и скоро вышнылиае ухитѣ, примѣжѣ до-улицѣ Рускои, вѣрными. По год. 11-бѣ двигнуъ сѣ походѣ въ Волоскои церкви на Ринѣкъ до пер-шомъ киричѣ бѣтъ стороны у. Рускои, до мѣла осолѣтѣе вода. Виреосищеніи въ оруженю крестоуъ канітулы, численного духовенства и аенсты въ духовномъ семинаріи стануъ при пре-стоѣ, устрѣеніиъ при корони и умѣнѣмъ зе-ленію. Довкола станули процесіи въ численными рѣзноцѣтѣными хоругвами и еѣнѣями отѣахъ за-няли мѣсца представѣлѣ всѣхъ мѣсцовыхъ вла-стей краевыхъ и автономичныхъ въ галенныхъ у-нѣформахъ, а по заду уставалоъ зѣ всѣхъ чѣтѣ-рѣхъ сторѣвъ войско, въ однои сторѣви войки въ 80 полку подѣ командоу капитана и въ присут-ствии одного генерала до двѣна сѣльѣ а въ нѣ-шнихъ сторѣви войки въ всѣлякихъ полкахъ въ нѣ-шнихъ и конныхъ въ парадѣ для удержаня поряд-ку. Проче мѣсца на Ринку заняла публика, над-зѣвѣчно сѣмъ разомъ численна, бо и много вѣр-ный въ составѣ посѣпѣла на торжество Бо-гоявленіе, а въ многихъ бѣмъ нѣмѣнѣ въ Ринку выгладали головы цѣкавыхъ. Завѣла бѣ-права, подѣлаъ котромъ мѣлозвучнѣмъ розглаго-ла сѣмъ хоромъ пѣтѣмѣлѣ и салѣны войсѣвъ. У поз-дѣсъ залѣла тишина, что бѣльше астененована гу-отыми пластинками сѣмъ, падающими въ горы. При благословленю Виреосищенного похлѣвъ сѣ-аѣсъ хоругвоу, головы вѣрныхъ поклонилиае нѣдъ землѣ, а послѣаа салѣны войсѣвъ и першій ануки имѣу, бѣогранѣ музикоу войсковою, закинула бѣ-праву. Въ порядку зачѣвъ сѣ походѣ довила Рин-ку. По процесіяхъ, представѣлѣхъ властей, хо-рѣ пѣтѣмѣлѣ, въ окруженю духовенства сту-пѣлаъ Виреоси, Архіерей, кропѣлаъ Йорданскою водоу похлѣвъ головы вѣрныхъ, а звуки пѣе-ни: „Явилъ сѣ еси“, въ маршами музика го-мо-или въ часѣ цѣлого походу. Ше разъ музикоу заавѣнѣти, что сѣогорѣе торжество вышло мно-гучѣе и величаво. — Годиъ сѣ такожѣ агадѣти, что хорѣ семинаріи духовномъ выкликѣли мѣжъ при-сутными загально признаѣе и похваљу, бо поми-нувши, что въ хорѣ суть сильнѣй зѣбѣнѣй голосоу, то и бѣдѣнѣнѣе пѣевоу бѣло гармоніѣе и бѣдѣ-чѣе о сѣбѣнѣнѣи прѣаи теперѣшного дѣрѣнта н. Садовского, который цѣломъ безкористовно тру-дитъ сѣ для подѣновѣи семинарскаго хору до ко-лишномъ славы и значѣна. — По бѣправѣ го-стѣвъ у себе Виреоси. митрополитъ всю аеноту духовну.

— Виреоси. митрополитъ Сѣмѣратовъчъ передавъ на-руки о. Иѣ. Чапальского 20 ар. для Институту нѣдѣ покровѣтъ сѣ о. Николая. Товариство пе-дагогичѣе и парадъ Институту складѣти сѣмъ свою сѣрдечну подѣку великодущному Добродѣи, который не забувае на Институтѣ и щедрыи да-нками подѣновѣе сѣю институту.

— Товариство русскихъ ревѣннѣвъ „Зѣра“ устроило въ субботу, дня 24 н. ст. сѣчня с. р., вечерокъ въ-танцѣми въ великой салѣ Народного Дому. Стрѣбъ нечерковскій. Вѣтунъ бѣтъ особы 1 пр., бѣтъ ро-диннѣй 3 ар. Вступилъ карты можна одержати за-оказѣмѣтъ запросѣвъ при кѣсѣ. Початокъ о год. 8-бѣи вечерокѣ.

— Субѣнѣціи державнѣй Министерствѣо рѣшѣнѣа на-прѣвало въ фондѣвъ державныхъ оубѣнѣнѣи: для огороу бѣтѣнѣнѣго при краевѣй школѣ львовѣй у Львовѣ 1000 ар., для двоухъ вѣандрѣнѣхъ учи-тельѣвъ рѣшѣнѣа 4000 ар.

— Докѣтура. Озорженю въ наслѣдокъ смерти проѣ. д-ра Томи Станѣнѣго доцентуру ѣзѣнки при кр школѣ львовѣй у Львовѣ поручѣвъ вы-дѣлъ краевѣй на сѣй рѣбѣ школьнѣй сѣмѣныи по-дѣнѣного д-рови Зѣнѣа. Станѣнѣму.

— Краѣва комисіи для справѣ рѣшѣнѣхъ. Выдѣлъ краевѣй порѣшѣвъ делегувати до кр. комисіи рѣшѣнѣи своихъ членѣвъ нп.: д-ра Іос. Верѣ-чиньского и Тад. Романовича; въ-позѣ выдѣлъ же поклакати нп.: д-ра Петра Гросса, Іосѣа. Богдана, Стѣа. Полятовского и Ем. Голоковича.

— Перше засѣданье комисіи, чтобы дозвѣнѣти ен-ше чѣтѣрма членами, бѣбуде сѣ дня 5 лютого с. р. — Поѣла §. 12 статутѣвъ комисіи порѣ-шѣвъ въѣнѣи выдѣлъ краевѣй вынѣчѣти до ве-дѣна протоколѣвъ комисіи проѣ. Жѣги. Струе-вичѣа.

— Выдѣлъ медицинѣй у Львовѣ. Въ справѣ утво-рѣна выдѣлу медицинѣго въ университетѣ льво-скѣй бѣбуде сѣ въ старѣшій въ Краковѣ дня 1 лютого аикѣта, чтобы докладѣо розѣхѣдѣти сѣю нѣвѣстѣю, бо министръ просѣтитъ поручѣвъ вы-го-тѣнѣти подробну програму выдѣлу. Въ аикѣтѣ, возмѣуть участь проѣфѣсоры и лѣкарѣ краковскѣй та бѣдѣоручѣнѣи университету львовского а про-водѣти бѣуде аикѣтѣ вице-президента краевѣи рады школьнѣи д-ръ Вѣбѣнѣнѣй.

— На львовскихъ зѣвѣнѣнѣхъ нѣзѣмѣнѣхъ аде-р-жаню рухъ побѣдѣвъ зѣвѣнѣнѣхъ за для заѣвъ сѣйгоныхъ.

— Санѣиціи Цѣсарѣ уѣдѣлѣвъ санѣиціи законѣи, ухѣваленоу соймовѣ, бѣбѣла котрого прѣбѣлѣтъ „Хѣтки“ въ повѣтъ львовскѣмъ вылучѣеъ нѣтъ зѣ-нѣи громады „Яотрубѣнѣй“ а прилучѣеъ до гро-мады „Сѣорѣа ад Щирѣцѣ“.

— Краѣва комисіи санѣитарѣа на своей засѣданю дня 9 н. ст. сѣчня першѣмъ сѣго року, полагѣ-ла отѣй справѣ: 1. Выдѣно оѣнію въ справѣ уѣдѣлѣна концѣсія на аѣнтѣку въ Рудинку, пов-нѣнѣского. 2. Выдѣно орѣченѣе въ справѣ гарбар-нѣй въ Кѣагѣнѣнѣй, пов. отѣнѣхѣвѣнѣского. 3. Вы-дѣно орѣченѣе въ справѣ можѣности нѣтѣновѣна не-карѣвъ въ озѣнѣнѣнѣмъ льѣкала въ Краковѣ 4. Выдѣно оѣнію дѣтѣчно мылѣрѣй въ Сѣн-тѣнѣй.

— Аикѣта въ справѣ тарѣвъ зѣвѣнѣнѣхъ сѣклѣкана на 24 с. м. до выдѣлу краевѣго. До аикѣты по-клакати: д-ръ Верѣчиньскій. Тад. Романовичъ, Люд. Вѣрѣнѣйскій, Ленъ Сѣрѣнѣнѣйскій, Кеѣа. Пор-цѣрѣ, д-ръ Вѣт. Дѣнѣнѣй и Ленъ Пѣшѣковскій. Рѣсѣрѣуати бѣудѣ Тад. Романовичъ.

— Дѣвѣрѣданѣи. Чѣрновецка Газѣта Pol. подѣае: Въ урядѣ провинѣтѣовѣмъ тутѣшного гарнизѣну вой-скового бѣдѣтѣмъ дѣвѣрѣданѣи, котра выѣнѣтѣтъ прѣадопѣдѣбно кѣльа тыѣнѣхъ зр. Дѣвѣрѣданѣтъ у-тѣнѣтъ. На рѣлѣ — каже газѣта — адежѣуемо сѣ въ подѣнѣмъ бльшнхъ подробнѣи не хотѣи вы-передѣжѣти сѣдѣтѣва. Фактъ сѣй въ огладу на по-дѣрѣну особу и на обѣнѣнѣи при тѣмъ выѣлѣ-канъ въ Чѣрѣнѣнѣхъ дужѣ прикрѣ вреѣнѣе.

— Въ справѣ убійства авторѣи М. Висновскон бѣбу-

дѣсъ у Варшавѣ дня 22 с. м. розѣправа сѣудѣа а передѣ трибуналѣомъ станѣе жѣрѣнѣтъ лѣбѣгѣрѣдѣ-ского поляа, Александрѣ Вѣртѣнѣнѣвъ, обѣаовѣнѣи о сѣе убійствѣ. Въ аѣнту обѣаовѣнѣи показѣеъ, что Вѣртѣнѣнѣвъ прѣистѣрѣнѣио зѣлюбѣвъ сѣ въ Ви-сновску и бѣтъ 7 цѣтѣнѣи 1890 р. стоянѣ въ нѣю въ бльнѣнѣхъ зѣноснѣхъ. Висновска мѣла доѣмѣтъ значѣе число адорѣторѣвъ, а Вѣртѣнѣнѣвъ бѣуъ не-зѣнѣчѣно о нѣю вѣандрѣнѣй, такъ что не можѣи бѣтъ своихъ родѣчѣвъ, губернѣатора москѣвского, одержѣти дозѣвоу на зѣнѣчѣно въ Висновского, грознѣвъ ѣй, что и сѣбѣ и ен бѣбере житѣе. Въ нѣчи на 30 черня 1890 р. Висновска зѣбѣлѣла въ Вѣртѣнѣнѣвомъ у вынѣнѣнѣнѣмъ нѣмъ окрѣмѣмъ помѣшканю, а рано о 6-бѣ год. лѣнѣвъ сѣ Вѣртѣ-нѣнѣвъ у капитана Лѣхѣчева тѣ призналъ сѣ, что зѣстрѣнѣнѣи Висновску. Комисіи эконѣстѣтувала и Висновскѣй рѣану въ околѣнѣи сѣрѣдѣ бѣтъ выѣстрѣ-нѣиъ революцѣонѣго, а при сѣкціи у внутрѣнѣнѣнѣхъ доѣмѣтъ аѣнѣчѣну дозу морѣнѣа. На двоухъ бѣло-таѣхъ вѣзѣтѣовѣхъ Вѣртѣнѣнѣва напѣсѣла Висновска, что Вѣртѣнѣнѣвъ поступнѣиъ сѣбѣ справѣдѣноу, убѣ-нѣючи ен, и попраѣла сѣ въ Пѣлѣнѣнѣомъ, та-дѣ-ректоромъ варшѣвскихъ театрѣвъ, матеріѣо та, а-дѣректоромъ Мѣшѣуѣо, своимъ прѣитѣлемъ. Вѣртѣ-нѣнѣвъ толкуе свое аѣнѣнѣнѣе тѣмъ, что зѣро-бѣвъ сѣе на просьбу самѣи Висновскѣи и что зѣа-гѣлѣи робѣвъ все те въ аѣкомъ сѣнѣи неаѣратѣ-нѣнѣи, тѣмъ болѣе что и самъ мѣвъ выпѣти я-куѣе отруну. Не такѣе зѣнѣтъ сѣдѣнѣтъ подѣрѣтъ ку-сѣнѣи въ трѣхъ бѣлѣтѣхъ Вѣртѣнѣнѣва, записѣиъ пѣсѣнѣомъ Висновскѣи, такого зѣнѣсту: I. Чѣловѣкъ сѣй грознѣвъ мѣнѣ смертію своѣю — я прѣиѣлѣи, жѣвѣи мѣне выпустѣти. II. Послѣдѣна годѣна для мѣна выѣла.. Чѣловѣкъ сѣй не выпустѣти мѣне жѣвѣи. Боже, не оставѣлѣ мѣне... Послѣдѣноу гѣд-коу мѣноу: мати а штука. Сѣ смерти выѣтѣнѣе прѣтивъ мѣеи вѣлѣ... III. Зѣаѣдѣа! Мѣшу унѣрѣ-ти. Чѣловѣкъ сѣй справѣдѣнѣнѣио! Бою сѣ, дро-жу цѣла. Послѣдѣна гѣлка мѣа — мати а штука! Боже, рѣтѣу мѣне, помѣжи... Вѣлѣгуѣи мѣне... бѣудѣ сѣ засѣдѣа, Висновска. Дѣдѣти треба, что и сѣе, что Висновска мѣла за кѣльа дѣнѣвъ выѣхѣти въ подорожѣ артиѣстѣичну по Европѣ и Аѣерѣнѣй. Зѣнѣнѣа сѣдѣнѣтъ промѣнѣнѣтъ за тѣмъ, что Вис-новска побѣовѣла сѣ прѣистѣрѣнѣиоу зѣадрѣости Вѣртѣ-нѣнѣва а сама дужѣ дорожѣла своимъ житѣемъ. — Зѣагѣлѣи цѣла сѣ справѣ аѣтъ психоѣлѣгичѣноу зѣаѣаѣнѣоу, котру не зѣнѣти, а розѣвѣсѣнѣи розѣпра-ва сѣудѣа. — Дѣдѣти треба, что то, что аѣмѣтъ аѣнту обѣаовѣнѣи подѣла першѣ Газѣта Nar., заѣнѣнѣиъ за сѣе аѣнѣнѣи грошѣи, а Dziennik Pol. по-дѣвъ аѣго доѣсноу, не заѣдѣтуѣнѣиъ Газѣтѣи Nar., а наѣнѣи, коли Газѣта Nar. хотѣла уѣтерѣнѣе не-рѣдѣ дальшѣю тѣмъоу лѣтерѣтурѣноу краѣжѣю, Dziennik Pol. выпѣрѣдѣнѣи ен, поѣтарѣнѣиъ въ тайнѣиъ спѣсѣбѣ о прѣдѣнѣнѣе аѣту въ Газѣтѣи и тому въ сѣй цѣлѣиъ справѣ зарѣдѣла Газѣта Nar. сѣдѣтѣво.

— Уѣдѣнѣнѣе Аѣлѣрѣера. Якъ вѣдѣно, трибуналъ парискій дѣнѣтѣоу дѣлѣнѣнѣиъ парискѣи засѣдѣнѣиъ бѣуъ журѣниѣста Лѣбріѣра на трѣнѣнѣнѣиъ мѣѣдѣнѣвъ нѣнѣнѣиъ за сѣ, что бѣтъ дѣвъ помѣѣи а наѣнѣиъ особы-еѣе перѣнѣвъ Франѣеского, убѣнѣнѣиъ генерала Сѣ-дѣверѣстоѣа, въ Франціи до Италіи. Цѣла справѣ набрѣла черѣвъ сѣе значѣна политѣичного, бо парѣ-скѣй Газѣты зѣнѣнѣчѣли, что сѣй засѣдѣиъ нѣстѣупнѣиъ лишь за для сѣмѣнѣиъ французского правѣтѣлѣстоѣа, до Россіи. Лѣбріѣръ вѣнѣвъ бѣдѣнѣнѣиъ до аѣнѣлѣи-ного трибуналѣу и сѣй аѣнѣвъ въ цѣлѣстоу засѣдѣиъ першѣи инѣнѣнѣиъ и уѣдѣнѣнѣиъ Лѣбріѣра бѣтъ на-ры. Въ мѣтѣвахъ выѣроку подѣнесѣно, что сѣдѣиъ, котры мѣли въ Лѣбріѣромъ и Падлѣвскѣиъ ѣхѣти до Турѣну, не побѣла въ прѣдѣложенѣиъ фѣотѣра-ѣиъ Падлѣвского, чѣловѣка, въ котрымъ ѣхѣли, а такожѣ и кондукторѣу спѣальной вагонѣиъ зѣнѣнѣтъ такъ само — тожѣ нѣма нѣнѣнѣиъ, чи особѣа, ко-тру бѣдѣнѣнѣиъ Лѣбріѣръ, бѣуа дѣйѣтѣно Падлѣв-скѣиъ. — По такомъ выѣроку трибуналѣу аѣнѣлѣи-цѣиѣнѣиъ бѣудѣиъ уѣдѣнѣнѣиъ такожѣ журѣниѣста Грѣ-гоаръ и наѣиъ Дѣ-Кѣрѣи, котры доѣмѣагѣли Лѣбріѣ-ровѣи въ прѣвѣдѣнѣнѣиъ пляну.

— Самоубійѣство. Онодѣиъ въ полудне повѣнѣнѣиъ сѣ на подѣ въ помѣшканю при ул. Хрѣстовѣй ч. 8. Мѣхѣаѣо Дѣвѣгалѣнѣй, чѣловѣкъ 46 лѣтъ, жѣна-тѣй, отѣцѣ двоухъ дѣтѣвъ, помѣчѣнѣиъ нѣаѣларѣнѣиъ. Причиною самоубійѣства недостѣнѣиъ средствъ до у-дѣржѣна жѣнѣи.

— Аѣтѣнѣнѣа канѣтула кѣдѣдрѣальна льѣвѣна — аѣтъ доносѣти Газѣта Nar. — заѣадала жѣртѣвѣнѣиъ одну въ вѣбѣнѣхъ канѣнѣиъ кѣ Кар. Грѣнѣнѣеѣнѣо-му, бѣу. аѣнѣкопѣиъ вѣнѣнѣскому, котрому прѣ-нѣтѣлѣствоу Россіиѣеиъ нѣхѣло выѣбрѣнѣиъ въ гра-нѣцѣу Россіи, вынѣнѣнѣиъ дожѣнѣнѣиу нѣнѣю рѣчѣну.

— Аѣбѣиъ аѣтѣи. Цѣсарь зѣтвердѣиъ выѣбѣръ Аѣг. Горѣлѣского на марѣшалѣа и Иѣ. Тѣнѣнѣнѣго на заѣтѣупнѣнѣиъ марѣшалѣа рады поѣвѣтѣовѣиъ въ Ко-росѣиъ. — Марѣшалѣиъ кн. Санѣушко выѣхѣвъ оно-гамъ на кѣльа дѣнѣвъ до Вѣдѣнѣи. — Членѣвъ выдѣ-лу пр. п. Аѣт. Хѣмѣцъ бѣуъ на аудіѣнѣиу у цѣ-сѣарѣа.

Вѣсти зѣ Еп. Перѣмыскѣи.

Прѣсѣкту на Угерѣиъ минѣралѣиъ, дек. зѣнѣ-ского, одержѣвъ о. Грѣг. Маѣаръ.

Виходить у Львові що дня (крім неділей і рус. свята) о 5-й годі по полудні: Літературний додаток „Вісник найважливіших новин“ виходить в двох частях, а в четверок і п'ятницю на першому разі в „Діло“.

Предплати у Львові приймають: У Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Комерсанта ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Люкши 9. У Відні M. Dukas, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті в Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ в намісності за інерсат платити у Львові.

Просимо уклібно о як найскорше надіслати передплати на рік 1891-ий і за легостей за рік 1890-ий.

Видавництво „Діло“.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Бюро кореспонденційне розішло з Відня досить сенсаційну вість, котра в теперішню пору не єсть в без значній політичного. Бюро то доносить іменно, що архив Фердинанда д'Есте, син архив Кароля Люкши і свентуальний наслідник австрійського престолу, має в перших днях лютого виїхати до Петербурга в гостину до російського наслідника престолу. Вість та могла в перших днях вийти з трохи загадкою, хоч висті, що архив Кароля Люкши і його родина суть в великих ласках на петербургському дворі, бо висті прець, що російський наслідник престолу виїхав з на цілий рік в подорож, а недовго тому перебував в Індії. Тенер же висті о виїзді архив Фердинанда до Петербурга потверджує; видно отже, що план подорожі російського наслідника змінився і він в лютому буде вже в Петербурзі. Гостина австрійського архива в Петербурзі буде мати в першій лінії очевидно лише характер куртоані, але по-при то може все таки набрати значній політичного, хоч би лише dlatego, що обличчя бодай трохи до себе або сусідній двору.

Кажуть, що тирольський сойм має бути вже нині закритий. Наколи-б та висті — висті N. fr. Presse — оправдала, то було би се доказом, що підчас наради комісії шкільної показався для правительства можливість сповнити жадані клерикалів в справі шкільній.

З Праги доносить, що чеська академія наук розпочала свою діяльність без торговельного одкриття, бо архив Кароль Люкши одрочив свій приїзд на част не обмежений.

Egypterles доносить, що угорська рада міністрів принала цілий проект міністра в справі управління валюти. Проект той опирає на зовсім на німецькій системі золотий.

Арештованого в Празі підчас демонстрації перед помешканням Рітера студента Марослава Сандлера засудила поліція на 12 годів арешту, а челядника золотарського Біцка одано судови карному. Сенат академічний чеського університету видав бдзоз до студентів, в котрій змыває їх, щоб они не мшали ся до ніяких демонстрацій учинних, бо сенат буде мусів ужити найострайших кар, а навіть редегації.

Pol. Corr. оголосила комунікат, в котрім сказано, що висті, будь то в турецькій амбасадорі Садудлаха-паша одобрив собі життя в наслідок його віддання з посади амбасадора в його стану еміанового, єсть зовсім безосновна. Управу турецькою амбасаді у Відні обняв совітник посольства Гаші-бей. Садудлаха-паша був у султана в великій ласці, а коли той довідав ся, що в Садудлаха стало ся, телеграфував зараз до Гаші-бея: Покиньте найважливіших лікарів; ратунок для Садудлаха-паші буду уважати за прислугу даму менш особисто. Од султана буде також заявлено, чи мшть Садудлаха будуть перевезені до Константинополя чи до Ерзерума, де він має свою добра.

Петербурзький „Правит. Вєстник“ заговорив також о спорі Порты з екуменіським патріархом і каже, що спор той тривав і в Росії дуже пригнітаче вражів, але тепер єсть надія, що коли усунено найважливіші точки спору, то в шй прочі справи будуть залагоджені. Росія мусила би дуже жалувати того, коли-б хто хотів нарушити давній порядок православної церкви. Російський народ інтересує дуже остаточним залагодженням спору і викидає нетерпеливо султанського розпорядження в шй справі; в охотності султана сповнити справедливі жадані патріархату буде висті очевидний доказ печальності султана для своїх православних підданих.

Приготовлювані на нині і на четверть маніфестації в Брюсселі в користь загального права голосування викликали в бельгійській столиці великий переполох. Правительство признало два полки войска до скріплення залог. Власті войскові набрали приготувану для міліції армію з дотеперішніх складів і умістили в неї касарнях. Міністер войн повідомив бур-

містра, що виступити против всякого нарушенія спокою підчас нинішніх маніфестацій збройною силою, а бурмістр взяв на себе одвічалність за удержані спокою; він приказав, що до четвертої години по-полудні мусить закрити ся всякий маніфестація, а ввечері мають бути позамканий всі публичні локалі.

Президентом французького сенату вибрано знов Лєноаєре 168 голосами на 178 сенаторів; віце-президентами вибрано Шальмє-Лякура, Меліна і Демолі. Феррієго не вибрано зовсім до президії, хоч мноті сподівали ся а навіть побоювали ся, що він буде вибраним президентом. В палаті послов виголосив президент палати Фльєке бесіду, в котрій сказав, що палату дожидає тепер дуже велика і трудна задача, а то залагодження нових тарифів митових. Республіка — говорив Фльєке — побідила і повинна тепер розумно і умірено використати свою побіду для добра краю і тих, котрих положення вимагає як найсправедливішого управління. Також повинна республіка шильно стретити того, щоб ті, для котрих она все ще єсть соєю в оці, не перехитрили. Бесіду Фльєке прийнято в великій одушевленості і постановлено розв'язати в шй.

Новий президент Буковини г-р Паче а Русини буковинський.

Дня 10 н. ст. січня оголосив в'єдєнський урядовий дневник іменованіє дотеперішнього управителя буковинського правительства, надворного совітника графа Паче, президентом Буковини. Факт сей називає „Буковина“ важною подією і так далше іше:

„Вже сейчас по уступленню барона Пина висказали ми щире бажаніє, щоб наслідником його став г-р Паче, котрий од разу дав доказ, що він вповні спосібний поновити справу, яка доткнула Буковину саме в пору, коли наш край ледво почав на-ново одживати по тяжкій занедбані попередніх лт. Русини а й прочі жителі краю познали вже в г-р Паче світлого чоловіка, мужа стану одличних здібностей... котрий за короткий час досить ясно зрозумів різні справи а між ними і справу руску... Ми переконані, що г-р Паче бажав горічо і шире сповісти супроти всіх а всіх народностей, в'єроповідань і станів рівно і справедливо волю монарха, значить: порозуміти рівноуправленіє і дати в рівній мір од добро всіх. Се а станимо ми Русини понаде усе, бо тільки щира добра воля, як на надіють ся Русини і на дль аб сторони нового президента, може бути для всіх, отже і для нас порукою, що справа руска буде одінена а залагоджена, як тому слід... Сердечну радість Русинів висказала новому президенту руска депутация, витяючи його в імени буковинських Русинів... а она промовляла дійсно в імени всіх Русинів Буковини...“

Депутацию руску складали п. послы д-р Волянц, проф. Пагуляк і комісар Тимішків та й представителі черновецьких товариств руских: сов. Виланчик, крил. Костецкий, ексарх Федорович, сов. Ясєничкий, проф. д-р Стоцький, судья Михальский і надучитель Попович.

Провідник депутаций посол д-р Волянц висказав (в язиці німецьком) щире радість цілом Буковині а особливо Русинів з вагоди іменовані президентом графа Паче, знавчого вже з одличних приїмків, а особливо ж в шй широкій интенції щодо осущєня волі монарха, котрий рад ушачити в шй свої народи. Піднеси в'єрбети і привязаність руского народу до цєсари а Австрії, в котрій Русини добачають єдину заступку свого культурного і національного розвою, яко народ самостійний, заручив бесідник президентом, що рускі народ не тільки не буде ставити новому президенту краю перешкод в шй трудній і важкій уряді, але противно, з цілою силі підпирати-ме в шй змагані звернені на добро краю. Висказавши надію, що новий президент односиться буде і до Русинів з шй справедливостію а зацікавленію та й іме домогага-ме до осущєня рівноправності, закінчив бесідник свою промову жєланієм, щоб правлінь нового президента вийшло краєви на добро а президентова на славу, додаючи по руски: „Тож жийте до добро держави, краю та й руского народу на мноті лт!“

Г-р Паче прийняв депутацию дуже ласково і в довшій промові подякував за вирази прихильності, зазначивши, що дуже мило було йому почути і при шй нагоді згадку про славу в австрійській історії і шйко неспокійнену в'єрбети і привязаність руского народу до цєсари і держави. Далше

завірив президенту краю, що буде все виконувати волю монарха що до рівноуправленія і ушачливість всіх горожан, буде рівно справедливим для всіх народностей в в'єроповідані і що буде піддержувати справедливий бажані всіх, отже і Русинів.

Сензаційна проява в Золотівському.

З Золотівщини пишуть нам: „Велику сензацію викликає в нашій повіті слідуєчий факт:“

Половина села Ушня — то єсть вєй господар руского обряду в жінками і дітьми — перейшла тамтого тижня на безконфесійності і за безконфесійних записались при конскрипції.

Мусимо примітити, що не стало ся то з причини яких релігійних агітацій, тільки єсть се якийсь загадочний маневр громадян по програбні в о-статній вистанції процесу конкуренційності.

Провідирем і повномочником громади в шй справі конкуренційності єсть селянин Василь Гранича.

Піднімає днесемо про єю справу ширше.

Письма з Болгарії.

Софія, 4 (16) січня.

[Володимир Луцій і єго арештованіє.]

В дописи нєз 17 (29) грудня 1890 р. я розказав коротко о самім факті арештованія живирі Луцького в Царгороді, як і о Полюку Ржешотарськом, котрого самі Луцій, бувши ще в Софії, мав за чоловіка підварного та котрого тут по арештованію Луцького підваривали яко одного з помічників російського посольства в Константинополі. Трохи піднімає появились ся і в наших газетах довші або коротші дописки, но в них перекурено багато из самого факту як і декотрих обєз, а що найголовніше представлено личний і політичний діяльність Луцького в шй широкій світлі. Ми можемо на підставі як найлучших інформацій сказати де-що о личности Луцького і додатково ще раз о факті єго арештованія, ручачи за найбільшу в'єрбети кожного нашого слова.

Попередь всего мусимо зазначити, що Луцького не можна ніяк уважати за утікача з Росії, але за добровольного емігранта, котрий вийшов из своєї бчани заосмотренія легальних паспортів. Из імене наведеного нами розказу о тм, як жив Луцій в Росії, покаже ся наглядно, що Луцій не мб бути суджений не тільки за політичне переступленіє але і за переступленіє загальне (de droit commun).

Луцій єсть сином багатого бца, бувшого губернатора в Екатеринбургі. Образованіє достав в морськом училищі. В початках 1870-их років він переніс ідею т. зв. „народничества“, котра саме тоді мала багато прихильників між молодими людьми. „Народничеством“ Луцького дасть ся выголуквати факт, що побіжить разом з товаришами знов на гадку зорганізованія товариства селян, мешканців близького моря, котрого цілею була китоволовля. Були се власне часи, коли в Росії стали завзяті переселювати усьлякого рода соціалістів, длатого итой план Луцького не мб тоді подобатись російському урядови і оно підваривало єго о революційній таємниці. Результатом єго було, що Луцькому выточено слідство, але оно не выказало ніякого алого і Луцій служив одєса при російській флоті, та аж 1876 р. взяв добровольно відставку. Одтак удав ся він до Сербії, котра власне тоді піднесла була статіє вєрбети всіх балканських народів. По сербско-турецькій війні Луцій вернув ся назад в Росію і став займатись механікою, що й було єго головним занятієм аж до приїзду в Царгород. Межи ними, ако спеціальність-механік, продумував він над устроєм єзерско-друкарскон машини, і се дало причину до повторного арештованія єго в Росії. А стало ся се так: Деякі из знайомих Луцького замотали ся в політичний процес. Слідство показало, що Луцій був личним приятелем арештованих і на той відстав власті перевели ревізію також в Луцького, при чмь найдено у него агаду єзерско-друкарскон машини. В тих — що так виразити ся — „динамітичних“ часах російського революційного правительства бжалоє власне найбільше тайних друкарень і Луцького од разу арештовано. Але і тепер судне слідство євбило ся на івчм; Лу-

Предплата на „Діло“ з літер. додатком

в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 р. на цілий рік . . . 24 р. на пів року . . . 9 р. на пів року . . . 12 р. на чверть року . . . 4 р. 50 кр. на чверть року . . . 6 р. на місяць . . . 1 р. 50 кр.

У Львові: на цілий рік . . . 15 р. на пів року . . . 8 р. на чверть року . . . 4 р. на місяць . . . 1 р. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи авертають ся лише на попереднє застереженіє. — Рекламція неопечатаний відійде шорта.

Подіюче число конітує 8 р. а. н.

Оголошенія приймають ся по ціні 6 р. одь одной стрічки інерсатон в рубр. „Надбавка“ по 20 р. а. н. Подати числять ся по 10 р. одь стрічки.

ного пущено на волю і через якісь част бж одержав од російського правительства легальний паспорт та й в шй вийхав на границю.

За границею (в Парижі) Луцій став далше займатись механікою, однакже вєкорі матеріальна пужда заставила єго глядати собі хлба в бушій Румелії а бтак в Софії. Коли в 1885 р. російське правительство выдклало з Болгарії своїх офіцерів, Луцій, не маючи наглядок своєю правительства жадних обовязків, остав ся далше в Болгарії, прийнявши посаду команданта дунайскон флотії. В тм часі Луцій оддав Болгарії знамениту прислугу: Сербі обєдали крвості Виддині, а він прийшов крвості в поміч. За то князь Александр наділів єго декорациєю, а город Виддині іменував єго своїм почетним горожанином. Яко ролю одграв Луцій підчас дєтронізації бувшого князя, о тм не станемо оповідати, бо на се треба би потратити багато місця, — але можемо все таки сказати коротко, що Луцій порибив усьля, щоб здєтронізованому князеві допомогти, на дунайській флотії оголосив був прощєнієм неопущєній революційному правительству, але в тм перешкодив єму Болгарин майор Філов. Потбв Луцій на довшій час уїхав до Константинополя, де брав рівні морско-навіжнірї підприємства, а вернув до Болгарії дєперва в 1890 р. і при секції публичних робіт достав поручєніє выготувати план електричного освітленія міста Софії.

В тм часі мали добру нагоду познакомити ся з Луцьким тутешні російські емігранти, та й ми (на який 2—3 тиждї перед арештованієм) говорили з ним о справах еміграційних. Люде поважні і знаючі дуже точно справи російської еміграції, увірлюють нас, що Луцій зовсім не признавав ся до революційності, але голося перед всіма отверто вєд умірено-конституційній, що-найбільше з закрескою демократизму. Коли н. пр. по знавй аєрф в бомбах в Парижі розвізла ся була неправда висті, що центр т. зв. „терористів“ переніс ся тепер до Болгарії, тоді Луцій перед приятелями і знайомими выступив против усьляких „терористичних“ комплотів за границею Росії, а вєе найбільше против подобити річєй в неутралий Швайцарії і в під-за-висемій Болгарії, котра ще в додатку находить ся в выимковім положенні. А коли деякі захчали єму, що хт може ручити ся за „неблагонадежного“ молодця, котрий б, не нитакучи Луцького о позволеніє, такі прибув до Болгарії, — на те бдзавив Луцій, що він сам просібно або грозбно постаравь би о те, щоб той молодець, буй на голова, висті ся в Болгарії. [Одного емігранта він справді вигнав з Болгарії, але о тм ми мусимо мовчати.]

Но найцікавішою річєю єсть то, що Луцій уважав за річє безосєснє навіть выдаванє за границею російської політичних газет і тільки доряджував усьм заклада-ти товариства взаємной помочи і т. п. І дій-єтно таке російське товариство для взаємной помочи аснєвало ся в Софії за ініціативою Луцького. Оно поділене на дві секції: на літературну і чисто запомогову. На чолі секції запомоговой стояв власне Луцій і на тм поли він багато доброго зробив для своїх товаришів.

Луцького — як висті — знавєсно до Константинополя фальшивою телеграмою. Зразу вєд дивували ся, як мб Луцій, чоловік вєрбєт практичний, дати ся звести на таку хитру штучку, но тепер в тм справі одержали ми поясненіє. Російське посольство, арештуючи Наканшиджого і пашу Шем-равєску (жидваку), захопило у них влючі до бдчтыванія шифрованих телеграм. Таким-же способом російське посольство могло телеграфувати до Луцького условлєними знаками, на що Луцій не мб не повірити.

Вкбца кбзла слбн і о Полюку Ржешотарськом. Луцій лачно передь нами, коли ще був в Софії, підварив Ржешотарського о шпінєство, бо Ржешотарскій мав єго компромітувати передь болгарським правительством. Рчч дбшла була до того, що Луцій постарав ся був у міністра еміанові о осущєнованіє єго з служб, на що міністер не тільки згодив ся, але і признав іперевести в Ржешотарського ревізію. Коли-ж бтак Луцького арештовано, а Ржешотарскій вийхав був кудсь из Софії, то личні приятелі Луцького (єсь як директор публичних робіт Николай) приписували згаданому Полюку шпінєство в справі Луцького. Побіжить Ржешотарскій вернув ся до Софії і лично лияв ся у нас з выясненієм цілої справи. Та все така пбєла выискуу предєдателя польского товариства Владіміра Ротос, н. Анца, чоловіка загально поважаного і високо образованого, Ржешотарскій своїм дводічним постановлєнієм довів до того, що єго бдрєк ся і Полюка і

вій нараді, котра вела ся підъ проводомъ старенького патріота п. Петра Корчунського, ухвалено:

- 1) щоби нарады крамарей відбували ся якъ найчастіше, а именно що найменше разъ на місяць;
- 2) щоби крамарі виготовили списъ тыхъ товарівъ, котрі потрібні сільськимъ крамарямъ, і кільки ихъ черезъ рибъ продає ся, та доулучили ихъ пробѣ;
- 3) утворити въ Коломиї рідъ бюро, въ котрѣмъ бы можна достати всякихъ поясненъ въ справахъ торговельныхъ;
- 4) щоби въ справѣ торговлѣ покладками оглянути ся на разъ за однимъ софѣтнимъ купцемъ мѣсцевымъ, котрому бы доставляли покладкѣ усе крамарі, а тимчасомъ оглядати ся за дальшими дорогами збуту, починаючи тутешнихъ купцівъ;
- 5) такъ само робити и зъ збѣжкѣ та другими господарскими плодами;
- 6) слѣдити за цѣнами торговими и ярмарочними по всѣхъ мѣстахъ и мѣстечкахъ на Покутті, а потовари цѣны коломиїскіхъ виставити въ "Гуцульскій Спѣлѣцъ" промысловій и въ "Народній Торговлѣ" въ Коломиї.

Нарады вели ся дуже поважно и основно черезъ 2го години, при чѣмъ показало ся, що въ народѣ нашімъ суть великія способности купецкія.

Письма признания

послови Романчукови и его товаришамъ
одномышленникамъ.

Зъ Солотвиньского Подбора.

Высокоповажанный Пана Предѣдатель! Житѣ наше политично не богате въ одрадіи факти и збодѣти, котрі бы одушевляли юго могли залучати на підвиги руского духа. Намѣстѣ численій неудачъ и завязе ворованье противниківъ народног розвою, оскверняюще безъ пощады найбільше заслуженіхъ людей нашихъ и найблагороднѣйшихъ ихъ порывъ, вливали бѣ дошового часу вже немовъ-бы отрую въ есенальность нашу, въ наслідокъ чого зачала проявляти ся послѣдніми лѣтами рѣвнодушність для справъ народнихъ, апатія и навіть десперация. Середъ такихъ обставинъ свѣтла дѣяльність нашихъ пословъ, ихъ смѣла и критика оборона правъ нашої привгнетеной народности были одинокимъ подобоймо унадаючого руского духа. Зъ напруженою увагою слѣдила вся Русь кождий выступъ своихъ наступниківъ, не пропускаючи и одного сказаного ними слова въ томъ твердѣти переконанню, що звѣдѣтѣмъ лише можливий ще зворотъ, котрий ухилили перепони, якъ такъ тяжко приходило намъ поборовати, и уможливить свободный та скорый розвѣй нашої народности. Зворотъ сей заповѣсь устами представителя нашого руского клубу, а программа, яку Вы, Ви Пана, при той нагодѣ розвинули, се ясно сформирована идея нашого народног жита и неча человека, що почувалося бути Русиномъ, не заливавъ бы для Васъ глубокой вѣдчости, що въ такъ важной хвилѣ зумѣли Вы достойно, вѣрно та основно представити идею, для котрой бы кожде руске сердце.

Зазначуючи лояльность и вѣрность для австрійской монархіи и пануючої династіи, розвинули Вы лише исторію нашого розвою народног, котрой свѣтлѣ картии ясно зазначують частъ прилученія частинъ нашого народу до той-жъ монархіи. Підносачи дѣлають и самостѣйность народу, пригадали Вы справу, для котрой положено вже тільки трудъ и праця та понесено только жертвъ, не жалуючи користи и выгоды личныя, не жахаючись картъ и пересѣдованъ. Въ преданности для греко-католической церкви и обряду не забули Вы заявити, що народность наша не цурає ся а хоче ити поручъ въ церкву и ду-

ховенствомъ рускимъ, котрі въ найтяжѣйшій добѣ ся розвою були для нею крѣпкою зашитою и въ котрого груди добувъ ся першій голосъ пробужденія ся по довговѣковѣмъ снѣ. Цѣлый же напрямъ дотеперѣшной и будущей нашої дѣяльности зазначали Вы въ четвертой и въ пятый точѣхъ программы, підносачи, що задачою нашою есть, при умѣркованій либерализмѣ, підвиги нашого селянства и мѣщанства, яко підстава нашого народног розвою.

Тимъ чинимъ зображенія у Вашой программѣ вѣрно и ясно цѣла суть нашого жита народно-политичного и тому смѣло сказали, что не признались до неі — значить: выречены своего питомого жита.

Тѣмъ починає Русь Вашу программу а пустѣ заходы нашихъ противниківъ, що бажали бы надати їй нійшій змыселъ, — тому смѣло и отперто заявляемо своєю солідарность зъ Вами а выказавши програмѣ уважамъ за цѣль нашого жита.

Одъ Русинахъ Солотвиньского Подбора дня 1 сѣчня 1891 р.

О. Михайло Галиковский, парохъ въ Порогахъ. — Ив. Цѣховскій, властитель реальности въ Порогахъ. — Ник. Хорхоль, начальникъ громады. — Гнатъ Калитка, секретаръ читальни. — о. Александръ Майковский, сотр. въ Яблоницѣ. — Ник. Руденскій, власт. реальности въ Богровѣ. — о. Романъ Добрянскій, парохъ въ Раковцѣ. — о. Михаилъ Садовскій, парохъ въ Молодковѣ. — Ал. Гаврилюкъ и Гавр. Турко, пѣвцы церковні; Ив. Худецкій, Гр. Мариневичъ, Ив. Домидюкъ, провізоръ церк. — Отецъ Михаилъ, Левъ Колтаковъ, пѣв. церк., Ник. Федоракъ, провізоръ церк. и рѣдкий, вой въ Молодковѣ. — о. Александръ Руденскій, парохъ въ Яблоницѣ. — о. Софронъ Левяцкій, парохъ въ Кричѣ. — Густ. Чирковский, учитель. — Ив. Троянскій, начальникъ. — Олександръ Циганюкъ, wyborczy. — Ник. Пирановскій, пѣвцы церк. — Мих. Коцюба, господарь — вой въ Кричѣ. — о. Левъ Ступницкій, парохъ въ Космачѣ. — о. Макс. Заринскій, сотр. въ Космачѣ. — о. Мих. Головацкій, парохъ въ Солотвинѣ. — Степ. Наваренскій, псалтырь грон. въ Солотвинѣ. — Ст. Жураковский, учитель въ Солотвинѣ. — Илья Яцковъ, мѣщанинъ въ Солотвинѣ.

ВѢДОЗВА

Родимці! Въ сѣхъ дѣлахъ затвердило Выс. ц. к. Намѣстничество статистико-музыкального товариства "Львовскій Бояръ".

Яко цѣль поставило собі се товариство плеканье музыки головной руско-национальной, сѣвѣ, якъ хоральной такъ и сольной, и музыки инструментальной. До осигнѣния сѣцѣй мають провадити сѣбѣйшій варьянъ, продукцію, концерты, удержанье музычно школы, бібліотека и т. п., а такожъ ширѣе ся и по провинціи.

Русины, загально прѣзваній сѣвѣучимъ народомъ, давно вже відчували потребу такогъ товариства, тожъ повинні ширѣй підняти "Бояръ" и сѣмъ заохочити прогалину въ нашімъ культурнѣмъ розвитку. Бо якъ-небудь музыка у насъ не есть цѣлкомъ запущена, але не есть и сконсолідована.

Зѣ взгляду на се, відзвимаемо ся до всѣхъ, кому руска музыка та народна пѣсня дорога и мила, аби якъ найчисленнѣйшимъ присуствѣмъ въ члены, якъ дѣятель такъ и спомогаючи, сего товариства, причинали ся до підвиги на важной цѣли, яку собі товариство поставило, бо лише водѣ члена членѣвъ залежить розвѣй товариства. До товариства можуть належати такожъ и особы немужикальнѣ, яко члена спомогаючи, котрымъ суть прѣзваній значній користи.

Члены дѣятель платятъ вѣнкового 50 кр., мѣсячно 20 кр., спомогаючи 2 алр. рѣчно.

Загальні зборъ водбудуть ся въ понедѣлокъ 2 и ст. лютого с. р. о год. 4 по-

полудни въ комнатахъ "Рускон Бесѣды" при ул. Вѣрменской, ц. 27, 1 поверхъ.

Львѣвъ, въ сѣчнѣ 1891.

Основатели:

Гермина Шухевичева
Евгенія Барвіньска.
Марія Нагорна.
Олеся въ Валянськѣ Озаркевича.
Анатоль Вахнянинъ.
Д-ръ Стефанъ Федакъ.
Олександръ Колесса.
Д-ръ Лонгинъ Озаркевичъ.
Олександръ Венгрияновичъ.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Горлицкого.

[Благоселаніе на Новый Рѣкъ и щедрий вечеръ въ арештѣ.]

Дванадцять найбѣзпѣйшихъ господарѣвъ Русинѣвъ въ Галичѣмъ достало вѣзванье зъ ц. к. суду окружного въ Ясѣ, щоби на самѣ рускій Новый Рѣкъ явили ся въ судовѣй канцеляріи. И що-жъ ся дѣ въ тѣмъ людямъ въ Ясѣ? Ого вѣсьмохъ назъ вѣзваныхъ достаютъ благожеланія новорѣчѣй, бо засуджено ихъ на арештѣ по 10 дѣвъ. Бѣдѣй люди, переважно самѣ выслуженѣ войты, мусѣтъ въ арештѣ справляти щедрий вечеръ и напѣти ся свяченой водою... Справа была така:

Дня 1 грудня 1889 року заказало ц. к. намѣстничество спроваждувати худобу въ Угоръ до Галичини за-для пануючої тамъ и тутъ (выразно: и тутъ) заравъ пасковон и ратичнон. Вправдѣ въ тѣмъ дѣвѣ урядовѣмъ ц. к. старостѣ горлицкого бувъ сей заказъ поданный до вѣдомости урядѣвъ громадскихъ, однакъ людей, видко, не було кому поучити (судѣ канцеляріи канцѣ, що народѣ мае до-звѣдувати ся зъ урядовон часописѣ, т. е. Газетѣ Львовской), а наватѣ адвѣсѣ и урядѣ громадскѣй бѣдѣмъ чатали той обѣжнѣвъ, бо заказъ повѣстѣй не мавъ нѣвѣкон силы. Одъ 1-го грудня 1889 р. до кѣнѣ цѣвѣня 1890 р. перегнало тутъ тысячѣ штукъ худобы въ Угоръ до Галичини, а жандармерія, видко, такоу або не знала о заказѣ, або переглядала може паспортѣ лише на те, чи принадлежѣтъ не пѣсѣвъ по руски... Обѣжнѣмъ зъ дня 29 цѣвѣня 1890 года ц. к. старостѣ горлицкого урядѣмъ громадскѣмъ давѣйшій заказъ яко правосильный, но вже за недопильованье робити вѣдѣтъ обѣжнѣмъ. На се Соєнъ припадѣе головній ярмарокъ въ Бардіавѣ, отже войтъ въ Галичѣмъ оголошує передѣ ярмаркомъ людѣмъ заказъ. Але заказъ таѣкъ выдавалъ той войтъ и въ аній рокѣ въ причѣны, щоби люди не нагнали овѣвъ та не робили шкоды въ полѣ. Отже люди ему не вѣрили, що оу въ привороченѣ ц. к. старостѣ се оговѣдує, а нечастье хотѣло, що обѣжнѣвъ, котрымъ казали ему выказѣтѣсь, дѣсѣ страѣтъ. И войтъшъ декотрѣй газды на ярмарокъ. Тамъ видѣчи, якъ люди зъ другѣхъ сѣлъ, а наватѣ войты купуютъ, накупѣли и собі овѣвъ. Обжалованій ходѣла два разы до Горлицѣ 31 кѣльометровѣ, а разѣ до Ясѣ, и вѣдѣчи вѣсьмохъ назъ ихъ засуджено по 10 дѣвъ арешту и вѣдѣ въ котрѣхъ оидѣй вѣсѣкѣ копанѣ а другѣ люди, бо ветеринаръ узнавъ ихъ за здоровѣ, — мали бутѣ зашѣтѣкованѣ на корѣсть краю.

Въ Галичѣмъ въ роцѣ 1888 показавъ ся кинѣоскопъ и майже цѣлый рѣкъ не вѣздно было рушати зъ сѣла рогатѣхъ худобы, въ роцѣ 1889 черезъ посуху майже половину худобы сирѣзанѣ, а до того много выдано на пашу; въ роцѣ 1890 зновъ значна посуха, а до того хѣрѣба ратична и паскова, — все то підкѣвало матеріально людей на довѣй дѣтъ, а тутъ громада не достала аній крейцѣра побѣжѣ въ податкахъ (бо войтъ, найвысша

власть, що хоче, то робѣтъ въ сѣлѣ). А вже заказъ ярмароченѣ черезъ заравъ паскову цѣлѣкомъ неудачный. Давѣйше, коли тѣа хѣрѣба была въ Галичѣмъ, не спѣнявано ся и она перейшла край скоро, безѣ стрѣты для господарѣвъ, а до того вѣтѣкому не приходило сидѣти по арештахъ... Хотѣли людѣска троха поратуванѣтѣ и підвигнутѣ ся въ бѣдѣ, такъ мусѣтъ за те покутувати.

Видко такоу, що дарѣмъ тѣшитѣ ся Виѣмъ. дозвѣсѣтель зъ Станіславѣмъ розпѣрѣжѣнемъ прѣзидѣи краѣвого суду, котрымъ заборѣню ся повѣтовымъ та окружнѣмъ судѣмъ клѣсѣти нашихъ людей на термѣны въ рускій свѣтъ.

Правдолюбѣ.

[Прим. Рѣд. Що до окружнѣ прѣзидѣи краѣвого суду вышѣго у Львѣвъ, заборѣнючого підвѣсѣнѣмъ судѣмъ повѣтовымъ и окружнѣмъ назвати Русинѣвъ до суду въ рускій свѣтъ, то той окружнѣмъ обовѣзѣ судѣмъ підвѣсѣнѣ прѣзидѣи краѣвого суду вышѣго у Львѣвъ, а Ясѣмъ и Горлицѣмъ назѣжѣтъ до округа краѣвѣского вышѣго суду краѣвого. Очеѣвидно, зъ того ще не выхѣдитѣ, щоби и Русины въ округѣ краѣвѣской апелѣціи не мали корѣстѣтъ зъ того права, яко мають Поляки и жады, що судѣ шануютъ ихъ свѣтъ и не вѣзываютъ въ свѣтъ ихъ на термѣны.]

Зъ Тернополя.

[Благородный поступокъ мѣщанской молодежи.]

Члены тернопольского мужеского хору мѣщаньского зъ своимъ управѣтелемъ Иланомъ Чубатымъ ходѣли сего року въ другѣй дѣнь Рѣздѣннѣхъ свѣтъ по коладѣ, а узыбѣрнѣй зъ колады цѣлый дохѣтъ въ сумѣ 21 ар. 80 кр. прѣзачали на тутѣшнѣ руску Бурсѣ. Грошѣ тѣй передѣвно вже касѣровѣ Бурѣмъ и Романѣмъ Бачиньскому.

При нагодѣ сѣй наведемо именѣ тѣхъ Добрѣдѣвъ, що зѣволили сѣю дорогомъ жертвувати свои лѣтъ на помѣчѣ нашімъ бѣдѣмъ молодежи. И такъ жертвовали: Д-ръ Свѣстунъ 5 ар., судѣя Цурковскій 5 ар., надкомѣсарѣ Тиховскій 2 ар., о. Громницкій 1 ар. 30 кр., проф. Матѣвъ 1 ар., проф. Гѣдѣвъ 1 ар., д-ръ Гладѣшовскій 1 ар., п. Волошинъ 1 ар., мѣщанинъ Василь Чумакъ 1 ар., мѣщанинъ Сукачъ 80 кр., дир. Сенѣкъ 70 кр., секр. Гѣжовскій 50 кр., проф. Дорунѣкъ 50 кр., мѣщанинъ Тхурѣвскій 50 кр., Марѣя Чубата 14 ар., Насѣгѣнъ Чубата 14 кр., и Марѣя Дѣвѣдовѣча 14 кр. Сѣвѣака зъ сѣрѣцѣ коладували и щѣдрували Дѣбродѣмъ, та любѣ задували авѣрѣвѣского патріѣта, що подѣмѣтъ того рода гадѣи допомѣтъ имѣ бѣдѣ въ сѣй способѣ прѣйти въ помѣчѣ руской Бурѣ.

Вже то другѣй дарунокъ достѣла наша Бурсѣ одъ мѣщаньского мужеского хору: першѣй 60 ар. въ амѣторѣского прѣдѣстѣленѣ, а тепѣрь 21 ар. 80 кр. зъ колады Сланно, дѣрогѣ брата! Въ сѣй способѣ заправѣляѣтѣ ся до любѣви близѣкого — дѣломъ, а не пустѣмъ словомъ, бо лишь такъ покажете, що зъ насѣ будутъ прѣживѣти добрѣй обѣчѣтель! Творѣнемъ добра покаяніѣмъ всякѣй противности, аки на насѣ такъ незаслужѣно бѣ декотрѣхъ людей сыпѣтъ ся. Борѣтѣ ся, брата, а, дасть Богѣ, побѣрѣте, бо вѣмъ Богѣ помогаѣ!

Належѣтъ ся такожѣ подѣти именѣ тѣхъ честнѣхъ та добрыхъ молодѣцѣвъ, що вже тепѣрь такъ гарно прѣслужуютъ ся для загѣльного добра. Оу оны: Иванъ Джусѣ, Иванъ Кордѣба, Григорѣй Ваѣцкѣ, Теодѣръ Краѣвѣнѣкъ, Василь Фѣшукъ, Ивѣатѣй Зѣвадовѣчъ, Павѣло Чубѣтѣй, Антонѣй Кучѣрѣжка, Андрей Комѣровскій, п. А. Гарѣсимѣвъ правѣнахъ и п. С.

Отѣмѣтъ, бачѣтѣ, коладувѣло ся у насѣ въ Тернополѣ. Чи але може?..

А. С.

Валька, щоби мене забѣвъ, а самѣй прѣйшли на розѣбѣ до моего дому? И насѣ усеѣхъ сокѣроу порубѣю!

Зробѣвъ ся смѣхъ, рѣгѣтъ загѣльнѣй, Вутѣвѣцъ и Дрѣмба вторували... Таке повѣденѣе могло и найрѣвнодушнѣйшѣмъ подразнѣти. Дмитро прѣскочѣвъ до Скоѣлера, хѣпѣвъ за хѣлатѣ... Кучѣнѣры хѣпѣли Дѣвѣтъ на корѣштѣ, вынесѣли на дѣвѣръ и шѣвѣли зъ нимъ въ нѣчѣйшѣхъ нѣтъмѣ.

Вже сонѣце було высоко, якъ Маѣюра Дмитро опамѣтавъ ся въ роцѣ підѣ лѣсомъ громадскѣмъ, а верховѣнѣвъ зъ Сѣпѣта чуѣли его по своему и крѣпѣли горѣвѣкоу. Вѣтавъ, зѣвѣтъ, се, прѣходитѣ адѣ своимъ шѣбѣмъ — де, де, де!... не побѣае ихъ! Новѣй кошѣры, новѣй варѣстѣты, новѣй робѣтѣнѣи, а жѣдѣвъ тѣмѣ-тѣмѣнѣи... валѣпаютъ разѣ-у-разѣ у бѣчѣкѣ нѣтъмѣ и сѣвѣаютъ „маюхѣ“.

Высѣмѣли Маѣюру, выѣпѣли та и только всего.

Пѣшовѣвъ Маѣюра въ жалѣбѣ до мѣсѣцевѣхъ влаѣстей, а тѣ порадили ему, щоби собі поглядѣвъ адвоката, и то доброго, та... запѣвѣвъ Скоѣлера Лѣйбу зъ спѣльнѣками до суду.

VI.

Дмитро Маѣюра бувъ чоловікомъ не безѣ змыслу практичного и не въ одѣмѣхъ дѣрѣбѣнѣвъ жѣдѣнѣи, але все ще въ денѣхъ напружѣхъ далеко не дѣрѣбѣнѣвъ жѣдѣбѣскѣй прѣворѣности, а въ дѣлахъ процѣсовѣхъ бувъ цѣлкомъ недѣтѣнѣй и недѣсѣвѣнѣй. Оу, не знаѣючи, що то значѣтъ прѣхѣтѣрымъ блюдоѣнѣамъ, — запѣвѣвъ Скоѣлера Лѣйбу о напаѣдѣ публѣичнѣй и думѣвъ: зарѣвъ выгравъ. Ба, оно такъ не пошло.

Настѣвъ першѣй термѣнъ, — поставѣли.

Маѣюра наговѣрѣвъ ся до сыѣтъ, показѣвъ свои контрактѣ зъ выказѣмъ платѣнѣи и ажѣ ростѣ... жѣде, яку похураку нехѣстѣть обѣрѣе за сѣвою вѣдѣльнѣстоу...

Прѣйшла черѣга на Скоѣлера, а сѣй показѣу — своѣй контрактъ нотарѣальнѣй выѣповѣненѣй поѣбѣлѣ всякѣхъ формѣальностей... стоѣтъ чѣрне на бѣлѣмъ, що тотѣ самѣй парѣцѣй передѣ вѣсьмома лѣтъмѣмъ куѣнѣвъ одѣ покойного Мѣкѣты Рѣла... Ба же свѣдѣи Вутѣвѣцъ Илья и Иванъ Дрѣмба вѣзнаѣли, що Маѣюра напѣвъ вѣсѣромъ въ хѣтъ на Скоѣлера и хѣтъмъ его разѣмъ зъ робѣтѣнѣками сокѣроу порубѣти...

Прѣгравъ Маѣюра Дмитро справу на першѣмъ термѣнѣ, — крѣчѣтъ: гѣвѣтъ!... волоѣсье мѣкавъ зъ головы, грѣлѣтъ, що жѣдѣно смѣртѣ зробити за сѣвою крѣвѣду... Криѣвъ, сѣрунѣвъ, горѣжѣнѣвъ ся, ажѣ его судѣя вѣлѣтъ выпровѣдѣти за двѣрѣ... Итъ бѣда, то бѣда... Стратѣвъ Дмитро бѣдѣву, зѣдѣрѣвъ хлопѣще на правѣду. Кого зѣдѣвѣтъ, усе розѣказувѣвъ свою бѣду, показѣвѣвъ пѣлѣкѣ наперѣбѣвъ записѣнѣхъ... а люди слѣхѣли и не слѣхѣли, але все прѣзнаѣвали ему правѣду, усе казѣли братѣ ся до жѣдѣ... Буѣло же кѣлька термѣнѣвъ, а справа шѣвѣцева замѣтъмъ ныѣсноѣватѣсь, що-разѣ болѣе замѣтувала ся, а ныѣсноѣдѣ стала цѣлѣкомъ ныѣсѣа...

Адѣвѣкѣты потѣшѣли, робѣли надѣю... Дѣсѣтъ лѣтъ прѣзѣвѣвъ ся шѣвѣцѣ Маѣюра, заѣгрѣвъ домѣи, грунѣтъ, и самѣ зѣгнѣувѣвъ марѣю підѣ плотѣмъ.

VII.

Кѣльѣсъ ту, 31 грудня 1890 року, наѣтъ вѣсѣромъ недалѣко напѣрѣтѣвъ моего мѣшкаѣи стало бѣвѣдѣрѣти ся, чѣрнѣй дѣмъ вѣзѣвъ ся великанѣскимъ страшнѣмъ потѣворѣмъ надѣе домаѣи.

— Горѣтъ! горѣтъ! — крѣчали люди и бѣгли. — На Мѣчѣрахъ заѣло ся въ шѣбѣхъ у Скоѣлера Лѣйбы!

„Рѣдка прѣгода, — подумѣвъ я, — за трѣнадцѣтъ лѣтъ и не бачѣвъ чѣсѣго такого...“ Хотѣвъ побѣтъ, подѣнатѣсь, та страхѣ, що тутѣшнѣй горѣжѣнѣе могли бы кѣсо на мене глѣдѣти, зѣдержѣвъ мене.

На другѣй дѣнь рано прѣходѣжу на мѣсѣце прѣгоды. Дѣлѣюсъ: одна кошѣра розѣвалѣна, трѣ шѣбы засѣмѣнѣи, только крѣвъ шѣарѣ добуѣае ся ще густѣй смѣрѣдѣчѣй дѣмъ.

Дѣвъ нѣвѣстѣи оѣлакуѣвали погѣбѣлахъ кроѣдѣлѣвѣмъ сѣльѣма, а дѣтъ, шѣсъ ажѣ ось мѣро, пѣщѣли прѣймаѣучѣмъ голосѣмъ: „Тѣтушѣю!... тѣтушѣю!“

Жѣтѣи не зѣробѣли на мене нѣкѣкого враѣжѣнѣя зъ своимъ пѣвѣмъ плачѣмъ, але дѣтъ... дѣтъ!... И зъ цѣломъ пѣвѣмъ плачѣмъ ся, щѣбы не заянѣти тѣй бѣдѣнѣтъ зѣвогѣ спѣвѣчѣти та не дѣти пѣвѣмъ баѣмамъ нагоды до бѣльшого заѣводу. И зъ охѣтоу бувъ бы вѣзѣвъ хотѣ одно, та не було ажѣ...

— Що ту стало ся? — сыѣтавъ и стороѣжа.

— Хлѣпѣтъ! шѣвъ хлопѣвъ усѣмѣжѣло ся въ кѣпѣцѣхъ. Имы казѣли замѣтѣти, щѣбы огонь не выѣшовъ на верѣхъ...

— Вы може буѣли такоу на спѣдѣ?

— Буѣвъ. И насѣ дѣмъ почѣвъ душитѣ въ сѣудѣнѣи имѣ, та ныѣсѣкторѣ Лѣтанѣмъ ще въ пору насѣ выратѣувѣвъ.

Бабы заѣвѣдали, дѣтъ пѣщѣли. Дѣтъ знѣтъ прѣчувѣвали свою крайнѣу нужѣду, що бѣвъ ныѣтъ остаѣтъ на лѣсѣдѣ цѣлого свѣтъа... Ихъ бѣтѣкѣ-мѣтери сѣдѣли до сѣя поры нѣвѣнѣчанѣй... имѣ нѣчѣго не прѣйде зъ сѣго, що бѣтъ ихъ погѣ-гѣбѣи...

Жѣдѣвъ не було: одѣи моѣлили ся, другѣи же спѣли. Хлѣпѣ-стороѣжа глѣдѣвъ на мене, усѣмѣжавъ ся зъ имѣмъ довѣрѣвъ, — ароу!

мѣвъ, що нечастье се мене зрушѣло.

— И насѣ знаю, — промѣвѣвъ, — вы часто ходѣте зъ хлопѣчѣками до лѣса на верѣхъ. Мы разѣ говорили за нашого сѣлавѣного шѣвѣцѣ-прѣдѣсѣтѣла Маѣюру Дмитро...

— Тамѣло, тамѣло!... Якъ ся мѣсте Борѣнѣвскѣй?

— Дѣкуѣвати... Отѣже бачѣте, допѣстѣ все жѣтъ, пѣнѣючу!... Говѣрѣмъ якъ чѣмѣто, то все Богѣ жѣде до якогѣсѣ часу... Въ сѣмъ мѣсѣцѣ ажѣ пѣтъ разѣ такѣй выѣпадѣкъ... то имѣ Маѣюру Дмитро! (пѣсѣдѣйшѣй слова прѣшѣнтѣвъ), а лѣчно мѣсѣ, коли погадаѣу, що сѣй выѣпадѣкъ наѣстрашѣнѣйшѣй, бо сѣмъ разѣмъ по только лѣтъмѣ зѣгнѣуѣла отѣтъ Вутѣвѣцѣ Илья и Иванъ Дрѣмба такоу страшноу смѣртѣю!... Чѣтѣри години крѣчали рѣгѣнуку, та годѣ было рѣтуѣвати. Сѣ, що гѣлѣйшѣчѣтъ, то нѣбѣ ихъ жѣтѣи... Комѣсарѣ повѣвъ, що нѣчѣго не достѣнѣчѣтъ аній оны, аній ихъ дѣтъ... зѣвѣчѣлно, нѣвѣнѣчанѣй... Оу сѣй дѣмъ, то такоу повѣдѣнѣю шѣвѣцѣ Маѣюры...

И глѣнуѣвъ доѣвѣла на тѣ шѣбы, зъ котрѣхъ выѣбранѣо тысячѣ и тысячѣ черезъ Вутѣвѣцѣ и Дрѣмбу, глѣнуѣвъ на той дѣмъ, де коѣлось поѣбѣнѣй шѣвѣцѣ Маѣюра Дмитро только золѣтѣнѣйшѣй наѣдѣй выѣсѣлѣвъ и зъ котрого брутѣальною сѣлоу выѣкиѣно его... Не замѣтѣнѣши нѣякого блюдоѣнѣа, щѣбы слѣдѣнѣвъ за мѣмоу, а утѣнѣвъ, утѣнѣвъ дѣ хѣтъ, ажѣ сѣмѣгомъ куѣроу...

Щѣсъ цѣльнѣй тѣждѣвъ зѣвѣчѣли мѣнѣ въ ушѣхъ слова Борѣнѣвского хлопѣа: „Говѣрѣмъ якъ чѣмѣто, то все Богѣ жѣде до якогѣсѣ часу...“

Наконец, мы сможем сказать нечто про ялтинцев, которых в семье моих есть три: Хата и Федьковичи из Станицы на Буковинѣ, Мала Сикотиньска пбела Развела и Новый Рокъ. Имя въ нихъ предсталие хорошій дико-роман- ный видъ буковинскихъ горъ, при сподѣ ко- му положилъ онъ хата въ пѣнии, обдавленъ

в котрій Федькович родився; друга єсть гарним дереворитом старого шпанді але вично свіжого діла італійського артиста, а третій предстанав алогічно живу року: старий, бо-родатий розпався у воздуху, щезав, а на его місце виступав молоденький із наді хлопця з рогами обличчя. Всі три ілюстрації як і за-галом мінюта вишкочили гарно і посли всла-хих вимого шукати друкаркою. Накопиче граба-це і то згадати, що писмо „Зоря“ єсть догідно, чисто, обдана добре і длатого читавсь легко і вгідно.

Телеграми „Діла“.

Відень 21 счня. Стань здоровля був-шого міністра війни Біліндт-Райдта погір-шився. З Австрії горішном доноситься о великій студні і сильних морозах.

Берлін 21 счня. Сеймові прускому предложено закон о фондах церковних; фонди ті мають бути звернені єпархіяль, котрі их отак розділять а надвшка буде роздана між громади на будову церковей.

Париж 21 счня. Міністер Фрейсіне вже подумав — бувч вчера на раді міні-стрів. Настала тут і в цілій Франції велика студня. З Мадриду наспили також ввісти і сильних морозах, які досі не бу-вали в Іспанії.

Біград 20 счня. Правительство ту-рецьке признало вдовиці по убитом консулі сербському Маринковичу в Приштині 3000 фунтів штерлінгов.

Берлін 20 счня. Вісман має верну-ти з Африки до Європи в наслідок пер-вовон недуги.

Лондон 20 счня. Правительство хви-ске приказало своим властям, щоби росій-ського наслідника престола втали всюди з як найбільшою почетом.

Пешт 21 счня. Кардинал і при-наєш угорський Шимор занедавав небез-печно.

Найдеши жерело предметів оп-тичних у Львові під **„КОПЕРНИК“** у. Театральна ч. 6 (під с. Дука) напроти головного одяку.

Окуляри, циліндри, барометри, термометри, мікроскопи, машини електричні, раєфалги, а т. п. по цінах найдешиш. Репара-ції найдешише і найкорше.

Замовля в провінції адресувати: „Новий оптик під „Коперник“, ул. Театральна ч. 6 у Львові“

Непереможний средством лічи-чиль на всі роды недуг нервових єсть правдивий професора д-ра Аібера

Nerven-Kraft-Elixir

кислоту против ослабленя, бити серця, чувствя болячи, тоски, безсонности, нервових зворушеня и т. п. у 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

Товариство имени Шевченка

(у Львові ул. Академічна ч. 8) має на складі і продає сльдуюч книжки:

Правда писмо літер.-політ. рочи. VI, IX, X и XII. XI (1878) 2 томи	2—	кр.
XIII (части літературна)	—	60
Доповнення до Правди. Івана Франка	1—	—
„Зоря“ писмо літер.-науков. VI (1885) без бібл. Зоря рочник VIII (1887) IX (1888) и X (1889) по	3—	—
Д-р О. Огоновскій. Історія руск. літератури I	1—	70
„Історія руск. літератури II віддѣл 1	1—	20
„Історія руск. літератури II віддѣл 2	1—	80
Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	2—	25
Костомарів: Руська історія в життє. 3 томи	1—	150
Шевченко, поезія (друковані в бібл. Зоря) ч. I и ч. II по	—	35
Дуроганів. Галицько-руське письменство	—	15
Кішан. Шекспірові твори перекл. ч. I. (дані. 3 зр. тепер)	1—	—
Хуторна поезія	1—	—
Крамарка	—	35
Федькович. Добуш	—	10
Як козам роги виправляють	—	10
Д. Млака: Руська хата, Букоч. Альманах	1—	120
Венуш. Повість и оповідання	—	30
Світослав українського народу	—	50
Кайдашева сім'я	—	30
Ф. Зареня: Вондарівна	—	10
Григоріянц: Соколки комедія	—	35
Тато на заручинах, ком.	—	30
Дрозд: В гостях добре, дома краще (опов.)	—	50
А. Метильничко писмо (вид. Зоря)	—	50
Горничій. Орлеанська Діва, перекл. стих.	—	35
Гуцуль і Гуцулка, дві картини олійні по	—	50
Пам'ятков. звод „Зоря“ в ювілей Руського Дістровон	—	50
Анонімна література. Д-р О. Калитовскій	—	35
Провідні ідеї в писемстві Тар. Шевченка О. Партицій	—	35
Народні оповідання Марка Вовчка I. 35 кр., II. 35 кр., III.	—	32
Етнографія Славянщини	—	12
О розумному вихованні дітей	—	12
Надслер апостолъ свободи Мх. Царя	—	10
Повість Ник. Устияновича	—	35
Одесити планівки	—	10
Остратний четверть Ник. Устияновича	—	45
Месьєр верховинця Ник. Устияновича	—	35
Марта Борейка, оповідання історичне Нл. Грабовича	—	32
Галицька книжка Острожска, котор. опов. Нл. Шваренця	1—	—
О михованю. Н. Н. Подручник для жінок	—	30
Тейлор мисля в слові о полку Гіорей, О. Партицій	1—	140
Жаноча невода в руських ієснях народних Нл. Франко	—	35
Захарь Беркут, образъ-гроз. життя Русь в XIII. Н. Франко.	1—	130
З рожничих країв в народній Денес	—	25
На добродійній діля, комедія Гр. Григоріянця	—	30
Вос Селатіст Івана Франка	—	35
Слово о полку Гіорейові О. Партицій	—	80
Скандинавщина в давній Русь, О. Партицій	—	20
Обрусстві, повість в рос. життє, пер. Н. Ланскою 2 части	—	60
Закопи о національній ополченю	—	45
Соціалісти межі семінарствами, О. Обачий	—	30
Оповідання, Ник. Гоголя	—	35
Вечерній, Ник. Гоголя	—	10
Григ. Кийка, Маруся	—	17

Домъ банкый, комісовый и контора вымѣны

Самуелі & Ляндавѣ

у Львові уліці Килинського

(жоло каварій вѣдєнськой)

купувати і продавати всѣлякі облігації державні, ласоти заставні і монети по курсу деніомъ. Порученя в провінції виготовляемо безъ провозови і безъ дочисленя провізів. Промеси до всѣхъ тиченъ. Порученя на биржу у Відні и Берліні виготовляють ся на найліпшихъ условіяхъ.

СВѢТЛО

при замовленю за нашихъ посередництвомъ по кожоразовій цѣнѣ фабричній.

Днесъ нуте фабрика за 100 кил. окрѣмъ транспорту I-а по 82 зр., II-а по 76 зр.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

У ЛЬВОВѢ.

Всѣлякі Листы заставні Товариства кредитового земского

4 1/2 % Листы заставні Банку кравского

4 1/2 % Позичку кравсу

4 % Облігації пропинаційні

Всѣлякі облігації довгу державного

Всѣлякі облігації першестоя

Льосы державні и приватні

продає підъ найкоротѣйшими условіями

Сональ & Лілієнѣ

3360 198—156 Домъ банкый и контора вымѣны у ЛЬВОВѢ

Порученя в провінції виготовляють ся одво-ротномъ почтою безъ дочисленя провізів.

Головна wygrana зр. 45 000

Тиченъ ажє 15 лютого 1891.

3 % Льосы Заведеня кред. земск. австр.

4 тиченя рѣчно

поруча по курсу деніомъ аю пену ласкою капіталу.

Такожъ промеси на ті льосы по зр. 1-50.

Августъ Шелленбергъ

домъ банкый и контора вымѣны.

Видаництва газети льосови

„Надѣя“ пренумерата цѣлорѣчна на

провіцію зр. 1-80.

Словарь руско-нѣмецкій

Евгені Желѣховскі.

Знижена цѣна 12 зр.

Дѣстати можна в товариствѣ „Просвѣта“.

Портреты рускихъ пославъ.

Заходою редакції „Ватилоніи“ вийшли до теперъ вѣ друку портреты отакъ рускихъ пославъ: Ю. Романчу, А. Романовскі, І. Гуріан, О. Барабаша, д-ра Д. Савчака, д-ра Т. Оку-невскі, д-ра М. Короля и о. К. Го-морика.

Подобний портреты вразъ вѣ опла-тоу почтовою коштує 12 зр., а всѣ разомъ 75 зр.

„Святій Вечѣрь“

оповѣданя Павла Курчова.

Се безперечно буде найкращимъ и найбѣловѣдѣйшимъ дарункомъ для дітей а і селянщя прочитати як не безъ інтересу. Особливо-жъ повинна она бути в рукахъ кожного, хто займив ся психологією и вихован-немъ дітей. — Цѣна 10 зр., вѣ пер-сьмакою почтовою 12 зр. — Зако-пачи можна черезъ Редакцію: „Дѣ-ла“, „Ватилоніи“, „Правды“, Дру-карню им. Шевченка, або просто блъ автора, ул. Крива, ч. 6, поперѣкъ П.

М. В. ТАВЕРЬ

у Львові, ул. Сикетуска ч. 6.

РИТОВНИКІ ЗАВЕДЕНЬЕ

и фабрика кавчуновихъ рускихъ штампилъ

вѣ доброго вулканізованого кавчука, виробляє значки, фірми, надписи, жиро, календарі підписи, монотрамы и б у 3682 жам до значень блдъ, такожъ штампилъ по умѣреннихъ цѣнахъ. 13-12

Вже вийшла зъ друку перша повна популярна

ИСТОРИЯ РУСИ

уложена побѣла найкращимъ жерехъ пров. Олександромъ Баранієвскі вѣ 40 ілюстраціями и 2-ми малюми історич-ними вѣ 18 аркушахъ друку. Цѣна лише 50 зр.; вѣ кра-ній опрѣдъ 75 зр. — Членъ товариства „Просвѣта“ доста-ють даромъ неоправну а за доплатою 25 зр. опрѣдану.

Дѣстати можна в тов. „Просвѣта“ ул. Орменська ч. 27 и по всѣхъ книгарняхъ Галичини и Буковини.

АНТ. ЩЕРБА

МУЖЕСКІЙ ПРАВЕЦЪ

во Львові, ул. Коперника ч. 10 або ул. Майхохъ ч. 1.

має честь поручити в. П. П. Публі-ци и в. Духовенству своєю блъ ро-ку 1873 истуючу

РОБОТНОМУ МУЖЕСКОМУ ОДЕЖИ

посѣл. найкращимъ модъ, вѣ най-луч

Выходить у Львовѣ що дня (крѣмъ пѣдѣль и рускихъ свѣтъ) о 5-ой годѣ по полудни. Литературный до-
дѣтокъ „Библиотека найзнаменитѣйшихъ писателей“
выходить въ вторникъ, а въ вторникъ и пятницу на
первую разѣлку въ Дѣло.

Предплату и нисераты принимаютъ: У Львовѣ Адми-
нистрація „Дѣла“ ул. Галицкая 24, Центральное бюро оголо-
шень, ул. Ковальска 11, и бюро пачетъ ул. Короля Лю-
довика 9. У Вѣдѣ М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Woll-
zeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гам-
бургѣ M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и нисераты платитъ
у Львовѣ.

ДѢЛО

Предплата на „ДѢЛО“ съ литер. додаткомъ

въ Австріи: на границе: на цѣлой рѣкѣ . . . 18 пр. на цѣлой рѣкѣ . . . 24 пр.
на цѣлой рѣкѣ . . . 9 пр. на цѣлой рѣкѣ . . . 12 пр.
на цѣлой рѣкѣ . . . 4 пр. 50 пр. на цѣлой рѣкѣ . . . 6 пр.
на цѣлой рѣкѣ . . . 1 пр. 50 пр.

у Львовѣ: на цѣлой рѣкѣ . . . 18 пр. на цѣлой рѣкѣ . . . 8 пр.
на цѣлой рѣкѣ . . . 4 пр. на цѣлой рѣкѣ . . . 1 пр. 35 пр.

Редакция, Администрация и Экспедиция подъ ч. 24
ул. Галицкая. — Рукописи принимать ся лишь на предварен-
ное извѣщеніе. — Редакция не отвечаетъ за статьи, не
подписанные членомъ редакціи.

Огласованіе принимаютъ: съ по цѣлѣ 8 пр. бѣдъ одна.
статья нисератовъ въ рубр. „Надобное“ по 20 пр. а. и.
Подати члѣствъ съ по 10 пр. бѣдъ статья.

Просимо уклони о якъ найскорше па-
дѣланье передплати на рѣкѣ 1891-ый и за-
леглостей за рѣкѣ 1890-ый.

Выдавецтво „Дѣла“.

У Львовѣ дня 10 (22 н. ст.) сѣчня 1891.

Женскій семинарія учительскій
въ галицкой Руси — то бѣдъ самого початку
основана семинарія учительскій въ 1871 ро-
дѣ була найбільше болѣла кривда Русинѣвъ.
Женскій семинарія учительскій есть двѣ:
одна у Львовѣ, друга въ Перемишлѣ — доси
обѣ польскія, хотя семинарія у Львовѣ — поль-
ска jure sacro.

Вже при основаніи семинарія учитель-
скій въ роцѣ 1871 женскій семинарія у Льво-
вѣ мала бути утравкѣстична. Однакжъ такою
она до нинѣшнього дня есть только на паперѣ.
Зъ самого початку не жадало навѣтъ вступи-
ного испиту въ руского языка бѣдъ ученицъ
вступающихъ до семинаріи, отже на I-омъ ро-
дѣ учились доверша читати и писати, немовъ
у першій класѣ школы народной. Учителѣвъ
заименовано такихъ, що не знали рускою мо-
вы, дески не мали о нѣмъ навѣтъ понятя.
Словомъ о утравкѣстичнѣ не могло бути й мовы,
и бѣдъ оставъ ся на паперѣ. Семинаристѣ
учились руского языка якъ предмету, а кѣмъ
могли навчитись, легко осудити, коли звѣдати,
що на I-омъ роцѣ зачинали доверша читати
и писати буквы. А мимо того тогдѣшній ин-
спекторъ Мандибуръ при испитахъ зрѣлости
выдававъ („на свою одѣчальность“) всѣмъ
безъ выимки кандидаткамъ патенты въ рус-
скимъ языкомъ выкладовымъ, мотивуячи се
тѣмъ, що „якъ побѣдѣ на село, то й научати
ся бѣдъ дѣтей по руски“, — а инспекторы о-
кружій, на подѣставѣ такихъ патентовъ, на-
давали кандидаткамъ посады въ школахъ въ
русскимъ языкомъ выкладовымъ. Противъ того
протестовали послы рускій, товариства, аѣча,
— нѣчо не помагало.

Передъ шести лѣтами само тѣло учитель-
ске женскій семинаріи, бачучи, що цѣла спра-
ва руского языка въ сѣй школѣ ехидитъ до
абсурдѣвъ, бѣдѣлось до краевон рады школь-
ной въ предложеньѣ, чтобы завести вступи-
ный испитъ въ руского языка. Рада школьна не
смысла вже тому умотованому домаганію од-
мовити, але поставила дуже мінімальный вы-
моги при томъ испитѣ (читати въ читанки
для школы народной и читане розумѣти, и
нѣчо болѣе: анѣ грамматику, анѣ оповѣсти
прочитане, анѣ писати). Ажъ якъ директоромъ
ставъ п. Людвикъ Дзедзицкій, дуже добрый
педагогъ и для Русинѣвъ справедливый, бѣдѣ-
сено де-що вымоги при вступиныхъ испитахъ

(ученицѣвъ, аголошующій ся до семинаріи, повин-
ный умѣти бодай буквы писати и троха декла-
націй, на сколько може знати ученицѣвъ зъ дру-
гой класѣ школы народной). Але що и те не
подѣслало ровеня знаня руского языка, то пе-
редъ рокомъ навѣтъ проф. Ом. Партицій на
конференціи тѣла учительского: удатись до
краевон рады школьной, чтобы она бодай на
III-омъ и IV-омъ роцѣ завела хоть оденъ
предметъ въ выкладѣ рускомъ. Конференція
одноголосно узнала справедливостъ того впе-
сеня и свою ухвалу подала краевон радѣ
школьной. Однакжъ рада школьна нѣчо не
ачинила и осталась по даному.

Однакжъ метода бѣдѣшного инспектора
Мандибуръ — выставити патентъ въ рускимъ
языкомъ выкладовымъ каждой кандидаткѣ —
мусѣла вже навѣтъ краевон радѣ школьной
выдатись ажъ вадто отчадушною, — тожъ
она признавала на инспектора женскій се-
минаріи члена рады школьной, инспектора Бо-
деслава Барановского. И хотѣй кандидатки
побѣдѣше по скѣченно IV-го року мали (зъ
причины заведенного вступиного испиту) роз-
умѣти болѣе знаня руского языка и грама-
тики, анѣжъ за часѣвъ Мандибуръ. — то ми-
мо того за инспекторства п. Барановского на-
вѣтъ половинѣ кандидатокъ годѣ было призна-
ти и не признавано патенту въ выкладовымъ
языкомъ рускимъ.

Бѣдѣ такъ дѣло ся въ женскій се-
минаріи у Львовѣ, то що-жъ доверша въ се-
минаріи въ Перемишлѣ, де ставъ знаня языка
руского мусѣлъ бути безконечно горшій, а де
такожъ выдавано кандидаткамъ патенты въ
русскимъ языкомъ выкладовымъ!

Такъ стояли рѣчи до остатнои сесіи со-
ймоу.

Дня 27 жовтня посолъ Романчукъ по-
ставивъ въ соймѣ резолюцію, вымаючу пра-
вительство, чтобы заложило бодай одну нову
учительску семинарію руску, чтобы въ те-
перѣшнихъ утравкѣстичныхъ семинаріяхъ утрав-
кѣстичнѣ перепроизводило въ цѣлости, а польскій
семинаріи женскій у Львовѣ и Перемишлѣ
чтобы перемѣнило на утравкѣстичный.

Соймъ на засѣданіи зъ 29 надолѣта
ухваливъ резолюцію, вымаючу правительсто:
а) чтобы устроѣй утравкѣстичный подѣвъ за-
глядѣвъ языка выкладового, який негале на выс-
шихъ курсахъ мужескихъ семинаріи учитель-
скихъ у всѣхъ дѣлѣй части краю, впровадити та-
кожъ и на першомъ курсѣ такихъ семинаріи;
б) чтобы постепенно впровадити устроѣй
утравкѣстичный подѣвъ заглядѣвъ языка выкла-
дового такожъ въ женскихъ учитель-
скихъ семинаріяхъ у Львовѣ и Пе-
ремишлѣ.

Теперь ходитъ о те, якъ ухвала сойму
буде переведена?

При темерѣшнихъ ставѣ тѣла учитель-

ского въ женскій семинаріи у Львовѣ о нѣ-
якѣмъ утравкѣстичнѣ не можна й думати. Отже
треба бы або нѣмъ новымъ именованъ учи-
тельскѣвъ, або чтобы профессора въ мужеской
семинаріи были прибраны до помощи въ жен-
скій. Такъ само до семинаріи въ Перемишлѣ
треба буде придати одновѣдѣй силы учи-
тельскѣвъ.

Якъ доведѣваемъ зъ вѣрѣдостойного же-
рела, ухвала соймова що-до постепенного вво-
дженя утравкѣстичнѣ въ женскихъ семинаріяхъ
маѣ увѣрити въ житѣ у Львовѣ (а не сумнѣ-
ватись, що и въ Перемишлѣ) зъ новымъ ро-
комъ школьнымъ — але, на нашъ поглядъ,
дуже дивовижно, бо лишь на одномъ (IV-омъ)
роцѣ має оденъ чи два предметъ выклада-
тись по руски. Се задивовуе тѣмъ болѣе, что
уже передъ рокомъ тѣло учительске женскій
семинаріи было одноголосно заявило, что и
при темерѣшнихъ небѣдѣрадѣхъ обѣщаннѣхъ
утравкѣстичный выклады могли-бъ завестись
на двухъ высшихъ рокахъ (III-омъ и IV-омъ).
Отже, коли въ ухвалѣ соймовой есть бѣдѣда
о „постепенномъ“ ввожденіи утравкѣстичнѣ
выкладового, то мы мусѣли-бъ обѣщати что-на-
именѣе при ореченіи выданѣмъ стороною
пайкомпетентіишюу, т. е. тѣломъ учитель-
скимъ львовскій женскій семинаріи, хотѣй
бѣдѣ себе скажемъ рѣшучо, что вже и на II-омъ
роцѣ можна нинѣ бодай оденъ предметъ вы-
кладати по руски, тѣмъ болѣе, что самѣ кан-
дидатки того домагають ся, чтобы на III-омъ
и IV-омъ роцѣ приходила имъ легче поло-
вина предметѣвъ въ рускомъ языкѣ.

Однакжъ се только на початокъ, бо зъ
часомъ утравкѣстичнѣ мусѣтъ ввести ся на всѣхъ
курсахъ женскихъ семинаріи, почавши бѣдъ
I-го року. Мы бажаемо зъ интересѣ школь-
ництва руского, чтобы се наступало якъ най-
скорше, а до той цѣли узнаемо за одновѣдѣй
и конечій, тожъ и предѣлаемъ краевон ра-
дѣ школьной, слѣдующій оречѣствъ:

1. Въ женскихъ школахъ народныхъ по
мѣстахъ (у Львовѣ и въ 8-классныхъ школахъ
Орменокъ и мѣстѣхъ, котріи головню подгото-
вляють ученицѣвъ до семинаріи) повинна бути
заведена обовязкова наука руского языка яко
предмету, — чего доси нема а зъ чего роди-
чѣ ученицъ дуже недоволены, бо коли уче-
ницѣвъ мають охоту вступати до семинаріи уч-
ительской, мусѣтъ, за-дѣвъ вступиного испиту,
руского языка побудучи въ приватно, и то звы-
чайно прихвощемъ, а потомъ въ семинаріи зъ
того предмету недомагають.

2. Побудити вымоги зъ знаня руского я-
зыка при испитѣ вступиномъ до той степени,
якъ въ семинаріяхъ мужескихъ, де кандидаткѣ
при томъ испитѣ мусѣтъ выказати ся вправою
въ грамматицѣ, оповѣданіи и писаніи (тожъ те-
перь, после ухвалы сойму, тамъ уже на I-омъ
роцѣ може вводиться утравкѣстичнѣ).

Коза-дереза,

дитяча комична оперетка въ одной дѣлѣ.

Подѣвъ такимъ заголовкомъ выйшовъ ино-
що новий творѣтъ нашего знаменитого компози-
тора М. Лисенка у Львовѣ накладомъ редак-
ціи „Дѣло“. Либрето оперетки уло-
жила писателька украинска Дмитрова Чайка,
мелодіи до поодинокихъ пѣсенъ добралы Грѣбъ,
Русъ и Лиснѣ, а упорядкуванъ тѣ мелодіи,
агармонизуванъ ихъ и супровѣтъ фортепианомъ
та асгармонію самѣ Лисенко.

Передѣсѣмъ розкажемъ змѣствѣ оперет-
ки. Она починаеть оповѣданьемъ хорѣ, що въ
Киѣвѣ на базарѣ жида козу продавали. Козу
ту купивъ старій дѣдъ та велѣвъ ей свойѣ
бабѣ доглядати. Баба козу планувала, добре
пасла, напучала, але коза навѣсѣвъ ще й жа-
лѣти ся побѣшла. Сердитый дѣдъ, розлютив-
шись, убивъ за то бабу, а вже самъ лѣвъ па-
сти свою козѣнку. Коза о томъ не знала, бо
дѣдъ не сѣбѣнала. Тогдѣ иновъ пыталъ дѣдъ
въ козы: „Козю мою любя, чи пѣла ты, чи
ѣла?“ Коза каже, что анѣ пѣла, анѣ ѣла. Роз-
сердивъ ся дѣдъ на-ново та порѣшавъ козу
убити. Та на нещастѣе побѣвъ вломинивъ ся ему,
якъ ставъ ен рѣвати. Не дорѣзавъ, побѣшовъ
глядѣти аручного ножа, а коза тѣмъчасомъ у-
текла въ лѣсъ. Тѣмъ ибѣнати ся перша
сцена.

Въ другой представлена лѣсна околиця.
Лисенка ходитъ зъ вѣнникомъ та подѣвъ ведѣлю
замѣтавъ, чепуритъ свою хату-нору. Она, хочѣ

утомлена, бо черезъ цѣлый тыждень пасла та
доглядала гусятъ, хоче хату свою прибрати
въ чѣствѣ. Иде у лѣсъ. За той часъ надѣбѣла
„коза-дереза“, побѣвъ бѣла луплена, за три ко-
пы куплена, бачитъ нору лисенка та ховаеъ
туды, чтобы лютый дѣдъ не подѣбѣлъ. Тѣмъ-
часомъ лисенка надѣбѣла зъ лѣса та чуе, что
хтось товѣе ся въ ен хатѣ! Она пыталъ, сѣбѣна-
ючи, хто прийшовъ сюды въ гости? На то ту-
потѣвъ коза въ нору та бѣкаеъ: „Я коза-де-
реза, побѣвъ бѣла луплена, за три копы купле-
на. Тушу-тушу ногами, сколю тебе рогами,
хвостикомъ зямлету, побѣжамъ затопчу, тутъ
тобѣ смерть!“ Лисенка, налякана, разливаетъ
изъ слезахъ надѣвъ своею недолею. Надходитъ
зайчикъ, здоровѣтъ лисенку, пыталъ про причи-
ну ен горя та смутку. Коза роказуеъ, что лѣ-
кійсь невиданный звѣръ прогнѣвъ ен зъ власной
хаты. Зайчикъ хоче й въ пригодѣ стати. Хочѣ
гусѣвъ, побходитъ смѣло до норы и пыталъ: хто
сѣбѣвъ лисенку зъ хаты выгнѣвалъ? — „Я ко-
за-дереза“ и т. д. — давѣвъ чути въ норѣ. На-
ляканный зайчикъ утѣкаеъ въ лѣсъ. Надходитъ
вовкъ сѣрый, що по степахъ гуляе та на тѣхъ
свѣточѣвъ пыльно поглядѣвъ. Лисенка жалуетъ
передъ нимъ на свое горе. И бѣтъ хоче й въ
пригодѣ стати. Побходитъ до норы, кладеъ зу-
бамъ и страшить: „Ой кто, кто въ лисенчій
хатѣ, той будѣ добре мои зубы знати!“ Коза
и ето не зликалаъ ся одѣбѣвъ зъ норы: „Я
коза-дереза“ и т. д. Вовчокъ утѣкаеъ. Надхо-
дитъ ведмѣдѣвъ, анатокъ всѣхъ пѣсѣвъ. И бѣтъ
хоче лисенчѣвъ-сестричѣвъ стати у пригодѣ, але
и ето напѣлохала коза-дереза и бѣтъ утѣкаеъ
въ лѣсъ. По ведмѣдоу надходитъ ракѣ. Онъ
сѣбѣнаеъ: „Ой я ракѣ, неборахъ, я не простый
козакъ, черезъ те на менѣ не кляеъ, не сѣра-
рахъ. Я надѣвъ раками пѣвъ, и болотный гѣтъ-

манъ, подѣбѣвъ ся люде, який пытный жу-
нанъ!“ И бѣтъ пыталъ въ лисенку про ен горе
и хоче й въ помощи. Але годѣ! Коза-дереза
всѣмъ страшна. Наразѣ чути гомѣбѣвъ великій
и зъ лѣса выхидѣтъ всяка звѣришина тварѣ:
мышѣ, хорѣ, видикѣ, пѣсы, коты та зайко,
вовкѣ и медвѣдѣ, немовъ тѣ „sieben Schwaben
auf einen Nessel“. Она сѣбѣнаеъ хоромъ: „Хо-
дѣмъ братѣвъ ювати, лисенчѣвъ ратувати!“
Коза же не боить ся, сѣбѣнаеъ зъ норы. Та бѣ!
и тѣ приходѣтъ конецъ. Ракѣ тягне ен клѣ-
щамъ зъ норы, другій звѣръ ханѣють ен, куды
попало: той за ноги, той за роги, той за бо-
чокъ. Вытагають, несутъ въ лѣсъ, чтобы козу
покарати „за всѣ шкѣды, перешкѣды“. Коза
проситъ ся своимъ жалѣбѣнамъ: „мекенѣ! ме-
кенѣ!“ Але тутъ й въ амѣнѣ!

Якъ бачимо, либрето не лише само со-
бою цѣкаеъ и пыне гумору, побходящего подѣвъ
умъ и сердце дѣтей, але въ нѣмъ и богато ак-
ціи драматичной, нахоиъ лѣвъ ся рагѣвъ сопро-
ного шадѣвъ. Для дѣтей забавка неоцѣнена,
новѣ-бѣвъ дѣшѣвъ ихъ вынѣта.

А що сказати про музичну сторону! Ме-
лодіи, на скрѣзъ народній, перенѣтъ зъ дру-
гихъ звѣстныхъ пѣсенъ рускихъ, та лишь при-
ложенъ до тексты либрета пѣмъуть собѣвъ ле-
гитко, весело, безпретенціозно. Слухаючи
ихъ, здаеъ тобѣ, ты зайшовъ междѣ давно то-
бѣвъ знакомыхъ товариствѣвъ, чуешь ихъ голоеъ
вышѣнѣвъ, а все-таки въ тѣмъ голоеъ шѣвъ
нового, нечуваного, и ты дивѣшь ся: они сѣбѣ-
ють ся зъ тебе та ибѣнѣвъ и ты зъ ними роз-
говѣтаеъ ся на всѣ боки. Медвѣдѣ, прихвощемъ
сказавши, розказуячи про свои подѣвы ли-
дарскій зъ поля насѣбѣнѣвъ, сѣбѣнаеъ коладу
зъ „Рѣздвѣнныи ночи“. Зайко, пытаючи лисенку

словами: „Добрый вечеръ, лисенко, куды й-
дѣшь?“, сѣбѣнаеъ звѣству мелодію зъ народной
пѣсенѣ: „Добрый вечеръ, дѣвчѣно, куды й-
дѣшь?“ А ракѣвъ-неборахъ гудѣ тобѣ въ ухо
мелодію зъ пѣсенѣ: „И шумѣтъ, и гудѣтъ!“
Розумѣвъ ся, что гармонизація и фортепианый
супровѣтъ новосѣды знаменѣтъ, жѣво и вѣрно
выстроуѣтъ поодинокой ситуаціи въ той цѣлой
„козѣвъ трагедіи“.

Самѣ выданѣеъ елегантеъ, 32 сторѣвъ бо-
ло. На заголовномъ листѣ мѣститъ ся удач-
ный портретъ Лисенка и иллюстрація: подѣвъ
хатѣвъ дѣдъ сидѣтъ на прѣсѣвъ а передъ нимъ
коза-дереза. Цѣла творѣвъ лише 80 пр. Вже то
редакція „Дѣло“ — майстѣвъ на такѣвъ рѣчи!
Она умѣвъ побѣдѣвъ подѣвъ понятя и смѣкъ дѣ-
тей. „Дѣло“ — яко органъ литературный
руской дѣтѣвъ, не маѣвъ собѣвъ равного изда-
нѣвъ въ Галичинѣ.

Чтобы представити „Козу-дерезу“ на
сценѣвъ домашній, на то не потреба великого
накладу. Дѣвчѣвъ одѣбѣвъ есть всего шѣвъ со-
дѣбѣвъ: 3 содраны (до высокаго g), 1 меццо-
сопранъ и 2 альты, — и хоръ звѣрѣвъ. Розу-
мѣвъ ся, что поодинокой звѣрѣтъ мусѣтъ высту-
пати въ маскахъ звѣрѣчихъ и окремыхъ ко-
стѣмѣхъ.

„Козу-дерезу“ а зъ нею и издавецтво
„Дѣло“ поручаемо ширѣ каждой руской
родинѣ.

— Прага выказала при сегоднішній конскрипції 176,649 мешканців, а десять літ тому назад було лише 155,818 мешканців.

— Як обходиться з замерзлим? На сей тематі маємо кілька думок. Д-р Мозетіг у Відні бачить і радить приводити замерзлим до притомності при помочі зміни, іменно остоорожним натиранням снігом, бо нагріє батання може мати найгірший наслідок. Осторожність потрібна ще тим, бо замерзлі члени легко ломлять ся. Коли тілько замерзло ціле, то треба його натирати на більшій посуді або в неопаленой комнаті, бодай аладати холодно купити до половини, натирати водою і вложити вкінці до теплої постелі. Огрівання тіла повинно наступити зсередини, а не за-д-ля зовнішнього тепла. Крім того впливає ся до губи замерзлого пенну окладку змивати спиртуозною, а змивайши лідну гербату або чорну каву. Коли б за-д-ля надто скорого діяння вишнього тепла мало настати значне перекрова-зіння, показуюче ся тим, що лице почервоніє, голова болить і т. п., то тоді треба знов звернути ся до зміни. Коли ж змерзлі члени не вертає бодай раз чувствую, если остаточно змив, синю червоний, если виступають опарики, то тоді ма-ло сесті надіти, щоби привернути життя замерз-лому. Помимо того треба робити ароматичні о-клади, щоби зарадити локальному замрзання тіла. Найлегше замерзають найтонші часті ті-ла, як уші, ніз, пальці.

— Дрбний вісти. Громада Лука велика, пов-тернобського, одержала бодай півтора 100 ар. під-помоги за будову школи. — Міністер вівропо-відань і просвіти надав презенту на латинсь-ку парохію в Долній ко. Ант. Гуркому з Забошотова. — Іос. Артур Гурко, видавця часопису Кнош, слухачев III р. правн. в кра-ківській університеті і Генр. Клушинський, студент I р. медицини, улюблені з сьлідчої вивідки, але сьлідство о тайне товариство веде ся против них даліше. — Взячаче п. М. Вар-ского, надидата нотаріального в Рожайтові, з-п-ю Софією Шенаровичівною, впротую по пок-пароху в Чернокозеві, бодай ся дил 8 н. ст. лютого о. р. в Завадів коло Стрми.

Наука, штука і література.

— Зміст I-ого числа „Учителів“: Водя Редакція. Коротка історія педагогії (вступ). — Начерк економічної практичної (даліше). — О надзорі шкільного молодіжника по школою, Онуфр. Власів-чука. — Новинки. — Шкільні вісти. — Іме-новані.

— „Над Черним Морем“. Повість Івана Леніцко-го. Нахвалю Товариство імени Шевченка. У Льво-ві 1891. Ціна 90 кр. — Підъ такий заголо-вомъ появилася опора книжка о 280 сторонах, яко передрукъ повсті печатаної в р. 1890 р. в літературній часописі „Зоря“. Сю книжку можна купити в друкарні тов. ім. Шевченка і в редакціїх всіх народних часописів.

Іменования, перенесення, конкурсы и пр.

— Іменования. Дійстнимъ учасникомъ в Люблін іменованій Ів. Гораковскій. — Конципій д-ре-кція поліції в Кракові, д-р Ів. Ренкевич іменованій комісаремъ поліції. — Дійстнимъ учасникомъ в Куропатниках іменованій Ем. Станіславський.

Телеграмы „Дѣла“.

Лондонъ 21 сѣчня. Послѣ Times мило правительство російское зажадало черезъ нѣмецкого репрезентанта выдана 13 російскихъ нѣгидістівъ перебуваючихъ в Болгаріи. Пра-вительство болгарское постановило перевести пасажирівъ сьлідство.

Буенось-Айресъ 21 сѣчня. Часть чі-лійской арміи сухопутной перейшла в та-боръ революційный, котрый лагодитъ акцію на великій розмѣри.

Римъ 21 сѣчня. Папа занедужавъ в наслідокъ перестудженія и змученія лежати в постелі.

Инсбрукъ 21 сѣчня. Італійскій послѣ до союму тирольского зложили свои мандаты в наслідокъ того, що ихъ внесеніе о по-дѣль Тиролю не перейшло подъ наряду.

Парижъ 21 сѣчня. Франція выновѣла вже угоду торговельну зъ Швейцарією.

Берлинъ 21 сѣчня. Вѣ министерствѣ просвѣты ведутъ ся наряды в справѣ дозво-ленія антикамъ продавать лѣтъ Коха. Вѣ кру-гахъ посольскихъ розказують собі, що цѣ-сарь мавъ сказати польскому послѣви Кос-цельскому, що сѣть адоводепный зъ поступо-нанія Поджковъ подчасъ дебати надъ вытомъ одъ збѣга.

Софія 21 сѣчня. Послѣ нѣмецкій и ав-стрійскій вручили вчера правительству одна-ковій ноты противъ принианія російскихъ нѣгидістівъ на службу державну. Правитель-ство одповѣло на то, що оно приймасъ лишь тѣхъ Россійскъ на службу, котры приняли подданство болгарское.

Переписна Редакція і Адміністрація.

Вн. Стах, вѣ Т. А. вже жѣ можна! —

Цѣна збѣга и другихъ продутѣвъ.

20. н. ст. сѣчня 1891.

Львівъ: Пшениця 7— до 7-95, жито 5-90 до 6-30, ячмінь 5— до 6-65, овесъ 6— до 6-40, горохъ 6— до 9—, вика — до —, рпакъ — до —, вівсянка — до —, конюшина чер-вона 44— до 53—, конюшина біла — до —, конюшина шведка — до —, хміль бѣ-— до —, ар. на 56 килло вѣ Львові, оковита за 10.000 литрѣвъ — до —, ар.

Курсъ Львівскій

вѣ дня 21. л. сѣчня 1890.

Акція за штуку безъ купона.	Плат.	Жид.
Зелѣ, гал. Кар.-Людв. по 200 ар. м. к.	208 50	211
Зелѣ, Львѣ-Чернов. по 200 ар. м. к.	231	234
Банку гинот. гал. по 200 ар. м. к.	301	—
Банку кредит. гал. по 200 ар. м. к.	—	216
Листы заставні за 100 ар.		
Банку гинот. гал. 5%, а. н.	101	101 70
Банку гинот. гал. 5%, а. н. выдѣс.	103 50	103 20
Банку кравого 4 1/2%, а. н. дѣс. 51 л.	98 60	99 30
Товариства кредит. гал. 5%, а. н.	97 70	98 40
Товар. кред. гал. 5%, а. н. дѣс. 37 л.	100 50	101 20
Товар. кред. гал. 4 1/2%, а. н. дѣс. 41 1/2 л.	95 40	96 10
Товар. кред. гал. 4 1/2%, а. н. дѣс. 52 л.	99 75	100 45
Товар. кред. гал. 4%, а. н. дѣс. 56 л.	95	95 70
Листы доживні за 100 ар.		
Гал. Зав. кред. сѣд. 5%, а. н. (дѣс. 6%)	60	62
Гал. Зав. кред. сѣд. 5 1/2%, (дѣс. 6%)	53	—
Общ. рощ. кред. Завед. 6%, дѣс. вѣ 15 л.	49	52
Облиги за 100 ар.		
Индустриал. галлицы 5%, м. к.	104	104 70
Галлиц. сѣд. пропінатійного 4%, м. к.	92 60	93 30
Комунальній Банку крав. 5%, 1 еміс.	100 60	101 30
Позички крав. зъ 1883 по 6%, а. н.	104 60	—
Позички крав. зъ 1883 по 4 1/2%, а. н.	98	98 70
Льосы:		
Мѣста Кракова	22 50	24 50
Мѣста Станиславова	27	29
Монеты:		
Дукать цѣсарскій	5 84	5 46
Ніполеондоръ	8 82	9 14
Польскій рѣль	9 25	—
Рубель сѣрбный	1 35	1 45
Рубель наперовый	1 21 1/2	1 33 1/2
100 марокъ нѣмецкихъ	56	58 60

Надѣслане.

Виді Товариства „Академічне Братство“ визнає всіхъ П. Т. доживні Товариства, щоби в продовжені тижня від оповіщення сего зайняли свої довги сплатити або що до сплати довгівъ Виді Товариства поідомили. В притинимъ случаю імена їхъ разомъ в довжною квіткою будуть публі-ковані а колибъ і се не помогло, вступити ся на дорогу судову. При сѣй нагоді поідомляє ся П. Т. Публику, що Товариство переселило ся і мі-стити ся теперъ в локалі при улиці Собского ч. 4, другий поверх.

Від Виділу Тов. „Академічне Братство“. У Львові, дні 20 сѣчня н. с. 1891. В. Охримович, голова. — П. Мостович, касир.

Найдешнее зеркало предѣловъ опти-ческихъ у Львові подъ „КОПЕРНИКОМЪ“ ул. Театральна ч. 6 (пальчъ сѣ. Духа) випровѣдує чолового одягу. Окуляры, шпильеры, барометры, термо-метры, жірскоскопы, машини электричній, райсѣйлы, і т. п. по цѣнахъ найдешнейшихъ. Репар-ація найдешнейше и найкороче. Заоволеніе вв провинціи адресувати: „Новый оптикъ подъ „Коперникѣмъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львові“

Домъ банковый, комісовый и контора вымѣны Самуелі & Ландавъ

у Львові улиці Килиньского (коло каварій вѣдѣнскихъ) купують и продають всѣякія облигаціи державній, лѣнты заставні и монеты по курсѣ доживні. По-рученія вв провинціи выговораемо безъ проволочи и безъ дочисленія провізій. Промесы до всѣхъ тягнѣнь. Порученія на биржу у Відні и Берліна выговорають ся на найблизшихъ условіяхъ.

Всѣякія Листы заставні Товариства кредитового земского 4 1/2% Листы заставні Банку кравого 4 1/2% Позичку краву 4% Облигаціи пропінатійный Всѣякія облигаціи доугу державного Зелѣнничей облигаціи перешенства Льосы державній и приватній продає подъ найкористѣйшихъ условіяхъ

Сокаль & Лілієнъ

3390 199—156 Домъ банковый и контора вымѣны у Львові Порученія вв провинціи выговорають ся бдо-ротнѣю почтою безъ дочисленія провізій.

Всѣякія паперы цѣнній такожъ листы заставні Товари-ства кред. земского, банку кра-евого, банку ипотечного, облигаціи пропінатійный, ренты, пріорітеты и т. п. продає по найдешнейшій курсѣ Августъ Шелленбергъ домъ банковый и контора вымѣны у Львові. Выдѣленіе цѣны лѣтосованъ „Надѣла“. Преміумата цѣлѣбна на провін. 1-80 ар.

!СВѢЧАРНѢ!

Зъ вѣхнемъ на 3 ножі и вѣ двома колосамъ по 28 зъ 2 ножами и однимъ колосомъ С. С. Х. ар. до сѣднѣ ле-Малы вѣ однимъ колосомъ и 2 ножами по 24 ар. лѣтосован.

поруцає

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ У ЛЬВОВѢ.

3635 (10—7)

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поруцає

наилѣпшій перфумы и воды тоалетній

одѣнченъ 10 медалями заслуги и 2 дипломами признанія,

а то: перфумовъ, эссенцію, розеу, резеу, кон-валію, Уланг-Уланг, Jockey-Club, Ka-Banquet, Millefleurs и т. д. Фляконки по 25, 40, 75 кр. 1 зр. 1-50 и т. д. Перфумы королевскіи Марисеньки знамен-еликомъ 2 зр. Вода львівська загално зѣстна и побирала за для свого пріемного, одѣнженного и доагрованого запаху, до скрѣпленія одитѣвъ, хустѣю и розприскування вв комнатахъ. Фляконки меншій 80 кр. бѣльшій 1 ар. 80 кр. Вода варшавская одѣнченъ ся надивичайно пріем-нымъ цѣлѣбнымъ запахомъ. Фля-конки меншій 95 кр., бѣльшій 1 ар. 80 кр. Вода левандова подѣлѣна и вода левандова-ан-брова сѣть загално уживаній до возарискування вв комнатахъ за-д-ля свого пріемного за-паху. Фляконъ 5 л. 70, 90 кр. и 1-20 ар. Воды колоньскій знаменній Фляконки по кр. 15, 20, 25, 40, 50, 80 1 ар., 1-50.

Купувати можна у Львові вв торговляхъ власнѣхъ ул. Коперника ч. 8 и ул. Галицка ч. 18; вв Кракові: Су-ковини ч. 24; вв Чернівцяхъ: Ринѣкъ ч. 2.

НА ЗИМУ

поруцає Товариство поворожничѣ вв Радиміѣ

ГАРНІЙ СВѢТИ

до сѣней на одного або пару коней и

Пасы конопий до молотѣлень и свѣчкаренъ.

Цѣнники даромъ и оплатно.

ДИРЕКЦІЯ:

Ке. Левъ Пасторъ.

Маркитъ Свеховскій.

ДРОГЕРІЯ И ПЕРФУМЕРІЯ

Д. ЛЮДКЕВИЧА

вв Перемышля, улиці Францішканьска.

поруцає Вн. Публици: СРЕДСТВА ТУАЛЕТОВІ: мыла, пах-ощі, пудры, пасты, порошки и воду до консервирования зубѣвъ, крамы, помады и воды до волосъ, усѣвъ и бороды, краски до крашенія волосъ — выробу власного и И. Игнатовича у Льво-ві та найзатѣйнишихъ фабрикъ вѣдѣнскихъ и заграничныхъ. МАТЕРІАЛЫ ХЕМИЧІИ для лікарствъ, хеміебѣвъ, протехи-кобѣ, антисептѣвъ; ПРИРЯДЫ ХІРУРГІЧНІИ вв канцуку, ескла, металю.

ДЕСІНФЕКЦІИ

ВАЖНЕ ДЛІ Вн. ПАНЪ: Мыло до пранія бѣла, фарба до бѣла вв кудыкахъ, крохмаль бриллантовый, тушь и бораксъ до конвѣртіковъ, краски до крашенія матерій шовко-выхъ и вѣлѣнскихъ, атраменты до значенія бѣла, краски на помѣсть вв 4 родѣхъ, одѣтъ вишній, оліва.

Гербата хінська (россійска).

Колѣи до бутѣлькѣвъ, лакирь золотый до червнѣнѣвъ и лакирь до чернѣнѣ шкѣры, найзатѣйній кѣтъ до порцѣланы, карукъ столѣрскій, губцы, пеналъ и т. п. 3373

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

и к. уприв. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купуетъ и продає

всѣ ефекты и монеты

по курсѣ деннѣхъ найточнѣйшійхъ не вчисляючъ иѣякомъ провізій.

Яко добру и певну лѣонацію поруцає

4 1/2% листы ипотечній 5% листы ипотечній преміованіи безъ премій 4 1/2% листы товариства кредитового земского Банку кравого 4 1/2% позичку краву галицку 4% позичку пропінатійну галицку 5% позичку угорекыхъ безъинишійхъ 4 1/2% позичку угорекыхъ пропінатійну угореку 4% угорекій облигаціи индѣмнізаційный

а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купуетъ и продає

по найкористѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТНА: Контора вымѣны Банку ипотечного пріймає бѣдъ П. Т. купувачихъ вѣлѣхъ вымѣсованъ и вѣлѣ платнѣ мѣ-сѣвъ паперы цѣнній, такожъ заявляхъ купувачихъ за готѣву, безъ иѣякого бѣчисленія, а лѣмѣющей лишь за бѣчисле-ніемъ опраадованіемъ комѣбѣвъ. До ефектѣвъ у котрыхъ вышлѣли купоны, доставляє новыі аркушѣ купоновъ, за зворотѣвъ комѣбѣвъ, котры самѣ не носѣтъ. Теперъ хѣбуютъ аркушѣ купоновъ до

БАШ-

дажѣ руптуровъ, сѣ спензоріи

тановъ

Французскій спеціалности

вѣ добротѣ рождѣ

вѣ мажильны портрѣты, модѣлы, бѣла му-жескѣи, товарѣвъ сѣлѣмѣи, вѣрѣбѣвъ руптурѣи, перфумеріи и т. п.

поруцає найдешнейше

ТОРГОВЛЯ

БРАТѢВЪ ЛЯНГЕРѢВЪ

Львові, Галицка ч. 16.

Цѣнники на жадаіе даромъ.

ТОРГОВЛЯ РУЧНІИ ЦЕРКОВНИХЪ

АНТ. СТАХЕВИЧА

вв Тернополі

поруцає Всечести. Духовенству, Кѣтихѣи и Учитѣлѣмъ:

найнѣвѣйше выданіе образѣвъ рускихъ

зъ рускихъ подѣисами и модѣ-ваніи 100 штукъ по ар. 1.

Безъ обѣдѣнѣи и молѣтъ ишѣи сорты по 70 кр., а меншій по 45 кр. и 35 кр. сотѣа.

Мѣдалики рускій і тузъ по 15 и 18 кр.

Хрестѣи . 1 . 13, 16.

При роздаваніи дѣтажѣ вв надгѣоруду, одѣнаго нагода пода-вати наше руске выданіе образѣвъ и мѣдаликовъ 3672/20—25)

ФІРМА „LUX“

(Д-р Борковскій)

Краковъ ул. Гертруды ч. 7.

Складъ и продажа найзатѣйнихъ машинъ до шити зъ гарантією бѣдъ 5—10 лѣтъ, асѣлѣи системъ, руч-ній, ибжій и кишѣнѣвъ бѣдъ 3,50 ар., сѣльонѣвъ бѣдъ 8,70 ар., а промѣсло-ній бѣдъ 85 ар.

Цѣлѣбнѣи устройства для фо-тографіи и аматорѣвъ разомъ зѣ асѣлѣи потребніихъ приборѣвъ и ма-теріалами; все разомъ бѣдъ 38 ар. (даромъ поучѣнѣ).

Машинѣ до шѣсѣи, автокопій, автографѣи и т. п. такожъ рѣзній при-боры бюровѣ.

Инсталляція сѣйта электрично-го, фотографіи, мѣкровѣи, телево-ны, хѣвѣи, кресѣла электричній и т. д.

Моторы паровыі, газовыі, елек-тричній, лѣтѣи, трамѣи и т. д. Машинѣ рѣзній, промѣслои, ча-бручній. 3764 2—3

Сѣиванія, помпы и ишій т. п. рѣчи

Товары першѣи якости.

Цѣны найзатѣйшіи; бѣдѣрѣдѣи значимыі работѣ и провізіи. Аген-тѣвъ и заступникѣвъ гѣдѣа сѣ. Заоволенія полагождѣує сѣйчасъ.

Щучий

зубы

Ателіє дѣнтѣстично-технічне

Б. БЕРГЕРА

Львові, улиці Карола Людвѣи

чѣсло 5.

(Домъ п. Штрѣмѣгера).

щѣи

и репараціи

ВѢ АДМИНИСТРАЦИИ „ДѢЛА“

улиці Вѣторія чѣсло 24

мѣлѣи бѣсѣтѣи:

ВѢ оборѣхъ чѣсѣи — зъ нѣмецкого Г Раймунда Цѣла зѣиъ 1-25 ар.

Дѣла — зъ россійского Пѣ, Турге-нева Ц. зѣиъ 75 кр.

Сѣбѣлѣи Лѣрѣнтіи — зъ англійского

Едвардѣи Ц. зѣиъ 1-35 ар.

Любѣи убогого молодѣи — зъ француз-ского Окт. Фейлѣта. Ц. зѣиъ 60 кр.

Новѣрѣи Лѣвѣи зъ англійского Кар. Дѣкѣнѣи Ц. зѣиъ 80 кр.

Грошѣи а прака зъ шведского Дѣдѣа

Адама. Ц. зѣиъ 1-60 кр.

Мѣлѣи асѣлѣи зъ нѣмецкого Ф. Раймунда Ц.

Выходитъ у Львовѣ (кроме недѣль и рождства) о 5-ой годикъ по выходу. Литературный отделъ: „Библиотека найзнаменитѣйшихъ писателей“ выходитъ въ вторникъ, и въ вторникъ и пятницу на перемену раздѣлъ въ „Дѣло“.

Предплату и нисераты принимаютъ: У Львовѣ Администратія „Дѣла“ у. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, у. Баторія 7, 11, и Бюро писемъ у. Карола Людвига 9. У Вѣдмъ M. Dukes, 1. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, 1. Wollzeile 6; Oppelk, 1. Stubenbastei 2. В. Франкфуртъ и Гамбургъ M. Haaftenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплату на „Дѣло“ и нисераты за нисераты платитъ у Львовѣ.

Просимо укладити о якъ найскорше надсилати передплату на рокъ 1891-ый и за леглостей за рокъ 1890-ый.

Выдавецтво „Дѣла“.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Внутрѣшняя ситуація політична въ нашій державѣ стае очевидно чимъ разъ невідрадія і починає затемнитися якъ що-разъ більше, якъ видно, бѣ найдалшого Заходу — бѣ Тиролю. Въ тироляхъ соймъ гравъ найважѣйшу роль клерикалы, котрѣ въ послѣднихъ часахъ стали дуже енергично домагати ся конфесійной школы, и Італіянцѣ, що жадали вновь обдѣленя полудневого, италіянського Тиролю и утвореня зъ него окремої автономіи часті. Въ послѣднихъ часахъ, якъ ходили вѣсти, мала була настати межи клерикалами и Італіянцами якась умова що-до взаимного подіяння себе. Італіянцѣ мали подіяти въ соймѣ жадаєнныя клерикальнѣ въ справахъ шкѣльницъ, а клерикалы вновь обдѣлили подіяти ихъ внесенне въ справѣ автономіи полудневого Тиролю. Коли днѣ 8 с. м. одкрыто сесію соймову, розпочалися заразъ въ комісії шкѣльній нарады, про котрѣ однакжъ мало що було чути; говорено лишь въ послѣднихъ дняхъ, що правительство не хоче нѣкакъ приетати на вѣсѣ жадаєнныя клерикальнѣ, хочъ готове поробити нѣмъ деякі уступки. Доказувано вже, що законъ шкѣльній не буде сен сесіи соймової ухвалений, але все таки припушено, що нарады будуть мимо того вести ся далше. Тимчасомъ ставъ ся такий фактъ: Днѣ 21 с. м. зайняли два членъ тироляхъскы видѣлу краєвого и ихъ заступники, всѣ чотири Італіянцѣ, що складають свои мандаты до видѣлу. Маршалокъ краєвий прийнявъ сю вѣсть спокійно и назначивъ на вѣчерашне засѣданье выбѣр новихъ членѣвъ. Що було причиною, що членъ видѣлу, Джиллі и Беллатъ та ихъ заступники зложили свои мандаты, не аныи же точно; догадується лишь можна, що то мавъ бути початокъ до абстиненціи, до котрой була пора теперъ дуже годна, бо правительство має клопотъ зъ клерикалами и не може дати собі въ нимъ рады. Вчера отже прийшло до выбѣру новыхъ членѣвъ видѣлу. Коли выбѣръ вже бувъ обдѣленъ, зажадавъ пос. Дорді, щобъ внесенне комісії о автономіи полудневого Тиролю признана наглядомъ и рѣшеномъ надъ нимъ наряду передъ всякими иншими справами, що стояли на порядку денномъ. Теперъ показавъ ся союзъ Італіянцѣвъ зъ клерикалами: більша часть посѣбѣвъ заявила ся за наглостію внесення. Тогда вставъ намѣстникъ и въ имени цѣсари заявивъ, що закрыває соймъ та попросивъ маршалка, чтобы заразъ закрыть засѣданье. По нѣкоторыхъ пращальныхъ словахъ закрыто сесію тироляхъскому сойму окликкомъ въ честь цѣсари и такъ на разѣ закончилась собѣшная акція клерикальнѣвъ зъ Італіянцами. Що далше буде, побачимъ.

Соймъ чешскій, якъ зачувати, буде радити ажъ до вѣнца сего мѣсяца. Вчера веда ся далше дебата бюджетна. Тонеръ выступивъ дуже остро противъ всѣхъ тыхъ, що нападують Рігера. Въ справѣ угоды промашалъ, ще Маттусъ и бѣгавъ замкнуто дискусію а генеральными бѣсѣдинками выбрани Герольда и Клима. Зачувати, що президентомъ крѣпкой рады культуры має стати кн. Фердинандъ Лобковичъ.

Справа заусуспендованя ректора духовной семинарии и профессора университета, крѣп. Франкога изъ Загребѣ, просясь вже по треку. Показуєсь, що Франкъ выславъ до папы який тайній справозданіи. Нгуатска доносить въ сѣй справѣ такъ: Франкъ обѣщавъ передъ судью слѣдчимъ, правительственнымъ комисаремъ Модичемъ, что бѣ выслать до папы справозданіи, але бѣ яко шамбелянъ папскій має право и вѣсть до того обовязаний, але адвѣати о томъ комусь справу бѣ не обовязаний. Франкъ поѣхавъ до Вѣднѣ а за нимъ выбравъ слъ туды и бѣгавъ хорватскій. Таке саме тайне справозданіи мавъ выслати до Риму и крѣп. Леонамеръ, а коли его потягавъ до одѣальности, то бѣ сказать, что яко католицкій священникъ уважавъ своимъ обовязкомъ довести, кому надѣжати, о покривденно интересѣвъ и повати церкви. Слѣдство противъ Леонамера застановлено.

Потверджуєсь вѣсть, що правительство російске передало черезъ нѣмецкого консула Ваггенгайма въ Союи ноту болгарскому правительству, въ котрой казавъ на то, что богато російскихъ нигилистѣвъ перебу-

вая въ Болгаріи зовѣмъ спокійно а декотрі зъ нихъ одержали тамъ навѣтъ посады державнѣ. Нота наводитъ поименно всѣхъ тыхъ нигилистѣвъ и казавъ на то, что тѣ нигилисты допустили ся въ Россіи злочинства противъ державы а теперъ въ Болгаріи роблять заговоры противъ Россіи. Правительство російске жадає отже, чтобы болгарское правительство выдало Россіи всѣхъ тыхъ нигилистѣвъ, що наведенъ въ нотѣ поименно. То жадаєнне російского правительства подіерли, якъ зачувати, не лишь Нѣмеччина и Австрія, але и всѣ другі державы европейскі. Болгарское правительство одиовѣло на то, что оно готове приетати на жадаєнне Россіи и розслѣдити всѣ тѣ случаи, що наведенъ въ нотѣ и выжеле зъ краю тыхъ нигилистѣвъ, котрѣ суть російскими подданными, але тыхъ Россіи, що приняли болгарское подданство, оно нѣкакъ анѣ не выдасть анѣ не выжеле зъ краю.

Революція въ Чілі прибравъ вже такі розмѣры, що Англія и Франція мусли для обороны интересѣвъ своихъ подданныхъ выслати по нѣколько кораблѣвъ военныхъ на гіенскій воды. Заороблена флѣта выступила противъ сухопутной арміи и бѣлокузъ вже цѣле чіленское побережье разомъ зъ обома головными мѣстами портовыми Вальпараісо и Ікікѣ. Навѣтъ армія сухопутная, котра числитъ всего лишь 5610 людей и 960 офицѣровъ разбила ся ажъ на двѣ части и не держитъ вже зовѣмъ зъ президентомъ республики Бальмадеасомъ, котрый, якъ теперъ показуєсь надуживавъ грубо свои власти. Днѣ 19 грудня допустивъ ся бѣгъ бувъ нарушена конституція, роздѣлявши зборы своихъ противникѣвъ и подбѣса сего убито одного зъ его политичныхъ противникѣвъ. Коли консерватисты зѣбрали ся були на вѣче, чтобы запротестувати противъ его поступковъ, то бѣгъ выслать туды тайныхъ агентѣвъ, котрѣ на зѣбранныхъ двѣдцѣ разѣвъ стрѣляли зъ револьверѣвъ. Рѣвночасно обступили була поліція будинокъ, де обдѣлювало ся вѣче и убилъ одного членѣвъ а бѣгавъ арештувала 188 протестующихъ и завела до ксарѣвъ, хочъ ихъ бѣгавъ чужа на волю. Все то причиною ся до наострѣення ситуація, але зъ другой стороны треба и то зазначити, что Вальмадеа есть тымъ генераломъ, что въ войнѣ зъ Перу и Боливією, зѣдобувъ бувъ Ліму и тамъ диктувавъ миръ.

Зъ Рио-Янеіро доносить, что конституанта бразилійска приняла проектъ конституція въ першѣмъ читаньи зъ десятии амѣндами, але рѣвночасно и ухвалила высказати провізоріиному правительству пагану за деякі его дѣла. Въ наслѣдокъ того министѣръ дѣлъ внутрѣшнихъ и министѣръ торговлѣвъ подали ся до димісії. Президентъ республики не рѣшивъ о сѣй димісії нѣчого и министѣры ведутъ ще далше свое дѣло.

Въ справѣ селѣтъ въ Ушинѣ

записавшихъ себе при конскрипціи за безрѣшечныхъ, одержали мы дальшій вѣсти вчера зъ-полудни про причину аферы, а сегоднѣ рано про ея законченье.

Про причину аферы нѣмъ намъ нашъ Воюв. дописуватель:

„Послѣ присяженія нашего, доносимо нѣмъ ширше про аферу ушаньскую, котра паробѣла богато непотрѣбной клопоту властямъ церковнымъ и политичнымъ.“

„Село Ушина належить яко вѣлія до парохіи Сасѣвъ и числитъ 480 душъ руского обрѣду, а крѣмъ Русинѣвъ есть до 1000 латинякѣвъ. Въ окрестности не має Ушина доброй славы, бо Ушиняне мають великій налѣгъ до прощѣвъ. Початокъ до генеральнаго заклѣту и до зѣбтвенія вже вѣроисповѣданъ аферы дѣтуе ся що въ давнѣйшихъ лѣтъ и се мы тутъ хочемо представити въ объективный способъ.“

„Давно, что передъ 80 роками, мала Ушина своего власного руского священника-душпастиря, котрый и мешкавъ въ томъ селѣ. На томъ отже опираючись, домагали ся Ушиняне же за душпаствированя пок. о. Корчиньского, сасѣвского парохѣ, чтобы сотрудникъ сасѣвскій сѣдѣвъ на Ушинѣ, а такъ не потребовали-бъ удаватися за священникомъ ажъ до Сасѣва и по него отѣду посылати. Пок. о. Корчиньскій, человекъ тактовный и вѣдмъ енергичный, сказавъ слово, що „нѣ“, и слово его было приказомъ, котрому всѣ прахажане радѣ-не-радѣ подчинялись; то-жъ коли разѣ достаили резолюцію бѣдрану, то вже другой разѣ нѣхто не посмѣвъ зъ подобною пропозицією выступати. И все утихло и бувъ спокій ажъ до смерти о. Корчиньского.“

Въ р. 1885 пришовъ до Сасѣва новый парохъ и бѣгъ той поры зачали Ушиняне лѣво бунтуватися, домагали ся, чтобы сотрудникъ сѣдѣвъ постѣвно въ Ушинѣ, парохѣ не хотѣли

навѣтъ до церкви своей пустити, ба навѣтъ тымъ людямъ, що вынаймали поле у него, бѣдуживались и выкидали ихъ изъ церкви, бо, мовляла, „не тримають въ громадою“. Завѣтъбѣ громадянъ ушаньскихъ дѣйшла до того, что не приходили на богослуженя, анѣ до сѣмѣдѣи у своего парохѣ. Абстиненція тѣмъ мала той успѣхъ, что Консисторія приказала сотрудникамъ перенестись до Ушинѣ, де ему зарѣвъ тамошній громадяне выставили одиовѣдну хату. Сѣдѣвъ такимъ способомъ на Ушинѣ першій о. Мих. Левницкій, другій о. Гавриилъ, а бѣгъ року 1888 о. Дм. Бахталовскій. Тимчасомъ о. парохъ жалувалъ ся, что не має помочи зъ своего сотрудника, котрый сѣдѣвъ на Ушинѣ и управлѣвъ майже самостѣвно своимъ приходомъ, — а Сасѣвъ не хотѣлъ прислать подѣдовъ на Ушинѣ, а лучше было, что послали, то вновь Ушиняне не пускали своего душпастиря, бо мовили: „То нашъ ксарѣвъ и намъ має правити, а до Сасѣва не пустимо!“ На жалобу о. парохѣ наказало ц. к. намѣстничество, чтобы сотрудникъ о. Бахталовскій сѣдѣвъ на Сасѣвъ. То было при концѣ року 1889. О. Бахталовскій знайшовъ ся тымъ способомъ межи молотомъ а коваломъ, а до уважавъ власть духовну для себе больше мѣродайною, нѣжъ политичною, и до Сасѣва не вернувъ, то правительство замкнуло ему сѣдѣвъ, безъ котрой сѣдѣвъ черезъ сѣмѣ сѣдѣвъ. Тую справу залагодивъ самъ Вѣроисповѣданъ въ той способъ, что одѣвъ ся до намѣстничества о платно для другого сотрудника до особы сасѣвского парохѣ. Въ той отже першій справѣ Ушиняне выиграли и бѣгъ 5 лѣтъ мають своего постѣвного священника.

„Тимчасомъ новый клопотъ. Року 1888 погорѣвъ Сасѣвъ — згорѣло и приходство. Въ два роки выставили новый будинокъ приходскій въ помѣщеніи, а конкуренція для Ушинѣ, котра не перестала бути вѣлією Сасѣва, вынесла 2.204 ар. Зновъ недовольство и протѣстъ у громадянъ Ушинѣ, а на засѣданьи конкуренціиному комитѣту не выслати навѣтъ своего повномоченна. За пародою адвоката побѣдали разѣвъ рекурсъ до намѣстничества, а потѣбъ до Вѣднѣ, але и тутъ и тамъ програли. Въ груднѣ мин. року прийшла бѣдмовна резолюція на ихъ рекурсъ и зарѣвомъ вѣзване старости, чтобы конкуренцію салтали, — а доки се не наступитъ, будутъ платити ескѣкуцію по 80 кр. дежно. Тогда пробуждали Ушиняне же разѣвѣ цѣсть и выслати депутацию до намѣстника и до митрополита. Намѣстникъ мавъ депутацию одиовѣтъ, что конкуренцію салтати мусли, а полѣкшу може нѣмъ дати лишь въ той способъ, что сума разложитъ ся на раты. Коли депутация повернула домогъ, рѣшено на тайнѣмъ радѣ конкуренціи пока-що не складати.“

„Тимчасомъ въ часѣ конскрипціи зайшовъ несподѣванный и вѣкмы не передѣжѣный фактъ. Всѣ Ушиняне [розумѣе сѣ интересѣвъ въ той справѣ конкуренціиной, отже греко-кат. обрѣду] перейшли зъ жѣвками и дѣтми на безконфессійность. Коли запытаво ихъ, хто имъ то порадило? — бѣдповѣли, что „такъ вычитали въ одѣмъ книжцѣ“. То, разумѣєсь, выдумане, а имѣютьрихъа хтѣвъ зъ „адвокатѣвъ“ въ томъ ихъ поученіи. „А чѣ жы вы не вѣстѣдѣтѣ, что вырѣзѣтѣсь свои нѣры батьковскѣ?“ запытаво ихъ далше. На то кажуть они: „Нѣ! мы въ сѣрцѣ тримаємо свои нѣры, а ели всѣ переходимо на „безконфессійность“, то дѣлато, чтобы-емо вертѣтѣсь назадъ до той нѣры, выбороли собі право и больше конкуренціи до Сасѣва не платили...“

„Якъ сѣрѣва далше поведѣсь и якъ закончить ся, доносемо. Днѣ 21 с. м. зѣѣхавъ до Ушинѣ на комісію самъ староста зъ Золочева п. Плажжѣ.“

Вѣсти, якѣ намъ принесли вѣнѣшная почта, доносятъ уже о полагодженіи аферы: „Завѣдѣвъ тактовному поступованію ц. к. старосты золочѣвского п. Плажжѣна, полагоджено справу переходу греко-кат. парохіянъ въ Ушинѣ на безконфессійность въ той способъ, что парохіиѣ аркушѣ конскрипціиной, въ котрыхъ выписали були за безконфессійныхъ, поправѣли, записавши ся за греко-католикѣвъ.“

Рухъ въ рускихъ товариствахъ.

Одкрыты читальнѣ въ Корчинѣ (въ Гавчинѣ) обдѣло ся въ дѣвъ св. Стефана с. р. вѣтерѣвъ въ присутности численно зѣбранныхъ селѣтъ та интелігенціи. Вѣтерѣвъ сѣдѣвъ о. И. Черенко, мѣщенскій парохъ, теблѣмъ словѣмъ, поучаючи селѣтъ, что въ развою народнои просвѣты лежѣтъ порука зѣбной нашої будучности. До читальнѣ въписало ся 50 членѣвъ, а до видѣлу убѣдѣли: о. И. Черенко головный основатель читальнѣ яко голова, далше Онуфрѣй Залцъ, Луцъ Ланчукъ, Михайло Гадюкѣвъ, Стефанъ Пристѣпа, Федѣ Барановскій и Максимъ Пристѣпа. На вѣтерѣ декламывали: Стефанъ Пристѣпа, Грацъ Грабаръ, улагантованный Давидъ Миселѣта кѣлѣка стихѣвъ власного твору, и панночка бѣлена Черенко, дочка мѣщенского парохѣ. У згаданон

Предплату на „Дѣло“ зъ літер. додаткомъ

въ Австріи: на граници: на цѣлый рокъ . . . 18 ар. на цѣлый рокъ . . . 24 ар. на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар. на чѣтеръ року . . . 4 ар. 50 кр. на чѣтеръ року . . . 6 ар. на мѣсяцъ . . . 1 ар. 50 кр.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 8 ар. на чѣтеръ року . . . 4 ар. на мѣсяцъ . . . 1 ар. 25 кр.

Рѣдація, Администратія и Експедиція похъ ч. 24 у. Баторія. — Рублины аперѣтъ ся лише на попередне вѣстерѣженне. — Рекламнѣ неопечатанъ абѣмъ бѣдъ порта.

Подѣднѣе число коштуе 8 кр. а. п.

Оголошеня приймають ся по цѣтѣ 6 ар. бѣдъ одиов стрѣчки нисератѣвъ по рубр. „Надѣслѣне“ по 20 ар. а. п.

Подѣднѣе салѣтъ ся по 10 ар. бѣдъ стѣлѣна.

панночки, котра красно обдала на се торжество нарѣвомъ уложѣный патриотичный стихѣвъ, читали мы декламаторскій талантѣвъ и наколо панночка попрацюе въ томъ напрямѣ, може нѣробитѣсь на знамениту декламаторку. По декламацияхъ, переплѣтѣнныхъ сѣтъвами мѣщенской молодежи народныхъ пѣсѣвъ, нѣдѣ проводомъ Захарія Миллика церковного пѣвца, мали довшій популярный лекціи: о. К. Кузникъ сотрудникъ зъ Белѣва „о парѣвъ и у правѣ поля“, а о. В. Чернецкій „зъ вѣзѣкъ“ при приборѣхъ вѣзѣкальнѣхъ. — По вычерпѣаню программы и бѣдѣвѣаню многѣмъ лѣтъ цѣсарѣви та присутнымъ гостямъ, забѣвѣдали ся зѣбраннымъ розмовѣмъ межи собою при сѣромѣмъ перекусѣмъ, переплѣтанѣмъ тоастами.

Насѣтъ тѣмътѣе основанье читальнѣ въ Корчинѣ, такъ зъ другой стороны чѣй вѣчерѣвъ въ Корчинѣ загрѣвъ и другій сѣдѣвъ села до основаня и у себе читальнѣ, а въ Развинѣмъ лежѣтъ читальнѣе поле дуже ще облогѣмъ, — что зъ смуткомъ ту выказуемо. Великій часть, чтобы сѣдѣвъ численнѣй села: Лѣски, Костѣвѣтъ, Перевѣдѣвъ и другі, де пануе „тъма крошѣшная“, подумали о своей просвѣтѣ та черпали науку и свѣтовѣ новины зъ пожиточныхъ книжечѣвъ и газѣтъ, а не у коршмакѣ. Не понимамъ, якѣ може душпастирь апатично динѣти ся на темноту повѣреного собі стада, коли все въ свѣтѣ горне ся до свѣтѣла!..

Зъ судового салѣ.

[Русскій комитѣтъ для голодающихъ противъ посла о. Н. Сѣчиньского.]

Вчера о год. 4-ой зъ полудня въ секціи III львовского суда мѣско делегованого обдѣлуясь передъ судью Лебенштайнѣмъ розпрѣва противъ о. Н. Сѣчиньского. Мала сѣмѣ секція заповнилась сѣмѣмъ молодѣжью академичною; за столѣмъ за сѣвъ судѣи Лебенштайнѣмъ въ протоколѣнтѣ Горѣвскѣмъ, по правой сторонѣ д-ръ Горѣвѣтъ, выступѣющій яко приватный обвинѣтель зъ имени вносѣщихъ жалобу, а по лѣвой д-ръ Костѣ Левѣцкій яко оборонѣтъ о. Н. Сѣчиньского. О. Н. Сѣчиньскій не явивъ ся.

Прочитано жалобу, въ котрой каже ся, что о. Н. Сѣчиньскій на зѣбрѣхъ „Народной Рѣды“ высказывѣвъ ся въ своей промовѣ, что „галицкій Русины, належѣтъ до старе-русского партіи, разѣвѣкрали пособіи для голодающихъ“ и тымъ допустивъ ся провинны въ §. 487 а. к. о обѣду чести „русского комитѣту для голодающихъ“ та окремо каждого, яко члена сего комитѣту, зъ подписывѣвшихъ ся на жалобѣ. На жалобѣ подписали ся члены вѣданого комитѣту, якѣ крѣп. оо. Малиновскій, Паникѣвъ, Дѣльвѣвѣтъ, Паникѣвъ, кѣлѣкапѣдѣтъ свѣтскихъ людей и о. Борѣсѣвѣтъ зъ Голѣска. На рубрѣмъ жалобѣ сказано, что „Русскій комитѣтъ“ вносѣтъ жалобу противъ о. Н. Сѣчиньского.

Д-ръ Горѣвѣтъ заявивъ, что розширюе жалобу ще въ томъ напрямѣ, что и каждый зъ подписывѣвшихъ на жалобѣ, яко приватна особа, чѣе ся обѣдженнымъ и призывѣвъ ся до жалобѣ противъ о. Н. Сѣчиньского. — Оборѣнѣтъ д-ръ Левѣцкій противѣвъ ся тому, а коли судѣи прихѣлѣвъ ся до вносѣна д-ра Горѣвѣтъ, велѣтъ д-ръ Левѣцкій занотувати ое въ протоколѣ, чтобы могло се прѣдужити оспѣтально до жалобѣ неважѣности.

Д-ръ Левѣцкій забравъ слово и промовѣвъ: Русскій комитѣтъ голодный, яко такий, не мѣвъ права вносѣти жалобу посяла §§. 492 и 493 а. к., бо се анѣ товариство анѣ корпорація. Знамена правнѣй цѣлкомъ не обѣдѣдѣють сѣму комитѣту, котрый постѣвѣвъ лишь на анѣйшъ часть. Таковы въ цѣлѣмъ жалобѣ нева и згаданіи, чтобы о. Сѣчиньскій уживѣвъ слова „пособіи“, а се значить: субвенція, запѣмѣга, а не жертва, которѣ складѣно для голодующихъ. Въ сѣмъ способѣ нѣмъ не можна разумѣти, чтобы о. Сѣчиньскій мѣвъ на гадѣмъ комитѣту, а противно, лѣше певне чѣло особѣ, шѣлку, кѣлку, котра одержѣе и такъ постѣвѣтъ сѣмѣмъ на свои агітація, а котра и въ сѣмъ случаю покорѣстѣла ся въ нагоды, и частію грошей, призначѣнныхъ для голодующихъ, ужила на свои агітація. — На те, что тѣмъ а не инѣакше треба разумѣти промову о. Сѣчиньского, вносѣтъ д-ръ Левѣцкій, чтобы переслѣдувати пп. Юл. Романчука, Ол. Барѣвѣвского, Дм. Гладѣвѣвѣтъ, д-ра Вао.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рушних свят) о 5 годі дня по полудні. Літературний додаток „Діло“ виходить вівторком, а в вівторок і п'ятницю на порівняльній розмір з „Ділом“.

Предплата на півроку: у Львові Адміністрація „Діла“ у Львові 24, Центральне бюро оголошень, ул. Комерційна ч. 11, і Вулиця М. Дарка, 1. Народи Люблин: Ф. А. Ріхтер, Ніхелінгсгассе 4; Н. Шалек, І. Вольф, 8; Оппель, І. Штубенбелл 2. В Франкфурті і Гамбурзі: М. Хаасенштейн & Vogler, G. L. Danne & Comp.

Предплата на „Діло“ в північній частині півночі платити у Львові.

Діло

Предплата на „Діло“ з літер. додатком: у Львові: на півроку . . . 18 ар. на цілий рік . . . 24 ар. на півроку . . . 9 ар. на цілий рік . . . 12 ар. на чверть року . . . 4 ар. 50 гр. на чверть року . . . 6 ар. на місяць . . . 1 ар. 50 гр.

у Львові: на півроку . . . 16 ар. на цілий рік . . . 8 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 гр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція: вулиця ч. 24 у Львові. — Рукописи і фотографії не повертаються. — Рецензії неоплачуються, тільки вартість матеріалу. — Подорожні кошти 8 кр. в рік. — Оголошення приймаються за ціною 6 ар. за рядок, а за рядок зображення в рубль. „Надбавка“ по 20 ар. в рік. — Подати кошти за 10 ар. без ссими.

Просимо уклонно о як найскорше надіслати передплату на рік 1891-ий і за леглостей за рік 1890-ий.

Видання „Діла“.

У Львові для 12 (24 н. ст.) січня 1891.

Маленький рахунок хочемо нині зробити. В рахунок той суть позитивними числами:

1) звітне з'ясування і програма наших послів соймових і епископату руского в соймів правдів на дні 25 листопада м. р.; 2) з'ясування намістника як представителя правительств, що правительств радо приймає до відомости програму руских послів-народовців; 3) з'ясування польських послів соймових в імені більшості соймової, що они на основі згаданого програму Русинів галицьких охотні до порозуміння з Русинами і до якогось modus vivendi; 4) прихильний початок ділу спорадичний голоси праси польської, переважно орбанів сторонництва консервативного польского.

Всі ті чинники уважаємо в рахунок наших „плюсів“, то значить, всі ті чинники радий би дотерпіти необхідний відносини між обома народами в краю зміцнити на ладній і приступити до утворення мирних відносин між ними через взаємний уступства і акцію опору о рівноправність. В усі ті чинники, поважний і політично зрідий, зрозумілий, що далі підтримання антагонізму національного в Галичині виходить лише на шкоду краю, а посторонні елементи, ворожить розвиток обох народів, подає добру нагоду з'ясувати в Галичині всякий загрозливий ростання. В усі ті чинники набравши відомости того твердого переконання, що примирення обох народів в краю тісно зв'язане з головними інтересами самооборони і збереження обох національних індивідуалізмів против силної струї панрусизму; що ово для будучности обох народів зможе мати необхідний корінь політичний і економічний, і що се примирення, оперті о реальні інтереси обох народів, причинять ся в значній мірі до скріплення держави австрійської.

То, що досі сталося, уважаємо досить гармонійною прелюдією до дальшої акції, розуміє ся — акції поважної, далекою бди пристрасної національних та забавок гегемоністичних, — акції, оскільки тоді взаємного довіря та зрозумілості, — акції на-скрозь розумної. Гармонійності прелюдії сес не в силі поспівати диссонанси из відомих таборів. Не розвивають, або бодай не повинні ся розвинути ані виснування о „братів“, виходячи з табору „об'єднаних“, ані голоси коротковорих політиків польських. Одним зроблено Strich durch die ganze Rechnung і они виступають ся та корчуть ся в жалю своїм, а вбивають злости мажуть усе, що стоять в дорозі їх мов-то великій историчній ідеї, а радше їх ремеслу платеному, а на скрозь рабському. Другий не можуть розстатися так легко з тими неоправданими аспіраціями, в яких вирости і в яких зрости ся, а по-за котрими надіялися они на всякій успіх сполучення Русинів галицьких. На диссонанс ти в хвили, коли обидва найбільше интересовані сторонами, т. я. Русини і Поляки, мали би приступити серйозно до вироблення своїх претензій, годі нам про те класти яку-небудь вагу. Хто не признає до рускості, той і не має права в намірній акції брати участі. Хто не може освоїти ся з найбільшою хвилею, того не маємо права слухати до нічого. Але одного домагається суть в праві обидва сторонами, а тим же одним услуживає, щоб офіційні органи початого діла не псували.

Офіційними такими органами в краю наших єсть Gazeta Lwowska і на скрозь молоденька „Народна Часопись“. Перша з них була завжди для справ краєвих взагалі, а для рускої зокрема на скрозь надієренств. З індієферентизму того не зійшла і нині, — про „нову ситуацію“ не висказалась досі і

накопили против неї схотіли-б ми піднести яку-небудь замітку, то хіба ресептатом optimistic. Она так мало интересовала ся завітими справами краєвими, що в найповажніших хвилях, дотикаючих край, поділяла виступи з Гоголем або з Парагвом. Не дивлячись про-те, що й тепер мовчать за-важно. Але за те молода ся товаришка не жалувала чорнида і паперу, щоб як-раз підтерпіти часті, в прелюдію до modus vivendi, вносити як найдрастичніший диссонанс.

Ми переглянули девять чисел сего видання і мало-що не в кожнім з них стрінули ся з такими нівчезними інсинуаціями на ніціторів „нових добих“, що не знаємо, як розуміти ту роботу, до котрої починь виходять з мов-то офіційних кругів. „Народна Часопись“ звернула свої напади на посла Романчука і на впливаючий з його програми консерватизм, піднесений поважним пресом клубу руского на послідніх загальних зборах „Народної Ради“. Що „Народна Часопись“ адементувала колпортовану виступи всіма органами праси австрійської о встановленні „угоди“, — против того не маємо нічого, бо чей-же великій в нас знає, що до „угоди“ в Галичині ще не прийшло. Угоду таку мусіла би перевести ти сторонами, котрі в першій лінії интересовані, отже Русини, Поляки і правительств. Але ця безпастанна напад, інсинуація і школярський дотеп на тих, котрі стремлять до „згоди реальної“, из шпальт „офіційного“ і старостами між народів руский колпортованого органу причають ся до довершеня цілого діла, — ми сумніваємося. Знаємо докладно, що всі ті інсинуації походять з пера ex-unity (изъ названая Nowa Reforma) о. Лукаша Бобровича, і ми би зовсім не зоблазились, наклади-б така „лайка“ пляла найширшу струю з його приватного органу, який була колись „Русь“. Але против інсинуацій о. Бобровича в органі офіційності ми кладемо рішуче veto і справу тую беремо серію. Ми вже давніше указували, що личностями адисредитованими не порадо бідувати ведення органів офіційних. Се велика компромітація для правительств краєвого. Органі офіційні не сміють нарушати честі ані послів наших, ані властей, ані інституцій наших! Руский Столовський єсть великим анахронізмом під теперішню хвилю, поважнішу для обох народів, як кому-там здає ся. Розуміє ся, що ми з „лайкою“ о. Бобровича не думаємо розправлятися, але жадіємо рішучо, щоб справу поважнішу вели люди, а не Донкішоти...

Віча повітові.

З Самбірського повіту пишуть нам:

„Діломо ся з Вами вистію, що уряджуємо для 5 н. ст. лютого віче в Самборі“.

„Одзову і програму віча надішлемо Вам незабавом до оголошення в „Діло““.

З Жидачівського повіту пишуть нам:

„Самі міщани і селяне з окрестности Роздолу узали за річ потрібні скликати віче і в той цілі заважали вже і комітет провізориальний, котрий має починати потрібні до того приготовления. Батьки, що віче зможе відбути ся в половині лютого с. р.“

О окружнім вічу в Коломиї, котре — як ми вже вчора коротко подали — скликають на день 2 н. ст. лютого п. д. С. Данилович і П. Гарасимович, довідуємо ся де-що ближшого з слідуючої розстановки обома тими панами відозви:

Дня 16 грудня 1890 відбули ся в Коломиї довірочні збори, на котрих було 40 селян і виділих патріотів руских з помітв колонійського, селянського і косявського. Ті збори яко комітет вічеї поручили нам підписанням скликати народне окружне віче в цілі нарадження ся над потребами стану селянського і над надходящими виборами до ради державної.

С поручення отже тих зборів скликаємо народне окружне віче в Коломиї на день 2 л. ст. лютого 1891 (в поведілок). Віче тоді відбуде ся в великій сали готелю англійського

в слідуючим порядком нарад: 1) Народа над тим, як уладити спільно торговельні і промислові справи; 2) нарада над тим, чого мають селяне через своїх послів у раді державній домагати ся; 3) нарада над тим, як мають ся селяне нашого округу виборчого приготувати до надходящих виборів до ради державної; 4) нарада над тим чого селяне мають жадати від своїх послів соймових. Початок віча точно о годині 10 рано.

На той віче запрошуємо вас всіх селян с помітв колонійського, селянського і косявського і прихильників селянського добра, також просимо Вас, щобете запросили і приятели наших знайомих і сусідів. Маємо надію, що всі даючи о добро своє селяне і всі, що поліпшеня долі селянської бажають, прийдуть на се віче, щоб показати, що наші селяне знають над своєю долею розумно порадиати ся і потрафлять за свою справу постояти. Розумом і єдністю до спільного добра.

Коломия в день руского нового року 1891. За комітет: Д-р Северин Данилович, Іларіон Гарасимович.

Письма признания

послови Романчуку и его товаришамъ одномушленникамъ.

LIV.

З Жидачівщини.

1.

З пошту.

Високоповажний Пана Пое! Завідаємо, що на програму Вама дня 25 листопада 1880 р. в соймів краєвий в голошену, а прийняти нашими князми церкв, вносив годимо ся.

Маючи сильну надію, що під Вашим світлим проводом аж тепер справедливий доматини нашого народу сповнять ся, висказуємо Вам, Високоповажний Пое, і Вашим товаришам сит нашу подяку.

Жидачів 6 січня 1891.

О. Іван Шпитко, парох в Володичеві і виборець. — О. Омелян Левачий парох в Івано-Франківську, завідає Межиріччя, виборець. — Михайло Петрицький учитель в Протесі. — І. Проконич учитель в Володичеві. — Іоанна Даниловича учителька в Межиріччя. — Іоанн Серафим, учитель в Жидачеві. — О. Михайл Гаврилюк, священник в Ілої. — Михайл Татчин, начальник громади Іванової. — Іван Татчин Федь, Федь Банур, Іван Татчин, Андрій Звиринський, господар в Іванової. — Василь Кашко вбій, Федь Машталі, Іван Олишків, Михайло Степчик, радий в Турча. — Петро Волчій начальник, Василь Волчій радий і провізор, Михайло Сабашка радий і провізор, Михайло Щур заступець вбій, Павло Кардаш радий і дяк, Федь Зубрицький провізор, усь в Володичеві. — Николай Керей, учитель в Івано-Франківську. — О. Андрей Граб парох в міста Миколаєва. — О. Іларій Гаврилюк парох в Наддні. — Григорій Давидчук заступник бурмістра, Іван Гивел, Андрей Гивел асесор-радний і провізор церкви, Іоанн Данилович, Василь Дудик асесор-радний і провізор церкви, Іоанн Сивач, Павло Майда, Николай Матура дик, Стефан Серафим радий і провізор церкви, Антон Корчинський, Стефан Малиновий, Іван Лодкович, Михайло Кожич, господар в Жидачеві. — Володимир Шепарович, адіоник податковий в Жидачеві.

2.

З мисточка Роздолу.

[Письмо признания з Роздолу привезла послови Романчуку до Львова депутация мїщан роздольских. Провідник депутация, п. Цибульський, вручив п. Романчуку адресу по відповідній промові. Письмо се признає звучить:]

Високоповажний і Любезний Пана Пое і Воже наш!

Батьки наш в році 1848-ом хоругви нашу руску розвинули, а на ній окрили вірності нашому цесарскому домові, вірності св. греко-католическій нашої — також окремість нашої народної мислени сїз: що ми, як давній-давні за предків наших так і тепер, народі окремі, самостійний, в Польщі, в Московії, а вно Русини.

Коли-ж відтак прийшла на нас Русинів бди противників бурі, то і хоругви нашою захитала. Одні Русини закричали тоді: „Бурі! хоругви зникли!“ і ся занули, а нас незвичайні мїщані і селяни та й учених Русинів тоді противників нашій окричали „москалями“ та й „шизматиками“, ворогами церкви і держави, — за то грома не виставили і переслідували та докучували ми знову і так більше чверть століття терпіли, на свободу, як на Мессію, з вірою і надією чекали, — і вже нам сили

умлівали, но ми твердо по руски терпіли і ся не зважили. — Другі Русини хоругви зивати не давали: „Най ась наше знамя видіти: хто ми і чого бажаємо!“ — они восклицали. Но буря не переставала, знамя наше завертало, а „молодим“ Русинам, борцям за самостійність народу, псеком „анархізму“ в очі метало.

Коли отож буря переставати зачинала, Ти, Воже наш любезний, несподівано а сміло тую нашу дорогу хоругву розвинути знову дня 25 листопада 1890 р. Ти одинові завів батів наших: хто ми і чого бажаємо... А коло хоругви тої, як в пам'яті 1848 році, так і тепер знов і наші князі церкви стали і всіх коло неї абирати ся зважували.

Годось сей і ми ту почули і ся коло хоругви рускої сейчас згорнули — і будемо єи боронити, доки сит у нас стане. Знай же, Любий Воже, що ми знаємо: „хто ми і чим ми діти“ — і се знаємо, що „в своїй хаті своя правда, и сила, и воля“.

Не богато ми жадіємо, лише того, що ся нам належить: повного рівноуправлення і справедливости. Жадіємо:

Руского языка всюду в урядах і школах і длатого завершеня зо 400 руских урядників і професорів з Мазури на нашу Русь, а перенесення натомисть туди всіх тих урядників, професорів і інспекторів шкільних, котрі по руски не мівють і руского языка по візвациях не пильнують;

перестроєня рад повітових на лад дїшний і дешевий, а для загалу щиточний;

перестроєня на лад справедливий способу вибирання послів до сойма і ради державної та і членів до рад повітових; зменшеня податків для мїщан і селян взагалі;

справедливого розкладу тягарів публичних с. я. податків і престаций різних, як дорожних і н., а зменшеня из послів мїщан, а підвищеня кому нимому, хто може більше платити; помочи з нас краєви для задоволення селян та мїщан в різних банках, а передовсім в банку русинів;

внесення прав патронату; повний самоуправу греко-католическій церкви нашої, а з тим усунення оо. баути з Василіанських монастирів; шанованя свят наших всіма властями цивільними і військовими;

взагалі же і не одного.

Сего ми жадіємо, і се най нам Русинам дано буде, бо ми варті того, і досить ми ся з вірності нашу натерпіли.

А о се самі ми мїщани і селяне враз з ученими Русинами нашими бороти ся будемо, хоть би Вас, наш Заступнику і Воже, зрадили ти, що умова з Вами зробили. В разі арази — горість в серці наших скривим і того зрадникам не забудемо!

Наш голос з-над Дибетра, близько бди серця Русинів галицьких, єсть голос цілого народу руского, і най то знають ти, що лад новий тепер впроваджують. А за задоволення наших жадань ми в дай хвили ділом нашу вірність окажемо.

Тож бдимося о нас Вас, наш Воже дорогій: сміло в переді! не бійте ся, хоть на Вас і каменем кидають тепер декотрі з тих, що по 1848 р. хоругви нашу перед тогдышньою бурею зивали, але домагайте ся у Вис. правительств, най जो араз як найскорше дадуть нам часті сит жадань, як то кажуть „на початок“ — бо влі духи мають покращити народі баламутити. А на що того? Коли можна зробити все по людски.

Кличемо до Вас: Пойдемо з Вами, наш Воже, і за нашими князми церкв, любимо Вас, поважаємо Вас, а на сь подяку даємо Вам сердечно! Лише сміло в переді, бо ми — а ми ту народі не темний а самостійний — чиним бди Вис. правительств видіти бажаємо!

Роздоль в січні 1891.

Іван Костирка, виборець, член ради громадоки, голова товариства цеху шевського, член тов. „Прогресс“, член суду пологового в Роздолі. — Михайл Цибульський, виборець, провізор, член ради громадоки, заступник славотного цеху шевського. — Николай Ярицький, Іоанн Гурский Іван Тенчик майстри шевські. — Федь Турко, Василь Костирка. — Іоанн Турко, майстер шевський і провізор. — Николай Забровський. — Дмитро Захарко, член ради громадоки і провізор. — Николай Захарко, член ради громадоки. — Алексей Сташина, майстер шевський. — Ян Калопер, виборець. — Михайл Гренешко, майстер шевський. — Іван Турко, Іан Геня. — Іан Гурский, виборець, майстер шевський і радий громадоки. — Андрей Шеманський, Андрей Гурский. — Андрей Федосевич, Михайл Костирка. — Антон Турко, член ради громадоки і виборець. [Всі з Роздолу.] — Василь Гухий

88. Ивана Шелихевича госп. въ Пшековцах.
89. Ивана Балацкого въ Яблоновъ.
90. о. Юліана Герасимовича нар. въ Пилину.
91. Гаусю Стислову въ Фирлявѣ.
92. Читальню въ Дядиловѣ.
93. Гриняка Андруша въ Звенигородѣ.
94. Читальню въ Корчмнѣ.
95. Руску православному читальню въ Кбцманѣ.
96. Іосифа Макаева слухача сѣл. у Львовѣ.
97. Діонісія Навроцкого въ Подволочискахъ.
98. Льва Домбровского учителя въ Чериселѣ.
99. Народну читальню въ Пенякахъ.
100. Костя Манюха молодца въ Яблоновѣ.
101. Максима Вѣлецкого госп. въ Бутинѣхъ.
102. Ивана Музику
103. Романа Тамбовникова въ Донголуцѣ.
104. Петра Жеребецкого въ Лозинѣ.
106. Давида Галушку госп. въ Лѣтинѣхъ.

Зборы мѣщанской читальни въ Комарнѣ. Одъ довшого часу наша руска читальня, котра борше била сальнымъ живичкомъ народного житя и за нѣдѣльнѣмъ такимъ товариствамъ могла стати, почала укладати ся до сну блаженнихъ. И не диво! въ Комарнѣ хибло такихъ патриотѣвъ, якъ о. Колтунович, ш. Танячкевич, Строцкий, Лушинский и Мелешкевич, котры цѣлымъ сердцемъ ублагодородили нашихъ мѣщанъ, а щирымъ словомъ в неодолимъ дѣломъ загравали до праці, жертвы в двѣмъ на нивѣ народній. Здавало ся, що въ попередній подвигъ збѣгли на нѣщо. Сумно було дивати ся, якъ комнаты читальни пустѣли, а вѣднѣ хибло навѣтъ комнаты на ущебнѣе читальнѣ, бо хибло — гроша!

Теперь сѣмѣнули ся мѣщане, побазали великій бранъ читальнѣ и арозумѣли вразомъ, що усебѣ в розвѣй читальнѣ лише одъ нихъ залежить: що не мають уже чого доше оглядатися на помощь нѣмкихъ людей, котры нѣмѣ яко мало интересують ся; стрѣли ся въ просонѣ та щиро въ повною свѣдомостію дѣла и великихъ жертвъ, якъ понесетъ мусать, взысь до работы и вразѣ побазали, що вся сила лежить въ ихъ рукахъ та що при збѣдненыхъ силахъ успѣхъ буде великій.

И ото за нѣщѣтнѣмъ нѣмкихъ видѣвшихъ мѣщанъ-патриотѣвъ збѣгли ся два 18 п. ст. сѣчня с. р. леденъ пята часть читальникобъ до салъ громадскон на зборы, чтобы порадили ся надъ дальшою судьбою читальни рускон. Зборами проводилъ бурмістръ мѣщанъ Вл. Михайло Кбѣзъ и въ простыхъ а досадныхъ словахъ начеркнувъ неодолимый станъ нашон читальнѣ. Онъ сказавъ мѣжъ нѣмимъ: "Подумайте, панове, до чого мы дошли! Коли найвидѣнѣйшій нашъ патриотъ подъ проводомъ посла Романчука, князь нашон церкви и врѣштѣ цѣла наша интелігенція, кровь и кбѣтъ наша, stanno за нашу долю, — мы, панове, начинаемо засмѣляти и теряти такъ важну институтію — читальню. Красный ся розвѣй, котрый надали ѣи нашъ проводникъ и котрыхъ теперь хибло, мае перемѣняти безъ салды? Переконаймо ся нѣмѣ, чи духъ у насъ вже зовсѣмъ упавъ, и тогда розвѣжѣмъ читальню, а если станъ сей есть лише хвѣловый-переходный, то пробудѣмъ ся, заковѣмъ рукавы и до праці, брата, до праці для насъ самихъ и для дѣтей нашихъ!" Дальше бесѣдникъ выказавъ дуже наглядно, що нѣмѣ жертва на читальню не есть змарнованѣмъ гроша, але стократно вернѣсь, если не вразѣ до будущому молодшому поколѣнню, дѣятого выказавъ гадку, чтобы конче побудувати власный дѣмъ на читальню и пожертвувать одъ себе на тую цѣль 15 ар. въ просьбѣю, чтобы каждый членъ по зможѣ добровольно бѣдъ себѣ жертвувать, кбѣлько змога.

По сѣмъ заявлено Вл. Михайла Коса посыпали ся щедры жертвы, а именно жертвовали Вл.

Михайло Прухницкій вице-бурмістръ	15 ар.
Олександр Пеленский	15 "
Дмитро Ольховый	15 "
Михайло Калимбѣзъ	15 "
Михайло Пеленский Ивана	15 "
Иванъ Добровольскій	15 "
Ілія Пеленский	15 "
Михайло Кбѣзъ (якъ выше)	15 "
Петро Буданский	10 "
Михаилъ Утриско	10 "
Иванъ Калимбѣзъ	10 "
Григорій Кбѣзъ	10 "
Иванъ Квасовичъ	10 "
Никита Пеленский	10 "
Николай Чудо	10 "
Казимиръ Коважикъ	5 "
Григорій Пескѣвъ	7 "
Антонъ Гаргала	7 "
Олефиръ Гележей	5 "
Иванъ Кбѣзъ	5 "
Гринъ Пеленский	10 "
Ілія Крутъ	2 "
Володимиръ Вареняцъ	3 "
Стефанъ Прухницкій	2 "
Олександр Ольховый	2 "
Михайло Стницкій	5 "
Иванъ Когутъ	6 "
Иванъ Пеленский	7 "

Разомъ 256 ар.

Дѣйство, чудный успѣхъ матеріалный, але бблшій ще моральный, коли зважитъ ся, що за примѣромъ сѣхъ и нѣмѣ членѣвъ, котры на зборахъ не були, приступать до такъ хосенного дѣла и необавки stanno въ Комарнѣ власный дѣмъ читальнѣ, до которого всѣ рады горнути ся будутъ. Выбрано вразѣ комитетъ будбланий, до которого убѣшли Вл. бурмістръ Михайло Кбѣзъ, вице-бурмістръ Михайло Прухницкій, Михайло Калимбѣзъ, Михайло Пеленский, Никола Чудо и Иванъ Калимбѣзъ. То найдѣлѣнѣйшій люде, котры добре и скоро будову сѣю переведутъ. Одушевленѣе было велико.

Обѣла выслушано справозданъ секретаря уступающего выдѣлу читальнѣ и приступлено до выбору нового выдѣлу, до которого убѣшли: Вл. Олександр Пеленский яко голова, Михайло Прухницкій яко заступникъ головы,

Дмитро Ольховый — писарь, Петро Буданский — писарь, Олександр Ольховый — бібліотекарь, Володимиръ Вареняцъ и Добровольскій Иванъ яко заступники выдѣловыхъ. Голова Вл. Олександр Пеленский, обявляючи проводѣ зборѣвъ, въ дужѣ красныхъ словахъ подквѣлявъ членѣвъ за щедры дары, а особливо Вл. Михайлу Прухницкому, котрый много доброго вже зробивъ для читальнѣ, попередно и теперь, Вл. Михайловъ Косонъ за поднесѣнѣ сѣхъ хосенной гадки, та й нѣмимъ, що не лише грошомъ, але и трудомъ до сего дѣла причинити ся будутъ.

На тѣмъ зборѣ закрыто, а обѣла членѣвъ читальнѣ домогали ся, чтобы выслати адресу доверѣ Ва послонѣ Романчуковъ за его програму выголошену въ сѣмѣхъ. Адресу вразѣ уложено и подписано.

Очевидѣе.

НОВИНКИ.

— Товариство "Рука Божья" у Львовѣ уряджуе сѣхъ мѣсяцѣ въ мѣсяцѣ лютовѣ що суботы вечернѣ въ своихъ комнатахъ при ул. Ормонской ч. 27 I пов. Вотунъ лѣшь за оказанѣмъ запрошенъ, котры вже розсылають ся. Першій вечернѣ въ суботу дня 7 н. ст. лютова.

— Вечеронъ въ танцѣхъ уряджуе товариство "Академично Братство" дня 19 н. ст. лютова с. р. у великой салѣ "Народного Дому". Комитетъ вечерковъ докладѣе воликъ старѣвъ, чтобы П. Т. Пубанку подѣлъ каждымъ взглядомъ идоволити.

1. — Дирекція державныхъ знаній доносить, що рухъ на буквенныхъ волнѣхъ державныхъ зачатъ ся на ново въ днѣмъ 23 н. ст. сѣчня.

— Передъ трибуналомъ администраціи въ Вѣднѣ бѣдула ся оногоды розправа въ справѣ мѣста Бродѣвъ противъ министерства справъ внутрѣшнихъ о зворотѣ належитости въ кбѣтъ 1523 франковъ 30 сантимѣвъ, за удержанѣе бѣдонъ божевольной Етгалъ Лей Вайцманъ въ шпиталѣхъ французскихъ и бѣдѣнѣе сѣ до границъ. Сѣ справа есть австрийскою, тожъ годѣтъ сѣ зворотѣ на по бѣншъ увагу громадъ интересованныхъ. Вожеблѣна Етгалъ Лей Вайцманъ въ дому Марѣвъ бѣла подѣлъ сѣго побуту у Франціи удерживама якѣмъ часть у французскихъ заводѣхъ для божевольныхъ, а бѣдѣтъ на желанѣе громадъ мѣста Бродѣвъ, до которѣ сѣ бѣдѣла жадѣна мае принадлежати, бѣдѣнѣе сѣ до границъ французской а взглядъ на вѣдѣтъ до Бродѣвъ. Правительство французское зажадало бѣдъ австрийского правительства звороту коштовъ лѣчѣна сѣи бѣдонъ божевольной, а министерство справъ внутрѣшнихъ поручило громадѣ мѣста Бродѣвъ, ако громадѣ, до которѣ Вайцманъ принадлежати, чтобы тѣ кошты удержанѣе зворотѣ французскому правительству. Противъ сѣго оречѣнѣ ивѣла громада мѣста Бродѣвъ жалобу до трибунала администраціи. До розправы, котра бѣдула ся подѣлъ проводомъ др. Векредіого, stanno именовѣ мѣста вѣдѣнѣйшій адвокатъ др. Корнѣальдъ, именѣмъ же министерства совѣтъмъ сѣнѣнѣйшій бар. Момъ. Др. Корнѣальдъ старѣвъ ся выкласти, що нека цѣлѣмъ договору мѣжъ Франціею а Австріею, котрый бы наладѣвъ на Австрію обявляють понесити тѣ належитости, а такожъ коли-бъ и потувала така взаимѣбѣе что-до звороту тѣмъ належитостей, то тѣ кошты мусѣло бы въ першій лѣнѣ понесити правительство австрийское а eventualmente край, котрый побѣла законѣвъ державныхъ и краевыхъ понесетъ зачатѣ кошты удержанѣе божевольныхъ въ заводѣхъ хѣвичныхъ. Натомѣсто заступникъ министерства бар. Момъ зважѣлъ бѣдѣнѣе жалобѣ въ огляду на сѣ, що побѣла институтѣонъ взаимѣбѣе мѣжъ Австріею а Франціею та побѣла закона о принадлежѣе, по пошенѣе тѣмъ коштовъ тяжѣти на громадѣ. По довѣй и основній парадѣ оповѣнѣтъ трибуналу администраціи вырокъ, котрымъ зѣбѣтъ уважу министерства и збѣдѣтъ въ выводахъ др. Корнѣальда убѣдѣнѣтъ мѣсто Бродѣвъ бѣдъ обявляючи звороту належитости, мотивуячи сѣй вырокъ въ причинѣхъ головѣ тѣмъ, що вразѣдѣ истнуе взаимѣбѣе мѣжъ Франціею а Австріею что до звороту тѣмъ належитостей, але кошты удержанѣе божевольныхъ въ заводѣхъ хѣвичныхъ тяжѣти на краю и тому громадѣ мусѣтъ бути убѣдѣнѣе бѣдъ обявляючи понесити тѣ кошты.

— Два уикѣты. Въ Теріополѣ пишуть намъ: "Жены тутѣшныхъ двѣхъ Руенѣвъ (дѣкара др. Целевича и ветеринара поѣтового п. Герасимовича) обѣ дѣчки руского священника, подѣли при конекрипціи за сѣбѣмъ разговорнымъ языкомъ — польскі, хотъ мужѣ ихъ написали для себе — рускій.

— Платѣе хлѣбѣ! Въ Борбровцѣ пишуть намъ, что тамъ писарѣ конекрипціи нажѣтъ сѣлѣнами платити сѣбѣ за вѣнчанѣе до листѣ конекрипціи по 20 и 25 ар. бѣдъ родины, якъ мѣжѣтъ выторговати. Коли кто не мае, то писарѣ каже: "И тебе не зашину, то заплаатишь кары 20 ар." Бѣдѣны мусѣтъ читати, а платѣтъ. Такъ писарѣ выберѣе сѣла и 20 ар. Платѣе хлѣбѣ!

— Въ Перемѣхъ зачѣтъ въ весноу будувати нову гимназію а въ 1892 р. мае бѣдѣти сѣй будынокъ до публичного ужитку.

— А др. Ковалѣмъ, полковникъ лѣкарь у Вѣднѣ, занѣвъ на зѣдѣнѣе товариства лѣкарского, що побѣла указѣвъ Коха удалѣе сѣму выпорудувати лімѣю. Лімѣя Ковалѣмъ сѣтъ жѣства, а Коха тежѣно-брунатѣа, але сѣе не робѣвъ др. Ковалѣмъ пѣлѣхъ пробѣе зѣбѣе лімѣю.

— Похорѣны примазо угорского Ізѣмъ Шмѣра бѣдѣдѣтъ ся 28 сѣчня. Слѣдѣнѣа выносѣтъ около 18 мѣлюбѣвъ ар. Трогѣю часть того мѣстѣу записавъ для родины а рѣшту для церкви и для бѣдѣнѣхъ.

— Инспекторѣа вѣнѣцѣа. Газѣта Рѣмѣука подѣе: П. Іванъ Лѣвѣцкій, краевый инспекторъ шкѣлъ середнихъ, прибѣвъ въ вторѣкъ дня 20 сѣчня до Перемѣлы на лѣстрацію тамѣшнѣоу гимназіи: Инспекторъ вѣзѣтувалъ передѣе вѣмъ тѣ клѣсы, въ котрыхъ выкладае др. Антоновичъ, котрому. За для той вѣнѣцѣа густѣрати по мѣстѣ, что п. Антоновичъ мае перѣйти въ недѣлю бѣдѣдѣтъ сѣе станѣе сѣуочѣнику.

— Въ Чернѣвѣ доносить: Дотѣпершій управѣтель поѣтового суду карного, п. Михалѣмъ,

убѣдѣнѣе на власно жаданѣе бѣдѣе тѣи функціи а придѣлѣны до карного суду карного, при чѣмъ президѣи суду карного выказѣла сѣму призначѣе за знаменитѣу управѣу черѣвъ два роки. На мѣсто п. Михалѣмъ управѣу поѣтового суду карного поручѣно адѣмѣнтѣонѣи и Войнаровичѣи бѣдѣе 1 лютова с. р.

— Намѣстѣицѣе одѣмѣло затѣорѣдѣти грамоту фундаціи "дому академичѣсѣо" для молодежи академичѣи лѣгѣлонѣсѣоу университетѣу, чѣмъ займѣвъ сѣи краѣвскій комитетъ горожанѣскій. Одѣмѣвлено набѣтъ тому, что досѣ збѣранѣо дужѣ незнѣнѣйшѣи фондѣи.

— Въ Сѣмѣцѣ — якъ намъ въ вѣдѣтъ телеграфѣуѣтъ — при голосянѣе до лѣвѣсѣонѣи комѣнѣи торговельнои одѣржалѣи: на 136 управѣнѣхъ въ категоріи III торговѣи Гѣтрѣцѣ 14 голосянѣвъ, а на 55 управѣнѣхъ въ категоріи III промыслу Юліанъ Ванъ 41 голосянѣвъ.

— Звертѣамо увагу нашѣоу Вѣс. Духовѣнѣства на писарѣвъ, въ котрыхъ урядѣ парѣхѣлѣнѣй въ Пѣбѣлѣвъ оголошѣе продажу старѣонѣи церкви и иконѣстѣа.

— Выдѣлъ краевый розписѣвъ же конкурѣе — побѣла поручѣна сѣму — на польскій торѣи драмѣтичѣи и выдѣлѣнѣвъ дѣбѣ нагородѣ, по 500 и 250 ар. Рѣтинѣцѣи выдѣлѣнѣе по конѣцѣ верѣсѣа 1891. До комѣисіи конкурѣеонѣи запрошенѣи выдѣлъ краевый пп.: гр. Стѣн. Вѣденіого, Вол. Конѣбродѣскѣо, Стѣн. Козѣмѣла, Ад. Крѣховѣцѣскѣо; Вол. Лѣвѣнѣсѣо, др. Ант. Малѣцѣскѣо, др. Ром. Шѣлата, Тѣд. Романѣвичѣа и др. Стѣн. Тѣрѣновѣскѣо.

— Индѣмѣнѣзѣи. Оногоды въ президѣи ц. к. на мѣстѣицѣе бѣдѣуло сѣебѣдѣе комѣисіи, уложѣнѣе въ делегѣтѣвъ на мѣстѣицѣе а краевѣо выдѣлу, чтобы порозумѣи сѣи что-до перѣйку фондѣи индѣмѣнѣзѣи цѣлоу Галичинѣи бѣдѣ администраціи державѣонѣи въ зарѣдѣ краю. Въ парѣдахъ, котрыхъ проводѣтъ индѣмѣнѣзѣи на мѣстѣицѣе а м. Лѣдѣ, вѣзѣли учѣтъ зѣ стороны на мѣстѣицѣе: вол. Мѣнѣчѣевскій, старѣста Лѣвѣнѣцкій и сов. рах. Добровольскій а зѣ стороны кр. выдѣлу пп.: заступѣнѣкъ маршѣла, Хѣмѣцѣ, членѣ выдѣлу Тѣдѣй Романѣвичѣи и директорѣ бѣдѣлу рахѣуновѣскѣо Тѣрѣновскій. На конѣренѣи тѣи ухѣвлено еорѣмѣнѣнѣи, якими маѣтъ руководѣти сѣи при перѣй тѣмъ фондѣи въ краевѣи зарѣдѣ.

— Хѣлѣетѣе нѣтъ до жѣлоба а будѣ гарѣдѣ! Такѣи въ окр. радѣю шкѣлоу въ Бѣжѣскѣи, бѣдѣи по сѣлу на сѣмѣи краевѣи, — якъ каже Kurjer Lw. поѣтѣеа гратѣи гр. Іанъ Стадѣнѣцкій. Въ Дубѣи при 1-класѣоѣи шкѣлѣ а двѣхъ учѣтелѣвъ, котры берѣтъ сѣбѣ пенсію и живѣтъ, якъ въ Вѣгѣа за двѣри, безъ дѣла, бѣдѣ торѣвичѣи закарѣи маѣтъ до тепѣрѣе вѣкаціи. Причѣною тѣмъ вѣкаціи а бранѣе лѣвѣтъ въ новѣмъ будынку шкѣлоу. Въ тѣмъ самѣмъ поѣтѣи, подѣлъ тѣю сѣмѣоу окр. радѣю шкѣлоу въ мѣстѣочѣу Рѣдѣлѣвъ а зѣрганѣиована шкѣла 2-класѣа, до которѣи мѣбѣеа рада шкѣлоу, мѣмѣи чѣленѣныхъ просьбѣи, наладѣвъ и допомѣнѣвъ въ окрѣпѣи радѣ не маѣтъ допросѣити о другѣоу учѣтелѣи и наколѣи въ Дубѣи, при одѣнокласѣоѣи шкѣлѣ ажъ двѣхъ учѣтелѣвъ дарѣмѣоу сидѣтъ, то въ Рѣдѣлѣи при двѣнокласѣоѣи шкѣлѣ мусѣтъ мучѣти сѣи одѣи учѣтелѣи та марѣуѣвати сѣмѣи чѣленѣныхъ дѣтѣми.

— Тѣдѣа чѣрѣнѣцѣи. Въ Россіи, въ сѣлѣ Пѣстѣа (полюционѣи губ.) заворѣуѣвъ заможѣнѣи господарѣ Іосѣмъ Пѣкала. Нѣ сѣло нѣ пѣло. уронѣвъ сѣбѣ Пѣкала, что ѣго мусѣла зачѣруѣвати Фѣлѣтѣа Кремѣнѣсѣа, 63-лѣтѣа баба, котра славѣлась въ Пѣстѣи бѣи сѣубѣдѣнѣхъ сѣлахъ анахѣриѣоу и чѣрѣнѣнѣею. "Нѣчо нѣмѣго, лѣшь Кремѣнѣсѣа зачала въ мѣно лѣхѣго, та тому и хорѣу!"

— Вѣдокументѣуѣвъ Пѣкала родѣнѣи, а сѣеа даѣвъ по Фѣстѣину, пробѣ баба прихѣлѣла чѣры одѣнѣлѣи. Кремѣнѣсѣа не хотѣла зѣ-разу ати до Пѣкала, але якъ Гуатѣо (братѣ Пѣкалы) и кѣмъ Стѣхѣмѣшевскій почѣли казѣуѣвати бѣбѣ кукаѣи, мусѣла зѣо дѣтѣсь на вѣе. Прѣвила Кремѣнѣсѣа до хѣты, а тутѣе же ѣи цѣле сѣло зѣбѣлѣе, чтобы приѣхѣти, якъ знахѣрка будѣ бѣеа выганѣи. Перѣе вѣею цѣкотѣишѣи кукаѣи орѣнѣи, чтобы старѣшѣи дѣти передѣ тѣмъ напѣти сѣи воды въ харѣкотѣи жѣмѣе хорого, что Кремѣнѣсѣа на сѣлу ѣи вышѣла. Одѣтъа почѣла она, на прилѣкъ приѣхѣтѣмъ, выганѣи бѣеа. Она выхѣлѣнѣе надѣ уѣтами хорого и вымѣнѣла дѣтѣмъ ѣи сѣло: "Нечѣстѣи! Луциѣорѣи выдѣи въ него и вѣсѣли сѣи у мѣнѣ!" Коли хорѣи на пытанѣи одѣвѣдѣвъ, что такѣи нѣчо не лѣхѣе, урѣдѣли старѣи бѣтѣмъ мѣмѣнѣи вышѣти чѣрта. Черѣвъ три годѣны бѣи сѣи кѣми, грубѣи шѣурами, рѣмѣнѣмъ а потѣмъ конѣли ногами. Въ перѣвахъ бѣралѣе нещѣсѣи старѣушка выганѣи чѣрта, та вѣе надѣрко. "За слабо бѣеа чѣрѣнѣнѣю!" говорѣтъ хорѣи Пѣкала, а люде зачѣли мучѣти жѣнѣу что гѣрѣе, поклѣ остатѣоу Кремѣнѣсѣа не сталѣеа странѣю кровѣною маѣоу адеѣгѣуѣрѣванѣоу тѣла, и стрѣтила приѣмѣнѣе. Зѣмѣло ѣи 8 ребѣръ. Але старѣа маѣе зѣлѣнѣйшѣи органѣзмъ, коли мѣмѣи такѣи тяжѣнѣи побѣдѣи, котры для янѣшѣоу мусѣла-бѣи стати смерѣлѣнѣи, она выхѣлѣнѣе а жѣе. За то Іосѣмъ Пѣкала померѣвъ въ нѣслѣдѣоу розвѣнѣаѣоу сѣи хорѣи по 15-ти дѣнѣхъ. Рѣчѣи нѣшла передѣ судѣа, а яко голомѣнѣишѣи проводѣрѣвъ "зѣгонѣи бѣи сѣа" обявляючи Тѣо сѣлѣи Гѣлѣмѣевѣскѣо, Гѣнѣа Пѣкалу (братѣи поѣбѣнѣи), Людѣику Вѣтѣковѣскѣо, и Гѣнѣа Стѣхѣмѣшевѣскѣо. Судѣа въ Полоцѣу, уважѣнѣишѣи обѣтаѣнѣи аѣмѣнѣишѣи иѣну, бо обявляючи ѣи передѣ судѣоу толѣкуѣали сѣи, что они робѣли добрѣ дѣло, милѣосѣрѣнѣи учѣнѣи, чтобы помѣчи хорѣу, — заѣудѣвъ ихъ досѣтъ умѣрѣоуѣно, бо по обявѣнѣеи кождѣоу вѣйшѣ правѣ горожанѣнѣхъ, Пѣкала и Гѣлѣмѣевѣскѣо на одѣнѣи рѣкъ и 3. жѣсѣа, а Вѣтѣковѣскѣо а Стѣхѣмѣшевѣскѣо на 1 рѣкъ арѣштѣнѣнѣхъ рѣтъ по-правѣнѣхъ.

— Новѣнѣнѣаа пригѣда лѣчила сѣи вѣра въ Крѣвѣчѣхъ бѣдѣ Львовѣмъ. Въ тамѣшнѣи корѣмѣи побѣли сѣи пѣнѣи господарѣи и въ тѣи бѣдѣи зачѣвъ одѣнѣи зѣи ихъ, Людѣику Павѣлачѣо, перѣдѣтѣи: коли жѣне бѣеа, то ѣи замѣи покажѣу — та сѣи пѣнѣи зѣебѣе одѣгѣи, голѣи выбѣгѣи зѣи корѣмѣи чѣрѣвъ Крѣвѣчѣи зѣбѣгѣи до жандѣрмѣи на Зѣвѣнѣи. Такѣи отѣжѣ подѣлѣе сѣлѣноу морѣу перѣбѣгѣи бѣи голѣи три кѣлюмѣгѣи. Жандѣрмѣи побѣлѣе по вѣйтѣи и той заѣвъ Павѣлачѣа до Крѣвѣчѣи и така прогѣука цѣлѣмъ сѣму не-шкѣдѣла.

— Бѣмѣнѣнѣи а громи бѣдѣзѣали сѣи оногоды ранѣи въ околѣици Лѣнѣу, а якъ ходѣтъ досѣи неоправѣдѣна тамѣи чѣтѣа, коло Обѣрѣ Нѣвѣрѣхѣи въ горѣшнѣи Авѣтрѣи чѣтѣи было зѣмѣлѣтѣеиѣе.

— Френѣнѣнѣи въ краѣвѣсѣи университетѣ бѣдѣ 40 лѣтъ представляѣи радѣ цѣнѣнѣхъ чѣнѣвъ. Въ р. 1854 было въ тѣмъ университетѣ 175 учѣнѣиѣвъ, въ тѣмъ числѣ 30 наѣзѣчѣнѣнѣхъ; бѣдѣ того часу бѣбѣнѣла сѣи что разѣ бѣлѣше френѣнѣнѣи. Въ р. 1868 бѣдѣло чѣсло слѣхѣтелѣвъ до 400, въ роцѣ 1865 до 1066, въ 1887 р. до 1227 а въ р. 1888 напѣтъ до чѣсла 1277, хочѣе же въ слѣдѣующѣи лѣтахъ сѣи чѣсло зѣмѣнѣло сѣи до 1236. До обявѣнѣи френѣнѣнѣи причѣнѣли сѣи вѣи выдѣлы, бо въ чѣсѣ бѣдѣ 1854 до 1888 р. бѣбѣнѣло сѣи чѣсло выписѣнѣхъ на выдѣлъ правѣнѣи въ 52 на 504 (мѣжѣе 1000 прѣ.), на выдѣлъ мѣдѣнѣи въ 74 на 526 (710 прѣ.), на выдѣлъ богѣослѣвѣнѣи въ 16 на 90 (560 прѣ.) а на выдѣлъ фѣлѣосѣфѣи въ 40 на 147 (370 прѣ.).

— Арѣндѣи зѣдѣмѣи. П. Мѣвѣрѣи М., дѣдѣи сѣла Рѣчѣи коло Гѣны русѣонѣи, замѣнѣтъ, что бѣдѣ довшого часу обѣрадѣуѣтъ сѣи, бо зѣлѣдѣи добѣрѣнѣи сѣи до шпѣхѣлѣи заѣбрали бѣдѣмъ приѣмѣоу зѣбѣла. Поѣмѣи того, что кѣмѣи разѣвъ зѣмѣнѣи зѣнѣи, прѣдѣжѣи лѣчѣли сѣи далѣше и зѣлѣдѣвъ не маѣиа было прихѣити. Вѣдѣи п. М. удѣтъ сѣи до лѣвѣсѣонѣи полѣици а та вымѣла одѣного зѣи сѣмѣи зѣбѣнѣнѣхъ агѣнтѣвъ, Гѣнѣсѣрѣа, котрый разѣмъ зѣи командѣнтѣи жандѣрмѣи зѣвѣнѣи зѣлѣдѣвъ. Прихѣлѣно шѣтѣоуѣ тамѣшнѣхъ госѣодѣрѣвъ, котры дѣстаѣли сѣи до шпѣхѣлѣи отѣворѣи зѣробѣнѣмъ въ дахѣ, а зѣбѣе продаѣли мѣсѣоу арѣндѣи-рѣи. Отѣврѣ въ дахѣ буѣтъ такѣи прикрѣпѣтъ, что не маѣиа было сѣи добѣаѣти. Краѣне зѣбѣе лѣдѣвано на вѣзы и одѣожѣно до сѣубѣдѣиоу мѣнѣи. Вѣи зѣлѣдѣи сидѣтъ у лѣвѣсѣици вѣнѣци.

— Емѣграціи. Побѣла чѣнѣвъ статѣстѣичѣнѣхъ въ р. 1890 выхѣло до Амѣрѣи чѣрѣвъ Брѣму 140.000 оѣбѣе, чѣрѣвъ Гѣмбурѣгъ 99.000 с. а. о. 53.000 бѣлѣше аѣмѣи въ 1889 р.

— Рукаѣи руѣвѣнѣнѣи. Зѣнѣте пѣнѣи т. зѣ. "Бѣсѣдѣи цѣлѣ

Подписати на „ДЪЛО“ и плаќајќи за износот плати
у Делови.

Предиялата на ДВЮ* съ лѣтер. додаткомъ
въ Астерикъ: за границею:
 на цѣлый рѣкъ 18 ар. на цѣлый рѣкъ 24 ар.
 на пѣтъ року 9 ар. на пѣтъ року 12 ар.
 на чертъ року 4 ар. 50 пр. на чертъ року 6 ар.
 на мѣсца 1 ар. 50 пр.

У Дѣловъ:
 на цѣлый рѣкъ 16 ар. на пѣтъ року 8 ар.
 на чертъ року 4 ар. на мѣсца 1 ар. 35 пр.

Реклама, Администрація и Экспедиція поѣд. ч. 34
 у. Батари. — Рукописъ заветовъ съ лѣне на посылрде
 заветовъ. — Рекламидъ посылрде вълѣтъ дѣтъ порги.

Поодинокъ чѣзъ конштъ 8 пр. а. в.
Огослоиене принажиетъ съ по илѣтъ 6 пр. дѣтъ одианъ
 стрѣбѣ заветовъ въ рубр. Подѣлѣне* по 20 пр. а. в.
Поидианъ числитъ съ по 10 пр. дѣтъ стѣпниа.

Уже самъ складъ рускаго центрального комітету виборчого певно не поглинить у нього сумнівів що-до питання: підъ якими окликомъ переводитись будуть у Руснібви вибори до ради державної? А вже-жъ лише підъ тими самими окликомъ, які

важності, що хтось вів Вп. руских членів, анкети схоже основно в фактово розглянути виводи Вп. нашого дописувача]

Письма признания

послови Романчуков и его товаришам
одномышленникам.

LVII.

Зв. Зарваниць.

Высокопоставленный Заступник народу!

На выгодоу Ваших вл. соймъ политичну програму въ имени Царя русского народа, приняту большинствомъ послѣдъ русскихъ а устамъ Его Ексц. митрополита одобрену и поддержку цѣлымъ русскимъ епископатомъ, мы вповни годимось, до венъ прилучаемо ся и заявляемо Вамъ и Вашимъ товаришамъ послать-одномышленникамъ поше доятріе и щирю подяку.

Въ Зарваницѣ 4 н. ст. сѣчня 1891.

О. Михайлъ Борзеневичъ, парохъ, — о. Антоній Копертинскій, сотрудникъ. — Денисъ Крушельницкій, учитель. — Исидоръ Копертинскій, убѣжденный богословъ. — Олександръ Степанъ, выборщикъ. — Стефанъ Чайковскій, Теодоръ Витвицкій, Теодоръ Чайковскій, Северъ Лисый, Павло Лисый и Лавро Чайковскій, господа въ Добропольѣ. — Иванъ Городискій, Илько Крушельницкій, Емилъ Городискій, Дмитро Крушельницкій, Иванъ Крушельницкій, Тимасъ Боднаръ (выборщикъ), Максимъ Халупинъ, Стасъ Гайбъ, господа въ Саломѣ. — Василь Буракъ, господа въ Матушівкѣ. — Стефанъ Войтовичъ, Мих. Алесюевичъ (радный). Павло Алесюевичъ, Дмитро Микитинъ, Андр. Качоровскій, Дмитро Кушнѣръ, Луць Расава, Семко Юривичъ, Петро Мельникъ, Захаръ Деркачъ, Гринько Гайбъ, Павло Микитинъ, Василь Степанъ, Иванъ Степанъ, Федъ Степанъ, Корнѣло Валаса (прониз. церк.), Гринько Ковбаса (радный громъ), Мих. Нещетинъ (радный громъ), Федъ Солодкий, Алексѣй Воронъ (ищущъ церк. и господ.), Иванъ Гундичъ (ищъ церк., радный и госп.), Василь Серванъ (ищущъ церк. и госп.), Федъ Солодкий (прон. церк.) — всѣ въ Зарваницѣ.

Чи вольно Русинѣвъ въ рускѣй свѣта до ц. к. судѣвъ взывати въ окруцѣ апеліацій краковсконъ?

Въ 7 н-рѣ "Дѣла" с. р. подавъ ч. дописувачъ въ Горлицко драматичный вынадокъ, що на самый Новый Рѣкъ рускѣй 1891 вѣроятно 12 найзаставишхъ господѣвъ-Русинѣвъ въ Галичинѣ до ц. к. окружного суду въ Яселѣ и 8 въ нихъ въ день того-жъ Нового Рѣку засуджено на арештъ по 10 днѣвъ и таки въ зарѣзъ замкнено.

Кровь стинае ся въ жилахъ, коли щось подобно чатаи. Чи вже-жъ Русины горбѣи бѣдъ жидѣвъ, котрыхъ прецѣвъ на жидѣвскій Новый Рѣкъ до ц. к. судѣвъ и ничихъ ц. к. урядѣвъ не вызывають и не арештують? Чи-жъ констатуваний основный законы не писавъ и для Русинѣвъ, а особливо артикулы XIV, XV, XIX закона въ 21 грудня 1867, ч. 142 В. з. д.?

Высшій ц. к. судъ краковскій у Львовѣ розпорядивъ рескриптомъ въ 2. грудня 1890, ч. 27.282, щобы ц. к. суду Русинѣвъ не вызывали въ рускѣй свѣта анъ ако сторѣвъ анъко свѣдѣвъ, и щобы ц. к. суду въ урядованю своимъ докладомъ держала ся дотычныхъ принциповъ, а особливо розпорядженія министеріального въ 20 сѣчня 1849 ч. 98 В. з. д. — А то розпорядженіе звучитъ такъ:*)

"Розпорядженіе министерства справъ внутрѣшнихъ въ 20. сѣчня 1849 до шефа краю въ Галичинѣ и до шефа губерніального комісія въ Краковѣ, за-для рѣвного трактованія (Gleichachtung) рускихъ урочистыхъ дѣлъ въ тынхъ-жъ латинского обряду, за-для заказу вызванія Русинѣвъ передъ властью (Behörden), за-для держанія (Abhaltung) торгѣвъ и за-для хожденія (Besuch) до шкѣлъ въ тынхъ торжественныхъ днѣхъ.

(R. G. Bl. E. B. N. 98*.)

"Звернено ся до мене въ просьбѣ, щобы я постаравъ ся о те, щобы рускѣй свѣта торжественный въ округѣхъ Галичинѣ замѣшанныхъ Русинами зарѣвно поважати (gleichachten) въ урочистыхъ свѣтахъ обряду латинского, щобы особливо усунуено въ вѣдѣваніи Русинѣвъ являти ся передъ публичными властями и судами въ тынхъ днѣхъ, щобы за-казано обдѣлывати въ тынхъ днѣхъ торги (Märkte), и щобы не сидувано рускомъ молодежи, щобы въ таки дѣи ходила до школы.

"Що до урядовыхъ вѣдѣванъ — на що особливо жалують ся — то хочете, Высокопоставленный Панае, безъ проволокъ зарѣдяти, щобы бѣдъ тѣхъ-бѣдъ властей политичный строго занекали таки вѣдѣванъ; я рѣвночасно свѣрстаю ся до министерства справедливости и свѣрбу, щобы то само було принисано таковы для властей камеральныхъ и судовыхъ черезъ сполученный камеральный Зарѣдъ данинъ (Vereingte Kameral-Gefällen-Verwaltung) и черезъ судъ апеліаційный.**)

*) Выписую въ вѣрнѣмъ переводѣ рускомъ въ дѣла: Sammlung der seit dem Regierungsantritt Sr. Maj. Kaiser Franz Josef I. bis zum Schlusse 1855 erlassenen und noch in Kraft bestehenden Gesetze a) Verordnungen im Justizfache für das Kaiserthum Oesterreich. Auf Veranlassung des k. k. Justiz-Ministeriums herausgegeben v. dem Vorstände des k. k. Redaktions-Bureau des Reichsgesetzblattes I Band Wien 1856. Manz. Сторона 44.

**) Той законъ изданный неповѣдливѣмъ рускомъ вѣры (Dieser Verbot der Vorladung ruthenischer Glaubensgenossen) въ ихъ дѣи торжественный по-

Що-до обдѣлыванія армарикѣвъ або тыжневыхъ торгѣвъ въ рускихъ днѣхъ торжественныхъ и передоженія тыхъ армарикѣвъ або торгѣвъ на нийш дѣи, то есть рѣчею дотычныхъ рускихъ громадъ парохіальныхъ, просити въ належаюмъ тому мѣсці о передоженіе тыхъ армарикѣвъ и торгѣвъ а наглядно о невѣдѣваніи въ рускѣй свѣта торжественный. Вы, Ви. Панае, хочете постаратися о те, щобы на таки просьбы переведено порядку розпираву.

"Наконецъ що-до учащанія молодежи до шкѣлъ, то я безъ того принисано, що въ мѣшанныхъ школахъ мають бути уважанъ высшій греко-католицкій дѣи торжественный, якъ Рѣдво, Великденъ, Зелений Свѣтъ, Іорданъ, день св. Николая, яко законный дѣи свѣточный; въ другихъ подобныхъ дѣлахъ, о кѣлько нагадъ востуе примуеъ школьный, мають учителя заашипати що-до рускомъ молодежи прииженіе тыхъ дисциплінарныхъ правъ, якъ имъ для удержанія дисциплінарно-эксценцій прислугують. Де учащайцѣ до шкѣлъ суть исключительно або переважно Русины, то я безъ того цѣнахъ трудностей въ той справѣ не може бути.

"Прошу Васъ Ви. Панае, въ томъ послѣдѣмъ взгляды дѣи дисциплінарныя порученія Консультаторамъ и школьнымъ дирекціямъ, якъ таковы гимназіальнымъ и академічнымъ тѣламъ учительскимъ."

А розпорядженіе друге, заповучаюче Русинамъ шанованіе свѣта рускихъ и неканіе каніе въ рускѣй свѣта до судѣвъ, звучитъ въ вѣрнѣмъ рускомъ переводѣ такъ:*)

"Розпорядженіе министерства справедливости въ 25 сѣчня 1849, н-рѣ 241 Рг. J. M. до галицко-суду апеліаційного,**) котрымъ розпоряджуе ся въ вѣхъ судахъ краю (Галичинѣ) („womit sämtliche Gerichte des Landes (Galizien) angewiesen werden"), строго заветати названіе Русинѣвъ (ruthenische Glaubensgenossen) въ рускѣй свѣта передъ суду.

"Внесено просьбу до ц. к. министерства справъ внутрѣшнихъ, щобы постарало ся о те, щобы въ тынхъ округѣхъ Галичинѣ, до Русины мешканють, рускѣй свѣта торжественный зарѣвно уважати, якъ урочистый свѣта латинского обряду, а щобы особливо не вызывати Русинѣвъ (Ruthenen) на термѣны (zum Erscheinen) передъ публичной властью и суду въ таки торжественный дѣи. Уважливочия справедливѣсть (Billigkeit) того поставленого жаданія, припоручивъ павъ министръ справъ внутрѣшнихъ всѣмъ политичнымъ властямъ, щобы въ будучности строго занекали въ подобный вѣдѣванъ, — а коли я подѣлаю въ цѣлости туу гадку, то припоручаю отнимъ ц. к. суду апеліаційному, щобы наказавъ вѣхъ-жъ судамъ краю (sämtliche Gerichte des Landes anzuweisen), строго занеказати (streng zu vermeiden) вызваніе неповѣдливѣмъ рускомъ вѣры передъ суду въ рускѣй дѣи торжественный."

Отже въ наведеныхъ обохъ новышихъ розпорядженъ въ року 1849, котры до нинѣ obowiązують, выходить ясно, що ц. к. судѣ окружный въ Яселѣ не повиненъ бѣвъ Русинѣвъ тагата на Новый рускѣй Рѣкъ до суду та не въ таки великій день засуджувати та замкнати.

Вѣрнѣмъ въ справедливѣсть и строгую объективѣсть Е. Ексцелленція и президента ц. к. высшего суду краковскій въ Краковѣ, и Зборовского, маюмо надѣю, що Его Ексцелленція звалитъ зарѣдати, щобы Русинѣвъ подѣ судами подѣлывающимися ц. к. высшому суду краковскому въ Краковѣ не вызывали суду на термѣны въ рускѣй дѣи свѣточный.

Надѣемо ся сего тымъ болѣе, що Русины живутъ въ Краковѣ въ окруцѣхъ апеліаційнымъ въ много тысячъ людей одною масою бѣдъ повѣтъ Дуколевского и Коросинянского почавши ажъ до судового повѣту въ Коростенку, котре вже належитъ до староства въ Новѣмъ Торѣ; що въ таковы естѣ ще досыть въ округѣхъ староствъ въ Рашевѣ и въ Писку; та що то не зайшли колоністы, але губовѣцѣ, котры давнѣе тамъ осли, нѣжъ поселенцѣ польскіи.

Надѣемо ся вѣдѣти на заостреніе наказу державный принисаеъ новышихъ двоухъ розпорядженъ министеріальныхъ въ року 1849 маючого выдати ся въ сторону Е. Ексцелленція и президента И. Зборовского тымъ болѣе, что знаемо дуже добре, що Е. Ексц. панъ президентъ Зборовскій походитъ въ старон родины рускомъ, что есть хрещеный въ Червоныхъ абѣла нашего греко-католицкого обряду [его покійный отецъ бѣвъ префектомъ (директоромъ) гимназіи черновецкой] и що Его Ексцелленція коли бѣвъ бѣвъ Stuhlrichter-омъ въ Воловѣхъ (Okolymex) на Угорскій Руси, придерживувъ ся вѣрно нашего греко-католицкого обряду, — и що може бути, що я нинѣ не выгасла въ нѣмъ любовь до своего рѣдкого вѣры и до своего рѣдкого мало-рускомъ народности.

редъ суду выдано дѣйствию вѣмъ судамъ коронного краю Галичинѣ черезъ розпорядженіе министерства справедливости въ 25 сѣчня 1849 до галицко-суду апеліаційного н-рѣ 241, Рг. J. M., котро поименно наступило. [Тогда бѣвъ лишь оденъ апеліаційный судъ у Львовѣ на цѣлу Галичину; въ Краковѣ на было тогда апеліація, отже розпорядженіе министерства справедливости въ 25 сѣчня 1849 н-рѣ 241 Рг. J. M. вже нинѣ таковы ц. к. высшій судъ краковскій въ Краковѣ.] Такъ ся мо дотычно скрѣпленыхъ властей, [отже и урядѣвъ податковыхъ, найвышшихъ властей межъ скрѣпленыхъ], заважало министерство скрѣбу розпорядженіе въ 1. лютого 1849 до галицко-суду камерального Зарѣду данинъ — заветывати Русинѣвъ въ рускѣй свѣта на термѣны. — Уага урядового выдана поименно наведеного дѣла.

*) Сторона 47 новышого урядового выдана.

**) Пошла увага давнѣйшого дописувача дотыканъ отже нынѣ ся розпорядженіе и округъ высшего суду апеліаційного въ Краковѣ.

Любимый Братъ Родимецъ!

Свѣдома Вамъ заветно, Любимый Братъ, програма выгодоуна нашамъ послѣдъ Ротачукомъ дѣи 25 падолета 1890 р. въ соймѣ львовскѣмъ, котру то програму нашъ вѣи епископы и болѣебѣе рускихъ послѣвъ одобрила и котру програму такъ Выс. правительствено ажъ и польскѣ послы прихильно приняла.

Програма та хотѣла не нова, однакъ днѣсь заворушила весь народъ рускѣй, выродила чувство радости и утѣхи на лучшу долю народу и мою бѣдомѣю тоя радости посмѣялась тысячъ бѣдинѣвъ признанія на руки того патриота, котрый выгодоуномъ сѣи програмы очистивъ народъ нашъ бѣдъ всякихъ бѣдѣрѣвъ, а зарѣвно заявивъ, що народъ нашъ хоче жити, розвиватися и тѣшится ся свободою заворученою намъ нашимъ Наймилостивѣйшимъ монархомъ.

За прихѣромъ многихъ повѣтъ въ обавѣкомъ естѣ в самѣбромъ повѣту высказати свое чувство радости и торжественно прилучити ся до програмы! Въ той цѣли мы и подписавши ся просимо всѣхъ щирыхъ Русинѣвъ повѣту самѣбромъ на дѣи 5 н. ст. лютого с. р. (с. е. въ слѣдующій четвергъ) на собѣлу наряду до салъ ратушенон въ Самборѣ на 1. годину по полудни и тутъ прилучити въ и нашъ голосъ до голосу нашихъ епископѣвъ и послѣвъ-народовѣвъ, а зарѣвно показѣмъ смѣло, что и мы народъ въ нѣмъ идемо и что мы вѣрно Русинами вѣрными греко-кат. церкѣ и нашему монарху.

Програма наряды въ Самборѣ на дѣи 5 н. ст. лютого с. р.:

I. Награда начне ся богослуженіемъ о 10 годѣвъ рано.

II. Всѣ агромадымо ся въ салъ ратушенон о 1. годинѣ по полудни.

III. Наступитъ выбѣръ президія.

IV. Выявленіе цѣли наряды, внесенія, дебѣта, и пр.

Самборъ дѣи 22 сѣчня 1891.

О. Николай Еберскій, о. Иванъ Татомиръ, о. Фр. Рабѣй, о. Гесиѣ Сабарай, Иванъ Баранецкій, Михайло Луцкій, Стефанъ Галинскій, Иванъ Ортинскій, Николай Билинскій, Андрусъ Кѣвъ, Михайло Федатъ, Михайло Миданъ, Иванъ Мишакъ, Петро Туринскій, Иванъ Березинскій, Иосифъ Билинскій.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Ческій соймъ закончатъ завтра, а найдалѣе въ четвергъ дебѣту бюджетову и буде зарѣзъ закрытый. Дебѣта бюджетова веде ся теперь въ соймѣхъ зовсѣмъ спокійно, бо всѣ послы заняты лишь выборами. Мѣжъ Чехами вставъ теперь вѣсѣльскъ великій хаосъ. Зачувати, что межи молодо-Чехами заноситъ ся на роздоръ. Партия Шкарды, т. з. хлѣпска, разбила ся мабутъ въ наслѣдокъ того, что хотѣла ставати самостоѣнно своихъ кандидатѣвъ; сѣмъ членѣвъ той партіи перейшло до молодо-Чехѣвъ. Старо-Чехи завѣзвали булѣ Шкарду, щобы бѣвъ зловжѣвъ свой мандатъ до выдѣлу краковского, котрый онъ ему дала, а коли бѣвъ того не зрѣбѣвъ, выступили всѣ члены старо-ческомъ партіи въ выдѣлу краковского. Нынѣ мають обдѣти ся выборы Намѣтъ до выдѣлу краковского.

На Моравѣ въ пришло зновъ до роздору межъ Нѣмцами. Нѣмецкѣй народницѣ обдѣлѣи ся бѣдъ либералѣвъ и утворили окремый комитѣтъ выборчій.

Рот. Согг. обговарюючи подорожъ архикаля Фердинанда д'Естѣ до Петербурга высказуе надѣю, что и въ Берлинѣ зміняли ся погляды на Россію. Голосы прамъ росейсконъ разомъ въ тымъ нагрозѣмъ, якій запа нуванъ въ Берлинѣ, кажуть вносити, что аблѣженіе Россіи до Австріи естѣ дуже можливе.

НОВИНКИ.

— Монахѣтъ Василіанскій въ Живинѣ и Крехѣвъ мають перенести сими днѣми подѣ свою управу архидіоцезіи Василіанѣ.

— Искыты кваліфікаційный для учительѣвъ шкѣлъ народныхъ передъ комісією номытуною въ Петербургѣ зачитуъ ся дѣи 28 лютого. Подана дисциплінарна документованій вносити треба черезъ заерхній рады шкѣльный окружній на руки дирекціи ц. к. учительской семинаріи женской въ Перемѣшкѣ найдалѣе до 20 лютого с. р. — Искыты кваліфікаційный для учительѣвъ шкѣлъ народныхъ передъ комісією номытуною въ Тернополѣ зачне ся 23 лютого с. р. Подана вносити треба до дирекціи ц. к. комісією номытуною найдалѣе до 15 н. ст. лютого с. р.

— Конскрипція въ Галичинѣ. За-подѣ Нучава пишуть такъ про переведеніе конскрипціи въ таковыхъ сторонахъ: Засѣдае дотычный "комісаръ", розкладае конскрипціи архушъ и выписуе потрібный дѣи. На пытаніе обѣта, чи не треба бы приключити священника, бѣдѣвае "комісаръ", что не треба. Если же являть ся священникъ и замѣтити, что многой важній рѣчи припускае ся въ рубрикахъ, и пр. чому "комісаръ" не пытае про вѣрноподѣваніе та мову, одержуе бѣдѣвае, что ты рубрики выписывать ся поизѣе въ сѣбъ способомъ, что греко-католикамъ записуе руска а римо-католикамъ польска мовѣ. Выходѣтъ — долѣе звычайно "комісаръ" — "ты маму своєю істрекую."

— Заступники оѣцѣрѣвъ. Командѣ войсковой одержали розказъ, щобы тынхъ бѣдѣвае, котры мають внамену кваліфікацію на командантѣвъ бѣдѣву (Zugkommandanten) препотували на епѣтуальныхъ заступниковъ оѣцѣрѣвъ на сѣлухъ войнѣ. Того рода заступники оѣцѣрѣвъ булѣи бѣдѣвае надетѣи а наставниками оѣцѣрѣвъ. Умудурованіе новыхъ заступниковъ оѣцѣрѣвъ буде таке ажъ оѣцѣрѣвъ въ вышнюю шапку

котра буде така, яку мають кадѣты, заступники тешершій оѣцѣрѣвъ.

— Искыты на будѣву заѣзничѣвъ. Пос. Стан Щепановскій, якъ подае часописъ O wspanułych wioch, одержавъ концесію на продолженіе будѣвы алокальной заѣзничѣвъ коломыской въ Верѣжѣ до копаній пугля камѣнного въ Мышинѣ. Наобавѣи має врибути комісія, щобы розоладити теритѣи.

— Пошты. Въ цѣлобъ Бельгій нанесла пошты великій шокды. Кѣлька передѣтъ Бруксѣвъ естѣи подѣ подѣю а подѣи що разъ болѣе прѣбуеъ. Човинами довозитъ хлѣбъ и ратуеъ людей.

— Статистика огибѣвъ въ копаніяхъ. Высшій судъ краковскій у Львовѣ и Краковѣ прирѣкли выдѣлѣи красному наделѣи супротиванія судовыхъ знатѣвъ о причинахъ огибѣвъ, помѣшанныхъ въ копаніяхъ знѣты або восту земного, или огибѣи будѣу предметѣхъ оудѣи-карного сѣдѣства. Тѣперъ же бѣдѣвъ ся ще выдѣлъ красны въ той оспѣи до староства горничого въ Краковѣ, аблѣженіи въ соймѣхъ польскѣ, что въ бѣдѣвъ вышнихъ судѣвъ красныхъ приишѣвъ до пересѣдѣванъ, что крѣмъ оренѣи знатѣвъ судовыхъ выдѣи ся и служѣи неразѣ до тынхъ оренѣи за подѣставу сѣдѣство державныхъ урядниковъ горничихъ. За-для того просити выдѣлъ красны старостѣи горничѣи подѣкати тѣи оренѣи ц. к. урядѣвъ горничихъ до его вѣдомости, у важнѣйшихъ случаяхъ, будѣу предметѣхъ оудѣи-карныхъ сѣдѣствъ, бо — аблѣи гадѣи выдѣлу красного — аблѣи въ сѣбъ оспѣи матеріалъ мабутъ кинѣ немало свѣдѣи на причины тынхъ вѣдѣвшихъ пригѣдъ, котрыхъ вѣдѣвъ не можна цѣкомъ ухилити, але котрыхъ свѣдѣи и чело жертѣи зменшити повинны старѣи ся въ власти державной и красны такъ и о особы факѣи.

— Анкета въ справѣ тариѣвъ заѣзничѣвъ. Оногды краждували въ будынку соймѣи анкета бѣдъ проведѣтъ члена выдѣлу, д-ра Іос. Верещинского, окаянѣи выдѣломъ краснымъ, надѣи резолюціи, уваженіи соймѣи краснымъ въ справѣ тариѣвъ заѣзничѣвъ въ аноснѣи въ красныи складами публичными у Львовѣ и Краковѣ. Анкетѣ предложено соймѣи резолюціи. Перша резолюція: "Вызвѣи ся правительствѣи, щобы тариѣвъ войсковѣи, признавала въ дорожъ рекламѣи заѣзничѣвъ державными и признатими для збѣи доставляного для магазѣи войсковыхъ а выдѣланого до переходу и подѣи адресою красныхъ складѣвъ публичныхъ та щобы ухилити что-до тынхъ складѣвъ і точку розпорядженія додаткового въ 15 падолета 1888, выданого до приишѣвъ о тариѣвъ войсковѣи." Анкета уважѣи докладувати выдѣломъ красному старѣи ся, щобы вѣдѣдану тариѣву войсковѣи признавано и для такихъ пересылѣвъ, котры алогенны въ магазѣи, бѣдѣвъ будѣу продаванъ для магазѣи войсковыхъ, та щобы зарѣвно ухилило додатково розпорядженіе, котро устанавляе вышней оспѣи заѣзничѣвъ. Анкета подѣрѣа безъ вѣи оспѣи оспѣи дей резолюціи, щобы генеральна дирекція заѣзничѣвъ державныхъ утворѣи у Львовѣ стѣцію ресекондѣиу для збѣи и спѣртусу на заѣзничѣвъ державной — та щобы краснымъ складамъ публичнымъ признакъ заѣзничѣвъ державной и правѣи бѣдѣи таки рефакціи въ тариѣвъхъ перевозныхъ, якъ мають и могутъ мати признатій подѣрѣи. Последня резолюція дотычно права ресекондѣиу спѣртусу для складѣвъ красныхъ у Львовѣ и Краковѣ, не признала бѣдѣи наряды, бо таке право признано уже тымъ складамъ.

— Странна вригада. Въ Копичинѣи пишуть: Дѣи 20 сѣчня вечерѣмъ, панни Теофія и Станіслава, дѣицѣи п. Володѣслава Тустановского, напѣли вѣту до лѣицы. Одна въ нихъ держала горючу свѣчку а друга называла вѣту. Наѣта, розуѣсь, булѣ жидѣвка, отже змѣшана въ бѣицѣи. Бензина, улетѣиоу газѣмъ у воздухъ и наповниши довила воздухъ, заняла ся бѣдъ положѣи свѣчки и бухнула величезнымъ огнемъ. Въ одній хвилѣ обѣ панни станули въ пологѣи а хочъ ратуеъ бѣвъ оспѣи, мала естѣ надѣи удержати панну Теофію при житѣи.

— Обѣла на воинѣ. Появилѣи поголооси, что въ повѣтъ краковскѣи показѣи ся воинѣи и кидѣи ся на людей. Тамошнѣе старостѣи поручѣи о сѣйчасъ розоладити, оѣлько правды естѣ въ тынхъ поголоосѣхъ и зажадало справѣданъ жандармеріи. Органы жандармеріи въ дѣицѣи мѣсцевѣи повѣту потвердили въ дѣицѣи вѣдѣи вѣи и зазначили, что воинѣи поили ся. Въ наслѣдокъ того мая зарѣдѣтъ сего тыждня обѣла на воинѣ въ мѣсцевѣи, де они поили ся дѣйствию. Въ обѣи бере участь жандармеріи и сѣица.

— Лѣи на воинѣ въ оспѣи хѣтѣ. N. fr. Presse подае въ Тарновѣ таку вѣтъ: Въ сѣи Шпенендѣвъ, пов. тарновского, цѣло насѣионо бѣуо дуже напѣохае, бо повѣио членѣи воинѣи, котры навѣи въ бѣицѣи дѣи крутило. Недалѣе бѣдѣ хѣтѣ. Сѣицѣи, Гавѣи Шпенендѣвъ, сѣицѣи въ членѣио родиноу въ свѣдѣицѣи при полуденку. Нарѣвъ всѣ зжѣхнуло, бо почули, что ихъ естѣи насѣиуеъ жадѣио на дворѣ, по хвилѣ черезъ бѣио розѣиши сѣио, искочѣи у хѣту а за нимъ воинѣи помѣи збѣраныхъ людей. Жѣицѣи закричали, мужѣицѣи почѣи голюкати и воинѣи заотрашѣи ся та чѣиъ скорѣи хотѣи утѣи тудѣи, кудѣи вѣицѣи у хѣту. Та вже и господаи набравѣи бѣдѣи, прикочѣи до бѣицѣи и въ сѣиъ часѣи копѣи воинѣи за задѣи лабу, та хочъ воинѣи оспѣи пручѣи, не пустанѣи его, бо воинѣи цѣицѣи тѣиомъ вѣицѣи до бѣицѣи на дѣи голюкѣи. Старшій сѣицѣи выбѣи въ дѣицѣи и оокрѣио розѣириши голову воинѣи. Оносла зжѣиули въ сѣиъ въ сѣиъ героѣио дѣи, минѣиши много "жѣицѣи горѣицѣи". Мабутъ се дуже зложена бѣицѣи сѣионоа бо сѣиъ Шпенендѣвъ немѣи въ Тарновѣ-оѣицѣи.

— Сѣицѣи вѣицѣи одного галицкогѣи жандармѣи. Жандармъ Петро Жучковскій, якъ лишь наставѣи на постѣиуеъ въ Угнѣи, то, ходѣи по сѣлахъ, накузѣи вѣицѣи обѣиуванѣи трамѣирии хрѣиы. При послѣднихъ выборахъ до соймѣи набравѣи сѣи жандармѣи только бѣицѣи, что дѣицѣи выбѣириши, котры хотѣи обѣиуванѣи бѣи жидѣиъ сѣио выдѣицѣи жѣицѣи легитѣициѣи, приключѣи бѣицѣи до грудѣи, говорѣицѣи: "Рабѣи жидѣи, бо сѣи

ДѢЛО

Выходитъ у Львовѣ що дня (прѣдъ полуднѣмъ и рускаго свѣта) о 5-ой годниці по полудни. Литературный додатокъ „Дѣло“ на найинтереснѣйшихъ новѣстей“ выходитъ въ вторникъ, и въ вторникъ и пятницу на перемену раздѣлъ въ Дѣло.

Предплату и нисераты принимаютъ: У Львовѣ Администратія „Дѣла“ у. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, у. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ у. Карола Любляна 9. У Вѣднѣ M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ M. Hansenstein & Vogler, G. L. Baube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и нисераты за нисераты платитъ у Львовѣ.

Просимо уклони о якъ найскорше надсыланье передплати на рѣкъ 1891-ий и залогостей за рѣкъ 1890-ий.

Выдавецтво „Дѣла“.

У Львовѣ дня 16 (28 н. ст.) січня 1891.

Одъ секретаріату Руского головнио Комитету выборчого одержуемо сегодня слѣдующій комунікатъ:

Рускій головниій комитетъ выборчий вѣдѣвъ вчера дня 15 (27) січня перше свое засѣданье. На томъ засѣданьи:

1. Дополнить ся ще шестима членами, поклавши: судью Ант. Долыницкого, сов. Вас. Ильиничего, проф. Нат. Вахнянина, о. Алекс. Стефановича, проф. Т. Грушкевича и редактора „Дѣла“ Ив. Белея.

2. Уконтитулювать ся, выбравши головою комитету: посла Юліана Романчука; заступниками: кривошанна о. Л. Туркевича и д-ра Омеляна Огоновского, а секретарями адвоката д-ра Костя Левицкого и судью Ант. Долыницкого.

3. Порѣшилъ выговорити одозву до Руснибѣ въ справѣ выборовъ и оголосити ся въ „Дѣлѣ“ та порозсылати особно.

4. Присутити заразъ до завязанія комитетѣ провинціальныхъ, завязавши до того всѣхъ шархъ патриотѣвъ.

У всѣхъ справахъ, дотикающихъ выборовъ, проситъ Комитетъ односити ся на адресу головнио Комитету, посла Романчука.

Рускій головниій комитетъ выборчий складаетъ:

1. посолъ Юліанъ Романчукъ, 2. крив. Л. Туркевичъ, 3. д-ръ Омелянъ Огоновскій, 4. д-ръ Костя Левицкій, 5. Антонъ Долыницкій — президи; дальше 6. посолъ д-ръ Даміанъ Савчакъ, 7. крив. Михаилъ Карчевскій, 8. о. Иванъ Чанельскій, 9. о. Алексій Торонскій, 10. проф. Олекс. Варышскій, 11. проф. Даміанъ Гладковичъ, 12. сов. Василь Ильиничъ, 13. проф. Наташъ Вахнянинъ, 14. о. Александръ Стефановичъ, 15. проф. Теофилъ Грушкевичъ, 16. редакторъ Иванъ Белей.

На доказъ, якъ несподѣвано вступило розважанье рады державной, най посудити фактъ, про який доносилъ въ Вѣднѣ до Rzeglad-u. „Три днѣ тому назадъ — нинѣ корреспондентъ агаданог газетъ — запросивъ бузъ д-ръ Смоляка яко президентъ палаты пословъ на завѣзанье великого гофмистра цѣсарского всѣхъ пословъ, перебуваючихъ у Вѣднѣ, або маючихъ туди незадовго приѣхати, на балъ дѣбровъ на день 28 с. м. Тимчасомъ появивъ ся патентъ цѣсарскій розважуючій раду державну и повисше запрошенье стало неважнимъ, бо пословъ вже нема. Оба тѣ факты разомъ доказують, що патентъ цѣсарскій бузъ несподѣванкою для всѣхъ сферъ, що три днѣ тому назадъ не було ще нічого порѣшено а може навѣтъ, що и щось подобнаго не намѣряно. Стало ся то въ послѣдній хвилѣ хоч не нагло, бо есть до добрый результатъ оцѣненя цѣлой ситуаціи, котра знайшла остаточный выразъ въ суперечныхъ заявленяхъ, адоженихъ на соймѣ въ Празѣ. Дальше каже корреспондентъ агаданог газетъ: „Тайна була такъ точно стережена, якъ то уиѣя зробити лишь мнѣ. Дунаевскій. Редакція мнѣшеству вѣдѣжуе такоже безъ всякого сумнѣнъ, що головнымъ въ авторѣмъ есть мнѣ. Дунаевскій.“ Дальшу акцію представляе корреспондентъ такъ: „Выборы въ першій половинѣ марта; проиоричный бюджетъ есть ухваленый на 4 мѣсяцъ — першій разъ на 4, но на 3. Въ першихъ днѣхъ цѣвѣтъ буде скликана нова рада державна для дохохъ цѣлей: чтобы ухвалити дальше проиоричный бюджетъ на 6 мѣсяцѣвъ и избрати членѣвъ общинныхъ делегаций. Сесія делегаций дѣбуде ся у Вѣднѣ въ маю. Рада державна буде дѣтѣхъ скликава въ животню. Може бути, що абъ стороны короны и правительство наступитъ середъ того же одѣтъ крокъ, маючий на цѣль залогодати противности, дати якусь гарантію Нѣмцѣмъ, стоячимъ при чешко-нѣмецкой угоды. Такимъ крокомъ было бы покляканье до кабинету одиовѣдного мужа. Мабутъ есть то намѣрене, але ще не порѣшено.“

Зъ Праги доносилъ, що тамошній наместникъ не знавъ такоже нічого о маючихъ наступити розважанья рады державной. Въ поведѣлокъ на засѣданью сойму стали були послы домагаѣти ся бѣдъ него, чтобы бѣдъ подѣвъ правдию причину розважанья рады державной, але его одиовѣды были того рода, що показывали, что и бѣдъ самъ того не знавъ та его довершений фактъ несподѣвано засекретилъ.

N. fr. Presse есть того погляду, що найголовнѣйшу причину до такъ рѣшучего кроку правительства якъ розважанье рады державной дала лишь ситуація въ Чехахъ, до рухъ молодого-Чехѣвъ разливъ ся струею гѣрского

потона по старо-чешской партіи, слабо связанной съ нею части въ забравъ съ собою а самъ о-середокъ такъ подмѣнилъ, что не знати вже, что-го бѣльше побювати ся бѣдъ надходящихъ выборовъ, чи побѣды молодого-Чехѣвъ, чи добровольного переходу старо-Чехѣвъ до молодого-чешского табору. Чи настане одно и другое, або и все разомъ, на великій случай уиѣдо въ старо-Чехахъ наивѣрнѣйша подѣла теперѣшного бѣлшости и правительство буде змушено або уступити, або оглянутись за зытвореньемъ иншоу бѣлшости. Правительство рѣшило ся очевидно на послѣднее а до того першымъ крокомъ было розважанье рады державной. Оно мабутъ побачило, что наивѣрнѣе было бы, чтобы то заразъ стало ся, что-го годѣ оминуть, и дѣльше, чтобы оно само взяло ся до подѣвъ, якъ чтобы на нихъ текло и мушело бѣтѣхъ что спускати ся на прислугу той бѣлшости, котру думае покнунти, а котра мала бы право зажадати бѣдъ него паролѣ для надходящихъ выборовъ. Зъ одозвы правительства заключаетъ N. fr. Presse, что правительство думае шукати элементѣвъ для будущоу бѣлшости навѣтъ тамъ, доде не добачувае нічого бѣльше якъ лишь факційну оппозицію отже и въ централістахъ и дѣлтого кличе агаданог газетъ до нихъ: Берѣмъ ся до выборчоу работы!

Рухъ выборчий у Вѣднѣ есть вже въ полномъ разгарѣ. Въ подионикѣхъ частяхъ мѣста дѣбуде ся вчера нѣлька передвыборчѣхъ аборѣвъ. Тутешній либералы выступають дуже смѣло и носятъ ся въ гадюку утворити центральный комитетъ для цѣлой долѣшней Австрій. Демократы нѣдѣнскій суть трохи въ клопотѣ, бо абъ вѣдѣхъ сторѣвъ мають богато противникѣвъ. Кандидатура Кривазеттера въ 8 части мѣста (Лозефштадтѣ) показалась невозможна и дѣлтого постановлено ставити въ 9 части (Альбертундѣ) Вѣденскій Чехи постановили ставити такоже своихъ кандидатовъ.

Старо-чешка Politik нинѣ о розважанью рады державной такъ: Розважанье рады державной есть бесперечно найбѣлшое несподѣванкою, яку коли-будѣ гр. Таффе досѣ зробивъ политичному соймѣ. Несподѣванкою было адожение министровъ Кремера и Штрайтла, ше бѣлшости именование гр. Шенборна насаменедъ наместникомъ Моравы а бѣтѣхъ министромъ справедливости, але розважанье рады державной переишася въ тѣ факты значившемъ и доносимостию и заставъ всѣхъ политичный кругъ въ краю и за границею зовѣмъ несподѣванымъ. Уже абъ патенту розважуючому раду державну дае ся зовѣтъ добре почути повага короны и правительства и то въ недоволяющій способъ. А долученый до того кометаръ говоритъ ще яснѣше. Обговорячи той кометаръ, каже Politik: „Одповѣдно до сен программы буде правительство очевидно въ всякими законными средствами выплывати на выборы. Резултаты тѣхъ выборовъ буде, розумѣясь, рѣшити не лишь о складѣ будущоу палаты пословъ, але такоже въ мѣру конституційныхъ засадъ, не нарушаючи прерогативъ короны, такоже и о складѣ кабинету. Пока-что суть лишь двѣ рѣчи певны: перше, фактъ, что гр. Таффе нинѣ великихъ пригодовъ малъ испокитно доѣвѣри монарха, а другое — обѣтѣнныя, что жадающе нѣмецкихъ либералѣвъ, чтобы кабинетъ гр. Таффеого „скрѣпнѣвъ ся“ че передъ выборами чоловѣкомъ зъ ихъ партіи, не сповинало ся. Чешскій же народъ чешка тяжка проба и теперѣ можна сказати о нѣмъ бѣльше якъ коли-небудѣ: „Quilibet fortunae suae faber“.

Нѣас Народа, ортанъ Рігера, каже, что правительство, розважуючи раду державну, довершило середъ хаотичной ситуаціи фактъ несподѣванной енергій. До такого кроку спонукала правительство гр. Таффеого безъ сумнѣнъ политика молодого-Чехѣвъ и запуганнымъ, якъ настали въ чешскѣмъ таборѣ; одиовѣжно безосередною причиноу было выступленье Пльшера въ чешскѣмъ соймѣ. Зъ бесѣды Пльшера, въ постанову нѣмецкой прамы и зъ выступленья Нѣмцѣвъ въ соймѣ можна было вывести, что Нѣмцѣвъ лагодять ся наперти остро на гр. Таффеого и что мають на цѣль разбити его дотеперѣшну систему. Гр. Таффе бузъ бы бѣдѣръ той атакѣ, але на великій случай була бы середъ теперѣшныхъ запуганныхъ обѣтѣнныхъ якъ правительство такъ и бѣлшость глубоко почули немалый нѣмъ проявъ нѣмѣшной ситуаціи. Нѣас Народа догадуе ся отже, что правительство хоче мати бѣлшость, въ котрой сполучили бы ся всѣ умирѣнный элементъ на полѣ автономичной и консервативной программы.

Narodni Listy дѣстали писемъ зъ Вѣднѣ, въ котромъ доказуе ся, что розважанье рады державной значить то само, что побѣда Дунаевского въ министерствѣ. Молодо-Чехи — сказано въ нѣмѣхъ — не дадутъ ся замкнути зѣлѣвнымъ обручѣмъ бѣлшости. Межи ними а правительствомъ зробила ся величезна пропасть въ наслѣдокъ нѣдѣнскихъ точекъ угодовѣхъ. Передъ тѣмъ жуебѣла бы стати рѣшѣнны тѣхъ точекъ, а стане ся то тѣмъ скорше, чѣмъ сильнѣйшоу выиде молодого-че-

ска партія въ выборахъ до рады державной. Розважаньемъ парламенту данъ гр. Таффе до-казъ, что не хоче поддѣти ся безусловно лѣвнѣ.

Рухъ выборчий въ Чехахъ и на Моравѣ розпочавъ ся вже на добре, особливо сильну акцію розпочали молодого-Чехи а на Моравѣ и клерикалы. Проводаръ моравскихъ Чехѣвъ, Промѣтъ, выѣхавъ до Вѣднѣ, чтобы тамъ нарядити ся зъ министромъ Пражакѣмъ въ справѣ акцій выборчон. Молодо-Чехи на Моравѣ постановили поступати силѣмъ зъ сѣлѣнскѣмъ партією и поставити силѣныхъ кандидатѣвъ. Молодо-Чехи въ самыхъ Чехахъ мають пону надѣю, что побѣдѣти при выборахъ и что старо-Чехи не адобудутъ бѣльше якъ 10 мандатѣвъ.

До Курьер-а Lwowski ого доносилъ зъ Вѣднѣ: „Въ кругахъ правительственныхъ зробило оголошенье программы лѣвнѣй галицкого сойму адожение. Нема обавы, чтобы были выбраны независимый оппозиційны послы, лишь есть надѣя, что на подѣставѣ той демократичной программы будутъ выбраны всѣлѣй карьеровичъ подѣ маскою демократизму и въ имя еразебѣ демократичныхъ. Найважнѣйшоу рѣченю для кругѣвъ правительственныхъ есть то, что польска программа демократична кладе вагу на безыгладну солидарность кола польского, а въ колѣ будутъ мати навѣдѣгды перенаву властителей общарѣвъ дѣбрскихъ и консервативны. Коли на основѣ той программы будутъ выбраны еразеовичѣвъ, удаючи демократѣвъ, то правительство буде знати, якъ ихъ тутѣ для себе позмекати. По оголошенью той программы числѣтъ правительство рѣшучо на коло польске, котре приступити будь-что-будѣ до кождоу правительствомъ скомбинированой бѣлшости.“

„Червоная Русь“ оголосили вчера программу „Русской Рады“ зъ року 1871, каже нинѣ, что тѣмъ органомъ, который має переводити у насъ акцію выборчу [очевидно въ интересѣ тѣхъ, що бѣдкомандированъ до „особыхъ порученій“ въ Галичинѣ] есть „Русская Рада“. Въ сознаниі своего високого посланничества въ галицкой Руси, вѣрѣ въ правоту своихъ цѣлей и твердо надѣясь на поддержку со стороны патриотѣвъ-одиомышленниковъ, хранителей народныхъ идеалѣвъ, „Русская Рада“ — каже „Червоная Русь“ — постановила исполнити свою задачу и занятиися переведеніемъ предѣлѣныхъ выборовъ въ думу державну... „Патриотическое русское население Галичинѣ — каже дальше „Червоная“ — откликнется на зовъ „Русской Рады“ тѣмъ радше, такъ якъ она является единственною представительницею того наравленія, по котрому намъ велитъ ати не лишь преданность нашей церкви и державѣ, но также и народная наша честь и сойветъ. Сѣмѣнѣлись министерства, смѣнялись системы, смѣнялись князѣ и людѣ земствѣвъ, не смѣнялась однакъ „Русская Рада“.

Писемъ зъ краю про ситуацію.

Зъ Чортковщины.

Звольте ласкаво помѣстити въ „Дѣлѣ“ сѣю мою допись. Зъ нинѣшнимъ пытаньемъ я понакомленый доволѣ. Надѣо бѣдчитуванъ и зъ примѣрною увагоу все, что про се пытанье было начеатане въ „Дѣлѣ“, въ „Червоной Руси“ и въ другихъ часописѣхъ.

Признае кождый, что наше народное житѣ, подѣ гнетомъ неприхильной системы правительства, стало ся было великимъ затрудненіемъ, по просту — невыносиме. Политична оппозиція нашихъ пословъ, така, яку мы ви бачили (въ данныхъ обѣтѣвахъ она лѣдѣн чѣ могла бути иншоу) не мала силы зарадити злему. Однѣмъ помимо того, навѣтъ помимо зѣветной ситуаціи державной, котра спонукала правительство до зѣлѣны неприхильной Русинамъ системы, думаю, и радше сѣмъ такого переишденя, что самъ гѣній народный, самъ и народъ — подобно и за-дѣлѣ причинѣ аналогичныхъ, якъ въ роцѣ 1848 — по разѣ другій дня 25 листопада 1890 р. побѣдѣвъ въ гору народный стѣгъ, выгодеиъвъ свою слово, свою цѣро народу программу.

Правдѣбѣ своего выреченя постарайтесь доказати.

Нашъ народный организмъ вызначаетъ ся масоу своего тѣла, въ краю побѣды инородныхъ элементѣвъ займае перше мѣсто, а въ державѣ такоже несподѣвно, на всякій способъ видне и ресектоване. Та оно, такъ само про себе, ще не выстаетъ. Потреба такоже, чтобы и духъ, который оживляе народное тѣло, бузъ самосвѣдомый, т. е. живый, здоровый и сильный. Доверна тогдѣ, якъ есть гармонія тѣла и духа и на дѣворѣтъ, жие народъ здоров, вытѣчуе своему житю мету — идеалъ, и амагае до осущеня его.

Тимчасомъ, богато причинѣ складало ся

Предплата на „Дѣло“ зъ літер. додаткомъ

въ Австрій: на границѣ: на цѣлый рокъ . . . 18 зр. на цѣлый рокъ . . . 24 зр. на цѣлый рокъ . . . 9 зр. на цѣлый рокъ . . . 12 зр. на цѣлый рокъ . . . 4 зр. 50 кр. на цѣлый рокъ . . . 6 зр. на цѣлый рокъ . . . 1 зр. 50 кр.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 зр. на цѣлый рокъ . . . 8 зр. на цѣлый рокъ . . . 4 зр. на цѣлый рокъ . . . 1 зр. 50 кр.

Редакція, Администратія и Експедиція подѣ ч. 24 у. Баторія. — Рукописи авертѣтъ ся лише на попередне вѣстереніе. — Рекламыя попечатаны въ цѣль бѣдъ портѣ.

Подионикѣ число комитѣ 8 зр. а. н.

Оголошеня принимаютъ ся по цѣль 6 зр. бѣдъ одиомъ стрѣхѣ нисератовѣ въ рубр. „Надѣсланѣ“ по 20 зр. а. н.

Подионикѣ числѣтъ ся по 10 зр. бѣдъ стихий.

на то, что саме той оживляющій духъ нашего народного организмъ бузъ зѣмѣтъ, а и нинѣка ще не есть на стѣлько сильный, якъ хотѣлось. Дѣлтого и наше тѣло народное есть хитке и нежуде.

Однѣмъ кто вѣдѣа, яке житѣе, яку долю вже переживѣвъ нашъ народъ, — той знае, въ нѣмѣхъ зѣмѣжениѣмъ стѣнѣхъ бѣдѣано насъ Австрій, — хто тѣмѣтъ дальше, якъ мы Русины бѣдѣ покровомъ австрійского екситра бѣдѣивали, поволѣнски до силѣхъ приходили и остаточно стѣи ся тѣмъ, чѣмъ сѣмѣю и нинѣка, — той пѣмѣтъ и зрозумѣвъ нашу организичну немѣтъ, але заравѣмъ прославѣтъ провидѣние Божѣе, а подѣлвляючи неспожити нашу силу народну, самъ ободѣрѣвъ ся, почувствуе ся самѣмъ собою, живымъ членѣмъ народнымъ, и бѣдѣтъ въ свои силы для подѣнесеня фунцій народного житѣя.

Организично здоровый народъ низывае ся той, который есть самосвѣдомый и заравѣмъ дѣлвляющій. Въ фунціи такого народу, опѣрѣтъ на засадахъ законѣвъ Божихъ и природныхъ, амагають до власного пожитку, именни до удержаня и розвою самостѣйного, щасливого, власного житѣя.

Отже першоу прикметѣю, кардинальнѣмъ услѣвѣмъ народного житѣя — есть самосвѣдомѣтъ. Въ народный самосвѣдомѣтъ почивае суть народное житѣ, бо таа самосвѣдомѣтъ есть ознакою силы народного духа.

Самосвѣдомый народъ знае себе, знае свое имя, называе себе своимъ власнымъ именемъ, дорожитъ и славѣтъ ся своимъ именемъ. Самосвѣдомый народъ за кождый разъ, коли покаже ся потреба, называе себе голосно по имени.

Народъ, который не має ясноу и певной самосвѣдомѣтъ, — такой народъ только веѣтѣе, але не жие.

За-дѣлѣ важныхъ причинѣхъ бувають хвилѣ въ житю народный, бувають и цѣлы довѣгъ періоды, що народна самосвѣдомѣтъ зѣтѣмѣтъ ся, заиморочитъ ся. Мы Русины пережили и доволѣ и короткій часъ такой поиморки. Але якъ скоро народъ проснитъ ся, пробудѣтъ ся и опамѣтѣа ся, то сѣмѣтъ повертѣа до своихъ самосвѣдомѣтъ. Доказѣмъ такого щасливого повертѣа есть то, что гѣній народный промовѣтъ голосно слово „я сѣмъ“ — таке слово, котре завунае широко и его почуютъ другіи народы, почуе свѣтъ!

Выходѣти зъ такой точки погляду, покаже ся, что наше народное бѣдѣженье въ 1848 роцѣ было явнѣмъ часто природнымъ. До того памятного року морочѣвъ нашего духа народного туманъ панпѣольнѣмъ. Та рускій народъ проснуѣтъ ся и, приишовши до самосвѣдомѣтъ, заявивъ великихъ словѣмъ, что жие, что есть народомъ самостѣйнымъ, бѣдѣлвляющимъ бѣдѣ народу польского и великоруского; и заравѣмъ показѣвъ мету для своего житѣя, вытѣчинъ свою программу.

Дарма, что на-разѣ знайшло ся было сила такѣхъ, котры на основѣ писаной истѣрии доказували, что рускому народу нема, что сѣй новый рускій народъ, зъ дѣтоу 1848 року, есть штучнымъ зытворѣмъ правительства, и ако такой не має раціи быту. Сила природной правды устоялась, не дѣбючи на нѣякій писаный соймѣ! Нинѣка стѣиъ на томъ, что живый! бѣдѣхъ руского народного гѣния розвивѣвъ мрачный туманъ панпѣольнѣмъ уже на стѣлько, что оно провидѣло ся — и неарчѣ выдѣтъ тай признають, что такъ знаий gente Rutheni, natione Poloni суть зрадниками и ренѣгатами своего народу.

Але-жѣ выходѣти зъ тон самой точки погляду, мусѣтъ кождый признати, что така-жѣ сама природна причина выдѣлила аналогичну подѣю дня 25 листопада 1890 року.

Щѣ не розважѣвъ ся до крытыхъ одиныхъ туманѣвъ, якъ на духа нашего народного налѣтъ важныхъ тягарѣмъ туманъ другій, смертоносный заѣдъ панрусѣмъ.

Звернувши цѣлу свою увагу на першу грозу, что найшла була бѣдъ заходу, не спѣстерѣтъ ся нашъ народъ, якъ до него набѣлѣзилась нова, друга гроза — бѣдъ пѣвночѣ.

Нашому народову стало душно, стало важко бѣдѣхати-жѣти! Национальна наша самосвѣдомѣтъ меркла, затемнилась! Въ тѣй пантѣроцѣ мы розважѣдали ся, „бѣтѣи и дѣтѣ“ ишли бѣдѣвляющимъ дорогами. Дѣлтого нашъ амаганъ народный бузъ слабый, несиный.

Та не пропадати, не загнѣбѣти нашему народу!

Насѣлѣвъ эпохальный дѣнь истѣрного опамѣтѣаня народного, — то дѣнь 25 листопада 1890 року. Народъ промовѣвъ свое слово, сказѣвъ по разѣ другій: „Сѣмъ народомъ самостѣйнымъ, бѣдѣрунымъ бѣдѣ польского и велико-русского.“

И зновѣ скажу паралелю: Дарма, что комуеу стало невыносѣмъ... Гѣній народный своихъ могучимъ бѣдѣхомъ и сѣмъ разомъ розвивѣвъ — пѣвночный туманъ, а якъ провидѣлось, намаркувавъ новыхъ народныхъ зрадѣкѣвъ и ренѣгѣтѣвъ, а то тѣхъ, котры суть — gente Rutheni, natione Russi.

Таѣъ есть дѣйстви! Высокои. посолѣ

Выходитъ у Львовѣ по днямъ (кроме праздн. и рукоисх. свѣтъ) о 5-ти годичъ по полудни. Литературный додѣтъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ авторскую, а въ авторскую и лѣтнюю на переплетъ разномъ въ Львовѣ.

Предплату и нисераты приспавать: У Львовѣ Адм. истратіи „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголошенъ, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Карла Людвига 9. У Вѣдн М. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Wellzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ М. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и нисераты за нисераты платитъ у Львовѣ.

Просимо уклони о якъ найскорше надсыланіе передплати на рѣкъ 1891-ий и за леглостей за рѣкъ 1890-ий.

Выдавецтво „Дѣла“.

Одзвѣ „Народной Радѣ“ въ Бучачи.

Любимыя Братя Родимцы!

Выдѣлъ товариства политическаго „Народна Радѣ“ въ Бучачи скликае народне окруженіе вѣче до Бучача на день 9 го н. ст. лютого 1891 (въ понедѣлокъ) въ такую программу:

I. О годичнѣ 9-ой рано богослуженье въ церквѣ св. Покровы.

II. Точно о годичнѣ 10-ой рано вѣче въ такомъ порядкѣ дневнымъ:

1. выборъ пресидіи;
2. теперѣшнее положенье нашего народу и якъ бы его морально и матеріально поддѣвигнути;

3. потреба основана товариства торговельного и проектъ выбору комитету;

4. проектъ основана въ Бучачи товариства для закладанія сельскихъ крамницъ;

5. проектъ основана въ Бучачи філіи „Прогрѣса“;

6. о нашихъ правахъ конституціонныхъ и якъ значіть мають выборы;

7. наряды надѣть тѣмъ, якъ мають сельские нашего округа выборочное приготовити до выборовъ до рады державной, розписанныхъ на день 2-го н. ст. марта с. р., и чего наши сельские мають домогати ся черезъ своихъ пословъ въ радѣ державной и въ сеймѣ;

8. вѣсеніе и ухвалы вѣчевы.

На то вѣче запрошено войхъ нашихъ патриотѣвъ — Вноз. Отцѣвъ духовныхъ и свѣтску Интелігенцію, пш. Начальниковъ и Радныхъ громадскихъ, войхъ честныхъ Мѣщанъ и Селянъ въ повѣствѣ бучачского и чортковского та и вѣхъ прихильниковъ сельскихъ добра, и просимо Васъ войхъ, чтобы Вы запросили и привели на вѣче своихъ знакомыхъ и сусѣдовъ, а передовѣсь просимо Васъ Вноз. Отцѣвъ духовныхъ бучачского и чортковского повѣствѣ зволите прилюдно оповѣстати оу нашу бдѣлу своимъ парохіанамъ и запросити ихъ на вѣче до Бучача! А до Васъ, любимыя Братя Селяне, кличемо: Если бажаєте поддѣвигнути свои (сельские) долѣ, свѣдѣти громко на вѣче, радѣте съ нами про свои добро и дайте свѣтова доназъ, що Вы вже не рабы, лше народъ свободный; що Вы знаєте сами, що Васъ болять и чего Вамъ треба. Дбаймо, дорогой Братя, сами про себе, а внайдемо „въ свой хатѣ свою правду, и силу, и волю!“

Про мѣсце вѣчевого абору доваѣдае ся каждый передъ церквою св. Покровы.

Вѣдѣ Выдѣлу товариства политическаго „Народна Радѣ“

въ Бучачи дня 30 н. ст. сѣчня 1891.

О. Николай Галушинскій, голова товариства.

Гедоръ Косарчукъ, секретарь товариства.

[Вѣсь рускій часописъ звалѣть повторити оу бдѣлу.]

Одзвѣ „Подгребной Радѣ“ въ Стрию.

До Высокоповажанныхъ Родимцевъ въ повѣствѣ Стрий-Дрогобыч-Жидачивъ!

Высоке ц. к. наместничство рѣшеніемъ въ дня 30 надолѣста 1890 р. ч. 85.534 затвердило статути политическаго товариства „Подгребна Радѣ“ въ Стрию“ и переслало правосильный статути на руки подписаного.

Завѣдомляючи о тѣмъ особнымъ письмомъ Ви. Патриотѣвъ подписанныхъ на агаданныхъ статутахъ, маю честь въ слѣдѣ постановленія переходоваго тѣмъ-же повѣдомити сямъ Высокоповажану Интелігенцію и Свѣтлыхъ Селянъ повѣствѣ Стрийского, Дрогобычского и Жидачивского, що дня 5 н. ст. лютого 1891 о год. 2-ой по полудни одбудутъ ся агадальныя аборы того-жѣ товариства, на котрыхъ послѣдѣ принять членѣвъ и уконституованье выдѣлу. Зборы реченъ одбудутъ ся будучѣ въ комнатахъ Руского Каенна въ Стрию.

Въ виду того, що въ недалекѣй будучности одбудутъ ся выборы до рады державной, уеонститууетъ ся при тѣхъ насѣдѣ повѣстныхъ комитетѣ выборовъ, котораго задачею буде заняти ся переведеніемъ выбору до палаты пословъ въ выше означенныхъ трехъ повѣствѣ.

Хвиля се надѣть важна, чтобы мы ся легковажити, тожѣ въ нмъ Боже кличу войхъ, кому въ околици нашихъ дорога Мати-Русь, въ чинахъ грудяхъ бѣе сердце, повне любовью для справы народнои: Сидѣть на аборы „Подгребной Радѣ“ до Стрия на день 5 лютого 1891, и доназѣть дѣломъ, що идеаломъ нашимъ — добро народу, и справа выбору гдѣного его заступника въ теперѣшній хвилѣ важна.

[Вѣсь газеты рускій прошу о ласкавѣ помѣщеніи сѣе оповѣстки]

Стрий дня 28 н. ст. лютого 1891.

Стефанъ Дубравскій, смер. ц. к. профессоръ гимназіальный.

Одзвѣ посла о. П. Сѣчинского.

Прому Всечестнымъ отцѣвъ духовныхъ, интелігенцію свѣтску руску и патриотѣвъ селянъ, выборѣвъ и правыборѣвъ Збарского повѣству, чтобы прибыли въ четвѣръ дня 5 н. ст. лютого передъ полуднемъ до Збаржа и выслушали моего сирозавданія посольского въ ошномъ сѣеи соймѣ.

I. О годичнѣ 9-ой богослуженье.

II. О годичнѣ 11-ой отворенье и уеонституованье аборѣвъ.

III. Сирозавданье посольское.

IV. Розправа надѣ сирозавданіемъ, интелігенціи и вѣсеніи.

V. Ухваленье резолюцій и вѣсеніи.

Зѣ поважаніемъ

Сѣчинскій, посолъ Збаражчинин.

У Львовѣ дня 16 (29 н. ст.) сѣчня 1891.

Зѣ всего того, що досѣ появилось ся въ прасѣ, показуе ся, что были головно два мотива, котры спонукали гр. Таефого розвизати раду державную. Разъ побуждалъ ся гр. Таефѣ того, чтобы вже на послѣдній сѣеи палаты пословъ не прійшло до якихъ небезпечныхъ маістѣстцій, котры могли бы розвизати систему и повалити его кабинетъ, а бѣдѣтъ не хотѣлъ бы дати ся заскочити подѣмъ и не хотѣлъ, чтобы акція выборѣвъ переводила ся не по его думцѣ та выдала оубѣла такій складъ нового парламенту, котрый бы змусилъ его уступити. Першу цѣль бы осягнувъ, ало ии другѣ змуг такъ легко удасть ся, то пытанье, на котре одповѣдати хѣла лшѣ самъ выборѣ. То одна кожь треба признати, що гр. Таефѣ своимъ такъ несподѣваннымъ и рѣшучимъ крокомъ выкликать въ хаосѣ те большій хаосъ и може бути, что ему удасть ся при тѣмъ осягнути то, чего хоче. Навѣ розвизанье рады державной застало майже всѣ партіи несприготовленными и короткій часѣ до выборовъ не давалъ навѣтъ розвизати добре свои силы; апаратъ правительственный стано при выборахъ функционувати зѣ цѣлою форсою и може бути, что планы президента министровъ и удадутъ ся. То мабуть есть и причина, что въ партіяхъ, котры стояли въ большій або меншой оппозиціи, пѣшновѣ страхъ, хоть декотры зѣ нихъ може и добре организироваи и не конце потребують ласкати ся, что выдѣуть зѣ выборовъ зѣ порожними руками. А все-жѣ таки дуже характеристично есть, что нѣмецка партія либеральная, котра досѣ найуспѣшнѣе выступала, страдила своѣмъ давнымъ резонъ и есть дуже пригноблена. N. fr. Presse н. пр. павляючи осяжъ людей до енергій и солидарности осяжъ пише: „Нѣмецко-либеральной партіи въ Австріи не приходилось може что нѣколи перенести такъ важкій и такъ рѣшающій о ея будучности выборы, акъ тѣ, котры тепѣрь розписано до рады державной... Выборѣвъ понынѣ показати, что разумѣють жадающѣ хвалѣ а надѣею партія есть напряженъ всѣ свои силы, чтобы побѣдити въ еѣ рѣшающій борѣ... Бѣдѣтъ при выборахъ! Ча маємо нагадувати сумну исторію зѣ выборовъ 1885 р.? Сихъ нѣлька цитатѣвъ доназуе наглядно, что мѣжѣ центристами насталъ немалый переполохъ, котрый ставъ же тѣмъ большій, что они и сами въ собѣ не чувѣтъ достаточной силы.

Далеко смѣлѣе выступила партія клерикальна въ горѣшній Австріи. Въ одзвѣ, котру выдало католическое товариство народѣ въ горѣшній Австріи, а котру подписавъ гр. Брандѣсъ яко предсѣдатель того товариства, сказано мѣжѣ иншимъ: „Небезпечность либеральной управы, либерального правительства пукае вже до дверей парламенту. Матерѣ молѣть ся, чтобы христіанска вѣра вола ихъ дѣлѣть ажѣ въ могилу... Католики горѣшной Австріи! Бажава матерѣ, надѣвъ батѣдѣвъ, оінавы краю спочиваютъ въ нашихъ рукахъ; вашъ завазѣтъ норогъ, неумолимый противникъ, жидѣвскій либерализмъ, ставъ може послѣдній разѣ противъ насъ!... Держимъ ся! Не даймо ся!

Вѣдѣнскій либералъ побачивши, что супротивъ клерикаловъ и антисѣмитѣвъ не дадутъ собѣ рады, удали ся о помѣчь до демократѣвъ, доназѣючи имъ, что лшѣ свѣтлыми силами будутъ могли обѣ партіи побороити своихъ противниковъ. Демократы мабуть вже готовѣ пріетати на сѣе союзъ, але ставлятъ за условіе, что три ихъ кандидаты Кронавет-

теръ, Крайцигъ и Доцверъ мусѣтъ перейти на вѣску цѣну. У Вѣдн загодѣтъ ся такожѣ и социалисты до выборовъ. Послѣдними часами утворило ся тѣмъ около 20 товариствъ робѣтничихъ а декотры зѣ робѣтничихъ адобузи собѣ право выборѣ и они то хочутъ тепѣрь взяти въ свои руки агітацію выбору въ дуѣхъ социалистичныхъ.

Лшѣ стоить справа выборѣвъ въ Чехахъ, досѣ же не можна знати, бо тамъ ледѣи вѣра закрыто соймѣ. Зачувати лшѣ, что правительство буде выступати при выборахъ зѣ цѣлою енергією. Въ поодинокыхъ округахъ выборѣвъ мабуть будутъ заведенъ строгій мѣръ осторожности а на случай потребы буде навѣтъ войско сконсириванье, чтобы удержати порядѣкъ при выборахъ. Политикъ накликуе выборѣвъ, чтобы они выбрали лшѣ такихъ людей, котры будутъ могли и схотѣтъ пріступити до союза зѣ Поляками и клерикалами а такими людьми могутъ бути лшѣ старѣ Чехи.

Nowa Reforma, котрый вторые Dziennik Polski, подала вчера малѣнькій коментаръ до оголошеніи онгоды программы польского партіи демократичной, въ котромъ мѣжѣ иншимъ такъ наже: „Оклики выборѣвъ выдано отже досѣтъ вѣсно, а оклики тѣ могутъ и повинны спонукати до жизни и енергичной акціи. Та акція демократичной партіи може однакожь бути самостоятна выключно лшѣ въ захѣдній части краю. У вѣхѣдній Галичинѣ мусѣтъ обѣ польскій партіи взаимно числѣти ся зѣ собою и поступати разомъ тамъ, де того вымагае интересъ народный. Надѣто неясне и хитливѣе становище Русинѣвъ не дозволяе намъ на повне довѣріе до нихъ и мимо перѣстѣнныхъ заявленъ и программъ, не можемо яко партія польска въ жаждѣно рускою партією умовляти ся на власну руку. Тому то, якъ программа вѣдѣбу лшѣвъ оголошѣе солидарность партій польскихъ у вѣхѣдній Галичинѣ, такъ такожѣ и подѣвѣсь борѣвъ выборѣвъ буде партія демократична стояти на грунѣтъ солидарности народнои не лшѣ въ ивѣнѣтъ и словѣ ате и въ дѣлахъ.“

Комитетъ одбудшого ся вѣча бережаньского

одержавъ слѣдующе письмо зѣ ц. к. старостѣ въ Бережанахъ:

Ч. 1297.

До Высокоповажаного Пана д-ра Андрия Чайковскаго, адвоката краевого въ Бережанахъ.

Бѣе цѣсарске и королѣвске Апостольске Величество зводитъ оубѣла Найвысшѣи постаповы зѣ 12 с. м. пріятыи наймилостивѣе зѣе удовлетворѣнь ухвалѣно на одбутѣмъ въ дни 23 грудня 1890 р. въ Бережанахъ вѣчу рускомъ адресу вѣрно-подданчу, вручену черезъ окрему деутацию до рукъ Бѣе Ексцелленціи Пана Намѣстника.

О тѣмъ завѣдомляю Пана въ послѣдѣтъ рескрипту Бѣе Ексцелленціи Пана Министра справъ внутрѣшнихъ зѣ дня 15 с. м. ч. 178.М. I. удѣленого менѣ рескриптомъ Высокого ц. к. Президіумъ Намѣстничества зѣ дня 23 сѣчня 1891 ч. 569/рг. въ вышлѣмъ запрошеніемъ дальшого повѣдомленія Пандѣвъ, котры урядженіемъ и управѣно вѣча займали ся.

Бережаны дня 26 сѣчня 1891.

Ц. к. Староста

Колжовскій,

О тѣмъ маю честь вѣхъ участниковъ вѣча прилюдно повѣдомити.

Бережаны дня 27 н. ст. сѣчня 1891.

Д-ръ Андрей Чайковскій,

адвокатъ краевый.

Письма признанія послови Романчуков и его товарищамъ одномышленникамъ.

LX.

Зѣ Подгаччинин.

Высокоповажанный Пана Предсѣдатель руского клубу!

Одущевѣтъ, что ясно и смѣло выступили-ете въ соймѣ краевѣмъ дня 25 надолѣста 1890 зѣ программѣ, котра нашою нѣе была и буде, складѣемо Вамъ, Высокоповажанный Пана после, а Вашимъ одномышленникамъ послѣмъ щирѣ подѣку и маємо неохотну надѣю, что тѣмъ на подѣвѣтъ тои для руского народу единонаселенной программы поступачи, до бѣемо ся лучшей для насъ будучности.

Русскимъ повѣству подгаччинин.

О Дмитрій Гузаръ, парохъ въ Завалова. — о. Бисерій Гузаръ въ Завалова. — Гавѣтъ Ро-

Предплата на „Дѣло“ зѣ літер. додаткомъ въ Австріи:

на цѣлый рѣкъ . . . 18 кр. на цѣлый рѣкъ . . . 24 кр.
на полѣ року . . . 9 кр. на полѣ року . . . 12 кр.
на четвѣтъ року . . . 4 кр. 50 кр. на четвѣтъ року . . . 6 кр.
на мѣсяць . . . 1 кр. 50 кр.

У Львовѣ:
на цѣлый рѣкъ . . . 16 кр. на полѣ року . . . 8 кр.
на четвѣтъ року . . . 4 кр. на мѣсяць . . . 1 кр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація и Експедиція подѣтъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вѣрстѣтъ ся лшѣ на поперѣе вѣстерѣе. — Редакція неопечатлѣтъ вѣдѣль бѣдѣ порта.

Подплати членѣ комитѣ 8 кр. а. н.

Оголошенія приназѣтъ ся по цѣлѣ 6 кр. бѣдѣ однимъ стрѣчки вѣстерѣе въ рубр. „Надѣсланѣ“ по 20 кр. а. н.

Подплати членѣтъ ся по 10 кр. бѣдѣ стѣмѣ.

кецій, Лука Сивальскій, Олексій Дѣдора, Федѣ Бучачскій, Діонисій Шѣбра, Тамко Вахачъ, Антонъ Кальба, Пандѣ Кубѣль, селяне зѣ Завалова. — о. Іосѣвъ Дудакевичъ, парохъ подгаччинин. — Володимиръ Жегѣтовскій, ц. к. судья поѣтовскій. — Антонъ Твердохѣль, ц. к. адъюнктъ судовой. — Левъ Душевичъ, ц. к. адъюнктъ судовой. — о. Михайлъ Виницкій, парохъ Марковѣ. — о. Петро Литвинскій, парохъ Тѣячѣ. — о. Иванъ Навроцкій, парохъ Голѣбѣ. — Иванъ Кѣльцѣ, Иванъ Пѣйля, Якимъ Щуръ, Іосѣвъ Дремко, Пилипъ Ваѣло, Иванъ Парадѣтъ, Олексъ Купратѣй, Василь Дюдѣжикъ, Иванъ Боднаръ, Иванъ Сѣнѣковъ, Николай Сѣвѣковъ, господарѣ зѣ Голѣбѣ. — Францъ Колляковскій, ц. к. референтъ податковѣй. — Данило Икѣницкій, ре-гістрѣнтъ ц. к. старостѣ. — Ікѣвъ Черемшинскій, експедицѣнтъ ц. к. старостѣ. — о. Корнѣлій Дудакевичъ, сотрудникъ подгаччинин. — о. Іосѣвъ Токаръ, парохъ Винѣвичѣ. — о. Е. Застирѣцъ, парохъ Мѣзѣбѣ. — о. Ромуальдъ Фѣцѣковскій, парохъ Шѣвѣкова. — о. Тимѣтей Бордуалѣкъ, сотрудникъ зѣ Голѣбѣ. — Николай Завѣльничскій, пѣвѣцъ, Николай Боднаръ, старшій братѣ, господарѣ зѣ Шѣвѣкова.

LXI.

Зѣ Канѣецкого.

Высокоповажанный Пана!

Честь и слава та спасѣ Бѣгъ Вамъ, Высокоповажанный Пана, за Вашѣ труды въ оборѣтъ нашего народу!

Мы цѣлѣкомъ придуцаемо до программы поставленой Высокоповажаннымъ Паномъ предсѣдѣлемъ на 23-бѣмъ засѣданіи сѣгорѣшного сойма, дня 25 н. ст. надолѣста с. р., котру то программу одобрили Бѣе Ексц. Высокоповажанный нашъ митрополитъ и его Ексц. намѣстникъ, записали намъ на шо повѣмъ и свободный рѣшѣтъ нашего народнои житѣ въ австрійской державѣ.

Тому отверго и выразно записѣемо, что стоимъ крѣпко: за вѣрностью для греко-католической церкви; за вѣрностью для австрійской державы, и пануючей династіи; за одрубно-стью нашего языка и самостоятельностью нашего народа супротивъ польского и русскаго, а бѣдѣтъ за розвитѣкъ и поддѣвигнѣмъ нашего сѣланства и мѣщанства.

Ого наша идея, что въ сердце каждого правдивого Русина повинна бути записана глѣбоко, котроу и каждый щирый рускій патриѣтъ руководитѣсь мае.

Покладаючи надѣю на Всемогущего, не-терпѣливо ожидаемо изѣдѣтъ Вашѣи щирои працѣ, а тогды и имена Вашѣи, Высокоповажанный Заступникъ нашъ, записанъ въ вѣчну истѣрѣю, перейдѣтъ бѣдѣ рода въ родѣ!

Переислаючи Вамъ, Высокоповажанный Пана, наше заважѣнь, заважѣемо Васъ о нашѣмъ повѣмъ довѣрѣю и остаѣмъ въ принадлежѣмъ поважаню.

Побужаючи въ грудни 1890.

Константинъ Цѣлевѣцъ, душѣпастѣръ въ По-бужанахъ. — Кѣндрѣтъ Гродѣвѣцъ, начальникъ громадѣ. — Пандѣ Прокоповѣцъ, пѣвѣцъ церк.

Петро Пѣджарко, Андрей Семчукъ, радѣй. — Макомъ Романѣкъ. — Юрко Лѣдѣвѣцъ. —

Письма зѣ краю про ситуацію.

Зѣ-подѣ Львова.

На аборахъ „Народной Радѣ“ мѣжѣ иншимъ одбувъ ся рѣдѣ громадского суда надѣтъ тѣмъ, что провинили ся противъ громадской справы. Славно! Такъ мае бути! Наша рада — народна, громадска, а громадска рада и судитѣ преступниковъ въ громадѣ та противъ громады. Отже зовѣмъ нѣчо не маю противъ того — котѣмъ по заслуѣ! Тѣмъ-жѣ менѣ аѣа ся, что коли на аборахъ тѣхъ дѣлѣй членѣвъ, въ одущевѣно для народныхъ идеѣвъ, высказали слова такѣ терпѣкъ, якъ „ренѣгаты“, „запродацѣ“, — то мусѣтъ стати ясно, до кого се мае ся одѣснѣти.

По моймъ мысли и доваѣдѣмъ пересѣдѣ-ченю всѣхъ насъ — правдивыми запродацѣми есть львѣвскіи и вѣдѣнскіи шайка „обѣдинѣнѣтъ“ и агѣнтѣвъ „благотворительного комитѣта“. Тѣмъ належитѣ ся слово „запро-данѣтъ“ и словѣ нема на ихъ танѣбу и нечѣсть. На провинѣи есть хѣба мала горѣстка людей, что унесли ся наирѣекою идѣєю, и то суть авѣчаино люде молодѣй, вышѣшнѣй зѣ най-повѣшѣио львѣвской „обѣдинѣтельной“ школы. Тѣ люде суть бѣдай о тѣмъ чистѣйшѣй, что маю чѣстѣй руки, мають хотѣ побѣду людѣску. Братя! противъ тѣхъ мусѣмо смѣло и рѣшучѣ выступити и напѣтѣувати ихъ, якъ то учѣнено на аборахъ, ударити на нихъ, чтобы адавити ихъ, — то суть ворога нашѣи святой справы, — то личѣры, захопленѣй зѣ русскихъ дѣтей, такѣй самы записѣи и записѣи, якъ давѣшнѣй справѣдѣшнѣй личѣры! На нихъ указу-емъ, хотѣ ихъ не боимъ, бо наша давѣна ко-зацѣка сила не одѣмѣтъ такихъ повалила!

Але оправданно виступаючи против перших і других, навіть в рога не треба забувати, що по-за нами стоїть багато і багато наших, що ми їм тільки похвалили невольники стояли і виволокали ждали. Бража ела, ну жда їх похвалили! Они піді на нуромъ противнимъ стратили і силу, і смілобѣ, і самосвідомѣ, — неволя та нурда ихъ понижала, але все они наші, в нихъ бѣе шире сердце для руского народу. Брати! мы до нихъ в ширимъ сердцемъ идѣмъ, по братерству, подавалимъ имъ руку, не понижаймъ ихъ, — то же наші! Ахъ, братерства братерство намъ треба! То братерство почутіе затемнили у насъ Скандинави, — бджало жъ ово в ширі козацькій груди, а теперъ зновъ ма-ло бы унайти? Мѣнъ здаєсь, що такъ не бу-де, и то, що говорю, то не лише зъ своимъ мѣ-сли, — то в дусѣ много а много однона-шленниковъ, що буди-смо збрани на зборахъ „Народной Радѣ“ и тими думками обмѣни-вали-смо ся, — мѣнъ здаєсь, що то думка и вы-дѣлу Радѣ и майже всѣмъ Радѣ. Кто знає на-ше также руске лихолѣтѣ и бѣдованье подѣ-кождимъ взглядомъ, той много а много про-стать хотѣ-бы и тѣмъ нашимъ шкаралупни-камъ.

А кромѣ того не все же в той справѣ. Суть на провинціи многі ширі прихильники народу и его добра, ширі зъ посвяченіемъ роботники, анай або тихі и незнай, котрі досѣ являю не стоили зъ нами. Що они досѣ не стояли в нашомъ прапорѣ, то й самі мы де що винні. Винні мы, що той прапоръ ясный и выразный не выдвинули давнѣше в ту пору.

Красно тую справу пояснить посолъ о. Свѣтославъ — для чего мы обѣщались, — але все же мають оправданье тѣ, що до насъ не при-стали скорше. На око мали причину многі тутъ вагати ся, бо для тѣхъ, що стояли и при-глядали ся зъдалека, могли представляти ся зъ стороны нашихъ дѣятель всѣхъ сумнѣв и суперечности. Межи собою мы знали, що идея наша и справа наша чиста и свѣта, але хитрѣсть вороговъ домашнихъ и чужихъ, всѣхъ позовы и обставины, та й деякі ексцен-тричнѣ, порывистѣ вытупы и заявленія людей зъ нашего табору, якъ людей зъ бѣдѣвшихъ ся теперь притѣвлялись, неясности и ту-мани покрывали руску справу. Були й де-які малі похибки в першихъ поступкахъ ро-буженого народного жата, хотѣ тѣхъ люде-свои и выразували не повинні були видѣти. Винна-жъ така була тутъ завадливина хѣба руского народного темпераменту — нерѣша-мѣсть. Тоже не можемо анай слѣбъ вѣдати для посла Романчука и товаришѣвъ, що пра-поръ народный выражае выписанный разъ по-дѣла высока в горѣ, щобъ видѣли в свои и чужі. И чужі и свои пошанують его, а всѣмо невин, що подѣ тую хоруговъ всѣ руска свѣта горне ся, якъ то й видно уже зъ прилѣд-ныхъ заявленій признавая и подая, и якъ то засвѣдчили также прѣсѣвѣ зборѣ „Народной Радѣ“. Подѣ той прапорѣ обидѣтѣ вѣс и тѣ, котрыхъ мали мы за вѣрѣныхъ, — але мы зъ одной стороны на нихъ каменемъ осуждени не свѣдѣмо, най насъ Богъ хоронитъ бѣдѣ всѣхъ несправедливости!

Якъ зъ одной стороны смѣю бѣдѣности о-сторому передѣ несправедливости громадско-го суду, такъ зъ другой стороны подіуму, що намъ доконче треба громадско-го суду. Не одно-ало, яке вкорѣвляе ся у насъ, то зъ сѣи при-чины, що у насъ много провинъ противъ гро-мадского добра поблажае ся. Але и бы тутъ тримавъ ся слѣбъ Спасителя, котрый каже, що „если провинитъ ся братъ твой, обличи его въ присутствіи двухъ трехъ свидѣлѣвъ; если насъ не послушае, скажи церквѣ; если церква не послушае, тогда можешь его уважати за поганина або непоправного“. Передѣ судѣ двухъ-трехъ т. е. тѣхъ-трехъ громадъ повинні мы заваняти своихъ людей, — чи то провин-явшихъ ся, чи недоброохотныхъ — благо-ро-зумно и ненапасти, але смѣло, неустраши-мо и рѣшучо в каждой справѣ, черезъ котору терпѣти добро народное, — жадати выслушѣн-я, домотати ся поправы, маючи до того гла-во вѣс и каждый зъ себя тогда, коли ходитъ о загалне добро народно-го справы. „Проповѣ-дуй слово, насютой въ часѣ и не вѣ часѣ, до-корѣй, погрожу, благовѣсѣ всѣмъ до вѣсто-рѣнѣмъ и наукою“ — якъ каже св. Павло.

Такой судъ тѣхъ-трехъ громадъ бувъ бы конечный и певно спасенный — примѣромъ межи священствомъ на ихъ соборникахъ и подобиныхъ оказаніяхъ. Много межи нашими священниками людей ширыхъ, чѣмъ сердцемъ народолюбивъ, на котрыхъ ширѣе можна по-лагати. Але! смѣю пригадати имъ давній свя-тѣ часъ зъ студентского жата, коли идея у-краинѣйська и народна першій разъ одуше-вляла ихъ и правдиво освѣтляла молодецѣй сер-ца, ублагодворяла всѣ ихъ молодецѣй порывѣ, що годѣ було и подумати, щобъ чамъ нечест-нымъ било то сердце, що бѣдало ся чѣстѣй-народной справѣ. Які мы были тогда ревни, не-устрасливы, не побоялись преповѣдѣнны своихъ идей! Смѣю пригадати имъ, якъ та идея про-водила имъ на университетѣ и вѣ домашнихъ трудахъ вѣ семинаріяхъ, якъ скрѣпляла и оду-шевляла ихъ до праці и труда надѣ самими собою, до читанія и науки, щобъ стати колись гѣдними сподвижниками подвижниковъ апосто-лского звѣдѣ: апостолства Христова науки и апостолства идей народно-го — народолюб-ства! До одной и другой почувались мы зъ обовязку, одна и другая пламя намъ зъ сердца — якъ красно одна и друга зъ собою гарно-визували! Гей, милі брати! де тѣ часѣ дѣ-ли ся! чи нема вѣ насъ уже того самого-духа, того огню?!. Що есть еще, свѣд-чать подвиги многихъ одици зъ свя-щенства свѣдѣють хотѣ-бы зборѣ „Народ-ной Радѣ“, де только священства было. Але, мѣнъ здає ся, что та сила молодецкого чутѣ троха остигла, той порывъ сердца ослабѣ — практика жата охолодила троха сердце и,

хотѣ ширѣе та сама, але сила не та сама. Найшъ шоденно можна досвѣдчитѣсь, що тѣмъ горячі давній апостолы ся. правды и народов-ства найсвѣтлѣйшій свои чувства и идеи дозо-вляють вымѣнѣвати и калати холоднокровно, ровнородно, безъ обороны своихъ святощѣй! О пропагандѣ своихъ идей нема бѣдѣвъ, а щобъ покликати передѣ судомъ громадскій лю-дей свѣдомо чи не свѣдомо шкаралупныхъ або и алобныхъ, о тѣхъ годѣ досѣ было и поду-мать! А того треба и конче треба: того да-вного одушевляе, того почути своихъ правды, того свѣдѣности и единства давномъ, того смѣло-го выстулѣния вѣ оборонѣ правды.

Подая подѣ загалну дискусію: конечно-го потребу чужности и свѣдѣности людей однихъ идей, потребу громадского суду и потребу громадского дисциплины — на провинціи. По-дѣла мѣнъ гадки они много а много покотили бы нашу справу на передѣ.

Выслушавши тѣ гадки, маю ширѣ интѣн-цію хотѣ маленьку цѣлолку докнати до на-роднон будѣвъ, а адѣсь мѣнъ, що пытали братерства, справедливости и обороны правды — то пытали фундаментальнѣ и живеннѣй.

Петровъ до подѣ Леонова.

Письма зъ Болгаріи.

Софія, 4 (16) сѣчня.

[Россійскіи нигилисты и революционеры въ Болгаріи. — Россійская нота до болгарского правительства. — Моей екстерминации.]

Ще за часу руссійского вливу въ Бол-гаріи, болгарско-россійскіи власти приняли на-державну службу многіхъ людей скомпроми-тованныхъ або навѣтъ и сужденныхъ въ Россіи за нигилизмъ и такѣ нѣше. Вѣс тотѣ политичнѣй переступивши не дадутъ ся звестѣ въ одну категорию; одні зъ нихъ уходили за нигили-стѣвъ, другі за демократѣвъ, треті за соци-алѣвъ, и пр. Но якъ бы и не было, россій-скіи власти въ Болгаріи ихъ протѣсывали не-мѣнъ забувши про недавну минувшѣсть пере-ступничествъ. И дѣйствѣ, россійскѣ правитель-ство не заведѣло ся на сѣхъ своихъ протѣсыва-нцяхъ. Вѣ бурливыхъ въ Болгаріи часахъ колѣшнѣй россійскіи „неблагонадеждны“ спѣ-новали якъ не можна лучше рѣзю доносчи-ковъ въ корнѣ руссійского урядѣ, и болгар-скіи власти, хотѣчи сами суевернѣ бѣдѣ тѣхъ людей, мѣсли выгнати некоторыхъ зъ границы Болгаріи.

Трохи побѣдѣше появились ся зновѣ въ Болгаріи люде, котрі зъ той або иншій спо-сѣбѣ прѣвѣняли ся противъ россійского пра-вительства. Однакожъ, какъжѣ по правдѣ, прибувши до Болгаріи, не только что не мѣ-шали ся до внутрѣшномъ еи политикѣ, але на-вѣтъ не брали и не хотѣли брати участіи въ-ликихъ-небуди заговорахъ протѣвъ теперѣшнѣ-го ладу въ Россіи. Що-наибольше — то сѣи або другіи, болѣе интѣресующіи ся судбою своихъ давномъ бѣтныи, высказу-вали ся отверго противъ теперѣшномъ рос-сійского урядѣ или напоишѣ бѣдѣ часу до-чаеу акъ-съ статейку въ заграничныхъ газе-тахъ зъ той справѣ. Болѣе части тѣхъ лю-дей жила тутъ спокѣвно, можна сказати, на-вѣтъ апатично, обмежуваясь лише на трудѣ о шоденнѣй хлѣбѣ. Ажъ наразѣлучила ся вѣсторія зъ Лукиемъ, Нахидѣжѣмъ та Бурце-вомъ и оца Россіи звернувшись пѣльнѣ на Бол-гарію. Недавно тому вѣмѣцкій консулъ вру-чилъ министрову Грекову россійскую ноту, въ-котрой Россіи жалѣла ся, что болгарскѣ пра-вительство не только давъ пристановкѣ россій-скимъ нигилистамъ, але надѣто же ихъ прийма-въ въ службу. Ровночасно зъ предложѣннѣмъ вѣ-мѣцкій консулъ синѣ 30 нигилистѣвъ маючихъ пробывати въ Болгаріи (имѣнъ ихъ изъ зѣвѣ-номъ причины не можемо подати).

На бѣдѣтѣи недавно министерскій радѣ болгарскѣ правительствѣ рѣшало розсѣдѣти: чи справдѣ пробывають въ Болгаріи люде скомпромированы колѣсь въ Россіи и если-бѣ ихъ поведѣнне въ Болгаріи было вымѣнѣннѣмъ, прѣгнати всѣхъ безъ церемоніи зъ краю. При-ймаючи подобне рѣшеніе, Болгаріи хоче до-брати Россіи наимѣнѣйшѣ пѣвѣды ахъ-не-буди жалѣвъ, тѣмъ болѣе, что и вѣмѣцкій консулъ радѣвъ жаданнѣмъ Россіи бѣдѣнѣти прихильно. Но, за тѣе-бѣ Болгаріи своєю до-рогѣю жадати бѣдѣ Россіи, чтобы и она не прѣте-говала людей, котрі провинили ся противъ болгарскихъ законѣвъ и если бы были въ сво-ѣй бѣтнѣ, то мѣсли бы были потагасанныи до одѣвѣльности за державну зараду.

Вѣ тѣхъ дѣлахъ болгарскѣ правительствѣ екстернувало трохи оппозиционѣвъ; одѣвъ изъ нихъ належитѣ до партіи Каравелова и бувъ колѣсь редакторомъ офіціальной „Търнов-ской конституціи“, другій бувъ депутатомъ до-народного собрания, третій належалъ до заго-вору Паницѣ, но бувъ судѣмъ оправданнымъ.

Вдова бывшего майора Паницѣ вышшла-топъ нехѣлъ за-мужѣ за директора болгарского банка Тенева.

Драганъ.

Дописи „Дѣла“.

Зъ Перегіньска.

[Про нужденіе жить людей роботнѣхъ.]

Въ Перегіньску бѣдѣ 15 до 25 сѣчня сего-року чотиромъ господарѣмъ тухешнымъ — Петровъ Бельзюновъ, Николѣ Глушкова, Васи-ловъ Свердановъ и Георгіевъ Грушчѣ — на-лѣсовѣй фабрицѣ въ дѣсахъ гѣрѣ перегін-скихъ при воженіи трамвѣвъ поламало дерево-ниги. Сѣи заны для роботнѣвъ вѣзгалѣ не-ма-шастѣ въ дѣвѣ. Деякі, якъ Федѣръ Ро-манко, Стефанъ Свѣзучѣ и Василь Андѣрѣшѣ,

вѣс зъ Перегіньска, поперемерзали и въ дру-гой половинѣ сѣчня померли. Въ груднѣи-лѣстопадѣ 1890 року днѣхъ угорскихъ Русѣ-новѣвъ на смерть дерево забило. Що року ма-го нещастѣе бывае, але тутъ про людей робот-ныхъ нѣхѣто не дѣва, — они на того сѣтъ, что-бы своєю гѣрѣю ирацѣю збогачивали жидѣвъ-фабрикантѣвъ, передѣ часѣмъ покидали сѣи-сѣвъ и оставляли бѣдѣй сирѣты на ласку-людскому.

Можѣ хто бѣдѣе дѣвѣдѣти ся: что тотѣ бѣдѣки робѣють зъ поломанныи по-ламѣи? Мучатъ ся гѣи въ пѣкѣхъ по своихъ мѣ-зернѣхъ хлѣбнѣхъ курнѣхъ хатахъ, — нашѣ-гѣрѣяки шпнтало боить ся, бо въ шпнталѣ бѣдѣзуютъ носѣ, тожѣ они волатѣ дома лѣчи-ти ся. Въ Перегіньску есть одѣвъ только безѣребный ширѣй прѣватѣ роботныхъ лю-дей — санѣаръ Василь Клауданѣйскій Ткачѣвъ, — ему Богъ давъ такой дарѣ, что онъ умѣе-поломатѣи кости бѣдѣнымъ зарѣбѣникамъ скла-дати, обвѣнати, и ажѣ до тепѣрѣ 52 нѣгѣ по-ломанныхъ зложѣвъ тай они зросли ся такѣ, что люде ходѣтъ здоровѣи и адѣбнѣ до праці. Якъ бы не Василь, то бы подѣвъ Перегіньска-було жалѣвъ, а бѣвъ велику заслугу маѣ, бо-ратѣу жѣльѣ и адѣрѣвольѣ людей безѣрѣсто-вно. Одна бѣда, что тепѣрѣ лѣсъ зрѣбили ся-уже далѣе, 7 мѣль бѣдѣ Перегіньска, — отже-въ нещастѣю, коли чѣловѣка дерево покалѣ-чить, возмѣуть его на простѣи сѣни безъ соло-мы, ноги не занѣтъ и — такѣ было колѣма-припадѣнѣ — нога чѣловѣкомъ змерзла и му-сѣли въ шпнталѣ бѣдѣтѣ, або телѣнала ся и-сама одѣгнѣла.

Сѣтъи голодного не знаѣ, а кобы то при-ятѣлѣ роботныхъ людей де-що порадили намѣ-въ нашѣй бѣдѣ! Колѣма мы уже написали ся-по часѣписѣхъ, колѣма разѣвъ мы удавали ся-зъ нашими прѣсѣбѣми и жалѣбѣми, кудѣ на-лежитѣ ся, — и до инѣхъ нѣчо не помагаѣ... Мы были въ вѣдѣи, что дѣвъ есть помѣйѣе. Навратѣль, инспекторъ промысловѣи, у Лѣо-вѣ, — може тоѣ бувъ бы коли ласкавъ до-насъ показѣти ся и лиху зарѣдѣти.

А ту людей дѣже на работѣи ошукуютъ, при бѣдѣрѣномъ матеріалѣ на кубѣи маю-тъ фальшнѣи и зарѣбѣннѣи грѣшъ хѣба въ 1/2 части людемъ вымѣлачуютъ, а такѣ само-шакрують платѣчи натуральнѣи. Нѣма правды, хѣба сѣвъ зъ часѣмъ покрѣдѣннѣи самѣи зро-бѣють. Фабрикантѣ-жидѣи пѣнѣкамъ бѣвъ справляють, а жадѣвъ зарѣбѣника въ не-щастѣю не споможе — бѣдѣмъ чѣловѣкъ въ-калѣцѣвъ лежить 3—4 мѣсѣцѣи о голодѣ и хо-лодѣ, жѣница зъ тугѣи нѣдѣвъ, дѣти сирѣты голѣ-бѣи не маючы что ѣсти аѣи въ что зѣдѣтѣи-ся, въ хатѣ зѣмѣю, бо нема чѣмъ зѣопитѣи, а-умѣре нещастѣивѣи, то нема зѣго за что и по-гребѣти. Така то сумна доля зарѣбѣннѣвъ!

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Сѣимъ чѣскай бѣдѣе, адѣсь, ажѣ инѣвъ закрытѣи; вѣтера неѣла ся же далѣе дѣбѣта-будѣстѣи. На онѣгдашнѣмъ засѣданіи вѣчѣр-нѣмъ выбранѣо зновѣ до выдѣвъ краѣвогѣи зъ-курѣи болѣшомъ поѣбѣлости тр. Шенборна а его-застѣупничѣмъ Чѣха Брѣжабѣка. Колѣвъ нѣмѣц-скихъ послѣбѣ до чѣскаго союзу бѣдѣвъ вѣчера послѣдѣе засѣданіе сѣи сѣси а Шмѣйкалъ за-явѣвъ на нѣмѣ, что тепѣрѣшѣи ситуаціа зѣ-сѣмѣмъ зѣмѣнѣла ся и заведѣвъ своихъ товари-шѣвъ, чтобы они вѣступали холоднокровно, а-ле рѣшучѣи и агѣдно.

Цѣсарѣ маѣдѣ 2 п. сѣ. лютого приѣ-хати до Пѣшту на болѣеа недѣлѣи а подѣчасъ-побутѣ цѣсарского въ угорскѣи столицѣи бѣдѣ-дѣу ся въ цѣсарскѣи пѣлатѣи забѣвы и торжѣ-ства дѣворѣкѣи.

Въ угорскѣмъ парламентѣ интѣр-селювавъ пос. Гельфѣи правительство въ-справѣ интѣрвенціи въ Болгаріи. Онѣ-звернувъ насамѣпередѣ увагу на всѣлѣи-вѣсти въ газѣтахъ, котрі о тѣи интѣрвенціи-говѣрили а въ котрыхъ не можна было нѣчо-вырозумѣти аѣи о зѣмѣтѣи аѣи о обѣмѣи-интѣрвенціи. На всѣлѣи случай — казѣвъ Гель-фѣи — есть выдѣеи пытаніе тѣю политичѣю-справѣю, котра для Угорщины маѣе наѣ-болѣшнѣи интѣрѣсѣи и дѣлагого требѣ, чтобы пар-ламентѣи слѣдѣвъ за кождѣмъ еи моментѣмъ. То-жѣ инѣи въ оцѣ, что правительствѣи зро-бѣло тѣиловъ крѣкъ прѣтивъ держѣвъ, котра-въ справѣхъ европѣйскихъ поступала заѣвѣ-ды лѣопѣвно, а котру же недавно тому похѣлѣ-нѣвъ цѣсарѣ за то еи поступѣваніе. Далѣе-вѣпада въ оцѣ, что дѣлагого Россіи въ интѣрвенціи-такожѣ въ Франціи а Швайцѣрии, коли-таѣи прѣявѣвъ ся рухъ нигилистичѣи, и дѣ-лагого министѣрствѣи дѣвъ заграничныхъ не-зро-бѣло нѣзѣкого прѣдѣставѣи въ Петѣрбурѣи и-Константинополѣи, коли въ процесѣи Паницѣи а-пригѣды Луцѣго показѣло ся, якѣи рухъ-вы-кликѣла Россіи въ Болгаріи а Турѣчинѣи. Сама интѣрвенціа звучѣтъ такѣ: „Чи правдо-есть, что наше министѣрствѣи дѣвъ заграничныхъ-пѣробѣло крѣкъ у болгарского правительства въ-справѣ нигилистѣвъ, котрі нѣмѣи-то маючы-перебывати въ Болгаріи? Коли такѣ, то пы-таю: 1) Якого рода бувъ той крѣкъ и въ якѣи-формѣи зрѣбѣено его? 2) Якѣи причины спѣну-вали наше министѣрствѣи дѣвъ заграничныхъ до-гон интѣрвенціи? Чи ето до того заѣвѣдѣано? 3) Чи оно заѣлѣо до тон акціи дѣиломѣтѣи-самѣостѣи, чи въ порѣзумѣннѣи зъ други-ми держѣвами а зъ котрыми? 4) Въ якѣи-стадіумѣи находитѣ ся та справа въ тепѣрѣш-ной хѣлѣи? — Президѣнтъ министѣрѣвъ, Саѣа-рѣи бѣдѣвъѣвъ на то, что бѣвъ мѣсѣтъ насамѣ-передѣи порѣзумѣти ся зъ министѣромъ дѣвъ за-граничныхъ а тогды ажѣ бѣдѣвъѣвъ на интѣр-венціаю.

Зъ справѣздѣнѣи, якѣи тепѣрѣ насѣбли зъ-Софіи, показѣу ся, что выстулѣннѣе Россіи-въ справѣи нигилистѣвъ, проживающихъ

въ Болгаріи, котру бѣдѣерѣи Нѣмѣчѣина, Ав-стріи, Англіи а Италіи, бѣуо насѣдѣкомъ дѣ-пѣломѣтѣи акціи, яка неѣла ся же передѣ-тѣмъ нѣмѣж держѣвами. Министѣръ Грѣвъ розѣ-сѣлавъ бѣуо окружѣннѣи до держѣвъ, въ ко-трѣмъ прѣдѣставѣи имѣ чѣлѣи рухъ нигѣи-стичѣи въ Швайцѣрии а Франціи а бѣдѣтакъ и въ краѣхъ прѣдѣнайскихъ. Въ окружѣннѣи-тѣмъ бѣуо угѣнѣннѣи докладнѣи описѣи всѣхъ-бѣдѣосѣвъ нигилистѣвъ, ихъ чѣлѣи, средѣствѣи а-пѣланіѣвъ. Слѣдѣствѣи въ справѣ Луцѣго, его зѣ-зѣванѣи а зѣванѣи свѣдѣвъ а бѣдѣтакъ и особѣ-арѣшѣтѣиныхъ въ насѣдѣствѣи тѣмъ зѣванѣи, да-ли новѣи матеріалѣ, потѣрѣдѣжѣннѣи поглядѣи-Грѣса, высказѣннѣи въ окружѣннѣи. То все прѣ-дѣложено держѣвамъ европѣйскимъ а тогды бѣдѣ-перѣла Россіи не лѣшѣ Нѣмѣчѣина а Австріи, але-такѣжѣ Англіи а Италіи а загалѣи всѣхъ-держѣвъ, котрі стоѣтъ въ якѣиѣи аѣванъ зъ-тридѣрѣжѣннѣи союзѣмъ.

Булгаріѣи, побурадѣннѣи органѣи болгарско-го правительства, потѣрѣдѣжѣу тепѣрѣи вѣсѣи о-верѣбѣннѣи нѣтъ россійскѣи, даѣи болгарскому правительствѣи, а все, что досѣи-еи справѣи зѣвѣсто, потѣрѣдѣжѣу ся; лишь чѣ-слѣи спѣвъ на котрыхъ Россіи звернула ува-гу, подѣа Bulgariе точнѣише; есть ихъ всего-лишь 13. Въ нѣтъ не сказано, въ чѣмъ тѣ лю-деи провинили ся. Болѣеа части въ тѣхъ лю-деи, то особы неѣвѣстнѣи въ Болгаріи, другіи-зновѣи суть Болгарѣи родѣмъ зъ Бессѣрабіи, ко-трѣи по освѣбѣженію Болгаріи приѣшли до-краю и буѣи тамъ на служѣи правительствѣи-же тогды, коли въ Болгаріи верѣховѣдали Ско-бѣлевъи Кавѣльбарѣвъ. „Якѣи бы тамъ вѣрѣдѣи-и не было — каже Bulgariе — намъ не при-стѣло бѣуи жалѣрѣями Россіи, хочѣи и якѣи-наша держѣва маленька. Не наша рѣчь уца-слѣнѣнѣи сѣвъ другѣмъ выдѣвѣмъ справѣи-Луцѣго. Коли той, прѣисѣтъѣмъ, бувъ дѣйствѣи-нигилистѣи, дѣлагого-жѣ не зѣмѣли его Рос-сіинеи и не выслѣли на Сибѣръ тогды, коли о-ни же 1885 р. были панѣми въ краю и нѣмѣ-нувала его оѣдѣирѣмъ при дунайскѣи флѣотѣ-ли?“ Въ россійскѣи нѣтъ есть также бѣсѣда о-якѣиѣмъ Бруцѣвъ, котріи маѣе бѣуи зѣвѣстои-въ того, что въ сѣвѣйскихъ газѣтахъ отѣлошѣ-вавъ якѣиѣи карѣдѣстѣи статѣи. „То — каже-Бulgariе — якѣиѣи загадѣчна особѣиѣстѣи въ-чѣлѣбѣи значѣннѣи того слова. Можѣи то маѣе-бѣуи Бурѣцѣвъ, але тоѣи выѣхѣвъ ажѣ давнѣи на-корабли „Ашляндѣ“ зъ Константинополѣи до-Лѣверпула.“

Зъ Румѣи и нѣи подѣхѣтъи вѣсѣи, котрі до-казѣють, что тамъи шѣе не конче все до ладу. Насамѣпередѣи доносѣтъ зъ-бѣдѣмъ, что тамъ-бѣдѣи аѣи чѣсѣи часуи увѣа, что аѣи зновѣи повнѣи аѣн-тѣвъ россійскихъ, а что наѣивѣннѣише, что тамъ-явѣвъ ся зѣвѣстнѣи зъ болгарскѣи ворохѣиѣи-бѣуишѣи болгарскѣи капитѣиъ Бенѣдерѣвъ, ко-трѣи до недавнѣи сѣе служѣвъ въ россійскомъ-воѣску. Въ 1887 р. перебувавъ Бенѣдерѣвъ та-кожѣи въ Букарѣштѣ, де нѣмѣи тогды дѣже-о-пѣтѣкувавъ ся россійскѣи посолѣи Хитрово. Онѣ-бравъ тогды участѣи въ ворохѣиѣхъ въ Си-ліѣрии а Рущѣи а коли бѣдѣтъи зѣмѣнѣвъ давѣ-словои и не поѣвѣдѣмѣи прѣсѣтѣи полиціи, выѣзѣдѣвъ въ Букарѣшту, то его прогнѣано зѣ-асѣмъ зъ Румѣи. Не давнѣи, что сѣредѣи та-кихъ обѣставѣи хотѣвъ либерѣльнѣи посѣи-румѣнскѣи заинтѣрѣелювати правительство, чи оно знаѣи о тѣмъ, что въ Румѣии увѣнѣають ся-чѣужѣи агѣнты политичѣи и что тамъи повнѣи-аѣнѣтѣвъ тайнои полиціи россійскѣи. Якѣи вели-кой вага есть дѣйствѣи ся справа, може за до-казѣи сѣеи посѣлѣжѣи и то, что еи порѣшѣва-но ажѣ такожѣи и на послѣднѣмъ засѣданіи-рады министѣрѣвъ. Друга справа, болѣеи ажѣ-чѣасто румѣнскѣи, звернула также немаѣуи-увагу на себѣ. Ото недавно тому заявѣла ся-въ Румѣи „ліга для культурѣи румѣнскѣи“, котра поставѣла себѣи за задачу пѣкѣати на-родѣиѣвъ румѣнскѣи и розѣширати свою дѣяль-нѣиѣи на всѣи наѣрѣдѣи румѣнскѣи, де бы бѣи-не бѣуи. Товариствѣи се зѣверѣуло было въ-перѣшѣи лінии увагу Угорщины на себѣ, але прѣ-са румѣнскѣи стала заразъ доѣказѣвати, что о-но-будѣ болѣеи зѣимати ся Румѣунами, что-прожѣивають въ Бессѣрабіи а Болгаріи а Маѣдѣ-ре тѣмъ трохи успѣхѣи. Теѣрѣи же до-носѣтъ въ Любѣштѣ, что тамъи бѣдѣули ся ве-ликии зѣборы народнѣи и заявѣано сѣкціи „ліги-для румѣнскѣи культурѣи“, до котрой заразъ-прѣступѣило 200 людей. Треба мати на уваѣи, что-есть до перѣи сѣкціи нового товариствѣи а-бѣдѣрѣи акъ-разѣи въ мѣстѣ, котре лежить-мѣйже въ половинѣи дороги зъ Букарѣшту до-Сѣмигѣраду и котре спѣлѣченѣе зѣвѣзѣннѣи зъ-Крѣошѣтѣагоѣмъ въ Сѣмигѣрадѣи; есть то отже-познѣи акъ-разѣи дѣже догѣдѣна до вѣдѣна-аѣиѣиѣи межи Румѣунами въ Сѣмигѣрадѣи и чѣ-лѣи Угорщѣи. Ліга выдала ажѣ мемѣорандѣмъ-въ лѣвѣиѣхъ румѣнскѣи, нѣмѣцѣмъ, фран-цѣусѣмъ и италіянскѣмъ зъ картою всѣхъ-тѣхъ краѣвъ, въ котрыхъ живѣтъ Румѣуны.

О д о з в а.

Во всѣхъ культурныхъ и національныхъ-аѣиѣаѣнѣхъ каждого народа, церкѣи заѣвѣдѣи-перше мѣсѣеи зѣимѣла, — она крѣпѣла его на-дѣуѣ, була приѣбѣннѣи для него у всѣхъ-аѣиѣхъ хѣлѣхъ и бѣдѣннѣиѣи народѣи зъ уѣаду.

Намѣ Русѣинамъ тѣмъ святѣиѣиша наша-церкѣи, тѣмъ важнѣиѣиша въ нашѣмъ религі-ѣиѣмъ и народнѣмъ житіи, что була приѣбѣн-нѣиѣи для нашего народа въ его доли и недо-дѣи, народѣи нашѣ охѣрѣивѣла и крѣпѣла, не-да-ла ему загѣбѣти, подѣнесла его религіѣиѣи та-морѣально и научѣла его свою народѣиѣиѣи лю-бѣиѣи и шанувѣти, — коротко сказѣвши, — на-родѣиѣиѣишѣи нашу удержѣла.

А и инѣи подѣи стѣгомъ бѣжѣственнѣи-свогѣи Основѣтелѣи: „любѣви Бога и ближнѣи-го“, лучѣиѣи насѣи наша церкѣи въ одѣнѣчѣи-громаду для праціи а добра народу. Вѣдѣаѣиѣиѣиѣи святой нашѣи церкѣи народѣи нашѣи усеи въ

— Складається із театрів паризьких. Сімки днями виставлено в Парижі в Theatre Français новий драматичний Сарду під заг. Thermidor. Актів драмату відбулося із 1794 р. в час найбільшого розгалу французької революції в тому в багатьох діалогів значиний Сарду ті страшний час підда управно провозжадного Робессієра. Підчас другог вистави драмату приготувано демонстрацію. Коли артисти Кокальєв закінчили свою тирду о революції, відозвалось кількадесят голосом: „Перестати“ в розглянені в галерії святи. На се деякі особи в партері в театральні вкляки почала оплескувати. Настав гамбр і крик. Редактор Дюсарей, комуніст і контр-нахидат Бульжера, клянув Кокальєонов на сцену підх похв жменю дробляків і закликав: „Отсе тоби, адеюм Гамбетти“. Обсяга видав ще дохто чиня небуд на Кокальєна. По нолі

Виходить у Львові щодня (крім неділі і урочах свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших новітніх“ виходить із відомостями, а із відомостями і публікаціями на перешкоду разів із Діалогом.

Предплата і нисератія приймають: у Львові Адміністрація „Діало“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коваріа 11, і Бюро газет у. Карла Ланца 9. у Відні М. Дука, I. Schulstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В. Франкфурт і Гамбург М. Haasenstejn & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діало“ і нисератія за нисератія платити у Львові.

Діало

Предплата на „Діало“ із літер. додатком у Австрії: на границю: на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр. на пів рік . . . 9 гр. на пів рік . . . 12 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 гр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 гр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів рік . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 гр. Редакція, Адміністрація і Експедиція від ч. 24 у. Баторія. — Рукописи нисератія ся лише на попереднє застереження. — Річник неопечатаний відомий від порту. Подорожне число коштує 8 гр. а. н. Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. однієї строки нисератією у рубр. „Надобавки“ по 20 гр. а. н. Подати числять ся по 10 гр. однієї строки.

РУСИНЫ!

Наспів для нас знов поважна хвиля. Царским патентом з 23 н. ст. січня с. р. розвизана рада держави у Відні, і вже 2-ого н. ст. марца розпочнуть ся вибори нових послів на шість лів.

Може ще ніколи вибори ті не мали такої великої ваги, як тепершній. Інтереси австрійської держави, імені при тепершній внутрішній ситуації, вимагають такої ради держави, котра б, ставлячи силу і достоїнство монархії вище по-над інтереси партійні, хоронила конституцію держави і запоручені конституцією права країв коронних, а уважала інтереси і потреби народів та шанувала переконання релігійні.

Вибори тепершній вимагають від нас більшої бачності і зб. взгляду на нову ситуацію серед галицьких Русинів, яка витворилася проголошенням рускими послами 25 подолста 1890 в краєвій конституції програми, а котро-то проголошення набрало ще більшої ваги через заявлене Г. Е. Митрополита в імені руского єпископату. Заступництво руского народу в раді держави повинно отже відповідати тому становищу Русинів.

Ми мусимо проте приступати до переведення тих виборів ще з зривною розвагою і більшим пожертвуванням, як коли небудь перед тим. Коли завжди було справою важкою для руского народу, як і для краю та держави, як будуть наш заступники, то тим важливіше се в тепершній хвилі, щоб послами руского народу до ради держави вийшли люди досвідчені, свідомі народного достоїнства і народних прав, люди чистого і непохитного характеру, люди добре обізнані з інтересами і потребами нашого селянства і маломіщанства і тим інтересам та потребам ширі сприяючи, люди даючи поруку, що будуть стояти врно при прапорі, розвиваючи рускими послами соймовими. Під той-то народний прапор, під котрим галицькі Русини стояли ще в 1848 р., станули і тепер всі ціромислячі Русини з владиками рускої церкви, а цілий світ нині знає, хто ми і на яких підвалинах хочемо розвивати ся руский народ в австрійській державі. Під тим-то прапором, на котрім виписана ація, шира і поважна програма народу, виступаємо до акції виборчої.

Ми галицькі Русини стоїмо на ґрунті народної окремішності і самостійності і на тій основі бажаво народність руску і руску мову плекати і розвивати, придержуючись врно католицькій церкві і греко-руского обряду.

Ми стоїмо на ґрунті австрійської конституції, а отачи за конституційними устроєм держави з її правами і свободами, ємо і останемо все врно нашою Наймилостивішому Монарху, Їго Найдостоїншому Дому і австрійській державі.

Ми, народ зложений в найбільшій часті з хліборобів селян і маломіщан, котрі і через тисячі лів перешкоди нашу народність і нашу мову; тому-ж інтереси селянства і маломіщанства мусимо передати всім іншим на оці.

В троповій мові з 1879 р. зазначив Наймилостивіший наш Монарх, що правительству поставило собі за задачу пожирення народів, а трона нова з 1885 р. заповня цілий ряд праць законодавчих, котрі мали причинитися до економічного добробуту селянства.

На засіданні краєвого союму з 26 подолста 1890 р. запевнило правительству устами Г. Е. Намістника, що буде поирати розой руского народу. Хочемо отже допомагати правительству у всіх його змаганнях до переведення тих великих а ще не довершених задач в тій повній надії, що успішні будуть дотепершній перепони свободи і успішнішого розвитку руского народу в національній, культурній і економічній напирі.

До розвою-ж сего стремити хочемо в згоді з другою народністю нашого

краю, народністю польською, маючи то пересвідчене, що обі ті народності можуть і спільно ґрунті інтересів краю і австрійської конституції, існувати і розвивати ся побіч себе без порушення і обмеження своїх прав народних і політичних, і трудити ся згідно як для загальних інтересів краю і держави так і для своїх спеціальних потреб.

Отсе наш засада, і на тих підвалинах стаємо до переведення виборів до ради держави.

Щоб вибори ті успішніше перевести, утворив ся у Львові Руский головний комітет виборчий, зложений з одпоручників всіх трьох владик рускої церкви, з одпоручників руского клубу послів соймових і з одпоручників львівського товариства політичного „Народна Рада“. Сей комітет облікує ся до Вас, Родичів:

Майже тільки місяць часу лишає ся до вибору послів. Отже беріть ся жваво до праці, щоб вибори вдали ся в користь рускої справи, щоб таке число було вибраних Вами заступників, аби руский клуб посольський в раді державній як що-до числа своїх членів так і що до їх характеру і приємності були поважною, достойною і солідарною репрезентацією руского народу.

У всіх справах виборчих одностій ся з повним довір'ям до Руского головного комітету виборчого у Львові, на руки голови комітету посла Юліана Романчука у. Сикстука ч. 54.

Руский головний комітет виборчий, порозумівши ся з народолюбними Русинами в краю, визначив як найспосібніших мужів, людей широго патріотизму і чистого характеру, сердечно прихильних для руского народу, мужів, котрі стоять непохитно за нашою народною програмою, і подасть Вам невагом їх імена до відомості. Нині, коли наш руский народ вже прозрів і просвітив ся, приступити він до виборів з почуттям свого достоїнства, своїх прав та потреб, і сівло та з чистого совістю оддати голос на тих мужів, котрих він установити спільно з Руским головним комітетом виборчим.

Тому-ж Веч. Отці духовий і світській Русини, брати широкі і селіне, подаймо собі руки до сего преважного дла і з вирою в святу нашу справу, чесно і праведно, сівло і бодро, як лицю рускому народови в його рідній землі, приступаймо до важного дла на гаразд і славу руского народу!

Побіда наша! З нами Бог!

У Львові дня 17 (29) січня 1891.

Од Головного руского комітету виборчого.

Крил. Лев Туркович, I. заступник голови і одпоручник Г. Е. Митрополита.	Юліан Романчук, голова комітету і одпоручник руского клубу послів соймових.	Д-р Омелян Огоновський, II. заступник голови і одпоручник „Народної Ради“.
О. Іван Чанельський, одпоручник Г. Е. Митрополита.		Д-р Кост Левицький, секретар комітету і одпоручник „Народної Ради“.
Крил. Михайл Карачевський, одпоручник Єпископа Станіславського.	Д-р Даміан Савчак, одпоручник руского клубу послів соймових.	Проф. Олександр Барвінський, одпоручник „Народної Ради“.
О. Алексій Торомський, одпоручник Єпископа-Адміністратора Перемиського.		Проф. Даміан Гладкович, одпоручник „Народної Ради“.

Ант. Доліницький, секретар. — Вас. Ільницький. — Нат. Вахнянин. — Алекс. Стефанович. — Теоф. Грушківський. — Іван Белый.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Од коли розвизано раду держави не перестають кружити всілякі вѣсти о якихсь змінах в кабінеті, хочь обурядова праса старає ся тому всілякими силами запирати і доказує, що становище ґр. Таєфого єсть повністю силне і бѣз має повне довір'я монарха. Тільки-ж треба мати на оці, що ті вѣсти о змінах, поки що, не односять ся так до самого президента міністрів як радше до других його товаришів а то годі до міністрів Дунаєвського, Шенборна, Фалькенгайна і Бакегема. Найпопулярнішою комбінацією подає львівський Річник, котрий каже, що міністрів комунікацій, (котра то посада мусить бути ще наперед кресована) має стати бувшій посол Бернгардт, а міністр торгівлі, Бакегем прийдє на місце Дунаєвського, коли би той уступив. Міністр внутрішніх справ би бѣз бувшій посол Бальніскі або якій другий Польськ. Віденський газети однакже кажуть, що всі ті вѣсти треба приймати з як найбільшою обережністю. В розмові з віденськими журналістами сказав пос. Мейнік, що передь виборами не можна сподіватися ніяких змін в кабінеті. На питання, чи в новій раді держави буде і далше існувати клуб чеський, сказав Мейнік, що то рѣч дуже не певна. ґр. Таєфє носив ся вже бѣз дана з гадкою, щоб утворити якусь середню партію, а аластателі більшої посольності одлучали ся тим скорше бѣз старо-Чехів, о скільки менше число старо-Чехів вийде з вибору. Вирочивши навіть молоді Чехи прийду неадекватно до переконання, що кабінет, в котрому засідають такі мужі, як Пражан, Дунаєвський, Фалькенгайн і Шенборн, єсть для Чехів зглядно ще найліпший і що на рад не може для них настати нічо гіршого.

В середині по полудні о 2 год. закінчили ся в чеській соймѣ дебати бюджетова і в третій читанні і маршалок закрав сесію. Насамперед промавляв кардинал Шенборн і дякував намѣстникови за умне і патріотичне ведення дѣл середь так бурливих часів а бѣзак промавляв намѣстник. Підчас промов кард. Шенборна і намѣстника сидѣли молоді Чехи на своїх місцях і не вставали. Обидва промавляв ще маршалок краєвий і дякував послам в обох краєвих языках за їх труд і закінчив свою бѣсѣду окликом в честь цѣсара.

В віденських кругах політичних оповідають собі, що на рад міністрів перед розвизанням ради держави прийшло було межі поодинокими міністрами до острон оцієн. Найбільше противля ся розвизанню міністрів провѣсти д рѣ Ганч аж наконєц порішав мін. Дунаєвський, обстаючи за розвизанням. Коли бѣзак настала дебата над комунікаціями правительства, показала ся знов рѣзниця в поглядах і при голосуванні знов голоси розбили ся, аж на конєц порішав ґраф Таєфє против погляду Дунаєвського. З того має нѣб виходити, що хоч мін. Дунаєвський оставє поки що в кабінеті, то однакже та рѣзниця в поглядѣ з поглядами ґр. Таєфого вплине на будучий склад кабінету.

Росія поступила в своїх приготуваннях в осені вже так далеко, що она — як доносить до Köln. Ztg. — розпоряджає тепер так великими залозами крѣпостями, як жадна армія в свѣті. В часі мира має она 28 баталіонів крѣпостного пѣхоты, котрі на случай війни творять тільки-ж полків по 4 баталіони, в котрих 20 стоїть в заходних крѣпостях. Обі великі крѣпости, Варшава і Ново-Георгієвск, котрі мають тепер чотири такі баталіони, будуть мати в війні по одній дивізії крѣ-

постного пѣхоты, котра буде складати ся з 4 полків. Постійні залози крѣпостей дають ту велику користь, що офіцери і воїни можуть вже в часі мира направляти ся в крѣпості служби і можуть добре познакопити ся в крѣпостях, котру мають колись оборонити. Вѣз нині держави, навіть і Німеччина, будуть мусѣти на случай війни обсаджати крѣпости войском, котре ан в тими крѣпостями ан в їх оборону не буде знакомлене. Крѣм того розпоряджає ще Росія 51 баталіонами крѣпостного артилеріи, в котрих 36 стоїть в пограничних крѣпостях. Крѣпости як: Варшава, Ново-Георгієвск, Бересть литовський, Ілангород і Ковно мають вже навіть підчас мира батерію до вибуху. На конєц заведено ще по всіх крѣпостях постійні інженієрські і телеграфічні бѣдѣли, телеграфічні і геліографічні команди, голубачу почту і в найважливіших пограничних крѣпостях і бѣдѣли баліонові.

В сербській міністерствѣ настала часткова криза; міністр дѣл внутрішніх Джал подав ся до димісії. Причиною его димісії була велика его рѣзниця в поглядѣ що-до декотрих проєктів законів, спеціально же закона правого, з поглядами клубу радикального. До того причинилась мабуть ще і справа королеви і справа податку консумційного.

Декоравань проф. Михайла Полянського.

Незвичайне свято опрочела нині в патіцію (30 н. ст. січня) гімназія руска. На сѣм дні бѣло ся в великій салі „Народного Дому“ торжество декоравань проф. Мих. Полянського по 41-лїтній риві і повий пожертвованя для науки молодіжї шкільної

праці. Рано бдиравлено богослуження. Одтак аббралася молодіж гімназії рускої враз з абзором учительським в салі „Нар. Дому“. Торжество відкрил сов. і дар. В. Ільницький. Он сказав: „ґр. ц. і н. апостольське Величєство благоволив найвищим постановленням з дня 23 подолста 1890 р. надѣлити Тебе наймилостивішим золотим хрестом за службу в короні в нагороду Твоєй вѣрності і дѣлами стверженою преданності, цѣсареві і бѣгній, Твоєй вѣрності і позитивної довершанні чинностей в службѣ публічній і Твоєй знаменитій заслугі коло добра повѣреного Тобѣ молодіжї, котру Ты провадив по батькові і котрої ум і серце розвивав Ты рівно красно, як і вѣрцєво, котру Ты убагородив. Не менше і в тѣм лежить Твоє велика заслуга, що полюбивши горячим серцем науку, для неї пожертвував Ты свої сили свої, з чого арій оновіти подішати ся по Тобѣ яко голосний свѣдѣ на довгі часи. Ты був широким другом товаришів Твоєх і прикрасою сего руского училища, на котрому трудив ся непомітно і славно через 27 лѣт. За те все, як і многой нині праць та заслуг довелася Тобѣ, дорогій товаришу наш, бѣз найласкѣшого монарха отси нагороду, котрою всі ми тѣшимося. Тому в потугу ласки цѣсареві з повної груди кличемо нині: най живі наймилостивіший наш цѣсарь і пан, Франц Йосѣф на много лѣт!“

По удекораванні промовив краснорѣчиво в імені товаришів збору учительського проф. Конст. Лучинський. Бѣсѣдики підіють знамениті труды проф. Полянського не лише в школі і ведені молодіжї, але і на полі літератури природничих наук, імені видавництва руских учебників шкільних. Он указав на широкій відомості професора і на обставину, що Мих. Полянський, посвятивши труды свої гімназії рускій, не прийняв ні катедри на університеті, ні два рази предложеної ему директурі в другій гімназії.

Предплата на „Дѣло“ и наложенность за инсераты платит
у Ливовъ.

Подлинн числять ся по 10 кр. 6гъ стипендіа.

церкви и Его Святости папѣ римскому, и Его Величеству милостивѣйше нами владѣ-
ющему цѣсареву нашему Францъ-Иосифу I, Его всеимпѣрійской Династїи и державѣ австрї-

Зъ глубокимъ почетомъ.
Павло Кирчовъ.

— Панихальное богослужение за упокой бл. п. Владимира Варвильского устроено родина Покой.

Панове вже звісно, сесія тоді відбулася під проводом нового маршала краєвого ки. Евстахія Сангушка, чоловіка перенятого найдушою волею і з сильними засобами енергії. Промова его, котрою він сю сесію відкрив, загальною симпатично прийнята і завіста. Тверда воля его і его апостол мужське виступлення дають нам певну поруку, що справи нашого краю підуть під его кермою далеко скоршніми та правильнішими кроками, наперед, як то досі бувало, а того не візьмуть більше сподівати ся можемо, бо-ж і з оглядом репрезентації руської показав бач самолюбство і безсторонність — порівнявши питання що до виступів посольства руського так референтів в послідній сесії соймової так неfortunно з кресла маршала краєвого ршение — бодай по части в користь репрезентації руського народу.

Так то начертавши тими словами щирими моя погляди аб становища чисто особистого, індивідуального, приступлю до репрезентації результатів праці сегоднішньої сесії соймової і до представлення Вам востх справ на тій сесії краєвоначальних. В представленню тій будуватиметься предметний, а не відносно ся в широкій вимові буду маркувати тільки мое становище, яке я в справі тій займаю. То Вам дасть докладний образ о діяльності не тільки мій, але і цілого сойму. В представленню тій будуватиметься предметний, а не відносно ся в широкій вимові буду маркувати тільки мое становище, яке я в справі тій займаю. То Вам дасть докладний образ о діяльності не тільки мій, але і цілого сойму. В представленню тій будуватиметься предметний, а не відносно ся в широкій вимові буду маркувати тільки мое становище, яке я в справі тій займаю. То Вам дасть докладний образ о діяльності не тільки мій, але і цілого сойму.

I) справи на тій сесії соймової трактовані о значній економічності; далі: II) представляю Вам, мои Панове, справи загально адміністративного значення; III) справи школьного і культурного значення; IV) справи фінансової доносимості для нашого краю; V) виведу Вам справи о значній політичній, а наконець VI) справи спеціально нашого повіту дотикаючі.

I. Придержуючи ся того порядку приступлю наперед до репрезентації пологожених справ о значній економічності і так: 1) Для улегшення кредиту для людності рільничої, для селян і маломіщачів припоручено виділити краєвому, аби обдумав середства, котрі би найпевніше доводили до закладання кас громадських на засаді закону з 1887 р. і о тій адв. соймової справу, як і те, щоби над повільними касами закладними була заведена належна контрола. Справа та для селян великою ваги, бо належить дотримувати і правильний нагляд над тими касами, може вивести з часом селянство і міщанство наше з рук лихварів. — 2) Щоби раз дати вже початок, до раціонального хову власної худоби поручено виділити краєвому аби виготовив дотичний закон до наших обставин примісний, щоби посправляв ся о сталу субвенцію у правительстві на піднесення годівлі худоби, а в кінці аби розсмотрів, чи би не дало ся завести аскурацію наших худоб від нещастя. Доносимість сесі справ для наших господарств сільських ви-ж самі в силі оцінити. — 3) З справною годівлі худоби стовити в тій звязи і справа піднесення господарства набулого; молочарського. Оно у нас досі пропадає і міліони в продуктах з молока за-для незнання людей наших, як в тій звязи молокомо обходити ся, пропадають. Тому-ж то, коли справа та прийшла під обрання, я за нею промавляв, і домагав ся, аби раз зробити на тій полі хоч би малий початок, а чей люди наші скоро побачать, що і то господарство дати може не малий дохід — старати ся будуть о видобуття его, а старати ся о него, по неволи будуть старати ся о те, що щоби і худоба у них була краща — бо не маючи вигляду на дохід з худоби, годі думати навіть о якійсь раціональній годівлі худоби. Мав я ту на увазі переважно гбрської сторони наш, котрі десь збільшили дуже великої частини на худобу чужу, так званим спільну. — 4. З тою справою йде справа установа вандрівних учителів для сільського господарства. Постановлено в краю нашім таких учителів 4, а їх обов'яз-

ком буде вадити бд громад до громади і підучувати їх, як то належить вадувати, вину справляти, орати, свати, щоби дохід з тини був як найбільший. 5) До тей категорії належать також дозвіл мелиоративний, котрий обов'язком буде по певній науці основати обов'язком низом служби технічної при більшій рільничій господарстві та рільничих заводів. 6) Не менше і тут належить зареєструвати пропозиції о школі для сільських газдинь. Запримічу одице, що тей справі інтересувати можуть тільки більш посильні. 7) Важною для нашого краю єсть постановою заснована рільничої школи в Тернополі, а тої самої доносимості та-кож єсть ухвала соймової, припоручаючи на внесення посла руського д-ра Антоновича виділити краєвому, аби при адаптації набутого на край землі Олександрової мав на увазі, чи би там не дало ся помістити школу рільничо-садівничу і цільну. 8) Не малю ваги єсть справа регуляції горбів Дністра і сполучення з нею регуляція диких его потіків а заліснення гбр. прибережних і спадистих стоков. 9) Ту належить також і внесення д-ра Антоновича о обвалюванню диких потіків кесьногого потоку Нимебюки в нижній, випадючий до ріки Балони і ріки Гнилої Липи. Мавяки і Ліванці, і 10) предити в сумі 55,000 ар. на будівлі водів і в році 1891. 11) Під ту рубрику підпадає також ухвала Сойму що-до регуляції Полтви. 12) Далі за тими справами йде ухвалення закон о уживанню доріг недержавних під будову залізниць. — 13) Не можу також поминути і цілого ряду ухвал і резолюцій до правительств, аби тарити залізницю для перевезу худоби і зббжа були обняв, аби залізницю Кароля Людвика удержавно, і пр. — 14) Ухвалено також закон, котрим всяк ново повстаючий завод промисловий в краю зобов'язано бд вселити додатков до податків. — 15) Ухвалено в кінці закон для жерельно-купельних місць краєвих. — 16) Важною також єсть для наших селян справа підвод, по-слом руським на сесії з року 1889 порушена Вам звісно, що десь платити бд кони одного і кильметра 2 1/2, кр.; удеши про-то парку коней одну миль або 7-8 кілометрів, то достанеш за те 35 до 38 кр. за цілу миль! Се пустий сміх бере: в нинішніх часах, коли мильові для служби правительственої вноситься бд одної миль значно більше, платити селянинові за феду, за збж, за прокормлення коней і за нт ужиток 35 кр бд миль! Тому-ж то бдеш ся сойму до правительств в ршучим жаданнем, аби ту тая некучу справу в користь наших селян поладив, аби вже бд і селян с. р. платив і вт то саме, що платив в нинішніх краях коронних, бо-ж там належить тая значно єсть більша. — 17) Ту загадати мушу ще о одній справі для нас, мешканців гбр, дуже важній і дуже некучій, то єсть, о справі польованні в тій звязі з тою справою стоячим питанням: внагороду школи, робленю рк-рочно дикими звірами — а позбавляючи без всякого одшкодованя. В сій справі я, будучи в комісії адміністративній референтом одної такої спеціальної справи скористав з того і постановив резолюцію до правительств: аби прець раз вже проект закона дорожнього тільки розв'язав же заповіданий предложив; однак для недостатку часу справа тая не прийшла вже сесії на порядок денний; не маву однак пологоженою она мусить бути в найбільшій будучині. Згадую о тій справі — хоч не пологоженої соймової тому, що Ви, виславляючи мене на першу сесію соймову, вложили на мене обов'язок, аби я о тій справі як найбільше пам'ятав; — а я хочу Вас на разі от бодай тий словом увірити, що я про не забув, а коли суджю мені буди і далі заступати Вас — маю вадю, що я ся справа на разі для Вас пологоженою буде. Під ту рубрику зачисляю також закон ухвали. дотичний наших кінтв ґрунтових — табул, і так закон що-до виділення деяких часток ґрунтових з

більшої посильності, і ухвалу в справі, де предметом зміни табуларної, ґрунту невеликої частки, і ухвалу соймової на мое внесення, аби при передній одній частці ґрунтового на кілька часток, геометри обов'язав були дотичний ший та миль без всякого винагороду і без оплати стемілевон виготовляти, бо вт они мають на ціл зміненити людності сільської кошти в переведом табуларним досі сполучен.

II. З ряду приходять справи о значній загально адміністративній. 1) Тут на першій мбці кладу закон громадській для менших мбств і мбсточок, до котрих зачислюю і нашу Турку. Закон той, опертий на досвід змий 30-літній, в постанові своїх асний, роблячий дуже докладну рбачню поможі поодиновим си органами, а що найважливіше, поможі адміністрацією майна загального, а адміністрацією майна виключно християнських громадян, причини ся до упорядкованя газдовства і до получення адміністрації по тій громадах. — В подрбности закона того, годі мені тут вводити, констатую тільки, що я з повним задоволенням за законом тий голосую, і вижидую хвилі зреформованя наших громад сільських. 2) За тий законом йде закон для поліції огненої для мбсточок, нормуючий по мбствах і мбсточках поліцію огнену. 3) Далі стоить закон о накладанню податку бд посильності певн. Той закон обов'язує бд однак по більшій тільки мбствах, бо хоч виділя краєвий, а з ним і соймова комісія громадська в дотичній предложенню хотіли законом тий обняти всь громади без винятку, то сойм краєвий адучи за голосом товариша нашого, посла Гурки — підпертим також чейми нинішніми посоль, обмежив обсяг закона того тільки до мбств більших, от таких як Львів, Самбір, Дрогобич і др. і то зовсім справедливо. 4) Найважливішим єсть безперечно закон о громадській службі здоровля, — о громадській лікарні.

О потребі того закона я зовсім розв'язав ся не потребу, а досить буде, си я вкажу на дотичний постулат, який мв році 1889 на вічу передсоймовій в тій загальній постанові. Ми-ж жадали зорганізувати служби санітарної по громадах, бо знаємо, самі дуже добре, що за-для недостатку тей служби у нас, всякий заразливий хвороб майже пильно з села не виходить; но знаємо дуже добре, що громади наші не в силі удержувати для себе лікарів, поставляли ми також жаданне, щоби організацію і удержання того органу санітарного державна чернала на себе. Не стало ся так. Правительство ршучо заявляло, що на кошти удержання служби санітарної (значить сь лікарів громадських) вичини причинити ся не може. Сойм отже узнаючи важність тей справи для нашого краю — а значно також, що наш громади хоч би в одній округі сполучен, не суть в силі поносити видатків з введенням органу того сполучення — прийняв удержання их на фонд краєвий, а бд повільно закладав тільки 1%, додатку — ако обов'язковим. Так отже громади наші впроть і безпосередно на удержання лікарів контрибувати не будуть, а крім того застеріг собі сойм право поступового кредованя громадських округів санітарних. Тий спосібом бодай в части улегшив громадам сільським обов'язок тей, вправді доковечний, але сили их грошей переходячий обов'язок. — Так одже пологожено справу тую, на нашій вічу передсоймовій ухвалено а сучасно пологожено також і ний наш на тій сіймій вічу піднесені справи — бо павзавано правительство, аби вже раз засновало і утворило при університеті у Львові виділ лікарський, і щоби збільшило в нашій краю число правительствених лікарів коштом державним — а того ми на вічу нашій з року 1889 жадали. 5) Не менше важним і для Вас пожаданним бд дати ся про-те, яка доля сибтала жаданне наше о заснованню і введенню по наших громадах легальних судів громад-

ських, котрі би в праві були за дробий справи і переступки громадян своїх судити та і такі в своїх громадах карати.

Справа установа судів громадських вела ся в попередній сесії соймової. Коли я до Сойму вступив, прийшла та справа зараз в першій сесії на порядок денний. Я забрав голос, справу тую підняв, а сойм припоручив виділити краєвому, аби бд справу тую розсудив і конкретний внесення постанов. Виділяв кр. однак нічого не адбав. На сегоднішній сесії соймової поставив посоль Мерунович внесення о зорганізуванню судів громадських, а подаючи і провідний гадки до тей організації жадав, аби в складі того суду громадського входили також владетель обшару двірського або его заступник. Коли комісія громадська залагоджуючи прийняло се внесення жадала бд виділу краєвого введення судів громадських не вижидуючи реформи закона громадського, посоль д-р Окуневский і я вступили смо проти того і жадали-смо, аби тую справу судів громадських сучасно з реформою закона громадського трактовано, бо коли наші аверхотні громадські і наші ради громадські в теперішній складі не доконче добре і законно фунгують, тож і придані їм і з них утворені суди громадські не будуть в силі сновити належати свою вадчу. А вже-ж ршучо виступили ми проти того, аби в складі того суду громадського входив також і владетель села або его заступник, бо-ж такий суд виведений не влітним вибором громадян, складаючий ся з чинника, до складу громади неналежного, перестане бути громадським, отрати довір'я громадян і стане наконець таким самим бездальним органом громадським, який десь єсть місцевий зарад дорого-вий. Мийне противників перемогло і ми остали ся в меншості. Виділяв краєвий мав не вижидуючи реформи сільських громад проект утворення судів громадських уложити і соймом під ухвалу предложити. — 6) Ту зачислити випадав також в резолюцію до правительств, аби додаток до податку доходуного бд права пропінції приписуваний мбг бути дирекція пропінційної по тій повітах і громадах, де право тое виконує ся. — 7) Остаточо не можу тут поминути ухваленню ревізії і переведення зміни в інструкції для Виділу краєвого. Справа та набрала дуже великого шуму в своїй часі; я однак про ту ухвалу як і про ть всь зміни не можу нічого більше сказати як те: єть великою хмарою малій дощ. Змінено хіба те, що маршакони, ако председатели виділу краєвого, признали більшу що-до формального трактованя справ власт, от — *parturiunt montes, nascitur ridiculus mus* тий тільки.

(Даліше буде).

Рухь виборчий.

О д о з в а.

Маємо честь запросити Ви. Отців дучовних, Ви. Панів і Поваж. Господарів і Мбщач з чортківського округу виборчого на передвыборчий збори, котрі відбууть ся в мбстві Чортков для 10 н. ст. лютого с. р. о 11 год. в ціл вибрана повітового комітету виборчого. — I. Михалевич, декан чортківський; А. Лукашевич, парох в Бичибичах; Н. Галушківський, парох в Звенич; В. Старик, Ст. Гринчишин — господарі.

Провізоричний комітет виборчий в Городенці розбавляв таку дозв:

П. Т. Запрошуєм Вашу Всечесність на передвыборчий збори повітовий, котрі відбууть ся в понеділок дня 9 (нов. ст.) лютого 1891 в помішанню адвоката д-ра Окуневського в Городенці о годінні 2 по полудні. Предметом нарад буде:

ло. Так тьопали ми на потемки бд годінні, аж мені вже терпелivosti не стало.

— Чи ще далеко?

— Ще лиш кілька кроків.

Минуло знов бд годінні, аж на конець ставули ми перед маленьким домиком, через котрого до половини темній бина видко було слабе світло дощев.

— Ось тут! сказав старий.

— Слава-ж тоб Господи!

Лше що я вайшов на подвір'я, аж тут кинулись на мене чотири великі пси бичарські і обхлюпали мене з гори до дому болотом. Одному з них застрів мій зубами кусень мого новітнього плаща.

— Ратуйте! — крикнув я з усім силами, чи вже ніхто не вийде, щоби мене оборонити бд тий собак?

— А ви, старий гольф-пак, чому не руштесь?

Старий накладав собі зовсім спокійно люльку і бдзавав ся бдтак добродушно:

— Они лиш такі веселі, а впроть дуже добрі собаки.

На тій неспокійній крик вийшла якась молода, сильно збудована жінка. Она прикинула по м до себе і з одним смілим скоком опинилась ся аж в кухні. З одні хотів я перейти до кімнати, але хоч і як силуват ся, не мбг дверей відчинити.

Старий, що прихкадавав за мною, дивив ся через хвилюку а бдтак став мене учить:

— То не такий замок, як в мбстві, що зараз подаст ся; тут треба знати спосіб!

Од підоймив двері трохи в гору, потягнув за якийсь шнурок, попер ко-

ном і виступив на сцену, де мене дожидали перші пацієнти і его родина.

В кімнаті було дуже тепло, трошки горіло, як в печі; бд задухи і тепла можна було удушити ся, а до того ще було чути стуклу капусти і гнилий сыр. Тут в мбт боні ніколи не отирають.

На сьніжку лежав пацієнт і пив з великих горняток вар з ціл сілько лиш з него збало, а доколка него сиділа ціла купа старих баб. Звичайно зачинав ся лікарська практика тий, що каже ся недужою: „Покажіть язык!“ Але мбт неббчик вуйко дав був мені лшну раду: я приступив до бина, вав палицю за ручку її словеневої кисти і вдарив по шибках, що мав сили.

— Господи! Таж недужий на смерті перестудит ся! — стали верещати старі баби.

— Цяте! — гукнув я з повною повагою; в сій задуху і в здоровій мусить занедужати. — Котра з вас Котіва?

— То я, бдзавав ся якийсь живочий голос, і на хату виступила баба, як гриндіра. Она терла собі очі запаском, бо то тань годять ся.

— Од коли ваш чоловік недужав?

— Ввєра минав тиждень.

— А як думаете, бд чого мбг бд занедужати?

— То так було..., зачала она розповідати, і була би вже розвинула всь заставу, але я перебав бд казучи:

— Будьте ласкаві, говоріть коротко!

Она говорила дуже коротко. За пд годінні довдав ся я бд пен цілу історію муки кожного члена її родини Котів з старшим і молодшим ліні, а по безчислен-

них замітках з боку бд кумбв та тьотв довдав ся я на конець, що пацієнт стрбав за одним виходом пострета фуата „циганської печені“ і бд того розбавляв ся.

— Слава тоб Господи! бдотхнув я аж кешо. Дайте мені скорше чорнила і паперу.

— Та з бди их вяти? У нас того не ма.

— Чей же кулаком реценти вам не пишуть?

— Та у нас єсть десь чорнило, але хлопцев вав з собою до школи, бо я, як мене вадит, хоч моя вучка вже бдана, маю це маленького цестя, що сего року першій раз пбйшов до школи.

— То пбхліть до сусідів по чорнило.

Але йдти не можна було дбстати і я мусив чекати терпеливо, дока не скбичилась школа і за той час почистив собі оджу. Около десяти годінні прийшов Павлуно зб школи, але лй! Ціле лице мав подерте а голова з двох мбсках розвалена. А вже найбгше було при тм нещасті, що і его каламарь потерів.

Мама Павлуна так була на него розсердилась, що аж вхопила була за вшник, що десь там стояв з кути. Наслідком того маневру було, що Павлуно став так верещати, що аж ціла хата ходила. Я мусив за ним вступити са.

— Дайте тепер спокій з мбтлою, люба пані; важіша рч, щоби де роздобути щось до писаня. Може Павлуно має оловець?

Павлуно став шукати по всьх кишенях і видобув на конець з тяжкою бд-

дою кусиня іріфа, не більший як полови-

на мого пальця малого.

— Може се вам придасть ся? — спытала з трікомфом пані Котіва.

— Та на якого чорта! Йн же я тий на папери напишу? — Але стбйте! Добра гадка! Дайте табличку, я напишу на ній рецету.

— Тани дбдно добре! сказала пані Котіва, бо хоч би було чорнило і перо або оловець під рукою, то в цілм дмт не знайшов би ані кусинки паперу.

... Було як раз полудне, коли я правцював домиб, змучений як той, що ціл день дрова рубав. Перед ратунем стрбав я бурмістра, котрий говорив щось з радним Фарамом.

— Збди идете, нане доктор, що так перемок?

— Од Котів.

— Спорый каваль дорога та ще в таку пору.

— А до того ще і тільки несприятелі!

— Ну, але за то заплача! — сказав бурмістр усміхнувшись весело.

— Кілько ж прець? — спытав я ціка-

— Мабуть в на то який припис.

— Розуміє ся! Пятдесят крейцарбв за кожду візну.

— Не може бути! — сказав я дрожачим голосом та аж побдб.

— Може бути, може, — сказав голова мбств, — бо платно можна все таки стягнути з судової дорож, лиш щоби кошты процесу не були за великі.

Выходить у Львовѣ ще два (крѣмъ нехлѣбъ и рухляку свѣтъ) о 5-й годѣ по полудню. Литературный додатокъ „Вибліотека найзнаменитѣйшихъ поѣтъ“ выходить въ вторникъ, и въ вторникъ и пятницу на перекрѣстѣ разомъ въ Львовѣ.

Предплату и нисераты принимаютъ: У Львовѣ Администратія „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголошень, ул. Колонна ч. 11, и Бюро табу ул. Кароля Людвига 9. У Відня M. Duke, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. Вѣ Франкфуртѣ и Гамбургѣ M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и нисераты за нисераты платитъ у Львовѣ.

Просимо уклони о якъ найскорѣе надсыланье передплати на рѣкъ 1891-ий и за леглостей за рѣкъ 1890-ий.

Выдавательство „Дѣла“.

У Львовѣ дня 22 (4 н. ст.) лютого 1891.

Гр. Таффе зробивъ намъ зновъ несподѣванку и то коли не болѣше, якъ розвѣзанье рады державной та розвѣзанье выборовъ, то бодай рѣшну зъ нею.

Ото вчерашня вѣдѣвська газета урядова принесла вѣсть, що міністеръ финансовъ д-ръ Юліанъ Дунаевскій дѣставъ демісію, а на его мѣсто именованый министромъ д-ръ Емилъ Штайнбахъ, дотеперѣшній шесть секція въ министерствѣ справедливости. Дотычный рескриптъ цѣсарскій до гр. Таффего звучитъ:

„Годячися на Ваше внесеніе, переносу мого министра финансовъ, д-ра Юліана Дунаевского, въ вѣдѣванье его просьбы зъ дня 22 сѣчня 1891 р., внесеная зъ причины стану здоровья, въ стабильный станъ спочинку. Въ признанье его знаменитой дѣльности патриотичной черезъ цѣлый рядъ лѣтъ, въ признанье знаменитыхъ заслугъ, положенныхъ на поли финансовъ, нааю ему великій крестъ ордера св. Стефана зъ увѣльненіемъ оудъ такъ и именуя его должностнымъ членомъ палаты пановъ.“

Рѣшилася именуя шесть секція въ министерствѣ справедливости, д-ра Емилъ Штайнбахъ мѣстѣ министромъ финансовъ. Вѣдѣнь 2 лютого 1891. — Францъ Йосифъ. (Контрасигновано:) Таффе.“

Въ рескриптъ сѣмъ впадають въ очи два моменты: разъ, що такъ несподѣвана зміна наступила на внесеніе гр. Таффего, значить ся, бѣть самъ очевидно хотѣвъ такой зміны, а бѣтъ и короткій часъ, въ якѣмъ та зміна наступила: д-ръ Дунаевскій подавъ просьбу 22 сѣчня, а вже въ десять дѣнівъ по тѣмъ переставъ бути министромъ. Вирадѣ вже бѣть довшого часу ходила чутка, що д-ръ Дунаевскій має уступити; говорено, що бѣть має стати директоромъ банку и тѣмъ подобный рѣчи, але побурладова праса, а за нею и другіе газеты такъ категорично перечили тѣмъ вѣстамъ, такъ рѣшучо доказували, що становить гр. Таффего и мін. Дунаевского асть такъ крѣпке, якъ може нѣколи досѣ, що дѣйствию годѣ було повѣрити тому, чтобы д-ръ Дунаевскій мавъ бувъ уже такъ скоро уступити, — що-найболѣе можна було сподѣвати ся, що бѣть уступити ажъ по переведеню выборовъ и по скликаню новой рады державной. Въ тѣмъ переконаню укрѣпляла ще болѣе вѣсть, що якъ-разъ д-ръ Дунаевскій мавъ бути тѣмъ, который на радѣ министровъ причинивъ ся найболѣе до ухвалы, чтобы розвѣзати раду державную и розвѣзати новы выборы.

Показало ся, что становитье бывшего министра не было такъ сильное, якъ то говорено, и что бѣть мусѣвъ уступити передъ якоюсь vis major. Уступленіе то асть великою ваги, бо оно вказуе вже на то, что кабинетъ гр. Таффего зачатъ ся реконструировати, что значивъя поволѣ переводити зміну, яку заповѣло розвѣзанье рады державной. Якою має бути та зміна, годѣ ще нинѣ сказать. Польска праса, налякая такъ несподѣваною демісією Дунаевского, кричитъ уже, что то першій але великій крокъ гр. Таффего до централизму, перша ознака новой еры. Що та демісія асть першою ознакою новой еры, то правда; але чтобы то мавъ бути першій крокъ до централизму, до того давного централизму, який давъ ся добре въ знаки славянскимъ народамъ державы, о тѣмъ сумнѣваемо ся. Хто асть ново-именованный министръ финансовъ д-ръ Штайнбахъ и який его поглядъ политичный, о сѣмъ на разѣ сказать годѣ, але позволимъ собѣ завернути увагу, что на посаду Дунаевского аспірувавъ найболѣе Пленеръ, централистъ-наичѣтѣйшій кровя, и за нимъ то найболѣе крушила копія вся централистична праса. Колижъ теперь акція Пленера упала, то скорѣе можна теперь припустить, что гр. Таффе думаетъ — якъ то вже бѣть давна говорить и якъ то ще передъ болѣе дилими казавъ

госратъ Межницъ — утворити собѣ якусь середню партію и одновѣдно до того добравъ собѣ и своихъ товаришѣвъ. А бѣтъкъ мусѣвъ гр. Таффе, коли не хоче, чтобы стрѣтила его така сама судьба, якъ его товариша бѣть финансовъ, оглядати ся и на народы славянскій въ державѣ; асть то предѣ чинникъ на который мусѣвъ оглядати ся не лишъ гр. Таффе, але и каждый его наслѣдникъ — нинѣ чѣйже годѣ завернути тѣ народы до того стану, въ якѣмъ они были передъ болѣекацати роками.

Демісія д-ра Дунаевского не асть мабуть послѣднюю несподѣванку, якими насѣ обдаровуе теперь гр. Таффе; чекають насѣ може и другіе, не лишъ державный але може и краевый, бо коли вже переводити ся якась рѣшуча зміна, то она сягае звычайно глубоко. Треба отже бути готовыми на все. Теперьшн на пора несподѣваныхъ змінь показуе наглядно, якъ добре стало ся, что тѣ, котрымъ принало въ теперьшну пору керувати долею руского народу въ Галичинѣ, зоріентували ся въ нѣй и выдѣгнули смѣло руску справу та поставили ея ясно. Теперь може каждый знати, въ кимъ має дѣло и въ кимъ ему числѣти ся. Коли-бъ справа руска побѣдала була, якъ досѣ, темною и замазаною, то могло бы було дуже легко стати ся, что при надходящихъ змінахъ насѣ бы поминено востѣмъ и засуджено, хто азнае, на якъ довго, на смерть политичну та спивно насѣ розвѣ національный и экономичный. Оудъ керманить долѣ нашего народу буде теперь залежати выкористати въ хосевъ руского народу новы зміны, але до того потреба, чтобы и самъ народъ ихъ подпиравъ. Нерозважно робити тѣ, что на вышнихъ довгихъ роками лишъ до цуетон боры на слова, хочъ бы и острѣ, кидаютъ теперь тѣмъ керманцѣмъ, замѣсты ихъ подпирати, всѣлякы перешкоды оудъ ноги, якъ бы лишъ на те, чтобы зробити комусь прислугу зъ тяжкою кривдою аласного народу!

Справозданье посла Е. Телишевского.

[Протоколъ вѣча посольского въ Туринѣ зъ дня 17 (29) сѣчня 1891.]

(Далѣе.)

IV. Четвертый рѣдъ справъ — се суть справы финансовыя, грошевые для нашего краю значныя. На першѣмъ мѣсцѣ стоять тутъ справы загоды индѣмнизацийной-помежи правительствомъ а нашимъ краемъ заключеною. Справа тая для насѣ дуже великою ваги. Шобы ея належато арозумѣти и оудѣнати, треба конечно бодай делкими словами представити ея развѣ.

Якъ намъ вѣдомо, въ рѣдѣ 1848 вѣствъ цѣсаръ Фердинандъ I манифестомъ зъ 17 цѣвня 1848 панцину а въ дотычныхъ уступкахъ того патенту (7, 8 и послѣдній) выйвыразивъше стоять, что вынагороду дѣдѣчамъ за знесену панцину выплатити держава сама изъ казны державной. Тѣмъчасомъ, коли настала конституція, соймъ державный въ р. 1848 скликаный, ухваливъ законъ а взглядно патентъ зъ 7 вересня 1848, котрымъ въ цѣльй Австрій аносено панцину, хотѣлъ у насѣ ея въ Галичинѣ вже не було, бо ея зѣствъ цѣсаръ Фердинандъ патентомъ зъ 17 цѣвня того року. Не було бы ничого въ тѣмъ, что и такъ давного, кобы тамъ въ тѣмъ вересневѣмъ патентѣ було стояло те, что стояло въ попереднѣмъ цѣвневѣмъ цѣсарскѣмъ патентѣ, то асть, что вынагороду (индѣмнизацию) за знесену панцину заплатити держава зъ аласной казны. Но тамъ уже того не було, тамъ вже ухвалили и наказали въ тѣмъ новѣмъ патентѣ, что вынагороду за панцину каждый край заплатити самъ за себе зъ творенныхъ на тую цѣль фондовъ — краевыхъ.

Отъ Вамъ и цѣла рѣзниця обохъ тѣхъ патентовъ: коли въ однѣмъ каже ся, что панцину въ Галичинѣ зносите цѣсаръ на кошты казны цѣсарской, то въ другѣмъ, что зносите ся коштомъ каждого краю окремо.

Зъ-одеи повѣнъ и весь заколотъ въ тѣмъ справѣ.

Толкували тую справу на всякій спосѣбъ: одий мужъ державный казалъ, что край нашъ ничого не має за знесену панцину платити; другій стоялъ при тѣмъ, что край нашъ мусѣвъ платити. Отъ и такъ справа торочила ся довго лѣтъ ажъ до року 1857. Въ тѣмъ рѣдѣ выдавъ министръ скарбу рескриптъ, въ котромъ казалъ забрати всю зышну фонду индѣмнизацийной и сучасно наказавъ рѣдѣ-рѣчно вы-

плачувати казѣ цѣсарскѣй по 2,652,000 ар. а. в. (2,600,000 ал. м. коня.) зъ застереженіемъ, что край тую суму, яка по лѣтахъ оная ся, скрѣпови державному поверне.

Не маю часу днѣсѣ на те, чтобы докладно представити намъ весь хѣдъ той справы, сконстатую лаше той станъ, який нестуваетъ въ р. 1857. Скарбъ державный рахуваетъ, что має на оудѣствѣ наведенныхъ патентовъ и рескриптовъ до краю претензію, переходячу суму 75 миліонѣвъ золотыхъ! Супроти такого стану выдѣлъ краевый не обнявъ того фонду въ свою администрацію, а бѣть теперь панцира репрезентация краева, чтобы довѣтъ той уаваю за нестувачій. По довгихъ торгахъ за еры вже министръ Таффего прийшло до угоды мѣжъ краемъ а державою. Въ рѣдѣ 1883 ухваливъ соймъ нашъ проектъ такой угоды, что правительство не має права жадати звороту тѣхъ 75 миліонѣвъ золотыхъ, задатковъ а доплатъ; оудъ року 1883 ажъ до 1897 буде правительство додавати до того фонду замѣсты 2,625,000 ар. только по 2,100,000 ар. рѣчно титуломъ беззворотногъ датку, а по 325,000 рѣчно яко безпроцентную зворотну доплату державну, а ту послѣдню обавуе ся край оудѣтѣ державѣ въ 3 лѣтахъ оудъ 1899 почавши.

Повандрувала тота загода до Відня и лежала тамъ ажъ до року 1890.

Въ тѣмъ доперва рѣдѣ предложено правительствомъ заводу тую радѣ державной у Відня, а коли ея рада державная ухвалила, зажадала сучасно, абы край нашъ звернувъ державѣ ту надплату, котру держава оудъ 1883 р. ажъ до 1889 р., то асть, черезъ тѣхъ 7 лѣтъ, черезъ котрыхъ угода тая у Відня лежала неполагоджена, оудѣтвала, а котра, числячи по 200,000 ар. рѣчно, разомъ суму 1,400,000 ар. а. а. вынесла. Правительство о салату тѣхъ 1,400,000 ар. внесло проектъ загоды, а по торгахъ стануло на тѣмъ, что край заплатити державѣ тую суму въ ратахъ, а то въ рокахъ 1902 и 1903 по 500,000 ар., а въ р. 1904 суму 400,000 ар. Супротивъ того стану рѣчей не було вже иншой рады, якъ угоду тую прийняти. Соймъ угоду тую ухваливъ и тѣмъ спосѣбомъ справа фонду индѣмнизацийной рѣшучо вже полагоджена. Край обѣмѣ той фондъ въ свой зарѣдъ, а показавъ зъ того фонду досѣ не сплачено ще 34 миліонѣвъ догду индѣмнизацийной, то жъ переймаючи той фондъ въ аласну управу, переймае также и обавуеъ сплаченя того догду.

Довѣтъ той выноситъ суму 34,000,000 ар. и той догдѣ салатити маємо до року 1905, т. е. въ 15 рокахъ, числячи оудъ року 1890 и о-плачуячи рѣдѣ-рѣчно дотеперѣшный додатокъ индѣмнизацийный черезъ весь той часъ. Коли догду того абудемо ся, буде вже тогдѣ можна подумати о тѣмъ, якъ намъ дальше газдувати и чи и въ высую суму можемо жертвувати на те, абы край нашъ на поли культуры скоршою ходою двигати.

Сучасно зъ полагодженіемъ той справы поднѣсли ся дуже поважный голоса, абы не ждати на хвилю цѣлковитон салаты того догду индѣмнизацийной, але сейчасъ затягнути одну велику позычку краеву, выше опроцентовану, и нею посплачувати всѣ догды краевы и догды индѣмнизацийный, салату тѣмъ новон позычки розложити на 40 або и на болѣе лѣтъ дальшихъ, а коли черезъ таке розтягненіе тѣмъ салаты зъ 7 лѣтъ на лѣтъ 40 або и болѣе, рѣчий раты тѣмъ салаты змалѣтъ мусѣвъ, и край на салату того догду не буде рѣдѣ-рѣчно только платити, скѣлько при короткѣмъ часѣ платити мусѣвъ, абы тую зышну въ доходахъ обернати на инвѣстіціи краевы — отъ на справляванье рѣкъ, на закладанье новыхъ шкѣлъ, на движеніе рѣльницца, на закладанье новыхъ дорогъ, на зельзницѣ, и такъ иншій цѣль доброты.

Не можна сказати, абы тая гадка не мала много доброго по своей сторонѣ, а однакѣмъ оубѣнъ за гадкою отъ тѣхъ послѣбъ, котры станули на тѣмъ становищѣ, абы на разѣ не запускати ся въ нѣнкій спекуляціи, и прѣсто салачувати найперше догдѣ индѣмнизацийный, покрываючи недостатки нашего бюджета краевомъ порѣбными меншими позычками краевыми, а доперва по часѣ тѣмъ присутити до политичны инвѣстіціиной. Коли отже справа та прийшла передъ соймъ, а забравъ годѣсть и заявивъ ся прѣтѣ сѣмъ часовон конвѣрзи догдовъ краевыхъ оуправляти ся на тѣмъ, что мы не маємо ще докладныхъ и атвержденныхъ рахункѣвъ фонду индѣмнизацийной, что зміняючи догдѣ теперьшный на новы, мусѣмо понести страты въ нашѣмъ капиталѣ, бо за 100 ар. позычки краевой не дадутъ намъ болѣе якъ 87 ар.; что теперьшня грѣзна ситуація политичная не асть догдѣна на такий великій операція финансовъ, что мы оуправляючи нашу господарку краеву на додаткахъ до доплатковъ, на жерель доходѣвъ неспивѣмъ, зміняючи тѣ и неспивѣмъ, мусѣмо поступати дуже оосторожно, чтобы не загнати край нашъ въ ще болѣе бѣду финансову якъ теперьшня; что мы не можемо рѣшати ся не въ тѣмъ-самѣмъ державномъ, але и въ сучаснымъ Уграми, бо-жъ мы тѣмъ политичнон самостоятельности не маємо, а что найважѣйше, мы не

Предплата на „Дѣло“ зъ літер. додаткомъ

въ Австріи:	на границѣ:
на цѣлый рѣкъ . . . 18 ар.	на цѣлый рѣкъ . . . 24 ар.
на полъ року . . . 9 ар.	на полъ року . . . 12 ар.
на чѣрть року . . . 4 ар. 50 кр.	на чѣрть року . . . 6 ар.
на мѣсца . . . 1 ар. 50 кр.	

У Львовѣ:
на цѣлый рѣкъ . . . 18 ар. на полъ року . . . 8 ар.
на чѣрть року . . . 4 ар. на мѣсца . . . 1 ар. 35 кр.
Рѣдація, Администратія и Экспедиція подѣ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи авертати ся лѣмъ на инверснѣ вѣстереніе. — Рѣдація неопечатаный вѣдѣль оудъ порта.
Подписное число контуе 8 ар. а. а.
Оголошеня принимаютъ ся по цѣль 6 кр. оудъ оудон стрѣлки асперативны въ рубр. „Надѣсланье“ по 20 ар. а. а.
Подяки тислятъ ся по 10 ар. оудъ етишка.

маємо передъ собою докладный плану, что зъ тѣмъ грѣшны алишными работи: обавляю ся прѣто, что оубѣдѣтъ они на самы експерименты, зъ котрыхъ край нашъ не буде мати такого пожитку, якого бы за тѣ великій грѣшъ край вымагати мавъ право.

Тѣ гадки знайшли болѣебѣсть въ соймѣ и тѣмъ спосѣбомъ аберегли ся мы оудъ той горячки конвѣрзиной та инвѣстіціиной.

Коли прийшли наряды надѣ бюджетомъ, а въ розправѣ бюджетовой забравъ тоже голось и выказувавъ, что наша администрація дуже дорога, что на самыхъ пѣсарѣвъ выдавъ выдѣлъ краевый величезну суму, что не трактуетъ на рѣнѣвъ добро всѣхъ пожитѣвъ и завѣзавъ выдѣлъ краевый до якъ найдалѣе индѣ-чихъ оадиности, бо людытѣ нашего краю не асть уже въ силѣ платити болѣешихъ датковъ. — Выдатки на рѣкъ 1891 выносите 5,074,103 ар. а додатокъ краевый оостѣ той самъ, кимъ бѣтъ бувъ тамого року, т. е. 36 кр.

Такъ само говоривъ и и тогдѣ, коли прийшли оудѣ наряду соймъ рахунки выдѣлу краевомъ за рѣкъ 1888. Рахунки тѣ выказу-ють, что выдѣлъ краевый выдавъ въ рѣдѣ 1888 болѣе якъ було ухвалено; что деякы выдатковъ по-надѣ бюджетъ не оправдавъ, деякы оправдавъ але недостатчно, а делкы вы-датки порѣбавъ зовѣмъ неопотрѣбно и безъ всякой користи для нашего краю. Все то я — забранивъ годѣсть — выказавъ, прѣтивъ дальшомъ господарни рѣшучо застерѣгъ ся и вѣствъ, абы выдѣлъ краевый каждый выдѣ-токъ высшій по-надѣ прѣліміновану бюджетомъ суму окремо оправдувавъ, а позыціи, въ рахуку зъ 1888 не оправданъ, на слѣдуючѣй сѣсѣи соймовой оправдавъ, — а въ концѣ вы-сказавъ я надѣю, что оудѣ проводомъ нового маршалка не стрѣнѣмо ся вже зъ подобными рахунками. — Оба тотѣ внесена соймъ въ ухвалѣхъ бюджетовыхъ увѣзглядивъ.

Крѣмъ того за инициативою посла Щен-новского поручено выдѣлову краевому, абы зыствъ оудѣ розвагу: оудѣ якими условіями жѣбъ бы край подмагати новы шляхи аствѣ-нчѣи и чѣбы не належало въ Банку краевомъ утворити оудѣлъ для поправки господиретва рѣльного и для парцеляціи грунтовъ болѣ-шихъ.

Въ тѣмъ рубрицѣ агадаю ще про деякы иншѣ справы, что дотыкають кишѣвъ нашего хѣлѣбора. Такъ говоривъ я въ рѣдѣ 1889: про спадки (инвентарѣ), что они за дорогы; про итабуляціи, что они дуже обѣжачивъ сельскій народъ, и маю надѣю, что вже въ слѣдуючѣй сѣсѣи соймовой одержать ся далеко алучшій пользи на тѣмъ поли, бо они вже суть при належнѣстѣхъ спадковыхъ, хотѣ, правда, не въ тѣмъ мѣрѣ, якъ я того именѣмъ вѣшнѣмъ домагавъ ся та бажавъ.

Отъ Вамъ мое справозданье зъ дѣль-ности на поли финансово политичны нашего краю.

Правда, не мѣгъ я богато зробити, але-жъ самы добре знаете, что всего того, чего мы бажаво и чего бажати маємо право, — годѣ нараѣъ доплати, а часѣмъ таки и невозможно зъ огляду на саме добро краю та державы.

Пріймѣтъ дѣлатого мою ширю волю та сердечный трудъ за дѣло. Человѣкъ неравъ бы и неба прихлѣтилъ радѣ, але що-жъ, — годѣ передомѣнѣти силу вѣстѣмъ.

Теперь прѣступлю до найважѣйшѣи частѣи моего справоздана: до справъ анычныя политичного.

1. Якъ Вамъ вѣдомо, добивають ся деякы болѣебѣи жѣста о выбѣръ окремого посла. Жаданье ихъ оправданье, однакѣмъ не находѣтъ увѣзглядіеня у болѣебѣи соймовой. И сего року справа тая вѣйшла до соймъ, але комі-сіа соймона не увѣзглядівала жаданя тѣхъ жѣствъ и запроектувала болѣебѣише числа послѣбъ лише для жѣствъ Львова и Кракова. Прѣвѣтъ той не прийшовъ на порядѣкъ днев-ный и оудѣ наряды.

2. Внесеніе мое, котрымъ я домагаю ся, абы у насѣ при выбѣрахъ до соймъ сасовано посередий выбѣры, а потѣмъ введено выбѣ-ры безпосередий. Прѣ важѣбѣ той справы для нашего розвою народного нема что и го-ворити, бо-жъ мы найлучше зъ тѣмъкольтного досѣдѣу азнаємо, якъ то у насѣ при помочи выбѣрѣвъ, выбѣравшихъ по громадахъ, перево-дѣтъ ся выбѣры послѣбъ соймowych та державныхъ. А хотѣ-бы вже не та обстановка фактичная, то засада справедливости наказуе, абы курію етѣлѣску завѣзвано вже разѣ бѣтъ тѣмъ безпастаиной и чѣмъ неоправданон кур-телѣ конституціиной. Но, на жалѣ сказать мушу, справа мною порушена не найшла со-бѣ много прихлѣдныхъ людеи, и мало асть надѣвъ, чтобы мы при днѣшнѣмъ складѣ соймъ до права того добила ся.

3. Межѣ справы политичного анычныя по-ставити мушу также и провѣрѣванье та за-тверждаванье выборовъ. Въ сѣгорѣчѣи сѣсѣи соймовой провѣрено три выбѣры, при котрыхъ рускѣи носли голось забравли и увѣзвѣнѣи ихъ домагалясь. по на дарѣмъ.

Въ выбѣръ зъ округа Бережаньского вы-казавъ я числами и датами оцѣртами на ак-

таких выборщиков, что выборы после этого округа незначительны, что был не одержав до абсолютной большинства необходимого числа голосов.

Не менее донесено стала и справа выборов Равского. Знаменита подвзглядом избирателя самого и подвзглядом формы беседы товарища д-ра Короля при верификации сего выборов хита той принесла позитивный наслідок, что — хотів самъ правительственный комисаръ выступавъ не доконче въ обороні сего выборов, заявивши, що рішення той драматичного питання лише совѣсти соймовою більшості, — станувъ одинъ мужъ зъ лівниці — із сторони той, де засідають противники теперішньої більшості — и, нв сльозі палю, ратуючи неудачний виборъ, кинувъ репрезентантамъ руского народу въ очи, наче-бъ они на те тільки підносили голоси, впровадити зовсімъ неоправдані, аби ихъ зойки почула Россія, — закинувши бѣз прилюдно вѣсть репрезентантамъ руского народу, що они працюють не для свого народу, а для заграниччя. Така інсинуація викликала зъ сторони рускихъ репрезентантівъ протестъ. Я забравъ голосъ и въ спосібъ рішучий запротестувавъ противъ такихъ підозрѣвань; а вказуючи тому мужеві зъ лівниці на его ливий симпатіи до Поляківъ мешкаючихъ по-за межами нашої держави австрійської, заявивъ я, що и намъ не суги и не можуть бути рівнодушний голоси Русинівъ проживаючихъ на Украині. Я тогдѣ заявивъ такожъ, що всякі услуги для Россіи намъ чужі, а вказуючи репрезентантамъ народу польского зъямчеву Познанщину, указавъ я имъ ту ю такъ болючу рану, на те, аби сповідали на самихъ собі, якъ то болять спосібомъ драматичнимъ дотримати такихъ болючихъ ранъ.

Третімъ виборомъ для Русинівъ важнимъ бувъ виборъ зъ округу Тернопільского, бо при томъ виборѣ заявивъ правительственный комисаръ ясно, въ одновѣдні на голосъ руского посла Свѣтницького, що жандармерія, органъ правительственный, въ часи виборівъ тыхъ допустивъ ся на виборчихъ безправності и за се его укарано.

Надъ інтерпретаціями зношеними послани рускими розводити не буду, бо они намъ уже звѣстні, а лиш констатую, що они остали безъ успѣху.

Такъ представивши якъ найдокладнѣйше діяльність сегоборчон сесіи соймовою, зближаю ся вже до самого ея кімця, до памятлихъ нарадъ соймовихъ зъ 26, 28 и 27 падоліста 1890 року, котрі середъ Русинівъ викликали таку колотечу, а у загальну занеуроване справою рускою.

Якъ намъ відомо, въ розправѣ бюджетовій, по звичаю парламентарному, говорить ся о загальній положенню. Въ розправѣ бюджетовій на підставѣ ухвали клубу руского забирали голосъ нв послѣдъ рускихъ я и посолъ Романчукъ, голова руского клубу польского.

Я въ бесѣдѣ своїй, вказавши невластиву дотеперішню господарку видѣлу краєвого, заявивши ся противъ конверсії довгівъ краєвихъ, зъ причинъ попередню вже наведенихъ, сказавъ вибачи, звертаючись до репрезентантівъ народу польского, слѣдуючі слова:

"Народъ польскій и народъ рускій, замешкуючі край той, доверя тогдѣ на поля праці около доброту и розвою збѣдуть ся и напередъ побѣдуть, если между ними запанує згода, порозумѣнне и взаимне довірѣ, если запанує засада взаимного пошанованія, засада признавля рѣшнихъ правъ. Признавля правъ взаимныхъ повинно бути отвертою и широкою засадою и деісною людей доброю волю, патріотизмъ якъ зъ сенъ такъ и зъ тамъ стороні. Дайте ширю и отверто можливостъ розвою народности руской въ интересъ краю и державы, а я головою наложу за те, что такое порозумѣнне, котре ґрунтує ся въ нашомъ сульномъ интересѣ, уґрунтує и доброту краю. Мы мусимо тою дорогою побѣди, а если не побѣдимо, даремий суги нашъ гадки о конверсіяхъ, о великихъ инвистиціяхъ, даремий бесѣды о всякихъ економічнихъ здобуткахъ, бо нашъ сили будуть розвиватися о справу, котрі такъ для насъ якъ и для насъ першорядне мають значѣнне. На поля доброту збѣдмо ся вѣ, — тутъ не знайдете противниківъ, котрі бы не служили интересамъ краю, — але глґдайте за тою дорогою, котра бы насъ, Русинівъ и Поляківъ, поєднала такъ, щобъ народъ мой, народъ рускій, могъ знати запоручу, що бѣвъ въ будучности стане на поля просвѣты національной, що бѣвъ почує ся народомъ рѣшучимъ и правдивимъ въ народомъ польскимъ, а я вамъ ручу, що бѣвъ, якъ єсть льовальний супротивъ династїи и державы, станеъ такожъ льовальнимъ супротивъ народу польского.

"Не дивуйте ся, панове, що перазъ изъ сенъ стороны, зъ стороны рускихъ посолѣвъ, падають слова зърны и терпкі. Не зъ злого они сердца, не зъ неясности они походятъ, тільки зъ того, что мы доси самі одні глґдали той дороги, певно и ясно, такою, котру бы мы могли зъ цѣлою певностію вказати нашому народови словами рѣшучими: худа дорога до того добра, дорога права, дорога правдива, дорога того розвою правдивого! Не дивуйте ся, панове, что перазъ зъ сенъ стороны падали слова для насъ може неприятні; бо и зъ стороны декотрыхъ людей польского народности, и зъ стороны деякихъ сторонниковъ верховодячихъ, не розумѣючихъ важности нашої справы, падають слова, котрі мусять боляти, и они провокували тѣ терпкі, тѣ зърны слова. Не походятъ они и не походили зъ неясности расовою, бо мы Русины знаємо, что ґрунту підъ нами и підъ вами єсть єдинъ, що и мы и вы належимо до племена славянского. И мы и вы стоимъ противъ могучого ворога, супротивъ котрого неомыслимъ упасти мусимо."

То єсть докладный текотъ дотичного уступу бесѣды моеи.

По мені забравъ слово посолъ Роман-

чукъ. Въ бесѣдѣ своїй вказувавъ погубу систему теперішнього правительства супротивъ Русинівъ, виліструючи ту систему численными фактами. Вибачи характеризуючи розвідъ руского народного питання въ Галичині одъ року 1848, т. є. одъ часу, коли Русины розпочали житиє політичне, и поступованье правительства супротивъ того питання, каже:

"А коли Русины жалуютъ ся на свое у-послѣдженье, упоминають ся о свое право, коли питають ся: длячого правительство въ той спосібъ зъ нами обходиться, коли претѣвъ аніхъ аніхъ минушность аніхъ аніхъ поступованье не дає поводу до того, — достають, виправдѣ не офіціально, але пѣвзвѣдливо, одновѣдъ такъ: Русины суги элементомъ не-печивимъ и небезпечнымъ: одні признають ся до єдності языковой и національной въ Россіи, а тягнуть до Россіи та православия; другі — то люди бѣзъ леномъ програми а зъ революціонными та социалістичными тенденціями, на котрыхъ отже такожъ не можна спустити ся. Я хочу тоту справу пояснити въ спосібъ вѣсѣльмъ объективный."

А по поясненню, и то цѣлкомъ объективномъ на тематъ нашего народного розвою, констатуючи факты зъ нашего розвою, котрыхъ правдивости чейже нѣхто затерчити не може, высказує вибачи отъ чо:

"Програмою тыхъ Русинівъ єсть: признаванье самостоятельности своей народности и своего языка и осоловѣнн дѣлать о свой языкъ и свою народность, — вѣрбѣть для австрійского державы и пануючюю династїи, — вѣрбѣть для греко-католической церкви, — утѣркованый либерализмъ (а бѣвъ нехай не разѣти и найзавѣтнѣйшихъ консервативовъ, бо власне либерализмъ важне аніхъ что боляче зъ державою австрійскою, въ котрійже жъ єсть конституція) — и наконецъ старанье о розвѣдъ селянства и мѣшанства.

"Я маю ще тільки довірѣ до выс. правительства, что облекнулось до него: нехай оно вглагоє глубше въ руску справу, а якъ се зрѣбѣть, то прийде певно до того, что оно не буде такъ, якъ теперъ, въ нашомъ краю опирати ся тільки на одної підставѣ, але на двохъ."

"А претѣвъ єдиношєя между нами не повинни бути того роду, чтобы не могла наступити якась амѣна на лучше. Чи мы може дѣйсно жадатьмо одъ васъ — якъ то вы намъ часомъ закидаєте — чтобы вы были за Сынъ, або Вислоку? Коли вже ту єсте, то оставьте здорові! Чи мы може жадатьмо одъ васъ, чтобы вы зрѣкли ся правъ своихъ въ нашу користь, чтобы вашъ школы были зрученіи, чтобы въ урядѣхъ на мѣсто польского языка бѣвъ заведенный языкъ рускій? Мы того не жадатьмо. Мы кажемъ: Уживайте собѣ своего польского языка въ школахъ, въ урядѣхъ и судахъ, уживайте своихъ правъ, а навѣтъ правѣте, [о сколько тѣ не суги для насъ прямо шкодливѣ], але допустѣтъ, чтобы и мы такъ-же правъ уживали. Маете вы польскіе школы — дозволяете, чтобы и мы мали свои рускіе школы; маете свои польскіе гимназіи — нехай будутъ и рускіе; єсть польскій языкъ въ урядѣхъ и судахъ — нехай буде по-при явѣтъ такожъ и рускій и рускій напеч: побѣ орломъ австрійскимъ повинни помѣстата ся одні и другі въ згодѣ. Такъ само бѣвъ правительства не жадатьмо, абы оно для нашої приваши зрѣкло ся прилини для Поляківъ. Я не кажу: "Высоко правительство! маете до выбору ити зъ одними або другими." Коли на-ступила амѣна въ политикѣ Поляківъ и Польши перехилили ся до Австрїи, мы дозволили были зъ того, что Австрїя позыскала собѣ нову підпору. Але я жадатьмо, чтобы держава для приятеля нового не покидала старого, чтобы правительство аніхъ Поляківъ аніхъ Русинівъ не обидѣло, только чтобы двѣснодо ся зъ рѣвною прихильностію до одного и другого народу."

"Якъ мои слова будутъ приняты правительствомъ и высокою палатою, того не знаю. Супротивъ васъ, панове, скажу только: Хотите згоды, — то мы до згоды все готовы; а если хотите конче борбы, мы подѣлимъ борбу. О ласку просити не будемъ, борбы не страхуемо ся, згдоу приймемо радо."

Отъ намъ толі слова, що высказавъ посолъ Романчукъ.

А теперъ что кѣлька слѣвъ зъ того, что промовлявъ посолъ Свѣтницькій:

"Одъ хвилѣ, коли вы, высказавши ситуацию, сказали: *stoimy i stae chętemu*, вшли инсинуацію и оклеветывали противъ Русинівъ, и вкладаю въ ухо рѣшачимъ сфератамъ, что всѣ Русины трагитуютъ до Россіи, что Русины — то элементъ, на котрѣй Австрїя числѣти не може навѣтъ въ мирѣй добѣ, а ще менше въ хвилѣ грѣшнѣй. А коли тѣ обмови не богато помагали, удано ся до Риму, и тамъ ужли противники нашъ вмовити, что загалъ Русинівъ не почувавъ ся аніхъ одробинъ до национализму, что загалъ священниковъ — то шаталізмъ, запродавчѣ. Тѣ два средсва допровадили до того, що въ тѣй добѣ тяжкой, въ добѣ, въ котрій неразѣ передъ Русинами патріотами ставала дѣлама: "або совѣсть, або честь" — въ тѣй добѣ богато не алыхъ, але малодушныхъ людей, котрі при справляющихъ обѣтаваннѣхъ не были бы винуватыи прапору патріотизму зъ руки, стратили надѣю и вытребовали. И если нинѣ суги люди, котрыхъ опустили надѣя, и если суги люди, котрі ка-жутъ: въ Австрїи нема будучности и спасенія для насъ Малорусинівъ, бо абы мусимо роз-лити ся въ польскѣмъ элементѣ, або въ пан-российскѣмъ, — суги суги такъ люди, то довели ихъ до того десперации. Также-же рѣчь побѣла такъ далеко, что коли хто-бѣвъ одозвавъ ся въ интересъ правъ Мало-Русинівъ, то старано ся въ рѣшачимъ сфератахъ представляти, что интересъ Австрїи вимагає, чтобы не только не улекшати єму розвою, але чтобы класти пута на той розвѣдъ."

"Въ новѣйшихъ часахъ додано до нельо-

льности супротивъ Австрїи и нещирости супротивъ католицизму ще третій мотивъ, что и длятого народъ рускій єсть элементомъ не-гатинымъ, бо тѣ, котрі не суги москво-філами, суги социалістами и ниги-фістами. Доборолася Русь до самого краю! Терпѣмо нашъ силы и борбѣ, а зъ той бор-бы нема пожитѣвъ; нашъ голосъ, нашъ войкъ болѣсти, походячий зъ сердца цѣлого народу, не доходитъ тамъ, куда звернений; по дорожъ его переловлюють и телевономъ офіціальнымъ подають, что то голосъ горстки бунтовщиковъ и запродавчѣ, котрі "лѣгать и рѣчи такъ укладають, чтобы потѣмъ мали притину кри-чати."

"Жаль намъ нашихъ силъ, жаль намъ народу. Тожъ рѣшились мы, по добѣи и основній розвѣдѣ, ще разъ рѣчь высѣтити и поддѣти підъ осудъ не только суеблѣности сего краю, але всѣхъ краївъ Австрїи, підъ осудъ Европы. Підъ той осудъ подаємо нашу програму и кажемъ: Мы Русины стоимъ на томъ ґрунтѣ, на котрѣмъ стояли найлѣпшій нашъ люди одъ року 1848. Конституція утѣрвала и амбѣцила той ґрунтъ підъ нашими ногами; конституція дає намъ право розвѣ-вати ся въ Австрїи свободно."

На те дѣстала ся намъ бѣдѣ посла д-ра Антоновича отгакъ одновѣдъ:

"Отъ недѣли доходяли насъ голоса изъ правой стороны сей палаты, и то отъ мужей честныхъ: "Стережитесь, бо молодшіи наши товарищи васъ продали!" За миску ли сочевицы, или бити можеть за якин концѣйки и субвенціи, или за 10-гульде-новымъ мандатъ — того я не знаю!"

И въ самомъ дѣлѣ такъ сталося.

"Но на томъ не конче. Генеральный бесѣдникъ при бюджетной дебѣтѣ спросилъ откровенно: Чѣто заявлено, чѣта програма, и кто стоять за нею? Я вамъ отвѣчу."

"До такого заявленія не было уполно-моченія отъ руского клуба, въ которомъ о та-комъ заявленіи никто даже не упоминалъ. Все то дѣлалось по за кулисами клуба. Повѣр-те, что мы о тѣхъ планахъ не знали."

"Не хочу дальше разводити. Вы, насѣд-ники плѣхты, которое слово означаетъ бла-городный — вы можете имѣти чистое поня-тіе о чести и осудите, кто ренегатъ, кто предатель? На вашъ судъ я полагаю! Говорю то не для того, абы вы у мене не было дру-зей. За мою стоить миллионы и отозвусея, однако для того, что если мы не имѣемъ за-сѣдній клуба, то не по нашей винѣ, такъ якъ мы таковыхъ требовали, а намъ не удо-влетворено. Для того я говорю тутъ лишь въ своемъ имени."

"И убѣжденъ, что мое заявленіе раздѣ-лѣтъ большая часть нашей интеллигенціи, такъ духовной якъ и мірской; что за намъ обявляете народъ, бо то заявленіе лежать въ нашихъ сердцахъ и убѣжденіи. Я спокой-ный и принимаю на себе всю отвѣтственность за то, что я сказалъ."

"Второй вопросъ єсть еще больше ва-жний, такъ якъ упалъ изъ кресла председа-теля правительства. Спросилъ именно его презвѣхъ. г. намѣстникъ: Пойдете ли въ данную минуту за голосомъ вашихъ князей церкви? На то отвѣчаю: Безусловно пойдемъ съ вами и они пойдутъ съ нами, такъ якъ именно мы стоимъ на томъ самомъ пунктѣ и становимъ."

"Мы не признаемъ и никогда не при-знавали, что "штунда" — то русская вѣра, не симпатизуемъ съ латературою украинскою, которая приходить къ намъ изъ запада, имен-но же изъ Женеви! Напротивъ, мы высту-пимъ противъ ней, и сегодня дѣла стоять такъ, что инквизиторъ наши патріоты заста-новляються надъ тѣмъ: не было бы ли отвѣтно закрыта чаталина, въ которой двѣрми и окна-мнѣтискоются цѣлѣй той литературы, та отру-ля, которая деморализуетъ нашъ народъ."

На то заявивъ Б. Е. намъ митрополитъ: "Не дивуйте ся, панове, что безъ наѣтру и приготвления забираю голосъ. Всправдѣ и неприготовленый, але коли ходитъ о рѣчь, котра глубоко дотыкає мене, то я тутъ буду говорить зъ сердца, по совѣсти и не потребу приготвления. Упали тутъ слова что-до церкви нашої, что-до програмы, что до спосѣбу посту-пованія и т. д., и амельовано зъ одион и дру-гомъ стороны до совѣсти, до справедливости, до высѣнєя явно, что и якъ хотѣтъ Русины дѣлати. Було тутъ порушено, чтобы князь церкви выражалъ ся тутъ въ тѣмъ взглядѣ, — суги-бѣ были и другі, може бы были одновѣдъ або бѣдѣ были бы мы згодили ся на одно. Але я перекопанный, что то, что чиню, тои мои колеги, переимскій и ставіславскій, зъ мною разомъ чувуютъ и тоа бы выповѣли тутъ отверто."

"Чи мы, настоятели церкви руской като-лической, годимо ся на програму, котра була предлѣжена попереднихъ дѣдѣвъ? Отверто, ширю, совѣстно и сердечно заявляю, что-до про-грамы той, что народъ рускій стоятъ вѣрно и стоятъ буде при нашѣй вѣрѣ, а вѣрности имъ не поклянемъ мы въ жаднѣмъ взглядѣ. Мы архіерей руской церкви не можемо и погада-ти, абы не то измѣнили але найменше одету-пнѣ бѣдѣ церкви католической руской, котрой ся отецъ єсть головною. Дальше что до про-грамы заявляю, что мы на то годимо ся и єи приймаемо и будемъ єи тримати ся до кнѣди. Врѣштъ мы сердцемъ и совѣстѣй будемъ до-брымъ народомъ рускимъ, акимъ була, и для-того для освѣты народу, для его доброту, для поднесєя его будемъ работи все, что бу-де можливѣ намъ въ границѣхъ льовальныхъ и законныхъ. Я приймаю програму, яка була предлѣжена, что народъ галицкій малорускій мусимо освѣтити въ бесѣдѣ галицкій мало-рускій, бо иначе одступили бы мы бѣдѣ про-грамы; если бы мы простѣцали иначе, не дошли бы мы до тыхъ, котрыхъ любимо, для котрыхъ все робимо, мы, котрі єсемо проводи-рами якъ въ духовномъ такъ и экономическомъ взглядѣ."

"Що-до взаимного одношенія между Ру-синами и Поляками єсть за тѣмъ, абы то взаимне одношенье было шире, сердечнее и от-верте, а то длятого, что если любимо свой на-родъ, то мусимо старатися и о поднесєнє тыхъ, котрі такожъ свой народъ люблять, взаимно собѣ помогати и подпирати, о сколько буде можливѣ."

"То что-до програмы, о котру мене въ нѣ послѣдѣхъ хвилѣ запытали, чи я годжу ся на нѣ, абы не поддѣвати найменшой тѣни, что мы ако верховники церкви щѣсь нѣшого говорили або постановили. Вѣтъ, котрі той програмы тримають ся, не суги ренегатами або бѣдѣстунниками а хто єи не примѣе, той не маетъ мѣс-ца на нашѣй галицкій Русі. Може де-інде буде мѣти мѣсє, але не у насъ."

Питаю ся теперъ: Хто зъ насъ правъ? Питаю ся васъ: чи въ програмѣ посла Ро-манчука было хотѣ-бы одно слово, котре бы подавало підставу кому-небудь закидати зра-ду, закидати найбільше злочинство народне, бо зраду на власномъ народѣ!

Васъ теперъ запытую явно и отверто — скажете вы самі:

Чимъ вы є: чи хочете бути Русинами, чи може Поляками або Россіянами?

Голосъ: Мы Русины!

Чи народъ нашъ не бѣвъ, чи-жъ не єсть и чи не буде вѣрнимъ нашѣй державѣ и на-шому цѣсареві?

Голосъ: Були и будемо.

Чимъ же були и не є мы вѣрніи нашѣй греко-католическій вѣрѣ?

Голосъ: Були и будемо! Одниа голосъ:

"Були, але не хочемо бути!"

Предсѣдатель: Упавъ ту голосъ, котрѣй упасти бѣвъ не повиненъ. Я голосъ той име-нѣтъ цѣлого збору зъ цѣлою рѣшучестію од-пирѣю и вѣзваю до порядку того, хто слова тѣ поважить ся сказати. Прошу п. посла рѣчь свою дальше вести.

Посолъ Телишевскій:

Чи жъ мы не хочемо, чтобы мы были сво-бодны и вѣрны? чтобы мы могли у всѣхъ справахъ высказувати нашъ бажаня та потре-бы и ако народъ вѣрный розвивати ся?

Чи може не хочете, абы наше селянство и наше мѣшанство двигнуло ся зъ нужды моральной и материальной?

Признаю ся отверто, что не вѣрю въ то, абы знаишѣвъ ся хотѣ-бы оденъ разумный чо-ловѣкъ, котрѣй бы на сѣй пытаня могъ дати одновѣдъ негативный, — чтобы сказать: нѣ! и не хочу бути Русинѣмъ, я не хочу бути вѣр-нымъ державѣ австрійской та цѣсарє-ви нашому, я не хочу стояти при нашѣй церкви, не хочу розвою и свободы руского народу, не хочу дѣнгєнєя его зъ бѣды.

То-жъ глґяте докола себе: народъ мой програму тутъ не то словою, не то дѣломъ, але цѣлымъ своимъ дотеперѣшнимъ житіємъ исповѣдує.

Чи жъ не бѣвъ то заховавъ намъ мону рѣдну, мону батьківъ та предківъ нашихъ въ цѣлѣй его красѣ и чистотѣ! Отъ оденъ остав-лѣй вѣрнымъ, бо тогдѣ, коли єи всѣ одступили, коли свѣтєка и духовна интеллигенція бѣсѣдою тою потурала, коли єи вѣстѣдали ся, — бѣвъ єи заховавъ підъ свою вѣдну стрѣху и тамъ єи плакавъ, нею бѣвъ высѣвѣвъ и выповѣвъ всѣ свои болѣи и жалѣ, въ нѣю зложивъ бѣвъ найкраснѣй свои гадки и идеалы. Се цѣлѣй е-го скарбѣ!

Що-до вѣрности для державы и цѣсаря, чи-жъ о томъ то народъ не сказано: "се Ти-рольцѣ Веходу"?

Чи-жъ не стоить бѣвъ твердо наче сказа-ла при церкѣй своїй и при батьківскій вѣрѣ? Глґяте, зъ якою ширюю ошѣкою бѣвъ свою вѣру в церковь хоронитѣ? якимъ ширямъ сердцемъ бѣвъ єи по можности краснѣтъ? зъ я-кою непохитною вѣрою въ доли и недолѣи підъ покровѣ той церкви бѣвъ горне ся!

Чи жъ бѣвъ не бажаетъ може свободы и во-лѣ та поступу? чи може не бажаетъ, абы єму було лучше на свѣтѣ, чтобы и въ его бѣконце заблыско разъ сонце?

Чи може не бажаетъ бѣвъ самъ двигнути ся изъ своей бѣднѣты и темнѣты?

Тому то выписали мы всѣ тѣ гадки на нашѣмъ прапорѣ, за котрымъ я стою и котро-го не то дѣлами але й грудьми моими боро-нѣти буду.

За что-жъ кидати камѣнями на тыхъ лю-дей, что вычитавши въ душѣ народу своего всѣ тѣ гадки, выписали ихъ на своемъ прапорѣ, двигнувши его въ гору на ясный свѣтъ Вожїй? По що и за что звати ихъ ренегатами, зрадчи-ками, "предателями", коли они, высказуючи тотѣй слова, побѣшли за голосомъ народу сво-го, за его гадками, за его чутѣмъ народ-нымъ!

Тѣ, что кажутъ, что програма тая, уста-новѣна тая — не народна, что програма тая малодушна, что она партійна, что она не обя-вляєтъ цѣлого народу нашего — тѣ люди оста-ють въ блудѣ. Она була, єсть и буде оста-ною такъ догдо, ажь самъ народъ рускій — то ядро нашої суеблѣности руской — не по-ставитъ житіємъ своимъ, щоденными змѣгана-ми своими инчѣ! Дока то не станєсь, — про-грама та єсть народна и буде!

Однакъ не только высказанье той про-грамы, але и поступованье наше названо зра-дичнымъ, бѣдѣстуннымъ. Кажутъ намъ: Вы въ цѣ-лѣхъ личныхъ, въ цѣлѣхъ одного только сто-ронничества, провокованый правительствомъ, вы-ступили въ такій спосѣбъ, что розбили клубѣ. Той закидъ рѣшучо бѣдѣряю, противъ него зъ того мѣсца, на котрѣмъ стою, а котре було, єсть и заведѣдъ буде для мене найзавѣтнѣйшимъ, рѣшучо протестую и кажу: сѣй закидъ — то несправда, и заявляю прилюдно, что не только руки мои, але й совѣсть моя чиста и непо-рочна! Не для себе, не для партїи, але толь-ко для народу своего, и только для него, до-биваю ся добра, добиваюся лучшимъ для него долѣ и глґдаю за дорогою, котра бы найде-

нйше вела до той мети.

Щоб докладно оцінити моє поступовань, треба безсторонньо і так основно проєктувати історію руського народу від того часу, коли він в державі австрійській по разі першій виступив на арену політичну аж до нині, як я то учинив.

Нема на те часу, аби вивести передь нами цілий той образ нашого відродження національного, — то завело б нас за далеко, — але дозволяю, що зб'ягляду на вагу отесу хвалі бодай кількома словами начеркну свою погляд.

По 500-літньому упадку нашому, по пережиттю цілої черги всяких розгромів народних, нашість рік 1848 а з ним і дух відродження всіх народностей.

Дві та батьки наші стали в той роць вивидити прапор народний. Повілять дух руський по цілому краю. Русь наша дивалася, ставали люди наші до праць, до спільної праці, горнули сл. вивидили дані інституції народні з їх аватів, творили нові, засіяв новий світ, і здавалося, що от-от і несабавом станемо вже сильні та могутні самі за-про себе, о власних своїх силах, така бо тогді була між проводниками нашими сильна віра в неспожиту силу власного свого народу.

Наспіла час реакції — і ті руху національного не були в силі убити, затамували його тільки.

Рік 1861 дав знов руському народові волю на полі праці національної — і знов передові люди наші стали під тим самим прапором до народної праці і працювали на той ниві... однак праця та тра-вила вже на опору, і то дуже сильну опору зб' сторони Польської і правительств.

Робота не йшла вже так легко, а коли введено урядовий язык польський, коли наші інтереси народні зано на ласку і неласку більшості польської, без всяких гарантій для поманованих наших прав, — деякі люди наші стратили віру у власні сили народу свого і перенесли спору, досі літературний, о народності малоруської на поле політичний, зробили так, як не раз то Польки робили в хвилях свого упадку, — звернули очі свої на поміч чужу, і вийшов злочастий маніфест в 1866 році.

От то то хвиля дала нам уподок, наша боротьба безсіншана, наше даремне шамотанье на всі боки, а що важливіше, люди справі нашої народній несприятелі верглися на нас, і коли ми, перешлі тільки найлучшою волею служебну добру нашого малоруського народу, нашого краю, нашої держави, забирали голос, — над нами переходили до порядку денного, закладуючи, що ми і для краю, і для держави, і для власного народу самі елементи деструкції. Наслідком того змарнувалися наші сили нападучі, — одні пішли в службу централізовану російському, другі пішли в службу польської більшості.

А тепер запитаєте ви самі себе, так як в рвучій хвилі поставив собі то питання: В чому причина того розладу, того нашого упадку? От в тому, що ми в рвучій хвилі не зуміли кріпкою рукою піддержати народного прапору з 1848 р., а сказали малодушно: Холім — то наші Паризькі! От в тому ціла причина нашого бідного упадку! — що ми стратили віру у власні сили, сунулися на чужу поміч; що ми замість стояти при прапорі народному на грунті реальних потреб народу, верглися на політику сльон ненависті, а така політика не може де нащо завести, як там, де ми нині знаходимося — до упадку.

Повернути! повернути! — сказав я собі, за венку ціну повернути ся з той дороги, а експонатувати факт, що коли ми станемо при том прапорі, при котрому стояли найлучші наші люди, — при котрому стояли до нині наші батьки, — при котрому стоїть до днес весь мій народ руський, — не знайдем в правительстві протиника, а протиню, правительством готово нас Русинів підирати, готово супротив нас змінити те першину для нас, для нашого розвитку народного так погубну систему, на підставі котрої переходить над всіма нашими найближнішими жаданнями, найкращими потребами народу руського до порядку денного, — я ані на хвилю не завагаю ся вивидити на світ ясний отес прапору наш, станути при ньому і боронити його з цілим жаром, з цілого серця, з цілої душі моєї.

З тим прапором стаю передь Вами нині я вно в отверто. Я за тим прапором піду в службу свого народу, бо виджу ясно, що в тепершній хвилі під його покровом може мій народ, досі поневіряний, роздобути собі лучшій долі, як тепершній була. Я прапору того не ошучу, хоч-би мене трапило те горше ворогованье, як то, котре мене несправедливо трапило, бо я вірю в будучість і в лучшу долю свого народу, бо я глибоко переконаний о тому, що мій народ, стоячи в тепершній добі твердо, позитивно та щиро при том прапорі, не розпаде ся ні в напруженні, ні в польоні!

(Конець буде.)

Рух виборчий.

З Калужа пишуть нам:

Дня 6 лютого с. р., с. в. в п'ятницю о годін 2-й відбув ся сильна нарада надь надходженими виборами до ради державної і виборчій комітету повітового. На сей день запрошено щиро дбаючих о добру народу патріотів для наради до дому Ви. п. Мелитова Теницького при ул. Долинській. — О. Ил. Губач; М. Теницький; д-р Яв. Курович.

Дня 30 січня являвся ся в Залішних — як пише Gaz. Nar. — комітет передвиборчий для виборів посла до ради державної з менших повітостей. Председателем вибраний П. Ілажевський, заступником П. Розникевич, до ширшого комітету покликані окол тридцять членів, переважно селян. Сей повіт творить один округ виборчий з повітами борщівським і городенським, а досі ставав з того округу тепершній заступник маршала у виборчій правоті, П. Хамець. Тому поручено П. Розникевичу порозуміти ся з комітетом передвиборчим повіту борщівського, а П. Цысному з комітетом городенським і дотепершнім послом П. Хамець. По том збере ся ширший комітет дня 8 лютого в Залішних і на ті збори запросит ся одпоручників вігданних двох повітів, щоби порозуміли ся до поставлення кандидата і як агідно поступати в переведенню агітації виборчої.

Дня 1 н. ст. лютого відбувся у Львові збори соймового клубу лівничів під проводом пресега д-ра Вайтла. На зборах порішено: Члени соймового клубу лівничів творять комітет передвиборчий сторонництва демократичного польського, діяючий на основі оповіщеної програми клубу. Комітет сей ділит ся на дві секції: львівську і краківську. Секцію львівську творять члени клубу замешкалі у східній частині краю, секцію краківську замешкалі в західній частині. Кожда секція має право доповнити ся прибувшими мужами довіри. Секція переводить організацію виборчу в містах і повітах, установлює комітети, именує одпоручників і т. п. після своїх гадки. Секція ділять порозуміти ся між собою в порозуміннях ся з передвиборчим комітетом центральним. — Клуб нараджує ся оповісти надь акцією виборчою і обговорює деякі кандидатури.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Ціла акція політична в Долишних крутить ся тепер головню окол виборів до ради державної. Акція виборча єсть тепер вже у всіх краях коронних в повноті розгоріла. Найбільшу увагу швертає на себе акція двох партій а то янжецьких лібералів і молоді-Чехів, як раз тих партій, котрі досі головню робили заколот в державі і через котрих мусіло прийти до ситуації, в якій тепер держава знаходиться. Що до лібералів то можна все тепер сказати, що їх шакем стоїть не найлучше. Партія та має сильних і численних протинників; протин не стоїть не лише клерикали, антисеміти, демократи а ще найважачіше і найменш ліберали-народенці, але она ще і сама в собі розпадає ся на наслідок всьляких интриг і амбіцій поодінавших своїх проводирів. Немецькі ліберали старають ся помагати собі всьлякими способами і вивидити навіть кандидатуру відьєського намістника Кільмансга, але той не приймає даючи обізнати, що правительством не хоче, щоби намістники кандидували. І в чеській таборі не видко досі ладу і кінцею яснійшої гадки; адже ся однак, що як між старо- так і між молоді-Чехами висторіє ся новий зміна в поглядях. Старі-Чехи, котрі зразу збілися були зовсім в толку, видать тепер, що їм годі і дальше бездумно стоїти і треба напружити всі сили, щоби при можливій якійсь зміні удержати бодай то, що народ чеський собі досі виборов а в молоді-чеській таборі думають — так бодай вийдуть з розговорів з деякими проводарями молоді-Чехів, номішуваних в декотрих газетах — покинути дотепершню опозицію супротив чесько-німецького уряду. Часть молоді-Чехів хотіла б очевидно заявити в новій раді державній такє становище, яке досі займали старо-Чехи, але більшість все ще стоїть на дотепершній становищі, хоч також зачинає кокетувати з Нимцями. Молоді-Чехи видали оного маніфест виборчий, в котрому кажуть, що они протинив відьєським точам угодностям, але все така готові погодити ся з Нимцями на підставі рівноправності, чеського права державного і нероздільності Чех.

Архиви. Франц Фердинанд д'Есть вийхав вчора о 3 год. по полудні до Петербурга. Передь вийходом своїм був архикнязь у російського амбасадора кн. Лабонова і конферувал з ним довгий час. Говорять, що архикнязь вернувся з Росії, поїде до Італії і там стратить ся з Царем з королем Гумбертом і наслідником престолу.

Клерикали і антисеміти думають утворити в новій раді державній великий клуб правительственный під назвою "католицького центру", а сподівають ся, що до того клубу приступлять також і декотрі посли славянські. Председателем того клубу має бути Цаллігер. На вчорашній конференції клерикалів і антисемітів висказав ся кн. Ліхтенштайн рвучо за введенням безосереднього загального права голосування доказуючи, що кождий повнолітній горожанин, котрий диває тагари державні, повинен мати право виборче.

„Прават. Вєстник“ доносить в часті урядовій, що російській наслідний престол а з причини лихого стану здоров'я мусів перервати свою подорож на Вєхд. Царевич вертає очевидно вже доміж.

З Одеси доносить, що там і до Севастополя прибуло тепер 10.000 войска, котре має з сизх міст вийхати до Батуму,

щоби відтак екринити залогі на Кавказі.

До Pol. Corr. доносить з Петербурга, що тамошній круги правительственный посать ся в гадку викликати ще підчас тепершньої сесії фінляндського сойму якусь маніфестацію, котру мали б устроити президенти Фінляндії. Дехто бажає, щоби та маніфестація наступила як найкорше, бо в такий случаю царь без всякої церемонії дав би ся наклонити закрити сойм. Коли б дійство такє стало ся, то в такий случаю предвиджують круги правительственный, що сойм фінляндський застануват на довго свою діяльність а може і на завжди перестане иснувати. Комісія зложена з членів фінляндського сенату, російського департаменту кодифікаційного і делегата міністерства справ ведливости, котра в осени розвіджуєла відносини Фінляндії до російської держави, орєла категорично, що сойм фінляндський єсть лише тільки дорадчим, котрому царь дозволяє також право порушувати справи законодавчі. Царь має отже необмежене право видавати всякі закони незалежно від сойму; а коли б сойм в нарадах надь змінами, як він показав ся конечним, робив трудови, то царь має нове право внести дотичні закони в життя не одностань до сойму.

Криза в італійськом кабінеті досі ще не залагоджена. Показує ся тепер, що Крісчі таки самі зинив свій упадок, бо без потреби наразив собі ліберальну правнцю, котра єго досі вірно підирала. Коли прийшла справа податку відьєрків, зинили єму проводирі правнці, що партія ліберальна згодил ся на той податок, але підь условієм, щоби міністерства війни і маринарши вичерпули з бюджету бодай 15 мільонів. На то Крісчі сказав, що ледви чи то буде можна зробити, і на томє стало. Коли відтак розпочалась дебата, поставив Крісчі зовсім несподівано вогум довіри, а при томє ще і розгоричив ся та сказав, що фінансом стоїть тепер лівше, якє стоїли відьєрків до 1874 р. коли правнці придержували ся не лише безглуздо, але аж до рабства годігон чужій державі (очевидно Франції) політиці. Слова ті викликали в палаті величезну бурю і протин Крісчіного піднялись тогди грбні протести. Коли відтак прийшло до голосування надь вогум довіри, упало се внесенє, бо за ним було лише 123 голосів, а протин аж 186. Палата ухвалила тогди не приступати до спеціальних дебат надь законом о податку відьєрків, а Крісчі зинив, що він мусит пійти до короля і просит, щоби засіданье закрити. Середь загального замйшання закнчило ся засіданье в дн 31 січня, а криза ще і досі не залагоджена. Яке вражєня викликала ова в Європі, легко собі предстатити зважнши, що Крісчі був одним з тих, що заклачили тридержавний сойм.

В Бруксєлі проявив ся оногод до сьїт небезпечний соціаль-революційський рух між войскам. Кілька соть войків з міліції, котрих покликали на част демонстрації за загальним правом голосування, а відтак не пущено на урлоє, вийшли з касарн і сівачою маршем ішли та вєльїх соціалістичній пєнє, стали ходити уллицями міста. Поліція мусіла збройно виступити протин них і їх розбавити, при томє багато з них зараз арештували. В містє настав великий неспокой, а в кругах правительственных побоюють ся, що такє демонстрація ще повторять ся.

НОВИНКИ.

— Перше засіданье невоибраного видалу тов. „Бєн“ відбув ся завтра т. є в четвер о год. 7-й вєчерє в комнатах тов. „Бєн“ при ул. Орменської ч. 27. На том засіданні видалу уюкстатує ся рвучо а буде нараджувати ся надь справою вєчерє в пам'ять роковин смерті Шевченка.

— Розрєва наріа протин в. Аїтала Ковальського, обжалованого о підпал, закінчалась вчора по 8-й год. вєчерє. На нитанні, поставлений трибуналом, відповів суду приложий так: На І-ше нитанье головню: Чи винен о. А. Ковальський, що в нитр підпалє чужої власности більшє анжє один раз підложив огонь, а то раз на под, а другий раз в коморі Анни Лозинської, вє наслідок того першого разога огонь дійство зинив ся? — відповів суду приложий одноголосно: ні; — на II-ге нитанье головню: Чи винен о. К., що в поч в 20 на 21 вєрєня 1890 підложив в містє нитрї свої движности, виставивши тмь також чужу власности на небезпечність? — відповів 9 голосами: ні (3 голося: так); — на III-ге нитанье вєвентуально (коли б заперечєло 2 ге нитанье): Чи винен о. К., що в нитрї нанєсти краківському товариству убожєвнї шкodu по-над 300 зр., заглядно по-над 25 зр., підпалєв свої движности без виставленя через є чужої власности на небезпечність? — відповів 9 голосами: ні (3 голося: так). — На підставі сєго вєрдикту убожнїх трибунал о. Ковальського бє обжалован, а що прокуратор не зголює жалобу неважноти, то і винуєно єго сєчась на волю.

— В справі видалу медичного при університеті львівськом вєла нарады анкета, скликана до Кракова, підь проводом відпрєдєдєла кр. ради школьнє, д-ра Вєжжєвського. В нарадах вєла участь: одпоручники намістництва протємєдєк д-р Марунович, одпоручник львівського університету д-р Радзєвський і профєсори краківського університету. Анкета приступила до нарадє жєритичних на підставі вєстїонєра намістництва, беручи на вєгляд тепершній станє видалу медичних вє монархї вє вимноє

Вєднї. Анкета вєказала гадку, котрі кєдєри для нового видалу медичного уважє за конєчї, а котрі за пожедї, і тому вєдєно нарады лїшє надь кєдєрами конєчними, пошїшючи вєстїю пожедїм кєдєрї рїшенню будучого видалу. Однє обговорєно потребі вє вимноє кождої кєдєри, основанє поєдїнок кєдєрї вє утворєнє потребного персоналу. Для теорєтичних вєкладів призначє потребним вєбудувати у Львові три будинки, а вимноє будинкє для анатомїї описової, такожє „будинкє для фізіологїї, хемїї і фармакологїї, та будинкє для анатомїї патологїї, загальної медїцини судової і гігієни. При примїчноє кїнікє має у-вєгляднїтє дотєпершнє помїщенє шїтальнє, о ськобї то буде годїтє з вєкладами кїнікє. Дотично наїдєдїв на кєдєри, то роз-кєдїлось о поїнформованє міністерства, що не хлїбє людей відповїднїх. Кєдєдїв не прєд-стєвляєно, бє поєдїнок кєдєрї, вимноє практичї будуть отворєні аж по лїтємє часї. — Внесєна анкета будуть прєдложєні окрєдї комїсіє, котра зберє ся у Львові і остєточно прєд-ложєть цїломє вєготовлєний прєєкт разом з кєшторєсами міністерству прєєстї.

— Конєскрїпцїя у Львові. Львівський корєспєдєнт N. Reformaty (r) доносить так: Бюро статистичнє кїнічї справданє картє конєскрїпцїї. Сє вєрїфікація вєказує дуже корїстний рєзультат. По 118.000, якє вє разє обчислєно, але вє гороє 188.000 люднотї числїть Львов, отже може вєвєличити єя значимє прїростомє мешканцїв. Вє послїднїх дєсяти лїтахє прї-було людей 15.000, а сє знатїть 14 прї. Конєскрїпцїя даєть підставу до дєяких цїкавих закнчєнї. Найперше трєба піднєсти, що жидї вє вєлїчєно прєвєжачоємь числї зинив, що уживають сталє язык польськї. Лїшє незначна частї жидїв подєла за свої язык розговорнїй, нїмєцкїй, а вимноє дє-не-дє готовоє жаргон. Вєлїкою несподїванкє єсть факт, що дужє мало бє лєдєв 300—400 картє конєскрїпцїї вєвєнєно по рускї. Що-до рєзновї мїста Львова, то найбїльшїм єго вєказує найбільшї прїростї, єсть дїлянцї Геродєцкє. Можна сказати, що Львів розширює ся напратї сєї дїлянцї, котра маєть такї центри, якє дїрїє вєлїчїй, касарн, магєвнї войсковї і т. п., має також найбільшє уєло-нї до розовє. Тому то і має сє дїлянцї тїль-кє мешканцїв, що иншї дїлянцї разом вєлїт. Сама уллиця Геродєцкє числїть 5.600 людей, а Кєлїмїрєвскє 3.600 людей, протинно єе такї уллицї сєрєдїєти і вєнїх дїлянцї, якє Вє-торїє або Снарбївскє числїть лєдєв по-над 1.600, Сїкуєвскє 2.800, а Рїнокє 2.300 меш-кєнцїв. Зє рєшты уллиць гарнє число мешкан-цїв вєказує ул. Личакєвскє, бє 4.300, однєкє сє не дїєтє, бє сє уллиця єсть найдовшє у Ль-вї і тїгнєсь аж до границї Вїнїкє. Сама жє дїлянця Личакєвскє значно підїуєла підь вєглядомь посєдєнє і зинив послїднє мїсєє мїжє прочими дїлянцями.

— Вєдїть вєрїєнє розписанє конкурє на двї мїсцї вєдїрїчїх учїтєлїв-господєрствє сїль-ского. Вєдїрїчїй учїтєль єсть функцїонєрємь краєвнїм і єго такї підїнєний бєзосєреднєо вєдїлїон краєвому. Задєчє єго єсть: 1. Удїлїти господамь сїльським вєзгєдї, прєдє вєсьмє жє сїльським радї і указомь дотично вєдєнї і підїнєнїя господамь сїльським о сїльськє у вєсьх єго сєлуєх 2. На жаданє видалу краєвого удїлїти вєдїлїон краєвому а вє поручєнїя тогємь та-кожє ч. к. вєзгєдїє правїтельствєннїм і рє-прєзєнтатїємь повїтовнїм фєховон єїнії дотично спосєбамь підїєсєня господамь сїльсь-ским. Вєлїше означєнє обєзгєдїє краєвнїх учїтєлїв вєдїрїчїх обєймає інструкцїя, вє-дєна видаломь вє 1889 р. До мїсєч тїх, котрі будуть на разї прїорїтєчно обєзгєдїє, єсть до-лучєно платїти рїчно вє кєотї 1500 зр. та рїч-нїй додєтокє на коштє подорожї вє кєотї 500 зр. Комїтєнтї мають вєнєсти до видалу кр. своє поданє найдїльнє до 15 мєртє 1891 р. і залу-чїти вє нєх: 1. Свєдєчє, дозвєлючї одпо-вїдїу кєвалїфікацїю до обїятї мїсєч, о якє старїють ся, вимноє: а) свєдєчє зє поїбїчєнїх студїї фєховнїх; б) свєдєчє зє дошєн і зє добрїмь уєнїємь одбугон вє краю практичї вє господамь сїльським званїю; в) свєдєчє зложеноє конєту кєвалїфікаційнї на учїтєлї вє вєлїчїх школах рїчїнїх. 2. Мєтрїку урєдєнїя. 3. Кєротку бїогрєфію. Кєдєдєтї, котрі вєказуєтє єя тоєчїмь єнєнємь годєвї рєгатон худобї і господамь набїловон, котрі ажє буги вє вєнєно учїтєлїськємь, будуть мати прїорїтєтно прєдє вєнїшїми кєдєдєтїми.

— Загальнї зборї „Академічєского Крїжнє“ одбуги єя оногод, прєбї вєбїрїти нового прєдєдєдєла, бє дотєпершїм прєдєдєдєлємь П. Ропїчїй за-дє недуги не мїг вєвїнювати дальшє своїх обєзгєдїє. Прєдєдєдєлємь вєбїранїй П. Трушї, дотєпершїм кєсієрємь, а кєсієромь П. Тиховнї; прочї члєнї видалу поїнїшїхє тї сємї.

— Кєдєрє розовєрє вє поку драгїєнє, єтєцїонєва-на у Львові, напратїє вє мїсєцї мєртє с. р. вє-дєтї до прїзнатїго уєнїку 37 штукє конєї служ-бєвнїх поїнїшє 7 лїтї вїку. Зголюєнє прї-ймє ажє тепер і удїляє полєсєчє командє вї-сїєна підь ч. 46 прї ул. Кєпернїкє, або такожє мїсцї урєдє кєатїруєнїкє вє рєлугїї.

— Жидївнє держанє. Вє берлїнськємь товари-єтї єтїографїчєскємь мєлє д-рє Єстє вєкладє о Сурїнамї. Бєтї вє послїднє гєлєндєрєнє вє по-луднїєвї Амєрїчї і зинивє сєрєдїу частї т. з. Гїннї; на вєнєчїє має англїєску колонїю а на полуднє Бразїлію, трєтїнє бєжєм прїєнїєє до мєрє Атлєнтїчєскої а чєтвєртїє до Гїанїє єрєн-цєвскє. Мєє прєсторє 119.321 кїльмєтрєв кї. і 73.000 мешканцїв, вє котрїх єсть лїшє 17.000 автохтонїх. Бєтї сє державє вєключно жидї-єнє, бє лїшє губернаторє єсть хрїстїанїємь а прєчє посєловєно то жидї поїри малого чїсла зє-гїбачїонь рємь чєрєвошкїрїх. Годєлось бє-от-жє — нажє д-рє Єстє — сїрєвїтї тамтудї жидї-вєку єміграцїю.

— Транєуїлїєнїє. Рєзолїдї вєказали, що вє-крєвї дєяких зївїратї не можуть уєстїгнїє бєцї-лї, бє кровї убивєє их, а тїмь сємїмь і ор-ганїзмь такогє зївїратї нєдоступнїй для певного рєдє нєдугї. І такє розєдїєно, що кождє нєдє-

Предплати на „ДЗЛО“ и максималноста на инсератите платат
у Ланови.

Выдавництво „Дѣла“.

Сравозданье посла К. Телишевского.

[Протокол сессии посольского в Турция 17
(29) сессия 1891.]

(Конец.)

ду русского одя мнатороделья всякого, а за-
лагодилиш ту сирину, закотили рукави и са-
бираймо ся спозбно до той працѣ реальнои,
до котрой одя давна народъ нашъ насъ за-
вымыва, до працѣ около ея культурнои и э-
кономичного добра... Гляньте только по-за се-
бе: сколько то тамъ лежатъ людей зужатыхъ,
амарованныхъ безъ всякого для народнои
сирины добра, а буля то наилучшій силы, —
кѣлько тамъ сердце ширшихъ пореотало бити,
закостенѣло, не принявши сподѣваемаго на-
родомъ добра! Гляньте кругомъ себе, гляньте
на свой народъ: та-жъ тамъ крайна тьма,
крайна нужда и бѣда, а вы его тянете на
бѣи, которого бѣи не розумѣя, а бѣи вѣе зъ
вами, бо маа надѣю, що вы его доведете до
лучшомъ долъ, до куща лучшого хлѣба, до
крытыхъ бодай тои освѣты и культуры, котрою
сѣе нынѣ цѣлый захѣдъ Европы — а мы за-
мѣсть того прямо ся о те, зъ чого народона-
цѣваго хѣсна.

Председатель: О. Саламонъ має
голосъ.

Вы какжете: чому я васъ передъ закладами незлобности не обороняю? Динне жадаю! Чи-жъ вамъ то закладъ робить? Представте собі, якъ бы я бувъ станову и сказавъ, що той закладъ незлобности и шестры не односить ся до священства турчанского почиту. Якъ бы тая оборона викала? И якъ бы вы супротивъ той обороны выгладали? Чи-жъ не була бы то межежа для васъ самыхъ прислуга? Та-жъ то прагадувало бы наглядю — стѣлъ и позжидъ. Що и васъ за такыхъ, оныхъ буди бесѣда, не державъ и держати не могъ, даюамъ наилуччимъ була моя особа, мое посольство. Чи-жъ треба вамъ було лучшего бдѣртя того закладу, якъ выборъ мене на посла? Слы бы я бувъ дѣйствию васъ вѣзати на оборону и иншъ неведъ вамъ станову та

Подarki числятся ся по 10 пр. без стипенди.

REPRODUCTION PROHIBITED OR AS TO R.P. OR C. VERNE.

коротка: „на Русь все по руски“. И я бы так сказал, коли-б я видел, что на нашей земле крѣмъ Русинѣвъ нѣшн народности нема. Але я выходжу зъ фактичного стану рѣчей. У насъ есть дѣя народности: руска и польска, обѣ мають нѣшн право до вѣщованн и до розвою, — а хотѣ-бы мы культурою нашою довели до того, що мы бы були въ силѣ права диктувати — бо-жъ только культурою а не шумными та пустыми словами на ефектъ обчисленнямъ народѣ дѣянути ся може до того становиска, — то же я тогды мѣя народѣ пошану права меншости, а зъ певностю не збѣде бы на дорогу политикѣ експіраціонной — и я до такой политикѣ руки нѣколи не приложу, бо то политика брутальной силы, чужа и агубна славянскимъ народамъ. Менѣ въ той хвилѣ приходило на гадку поезія Маркіяна Шашкевича, першого нашего поэта народного, „Веснянка“ — знаєте, отъ-та, що починає ся словами: Цвѣтка дробная моліла нешкучу“ — „щобъ-мы згорнула весь свѣтъ до себе“ — и менѣ здаєсь, що сего блізкаго цвѣткою — то нашъ народъ малорускій: бѣдъ до себе але не подѣ себе хоче красою своєю, своєю толеранцією, своими идеями и гадками весь свѣтъ пригорнути, а не подгорнути. То его политика! Сли-жъ слова згоды не мають бути пустою фразою, дуренсьемъ себе и другихъ, — то по що-жъ адала ся вся наша бѣда о якійсь згодѣ зъ Поляками?

Предсѣдатель: О. Саламонъ має слово.

О. Саламонъ: Я хочу выкавати погляды 1-го числа „Слова“.

Предсѣдатель: То не есть предметъ нарады, длятого обдираю вамъ слово. Маєе слово о. Яворскій.

О. Яворскій: Въ краю нашомъ бѣда. Намъ домагаєть ся, щоби податки не были велики, щоби тягари всякій насъ не гнобили, и за то надежеть ся честь послови, что такъ широко насъ на поля экономичнымъ заступавъ. Иша рѣчь що-до политикѣ нашою. У насъ есть на дѣлѣ три партіи: стара, молода и радикальна. О той послѣдней не буду говорити, бо се партія далекою будучности. Що до двохъ першихъ не вижу такой рѣзкой рѣзницы и си на дѣлѣ нема у насъ, бѣдай на провинціи. У насъ веде ся сибіръ той безъ всякого подставы. Та-жъ самый ученій мѣжъ собою въ незгодѣ, отъ Миклошачъ а Янчъ; одиѣ кажутъ: одиѣ народѣ, а дѣя народности, другіѣ: два окремій народы, а третій: одиѣ народѣ и одна народность, а два только идіомы. Не переносимъ сваривъ литературно на поле политикѣ, бо то на нѣчо не адалось, и длятого дивно менѣ, чому не всѣ поэмы а только часть ихъ заинавтуровали тую политикѣ. Я не годжу ся зъ тою перемѣною литературы на политикѣ, такъ якъ не годжу ся зъ поступованьемъ нашихъ послѣдъ. Хотѣли мы чого доуказати ся, треба намъ було же заждати, коли-сьмо вже только ждали; треба було же заждати, бо я обавляю ся, що мы на томъ але выйдемо. Правительство насъ потребує, то-жъ належало же вычекати. Мы маємо спѣръ зъ Поляками — робимъ самый мѣжъ собою згоду, бо готово такъ вѣдати, що правительство буде tertius gaudens. Погодимъ ся мы въ краю. Я власне въ томъ посредничствѣ вижу блудъ политичный, бо готово выйти зъ того, что той tertius gaudens насъ выхвѣнує, — хотѣвъ въ добру волю нашего посла и сильно вѣрую.

Мѣстопредсѣдатель: П. Телишевскій має слово.

Посолъ Телишевскій: Що до первого замѣту, что у насъ бѣда крайна та что намъ старати ся, абы не было такъ великій податокъ, — то я дуже добре знаю, и длятого то я въ первый радѣ бѣдавъ свои силы и свою працю тымъ справивъ.

Що-до другого справы, то скажу коротко отсе: Кому въ сердцѣ, въ душѣ, въ вѣстѣхъ не записано, что бѣя Русинѣ, что бѣя дитина руского народа, что народѣ той бѣя каждого вишого народу славянскаго окремій, — тому не поможе вже нѣшн наука. Въ сердцѣ то треба мати записавъ, а не въ книжкахъ — бо бѣда въ нами, сли бы мы доверва у Янчѣвъ, Миклошачѣвъ, у Гречѣвъ, Далѣвъ, Пышнѣвъ, Шляхерѣвъ, Абелѣвъ, Малановскѣвъ, Кіркѣвъ, Лавровскѣвъ, Ганковѣвъ, Жигецкѣвъ, Максимовичѣвъ, Костомаровѣвъ и у прочѣхъ шукати мали почути нашою гѣдноста національн! Кто того въ собѣ не носить, — тому всѣ они на нѣчо не адалось!..

Що-до послѣднего замѣту, я не говорю напевно, что помиренье зъ правительствомъ приносєе намъ уже все, что народовѣ нашою до его розвою потрібне. Нѣ, я того не казавъ, а въ того казати не могу. Тамъ я чоловікъ, якъ каждый, я не непогрѣшимый, помилати ся могу, — можуть знати ся люди, что наилучшу волю выхвѣнувати зумѣють. Однакъ я маю подставы приписати, что мы на той дорогѣ, показавши дѣлами добру нашу волю, доведемо тымъ скорше до згоды зъ народомъ польскимъ.

И я бувъ и съмъ той самы гадки, что о. Яворскій: намъ, сли годати ся, то зъ Поляками. Але знаєте, панове, мы нашою политикѣ довели вже до того, что мы найшли ся въ крайній опозиціи супротивъ правительству, супротивъ усѣхъ сторонницѣвъ польскихъ ба навѣтъ супротивъ нашего теперѣшного епископату. Мы довели того политикѣ до того, что намъ нѣшто вже не вѣривъ, навѣтъ селяне малорускѣ насъ бѣдурали ся, ба, мы довели до того вже, что Русинѣ Русинѣвъ не вѣривъ. Тому розладова треба було вже концы подожгати! — австѣ, пакуючи на ту дорогу, треба було бѣя когось зачати. Въ соймѣ мы были цѣлкомъ изпользованы наслѣдкомъ нашего безпротравного постановля, — намъ нѣшто не вѣривъ. Очевидно, ко-

ли правительство показало ся прихильнымъ, — бѣя него мы розпочали, бо-жъ въ теперѣшній добѣ оно одне дає намъ поруку, что дѣло розпочате не побѣде марно для народу нашего. То вынести вамъ причину, за-дѣя чого мы старали ся, уабыти въ контактѣ зъ правительствомъ.

Кажете: чомъ мы не ждали? чомъ мы у Вѣднѣ не робили? — Може бути, что акція у Вѣднѣ не навесла бы була на насъ такой прикрои ханѣ, — але супротивъ та-кихъ тяжкихъ обставинъ годѣ було вже ждати, — а что до Вѣднѣ... то хиб-жъ Вамъ вѣдомо буде, что и Вѣднѣ не до-конце такъ тамъ на насъ чекає...

Мѣстопредсѣдатель: О. Прухняцкій має слово.

О. Прухняцкій: День той для насъ дуже важный, бо-жъ край цѣлый интересує ся предметомъ, который трактуємо, длятого закованно цѣлу повагу и тактъ.

П. посолъ сказавъ слова: „Umkehrten, umkehrten!“ Та слова зробили на мене несприятне впечатлѣнне. Зъ-одни намъ вертати ся? Чи-жъ мы ходили крутыми дорогами? Та-жъ народѣ нашъ заведѣтъ бувъ льоляный супротивъ каждой державѣ, до котрой только и-де-жъ; такъ бѣя заведѣтъ стоявъ вѣрно при своей церквѣ; такъ самъ п. посолъ сказавъ, что до насъ, выборѣвъ его, не обидѣть ся те, что говорено въ соймѣ и по-на соймѣ. Вѣдай чи не вызвавъ бѣя насъ, щоби мы повернули зъ дороги тыхъ роздорѣвъ, на котры мы попали черезъ дѣлаи его и его товаришѣвъ, — днѣсь навѣтъ въ родни споры, — что-жъ намъ помогутъ концесіи! Выборы за плечима, а мы розвѣдываѣмъ. Доси мы постунали солідарно и могли чедати на усѣхъ, — а теперѣ? Чи и о скільки мы можемо мати пожитокъ изъ примѣренѣ зъ правительствомъ; чи и о скільки оно зобовязане, — не знаю, но думаю, что п. посолъ повернути повиненъ зъ протавну сторону и старати ся загонти тую рану, бо мы слабѣнкіи, церквою только и бѣсѣдою нашою стоимъ, — роздорѣ и вражда хочъ-бы и при найбѣльшихъ концесіяхъ нѣчо намъ не поможуть. За дѣяльнѣсть и посла на поля нашихъ экономичныхъ и всякихъ нѣшнихъ справъ належати ся бѣя насъ честь и слава, бо бѣя насъ заступавъ широко и дуже добре. Вѣрую сильно въ его добру волю та въ его честный характеръ, и маю певну надѣю, что бѣя доложитъ всѣхъ силъ, абы привернути давне согласіє — и въ томъ дусѣ понимаю слово „umkehrten“, и звываю его, что-бы на тую дорогу аступавъ.

Посолъ Телишевскій:

Слова „umkehrten“ пригадавъ я не вамъ, но всѣмъ тымъ, котры, поклавши прапоръ народный, сѣють бѣя року 1866 въ руской роднѣй нашѣй роздорѣ, — тымъ, что насли политикѣ на роду руского на поле всякихъ спекуляцій. Я ибѣду солідарно, але только зъ Русинѣми, что постоятъ вѣрно при народномъ прапорѣ, при правахъ народу, котрыхъ я бороню такъ якъ вождий честный Русинѣ боронитъ ихъ повиненъ. Зъ дороги той я не поверну!

Сли бы однакъ показало ся, что дорога porozumѣня зъ правительствомъ не доведеть до той мети, котру я собѣ за цѣль пославаниа моего поставивъ, то есть: до подагодженѣя спорѣвъ національныхъ въ нашомъ краю, — будѣте певни, что я першій зъ тон доро-ги заверну, приду до насъ и аложу мандатъ мой. Доки то не наступитъ, — доки не пересявѣду ся, что всякіе заходы на томъ поля суть безуспѣшны, — я, хотѣ-бы вы менѣ и заветовали недовѣрѣе, не аложу мандату, бо се було бы въ теперѣшній хвилѣ правдивою радѣю моего народу и его интересѣвъ. Тому то лишаю собѣ повну свободу дѣлаи и свободу: чи въ загалѣ и коли въ даномъ случаю я мандатъ аложити буду мѣгъ.

Я сѣйчинѣ.

Предсѣдатель: О. Яворскій має слово.

О. Яворскій: Вашу замкнуту дискусію.

Предсѣдатель: Бѣя внесенне замкнуты дискусію. Записаный же до слова о. Яворскій. Кто есть за замкнутымъ дискусію?

Голосы: Вѣ! Нѣ, не вѣ!

Предсѣдатель: Констатирую значну бѣльшость за замкнутымъ дискусію. Дискусія замкнута. О. Яворскій має слово.

О. Яворскій: Я звѣртаю ся до Васъ, Вп. наве после!

Выбираючи васъ, Высокопозажаный пане, своимъ посломъ въ свойѣ часѣ, мы на васъ покладали якъ наибѣльшій надѣвъ, що яко честный Русинѣ а при томъ дуже талановитый чоловікъ будете вѣрно заступати интересы нашего повту и всего руского народу.

Дотычно справѣ экономичныхъ, админістраційныхъ, просвѣтныхъ, фінансовыхъ якъ цѣлого краю такъ и спеціально справѣ нашего повту заступали вы все то якъ наилучше, за что намъ сердечно дякуємо, и маємо повну надѣю, что вы при своихъ дарованяхъ, при своей великій честности яко широ-руска душа насъ дальше такъ само заступати будете на поля парламентаризма займете дуже видне становище — и дотычно тон нашѣй акціи заявляемо вамъ наше повне до-вѣрѣе.

Що до акціи политичной переведеной въ послѣднихъ днѣхъ сегодняшн сесіи соймовѣ, а именно дотычно заходженѣя зъ правительствомъ кравчимъ въ якійсь зношенн, якій предприняла одна часть послѣдъ руского илюбу, до котрыхъ и вы приступили и взяли

чинный удѣлъ, — мы выборѣвъ вашъ на тую акцію не годимо ся, а то по той причинѣ, что черезъ нашу тую акцію и нашихъ единомышленникѣвъ илюбу рускій — велика наша подпора — розбивъ ся, а правительство не додержитъ даного слова, и чѣго Русинѣвъ не дасть и такъ насъ не вѣсть Русинѣвъ, выведе въ поле. Тымъ дѣломъ поновили мы и нашѣй единомышленники-Русинѣ великій блудъ политичный. Вамъ треба було выждати, або въ даномъ разѣ въ Вѣднѣмъ заходити въ контактъ и тамъ своего дождати, або въ Поль-камы, зъ котрыми ту живѣмъ, а хотѣи они до той агоды теперѣ же не способны, то выче-каймо, ажъ они до розуму придуть, бо иначе, якъ межъ нами а ними згода въ краю не наступитъ, то она скорше же загинуть, якъ мы. Дотычно отже тон акціи одини, ибѣла нашѣй гадки цѣлкомъ ошибочною, заявляемо вамъ наше недо-вѣрѣе.

Прому цѣле те внесенне мое поддати подѣ голосованне.

Предсѣдатель: Кто есть за внесеннемъ о. Яворского, най поднесєе руку!

Голосы: Вѣ! Вѣ! — Не вѣ!

Предсѣдатель: Констатирую, что зъ вышнимъ количествомъ голосѣвъ внесенне о. Яворского принято. Порядкомъ дневный вычерпанный, то-жъ замыкаю засѣданне. Оддючи честь нашою наймалоштивѣйшиму императору, зношу многѣлствѣе.

Зборный обѣщавали тричи „многая лѣта!“

Предсѣдатель: Вношу такожъ много лѣтствѣе въ честь комисаря правительственного!

Зборный обѣщавали такъ само якъ императорѣмъ трикратно „многая лѣта“ правительственному комисарю.

На томъ вѣче закончено.

Рухъ выборѣвъ.

Зъ Чорткова одержуємо слѣдуючу

Одразу:

Маємо честь запросити Впреп. Отцѣвъ, Впов. Панѣвъ, Селанъ и Мѣчанъ на перед-выборѣй зборы, который обдудуть ся въ Чортковѣ дня 10. и ст. лютого о годнѣ 11-ой въ цѣли выбору комитету выбор-чого.

Чортківъ въ лютомѣ 1891.
І. Михалевичъ, депутатъ чортковскій. — А. Луканевичъ, парохъ Бычковецъ. — Н. Галушник-скій, парохъ Зеняча. — Стефанъ Гринчишкѣвъ, господарь. — Старикъ, господарь.

Демісія д-ра Дунаевского.

Демісія д-ра Дунаевского не прийшла — якъ теперѣ доносѣтъ зъ Вѣднѣ до польска-хъ газетъ — такъ зовѣтъ несподѣвано. Онъ мавъ навѣтъ самъ въ недѣлю дня 1. с. м. дати сидѣ-вати своимъ гостямъ, что были у него на кар-тахъ, что же сего тыждѣя перенесєе до Кри-кова. Пригадуємо такожъ, что же давѣйше ходила по Львовѣ чутка, что Дунаевскій має стати губернаторомъ австро-угорскаго банку; показуєсь теперѣ, что тому сопротивляєсь Ма-дары. Кажуть, что Дунаевскій не мѣгъ пого-дити ся зъ г-р. Таффе въ что-до будущаго скла-ду рады державной; бѣя обставявъ рѣшучо за тымъ, щоби теперѣшну правичю поддер-жувати всякими способами и поддирати старо-Чеховѣвъ зъ Чехѣвъ а клерикаловъ и антисемі-товъ въ Австріи и тымъ способомъ ослабити лѣвицю. Того самого погляду мали бути мі-ністры Фалькенгайтъ, Пражскіи и Залесскій; противлялись министры Гавъ, Бакесемъ, Шен-борнъ и Велзергаймъ а г-р. Таффе рѣшавъ на некористъ Дунаевского.

Новый министръ фінансовъ д-ръ Штайн-бахъ есть смѣломъ фабриканта золотарскихъ виробѣвъ и родивъ ся у Вѣднѣ 1846 р. По скѣченію студій правничихъ бувъ лѣйше частъ конципіантомъ адвокатскимъ и хотѣвъ стати адвокатомъ, але мін. Глазеръ цыкликавъ его до министерства оправданности и тутъ дослу-живъ ся бѣя въ короткѣйшѣ часѣ до шефа сесіи и вѣвъ рефератъ законодательный. Онъ бувъ вице-предсѣдательмъ правичон комисіи несмытовѣ а неразъ аступавъ въ парламентѣ яко комисаръ правительственный. Має то бути чоловікъ дуже адобный и знаменитый кодѣ-каторъ. На фінансахъ знає ся бѣя — якъ ка-жутъ — мало, але має бути знаменитымъ юристомъ. Особливо занимаєть ся бѣя студіями социальными и всѣ законы о обезпеченіи ро-бѣтничковъ суть его дѣломъ.

Говорить, что Штайнбахъ поклоняно лишь прозѣрично до министерства и длятого не именовано его лишь управителемъ министер-ства, щоби всѣляи партіи не убѣдали ся о ту теку. Коли Хлюмцекому удасть ся угру-пувати около себе бѣльшу партію, то бѣя стане министромъ торговлѣ, Бакесемъ міні-стромъ фінансовъ а ки. Шенбургъ придетъ на мѣсце Фалькенгайна до министерства рѣль-ництвѣа. Поляки сподѣвають ся, что до міні-стерства буде покляканный же и якійсь По-лякъ, который бы забезпечивъ правительству прихильность поляковъ. Найбѣдновѣдѣйшимъ до того — кажутъ — бувъ бы Яворскій, предсѣдатель коды польскаго; зъ другой стороны агадують зноу про поклякание до міні-стерства Вѣднѣскаго а такожъ припуска-ють, что може министромъ рѣльництвѣа стане якійсь Полякъ.

Про демісію Дунаевского доносѣтъ до Dziennik-a Polsk-ого зъ Вѣднѣ: „Демісія була вже бѣя дѣлѣти днѣвъ постановлена, однакъ же что-до насѣдника не могло прийти до згоды. Предклядано теку одному членовѣ зъ уѣв-ренион дѣлѣвъ, але той не хотѣвъ ен при-ймати, бо жадавъ гарантіи для своихъ партіи, гарантіи, котры надали бы были кабинетови

характеръ партійный. Але г-р. Таффе рѣшавъ ся утвердити кабинетъ, который бы оперѣ ся на такій бѣльшости, котра творила бы ся лишь бѣя случаемъ до случая.“

Вся преса вѣднѣска обговорює широ-ко демісію Дунаевского а органѣ центральнѣвъ N. fr. Presse дає ему на дорогу остру обди-раву. Взагалѣ вся преса вѣднѣска надить въ унаду Дунаевского упадокъ дотеперѣшнѣй бѣльшости парламентарной. Fremdenblatt ка-же, что демісія Дунаевского есть доказатель-ство, что правительство не думаетъ опирати ся дальше выключно лишь на правичю. По-клякание Штайнбаха до кабинету есть вы-разомъ тон гадки правительства. Зъ Ду-наевскимъ уступая зъ кабинету властный эле-ментъ партій. Взагалѣ всѣ партіи, котры доси не мали въ парламентѣ нѣякого голоса, на-дѣють ся теперѣ по уступленію Дунаевского користныхъ для себе змѣнъ. Клерикалы гѣ-шатъ ся, что г-р. Таффе аступитъ теперѣ на зѣ-вѣстѣи нишу дорогу, демократы сподѣвають ся такожъ змѣнъ въ свою користъ и надить въ новѣмъ министрѣ фінансовѣ помѣчь до сповненіа своихъ бажанъ, а навѣтъ нѣмецкѣй либераль-но-народовѣ кажутъ, что для нихъ настаетъ нова ера бо Штайнбахъ стоитъ по ихъ сто-ронѣ.

Зъ судовою салѣ.

[Середъ куликѣвскаго багна.]

Сензацийна справа поднаду чужого дому и власныхъ движимостей о Айталя Коваль-ского, куликѣвскаго сотрудинка, склѣчала ся. Судѣй присяжнѣ на поставленн имѣ два го-довни и одно евентуальне пытанне обдѣлили уневишави обжалованого. Трибуналь, злож-женный зъ сов. Спендиковскаго яко предсѣда-теля и вотантовъ судѣвъ Франкога та По-вацкаго выдавъ вырокъ уѣвѣляющий, а проку-раторъ Хилинскій заявивъ, что не зголошує жалобѣ неважкости, а тымъ немѣвъ хотѣвъ бѣдай въ части дати яку-таку сатисфакцію обжалованому, котрого бѣя, на подставѣ мно-гихъ дробницъ и обставинъ мусѣвъ обжалову-вати зъ обавязку своего уряду.

Сидачи черезъ всѣ дѣя розпавы въ сали судовѣй и слѣдѣчи за справою зъ напруженою увагою, ледво чи найшовъ бы ся чоловікъ, который бы бувъ мѣгъ набрати певного пересѣд-ченя, что о. Ковальскій виненъ такъ тяжкого ааиду, якъ подпаленне.

О. Айталъ Ковальскій, прийшовши на со-трудинство до Куликова, зъ передчаснымъ о-стеререженьемъ, что въ Куликѣвъ треба добре уважати въ кимъ пристаєтъ та де и що гово-рити ся, навѣвъ собѣ мешканье у 45-лѣтнѣй вдовѣ Анны Лозинской. Паравъ въ мѣсяци вересни повстають подклады огню въ томъ домѣ и то тричи въ протягу 10 днѣвъ: разъ на подѣ, разъ въ коморѣ, а третій разъ у вла-снѣй хатѣ о. Ковальского. Черезъ всѣ три тѣ подклады полтивно подпалѣнн предметы на-стою, третій разъ мабутъ и не настою, а я-кимъсѣ ничимъ палѣнымъ палыномъ. Черезъ зѣ-знанія самого о. Ковальского, що входи и вѣна були за кождымъ разомъ позакляканы, набравъ куликѣвскій судѣя п. Бордола (Итальянецъ) подѣврѣнн, что подпалѣникомъ не бувъ хто ни-чий, якъ самъ о. Ковальскій.

Подѣврѣнне зъ ничѣй стороны, бѣя людей, котры навѣтъ майже не знали о. Ковальского а знали его лишь зъ доброй репутаціи, зъ его вѣрливости, звернулось було противъ службѣ о. Ковальского, 15-лѣтнѣго Дмитра Горбаче-вскаго, и его буди я арештували въ першѣй хвилѣ, однакъ о. Ковальскій заперенивъ, что на него не має нѣякого подѣврѣнн, не знаючи причины, котра бы сему дала поводѣ. Против-но о. Ковальскій мавъ его за „добрѣго хлоп-ца“, хотѣ подчасъ розпавы можна було за-мѣтити, — что и павѣ Ковальска зѣнала, — что именно Дмитро ажъ разачо выпереджуєвъ самого прокуратора зъ своихъ зѣвнанѣвъ въ некористъ о. Ковальского и подававъ факты будѣ анованн, котры суперечили зъ зѣвнаннми другихъ добовѣнникѣвъ, будѣ въ кождымъ взгля-дѣ пересолений. Такъ и пр. сама невѣстка Ло-зинской, Гаська, зѣнала, что заравъ по пер-шѣмъ огни они не мали свѣтла, о. Ковальскій давъ имѣ свою свѣчку, а собѣ при нѣй (она ему присвѣчувала) навѣвъ наеты до лямпы и нею свѣтивъ. Дмитро-жъ свѣдѣвъ такъ, щоби выдавалось, что такъ о. Ковальскій бравъ на-ѣту, абы ползвати предметы. Дмитро казавъ, что хабувало наеты только, колько йде на о-динъ разъ до лямпы, — але оборонецъ д-ръ Федикъ въ своей знаменитѣй оборонѣ справед-ливо замѣтивъ, что наеты входила въ гру че-резъ всѣ три выпадки огню, отже ишло ен только, что потрібно бы по-найменше колько літрѣвъ; якъ бы-жъ бувъ о. К. де-небудь бравъ наѣту, то въ такѣмъ Куликѣвъ се-бы не укрѣ-ло ся, сли не укрѣли ся всѣ лѣчи дурницѣ, якъ вѣтѣсно въ актѣ обжалованн.

Куликѣвскій судѣя п. Бордола вѣвъ пер-шій подѣврѣнне на о. К. — го тому, что не знавъ, хто бы то мѣгъ бути подпалѣникомъ, и зъ сего почавъ уже торочити все въ его окруженн и жита, что могло лише кинути на него яку-тѣнь. Зѣветно прецинь, что треба лише кинути яку-небудь тѣнь на чоловіка, а вже потра-титъ ся шось вывайти зъ его жита, что вы-дасть ся неяснымъ и некористнымъ. Треба жъ знати Куликѣвъ! Мало то мѣсточно — дѣйстви-то, якъ показала розправа, некто, — лѣбрити самыхъ низкихъ найбѣчечивѣйшихъ сплетенъ, интригъ, дѣупаціи, низкѣтъ принаѣтъ и о-чорнюванъ, котра, направлѣнн зручными фак-торами въ рухъ, мусѣвъ необоротного чѣловѣ-ка довести ен не на Куликѣвъ, то передѣ судовѣй крѣты, якъ стало ся зъ о. Айталемъ Ковальскимъ. Тамъ каждый одержує анонимн, повнѣ найбѣчечивѣйшихъ инвективъ листы; тамъ каждый, скоро приходить, мусѣвъ асеку-риватѣсь бѣя огню; тамъ каждый мусѣвъ у-важати: коли, де и что сказавъ; тамъ каждый

мусить уважати, въ якій вступива дѣлѣ, чи дѣлѣ той не має припадкомъ лнхъ вороговъ; тамъ кожій свѣдѣннѣ мусить мати процесъ; тамъ властиво не смѣе нѣхто зъ нѣхнмъ жити на доброй стоїт. Такъ звана деяка нтелігенція бавить ся въ такіхъ сплетяхъ, одъ лнхъ поважнѣйшому чоловікові стає ажъ огидно.

Въ актѣ обжалованя проти о. Ковальского увидѣли, завадки такій нтелігенції, якъ прим. Маликъ, тамошній крамарь, и братъ Гашица, антикаръ, такій рѣчи, на котрѣ чоловікъ здвигне хаба плечми. Маликъ и пр. посудивъ о. Ковальского о крадѣжѣ гульдена тому, бо не знавъ, хто гульдена укравъ, а о. Ковальскій бувъ на той часъ въ експлѣ, платячи власне того гульдена за вино, а Маликъ каже, що по бѣдѣ о. К.—ого той гульдентъ десь пропавъ. Брати Г.—цы зробили о. К.—го картяремъ ошуканцемъ хочъ они самі научили доперва о. К.—ого грати въ карты, бо о. К.—ій пришоши до Куликова тои штуки не умѣвъ, и хочъ признали, що бнзъ заведѣдъ програвавъ, мнмо того посудили его о шахрайку въ картахъ. Жигмонтъ Гашица, братъ антикаря, львовскій фармацевтъ зробивъ передъ судомъ олдѣнмъ о. К.—ого брехунонъ тоу, що о. К.—ій мавъ сказати, що его братъ оѣциромъ, а бнзъ (Гашица) чувъ зновъ одъ людей, що лнше драгономъ.

Валта була такожъ въ актѣ обжалованя сирова, котра зъ підналенемъ актъ показала розправа не мала нмнечонъ звязи; и котра, актъ сказавъ д-ръ Федакъ, не повинна була виходити по-за Куликовъ, будучи сиравою чисто личною, домовою, нарушуючою родннй бдносини дому бл. п. нароха куликвского о. Дециневича и бдносини супружѣ о. Ковальского.

Нѣякій свѣдокъ не збавивъ наймнчон дробннцѣ, котра бы могла кинути підозрѣнне, що о. К.—ій бувъ підналнкомъ, а нѣхто не мѣгъ прийти бодай до якого-такого заключеня: въ якій именнѣ цѣли, на що мавъ о. К.—ій підналювати? Протнвно, все промывало за тымъ, що при куликвскихъ бдносинахъ о. К.—ій бувъ самъ наразеннй зъ власнмъ жнтьемъ на немнчуу погнбѣль, бо коло лѣжка, де спавъ, підналено шафу, въ котрѣй нагодува сѣ парохъ и набиты кулями патроны. Ба деякі свѣдки своима збаваннми просто вказують, що именнѣ тои ночи блукали якѣсь підозрѣннѣ люди въ тнхъ мѣсцахъ.

Оборона д-ра Стевана Федика була такъ асна, такъ переконуюча и рѣшуча, що баткомъ наповнена аудиторія, галерія, судѣй присяжнй а навѣть трибуналъ слухали цѣлого виводу зъ актъ найбільше напруженою увагою. Вердикту судѣвѣ присяжнмъ выжидала нселенна публіка дуже нетерпѣливо, а коли его оголошено, въ сали наставъ гомѣръ великого вдоволєня. Стареннй батко обжалованого, о. Татъ, по бднчаню вердикту розпачавъ ся и вышловъ изъ салъ, не мѣгучи выдержати зуропченя. Галицнмъ писателямъ давъ бы Куликовъ канву до не одион повѣсти або роману — въ котрыхъ послужнвъ бы до студіи нашнхъ суспѣльных бдносинъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Зъ Відня доносять, що гр. Таффе думавъ въ будучѣмъ кабинетѣ задержати для себе лнше презвдію кабінету и аложити теку міністра дѣлъ внутрѣшнихъ. Новыі міністеръ фннансѣвъ д-ръ Штайнбахъ мавъ ннѣ аложити присягу въ руки архнск. Карола Людвика въ заступнствѣ цѣсаря, котрый теперъ перебуває въ Будапештѣ.

Ходить чутка, що намѣстникъ Чехъ, гр. Туизъ має уступити а на его мѣсце прайде теперѣшнй міністеръ справедливостн гр. Шенборнъ. Коля-бъ такъ мало дѣйстно стати ся, то треба бы сподѣвати ся новон змѣнъ въ кабинетѣ; тымчасовѣ кажуть, що змѣнъ въ кабинетѣ по уступленю Дунавского на теперъ вже накинчили ся. Такожъ має бути несправедливо вѣстѣ, буди-то бы нменоване д-ра Штайнбаха міністромъ фннансовъ було лнше тымчасове и що на его мѣсце мавъ бы прайти Пленеръ.

Рѣл. Сог. доносять, що въ министерствѣ торговлѣ лагодять ся вступнй роботы до переведєня загальнои реформы тарифовои на вѣсть австрійскихъ вѣдѣннцяхъ державныхъ.

„Моск. Вѣдомостн“ доказують, що зблнженіє Россіи до Австрій асть рѣчею немѣжнмою. Австрій — каже агадана газета — давала черезъ двадцать лѣтъ доказы, що не може погодити своинхъ интересѣвъ зъ русскнми. Россія не потребує зблнженя до Австрій, бо та заведѣдъ выходила въ того шкода; о томъ знає и сама Австрія. Таке зблнженіє, чтобы погрознене черезъ тѣснѣю звалъ Нмнечнныи зъ Россією положеніє Австрій полнншло ся, асть просто немѣжнмо.

Загальною говорять, що сегорѣчне бдкрнтьє фнлнндского союму не бѣдую а зъ такнмъ торжествомъ, актъ то бувало давнѣйше. Оповнція противъ русскѣго правнтельства проявила ся заравъ въ бдновнѣ посѣдовъ на прочтаню генераль-губернаторомъ въ русскѣй мѣстѣ престолнну бѣсѣду, а бдтакъ и на першѣмъ засѣданю союму. Коли репрезентанты мѣсты нтали репрезентантовъ духовныхъ, сказавъ германгоорскій бурмнстеръ Еманнъ, що репрезентанты краю повинны середъ теперѣшнхъ обставннхъ одностно, отнерто и смѣло повѣдомити царя о неавдозелєнѣ въ Фнлнндіи и вказати на способы, якнми бы то можна усунути.

Гр. Вальдерзе шефъ нмнечского генерального штабу уступнвъ зъ своен посады а цѣсарь нменувавъ его командантомъ 9 корпуса. Кажуть, що коли Вальдерзе лннвъ ся

бувъ въ день уродинъ цѣсаря въ гратуліацію, цѣсарь власноручно аложнвъ ему на шню нскладнй ланцухъ ордера Гогенцоллернрѣвъ и сказавъ до него, що тѣшнть ся дуже зъ того, що може дати ему нагоду показати свои здбнѣнствы яко командантъ нменувачъ его командуючнмъ генераломъ 9 корпуса. Гр. Вальдерзе мавъ на то заравъ бдновнствѣ, що бнзъ не годнть ся на таке поннженіє его становища и проснть длтлого, чтобы его увѣлннтн. Сей фактъ мавъ отже бутн причиною, що Вальдерзе подавъ ся бувъ до демісіи. Другій ановъ розповѣдають, що его непорозумѣнне зъ цѣсаремъ датує ся же одъ особннхъ маневровъ на прускомъ Шлесску, коли то Вальдерзе мавъ въ присутностн австрійского цѣсаря и короля сасского дуже остро скрнтнкувати нмнечского цѣсаря за его способѣ ведєнн войска подчасъ маневровъ. Ше нншй розповѣдають, що Вальдерзе яко шефъ ген. штабу вызначнвъ бутъ якусь задачу для оѣцнровъ, котра була дуже трудна а котру лнше двоухъ оѣцнровъ добре выробило. Цѣсарь обговорує ту задачу мавъ сказати, що она не то трудна, але просто асть немѣжнмова до переведєня и розгорячнвшнхъ сказавъ, что то було дуже по дурному давати таку задачу. Вальдерзе, почувши таку оѣцнку цѣсаря, лнше збѣдѣ але мѣчавъ и заравъ по томъ подавъ о урлѣонъ. Мннша о те, что было причиною демісіи ген. Вальдерзе; досыть, что бнзъ переставъ бутн шефомъ ген. штабу и переставъ грати ту полннчнну ролю, яку гравъ досѣ. То однакожъ характернстичне, що цѣсарь не прннмнвъ его рєзнтанціи зъ посады корпусного команданта и въ своѣмъ розпорядженю до него такъ каже: бнзъ (цѣсарь) мавъ то на оцѣ що Вальдерзе має бутн на случай вѣйны командантомъ арміи и длтлого уважнвъ за бдновнѣе поставнть его на якнѣсь часъ командантомъ корпуса, чтобы бнзъ пока что мѣгъ свои великй здбнѣнствы чѣлше выробнть; ба, что бѣльше, цѣсарь нмнбравъ для него же и такий корпусъ, котрый найблнзшій его цѣсарскому серцю, бо бнзъ ставъ въ роднннхъ сторонахъ цѣсаревъ (въ Альтонѣ). Въ розпорядженю сѣвъ мусить энмо волѣ выдати въ оцѣ той поглядъ цѣсари, что Вальдерзе мавъ бы стати командантомъ одион арміи нмнечской и длтлого повннѣвъ бнзъ вже теперъ спосѣбнтьсѣ обннмачу командую корпусу. Незавже-жъ цѣсарь предннжує недалєку войну, что лагоднть ажъ командантовъ арміи? А протѣ что недавно говорєно, что мнръ въ Европѣ асть такъ певннй актъ же нѣколы певннй не бувъ!

Въ Бельгін заноснть ся на щось недоброе. Рухъ соціалннй перєнѣвъ ся тамъ до войска и почавъ вымнлнгувати небезпечнй бунтъ въ арміи. Мы доносимъ ажъ о першѣмъ такѣмъ бунтѣ, въ котромъ ваяло участъ около 400 людей зъ міліціи, котрѣ вышловншъ зъ касарн стали ходити по мѣстѣ и выспѣвувати маршевннку та другі революціоннй и соціалнстичнй пѣснѣ. Вчера бувъ другій бунтъ; збунтувавъ ся полкъ грєнадіровъ. Сорокъ воякѣвъ зъ того полку (пѣснѣ нншонъ верєи — люди арештованн за першій бунтъ войсковой) почали въ касарн все ломити, разбнвати а наконецъ и підналнли ея. Сторожа огнеса угасила внравдѣ огонь а ворохобннцѣвъ арештовано, але въ слѣдъ за тымъ устроило 2000 рекрутѣвъ нову демонстрацію. Она позатыкала за каселюху картки зъ ннншєю: „Прочъ зъ податкомъ промъ!“ и стали ходити по мѣстѣ выспѣвучи маршевннку. Міліція мала такожъ заявити, что коли до недѣлѣ не дѣстане урлѣонъ, то цѣла залогн збунтує ся. Въ шлѣдѣвъ тнхъ бунтовъ наставъ въ Бруксели великій перєполюхъ; заравъ збѣрала ся рада міністрѣвъ и оголосила ся въ „нєрманєнціи“ а король поклавъ на замокъ въ Локонъ міністра войнъ и велѣвъ завестн актъ на вѣстрѣшнй мѣры осторожности.

Велику сензацію выклало, что пенсіонанованнй ген.-лейтенантъ, адъютантъ короля бар. Ванъ деръ Сміссєвъ оголоснвъ въ Etoile Belge отвѣрте пнсьмо до короля, въ котромъ высказує ся безусловно за рєвізію арт. 47 конституціи, чтобы тымъ спосѣбѣмъ можна перевести реорганізацію арміи. Сміссєвъ не асть навѣть протнвнй загальному праву голосованн и доказує, что выборѣцъ податковъ и нхъ заступннкы дали вже достаточнй доказъ своєго егѣоизму и своен безовннлностн; треба — каже бнзъ — бутн справедливымъ для народу и старатн ся конче о безпечнѣствѣ державы черезъ заведенє загального обоняку службъ войсковон. Міністерня войнны, ген. Постусова, робнть Ванъ деръ Сміссєвъ докоръ, что то бнзъ асть причиною того, что досѣ не можна реорганізувати арміи, черезъ что укрѣплєнн антверскій и надъ Массою можуть Бельгін скорше пошкодити актъ помага.

Бруксєльскѣ рада громадека раднла оногды надъ справою рєвізіи конституціи и надъ розширеннємъ права выборѣго въ дуѣхъ демократичнѣствъ; лнше черезъ ннтрапу не удало ся перепѣрти ухвалу въ користь загального права голосованн.

О рєспублканьской революціи въ Опортѣ маємо теперъ докладнѣйшй вѣстн. Показує ся — а правнтельство само то признає — что революціи була підготовлена въ цѣломъ краю, особливо въ мѣстахъ: Коимбра, Віро, Брата и Лісбона, а коли не удало ся, то лашъ длтлого, что рєспублкане въ Опортѣ за скоро посѣлншли ся. Рєспублкане въ Опортѣ були вже навѣть узброєны въ нонй карабнны рєпетнровъ, а войска, чи радше гвардія муниципална, котра властиво поборола рєспублканѣвъ, була узброєна въ старй карабнны, набавнвъ зъ передъ. Войско збунтувало ся було протнвъ династіи а проводнрнми его не були вышнй оѣцнры — не було то отже пропунціонмєнто, до якого на нѣрскѣмъ пѣвѣстровѣ люди прнвыкали — але люди цннлнй та одєвъ кацнганъ а одєвъ поручннкѣвъ. Рєспублкане выстрѣляли скоро своєю амуніціи и

длтлого мусѣли поддати ся. Оѣціалнй депешѣ зъ Лісбона потверджуєтъ, что цѣлнй край асть дуже рєспублканнми підналнованнй и асть обавъ, что революціи въ Опортѣ була лнше неудалымъ початкомъ драмату полннчнного, котрый незадолго розбнрєвъ въ Португаліи. Рєспублкане асть тамъ теперъ прнбнті, але не зовсѣмъ ослаблєнн и онн незадолго выстунлнть знову зъ подѣбною силою.

Рухъ въ русскнхъ товариствахъ.

Пернй загальнй зѣбры русского сѣвнного товариства „Боннъ“

бѣдунъ ся при численнѣй участн членѣвъ дня 2 н. ст. лютого вечеромъ въ комнатахъ „Рускон Вѣсѣды“ у Львовѣ. На зѣбры явало ся много зъ мѣсцевыхъ панъ, а зъ провинціи прнбѣла панѣ Наталія Кобрннєска. Зѣбравъ тымчасово прѣводнвъ проф. Володнмнръ Шухєвичъ, котрый, бдкрываючи засѣданнє, посолнвъ цѣль и генєзу товариства и вѣзавъ, чтобы прнсутнй выбралн зъ мѣжъ себе прѣдѣдателя. На прѣдѣдателя выбрамо внов. о. Порєвнріа Ваханьского, парѣха зъ Сорѣкъ, звѣстного компознтора. Онь подакувавншъ за довѣрїє, удѣлнвъ голосу проф. В. Шухєвичєвъ. Передъ бдчтаннємъ статутѣвъ полагаєтъ проф. Шухєвичъ въ умѣтованѣй прѣмовѣ одно непорозумѣнне, а именнѣ: мѣнь-бы то черєзъ ново-залѣженє товариство Боннъ мусѣло розпатнть ся товариство „Лютннъ“. П. Шухєвичъ повєннвъ, что „Боннъ“ зовсѣмъ не має на думцѣ конкурєнціи и бдтаннєвъ салъ „Лютннъ“, протнвно, оба товариства будуть жнть въ дружннхъ аносннахъ и спѣматн себе знаннмо при всѣнхъ нагодахъ.

При бдчтанню поодннѣнхъ парграфѣвъ статута вынєзалась надъ тоушою націоналнностн членѣвъ „широка дискусія: чи прннмнати лнше самнхъ Русннѣвъ, чи и Полєакѣвъ. Зѣбравн прннншли до прєсѣдѣчєня, что бдкрємнати дєннхъ спнлнѣннхъ Полєакѣвъ особлнво столнчнхъ въ тѣснѣй звязи зъ Руснннми было бы лнше зъ шкодою для самого „Боннъ“; впрѣчѣмъ вставлнючи тоу, что лнше Руснннмъ вѣльно належнть до товариства, бдгорєдилось бы дѣєнй цнннй салы жнвѣнчъ, — тоу на вєсєнє п. Колєсєсъ, котрый дуже добре замѣтнвъ, что и не всѣ Русннн одннмъ мнромъ маємъ, — дѣлнй можуть прнноснть чєстѣ товариству, и навѣчки, можуть бутн и таіа, котрѣ будуть старатн ся шкодити товариству, — рѣшеню прнннмнати не лнше самнхъ Русннѣвъ, але бѣдъ условнємъ, что товариство має вымнлнчно култывуєвати и народн музаку и пѣсню.

По той тоцѣ за-длѣ сѣзєненѣи поры прєрєвано далше чнтаннє статута, бдкладнючи се до найблнзшнхъ зарѣчъ въ той цѣли маючыхъ склннати ся обѣрѣвъ, а выбрамо выдѣлъ до котрого увѣлншли: проф. Володнмнръ Шухєвичъ яко голова товариства и адвокатъ д-ръ Стеванъ Федакъ яко заступннкѣъ головы; днрїгентомъ проф. Ваханннвъ, днрїгенткою панѣ Барєвнєска, выдѣлованнѣ: панѣ Озарєкнєнчєва, шп. Вєнгрнновнчѣ и Хандєрѣ, а заступннцнми выдѣловыхъ панѣ Ганнчєва и п. Дєннєвъ Сѣчннєскій.

Выдѣловн прнпоручєно, чтобы бнзъ по у-конститутованню ся ще разъ прєгнлнувъ статутѣ, порѣбнвъ дѣєнй змѣнъ и склнннвъ другі загальнй зѣбры на наряду надъ остатчннмъ полагаєтєнємъ снравъ статутѣвои.

На сѣмъ мѣсцѣ констатуємо лнше коротко, что скоро товариство прайде до повнон салы въ дѣялнностн, то заслуга въ томъ будє належати ннціаторѣмъ.

НОВИНКИ.

— Сегоднн бѣдують ся зѣбры Русннѣвъ въ зблнкохъ сторонахъ краю: въ Самборѣ ннче поѣтовѣ, въ Стрнжѣ першй загальнй зѣбры полннчнного товариства „Пѣдѣрѣска Рада“, а въ Збаражѣ и посѣлъ Сѣвннѣскій стає прѣдѣтъ выборѣцнмъ. До Самбора и Стрнжѣ выхлєли вчера актъ снравѣдлнвъ двѣ члєны нашон редакціи.

— Вечеромъ въ танцннхъ устроюють члєны бу-вацѣон „Нарѣдѣон Радѣ“ дня 9 н. ст. лютого с. р. въ сали казнновѣ въ Бучачѣ, при нагодѣ склннати на сей дєнь окружного нѣтъ до Бучача. Внѣтъ для одион особы 1 зр., бнѣтъ родннншй 3 зр. Початокъ о 8-ѣй год. вечеромъ. Внѣтъбѣ можна бдтанн въ торговлѣ н. Роголннського, а въ дєнь вечера бѣдъ 6-ѣй годнны прн нѣсъ. За комїтєтъ: Романъ Сосновскій, Теодѣръ Косєрчєкъ, Гр. Стєрєскій.

— Зъ Станнславѣво ннмуть нмнѣ: Четвертй вечєрннцѣ, устроєнн заходами товариства Рускнхъ Жєнцннъ зъ нѣдѣмого Рускон Вѣсѣды, выпалъ актъ не можна лнше. Танцѣ, арнжѣновнй зъ верѣю и охотою судѣетъ п. Туркєвнчєвъ, протнгуєтъ ся по-за 3-тню годнну въ нѣчн. Подчасъ панѣвъ бѣдували ся на перѣмнѣу прѣдучнн на цнтрѣ, оѣцннй и декламатннй, въ котрыхъ брали участъ панѣ Ост. Лєвєнцѣ и паннн Шаннєска та Волнєска. Именнѣ же зѣбрала заслужєнй оплєскн паннн Шаннєска за дуєтъ, котрый бѣдѣвала въ споннхъ братѣмъ. — У.

— Блѣ общєства Рускнхъ Дѣмъ у Львовѣ, устроєннй дня 3 н. ст. лютого въ великѣй сали Нарѣдного Доху уднвъ ся дуже добре. Въ сали дуже гарно прнпрѣдѣнѣй цѣтѣми и сосннѣно, за-ходѣмъ панѣ Лєпѣонъ — зѣбрало ся дуже много зблнѣннхъ родннхъ рускнхъ. Танцѣ, прн музнкѣ 55-полку цѣтѣмъ почалєсь нѣкомнѣмо. До першого надрлѣа стануло пѣсѣмєтєтъ и нѣльа парѣ, а обѣсѣла до котѣльѣна чѣ бѣльше. Арнжєрами були шп. Федѣровнчѣ и Дѣмбнцкій. Вєсєла и невымншана забава прѣтнгуєтъ ся до 6-ѣй годнны рнвно. Панѣ, котрѣ знмалн ся устроєннємъ того бѣаю, можуть бутн радѣ, бо и касѣ допєсала, и вѣй гостѣ опускнли салѣ зъ повннмъ вдовѣлєннємъ.

— Въ сѣмъ Мєдухѣ нѣмо Станнславѣво — актъ нмнѣ доносѣтъ — прѣрѣднла бѣлннѣ чѣстѣ сѣдѣтѣ въ поводѣ конкурєнціи на латннскій обѣрадъ. Чи не нглннули бы ажѣ разъ церковнй властѣ въ снѣ снравѣ, чтобы се бѣдѣтєство далше не шнрнло ся?

— Товариство св. ап. Павла. Позавчєра дня 3 н. ст. лютого бѣдунѣвъ въ комнѣтъ засѣданъ прѣдѣловнхъ архнєпархнн львовскѣон першй загальнй зѣбры члѣнѣвъ ново-залѣзанѣго „Товариства св. ап. Павла“, прнзначєного до того, чтобы духовнѣнство руско выгрѣтн до труднѣхъ лнтературнхъ на полн догматнчно-рєлнгнѣнѣмъ и мѣснй жнжѣ народѣмъ рускнмъ. На зѣбры явлєлось 27 свѣщєнннѣвъ актъ мѣсцевыхъ львовскнхъ, такъ и зъ рѣзньхъ стороѣвъ краю. На зѣбры прѣбуєвъ и Впрєєсъ, мнтрополнть и тѣмнми словами загрѣвъ прнсутннхъ до вытрєвалѣнн на зѣдѣннѣмъ полн. На порядку днєвнѣмъ столѣтъ выборѣтъ выдѣлу. До выдѣла увѣлншли: крп. о. Туркєвнчѣ, яко прѣдѣдѣдѣтъ, о. Дѣмбнцкій зъ Лншннѣа яко заступннцѣ прѣдѣдѣдѣтола, о. К. Сѣлєцкій зъ Жужєлѣ, о. В. Чернєцкій зъ Сѣлєцѣ бѣлєского, о. Волєсннєскій зъ Тєрѣла, о. И. Чанєльскій зъ Львовѣа и о. Рѣжанковскій зъ Букѣовннѣ, яко члєны выдѣлу, и о. Е. Гузаръ яко секретарѣ.

— О. Елєнѣ Гузаръ зъ Завалѣво обннвъ посаду катхнста при дѣлѣцѣй школѣ выдѣловѣй у Львовѣ (на мѣсто о. Ив. Рѣдєннчѣ, котрый прѣзнтнгуєвъ зъ тои посады, а прнннвъ мѣсто прѣзнтн-днннѣа при архнкатєдральнѣй цєрквѣ св. Юра у Львовѣ).

— Замѣтъ невѣрѣннхъ жнлєнъ аложнли нашн патрїоты: на будѣву руского театру: свѣщєнѣство на обѣрѣчкѣ у о. Тєлѣшєнського въ Бѣлѣцѣ 13 зр., пнѣмѣцѣ П року львовскѣон семінарїѣ духовнои 10.50 зр., громада Рускнѣвъ въ Мѣстѣрѣ въ Боннѣ 13.50 зр. — дѣлѣ бѣдннхъ учєннхъ рускон гннннѣвъ у Львовѣ: д-ръ Мнх. Котнрєвнчѣвъ зъ Тєрнѣполѣ 5 зр., громада Рускнѣвъ въ Мѣстѣрѣ 13.50 зр., В. Лѣворєскій, комїсаръ зъ Новѣго Сѣлєца 1 зр., о. Ем. Лєвнцкій зъ Тартѣковѣа 1.20 зр., Стєванъ Длѣднцѣ, нахмнѣлѣтѣръ жанѣарєрнѣ, 2 зр.

— Дѣбнй вѣстѣ. Сегоднн бѣдѣло ся вѣнчѣннє п. Андрєа Грабѣовчѣа, урѣднннѣа мнтроп. Консєкторіи зъ п-ѣмъ Ннкодемѣмъ Рѣбенбавєрѣ, окротою по адвокатѣ бл. Алѣкснѣ Рѣбенбавєрѣ. — Днѣ 3 н. ст. лютого бѣдѣло ся у Львовѣ въ Успенскѣй цєрквѣ вѣнчѣннє паннн Олнвїи Рєйтѣарѣоскѣон, дѣчкѣ о. Иларїѣ Рєйтѣарѣоского, сотрудникн прн цєрквѣ Успенскѣй, зъ п. Игнатѣмъ Кубє, судѣновнмъ адъюнктѣмъ нзъ Зѣбѣрѣа. — Цѣсарь удѣлнвъ погорѣлнцѣмъ громады Зѣрѣчѣ въ поѣвтѣ лєкнєскѣмъ 300 зр. залѣпомѣти. — Сѣрѣбнє вѣсєлѣе обѣдѣннѣвъ позавчєра проф. унїверс. Радншєвскій. — Въ Бучачѣ умерла жєна ннѣпєкторѣа школыного окружного Сєвєрннѣа Пєавѣ.

Вѣсти зъ Аєп. Львовскѣон

Какоѣннѣу ннституцію одєржалн оо.: Іоаннъ Товарищннй на Крїстѣану и Мнханѣвъ Гаврнлѣнцѣ на Ілѣвѣ.

Прѣсѣдѣла намѣстннцѣвоа годнть ся на удѣлєннє канонїчѣон ннституціи оо. Евстѣхїѣ Морєновчѣа на прнхѣдѣ св. Пєтра и Павла у Львовѣ и Олєѣфѣи Крѣпнцѣого на Бѣлѣчѣ.

Правнтельство вынєнгуєвало платню 300 зр. для прнѣ, сотрудникѣвъ въ Выбѣдовѣ на одннѣ рокѣ.

Вѣдѣннй о. Евг. Купчннєскій яко сотрудникѣвъ въ Дѣбнѣвъ.

Мнтроп. Консєкторіи вѣставлєлась о ншєднѣннѣ платнѣ въ реліг. фондѣ для прнѣ, сотрудникѣвъ въ Рѣгѣтннѣ.

Въ прѣположнцію на Сѣмѣрѣжѣвъ прнннті оо. 1. Внкторѣ Гарухъ, 2. Вѣлодъ Лѣтѣцкій, 3. Іосѣфъ Мѣдѣнцкій; въ спѣшѣ оо. Іосѣфъ Ванднра, Пнхѣо Чмѣла, Ілѣолнѣ Пѣгорєцкій, Францъ Грѣмѣдѣа и Марїанъ Залѣчєвскій.

Телеграмы „Дѣла“.

Збаражѣ 5 лютого. Пос. о. Сѣчннєскій давъ снравѣзданнє выборѣцнмъ. Зѣбраннє нмнѣонучє: явлѣлось 400 выборѣцѣвъ и правѣборѣцѣвъ. Вотумъ довѣрїѣа пословн Сѣчннєскому ухвалєно одноголѣсно. [О. Зарнцкій и Бнлннскій опустнли салѣ, коли внєсєннє нхъ, чтобы послови дати вотумъ недѣвѣрїѣа, всѣми голосами упало.]

Вѣдѣнѣ 5 лютого. Архннѣ. Фердннандъ повѣвъ зъ собою власноручнє пнсьмо цѣсаря до царя. Архннѣвъ прѣбѣдѣ въ Пєтєр-бурѣвъ бѣсѣмъ днѣвъ. — Антисѣмнты розбнла вчєра зѣбры демократѣвъ.

Сѣофіѣ 5 лютого. Въ насѣлѣдонѣ недуги міністра войнн Муткурѣва має бутн нменованнй новыі міністеръ; Станѣловѣвъ консервувѣвъ ажѣ въ сѣй снравѣ зъ кнзємъ. Кнзѣ въдѣе завтра до Царѣбѣроду на стрнчу кн. Кннєнтннѣ.

Рнмѣ 5 лютого. Въ кругахъ парламентнхъ говорѣтъ, что Рудннѣ и Саракко утворѣтъ новыі кабинетъ. Новыі кабинетъ будє урѣдннчнй.

Пѣштѣ 5 лютого. Въ кругахъ правнтельствєннхъ тнннть ся зъ упадѣку Дунавєско-го, бо мають надѣю, что теперъ будє можна вже скорше урѣвнлнннтн валюту.

Лѣндѣонѣ 4 лютого. Ходнть чутка, что партїѣ ирлнндєска помирнлєсь зъ глѣдѣстѣнстѣанн и что Парнєлѣ погоднвъ ся зъ своини прѣтннн-нннннми, але на разѣ не обѣннє прѣводу партїи.

Брукселя 4 лютого. Сподучена правниця палати посольств займала ся вчера за ревізією конституцій.

Надослане.

Д-ръ Кость Левицкий

отворено

канцелярію адвокату у Львовѣ, при улиці Корнятовъ ч. 1., Н. по-верхъ (Народный Домъ).

Принимаетъ заступство въ справахъ гражданскихъ, криминальных, административныхъ и скарбовыхъ. Въ справахъ народныхъ, политическихъ заступае безплатно.

Найдешенное жерезо предметныхъ оптичскихъ у Львовѣ

подъ "КОПЕРНИКОМЪ"

у. Театральна ч. 6 (павильонъ св. Духа)

магнитный головной адрокс.

Окулярны, микроскопы, барометры, термометры, микрометры, малые электротомы, репарации найдешенные и найскорѣе.

Замовляти въ провінціи адресувати: "Новый оптикъ"

подъ "Коперникъ", у. Театральна ч. 6 у Львовѣ

Всѣмъ Листы заставны Товариства

кредитового земского

4 1/2% Листы заставны Банку краевского

4 1/2% Позичку краевую

4% Облігаціи пропінанційный

Всѣмъ облігаціи долгу державного

Земельный облігаціи первенства

Львовъ державный и приватный

продаетъ по найдешеннѣмъ курсѣ

Соколь & Ліліентъ

3880 305-156 Домъ банковый и контора вымѣны

у Львовѣ.

Поручена въ провінціи выготвляе ся одво-

ротною почтою безъ доплата провінціи.

Всѣмъ паперы цѣнный

также листы заставны Товари-

ства кред. земского, банку кра-

евского, банку ипотечного, облігаціи

пропінанційный, ренты, пріоритеты

и т. п.

продаетъ по найдешеннѣмъ курсѣ

Августъ Шелленбергъ

домъ банковый и контора вымѣны

у Львовѣ.

Выдаются сестры Львовскіи "Надѣла".

Пренумерация цѣлорочная на провін. 1-80 тр.

КУ-

фры, торбы, торбинки до перенѣ-
шенія и на цыгара, футералы на
цилиндры, календары, пальцы и на-
расолы, манжеты, ремни до вы-
шивки, подушки, шапки и всяка
приблуда до подорожя

поручаетъ найдешенно

ТОРГОВЛЯ

Братовъ Лянгнеровъ

Львовѣ, Галицка ч. 16

Цѣниши на жаданье даромъ.

Одинокимъ ратункомъ

для худобы

коли давить ся въ гортани

есть

Приладъ гумовый

который поручаетъ дешенно

къ вселенію опціональнѣмъ

гладить вымѣнѣмъ гумовыхъ

Р. Криммера

у Львовѣ, Гетель французскій

Ополовину зниженіи цѣны

для предплатившихъ "Дѣла",

"Зорѣ" и "Вѣстнику"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

на дѣлѣмъ тожъ "Библиотекѣ"

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручаетъ

наилѣпшій перфумы и воды туалетны

бдѣлѣмъ 10 медалями заслуги и 2 дипломами призама,

а то:

Перфумы лезиновы, елзиковы, рожевы, резедовы, кон-

валіевы, Ylang-Ylang, Jockey-Club, Es-Bouquet

Millefleurs и т. д. Фляконны по 25, 40, 75 кр. 1 ар. 1-50 и т. д.

Перфумы королевскіи Марисонскіи знаменъ елзиковъ 2 ар.

Вода львовска заглавно заглавно и побирана за-для

своего приеминого, бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ и

довертѣнаго запаха, до окраски одѣжѣ, туалетѣ и

розприкуваня въ комнатахъ. Фляконны меншій 80 кр.

бдѣлѣмъ 1 ар. 50 кр.

Вода варшавска бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

Вода левандова бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

Воды колоньскіи бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ бдѣлѣмъ

ПОДЯКА.

Всѣмъшій навѣстѣи мене тяжкий гор-
ремъ покликани до своєї хвалы дни 1 н. ст.
лютого с. р. моего найдорожшаго мужа Волода-
слава Оливиньского. Въ глубокой печали одно-
кою бдѣлѣмъ стало моему присутствію добрыхъ лю-
дей, которые прилично поддѣлѣмъ уважало сва-
тѣмъ обожаніемъ. Дакую сердечно Веч. и Высо-
копреподобіи, о. о. Курдикину и Ирманичѣви,
привѣстѣи учать въ похоромахъ и злѣмъ
чашинѣмъ сей сумный обрядъ церковный. Также
почуваю ся до обожанію поддѣлѣмъ сердечнымъ
словомъ Высокопреподобіи. Вѣлѣмъ, товарищамъ
покойного, що зволѣмъ мене ласково въ мойѣмъ
наибольшій смутку потѣшати своимъ щирими
словами и злѣмъ похорономъ. Щиро сердечно
подяку складаю въмъ Високопреподобіи зодѣ-
лѣмъ державныхъ що зволѣмъ вселасково бдѣ-
дати остатни прислугу покойному.

Видѣмъ въмъ беручимъ участь въ похоро-
махъ даю прилюдно подяку щиро-русскимъ сло-
вомъ своимъ Вѣмъ!

Стефанъ изъ Тамилевичъ Оливиньскій.

Осторога!

Въ львовѣ, де я передъ тѣмъ сидѣлъ, при улиці Галицкой
ч. 8, отворено теперь торговля одежд

длительного они не хотели, чтобы весь народ
русский тарифы за пользование а хотели, что

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Новий міністеръ фінансвъ Штайн-
бахъ зложивъ вчера присягу въ руки архи-
епа Кароля Людвика въ присутствіи гр. Та-
фого и президента палати пановъ гр. Тран-
мансдорфа. Вчера обіавивъ новий міністеръ
своє урядованье а обіела бузъ въ містію у
Дунайского, де були такожъ и всѣ другіі мі-
ністри.

Зъ Вѣдѣя доносѣтъ пѣвурядово, щѣ цѣ-
сарь надавѣтъ намѣстникѣмъ Чехѣтъ, гр. Фран-
цѣмъ Туцѣмъ, и маршалкѣмъ красѣмъ, ви.
Лѣбковичѣмъ, великѣмъ хрѣсти ордѣра св.
Леопѣльда.

Н. fr. Presse вѣстаетъ съ великою радостію упадокъ Дунавскаго и каже, що былъ бунтъ наибольшимъ врагомъ Пынцѣвъ въ Австріи и всею силою стараясь ся, чтобы не допустить ихъ до вліянія на веденіе дѣлъ въ кабинетѣ — Понурядова Presse каже: Уступленіе Дунавскаго передъ выборами не наступило безъ намѣрена и политическаго разсужденія а поклоненіе въ его мѣсте д-ра Штайбахъ есть доказательство скупило въ себѣ всѣякъ характеръ приклонности для явочес партиі а хочѣ лишь улекати всѣмъ убраннымъ элементамъ ихъ увеличеніе до кабинету.

[illegible]

Одъ якогось часу динить ся російська праса на Румунію дуже кося а особливо не сподобалась їй недавня гостина румунського президента міністрівъ ген. Ману у Відни. Праса російська догадує ся, що межъ Румунію а Австрію настала за відомостію Нѣмеччини якась тайна змова на случай войны.

"Петерб. Відом." кажуть въ сѣхъ сирахъ: "Всѣ вказує на то, що одъ 1891 р. треба уважати Румунію яко авангарду лінії мира надъ Пругомъ і Дунаємъ." Згадава заста каже, що она одъ давня вже вказувала на то, що дипломатична робота гр. Калікокого, котрого уважає ся пѣхъ то прихильникомъ миролюбивои політики, єсть значно небезпечайши, якъ була політика гр. Андрасово, котрого уважали явнымъ ворогомъ Россіи.

Насильный до Парижа вѣсти про кризисъ италинскаго кабинета суеверчатъ, что все таки вѣсто не думая, чтобы Крипіи назадъ вернутъ. Gaulois также, что до стаянъ изъ Берлина вѣсти, послѣ которой цѣсаръ австрійскій мавъ дуже заинтересованъ въ удачѣ комъ Крипіога въ пѣсанъ до цѣ. Вильгельма и гр. Кальноки до Капрізіога, чтобы въ томъ случаѣ, наколи бы вѣстѣдники Крипіога не хотѣли поддержати даннаго причесанъ, обдѣлать съ вѣдѣ обохъ канцлерѣвъ для парадъ надъ возможнымъ выступленіемъ Италіи въ тридержавнаго союза. Въ той сражѣ малъ вже навѣтъ обдѣлти ся конференціи цѣсаря Вильгельма изъ Капрізіи, въ которой навѣтъ также участь министѣръ финансовъ Микель. До Figar а доносить зновъ, что Крипіи самъ хотѣвъ того, чтобы увѣтъ, бо Италія муситъ теперь конче обдѣлунити обдѣ свои дотѣ первшою системою зброши, котра мусать конче до шестѣ мѣсяцѣвъ довести край до банкротства. Другіе газетѣ подають зновъ вѣсти, что Крипіи мавъ сказати, что въ заграничній політицѣ Италія не може наступити нѣважливна.

Корреспондентъ N. fr. Press въ Лондоне, в
спирали кризиса въ итальянскихъ кабинетахъ,
не такъ вчера въ Римъ: „Вашего корреспондента
прошено для омншенія непорочности
сконстатувати, що оголошено недавно розмовою
на въ послѣдствіи однихъ державъ, котра єсть въ
дружбѣ зъ Італією, не односить ся ані до
пола ітмического ані австрійсеского. Такожъ
завсѣгда несправда, будьто бы вѣстала теперь
обавъ — якъ сказано въ тій розмовѣ, — що
Італія не буде теперь брати такъ живою
значити ся, не зовсѣмъ ласкавлюи участи въ
політиці тридержавного союзу. Того не мѣло
сказати ані ітмичей ані австрійскій дипломатъ.
мать. Однѣ въ словѣхъ, що стоить въ близкіхъ
жнхъ зноснахъ зъ Крісінімъ и єсть ширшимъ
его прителемъ, сказавъ, що ситуація єсть
така, що Італія, котра єсть змушена біжити
себѣ люксетъ неутральности, мусити
ити спільно або зъ обома монархіямъ
або зъ Францією; нішого виходу для не
нема. Коли бы Італія пішла въ Францію
то виставила бы тамъ на небезпечность то
першій свій устрій, на котрѣмъ спочиває
щастье, добро и єдвѣсть державы. Що то
стане ся и що и наслідій зъ Крісінію
буде исповѣдно держати ся тридержавного
союзу, о томъ не треба и гово
рити, бо то розумѣть ся само собою. Питанн
лишь, якъ вінъ буде сповнити свій урядъ.
Труднѣсть лишь въ томъ, що не можна зна
ти міністра дѣль внутршнихъ, котрый б
бувъ звѣстний и поза Монте Чіоріо, котрый б
не бувъ дипломатомъ въ фазу, а все такъ
знавъ десять позанъ, чтобы заступати інтересы
Італії зъ одновѣдною вагою.

Здає ся, що Руднінському удасть ся аби
звести новий кабінет в італійській а що би
стає президентом кабінету а зарозуміло
обійме теку міністра діль заграничних
Справ внутрішній обійма би тогды Ніко
тера, Саракко міністерство робить ду
бличных, Бранко ролніцтво, Кіаєсь ми
ністерство справедливости, Люццаті фінан
си а ген. Педдіо або тов. Прімерано м

ністерство війни. Кандидатами на міністрів
почт і телеграфів та маршарки суть Ма-
джоріно, Ферраріє і Брін. Коли-бъ новий
кабінетъ мавъ дѣйстви зложити ся побѣда сего
плану, то були-бъ въ нѣмъ тогды чотирь
члены зъ лѣвиць, чотирь зъ правиць а два
въ центру.

Найновѣйшія вѣсти изъ Лісбоны доносятъ, что въ цѣломъ Португаліи пануе великій несопо- койство мамо того, що рухъ республиканскій на разѣ придушено. Агітація и заворушенья се- редѣ пароду дошли вже до великого степеня и пропанагада республиканська посто- яная дуже скоро въ цѣломъ краю. Правительство есть дуже запозковане а становище ка- бинету вѣсь неспине. Революція була приго- товлена въ цѣломъ краю и мала на данный знакъ изъ Оporto сюды рѣвночасно выбухну- ти. Изъ Оporto мали дати знакъ телеграфічно до другихъ мѣстъ, але на телеграфѣ не пуце- во дешифъ а черезъ то довѣдалось прави- тельство и революція мусѣла обмежатися лишь на саме мѣсто Оporto. Изъ Оporto доносятъ, що вѣсь войсковой, що брали участь въ рево- люціи, будутъ засуджені на смерть а люде цивильніи на депортаціи; але що въ Порту- галіи нема кары смерти, то король помилю- а засудженыхъ на смерть и ихъ засудить на цѣле житіе до вѣзничѣй.

Последний разоружил войсковой в Бруксе и вышел были, как теперь показало ся, был батальон стражи из Шарроа, жёсткости, де проявлялся наибольший раз социалистичный. Суть же доказы, что между двумя залогом была змова, чтобы сплотно задемонструвати. Все войско мало масами выйти на улицу и сиваючи маршалнику переходити улицами та жадати загального права голосовани и загального обовязку службы войсковой. Сей илии выкрыто же завчасу и вь последний хвили не допущено до величезной демонстраци. Вся протоколи зь манифестантами и зь войсками позбавили безь усьху, ихго не хотівь врадати проводирівь, хоча обьявляно тыхъ помилувати, котры бы признали ся, что ихъ напавлять.

Французскія газеты подали були вѣсти, що майоръ Гильезъ, который недавно приѣхалъ въ Константинополь, чтобы тамъ вручить султанови власноручное письмо бѣдъ цесаря Вильгельма и почтиту шаблю, мавъ властно задачу подготовить бѣдуящее Нѣмецкии острова Митилене. Та самая газета пишетъ, що въ митиленской пристани стоить пять нѣмецкихъ корабльвъ панцирныхъ, которые робить приготовления, чтобы разбить силы, що заступаютъ въходъ въ тамошнюю пристань, и хотять тымъ спосособи зарѣзать сей портъ приступнымъ для великихъ корабльвъ военныхъ. На все тѣ вѣсти однообразъ теперѣ вѣстия константинопольска и каже, що вѣсти въ комитетномъ стороны уважана за лжѣны, що все тѣ вѣсти суть совсемъ выдуманы и что такихъ справъ не порушувать аиъ майоръ Гильезъ аиъ нѣкто другіи.

Зъ Ясъ доносѣтъ, що болгарске правительство замовило въ послѣднихъ часахъ велику доставку военнаго матеріалу изъ Австрій а министерство лагодитъ чимъ скорше проекты сполученія болгарскихъ здѣланикъ съ румынскими и має ихъ незадолго предложить правительству румынскому. Въ являеіи сѣбѣ сами приготовляемыми военными въ Болгаріи стоить такоже вѣсть, що болгарскіи министръ войны Муткуровъ, который вже бѣдѣ допущено часу есть недужий и перебуваетъ теперѣ въ пѣвнѣицѣи Игаліи, має дѣстати демисію и клясть конференціи въ сѣй справѣ вже нѣтъ разбѣвъ изъ Стамбуловою. Наслѣдникомъ Муткурова має бути полковникъ Николаевъ або Петровъ.

Результат Рістичь оголосивъ писемъ до королеви Наталіи въ відповѣдь на випись зъ 8 січня с. р. Писемъ се єсть дуже остро написане и ставити королеву Наталію въ дуже важкіи вѣдѣ, якъ все, що досі єдиний було вѣдѣство. Поки що наведемо зъ негдѣ лишѣ нѣкѣля драстичайшихъ уступокъ. Заразъ на вступъ каже Рістичь: „Нинѣ коли В. Вел. дня 22: минушого мѣсяця позривавъ на нѣй мостъ въ своїхъ зносинахъ зъ регентією най Васъ не здувавъ, що дѣстанете таке писемъ. И, бачаче не смѣю пообѣстити Вамъ нічого внянимъ.“ Далѣше каже Рістичь, що долька владетителя болѣшого повелѣности, Кечка, не повинна такъ поступати супротивъ Обреновича тымъ болѣше, що той вивѣсь ви на престолъ. Онъ каже, що бувъ мавъ надбю на Наталію, хочѣ самъ не мавъ ви найменшовъ участъ въ ви виборѣ на сербску княгиню. И въ самѣмъ дѣлѣ, край завиватий велику любовь, коли она засѣла на сербскѣмъ престолѣ, „але — каже Рістичь — Ви не умѣла на ту любовь відповісти. Хиба можѣте, що робили Ви то, тымъ збыткомъ, тымъ чужинимъ змѣцямъ, якѣ ви въ Сербіи завели?.. И бувъ свѣдкомъ, якъ король Миланъ ще въ 1889 р. тому протинувъ ся, якъ на концѣ мусѣвъ уступити Вашому напорови. Стало є тогды, що на сербскѣмъ дворѣ и нѣбѣ Вашимъ особистимъ проводомъ вы ставляюано танцѣ, яхъхъ, закимъ? Ви прибули до Сербіи, не знаю на вѣтъ въ публичнихъ зѣлокахъхъ. З тымъ побѣшло, що мужѣ мусѣли все тратити, щоби лишѣ своимъ жѣнкамъ спратити якѣ найдорожній найкнѣзійшій стрѣхъ... „Але наша любовь для Сербіи, не знаю; але ви далѣ нехавъ доказъ того, що охота пановати блескъ и марнованье мало на васъ велику силу притагаючу“... Наконцѣ дока у Рістичъ Наталіи, що она вѣла полѣтику и свою руку и каже: „Сей случай бувъ по Славянцѣ и въ нѣмъ грали ролю два европѣе

сей кабінет. Тоды прызначено ваць ролю, котра буда протыв конституціі і протыв традиціі сербскаго народу. Прыгадаю Вамъ лишь, що оденъ кабінетъ предавадъ, щобы ваць оголосити референку, але другій кабінетъ не хотѣвъ на то прятати..."

Рухъ въ русскихъ товариствахъ.

Загальний збори в. Тартаконі (в. Со-
кальшині) відбули ся дня 11 сянця с. р., єно-
дучей в. предсїдками, в. присутности п.
Завадского, старости сокальського, котрий в-
явля єи на зборах по читальнях в. своїми
репорт. Устрєна в обвітлена комната чи-
тальні буда такт перепоновена молодшинами та
старшими людьми, що многи за-для недостатчї
мїсця стояли на дворї, прислухуюючись де-
клякаціям в. прелєкціям через отворєній
бїни, не звязуючи на зимову стужу з в-
трьот.

Зборня відкриє голова читальні о. Е. Левинчик, місцевий парох, теплим словом до Левинцюму наведе ж ся заслуга, що читальня тартаківська красю розвиває сл. Сего докаже, що коли б наше духовенство читальнями займало ся, просвіта народна поступала б о много скорше на перед, як о на поступала. По вступній промові деклямували рускї стихи: Вапринчук, Параскеїя Прощюк, Юлія Покотило и Яковъ Снодарикъ, — вѣв деклямували красю и смѣло. По деклямаціяхъ мавъ популярну дошу лекцію утантований и радо просвітою народною займаючи сл о. Петро Погорецький, сотрудникъ зь Сокаля „о корястяхъ зь просвіти“, а другу о. В. Чернецький „зь географіа“. На зборяхъ бѣсѣдувавъ хоръ звѣщавъ тартаківських, который по хорѣ сокальськомъ займавъ Сокальськихъ перше мѣсце, бѣльше народныхъ пѣсенъ зь нощѣ дуже гармоніаю, зь много гойзетнами для цесаря и присутнихъ гостей.

О полночь часть закрыл голову читатель вечером по вычерпанию программы, збравши мѣжк присутствия грошеви добровольна датки въ кюности читальна и въ разбѣшли ся въ веселомъ настроѣ домова.

НОВИНКИ.

— Выдать товариства „Львівської Біблія“ укронити гуувати си вчора. Выбрани: В. Шухевич гола ва, д-ръ Ст. Федакъ заступникъ головы, А. Вахниниъ дригентъ, Евг. Варьяшкова дригентка, О. Вентриновичъ секретарь, О. зъ Балажискихъ Озаркевичева касирка, П. Хандерсъхъ бібліотекаръ заступника выдълочныхъ М. Галинчачева и Д. Сичаньский. — На томъ засѣданіи рѣшено регуляциі для выдѣлу и членовъ а такожъ и нѣмъ тограуовати статуты та высылати неодиничнымъ членамъ, щобы кождый на надзвичайныхъ пагалниыхъ зборахъ, маючихъ си дбути 15 и. ст. лютого, мѣгъ докладъа конфирмуватись и ставити одновѣдди поправки та внесення.

Дальше рѣшено упрости всіхъ рускихъ композиторѣвъ, щобы зволни ласково понадсилати свои теоры до бібліотеки тов „Львівської Біблія“. Порѣшено дбувати пробы кождого четверго о год. 6^й, вечеромъ.

Тя Ви, пані і пань, котрі зносили нинішні
тиса на лісту піддають перших загальних збо-
рів, уважають ся за членів.

— Процес в сільській назимісто веде самбірськ прокуратурія проти 14 селян із Нагуєвичів. самбірського и вчера пачать ся першій дев'ятої розправи. Річь мала ся так: Сидла маїтина, Федоронч и Щеданович, хотіли купити вату із Нагуєвичів и згодили ся із селянами по 10 зр. бдт закону, 5 прц. викопано вату и 11 прц. викопаного воску на 20 літ. Селіне згодили ся, деки підписали контракти, деки мали вже підписувати у лотарі, котрі прийхав до 22 червня м.и. року до Нагуєвич. Наразі селіне підмовили мабуть жидами обіцати хату, до бунт лотарі и домагали ся доконе чого викопати контракти. при чом гробили дідати до талон стоєни, що аж жандармерія мусіла інтервенувати. Селіне сидли два місяці на слідстві. Розправа потриває до два дні, аще найважнійше то се, що селіне не хотять вилити імена жидів, котрі їх до того підбургували.

— Въ Наравондъ денантъ отвора на дна 26 ст. сѣня е. р. заходомъ о. декина А. д. Танчакъ ского агента товариства взаимной помощи дикъвъ, и выбрано агентомъ н. Мартина Фенчинъ ского, дна въ Дувава. Приступаю значе чело сие дикъвъ, посплатили вышове и удѣлы членомъ на рокъ 1891, а зложенъ грошъ передано до вѣдѣ дѣлу тово товариства въ Росатинъ. — Росатинъ явл. 4 сегого 1891. *Илия Бойковичъ*, секретарь

Статут організації для автономних урядників новітнього поручення сойм на чині сеньє пос. Подільського виготовити виділову красному. Виділа красний виконувати се поручення закладає тепер опініи виділов новітнього.

— На всаженниках державных на шляху Стры-
Лавочне задержано рухъ пшеницы на два днѣ за-
дѣл сѣяковыхъ замечей.

— Убиство въ насарин. Въ Кохомийъ пишутъ: В
ночи съ дня 1 я. ст. лютого с. р. привъзъ соб
го насаринъ узанъ при оборонѣ красвой ч. 1. ст

до касарні уланів при фортеці прибуває і старшина цюпованайб із Коломиж, Аронець, букочинський Румуць, чисельний 30 літ, своєю любовницею. Коли вахмистерей Зайонць, Малуць, переглядаючи касарню, побачив улана із сибірян, тож вояків забратися йому із касарні. Аронець, так як лютий до вахмистра попередню, приносить другий лист до команди вахмистра, і в листі оповіст горляний, приносять йому цілку курабінка підвіс бороду і стріляють. Голова роєтор розписав так, що аж мозок вискочив і Зайонць ані не дорігнув. По тій операції замедлував

си Аронаць "покорно" капітанови „що вже заці-
забивъ“.

— Въ Луизианѣ — нѣкъ намъ съ ѡдгатамъ доносить
— ѡсна забирае догато жертви.

— Самоубійство. Генрик Занібаль з Гіппона, урядник фабрики виробів арх. Альбрехта, застрелив ся вчора у Львові із поменшканою підп. ч. 22 при ул. Коперніка.

— Всеобщий заряд! „Прогресс“¹ обдаруванъ тугишну читальницю, братство сестриче и порубоче книжками своего наизладу числомъ 240, за что въ имени твоемъ щедро обдарованныхъ симъ публично складую сердечну подяку: Спаси Богъ! Радше для 3. лютого 1891. — *Алексъ Витоминскій*,
мещанскій широкъ в голова читальн.

— Дрбій втег. Грозада Оленюкнц, пов. бор-
дівського, одержала від цесаря 100 зр. запемо-
ги на будув. школи. — Стан. Цинський скля-
кавз на день 20 лютого своїх виборців із
більшости помістостей Станіславів-Вучач-То-
мач-Вогородчан до ради помістов из Стані-
славів на справозданнє посольске.

Посмертный — Ξ — ономастии.

Иванъ Герасимовичъ, шарохъ въ Гинлицяхъ великихъ, док. збарского, аи. львовскою, уоко-
навъ са для 29 сѣчня с. р. въ 77-миъ роцѣ жити
а 50-миъ роцѣ свѣщенства. Покойный буръ щи-
рымъ патриотомъ. Вѣчно ему память!

Имёнования, перенесёния, конкурсы и пр.

— Именования. Почтовыми ассистентами именованы: Ант. Котовичъ и Ига. Гурка для Салюка; Меч. Ярмавичъ, Г. Гичинъ и Юс. Каштуркевичъ для Рашева; Пв. Яновичъ, Фел. Шоттрский для Брон Смоленскій для Кракова; Люд. Ганторъ, Вол. Чайка и Мар. Кропонецъ для Тарнова; Мих. Месуею для Коложинъ; Сам. Крзика, Войт. Бандеръ и Юд. Гамерскій для Силитина; Алеко. Годы, Моба. Готлибъ и Фр. Зайонченъ для Лынова; Як. Цандеръ для Нового Санца; Вол. Гавенякъ для Перемишля и Тома Бзверскій для Станиславова. — Перенесенъ почтовой функцией: Теод. Гавшеръ и Стан. Скомоскій въ Рашева до Кракова, почтовой же ассистенты: Франц. Костишинъ въ Кракова и Стан. Свидерскій въ Станиславова до Лынова. — Дѣйствицы учителями и учительницами именованы: Вол. Котульскій въ Новосѣльскъ и Марія Шансеръ при VIII класъ женской школы въ Самборѣ.

Телеграммы „Дѣла“.

Римъ 6 лютого. Король консервуетъ вчера съ шефомъ ген. штабу въ справѣ ошадностей въ бюджети войсковомъ. Рудини и Саракко жають утворити новый кабинетъ, котрый заповѣсть ошадности въ выдаткахъ н войско.

Відень 6 лютого. Говорять, що шість міністрів Пражака і Фалькенгайма мають прийти ліберали. В останніх днях розкинуто по місті анархістичну одозву; поліція слідить за авторами одозви і за тійною друкарнею, в котрій она, здається, була друкована.

Брукселя 6 лютого. Бунты військових повторилися; побито кількох офіцерів і поодинокі відділи не хотять йти до правих. Ситуація стала дуже небезпечною.

Бѣлградъ 6 лютого. Листъ Рістича до королеви Наталіи зробивъ тутъ величезні вражіння.

Мадрид 6 лютого. Результат виборів до Кортесів єсть такий: 289 посланців з партії правительственной, 154 з опозиції а між ними 89 лібералів і 25 республіканців.

Берлинъ 6 лютого. Ген. Вальдерзе при-
нявъ посаду команданта корпусу. Комісар
п्राинственный въ Африцъ, Висманъ, по-
давъ ся до демісіи и есть рѣчь нежна, що с-
дѣстане.

Петербургъ 6 лютого. Въ честь архиепископа Фердинанда обуде са нинѣ въ Зимний дворецъ великий балъ, на который запрошено 500 особъ.

Цѣна збѣжа и другихъ продуктовъ.

5. м. ст. этого 1891.

Алабей: Пшеница 7 — до 8-15, жито 5-8
до 6-35, хмляк 6 — до 8-75, овес 6 — до 6-4
горох 6-20 до 9-75, ника — до —, рпак
— до —, льина — до —, конюшина чер
на 42 — до 52 —, конюшина бела — до —
—, конюшина шведка — до —, хмляк 6 —
— до — пр. за 56 уало в Лынов, оковит
за 10.000 дитров — до — пр.

Тернабль: Пшеница 7 — до 7-85, жито 5-7
до 6-20, хмляк 5-25 до 7 —, овес 5-90 до 6-2
горох 6 — до 9 —, ника — до —, рпак
— до —, льина — до —, конюшина чер
на 42 — до 52 —, конюшина бела — до —
конюшина шведка — до —.

Подвалоческая: Пшеница 6-70 до 7-35, жит
5-60 до 5-85, ячмень 4-25 до 6-50, овес 5-30
5-75, горох 6- до 8-50, пика — до —, р
рыбки — до —, льнянка — до —; кон
шина червона 45- до 51-, конюшина б
— до —, конюшина шведска — до —
Ярослав: Пшеница 7-10 до 8-30, жит 6-
до 6-45, ячмень 5-75 до 7-25, овес 6- до 8-
горох 6-30 до 7-75, пика — до —, р
— до —, льнянка — до —, конюшина чер
на 45- до 52-, конюшина бела — до —
конюшина швед. — до —, тимотка — до —

Курсъ Львовскій

зъ дня 5. н. ст. лютого 1890.

Акция на ступку безъ купона.	Плат. 212 1/2
Земля, гал. Кар.-Люди. по 200 ар. м. н.	209 — 212
Земля, Львов.-Чернов. по 200 ар. м. н.	230 — 233
Банку гинот. гал. по 200 ар. м. н.	304 — 307
Банку кредит. гал. по 200 ар. м. н.	— 316

Листы заставны на 100 ар.	Плат. 101 — 101 70
Банку гинот. гал. 5% м. н.	101 — 101 70
Банку гинот. гал. 5% м. н. зъ Львова.	109 — 109 70
Банку гинот. гал. 5% м. н. зъ Львова.	98 25 — 98 95
Банку гинот. гал. 5% м. н. зъ Львова.	98 60 — 98 40
Товариства кредит. гал. 5% м. н.	97 70 — 98 40
Товар. кред. гал. 4% м. н. зъ Львова.	95 40 — 96 10
Товар. кред. гал. 4% м. н. зъ Львова.	99 75 — 100 45
Товар. кред. гал. 4% м. н. зъ Львова.	95 — 95 70

Листы доживи на 100 ар.	Плат. 60 — 62
Гал. Зав. кред. сел. 3% м. н. (двѣн. 6%)	53 —
Гал. Зав. кред. сел. 3% м. н. (двѣн. 5%)	49 — 52
Общ. кред. Завед. 6% зъ Львова.	—

Облигац. на 100 ар.	Плат. 104 30 — 105 —
Гал. Зав. кред. сел. 3% м. н. (двѣн. 6%)	99 60 — 99 30
Гал. Зав. кред. сел. 3% м. н. (двѣн. 5%)	100 70 — 101 40
Повышка красн. зъ 1883 по 6% м. н.	104 60 —
Повышка красн. зъ 1883 по 4% м. н.	98 10 — 98 70

Львовскіе:	Плат. 21 50 — 23 50
Мѣста Кракова	28 — 30
Мѣста Станиславова	21 — 23
Монеты:	Плат. 5 34 — 5 45
Дукаты цѣсарскіе	8 97 — 9 14
Наполеондоръ	9 35 —
Полъмарки	1 35 — 1 40
Рубель сѣверный	1 51 1/2 — 1 53 1/2
Рубель пашеронскій	55 80 — 56 40

Надѣслано.

Д-ръ Кость Левицкій

отворено

канцелярію адвокату

у Львова, при улиці Корнятовъ ч. 1, П. по-верхъ (Народный Домъ).

Принимаетъ заступство въ спорахъ, гражданскихъ

и уголовныхъ, административныхъ и окрѣстныхъ. Въ

спорахъ народныхъ, политическихъ заступаетъ без-

платно.

Найдеште жерело предметъ опти-

чическаго у Львова

подъ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (платье св. Дули)

напротивъ головного одѣла.

Окуляръ, цѣпери, барометры, термомет-

ры, микроскопы, лампы электрическіе,

рабшайны, и т. п. по цѣнамъ найдеште. Репара-

ція найдеште и наискорѣе.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Замовленіе въ провинціи адресовать: „Новый оптикъ“

подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львова

платно.

Всѣляки Листы заставны Товариства

кредитоваго земского

4 1/2 % Листы заставны Банку краснаго

4 1/2 % Позичку красну

4 % Облигаціи провинціи

Всѣляки облигаціи донгу державнаго

Земельный облигаціи провинціи

Львовскіе державны и провинціи

продажа подъ наймострѣйшимаго условіемъ

Соколь & Ліліенъ

3360 205—156 Домъ банковый и контора вышны

у Львова

Поручена въ провинціи выготоніе св. одво-

ротною почтою безъ дочелена провинціи

Потѣзды Зѣльничіи.

Потѣзды годичныя Львовскіе. (Одъ 1 жовтня 1889).

До Львова приходять:

Зъ Кракова 4:03 9:08 8:50 7:15

Зъ Подволочиска 2:30 7:30 8:15

Зъ Подволочиска на Подзамч. 2:08 7:01 7:38

Зъ Стры, Хирова, Стры, Гу-

сятна и Станиславова 8:30

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 12:08

Зъ Стры, Черновца и Станиславова 6:53

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 2—

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 8—

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 5:41

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 10:17

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 7:30

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 10:35

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 11:05

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 5:55

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 10:20

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 8:45

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 9:16

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 4:30

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 10:16

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 8:03

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 2:20

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова 4:43

Зъ Вудашу, Мункача, Ла-

вочного, Стры, Хирова, Стры,

Гусатина и Станиславова

Примѣтка: Годичны подѣржаны дѣлкомъ означаютъ

часть ночныи одъ годъ 6 вечеръ, до годъ 5 мин. 59 рано.

ДРОГЕРІЯ и ПЕРФУМЕРІЯ

Д. ЛЮДКЕВИЧА

въ Черемышан, улиці Францискавска.

Поручаетъ Вп. Публиці: СРЕДСТВА ТУАЛЕТНЫ: мыла, па-

хоты, пудры, пасты, порошки и воду до консервирована зубной,

крема, помады и воды до волоса, зубной и бороды, краски до

крашеня волоса — мыло власнаго и П. Пиваговица у Льво-

ва та найкращіи фабрики въ Львовѣ и заграничныхъ.

МАТЕРІАЛЫ ХЕМИЧНІИ для фабрикъ, химіковъ, протекти-

ковъ, аптекарствъ; ПРИРОДЫ ХИРУРГІЧНІИ въ аптеку,

скла, металлы.

ДЕСИНФЕКЦІИ.

ВАЖНЕ ДІИ. ПАЛЬ: Мыло до права бѣла, борозка

до бѣла въ музеекъ, крохмалъ бѣлоснѣйшій, гуашъ и борозка

до кофакриновъ, краски до крашеня матерій шовко-

выхъ и вощинныхъ, атраментъ до крашеня бѣла, краски

на помѣсть въ 4 родахъ, одѣтъ вышны, одѣтъ.

Гербата хинська (россійска).

Борки до бутельковъ, лакиръ золотой до чернѣнскій и лакиръ

до чернѣнскій, выдѣланный кіта до порцелана, карукъ

столярскій, губки, пеналы и т. п.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Провѣста“ ул. Орменська

ч. 37 и по всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

Дѣстати можна въ тов. „Пров

ДѢЛО

Выходитъ у Львовѣ три дня (крѣмъ недѣль и рус-
скихъ святъ) о 5-ой годѣ по полудни. Литературный до-
дѣтокъ „Библиотекѣ найзнаменитѣйшихъ повѣстей“
выходитъ въ вторникъ, и въ вторникъ и пятницу на
переплету разомъ въ Дѣло.

Предплату и нисераты принимаютъ: У Львовѣ Адми-
нистрація „Дѣла“ ул. Ваторія 24, Центральное бюро оголо-
шеній, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароли Лю-
бимки 9. У Вѣдн М. Дука, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Mosse; P. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Woll-
zeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гам-
бургѣ М. Хаагенштейн & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и нисераты платитъ
у Львовѣ.

Предплата на „Дѣло“ изъ лѣтер. додатковъ
въ Австріи: на границѣ: на члѣнскій
на члѣнскій рікъ . . . 18 гр. на члѣнскій рікъ . . . 24 гр.
на члѣнскій рікъ . . . 9 гр. на члѣнскій рікъ . . . 12 гр.
на члѣнскій рікъ . . . 4 гр. на члѣнскій рікъ . . . 6 гр.
на члѣнскій рікъ . . . 1 гр. 50 кр.

У Львовѣ:
на члѣнскій рікъ . . . 10 гр. на члѣнскій рікъ . . . 8 гр.
на члѣнскій рікъ . . . 4 гр. на члѣнскій рікъ . . . 1 гр. 35 кр.

Редакция, администрація и Експедиція въ ч. 24
ул. Ваторія. — Рукописи зачитываютъ ся лично на посылку
настроение. — Редакция неоплачиваетъ посылки бѣдъ.

Подписное число копій 8 гр. а. в.
Огласиленія принимаютъ ся по члѣнскій 6 гр. бѣдъ одинъ
суботнѣ ислеротоси въ рубр. „Надѣсьна“ по 20 гр. а. в.
Подписки члѣнскій ся по 10 гр. бѣдъ едина.

Просимо уклібно о якъ найскорше на-
дѣслати передплату на рікъ 1891-ий и за-
дѣслостей за рікъ 1890-ий.

Выдавецтво „Дѣла“.

У Львовѣ дня 26 (7 н. ст. лютого) 1891.

Забльнѣ, але постѣбно розтѣснюєсь на
бѣдѣ рускѣхъ. А характеристично при тѣмъ
обставина, що до розтѣсненія того помагують
дуже успѣшно тѣ самі людѣ, котрі довгі ча-
си тихлоє трудились надъ затемнюваннемъ
русскон справи.

Кому же въ памяти хлопача бурда, яку
піднесло кѣлькохъ „обединитѣль“ на члѣн-
піднесиъ та обаламученихъ кѣлькохъ
селѣн на вѣнч Березаньскѣхъ, и поробивъ
тутъ бурду зъ скандалами, якъ горстка „обе-
динитѣль“ виправила въ Стрию, — той при-
знаєть, що тѣ панове Богомъ дані, щоби ак-
разъ підъ теперішню вакху хвилю розтѣс-
ниъ все, що лише выходило зъ рухъ такъ лю-
бѣнскихъ „патріотѣвъ“, збранныхъ підъ пра-
поромъ „Червоной Руси“.

Упала маска и въ цѣлѣй наготѣ розкры-
лась душа исповѣдничѣ „національного обе-
диненія“! Упала маска и весь загаль рускій,
весь край и держава можуть нинѣ наглядно
побачити, якъ страшний а при тѣмъ поганій
болѣнь вирѣзъ на організмѣ рускѣхъ бѣдъ то-
го часу, коли правительство опустило справу
руску, а тѣмъ самимъ зробило придбанимъ
полемъ підъ сѣбѣ „обединитѣль“! Нинѣ
аможє зрозумѣти волю, яка гинѣ и кѣлько
мерзоты крылось підъ шумными фразами „па-
тріотизму твердого заката“, „Руси историче-
ской“, и т. д.

Упала маска и мы радѣ зъ того! Мы
идячий навѣтъ всѣмъ тѣмъ аранжерамъ бурдъ
березаньскихъ, стрійскихъ та самбѣрскихъ,
бо ажъ теперь житѣе наше политично-націо-
нальне зможе поспѣшати широко та тихо
ступѣю до меты, на котрій написано: добро
Руси! Мы благословимо тую хвилю, въ ко-
трѣй тѣ, „господинове“ рѣшили показати ся
свѣтови такими, якими суть.

На всѣхъ трѣхъ вѣчкахъ розходилоь головнѣ
о то: якъ народъ рускій дивать ся на програму
послѣдѣ и епископѣвъ нашихъ. Навѣтъ трѣхъ
вѣчкахъ піднесено то кардинальне пытанье: чи
есть ще Русь на Руси, чи може работа ири-
дентѣстѣвъ галицкихъ приглушила вже свѣ-
дѣнство національну? И що показалоь? По-
казало ся, що ще по Русинахъ галицкихъ не
можуть „благотворительный комитетъ“ опѣвати:
„со святыми“. На вѣнч березаньскѣхъ не-
аручно кипѣло слѣбѣ „москаль“! выкликало
дуже фатальный результатъ. Селѣе нашѣ не
лише кликнули громомъ: „Мы не москаль,
мы Русины!“ — але и досыть драстично иллю-
стрували свѣй протестъ. На вѣнч стрійскѣхъ
показано борбѣаксамъ дѣрѣ на розтѣжѣ, —
а на вѣнч самбѣрскѣхъ назвало наше селѣн-
ство г. Маркова и его товаришѣвъ устами се-
лянина по имени. Селѣнниъ зъ Морозовѣхъ
кѣлькома простыми словами абѣвъ то все, що
было колись програмою „Слова“, „Пролома“,
„Нов. Пролома“, а нинѣ „Червоной Руси“ и
и всѣхъ „Русскихъ Правдъ“. Иванъ Миха-
удостовѣвъ ся бути учителемъ г. Маркова, ка-
жучи: „въ имени селѣнѣ маю честь заявити,
що гоминѣсь зъ програмою и резолюціями
пос. Романчука и що будемо ихъ ширѣ
и смѣло підпирати, бо наша матѣрна бесѣда
намъ дорога та свѣта и вѣра наша мила, та
и не дамо собѣ пѣвѣтъ пакнути нѣчого ни-
шого, а великому вороговѣ бѣдѣ насъ прочѣ!“
Синѣ зсодѣларизувалоь селѣнство наше не
лише зъ програмою послѣдѣ, але за однимъ
дало рѣшучу одѣрану всякимъ Катковымъ,
Побѣдоносцевымъ и тѣмъ плаченнымъ пѣме-
амъ галицкимъ, що духа національного въ на-
родѣ хотѣли заколѣсати пѣсонкою: „Мы од-
дѣвъ народъ отъ Бескида по Ураль“.

Згаданѣй пригоды вѣнчѣй мусѣтъ мати
свѣй позитивный результатъ. Одъ зерна бѣдѣ-
лась полова. Се не роздорѣ въ народѣ, —
се лишь робота, потрібна въ кождѣмъ умѣмъ
господарствѣ. Намъ треба розслѣдити и знати:

кто зъ нами, а кто противъ насъ. Мы, щоби
такъ сказать, фильтруємось. Хотѣмо поздоро-
вѣти зъ того тяжкого недугу, въ який попала
Русь галицка, дыхаючи довгі лѣта мізѣмами.
Ще разъ кажемо: Се не роздорѣ въ родинѣ
рускѣй, а консекриція, розслѣдження, котрі
въ членѣвъ ще живѣй, а котрі довершили на
собѣ найсмеротнѣйшѣ убійства, бо самоубѣй-
ства національного...

Рухъ выборчѣй.

Зъ Калуша пишуть намъ:

„Сегодня [т. е. дня 6 н. ст. лютого] бѣ-
були ся на званье комитету мѣсцового збо-
ры передвыборчѣй въ домѣ бурмістра п.
Мелитона Теницкого. Збѣрало ся до 250 вы-
борчѣвъ и правыборчѣвъ — мѣщанѣ, селѣнѣ
навѣтъ зъ найдалѣйшихъ закутѣвъ повѣтъ, та
и нѣтелігенція свѣтскон и духовнон. Завѣла-
но комитетъ до переведенія выбору посла
и поставлено однодушно кандида-
туру посла Юліана Романчука. За п.
Романчукомъ высказали ся всѣ селѣне та мѣ-
щанѣ, грѣмко протестуячи противъ клеветъ
на своего любимого посла соймового и выска-
зуючи ему вѣстѣмъ довѣрія. Збѣравѣй зъ
одушевленнемъ одѣспѣвали „многая лѣта“ сво-
му послу до оймы, а дѣствъ Богъ — и до
рады державнон. На слово честного господари
и. Дуды зъ Верхнон, що дивуе его, якъ може
де-то зъ нѣтелігенціи бути противнымъ кан-
дидатурѣ такого заслуженного патріота и посла,
иъ п. Романчука, а навѣтъ агітувати противъ
него за его програму, — пять священикѣвъ
[оо. Козакъ зъ Подгорѣвъ, Свѣнчѣнскій зъ Ва-
стовы, Шкурганъ зъ Красного, Гойданъ зъ
Зборовъ и Вахилинъ сотрудины калушскѣ] де-
монстративно опустили зборы. Впрѣчѣмъ на-
рада бѣбула ся дуже поважно. Видко було,
що збѣравѣмъ — зъ вышнимъ пятьохъ малы-
контентѣвъ — добро загальне лежить на
серци.

Честныхъ правыборчѣвъ судово-
го повѣту Немирѣвского запрашає ся
на передвыборчу нараду въ четвертъ, дня 12
н. ст. лютого 1891 р. на годину 12 въ полудне
до церковного будинку. Предметъ обговѣрки
и наредѣ:

- 1) Що то суть выборы и якъ намъ тре-
ба старати ся, щоби выбрати такого посла,
котрый бы справедливо и твердо постоялъ за
интересами селѣнѣ?
- 2) Усмотрѣти чоловіка, котрый бы дѣйствѣ
но стоялъ за селѣнѣми.
- 3) Зложити комитетъ обширный на цѣлу
Немирѣвщину, щоби выбѣръ селѣнскѣхъ по-
сла перевѣсти.

Зъ комитету тѣснѣйшого: Иванъ Кипріяновъ,
парохъ въ Немирѣвѣ, Юрій Жукъ, парохъ Во-
роблячина, Григорій Петриковскій, ц. к. адъ-
юнкѣтъ судовый.

Зъ Самбѣра пишуть намъ:

„Въ Самбѣрѣ рада повѣтова дня 5
н. ст. лютого завѣзала комитетъ передвыбор-
чѣй въ цѣлѣй выбору посла до рады державнон
зъ округа сѣльскаго Самбѣр-Старе мѣсто-
Турна-Рудка. До комитету того увѣйшло 36
знатѣйшихъ особъ зъ повѣту, мѣжъ тѣмъ
большѣсть Русинавъ. Комитетъ той на попо-
лудневѣмъ засѣданнѣ выбравъ чотирѣхъ своихъ
одноручникѣвъ въ той цѣлѣ, щоби порозумѣли
ся зъ делегатами зъ Старого мѣста, Турна
и Рудкѣ. На делегатавъ выбравѣй пп. бурмістръ
Будяновскій, о. Иванъ Татмаръ, Иванъ Бе-
режницкій и Иванъ Иванчишакъ.

„Русины-народовѣцѣ повѣту самбѣр-
ского завѣзали такожъ комитетъ передвыбор-
чѣй зъ 32 особъ, переважно зъ тѣхъ самыхъ,
що и рада повѣтова, бо — треба признати —
рада повѣтова переводила все зовѣсьмъ бѣсо-
ронно. Комитетъ Русинавъ-народовѣцѣвъ має
свое перше засѣданье въ Самбѣрѣ дня 12 н.
ст. лютого. Зъ стороны рускон тутъ можлива
тѣлько одна кандидатура — а то: посла Те-
дѣшевского, на котру повинѣтъ згодити ся
и комитетъ польскій.“

Зъ Сянока пишуть Dziennik owa Polak-
ому, що тамажный комитетъ передвыборчѣй
вѣславъ до п. Едварда Гѣвѣша у Вѣдн
писемно зъ запрошеннемъ, щоби прибѣвъ до
Сянока на передвыборчѣй зборы, лично пред-
ставити ся выборчѣмъ и порозумѣти ся зъ ни-
ми. Писемно се подѣсали пп. Каз. Липинскій,
д-ръ Арт. Гольдгаммеръ, Айталѣ Вѣтошинскій,
Кирилъ Ладажинскій, д-ръ Ив. Гавель, Іос.
Джевичій и Лейнѣръ Рознеръ. [П. Едв. Гѣвѣ-
шъ бувъ посломъ зъ санѣцѣхъ курѣн сѣль-
скон.]

Въ тѣй справѣ одержали мы сегодня
слѣдуючу одѣву:

Выборчѣй!

Въ виду розвиванія рады державнон и
розписанія новыхъ выборѣвъ загальныхъ, за-

просѣвъ поважный кругъ выборчѣвъ мѣста
Сянока дотѣрѣшного посла зъ курѣн меншихъ
посѣлостей, ополученихъ повѣтъвъ Сянокъ-
Лѣсько-Вережѣвъ Вѣльможного Едварда Гѣвѣ-
ша до справозданія зъ дѣльности посоло-
вскон и еконукованія ся зъ выборчѣми. А ко-
ли то-же въ сѣй цѣлѣ дня 17 н. ст. до Сяно-
ка прибѣде, про-то комитетъ, завѣзанный для
урядженія сего збѣранія, запрашає всѣхъ ша-
повныхъ выборчѣвъ, вѣзглядно правыборчѣвъ,
щоби дня 17 н. ст. о годинѣ 10 передъ полуд-
немъ въ сѣлѣ мѣсѣкѣй въ Сяноцѣ якъ найчи-
слѣннѣше збѣрати ся зовѣли.

Синѣвъ 6 лютого 1891.

Комитетъ: Кирилъ Ладажинскій, председа-
тель. — Викторъ Дреневичъ. — Іосѣвъ Дже-
вичій. — Д-ръ Іванъ Гавель. — Д-ръ Артуръ
Гольдгаммеръ. — Д-ръ Александръ Искри-
чій. — Казимиръ Липинскій. — Александръ
Пѣхъ. — Лейнѣръ Рознеръ. — Айскій Шнай-
доръ. — Людвикъ Свѣрчинскій. — Іванъ То-
варницкій. — Айталѣ Вѣтошинскій.

Зъ Бережанъ одержує „Народна Ча-
совѣсъ“ слѣдуючу дописъ:

„Дня 3 лютого с. р. бѣбула ся въ домѣ
адвоката д-ра Чайковского поредѣстувати на-
рада людеи доверѣй повѣтъвъ Бере-
жанъ-Рогатинѣ. Підгайдѣвъ въ дѣлѣ вы-
бору посла до рады державнон. На зборахъ
було до 50 селѣнѣ, около 15 священикѣвъ и
4 особѣ въ свѣтскон нѣтелігенціи, а имен-
но пп. Савать, Твердохлѣбъ, д-ръ Чайковский и
судѣя Жегестовскій. Зборы не ухвалили що-
до особѣ выбрати ся маючон нѣчого позитив-
ного, тѣлько установили для кождого зъ по-
вѣтъвъ по 5 делегатавъ, котрі на передвыбор-
чѣхъ зборахъ дня 16 н. ст. бѣбути ся маючѣхъ,
заявлять свое мѣнѣе що-до поставленія кан-
дидатуры. Цѣкава рѣчка, що делегатамъ зъ по-
вѣтъвъ Бережанъ выбраю о. Машана, того са-
мого, котрый на вѣнч сѣбно зъ о. Балнѣн-
вичемъ виправлявъ демонстрацію противъ про-
грамѣ проф. Романчука.

О кандидатахъ на посла не було ще
бѣсѣды, але загальню вѣдомо, що кандидувати
намѣрѣють пп. д-ръ Чайковский адвокатъ зъ
Бережанъ и Володимиръ Жегестовскій судѣя
зъ Підгайцѣвъ.

„Дня 4 с. м. бѣбула ся зновъ въ радѣ
повѣтъвъ въ Бережанѣхъ доверѣчна нарада
передвыборчѣа скликана маршалкомъ повѣто-
вымъ п. Вольфартомъ. И ся нарада не довѣла
до якого-такого порозумѣнія що-до особѣ по-
сла маючого выбратися а тѣлько поставлено
зѣранѣувати комитетъ выборчѣй складаючій
ся зъ 80 особъ обохъ народностей повѣту.
Найсмастичнѣйшою була бѣсѣда п. иотари
Вѣльскаго, выголошена на тѣхъ зборахъ, въ
котрѣй бѣвъ дораджувать кончатѣвъ подати
братнон руки Русинамъ-народовѣцѣмъ при вы-
борѣхъ. Велика большѣсть збѣравѣхъ заявляла
ся за тѣмъ, щоби, якъ оно и бути повинно,
до комитету выборчѣго запросити людей обохъ
народностей, абы сѣбно нарядити ся надъ
выборомъ чоловіка, маючого адѣбности на по-
сла и шансы бути выбраннымъ, и обѣсла ста-
рати ся всѣми силами сѣбно перенерти вы-
бѣръ такого кандидата.“

Neue freie Presse довідуєсь бѣдъ своего
львѣвского дописувателя, що зъ округа сѣль-
скаго въ Коломыи (Святній-Косовѣ) одна
група выборчѣвъ-селѣнѣ становѣй кандидатуру
радикального рускаго посла до оймы д-ра О.
Кушевского. Вѣсть ся здаєсь намъ неимо-
вѣрною, бо тѣмъ радикалы кладуть д-ра Да-
ниловича и чѣй же самѣ не розбивали бы свое-
и акціи. — Зъ курѣн мѣсѣкѣй кандидатуры
въ Коломыи зъ стороны жидѣвъ — рабѣвъ
Блѣхъ, д-ръ Быкъ и Майзельсъ. Ка-
жуть, що и Поляки думаютъ ставити своего
кандидата.

Зъ мѣста Львова кандидуютъ на ново-
д-ръ Смолякъ и д-ръ Кароль Леванов-
скій. Оногодъ бѣбули ся зборы выборчѣвъ
скликаны демократами. Предѣдѣтель зборѣвъ
п. Романовичъ зазначѣтъ, що зъ огляду на
актуу ситуацію належить выбрати на послѣдѣ
людеи адекватныма и характерными. На вѣсе-
енье адвоката д-ра Дулѣжѣмъ збѣравѣй заяв-
лиъ на демократичноу програмою, оголоше-
нюю соймовѣмъ клубѣмъ лѣнѣвъ Ю. Штар-
кель (редакторъ Трубы-ы) гавѣвъ дотѣрѣшнѣ
въ политичу польского „кода“ и промѣвалъ
за выборомъ людей постуновѣхъ, котрі бы
выступали противъ заплянувачон усюди ре-
акціи. Бѣсѣдѣмъ сказавъ мѣжъ ишимъ, что
дѣмѣіа Дунавского Полякѣвъ цѣлкомъ пѣ-
грѣвъ и студитъ. Наконецъ зборы ухвалили,
на вѣсенье ред. Реваковича, сѣмъ разомъ о-
бѣйтѣсь безъ завѣзанія комитету мѣсѣкѣй,
а тѣлько нехай президіа вѣбѣ кандидѣвъ, що-
бы до 12 н. ст. лютого оголосили свои кан-
дидатуры а потѣмъ высказали свои политичѣй
погляды.

Зъ курѣн большѣхъ посѣлостей въ Ста-
ніславоѣ (Вучачи-Товмачи-Богородчанѣхъ)
зголошує свою кандидатуру п. Володимиръ
Гѣвѣшъ зъ Потока. Kurjer Lw. думає, що

сей Гѣвѣшъ має бы шансы, если бы не кан-
дидувать гр. Войтъхъ Лѣдушцкій (бѣдъ дов-
шого часу недужѣй на очѣ). До теперь дер-
жавѣ сей мандатъ п. Стан. Цѣнскій и бѣвъ
силнѣе своихъ выборчѣвъ на день 20 н. ст.
лютого до Станіславова.

Головный рускій комитетъ вы-
борчѣй, довідавши ся, що польскій комитетъ
центральный для вѣхѣдѣи Галичины бажає и
ожидає якогоь контакту зъ нимъ, постано-
вилъ зѣробити пробу, чи дало бы ся дѣйстви-
то до якогоь Поліакѣмъ часто высказуваного по-
розумѣнія въ справѣ выборѣвъ допровадити и
выборы безъ деморализаційныхъ агітацій, роз-
понованія и абдукуляванія перевѣсти. Отже за-
явилъ се выразно комитетѣмъ польскому, що
хоче зъ нимъ поговорити, и въ тѣй цѣлѣ вы-
значѣтъ зъ-помежи себе трѣхъ своихъ члѣ-
нѣвъ. Польскій комитетъ одѣвѣвъ, що готовъ
зъ своей стороны такожъ выделѣувати трѣхъ
членѣвъ. Очевидно тѣй делегаты мали бы ре-
зультатъ своей розмовы подати своимъ коми-
тетамъ, котрі остаточно бы рѣшали.

Польскій комитетъ радѣвъ надъ своимѣи бѣ-
поменами до рускаго комитету и есенуважно
до Русинавъ при акціи выборѣвъ дня 5 с. м. О
тѣхъ нарадахъ подає львѣвскій Przegląd такѣй
вѣсти, котрі помѣщаємъ въ повнѣй основѣ, въ
дословнѣмъ перекладѣ:

„Передвыборчѣй комитетъ центр. для Га-
личины вѣхѣдѣи бѣбувъ вчера (6 лютого) по
полудни подѣ проводѣтъ своего предѣдѣтеля,
кн. Адама Савѣи, догѣе, кѣлько годинъ тре-
вающе засѣданье. По полагѣдѣ кѣлькохъ справъ
малон ваги нараджувать ся комитетъ надъ
становленнемъ, яке має бы зѣняти супротивъ
комитету передвыборчѣго рускаго, котрый у-
стами своего предѣдѣтеля пос. Романчука за-
явилъ, що хоче убѣити въ контактъ зъ на-
шимъ комитетѣмъ центральныймъ и зъ нимъ въ
порозумѣннѣ вѣсти акцію выбору.“

„По довѣдѣ, основній и дуже поважній
дискусіа зѣдѣженоъ! одноклѣсно, що на
предложеніе комитету рускаго куртоаіа ани-
чѣйна велѣти одновѣсти прихильно и поручено
бюроу президіальному нашего комитету цен-
трального (отже польского), щоби оно убѣ-
шло въ переговоры зъ комитетѣмъ рускимъ.“

„Одѣтъ обговѣрѣвано условія, на якихъ
можє оперѣтѣся засѣданье порозумѣннѣ межѣ
о-бома комитетамѣ. Въ дебѣтъ тѣй уважливо
ухвалу, яка запала на послѣдній сѣсѣи кола
соймового на вѣсенье д-ра Іос. Вережницкаго,
котра гласѣтъ: коли-бы въ наслѣдѣхъ де-
кларация, зложенѣя послѣми рускими на по-
слѣдній сѣсѣи соймовѣй, комитетъ центр. поль-
скій чувъ потребу зѣняти дотѣрѣшнѣ свою
систему выбору, тогдѣ має бѣвъ одѣкнѣтѣсь
до кола соймового и зажадати скликанія его
въ цѣлости або що-найменше скликанія по-
слѣвъ польскихъ зъ вѣхѣдѣи Галичины.“

„Очевидно не легковажно собѣ трудно-
сти такого збѣранія кола соймового. Сказано
однакожь, що та апелліа до кола соймового
була бы рѣчею конечною, коли-бы бажано зѣ-
ити въ такѣй уклады, на основѣ котрыхъ
абѣрѣвано бы Русинамъ яєсь число мандѣ-
товъ, або вызначено бы для нихъ нѣкоь окру-
ги. На ту дорогу не думає однакожь комитетъ
вѣступити. Натѣмѣтъ его намѣренѣмъ есть,
вѣступити зъ комитетѣмъ рускимъ въ такѣй у-
кладѣ, котрый бы не выходѣвъ по-за границѣ
его (самого-жѣ комитету центр. польского) и
дотѣрѣшнѣйшѣй практикѣй выборѣвъ.“

„Отже комитетъ центральный (польскій)
будѣ, такъ якъ досѣ було звычайѣтъ его, въ
кождѣмъ окрѣгѣ ставляти своихъ кандидѣтъвъ
польскихъ. Въ тѣхъ самыхъ окрѣгѣхъ будутъ
очевидно народѣцѣ ставляти своихъ кандида-
тѣвъ, а москѣофіамъ такожъ своихъ.“

„При першѣмъ голосованнѣ будутъ Поля-
ки якъ „jeden ty“ ишли до урнѣ выборѣвъ
зъ именемъ польского кандидѣта, поставленѣго
комитетѣмъ центральныймъ польскимъ; Ру-
сины народѣцѣ будутъ голосувати на своего
кандидѣта, а москѣофіамъ на своего. При та-
комъ розбитѣ голосѣвъ есть дѣлѣкомъ имѣнѣ-
нымъ, що жадевъ кандидатъ не одержѣтъ аб-
солютнон большѣсти. Отже въ тѣхъ случаяхъ
коли приѣде до тѣснѣйшого выбору межѣ на-
родѣвѣмъ а москѣофіамъ, обовѣзуєсь коми-
тетъ центральный (польскій), що всѣ выборѣвъ
Поляки абѣдутъ солідарно до урнѣ и будутъ
голосувати на кандидѣта рускаго народѣцѣвъ,
щоби такимъ способомъ солѣнскими силами
поборѣти москѣофіамъ. Въ тѣхъ случаяхъ од-
накожь, де приѣде до тѣснѣйшого выбору межѣ
Поліакѣмъ и москѣофіамъ, обовѣзуєсь
комитетъ рускихъ народѣцѣвъ, що всѣ Русы-
ны, котрі при першѣмъ голосованнѣ абѣдали
голѣсы на кандидѣта рускаго народѣцѣвъ,
абѣдадутъ при другѣмъ голосованнѣ голѣсы свои
на кандидѣта Поляка.“

„Тѣмъ способомъ оба братні народѣ будѣ-
дутъ згодѣ борѣтѣсь противъ сѣбноного
ворога, а оба комитеты будутъ взаимно мати
контроль, щоби умовѣ додержано вѣрно въ
обохъ сторонахъ.“

Не знаємо, о скѣлько тѣ вѣсти Przegląd-у
суть вѣрѣй. То знаємо, що рускій комитетъ
анѣй делегованѣ нимъ члѣны не мають досѣ о

Римъ 7 лютого. Король поручилъ Рудіну утворити новий кабінетъ.
Вѣдень 7 лютого. Тутешня преса до-
вѣдує, що міністеръ Пражскій має достати
дипломъ а на его місце має прийти кн. Лоб-
ковичъ маршалокъ краєвий въ Чехахъ.
Петербургъ 7 лютого. Приїхавъ тутъ
кн. Орлеанскій въ якій найбільшій нині-
гніто підъ именемъ гр. Неверъ.

ПОДЯКА.

Сподобало ся Воеводинію поклакати до
підпису нашу надгробну матір. Катерину
зъ Назаревичівъ Романову въ 76
році життя. Одрадою въ печалі дивилися щирі
люди, котримъ всенародно подякувати уважаємо
себѣ святымъ обов'язкомъ. Дякуємо сердечно Вир.
о. Левицькому зъ Вербки не тільки за провѣду
похоронити але і за хороше та тепле слово над-
гробне. Велику подяку складаємо Вир. о. Хар-
жовському зъ Сопова, не тільки за труды въ по-
хоронахъ але і за труды і сочувство въ часі
двохъ слабости і въ хвилі смерті. Дякуємо дя-
куємо Вир. о. Балицькому зъ Іспаса за ласкаву
участь въ похоронахъ якъ і за щирі слова по-
тіхи. Рівномірно дякуємо ч. Братству церковному
якъ і громадянамъ Сопова, що взяли численну
участь въ тій сумній обряді та тими дали
доказъ віданости і любови їхъ догробній.
Добродітній, жоні буюнній їхъ отця духовного.
Вибачи дякуємо і ч. громадянамъ Вербки за
зділани послужну службу. Воістк Вамъ Високо-
стойній, що брали участь въ сумній обряді не-
хай Богъ стократно нагородить.
Анна зъ Романовскихъ Балицька дочка, Дон-
чина Балицькій зять.

Надослане.

Д-ръ Д. ЕРЛІХЪ

лікаръ недугъ внутрішніхъ, спеціалістъ въ по-
дугахъ серця і легкихъ. Ординує при ул. Скарб-
ковскій ч. 3, бдз 3—5 по полудні.

Генрикъ Штерншусъ

выслуженный секундари шпиталю загального по
15-лѣтній практиці шпиталій і по спеціаль-
нихъ студіяхъ у Відня і Парижі одбутыхъ, та
по університетському диплому въ університеті віден-
ському поселивъ ся въ Станіславові якъ дентистъ
і спеціалістъ до недугъ ушнихъ ул. Саушій въ
домі Гальперна І поверхъ.

Выготовляє великі операції за допомогою ко-
роннимъ або глазомъ розсѣлюючимъ (Lithotriebe) а тымъ
камнямъ безъ болю.

Плюмбъ кавчукомъ, емалією, арбіломъ і по-
лотомъ. Выготовляє штучні зубы і цілі цюки
підля найновішій системи американської, опер-
тій на тисненні воздуха (Lufdruckgebisse).

Лічить і оперує великі недуги ушей.

Найдешете жерело предметівъ оп-
тичнихъ у Львові
підъ **„КОПЕРНИКОМЪ“**
ул. Театральна ч. 6 (пальцъ св. Духа)
напроти головної брами.
Окуляри, шкелера, барометри, термомет-
ри, мікроскопи, машина електрична,
райсальні, і т. п. по цінахъ найдешевшихъ. Репара-
ції найдешевше і найкорше.

Замовляти въ провінції адресувати: „Новий оптикъ“
підъ „Коперникомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львові.

ОКУЛИСТЪ R. GESANG

буа, елентъ-ассистентъ і опе-
раторъ на клініці окулі-
стичній проф. Фухса у Відня
Львові,
ул. Ягайлонська ч. 2,
напроти нового будинку
каси шпиталю.

Змѣна льокалю

Першомъ Галицкомъ Народномъ Тор-
говцѣ обуви

Іоана Хировича

въ улицѣ Коперника ч. 28 і въ улицѣ
Льва Саушій ч. 65 на улиці
Валову ч. 5.

Ново-вымайдений терезки і чо-
боты, мужескі і дамскі, для тер-
пачихъ на ноги і для калѣкъ. Вели-
кій замовленія виготовляють ся въ
найкоротішій часі і вѣсній направ-
ляють ся. Замовленія зъ про-
вінцій высылка ся бдворотно по-
штою. Ціниники на желаніе высылка-
ють ся оплатно.

Дякуючи Ва. Публичъ і Веч.
Духовенству за дотеперішній взгля-
ды поручаю ся і найдальше тымъ
взглядамъ.

Зъ поважаніємъ

Іоанъ Хировичъ

власнотель Торговлі обуви у Льво-
ві, ул. Валова ч. 5.

Словарь нѣмецко-рускій

Ом. Партицкого
продле товариство Просвѣта
по 1 зр. замѣсть 3 зр.

ОГОЛОШЕНЬЕ.

Вже появилъ ся выдрукованный першій вы-
пускъ (мѣсяць Септемарій, 9 1/2 арк.) сочиненія
підъ заголовкомъ:

ЖИТІЯ СВЯТЫХЪ

гр. кав. Церковно почитаемыхъ на кождій день
въ роцѣ

Ціле сочиненіе буде обнимати що найменше
100 аркушівъ друку звичайного формату (въ IV
томкахъ) а буде частями по 8 тиждинъ выдавати
ся въ випускахъ, обнимаючихъ по одному мѣсяцю
житія Святыхъ. Ціле сочиненіе выведе въ 12 ви-
пускахъ въ протягу р. 1891 і 1892. Предплата
на оденъ выпускъ безъ пересылки почтовою 50 кр.,
въ рекомендованомъ посилкою 70 кр.; підписка на
оденъ рікъ (6 випусківъ, 50 аркушівъ друку)
безъ пересылки почтовою 3 зр.; въ рекомендова-
номъ посилкою 4 зр. 3703 13—15

Пларіонъ Гмитрикъ

католикъ і гимназія въ Самборі

Прародий неперемѣнній
Св. Якова

КАПЛЬ ЖОЛУДКОВІЙ

протиъ нештучного жолудка і кишочки, пор-
тичь жолудковійхъ і ослабленій, пошлѣ,
випли, баранъ, кишочки, нештучно ошлѣжені,
печенія та шлѣкы і. т. д. сущі до теперішній
печенія жолудковійхъ ошлѣжені, і кождій
нештучній повиненъ его спробувати; за
фляшку 60 кр., і 1 зр. 20 кр.

Профессора Дра Либера

правдивый вѣстникъ на нервы і силу
найдешете цѣлюще средство протиъ нештучнихъ недугъ
перевѣрь, за фл. 2 зр., 3 зр., 50 кр., 6 зр., 50 кр. Обшир-
но въ книжкѣ „Krankheitsrat“, котру даромъ може до-
стати: въ Празі: Голосный складъ Max Fanta Einhorn-
Apotheke, у Львові аптека д-ра Миколая, а такожъ въ
многихъ іншихъ аптекахъ.

Д-РА РОЗЫ БАЛЬСАМЪ ЖИТІЯ

естъ вже більше якъ бдз 30 лѣтъ знаме,
травленіе, апетитъ выключуоче, бдбавленія
уеуваюоче і загодно розовдѣляюоче

средство домашнее

Велика фляшка 1 зр., ма-
ла 50 кр., почтою о 20 кр.
больша.

Всѣ части опакованія мають
сю наведену марку охоронну
зависно депозовану.

Складаю по всѣхъ анти-
кахъ Австро-Угорщины.

Такимъ можна купити:

Прагку універсальну масть домову

Она посля многихъ досвѣдовъ именито полагаетъ
дуже чистіе, французію і выеише пораненіхъ
нѣтъ а прожъ того дѣлає умиротворію і розовдѣлає
бдлѣ. 3704 13—50

Въ доказъ по 35 кр. і 25 кр. почтою 6 кр.
больша.

Всѣ части опакованія
мають сю наведену марку
охоронну, зависно
депозовану.

Головний складъ

В. Fragner, Prag.

Nr. 203-204, Kleinseite, Apoth. zum schw. Adler.
Роскляка почтовою що днѣ.

ІОСИФЪ ВИТОШИНСКІЙ

«збрникъ»

знарядовъ хірургічныхъ і ножовныхъ

отворитъ

ВЫПРОДАЖУ

своихъ вырббъ при ул. Смигуской ч. 8, (напротиъ
ул. Шайнохи).

Фирма понахъ 20 лѣтъ испитуюча, вѣстна въ краю, дає
повну поруку за купленый товаръ — і надѣлѣть загально-
го подпиртѣ остаю въ позачаніємъ

Іосифъ Витошинскій.

ИСТОРИЯ РУСИ

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Достати можна въ товариствѣ
„Просвѣта“ ул. Вѣрмѣнская ч. 27.

Іосифъ Витошинскій.

МАРІЯЦЕЛЬСКИЙ
каплѣ жолудковій
робленіи изъ антивъ підъ апчеленъ хранителенъ.
К. ВРАДОГО въ Крохеріяхъ (Моравъ).
днѣшнѣ випробованіи і вѣстнѣе средство домове, дѣлѣно дѣло-
ничо на жолудковій при забѣтъ травленю.
Прародий днѣшнѣ въ побѣхъ видномъ жарко охоронно і під-
пласома. Цѣна за фляшку 40 кр., поддѣйна фляшка 70 кр.
Части складовъ сущі поданіи. 13—30
Купує ся по всѣхъ антикахъ.

НОВЕ ЗАВЕДЕНІЕ ГОДИНИКАРСКЕ
ІОСИФА КОМОРОВСКОГО
при ул. Академічній ч. 5, у Львові
поручає обильно заосмотренный складъ найно-
вѣйшихъ бдбавшихъ і меншихъ годинниковъ
женескихъ.
Великі направы выгтовляє ся найбдбѣст-
нѣйшо і підъ гарантією.

АЛЬФРЕДЪ РАССЛЬ
ОНАВА австр. Шлѣскъ.
торговля насѣня для годинничества і лѣсовъ
поручає насѣня, о великой силѣ прозѣбаніи підъ гарантією,
кождого рода ен енъ і ен detail.
Великій складъ штучныхъ насѣнобъ по найдешевшихъ
цѣнахъ. Вѣдрѣ і цѣники даромъ і оплатно.

Для церквей

КАДИЛО
ЦЕРКОВНЕ
благовонне
поручає
ИВАНЪ ИГ АОВЪ
пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

„ЗОРЯ“
Літературно-наукове письмо для родины
выходитъ въ роцѣ 1891-бдхъ иллюстроване кождого
1го і 15-го і коштує на роцѣ 6 зр., на 1/2 року 3 зр.,
на 1/4 р. 1-50 кр. Редакція і Адміністр., ул. Академічна 5.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
і к уприв. гал. акц.
БАНКУ ИПОТЕЧНОГО
купує і продѣє
всѣ ефекты і монеты
по курсѣ деннотъ найточнѣйшотъ не вчисляючи
нѣякон провизіи.
Яко добру і певну льокацію поручає
4 1/2% листы ипотечный
5% листы ипотечный преміованый
5% листы 6-зъ премій
4 1/2% листы товариства кредитового земского
4 1/2% листы Банку правеного
4 1/2% позичку краєву галицкую
4 1/2% позичку пропінційну галицкую
5% позичку буковиньскую
4 1/2% позичку угореньскую желѣзницъ державныхъ
4 1/2% пропінційну угореньскую
4 1/2% угореньскую облигацію индѣмнційную
а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все
купує і продѣє
по найкористивѣйшихъ цѣнахъ.
ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймає бдз
П. Т. купуючихъ вѣдѣний вымѣсованъ а еня платитъ мѣ-
сечей паперѣ цѣны, такожъ зылашій купоны за гатѣнку,
бдз ииного бдбавленія, а замѣсечей лишь за бдбавленія
справдѣнныихъ копѣбѣхъ.
До ефектовъ у котрыхъ вымѣны купоны, доставленіе новы
аркушѣ купонной, заворотомъ копѣбѣхъ, котры сѣмъ носить.
Теперѣ зыбують аркушѣ купонной до

Нема вже кашлю!
Оскара Тѣца
БОМБОНЫ ЦИБУЛЕВІЙ
Се днѣшнѣ випробованіе средство
лѣчѣния кашлю, хрипки, запале-
нія. Окремій складъ тѣхъ бомбо-
нобъ, записанъ лишь успѣхъ, тому
треба докладно уважати на имя О-
скар Тѣца і на марку у видѣ ци-
булы, бо лѣчѣны ся бдзъ парті-
ети а шлѣтъ шкдливѣ подробеніи.
Въ мѣсяцахъ по 20 і 40 кр.
Голосный складъ: аптекаря Р.
Krizan Kremser. Можна купи чѣ і
антикахъ, дрогеріяхъ і т. п.

І. Н. ЧАЧКЕСЪ
ТОРГОВЛЯ ГЕРБАТЫ
основана 1834
въ **БРОДАХЪ**
поручає ся або найдѣшнѣе шерло
3692 папушѣ 17 24
ГЕРБАТЫ
Цѣники розсѣлюють ся на теле-
пне даромъ і оплатно.

Штучный	зубы
---------	------

Атоміс дентистично-технічне
Б. БЕРІЕРА
Львові, улиця Карла Людвика
число 5.
(Дѣлѣ і Штрѣменгера)
щокі і репарації

Запрошеніе до предплаты на
„ЗЕРКАЛО“
на роцѣ 1891.
„ЗЕРКАЛО“ выходитъ кождого 1 і
15 днѣ ст. въ мѣсяцъ і коштує
на цѣлий роцѣ 4 зр. на 1/2 року 3 зр.,
на 1/4 року 1 зр.
П. Т. Предплатники, що до 1
(15) цѣны зылашій цѣлоро-
тну предплату досталутъ дѣ-
ромъ Календаръ Зеркала на
роцѣ 1891-гдѣ

Одинокимъ ратункомъ
для худобы
кози давѣтъ ся въ гортанцѣ
естъ
Приладъ гумовый
котрый поручає дешевше
лѣтъ всюдѣ спеціалный ма-
газинъ вырббѣт гумовыхъ
Р. Криммера
у Львові, Готель французскій.

Добрымъ подручникомъ шкдлѣ-
смы въ народныхъ школахъ, пер-
нихъ класахъ гимназіи і учитель-
скихъ семинаріи естъ безперечно
ПРАКТИЧНА НАУКА
„Рускомъ правописѣ“
Г. ВРЕЦЬОНЫ
учителя вэоронѣ школы зъ рус-
ныхъ языкомъ выкладовыхъ въ
і к учительской семинаріи муж-
жеской у Львові, выдана въ 1888
роцѣ. Мѣстѣтъ въ собѣ много гра-
матично-стилистичныхъ примѣ-
ровъ, диктатѣвъ, задачь, вырѣ-
блѣвъ, вѣрѣвъ, описѣвъ і описѣ-
данъ. — Цѣна 40 кр., а въ пе-
ресылкою 45 кр.

Всѣ вышнѣ
стѣнныи
Календаръ „Просвѣта“
дѣлѣтъ можна въ то-
варствѣ „Просвѣта“
у Львові, ул. Вѣрмѣ-
нская ч. 27.

РУССКІЙ СЛѢВАНІКЪ
накладомъ Товариства „Просвѣта“
ул. Вѣрмѣнская 27. Мѣстѣтъ въ собѣ
въ 9-ти аркушахъ бдбавшихъ на по-
линомъ паперѣ 255 стрѣвъ на 288
сторонахъ. Цѣны тѣ сущі то перлы
посѣвъ руско-украинской найно-
вѣйшихъ напѣвъ поетѣвъ, якъ
Шевченка, Федьковича, Мала, Гу-
шлякѣвѣ, Маріинѣ і Вододѣлѣара
Шатковичѣвъ і преміосъ найдѣбѣр-
нѣйшій народній ібѣвъ. Найнаме-
нѣйшій русскій композиторъ уложивъ
тѣхъ нѣтъ музичку сущі по правѣ
сторѣвъ ібѣвъ подпѣваній. Цѣна
40 кр., оправаный 50 кр. на пере-
сылку 5 кр. — При закупѣ 16-ти
примѣрниковъ въ канцеляріи То-
варства дѣсѣ 20%, рабату. Набу-
та можна ихъ такожъ по всѣхъ
книгарняхъ Галичины і Буковины

**Виходять у Львові ще два (проді) невідомі і роз-
важати сплати) о 5-й годі по полудні. Літературний до-
даток „Бібліотека найвідоміших повістей“
виходить в двох частях, і в двох частях і північці на
переміну разом з „Ділом“.**

Предплати і нисерати приймають: У Львові Адмі-
ністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголо-
шень, у. Коперника ч. II, в Боро Ізота у. Кароля Лю-
двіка 9. У Відні М. Дука, 1. Schulstrasse 8; Rudolf
Moisse; P. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, 1. Wolf-
zeile 8; Orpelt, 1. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гам-
бурзі М. Haanenstern & Vogler, G. L. Daube & Comp.
Предплата на „Діло“ і належність за нисерата платити
у Львові.

Просимо уклібно о як найскорше над-
силання передплати на рік 1891-ий і за-
леглостей за рік 1890-ий.

Видавництво „Діла“.

Рухь виборчий.

З Бобречного повіту пишуть нам:
„Дня 4 я. ст. лютого с. р. відбули ся в
Бобріч передвиборчі збори, скликані про-
тивниками народної і політичної програми
посла Романчука в нашого єпископату. На
тих зборах вибрано комітет, котрий має
йти на команду „Русскої Ради“. Комітет
той укомплектував ся в той спосіб, що
председателем вибрано о. Занца з Хо-
дорова а заступником председателем о. Ви-
ланського з Стрільця.“

„Другі збори відбули ся дня 6. н. ст.
лютого в Подієвграді. На тих зборах
о. Боднар рішучо виступив против д-
ла на команду в під команду яких
комітетів покупувати, а казав як єдино розу-
мну, добру і патріотичну дорогу — зорганізу-
ватися під проводом головного руского ко-
мітету виборчого, аложенного в председателстві
більшості клубу руского, єпископату і то-
варства „Народної Ради“, та в спільно в
згоді голосувати на того кандидата, котрого
призначить той поважний головний комітет
виборчий. Против того — розумів ся — ви-
ступили о. Занца і Вилянський, але селяне
стали по стороні о. Боднара і домагали ся,
щоб не викинувати ніяких роздорів, а
подати ся головному рускому комітету ви-
борчому. Коли б хто в повіті ставив
нишого якогось кандидата, не того, якого по-
становить руский головний комітет виборчий
— то з того — казали селяне — вийде
лише всьма для нашого повіту. Той, що
бореть ся бді солідарності з руским го-
ловним комітетом, свого не докаже, а шко-
да може вийти.“

„Слудуючі звідд назначено до Хо-
дорова.“

„На скільки можна міркувати, канди-
датура нашого любимого председателя клу-
бу руского посла Романчука має між
селянством велику симпатію. І в
нашій стороні баламучено селян, що ні-
будь-то посоль Романчука „вирядить руску
справу“, „запровадить ся Поліссям“, поставив
„таку програму, аби Полісся вернула ся“, і
т. п. — але нині вже ніхто в такий байки
не вірить, бо програма посла Романчука така
проста і ясна, що навіть зовсім неучений
чоловік в сіль зрозуміти її, оцінити
і пізнати, що та програма власне стремить
до добра народу руского. Впрочім селяне
тутешнього повіту знають посла Романчука
з року 1885, коли то бачили кандидувати до
ради державної з округу Калуш-Долина-
Бобрка. Посоль Романчук ставав тоді пер-
шим виборцем з нашого повіту в міст
Бобріч — і бді того часу селяне в повіті
загадують його дуже мило, а навіть при по-
вортючих виборах до союму, много домыту-
вали ся: чи не можна б в Бобреччині ста-
вити кандидатуру Романчука.“

Милый пассажеръ.

(Портрет.)

Юлія Штеттенгайна.

— А до сто чортів, пане кондукторъ,
дасте мені вже раз як купе чи ні? Одень
посылає мене в гору аж до локомотиву,
другий каже вти аж до вагонів з товаром.
Виншу до книги жалоб! Та-ж то страшно
тутка господаря. Щось такого ще мені ні-
коли не чуло ся!

— Чи купе для курців?
— Розумів ся, що для курців. То вч-
не розумію. Коли хтось нічого не каже,
то розумів ся, що хоче мати купе, де можна
курити.

— Прошу, ось тут. Повзді зараз од-
ходитъ.

— Я его чай не задержу. Але насампе-
редь кажуть чоловікові без кінці допрошу-
вати ся за якимсь місцем, а бідак, коли
який з найбільш службових змілює ся і о-
творює клітку, в котру чоловік лже як
на муку, то і зараз кричить: Скорше, на
лоб на шию, сівіть ся, бо побід зарав
бдоходить.

— Прошу всьдати!
— Подати жалобу! Так не вільно по-
ступати. Ледя стая часу, щоб накупи зло-
жити а впрочім чоловік тут не для служ-
би бді звільняти. Хіба може не правда?
(Входить до купе.) Добрий вечер, мон панове.
А то вам господаря! Цілий годинами
посылають чоловіка на перон бді одного до
другого, а ніхто не покаже, де можеш сісти,
аж наконец не можна вже дістати місця
з краю, а задомъ також не можу втати.
(Говорить через біно.) Пане кондукторъ, не
маєте якого купе з якимсь місцем, як на-
лежить ся? (Ніхто не одишдає.)

А то можна сказати ся. Подати жало-

бу! Який же тут воздух! Очевидно, бди
були нові цілий день понапишати. І тут
має чоловік живий висидіти! Таке купе то
чиста кара, то скриня повна мікробів та
зародків і чорт знає, чого ще. В такий
воздух можна б і сокиру повісити! Де-ж
тут поставити валіку, де парасоль і короб-
ку з кашлюхом? Тут на горі вже повно
понапишано! Ах, звиніть, я вам стану в
ногу, то не хотіти, і тому не винен. Так
тільки, як в якій клітці. Але б и ви, до-
бродію, даруйте, знавдо ногу висунули, а то
трудно, щоб на ню не ставути.

— Звиніть.

— Прошу дуже, то не значить нічого,
але все-таки немилу, що чоловік мусить дру-
гий подорожничий толочити по ногах. (По-
взді бдоходить з двірця.) Але-ж тут темно
як в кашлюхом? Тут на горі вже повно
понапишано! Ах, звиніть, я вам стану в
ногу, то не хотіти, і тому не винен. Так
тільки, як в якій клітці. Але б и ви, до-
бродію, даруйте, знавдо ногу висунули, а то
трудно, щоб на ню не ставути.

— Звиніть.

— Прошу дуже, то не значить нічого,
але все-таки немилу, що чоловік мусить дру-
гий подорожничий толочити по ногах. (По-
взді бдоходить з двірця.) Але-ж тут темно
як в кашлюхом? Тут на горі вже повно
понапишано! Ах, звиніть, я вам стану в
ногу, то не хотіти, і тому не винен. Так
тільки, як в якій клітці. Але б и ви, до-
бродію, даруйте, знавдо ногу висунули, а то
трудно, щоб на ню не ставути.

жалобу! (До одного з панів.) Може би-сте
були ласкаві бди цілком замкнути, нахо-
дить студія а я в такі трохи поресту-
днів ся.

— Коли хочете, то добре; але ми тут
всі куримо, то годі буде выдержати.

— Мені то не видіти. Я в дорозі не
дуже дивно ся за выгодою, але бди мусять
бути замкнені.

— Але-ж коли ви сюди прийшли, то
ви жалували ся, що тут воздух не чи-
стий.

— Хто, я? Видко, що була до того при-
чина. Тепер же студію. Подати жалобу!
Тут, ада! ся, топить ледомъ.

— Мені здає ся, що тут зовсім при-
ятно.

— Я против того нічого не маю, але
мені, як сказав, до холодно. Воля одного
не значить нічого. Покручу корбу трохи ви-
ше, щоб більш було тепло. Так, отъ і
зараз стане значно приємніше. Коли позво-
лите, то віпру свои ноги на вашіх місця.
Може такі трохи задрімаю. Осень ладъ
одабм купе, то такі варварство. Подати жа-
лобу! Ва, але коли ви положите свои ноги
на мою подушку, то мені не буде де прату-
лити ся і задрімати.

— Ви бы захотіли! Що вільно одному,
те вільно і другому. Рука руку мия.

— Видко, що ви знаєте багато посло-
виць, але чей-же річ відомо, що люди не
вздати, щоб руки мия. А бідак і велика
розниця меж руками а ногами, хоч оди і
другі треба дуже часто мияти. Я хочу спорт
свои ноги коло васъ з правого боку і ви
васъ не на заваді, ви можете положити ся
на ліво. Але коли ви положите свои ноги ко-
ло мене з лівого боку, то і не маю де по-
ложити ся. То прець річ ясна. Тепер же
і за горечо стало. З-під мого місця бухає
такі такий нязъ некла. Подати жалобу! Я

Предплата на „Діло“ з літер. додаткомъ

в Австрії: за границею:
на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр.
на пів рік . . . 9 гр. на пів рік . . . 12 гр.
на чверть року . . 4 гр. 50 к. на чверть року . . 6 гр.
на місяць . . . 1 гр. 50 к.

У Львові:
на цілий рік . . . 10 гр. на пів рік . . . 8 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 к.

Редакція, Адміністрація і Експедиція побд ч. 24
у. Баторія. — Рукописи вставляти ся лише на попереднє
застереження. — Рукописи неоплачені віддають бді порту.

Понеділок число копій 8 гр. а. н.

Оголошення приймають ся по ціні 6 гр. бді один
строні нисератово в рубр. „Надбавка“ по 20 гр. а. н.

Подати часити ся по 10 гр. бді строні.

и, вицебурмістр Герниович, п. асессоръ Клівъ
и другі, може в згоді при нагоді того пан-
ка почитати о властивій „високости“ его ста-
новиска, не менше як о вартості міщанської
чашарки та — о табакерці, що не для неї
— побд, но табакерка для носка. В кравді
міщань повинні вилити і самі загально
любленіи б. бурмістр д. р. Вейда, а вибор-
ного сокальського міщана такъ горячо,
серед найбіднішихъ прикостей і жертв
більше як рік убивались, вилити повин-
не вбд владу на своє становиско в містѣ,
тільки більше, що, славити Бога, урядъ его
не асть ще в містѣ Сокала ані агентурою
ц. к. староства, ані фізіо — рабінату.“

З Жовки одержали ми бді д-ра
Дрималика слудуюче писмо з просьбою о
уміщеніи в „Ділі“:

„Члени Русини жовківської ради пові-
трової заявляли дня 7 лютого 1891 передви-
борчий комітет, не ваяв ся і ані бді
комітету „Народної Ради“, ані бді комітету
„Рускої Ради“.

Поставлені кандидата наступити по
порозумінню повномочників жовківського ко-
мітету з делегатів комітетів руского і
сокальського на звідд, котрий наступити на-
дальше за тиждень. В той цілі упрасая ся
комітетів, щоб свои кандидатури най-
дальше до півніці 13 лютого 1891 на руки
председателя комітету передвиборчого аго-
лочили.

Од комітету передвиборчого жовківського.
Д-р Дрималикъ председатель.“

З Коломиї одержавъ вчера Kurjer
Lwowski слудуючу телеграму:

„Руский комітет хлопець, аложений
из 160 селян, поставивъ одноголосно кан-
дидатуру д-ра Северина Давидовича, кан-
дидата адвокатского, на посла до ради
державной з округу Коломиї-Косів-Сянтинь.“

Kurjer Lwowski доносить, що в Косові
визволяє тангошного нотаря п. Лупини-
ського заносити ся вбд на сибільну ор-
ганізацію виборчу повітву, побдбу як в
Бережанах в радѣ повітвовой. [В Бережа-
нахъ заявляв ся і руский комітет.]

До Przegląd-u доносить из Скалату
підд датою 4 с. м.:

Вчера відбули ся в тутешній радѣ по-
вѣтвовой передвиборчі збори, котрыхъ цілю
було вибрати комітет, що має перевести ви-
бори на посла до ради державной з судо-
вихъ округів: Грималів в Скалаті. В збо-
рахъ тихъ взяло участь звыш 200 осіб. Са-
ме число збранихъ доказує, якъ горячо за-
нято ся справою, щоб вибрати посла, котрий
бды давъ лиш о добро краю. По одержанні
засідання гр. Пасиньмъ Козебродскимъ, презе-
сомъ тутешньої ради повітвовой, забравъ го-
лосъ Янъ Вініевъ, властитель добрѣ і посоль
на сойм, котрий в своїй промові зазначивъ
доносимість сего вибору і высказавъ бажан-
ня, щоб маючий вибрати ся посоль державъ
си програми высказаной в соймѣ посломъ

уже до поволлыви ушкваривъ ся. Хіба такі
спустимо трохи біно.

— А я вамъ не казавъ?

— Дуже прошу. То зовсімъ ниша річ.
Ви хотіли спустити біно за-дла диму, ко-
трий мені зовсімъ не видіти, а я хочу спус-
тити біно, бо тут велика духота.

Дамъ в лютову а духота, то прець
такъ дів різні річ, такъ само якъ руки а
ноги. Хіба-ж може бути більша безгляд-
несті, якъ такий спосібъ опалювання. Чоловік
купує білетъ, аби вхати в вагонъ, а его са-
джалотъ вт ітчи. Чоловік формально жив-
дець мучати, беруть живцемъ на тортури,
живцемъ кладуть в готайску ітчи, де палить
ся помершихъ. Варто би раз поставити ди-
рекцію такої убітчи звільниці на побѣдѣ
лікарского свідочтва передъ судъ. Я мабуть
такъ такъ зроблю в інтересъ тихъ людей,
що такъ само вбдати, якъ і я.

А бодай на кожній стації повинна бути
сторонка санітарна. В цілій упрасъ держав-
ной звільниці не владу. Треба хіба здох-
мита сурдути. Простіть, коли я васъ штурку-
нув. І васъ такожъ прошу, звиніть. Тутъ
такъ тьсно, що годі рушити ся. Такъ, теперъ
мені вже трохи легше. (Павза.) Вѣ, такі
трохи холодно. Треба зновъ сурдути надіа-
ти. Звиніть, коли я васъ зновъ штуркувавъ,
все таки ще дуже тьсно. (Повзді стая на ста-
ції.) Пане кондукторъ, де асть книга жалобъ?
Якъ годі стояти тутъ побд? Чи можна
тутъ дістати теплої кави, але такої, щоб
си можна пити?

— Побдді заразъ бдоходить. Тутъ лиш
пристанокъ, де висьдає ся.

— А то вже може обурювати! Князь
собѣ в подорожнихъ, мушу такі подати жа-
лобу! Ще мені не лувало ся, щобъ такъ хт
з людьми бдоходить ся.

То лише на імечнихъ звільниціхъ мо-
же такъ бути. Але годі прець вхати англій-
скими або французькими, коли має ся вхати

Романчук, т. е.: 1) щоб стояти вірно при престолі Габсбургів і втілювати наші батьківські; 2) щоб не гадати ласкавими і милостивими окоми на Росію. Гр. Козебродський доповнив ту промову, додаючи, що лише такий посол єсть пожеланий, котрий би належав до кола польського, бо одиниця не може втілювати а лише як суб'єкт єсть силою. Потім вибрано на повіт судовий Грималові і Скалату по 23 членів, а ті вибирали найбільшій комітет, складаючийся з обох повітів з 12 осіб, і так як склад найбільшого комітету ввійшли: пп. гр. Козебродський, Басані Теодор, ввійти з Борок, д-р Вільгельм Тадей, нотаріус Скалату, д-р Менцінський Генрик із Скалату, Барилевич, суддя з Грималова, Немець начальник суду з Скалату, д-р Маврикій Розеншток, Романчук господар з Коршмарки, в. Валента парох з Грималова, о. Слюзар з Скалату, Ст. Кондальський з Підволочиська і Ян Візінь. Кандидата довів не поставлено.

На зборах в Городку поставлено з м'єсця округу виборчого Городок-Перемиський кандидатуру д-ра Генрика Колішера асистента чернявської фабрики паперу. Колішер єсть членом львівської палати торговельно-промислових і після Куг. Лвовського чоловіком фаховим в справах управління валюти, тарифів зельничних мит і договорів торговельних, отже силою в тих справах — як каже та-ж газета — для кола польського дуже пожеланою.

В Бучачі представився виборцям кандидат на посла жид з Відня, Майзельс, і його кандидатуру прийнято одноголосно — так бодай доносить Куг. Лвовський.

На Буковині ставлять Русини — як доносить Газ. Polska — як найбільшій округ виборчий Чернівець Садагура-Сторожинець кандидатуру сов. Винницького, а Румуни кандидатуру бар. Е. Гормузаковського. Правительством — каже агадана газета — хотіло підняти нейтрального кандидата п. Устаса Маріна, котрий не єсть ані Русини ані Румуни, але що Русини і Румуни тому спротивилися, то правительство стало на боці. Буде то цілком боротьба обох народностей в сьмі округу, каже Газ. Polska, але й не видаєся, щоб Русини поступили політично не згодившись на нейтрального кандидата, бо вони морально і матеріально за слабі що-до средств в виду тих, якими розпоряджаєся їх противник.

О справозданню посла о. Н. Сьчиньського в Збараж

одержувано слівуючу допис із Збаражчини: "Пишу під вражінням славного нашого побди і тріумфу. Закінчтеся дотепері бесіди і інтерв'ю, подаю до відомості слівуюче:

По богослуженню, котре відбувалося в о. Бохеньській, збралися виборці і правоборці з обох сел повіту (крім двох сел руских і двох маурекських) в великій салі кляшторній. Велика сала батком наповнилася а багато народу мусіло стояти на коридорі. Мали ми і гостей незвичайних: була депутація селянська з Скалатського, був і Процик з Львова, був і богослов Вильшійський в молоденькій "обидині" Шингельській. Народу зібралось над 400. Такого справоздання в Галичині ще не було. Зб сторони правительства явився с. ц. к. староста. Зв священників були в. о. д-р Костецкий, Бохеньський, Ал. Заячківський, Зарицкий і Вильшійський з Сявиз.

в Нїмеччині. Повадь стає, чоловік хоче вислати жалобу до князя, а ту кажуть, що то лиш приставок, машина свине і гонить дальше. (Повадь виглядає як стація.) Че вам же коли таке приключилося?

— Що такого?

— Хіба-ж ви не чули? Повадь стає, а хочи вислати, а він не стоить, лиш жене дальше.

— Та то рїч проста, бо такий розклад їзди.

— Отъ маєте. Розклад їзди! Пасажер має давати робити з себе дурня. Тому то дирекція і робить, що їй сподобався і ніколи не настане лїпше. Пасажер дає ся просто такъ везти, якъ яка пака товарів, і радъ, коли приїде на мїсце з підбитимъ окомъ. Не диво, що з нимъ роблять, що службї подобався. Коли-б він не давав собі грати по нош, але зараз подавав жалобу, раз-у-разъ подавав жалобу, то незадовго можна би везти якъ лїтє.

— Не беріть мені за зло, мій пане, але ви самі дуже мало до того причиняєтесь, щоб другимъ було мало в купі сидіти.

— Якъ маю то розуміти?

— Такъ, якъ я сказавъ. Ви нарікаєте і нарікаєте, не даєте нікому спати, все вам не до вподобы, штуркуєте сусїдів, а коли-б хто лиш дуже трошки такъ з вами обходився, якъ ви обходитесь з другими, то ви би заразъ сердились.

— Отъ маєте, тепер вже я той, що не дає нікому спокою, а прець ви самі чїпаетесь чогоось тих, що разомъ з вами їдуть.

— Тї, що їдуть разомъ з мною, осу-дять накіше. Ми всі мовчали і сидїли тихо, але тепер пробіть вже ви намъ ту ласку і мовчїть та дайте намъ спокій.

— Я вамъ? То мені мовчїти, а то до-бре! Та-ж я і словечкомъ не бідмавсь сї!

До президіа вибрано о. Бохеньського, о. Заячківського і в Деяса С. о.

Посол о. Сьчиньський по відповідній передмові вїдсь многадїтство цїсаря, а зобраз відповів громкимъ трикратнимъ "многадїтство!"

Посол напередъ поспавъ законъ санітарний і по відповіді посла на замітї Летника з Палачице і Федька Заячківського з Збаража та по промові Остапчука з Дубинок і Жуковського з Кошляк — одноголосно одобрено постанову вїдсь тїмъ справъ руских послів і висказано подїку послові за его бесїду з соймї при ухваленню того закона.

Потімъ відчитавъ посолъ народну і політичну програму, виголошену посломъ Романчукомъ, поспавъ ся, розповівъ історію партій, очеркнувъ стремлєня кождої, і осу-дївши зь становища ідеї національної і ідеї державної ділянь і змагань "обидині-тель", котрі чиня разъ більше стають ся небезначиними і чимъ разъ більше людей зь старон партій підбивають, висказавъ, що народовцї посла програму з 1848 проголосили дїлато, бо хотїли сїмъ окликомъ відкинути ся до тихъ людей зь старон партій, зь котрихъ ще єсть патріотизмъ хотъ одробина, і завернути їх зь дороги, на котру їх "обидинітель" вєдуť. Ми хотїли — казавъ посолъ — то, що честє, патріотизмъ вїдсь старою партією, витягнути зь-підъ команда "обидинітель". — "Провинила ауспільність руска, що своїми плечима заславила і мовчаніємъ покривала ганьбу роботу обидинітель... за то ми відокотували. Треба було по процесї з 1882 року рїшучо напатїувати ділянь обидинітель, та який і голосний протєстъ вложити противъ тихъ махінацій." — "Гроза, котра ставала передъ нами по сьвїдїмъ процесї Кинша, спонукала насъ до того рїшучого кроку. Якъ-разъ сама пера була виступити зь заявлєньмъ: хто ми? кудя стремляти і де ідемо? — бо, по торжїбї інтерпеляцій рускій, зь сьверъ правительственнихъ і польскихъ разъ-зъ-разъ пытали: хто ви?" — "Ми вїдали, що система практикована бдї давала противъ Русинів не змінити ся, доки не скажемо: хто ми? — а ми тої змінї добивалися сї, на то ви насъ вибрали." — "Не ми, а Антонович збравъ солідаристів; не ми, а вінъ розбивъ клячб." — "Не ми вїроломїи а тї вїроломїи, що зломали вїру своєму народові." — "Чи ми розумно зробили?" — відкинувшись накінець посолъ до виборців. Одуселєна відповідь зь уст збранихъ: "Розумно!"

Чи добре ми зробили? Одуселєна відповідь: "Добре!"

Предсїдатель отворивъ дискусію.

Летникъ з Палачице заявивъ, що гонить ся зь програмою, але непотрїбно було ся гонити.

Дубицький з Коршлівки повторивъ то само і додавъ: чому ви не сказали, що "ми окремий народъ відъ Українцїв?"

По короткій а ясній відповіді посла ще тільки о. Зарицкий пробувавъ контрзувати і сказавъ то само, що Летникъ, а закінчивъ відчитаніємъ тексту зь вступомъ недобрїя, поданого в "Червоної Русі" зь вїча з Турці та і сказавъ, що висказує послова недобрїя. Коли о. Зарицкий зачавъ читати "позичїємъ", сїляне крикнули: "По руски читайте! то по московски, ми не розумїємо!"

На недобрїє сїляне закричали "Нї!" — молоденькій богослов Вильшійський зь отцемъ і Шингельський крикнули: "Такъ!" [Першї і послїднї не сїуть анї виборцями анї правоборцями.]

О. Зарицкому відповїдали посолъ Сьчиньський, о. Бохеньський, о. Заячківський, сїлянин Трїюда і Жуковський. Трїюда вкїпчивъ подїку послові і повне вступомъ довірїя, а коли предсїдатель піддавъ се підъ голосованню — одуселєнимъ кликомъ: "Вєдї даємо вступомъ довірїя!" три рази повтореннямъ і екстремізаціємъ черезъ піднесенє рукъ удїлено послові вступомъ довірїя о. д. г. о. с. о. бо зь противниківъ два вїшли, прочїй голосувала разомъ, а два-три голоси, котрі крикнули "нї", походили зь уст молоденькихъ невборців.

На вїсєсєню о. Заячківського ухвалєно, щобъ вєдї підписали адресу привітання для пословъ-народовцїв на руки голови клячбї посла Романчука і для в. о. Есєц. митрополита Сильвестра.

Ще збравъ голос сїлянин Трїюда і в прекрасній бесїдї зложивъ зь імені сїлянства цїлого повітѣ, зь уповаженіємъ збранихъ сїлян, подїку послові Сьчиньському за вїрну патріотичну службу народові.

Підъ конецъ відчитавъ "многадїтство" в. о. цїсаря, потімъ послові Збаражчини, членамъ президіа, збранимъ і старостї Кавікомъ. Староста прощався, заявивъ, що висказавъ чувства любови, привязанїя і вїрности для монархїи і Австрїї вложити зь руки намістїника.

Шкода було кошту і заходу "обидині-тель", — хотїла сєорсувати недобрїє послова Сьчиньському, а самі вїшли зь соромомъ!

Автономія польска на Русі противъ красового правительства.

Зь різнихъ сторївъ краю доходили наєсть вїсти, що рівночасно, якъ краєве правительство черезъ ц. к. старосту вєло заязати пропатанду за ширєнємъ урядової рускої газетки "Народна Часопїс", — маршалкъ радъ повітовихъ розсїлавъ зновъ оклики противъ ширєня "Народна Часопїс". Ми старали ся вїсти сї сконстатувати, але при солідаристї Поляківъ довшї часъ намъ се не уда-

валося, ажъ доперва сего дня можемо сконстатувати правду сїхъ вїстей на основї автєнтичного літографованого тексту дотичного оклику маршалка рудчанської ради повітовї, котрий намъ дано зь сторони польскої до публікаційного ужитку підъ великою дискрецією.

Окликъ той звучить дословно такъ: Do Wielmożnego Pana przełożonego ob szaru dworskiego w....

Якъ зарєвне Wielmożnemu Panu wiadomo, z dnem 13-go. stycznia zaczęnie wychodzić wo Lwowie rządowe pismo ruskie jako dodatek do Gazety Lwowskiej pod nazwą "Narodna Czasopis". Zadaniem tego pisma ma być przeciwdziałanie szkodliwym tendencjom istniejącym w ruskich piśmie: *Czerwona Rus, Dilo, Batkowszczyzna* i t. d. i niezawodnie pod tem względem może ona oddać pewne usługi — Szerzenie jednak pisma tego nawet tam gdzie dotychczas żadne pisma ruskie nie dochodziły uważam za nie potrzebne a nawet za szkodliwe. Dziś wprawdzie rząd państwowy jest nam przychylny, — zaś rząd krajowy jest wyłącznie w rękach polskich nikt jednak przewidzieć nie może, czy stosunki te się nie zmienią i czy władze nie osiągną kiedyś żywioły nam nie przychylny a nawet wrogi. — Wówczas nie zawodnie pismo rządowe ruskie całą siłą obróciło by się przeciw polakom. Rząd wydaje pismo, aby wpływać na opinie Rusinów — jest to sprawa między rządem a Rusinami do której, nie należy nam się wtrącać.

Rusinami znają swe prawa — niechże na podstawie tych praw sami dbają o rozwój swej narodowości o szerzenie rusizmu przez publicystykę, my do tego obowiązani nie jesteśmy, ani też znieść tego nie powinniśmy — Nie wiemy co przyszłość przyniesie. Przeszłość najbliższa poucza nas powinna że rozwój rusizmu wychodził nam Polakom na szkodę praw naszych na Rusi, orężem nabytych, stwierdzonych unią lubelską — Jako przewodniczący autonomicznej władzy w powiecie — czemuś się obowiązany kapratyowanie moje Wielmożnemu Panu przedstawić — Myślę, że my Polacy urzędowego pisma ruskiego nie powinniśmy — ani popierać i polecać.

Nie przesadzając zupełnie zdania Wielmożnego Pana ośmielam się tylko polecić sprawę tę rozważyć i patryotyzmowi Jego i piśnię się z głębiem szacunkiem.

Albin Rayski prezes rady powiatowej. Вь повисєсємъ окликъ у підкрєпцїи мѣ характеристичнїхъ слова: разовї рускости (на Русі) виходивъ намъ Полякамъ на шкоду, на шкоду правъ на Русі, оружіємъ набутихъ... Того — якъ каже маршалокъ рудчанської ради повітовї — "позичїїмъ чїнаєсь насъ (Поляківъ) мнїшїсть найбільша", отже національне відродженє Русинів сего столїтя підъ Австрїєю.

Такъ, по шарості, говорити ся очевидно лишє вь довірчанихъ окликъ-ахъ...

Письма зь Болгарїи.

Софія, 25 н. ст. сїчня.

[Лїста проскрибованихъ. — Болгарска журналистика в тїй справі.]

Ми зь-разу не мали наміреня говорити подрїбно о недавній російській нотї до Болгарського уряду вь справі проживаючихъ вь Болгарїї російскихъ нїгілістїв, а тїмъ болше поданати аменъ єїгурючихъ на урядовїмъ списѣ, доданїмъ до згаданой нотї. Се бо рїчъ несприятна для лїчностей єїгурючихъ вь списѣ підъ назвою "нїгілістїв". По коли-жъ довідувемо ся, що демократична газета "Балканска Зора", виходяча вь Филиппополї, вже вь недобрий часъ подасть амена 13 (а не 30, якъ ми подали черезъ недоглядъ мнїшїмъ разу) "проскрибованихъ" російскої нотї, а за нею подадуть до відомості заграничнїхъ газетъ — може ще зь невїрними коментарями, — то уважаючи за рїчъ непотрїбну нїмъ робити зь тої справї тайну повертати зновъ зь тої історїї.

Російська нота, піддержана Нїмеччиною і Австрїєю, єсть що до свого змісту дуже остра і забирає такі доброго клина болгарському урядові. Звучить она менше-болше такъ:

"Вь Болгарїї живуть люди, котрі вь Росїї переслїдують ся законами за рїзні наримїдїй переступлєня. Деякі зь нихъ брали участь посередї вь рїзнихъ комплїотахъ на житїє урядовихъ людей. Болгарїя не тільки що дала тїмъ людямъ, переслїдованимъ впроцьмъ і другими європейскими державами, прїстаєнованє, але і повїряє имъ важкі службї урядовї, якъ вїхованє молодого поколїня. Молоде поколїнь Болгарь вирбєша підъ проводомъ людей небезначинихъ за загально-державного спокою, буде ширити заразної конспірації і замахівъ на житїє і вь другихъ державахъ, значить ся, і другї держави не вїдуть на сїмъ добре."

На сїмъ лїстѣ виказанихъ "нїгілістїв" на першїмъ мїсцї єїгурє п. Драгомановъ яко чоловікъ зь вїсїхъ найнебезпечайшїхъ. Дуже сумніваємо ся, щобъ болгарське правительство хотїло п. Драгоманову зь поводу тої нотї шкодити. Противно, вінъ має поважанє і у правительства і у вїсїхъ партій безъ рїзницї. Виробїмъ п. Драгомановъ перебувъ до Болгарїї не самъ, але покликаний міністерствомъ, і заключивъ бдї рази на три роки контрактъ. О вїмъ писала вже газета "Балк. Зора", кажучи, що вінъ тільки "націоналістъ". Зь нїшихъ проскрибованихъ можемо навести:

Василь Жукъ (Українець). Передъ привїздомъ до Болгарїї сего лїта вінъ перебувавъ вь Сербїї. Но тутъ на представленє російського консула Персіанїго, предсїдатель скупштини Пашичъ казавъ єму вибрати ся зь

краю, говорячи, що Сербїя при теперїшнихъ відносинахъ до Росїї не думала наражати ся за-для поодинокихъ осібъ. За протєкцію Луцкого п. Жукъ одставъ мїсце "чертьожника" при дирекції "Обди Сгради". Знаний Полякъ Ржешотарскїй удававъ одного разу передъ Луцкимъ, що перепровадивъ Жука потаємно черезъ російско-австрїйську границю; вь тїмъ самїмъ часѣ Жукъ находивъ ся вь єусїдїй комнатї вь Луцкій покликавъ его до конференції, чїмъ очевидно Ржешотарскїй дуже скомпромїтувавъ ся.

Полякъ Корсакъ, членъ тутешного польского товариства Взаємнїя Помощь. Ёго сїровадивъ до Болгарїї Луцкій зь Парижа і давъ мїсце при зельничцї. Онъ бувъ якийсь часъ заточникомъ на Сибїрі, але побїльше позволено єму жити вь Нижнїмъ Новгородѣ.

Бадамєзовъ, бесарабскїй Болгаринъ, такожи сибїрскїй заточникъ — теперъ єсть учителемъ вь Филиппополї.

Бѣловъ, такожи бесарабскїй Болгаринъ, теперъ урядникъ вь Разградѣ.

Филипповъ, російскїй Грець. Бравъ участь вь студентскихъ розрухахъ вь Росїї, побїльше учивъ ся вь цїрхскїй політехнїцї. Онъ одєнь зь вїсїхъ поданихъ на лїстѣ бувъ прогнаный російскимъ правительствомъ зь краю. Вь сїхъ дняхъ болгарське правительство наказало сєму Грекову вивєсти ся зь Сосїї до Руська.

Нїшїхъ лїчностей яко менше важкіхъ поминаємо.

Зь причини повисєсє нотї тутъ зробивъ ся формальний хаосъ. Болгарське правительство зачало недобрїти взагалї вїсїхъ російскихъ підданихъ. Оно по-части має до того і причину. Дуже трудною рїчєю єсть розрїбнати однихъ людей відъ другихъ: хто правдивий нїгілістъ а хто єсть шпїоніємъ тихъ нїгілістїв, а тільки для ока нїгілістїмъ прикидуюсь. Впробїмъ тутъ подбїй випаднї бували і давнїйше. Пок. Захарїй Стояновъ і теперїшний редакторъ "Свободи" Петковъ, першї вь Болгарїї публіцисти, свого часу дуже розчарували ся деякими нїгілістами і зачали кинти собі зь "аравсєвеної поклади" сїхъ революционерїв. Особливо-жъ С. Стояновъ збравъ свого часу зовсїмъ зь усікими нїгілістами, а противъ домороднихъ, болгарскихъ нїгілістїв писавъ острїй газетарскї памфлєти, називаючи їхъ людьми недонарєними, котрі доперва теперъ тудя їдуть, бдї Стояновъ уже давно вернувъ ся.

Що болгарське правительство не легковажить собі російскої нотї, докажемо сего єсть той фактъ, що оно взяло підъ острїй довір взагалї вїсїхъ російскихъ підданихъ. Такъ н. пр. сїмї днями стягано протоколъ зь одного механїка, Гольцшурма, і обєла прогнано его зь службї, заявляючи, що нехай бїть державної службї вь Болгарїї болше не гдає. Такожъ давно дамєсію механїкови Шемарєвскому, котрого жївка була хвїлево арештована вь Константинополї вразъ зь Накашдїжємъ.

Вь цїлїй тїй справі заняла болгарска журналистика дуже неєсно становище. Пбѣво-оціюний "Пловдивъ" гадає, що се нова зачїтка Росїї, щобъ тільки Болгарїя вь якїй-небудь спєбѣ заробити клопоту. Демократична незалежна "Балк. Зора" радить, щобъ собі зь нотї вїчого не робити, а 13 людей поданихъ вь списѣ називає правдивими патріотами, бажаноїмъ добра для своєї бчїни. Але органъ Стамболова "Свобода" писала вїлїко: разъ, щобъ російскїй урядъ вь тїмъ виглядї відповїдї, бо Болгарїя не має нїтерєсу і "держувати анархїстїв, — то другїй разъ, що нїгілісти — патріоти, то й не слїдъ ихъ проганяти зь Болгарїї. Найбільше замїтнїхъ суть слова "Свободи", висказанї вкїлка развїзъ вь послїднихъ часахъ, що чей-же вь тїмъ роцѣ зжїнуєсь російскїй царь, приває ки. Фердинанда, і тїмъ заслужить собі на вдячавєтї мїліонѣвъ болгарскихъ сердець. Видно, що теперїшний кабїнєтъ хотївъ би положити вже разъ конецъ крїзї, і готовъ ширь помирити ся зь Росїєю, наколи-бъ тільки Росїя хотїла потвердити князю.

Драганъ.

Рухъ вь рускихъ товариствахъ.

На засїданїю центрального видѣлу тов. "Просвїта" зь дня 4 н. ст. лютого с. р. за-лагоджено помїжъ нїшими слівуючї важнїшїхъ справы:

1. Принято до відомості, що депутація, користаючи зь присутности п. Волєслава Федоровича, влєстїтеля добрѣ у Оукѣ, при нагодѣ вистави калїмбѣв, урядженон нїмъ у Львовѣ, удалась до него і передала єму хороше оправлену грамоту на почетного члена товариства.

2. Принято до відомості, що видруковано до теперъ на премїї другимъ накладомъ: 1) п. 2) Історію Русі ч. I і II, 3) Середъ лєдового моря, 4) На досвїдкахъ, 5) Про жа-воплоти і лєси.

3. Рїшено друкувати книжочку за мартъ с. р. вь 4.000 примїрїяхъ.

4. Рїшено популяризувати Історію нашого літератури на підставі праць д-ра Оме-ліана Огоновського.

5. Вь справі заявлена єїліи товариства вь Бучачі рїшено дати якъ найосновнїшїхъ вїформациї.

6. Одчитано лїстѣ д-ра К. Чайковського зь Самбора вь справі видавництва книжкѣ і рїшено увати аго використуватися.

7. Полагоджено що деякі справы, якъ: рецензїї книжкѣ, закупно шаєт і т. н.

8. Принято 72 новихъ членѣвъ. Принятї: О. Іванъ Каратинцїй парохъ вь Солукѣвѣ, Іванъ Бардашевскїй вь Обєльницї.

Никола Рощковичъ гоеп. въ Володимири.
Никола Китура въ Сосниці.
Филипп Березюк въ Торкахъ.
Василь Марко гоеп. въ Валашъ.
Иванъ Репета гоеп. въ Чернибидяхъ.
Петро Кощурба Федюк въ Збаражи стар.
Михайло Бутинский въ Петлибидяхъ.
Братство церковне въ Салци.
Антонъ Мельникъ въ Паницонъ.
Мих. Заморский дикъ въ Мишковичъ.
Иванъ Чикало дикъ въ Лучцъ великой.
Андр. Иванюта въ Мишковичахъ.
Читальня въ Отыши.
Иванъ Качмарчикъ въ Тахани.
Федъ Кулѣй гоеп. въ Чонганихъ.
Иванъ Езиповский въ Гумениці.
Василь Ивасечка въ Ходяковъ малой.
Иванъ Калиновичъ гоеп. въ Звижени.
Ил. Вбретюкъ паробокъ въ Колодробцъ.
Грицько Соколовский гоеп. въ Колодробцъ.
Матро Плавнюкъ въ Кутахъ.
Василь Потюкъ въ Кутахъ.
Братство церковне въ Радчи.
Сестрицтво церковне въ Радчи.
Парубицтво церковне въ Радчи.
Иванъ Ронтушъ к. к. амануенскій універс. би-
бліотеки въ Чернибидяхъ.
Міщанське Братство въ Тернополи.
Стефанъ Ярошакъ въ Ярчиствъ старомъ.
Иванъ Когутъ въ Ярчиствъ старомъ.
Читальня въ Радчи.
Андр. Костецкий гоеп. въ Поздимири.
Ол. Ярема въ Перемышли.
О. Овсимъ Ювчинский въ Грбмѣ.
Иванъ Беднарский въ Верхнябидяхъ.
Яковъ Пявюкъ гоеп. въ Чесникахъ.
Стефанъ Дикъ гоеп. въ Чесникахъ.
Овсѣрей Шеремета гоеп. въ Чесникахъ.
Иванъ Загоройко гоеп. въ Ясеновѣ.
О. Иванъ Хавалка въ Лисичахъ.
Антонъ Станко гоеп. въ Полкивахъ.
Василь Грещукъ гоеп. въ Базари.
Василь Гарматій въ Лучцъ малой.
Олеса Ялничъ въ Волювѣ.
О. Ник. Сваричевский еписк. въ Залѣю.
Семко Недокуса гоеп. въ Залѣю.
Михайло Кучерный дикъ въ Залѣю.
Коотъ Вельгауъ гоеп. въ Залѣю.
Юліанъ Хажевский гоеп. въ Залѣю.
Танасъ Боднаръ гоеп. въ Савовѣ.
Стефанъ Джуда гоеп. въ Орѣховиці.
Тимотей Данѣвъ гоеп. въ Гордани.
Дмитро Гредѣль гоеп. въ Гордани.
Марія Засіювська учителька въ Качлибидцъ.
Микола Слободнянъ дикъ въ Качлибидцъ.
Романъ Залцъ гоеп. въ Иванюки.
Иванъ Борисъ уряд. землѣ въ Станиславоу.
Иванъ Свѣтний вѣстѣ въ Волиці.
Иванъ Марусинъ вѣстѣ въ Дорѣ.
Яковъ Грѣба въ Нисмичъ.
Гнатъ Малашица гоеп. въ Чернелѣвкѣ.
Корній Карапура гоеп. въ Чернелѣвкѣ.
Василь Костюкъ гоеп. въ Соколовѣ.
Иванъ Угрянъ гоеп. въ Топорѣвцѣхъ.
Семенъ Скрегнѣвъ въ Стопачевѣхъ.
Петро Панаасъ гоеп. въ Дилоловѣ.
Юліанъ Негребенцій въ Перемисляхъ.
Читальня "Ранна Зори" въ Калущи.
О. С. Крижановский въ Гребеновѣ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

У внутрішній політиці австрійської грає нині головну роль ліві акція виборча; на прочіхъ поляхъ двѣ ся або лишъ щось дуже мало, або то, що двѣ ся, усуваю ся въ виду виборѣвъ зъ-передъ нашихъ очей. Що-до акція виборчон, то найважнѣйшою для держави єсть акція нѣмѣцкихъ лібералѣвъ въ молодод-Чеховѣ, бо якъ-разъ обѣ тѣ партіи робили и роблять найбільшій заколотъ въ державѣ. Лібералы нѣмѣцкій радили вчера подѣ про- водомъ Плевара надъ уложеньемъ бдозвъ до виборѣвъ. Въ бдозвѣ виведенъ такий жада- на: фактична реформа системи податковон черезъ заведенне податку особово-доходового и по- датку бдѣ біржі; зниженне цѣны соли для худобы; підвищенне господарства рѣльного; реформа судовництва въ законодавствѣ для робітниківъ; наконецъ потреба удержаня союзу зъ Нѣмеччиною. Все зъ сѣхъ найголовнѣй- шихъ точокъ видко, що лібералы нѣмѣцкій у- ступили трохи зъ свого дотепершнього ста- новища. О розвѣд рѣльництва они доси дуже ма- ло журили ся а податокъ біржевий бувъ для нихъ таки солю въ оці; нині они одну и другу справу приймають за свою, ба и хо- тять опікувати ся робітниками, бо очевидно хотять зробити ся популярними, щоби при виборахъ удержати свои загроженій позиціи. Одозва заважувъ акцизи, що такъ якъ доси не може дальше бути и вѣтає зъ радостію нову ору. Молодо-Чехи, збъ взгляду на историчне становище чешского краю, сягають далеко глѣб- ше въ устрѣй політичний и законодавчій дер- жави. Они выдали бдозву, въ котрій жада- ють, щоби тыхъ, що платять найнижшій по- датокъ, увдѣльнее зовсѣмъ бдѣ податку, щоби межі Австрію и Угорщину заведено рѣвно- вагу а наконецъ и унію персональну. Нако- нець и старо-Чехи розвивали вже свою програму. Одентъ зъ проводирѣвъ старо-Чеховъ, д-ръ Маттушъ, выголосивъ сѣмъ днями бесѣ- ду, въ котрѣй порушувъ цѣлий рядъ еко- номичныхъ справъ и азначивъ жадаю Чеховъ на полн школьництва; бнѣ домагавъ ся заве- деня чешского языка яко урядового и увзгля- дення интересовъ мѣста Праги въ тѣмъ мѣрѣ, що Вѣднѣ и Праги. На поглядъ Маттуша єсть головною задачею чешскихъ посѣловъ звязати зъ другими партіями крѣпкій союзъ такъ, якъ то було передъ дванадцятью роками. Говоритъ о бдосиннахъ Чеховъ до правительствна уважає Маттушъ за рѣчь не на часѣ, бо и трудно па- вѣть на разѣ догадати ся, яка буде бдѣльнѣсть палаты посѣловъ. Одентъ звернувъ ся бесѣд- никъ противъ тыхъ, котрі домагають ся, що-

бы старо-Чехи зовсѣмъ уступили и бдали цѣ- лу акцію молодод-Чехамъ. Противно, старо-Чехи повный приступили до борбъ виборчон и тѣмъ способомъ подати ся подѣ рѣшенне на- роду. Д-ръ Рігеръ, видко, не дуже свѣло опоглядає въ будучиствѣ. Овогда явила ся бу- ла у него денуація зъ мѣста Коліна и пред- кадала яму, щоби бнѣ кандидуванъ въ та- мошнѣмъ окрузѣ мѣсѣмъ противъ д-ра би- гелли. Рігеръ однакожъ не хотѣвъ принять сѣи кандидатуры и сѣказавъ, що буде кандидуванъ въ своѣмъ дѣльнѣмъ окрузѣ на Номѣмъ мѣстѣ въ Празѣ. Коли-бъ тамъ перенавъ, то бнѣ на- галѣ уступитъ въ полн політичного.

Въ австро-нѣмѣцкихъ перегово- рахъ торговельныхъ настала на колѣка дѣль перерва, а то дѣлятого, щоби комітетъ редак- ційный зложений зъ обохъ сторѣвъ, мавъ частъ сформузувати писемно ухваля, запав- шій подѣлаъ парадѣ. Скоро комітетъ залаго- дить ту задачу, то переговоры будутъ вести ся дальше, а треба азначити, що они доси поступали успѣшно.

Одѣ 6 с. м. перебувавъ архієп. Ферди- нандъ въ сѣмъ въ Петербургѣ въ гостиный у царя. Цѣла гостиная архієпископъ въ Россіи потрѣвавъ 10 дѣль, зъ котрыхъ два дѣи при- значенъ на гостину въ Москвѣ, куды архи- єпископъ выѣде въ пятницу сего тѣждня. Само перше принятіе архієпископъ въ Петербургѣ, було — якъ мы вже доносили — дуже тор- жественно. Заразъ першого дня бдбувъ ся на царскѣмъ дворѣ балъ въ честь архієпископъ, а архієпископъ танцюванъ на ямѣ зъ царичею и вел. кн. Благовѣстою Павловною. Заразъ пер- шого дня гостины надѣланы царѣ архієпископъ ордеромъ св. Андрея и архієпископъ явнивъ ся вже на балу въ явсѣгнѣяхъ того ордеру. На другій день оглядавъ архієпископъ мѣсто, бдбувъ въ петро-павловскѣмъ соборѣ, щоби по- молити ся тамъ надъ могилою царя Алексан- дра II, бдѣвалъ ходивъ до иссѣакіевского и ка- заанского собора, робивъ визиты міністрамъ Воронцову-Дашкову и Дурнову, а бдѣвалъ ам- басадорамъ нѣмѣцкому, англійскому, француз- скому, італійскому и турецкому; наконецъ бдбувъ такожъ у міністра дѣль заграничныхъ Гірса. Праса росіейска бдѣмывася о гостиный архієпископъ зовсѣмъ симпатично и приписує тѣмъ велике значѣнне. „Нов. Времѣ" каже, що го- стина архієпископъ въ Петербургѣ, получена зъ уаждкомъ Крістіану въ Римѣ и зъ дімісією нѣмѣцкого шеа ген. штабу гр. Валдѣрзе, єсть ознакою, що миръ въ Европѣ єсть на довогъ забезпеченъ. „Новості" думаютъ зновъ, що всѣ помывшій подѣвъ наблѣзали хвилю, въ котрѣй можна буде приступити до рѣвизіи берлинского договора.

Въ Россіи єсть дуже задоволенъ зъ того принята, яке зробила Англія росіейскому наслѣдникови престолоу въ Індіяхъ. Царевичъ вертає вже до дому, а причиною того має бути недуга яго брата Юрія. Пѣсла однихъ мавъ вел. кн. Юрій заведжувати на маларію, котрой забравъ ся въ Індіяхъ, бдѣла другихъ мавъ бнѣ унасти зъ коша мамонного на кораблі и потовѣвъ ся небезпечно. Въ на- слѣдѣвъ того — кажутъ — мають капітанъ корабля „Память Азова" и командантъ цѣловъ ескадры, зъ котроу царевичъ выбравъ ся въ подорожѣ, вице-адміралъ Басаринъ, бдѣстаті дімісію. Пол. Сортъ доносить зновъ, що и ко- мандантъ другого корабля той самоу ескадры, „Владимира-Мономаха", Дубасовъ подавъ ся такожъ до дімісіи, а то дѣлятого, що межа- нить а другими офіцерами настало було бдѣ самого початку подорожы якесь значне непо- rozumѣнне, а Басаринъ давъ Дубасови острѣ нагану и той бдѣвалъ подавъ ся до дімісіи. Зъ сѣхъ неясныхъ вѣстѣвъ видко хѣба лишъ то, що пѣбѣвалъ подорожы царевича стало ся на корабляхъ росіейской ескадры дѣйство щось такоу, що спонукало царевича вертати до- мой. Цѣла справа розвѣснѣть ся хѣба, ажъ коли ескадра верне до Россіи.

Нѣвѣншій Dzienn Polski принѣвъ таку загадочну и. треба сѣказати, не коуче мудру телеграму въ Варшаву: „Не правдивою єсть вѣстѣ, будто бы Гурко дѣсь пронавъ а то дѣлятого, що бдѣсиджує кару въ арештѣ." Щоби варшавскій ген. губернаторъ дѣсь пронавъ або и бдѣсиджує кару въ арештѣ, се чей же трѣхъ нерозумно говорити, але остаточно така поголоска дасть ся може пояснити сѣдуючи- ми фактами, які подає N. fr. Presse и лон- донська Times. Перша зъ сѣхъ газетъ до- носить, що ген. Гурко выдає якийсь дуже острѣ розпорядженіа въ справѣ поступованя зъ жа- дами-реквизитами, а англійска газета наводитъ зновъ цѣлий рядъ фактовъ, котрі мають бути доказами, якъ не по людски обидѣти ся Гур- ко зъ політичними вѣзвѣями. Що въ 1884 ро- цѣ арештовано 48 людей за якийсь тайне то- варство и мучено ихъ страшно, а Гурко мавъ о тѣмъ вѣсми знати. Взагалѣ мавъ Гурко по- ступати дуже остро и беззглядно, а въ по- слѣднѣхъ часахъ мавъ свою систему ще бдѣль- ше заетрити и дѣлятого не дивинця, що о нѣмъ розголосують найбѣкоридѣйшій вѣсти.

Наконецъ удало ся Рудинію зложити новий кабинетъ италійскій, хочъ складає его ще не єсть зовсѣмъ певный. Пѣсла найновѣйшихъ вѣстѣвъ, обавѣвъ Рудині прези- дентуру и теку міністра дѣль заграничныхъ, Ко- зьомбо фінансамъ, Феррарі министер- ства справедливости, Бранка роботы публич- ной, а Вілларі мавъ обвати теку министерства просвѣты. Коли сѣй послѣдній згодить ся принять теку, то министерство зложитъ нинѣ присягу королеви.

НОВИНКИ.

— Рука Бесѣда въ Тернополи пригадає, що для 10 я. ст. лютого бдбуде ся другій вечерокъ зъ танцями. Позавѣтъ вечерокъ сѣй являєсь буде по-

слѣдний сѣхъ місяць, тожъ сподѣвати ся нахо- дитъ, що Ви. Публика покористуєсь овоу наго- дою, щоби забавити ся при юнці якъ найлучше. По запрошеню можна ще аголошувати ся до Ве- сѣды, если хто ихъ не одержавъ.

— Перша забавъ на танцяхъ сѣхъ місяць, устро- ена минушомъ суботѣ въ „Руской Бесѣдѣ" у Льво- вѣ, удалася надѣвичайно добре. До танцѣвъ ста- вало до 40 паръ и при звукахъ оркестру ба- мавсь въ житѣмъ и охочо до 8-тоу години ра- но. Ся коротка нотатка репортерска свѣдѣть о тѣмъ, якъ великою симпатією мѣжъ рускою пу- блицкою тѣшатъ ся такі забавы устроюванѣ „Рус- кою Бесѣдою", а зарозомъ пригадає и тѣмъ, що не були на тѣй першій забавѣ, щоби являлись гро- мадою на другѣмъ вечерку, котрий бдбуде ся въ суботѣ, для 14 я. ст. лютого.

— Означена Рукинь въ Бѣсѣ. Зъ Сараса пи- шуть намъ: Минушого тѣждня принесла почти зъ Вѣднѣ для тутешныхъ урядниківъ чотирі бдѣники, а то два ордеру Францъ Іосефа и два золотѣй кресты въ короноу. Дѣлює зъ нами тоу вѣстою лишъ для того, що на утѣху цѣловъ рус- кой колоніи въ Бѣсѣ оба ордеру красѣть теперъ груди нашихъ многозаслужныхъ землѣ- никовъ: судовныхъ свѣтниківъ Яворского въ Сара- ева и Ільницького въ Мостара. Отъ бѣды ту въ Бѣсѣ нагороджуютъ по заслугѣ нашихъ лю- дей за ихъ пѣльнѣсть и неутомиму працю. Кре- сты заслуги подѣставали адѣюнтны судовѣ, По- лѣкъ и Чехъ.

— Видѣль товариства „Сѣтъ" у Войнишовѣ повѣ- домляє, що для 3 (15) лютого с. р. въ недѣлю по Стрѣтеню, бдбудутъ ся другѣ загальнѣй зборы сего товариства. Рако бдѣривати ся у войнишов- ской церкви парастаєть за упокоѣ бн. п. Володи- мѣра Варѣвського, а на зборѣхъ выголосѣть ся бдѣтъ о житіи и дѣльнѣности Вол. Варѣвського. — Гаджаровскій голова; Н. Бѣлей, секре- таръ.

— Умудурованне учениковъ школъ середнихъ. Льво- вскій корреспондентъ N. Reform-ы пише: Якъ сѣе- рѣй добре поинформованъ голосѣть, полагаєть ся на необѣлку рѣшучо справу вѣдѣния мундурѣвъ для учениковъ школъ середнихъ. Зѣветно, що на поаждѣй сѣсѣи сѣймомѣй ухваляю резолюцію, азначую правительство, умудурувати учени- ковъ. Тожъ резолюція та, перѣсповѣла черезъ алембѣкъ рѣшнѣхъ дѣклатеріи, вышлѣла до міні- стерства просвѣты и мала такий успѣхъ, що вѣ- сти школьнѣй зачали робити шкільнѣй студіи надѣ справоу умудурованя учениковъ и вже предло- жили министерству бдѣловѣдѣе внесення. Рѣшнѣє, въ котрѣмъ має завестись дѣльчѣе розпорѣдѣ- нѣе, означено на початокъ року шкѣльного 1891/2, а обновиувати буде загально бдѣ р. 1892/3. Уні- формъ сѣказувѣть буде зъ блѣзкѣ въ сукна гра- натового о стоячѣмъ конітѣи въ бдѣжникахъ (сѣрѣ- бы пѣски для клѣсъ явнѣшихъ, золотѣ для вѣс- нѣхъ), зъ штанѣвъ зъ сѣрого сукна и плаща темно-сѣрого.

— Въ справѣ выдѣлу медичного при университетѣ львовскѣмъ подѣа краковскій Przeglad lekarski на- радѣ явкѣты и кончатъ свое справовданне слова- ми: „Точный протоколъ а такожъ детальнѣе спра- вовданне фактовъ предложатъ ся наѣбѣтѣнцѣу. Зъ нѣхъ правительствно перѣсѣдѣвать ся, що утворѣнне выдѣлу медичного у Львовѣ єсть тѣлько кѣвѣстією грѣшнѣю, бо основныхъ перѣсѣдѣтъ не подѣснѣно зъ нѣякою стороною; перѣсѣдѣтъ ся, що въ ма- лѣмъ вывѣзкахъ и кѣвѣстія особѣ не подѣа майже нѣякихъ трудностей."

— Справы шкѣльнѣй. Зъ концѣмъ с. р. шкѣльного перестаетъ истѣувати вышѣа школа реальна въ Лрославѣ а хѣдѣтъ въ житѣе сѣмъ клѣсъ зъ рѣ- шнѣннѣю перѣмѣною той школы реальнѣю на гі- мназію державну. Справа управлѣннѣа колѣгѣи профессорѣвъ, бдѣловѣдѣю до змѣнѣннѣхъ потребъ заведѣна, и доповнѣе сѣлѣ учительскихъ новы- ми, вже переводѣтъ ся, а бдѣловѣдѣи внесеня предложатъ министерству просвѣты. Зарозомъ ве- дѣтъ ся переговоры зъ громадоу мѣста Лрослава що-до дѣфинитивного перенятя той гімназіи въ на- радѣ державнѣй. — Щоби подѣснѣтъ рухъ на- уковѣй середѣ учительѣвъ на провинціи, правило- до министерство просвѣты на внесенне краевой рады шкѣльнѣй на преміюванѣе працѣ програ- мѣхъ, помѣщуванѣхъ въ печатаннѣхъ рѣльчѣхъ програмахъ школъ середнихъ. Поодиной рему- нерации, котрѣй кордозорѣо будутъ призначѣнъ, не можуть выносити надѣ 100 зр., а рѣльчѣе рады шкѣльнѣй буде предѣставити щорѣчно бдѣловѣдѣи внесеня на ремунерованне поодиныхъ працѣ. Постановѣа та не бдѣснѣтъ ся однакъ до школъ середнихъ у Львовѣ и Краковѣ. — Пѣсла постановѣи краевой рады шкѣльнѣй має бути въ цѣли розши- рѣннѣа науки исторіи краю родимого вже въ буду- щѣмъ роцѣ шкѣльнѣй перенесѣна наука предмету того зъ клѣсъ VI до VIII, а зарозомъ мають учителя исторіи освѣснѣтѣи увѣзглядити при на- уцѣ того предмету обширѣйшѣе исторію Русѣи и Польщи. Сама наука исторіи краю родимого буде аначѣю змѣненѣа и розширенѣа. Наколѣа бо мо- лѣмъ шкѣльнѣа приступити до неѣ, будучи вже докладно познакомленѣа зъ тѣмъ историчнѣмъ, на котрѣмъ розвиває ся исторіи Русѣи и Польщи и азначѣи головнѣй подѣи той исторіи тогдѣ зада- ча учителя исторіи краю родимого, яко окремого предмету наукового, зверне ся до обширѣйшого трактованя фактѣвъ исторіи родимѣи и до повнѣй- шого увзглядѣннѣа исторіи бдѣловѣхъ внутрішнихъ и геогрѣфѣи историчной. Для переневѣдѣи той ре- формѣи уложено бдѣловѣдѣи интрукцію для науки предмету того, а по затвердѣженю сѣи будутъ вы- данѣи новѣи бдѣручники якъ для исторіи освѣснѣтѣи, такъ и для исторіи краю родимого. Выготѣ- влену програму подѣлаю оціѣи зѣветнѣйшихъ ре- презентантѣвъ той гагуи науковой, щоби подѣти ще бдѣловѣдѣи выголосѣи перѣдѣ остаточноу рѣ- шѣннѣмъ.

— Нормальный часть на зѣвѣзничныхъ. Министеръ торговлѣ выдѣлъ розпорѣдѣнне, котре має обо- вѣзувати новѣи зарѣды зѣвѣзничнѣй, що бдѣ 1 и ст. жовтѣи с. р. заведутъ на зѣвѣзничныхъ австрій- скихъ часть нормальный (Stunden-Sonnenzeit), рѣльчѣй сѣ бдѣ часу прагского о 2, а поштен- ского о 16 минутъ.

— Нова зѣвѣзнична. До министерства торговлѣ вѣдѣ- шѣа прошенѣе краковской фирмы слѣдѣйшѣи Голд- лѣвскѣи и Сѣ. о надѣнне концѣсѣи на зѣвѣзничноу довготѣи колѣка кілометрѣвъ, котра зучѣла бы

стацию Надѣжезѣе збѣ стацию парохѣдѣвъ на Вѣ- сѣлѣ. Получѣнне сѣе має цѣль зробити можливоу бѣспосереднѣю эконѣдѣцію товарѣвъ до Гданьска.

— Министеръ справедливости оголошує, що въ Бѣсѣи и Герцѣговѣи єсть опорожнѣннѣхъ колѣка мѣсѣа аскулѣтантѣвъ зъ платнѣю рѣчно 800 зр. и що компетѣнты мають вносити подѣлаи черезъ сѣиѣи перѣхѣнній власти.

— Б. артисты руского театру, шп. Кайшовскѣи, устро- яли для 5 я. ст. лютого, въ Бродѣхъ вечерокъ музикально драматичный. Другій такий вечерокъ бдбувъ ся вчера.

— Гігієна въ школахъ. Министеръ Гавчи выдѣвъ розпорѣдѣнне, обовѣзуюче учителей шкѣльнѣй на- родныхъ, щоби познакомлювали дѣти зъ прави- лами загальнѣи гігієны, та щоби учѣли ихъ, якъ поводити ся при нагабѣи сѣкѣтѣнѣю, выпѣх- нѣннѣю и т. п. Въ наслѣдѣвъ того зарѣдѣвъ міні- стеръ, щоби на першѣмъ и четвѣртѣмъ роцѣ сѣ- жѣнарѣи учительскон клѣсарѣи выкладали головнѣи основы загальнѣи гігієны.

— Класифікація учениковъ у львовскихъ гімназіяхъ. Статистика класифікаціи въ справовданнѣхъ кра- евонъ рады шкѣльнѣй бдѣ 1884 до 1889 выказа- ла, що у львовскихъ гімназіяхъ доходило число учѣ- никовъ, уѣбѣннѣхъхъ курѣвъ зъ амыи успѣхомъ, 15 проц. загальноу числа учѣнѣковъ, перѣснѣю же доходило лишъ до 12 проц. а наѣтѣи часѣмъ пони- жавсь ажъ до 6 проц. Найлѣьше предѣставѣвъ ся результатъ класифікаціи въ руской гімназіи, бо тамъ въ 1884 р. на 376 учѣнѣковъ одержало ли- ху ноту 58, въ 1885 р. на 377—43, въ 1886 р. на 419—41, въ 1887 р. на 406—37, въ 1888 р. на 402—26 а въ 1889 р. на 406—40 учѣнѣковъ, тажъ що въ тѣхъ шести лѣтахъ на 2386 класифікованыхъ учѣнѣковъ одержало 245 азу ноту, або до 10%. Не о много бѣрше вышѣла класифі- кація въ нѣмѣцкой гімназіи, бо тамъ въ тѣхъ шести лѣтахъ на 3617 класифікованыхъ учѣнѣ- ковъ одержало азу ноту 405, або 11%. Все о много бѣрше предѣставѣвъ результатъ класифі- каціи въ обохъ польскихъ гімназіяхъ, въ гімна- зіи Францъ Іосефа и въ бернардинскѣй, бо въ першѣй зъ нихъ въ тѣхъ шести лѣтахъ на 4082 учѣнѣковъ одержало азу ноту 618, а въ другѣй на 4136 учѣнѣковъ 660, або 15 до 16%. Въ ре- альнѣй школѣ результатъ бувъ найбѣршій, бо тамъ на 1388 учѣнѣковъ одержало 250 азу ноту, або 19%. Тажъ предѣставѣвъ класифікація пе- рѣснѣю въ шести лѣтахъ, если жѣ порѣвнѣти ре- зультатъ въ поодиныхъ рокахъ, то показѣвъ ся бувъ въ послѣднѣхъ лѣтахъ значнѣхъ зворѣтъ до лѣшого, бо класифікація выпадаѣи зъ шѣрѣвъ меншѣмъ процентѣмъ зѣмъхъ нотъ. Нарѣзъ по сѣмъ зворѣтъ шкѣльнѣй роздѣлѣнѣи по Львовѣ вѣстѣ, що класифікаціи надѣвичайно але вышѣла. И тажъ найбѣрше попѣсѣалася нѣмѣцка гімназія, бдѣвалъ вышѣи клѣсъ въ бернардинскѣй гімназіи и въ школѣ ревальнѣй выказаѣи такий результатъ, що на двѣа а наѣтѣи трѣхъ учѣнѣковъ зъ алоу нотоу принавъ лишъ одѣнъ зъ доброу. Въ гі- мназіи руской и Францъ Іосефа процентъ учѣ- нѣковъ збѣ алоу нотоу выноситъ мабуть 30—35%.

— „Комісарѣ" еміграціи появились ся у всѣхѣхѣхъ Галичинѣ, а то въ околѣци Бродѣвъ, Красного и Буска. Жѣды въ якомъ дѣнь переконують ся сѣ- лѣнѣи по дорогахъ и коршмахъ та напѣвѣнѣють ихъ до еміграціи до Бразиліи, при чѣмъ розка- зують имъ чудеса о тѣмъ правѣ: якъ тамъ тепло, якъ гарно; що кождѣй емігрантъ дѣтѣе тамъ за дарѣмъ найлѣншій грунтъ, худобу, зѣвѣдѣи рѣль- нѣи и т. п. Жѣды называють ся у сѣлѣхъ „ко- мисарѣи" и въ коршмахъ залазуютъ сѣлѣнѣи. Въ тѣхъ коршмахъ все биткомъ людей а дѣлѣи сѣ- лѣнѣе, нѣбѣннѣа сѣбѣ голову оцѣвѣдѣннѣи жѣдѣтъ, наѣирають охотѣи до еміграціи. Парѣбки по дво- рахъ вышѣдѣнѣтъ службу и на хотѣи вже ро- бѣти, бѣ, якѣ говорить, „нанѣи комисѣрѣи залѣзѣвъ ихъ уже до Бразиліи".

— Вырѣвъ найновѣшого тѣбуналу зъ еміграціи по- щѣвъ заведѣннѣи. Въ субѣту рано о 10-ѣй годи- нѣ сѣдѣсѣвъ сѣвъ дворѣ Рѣвѣнѣи вырѣвъ, въ на- слѣдѣвъ котрого всѣхъ заведѣннѣхъ, наѣтѣи и тѣхъ, котрѣ не згохѣвали жалѣбы и вже бдѣловѣ- ли яру, у вѣдѣннѣю бдѣ злочѣнства публич- ного насильства черезъ обѣснѣеи особѣнѣи во- лѣнѣи и поагѣлаи до дѣсѣрѣи. — а бдѣннѣю жалѣбу неважнѣнѣи, внесену дѣльчѣе заводу на обѣснѣеи, вышѣнѣеи и наудѣнѣи урядовѣи власти. Въ наслѣдѣвъ того зѣвѣннѣю яру Кля- нѣвѣронъ зъ 3 лѣтъ на 1½, Львовѣвѣронъ зъ 4½ на 3, Герцѣонъ зъ 4 на 2, Лѣндѣвѣронъ зъ 4 на 3½, Сѣдѣвѣронъ зъ 2 на 1½, Івѣвѣнѣжѣу зъ 1½ и Шенѣвѣронъ зъ 2 на 16 мѣсѣдѣвъ тѣжкоу вѣзѣн- цѣу. Костѣвѣи и Кѣсѣнѣжарѣи уѣбѣннѣи цѣлѣкомъ, бо они бдѣи заведѣннѣи аны зъ публичѣи насиль- ствомъ. Жалѣбу Наймана, засудѣнѣого на три роки, бдѣннѣю. — При тѣмъ заливѣи сѣвъ Рѣвѣнѣи, що сѣбѣ процѣвъ прибрѣвъ надѣо великій розміръ на- далъ недѣловѣдѣи подѣлу цѣловъ справѣ збѣ сто- роны надѣловѣдѣи тѣбуналу.

— Сѣло зъ заставѣи. Цѣлану справу розказує росіейска „Недѣла". Въ губерніи самарской єсть цѣле село Лѣвѣнѣвъ заставѣи. Хѣчѣ грунты господарѣвъ не єуть надѣо мѣлѣ (на одѣу родѣну принаѣде 8 десѣтинѣ), то все таки нѣкто не управѣа сѣвои рѣлѣ. — Дѣльчѣо самѣ не працію- чѣи на нашѣй рѣлѣ — посыпѣвалъ хѣсѣи тамѣн- нѣхъ сѣлѣнѣи. — Нашѣ грунты заставѣи зѣ доѣвѣи — Яко! вѣ? — Вѣ... Лѣвѣнѣвъ сѣи наѣтѣи куспѣи тохѣи. — Зъ дѣльчѣеи бѣсѣдѣи по- казѣло, що сѣлѣнѣи лѣвѣнѣи позиціи щѣ въ р. 1880 бдѣи якогѣс „Марѣяна" 1800 рублѣвъ, за що прѣрѣкѣи платѣти 200 руб. процѣнту а зарозомъ заставѣи зѣ вѣртѣла 100 десѣтинѣ. Сѣдѣловѣго року не зарѣдѣи о сѣлѣнѣе не могли дѣдѣржѣти прѣрѣченѣи. Мордѣвѣи мѣсѣвалъ черезъ чѣтири роки а за той часѣу уживѣвалъ тѣхъ 100 десѣтинѣ. По тѣмъ чѣзѣ заѣвѣнѣвъ сѣлѣнѣи о 2000 руб. Сѣлѣнѣе удалася до вѣдѣнѣа, сѣбѣи вѣзѣвъ бдѣи нѣхъ зъ горы заѣлатѣи а бдѣвалъ дѣсь щѣсѣ. Судѣи приудѣлѣи сѣлѣнѣи заѣлатѣи жадаюу суму. А що 1888 р. такожъ не доносиѣвъ, хѣсѣи не могли заѣлатѣи 2000 руб. и тому поначѣи бдѣи якогѣс сѣлѣнѣи та грѣшѣи подѣа засѣвалъ 473 десѣтинѣи землѣ, зѣоб- вѣзѣннѣхъхъ заѣлатѣи ту суму у нерѣсѣи 1889 р., а на сѣлѣу нехѣдѣржѣннѣи укѣмъ, мавъ вѣртѣлѣи право уживѣвати черезъ 10 лѣтъ дарѣмъ заѣлатѣи- нѣи грунтъ. Рока 1889 бдѣи невѣрѣжѣннѣи, тожъ и грунтъ лишѣвъ ся въ рукахъ вѣртѣла. Теперь

Выходитъ у Львовѣ що дня (крѣмъ недѣль и рускихъ святъ) о 8-ой годинѣ по полудни. Литературный додатокъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ вторникъ, а въ четвергъ и пятницу на переѣзку разомъ въ Дѣло.

Предлата и нисераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „Дѣло“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвига 9. У Вѣдн М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wolfstrasse 8; Oppell, I. Stubenhastel 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ M. Hansenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предлата на „Дѣло“ и напечатаніе въ нисератѣ платитъ у Львовѣ.

ДѢЛО

Незвычайно сумною вѣстію приходитъ ся намъ подѣлитись сегодня съ нашими Вѣдн. Читателями:

ОЛЕКСАНДЕРЪ ОГОНОВСКІЙ

докторъ правъ и докторъ філософій, профессоръ права цивільного въ львівському університетѣ, 6. деканъ факультету правничого, членъ рады мѣста Львова, членъ-основатель товариствъ „Провсѣтъ“, „имени Шевченка“, руского Педагогічного, членъ-основатель и першій голова політичного товариства „Народна Рада“, членъ товариства „Руска Бесѣда“, института Ставропільского, и пр.

упокойся сѣ по принаго сѣ. Тайнъ сегодня о 9-ой годинѣ рано на ударъ сердцевъ въ 42-омъ роцѣ житя.

Смерть бл. п. Олександра глубоко жалеть, тяжкою скорбію переймае нинѣ не лишь его домъ, — жену и дочку — та всю достойну родину, — той жалъ, тую скорбь дѣлятъ съ найближшими Покійника всѣ Товариства народно-русскі, дѣлятъ вся Русь наша, онлакуючи въ бл. п. Олександрѣ одного зъ найгорячѣйшихъ патріотѣвъ, зъ найширшихъ та найвѣрѣйшихъ дѣятелѣвъ, одного зъ найсвѣтлѣйшихъ своихъ людей науки, одного зъ наисимпатичнѣйшихъ, наиприязнѣйшихъ, наисердечѣйшихъ членѣвъ львівской громады Русинѣвъ-пародоуцѣвъ, — той жалъ одчувае ще зъ-окрема молодѣвъ руска університетска, котра въ Покійномъ тратить не толькы незвычайно свѣтлого профессора, але и заветѣды широго порадирика та оуѣкуна своего, — той жалъ дѣлятъ и університетъ львівскій, тратячи въ Покійномъ одну зъ наилучшихъ силъ науковыхъ, — и рада мѣста Львова, тратячи довголѣтнього свѣтлого и дѣльного члена своего.

Не пишемо нинѣ життєписи бл. п. Олександра Огоновского, а подамо толькы деякі дати зъ его житя.

Бл. п. Олександръ Огоновскій, сынъ священника, родивъ ся 1848 роцѣ въ Букачѣвцѣхъ. Науки гимназіальнѣй скончивъ 1866 року въ Бережанахъ а університетскі 1870 року у Львовѣ и одержавъ перше степенъ доктора філософій, а потѣмъ степенъ доктора правъ. Яко кандидатъ адвокатскій ставъ 1873 р. доцентомъ для австрійского права цивільного зъ рускихъ языкомъ выкладовымъ, въ 1878 р. именовано его надзвычайнымъ профессоромъ, а въ р. 1882 профессоромъ звычайнымъ. [Покійный бунъ першимъ профессоромъ зъ выкладовымъ языкомъ рускимъ на выдѣлѣ правничомъ.]

Бл. п. Олександръ Огоновскій вже яко студентъ завзявъ великій талантъ. Яко писатель спершу зачавъ оддаватись писанню творѣвъ драматичныхъ, але потѣмъ посвятивъ свое перо выкладочнѣй літературѣ фахово-науковѣй правничѣй. Кромѣ многихъ епографій въ нѣмецкихъ часописѣхъ фаховыхъ выдѣвъ Покійный въ 1877 р. студію Die Geschäftsführung ohne Auftrag а въ р. 1880 велике дѣло Österreichisches Ehegüterrecht, перше въ австрійской літературѣ правничѣй зъ того предмету. По руски въ „Правничѣй Часописѣ“ написавъ двѣ студіи „Замѣтки до теоріи о блудѣ при умовахъ облигаціонныхъ“ (1889 р.) и „О зобовязаніяхъ природныхъ“ (1890 р.).

При праці фаховѣй, науковѣй, Покійный богато трудивъ ся въ рускихъ товариствахъ, остатними роками головнио въ „Народной Радѣ“, котрой бунъ головою. Але о тыхъ довголѣтнихъ всестороннихъ трудахъ коротко говорить годѣ.

Въ другой половинѣ 1890 р. почавъ бл. п. Олександръ Огоновскій западати на здоровію, недугъ сердца поступала досить быстро, а сегодня безмясодерна смерть перетала нитку житя — забрала бѣдний Руси нашѣй одного зъ найдорожнихъ сѣхъ сыновъ, котрымъ такъ величала сѣ!

Вѣчна-мъ Покійному память мѣжъ нами и перомъ емо земля!

Рухъ выборчій.

Зъ Перемишля пишуть намъ:

„Преошвенный епископъ администраторъ діецазіи перемыслов, Юліанъ Куяловскій, выготувавъ и розбѣлявъ до священства діецазіального окружнѣвъ накликующій до спѣльного дѣланиа при выборахъ на основѣ народнои програми одобренои князми церквы.“

Польскій центральный комитетъ выборчій у Львовѣ розбѣлявъ до польскіхъ дневниковъ слѣдующе письмо:

„Зъ причинъ появляющихся сѣхъ хибныхъ а для акцій выборчѣй шкідливыхъ донесенъ дневниковыхъ о ухваляхъ центрального комитету передвыборчѣго, просить отнѣмъ прѣзидіа комитету поважану редакцію о зарядженіи, чтобы такій вѣсти булѣ мѣщенъ на основѣ писемного повѣдомленія зъ подкомитету прѣсеса або вице-прѣсеса комитету. За-однимъ просимо подати сѣхъ письмо наше до прилюднои вѣдомости.“

У Львовѣ 8 лютого 1891.

Прѣсѣсъ центр. комитету А. Саттѣа.

Письмо сѣхъ выкликало подана передъ колыма днѣми, вѣдома нашимъ читателямъ статьи Przegląd-u, въ котрой булѣ обговореный контактъ межѣ центральнымъ комитетомъ польскимъ а головнымъ комитетомъ рускимъ. Якъ бачимо, прѣзидіа комитету польского называвъ такій донесеня хибными. Мы зъ свои стороны аравѣ, якъ лишь повѣла сѣхъ статья въ Przegląd-u, усомнили сѣхъ автентичность поданого въ нѣй вѣстѣу...

Зъ Болехова пишуть намъ:

„Дня 9 н. ст. лютого завзявъ сѣхъ въ Болеховѣ комитетъ выборчій на судѣй доводѣ повѣтъ болеховскій въ цѣлѣ переведенія выбору посла до рады державной зъ округа Долина-Калуш-Бобрка. Заразъ таки на першѣмъ засѣданіи приступлено до выбору кандидата и поставлено кандидатуру посла Юліана Романчука. За кандидатуру посла Романчука заявлял сѣхъ священникъ (межѣ тымъ о. Ив. Озаркевичъ, деканъ о. Горинкевичъ и др.), прѣдставитель свѣтской интелігенціи (д-ръ мед. Подлукскій, судѣя Юліанъ Сельскій) и одинъ селянинъ (зъ двоухъ вѣзыхъ до комитету.) Лѣше о. Глѣбовицкій и дѣкъ о. Глѣбовицкій заявлял сѣхъ на кандидатуру, о. Ив. Озаркевичъ, — однакомъ о. Озаркевичъ заявлял, что бѣтъ кандидатуры зъ округа Долина-Калуш-Бобрка не прийме.“

Зъ повѣту Теревовельского пишуть намъ:

„Дня 3 н. ст. марта одбулѣ сѣхъ зборѣ запрошенихъ Русинѣвъ мало не зъ вѣсхъ сѣлъ судового повѣту теревовельского. Завзявано комитетъ выборчій а до прѣзидіа выбрано: о. Вилиньского зъ Илача головою, а о. Ивана Воляньского зъ Острѣца секретаремъ. Пока что выбрано подкомитету для нагляду надъ правыборами.“

„Дня 5 н. ст. лютого завзявъ сѣхъ въ Теревовѣльскомъ комитетъ польскій. Кандидата не поставилъ. Нотаръ мавъ на томъ зборѣ сѣльно промѣявати противъ „накликуваныхъ правительствомъ“ кандидатѣвъ рускихъ. На селѣхъ, чуюмо, такій промовѣ не зробили вражбѣ, — впрочѣмъ селѣхъ не взяли до комитету.“

Зъ Станіславского повѣту пишуть намъ:

„Въ Станіславѣ завзявъ сѣхъ дня 2 н. ст. лютого комитетъ окружнѣй на повѣтъ Станіславѣ-Томаш-Богородчани-Надѣрна. Въ складѣ сего комитету убушло околомъ 20 передовыхъ патріотѣвъ зъ Станіславова и окрестностей. Комитетъ вѣзавъ знанихъ зъ дѣльности людей по вѣсхъ повѣтахъ, чтобы завзявали подкомитету, дѣлаи про правыборы, въ справѣхъ выборѣхъ односили сѣхъ до комитету окружного и выслѣвъ въ повѣтъ 300 одозвъ слѣдующого вѣстѣу:

Ваша Вѣсечности!

Именемъ руского окружного комитету для переведенія выборѣхъ до рады державной зъ повѣтъ Станіславѣ, Томашъ, Богородчани и Надѣрна — авертасмо сѣхъ до Вашою Вѣсечности зъ усильнымъ прошеніемъ — доложити въ окруженію Вашѣмъ близкимъ и дальшимъ всякихъ трудѣвъ, чтобы розпѣсаны на день 2 н. ст. марта с. р. выборѣ унавъ на мужа незанятого и неохотныхъ переѣдѣчѣхъ тѣхъ нашої державы. Тоже въ причинѣ, что вже сими днѣми будутъ переводитѣсь правыборы, бѣтъ котрыхъ доброго успѣху судѣи самыхъ выборѣхъ завзявъ, управлѣмъ о безприволочнѣ, непосреднѣ и личнѣ участѣ Вашою Вѣсечности при правыборахъ, чтобы въ правыборѣхъ тыхъ вышлѣ поручѣ въ Вашою Вѣсечности выборѣхъ свѣдомъ свои высокои задачи и непроступнѣй нѣмкихъ постороннимъ вѣзавѣмъ, зъ котрыми спѣльно и солідарно вѣзавѣмъ Ваша Вѣсечность въ рѣшѣющей день 2 н. ст. марта 1891 до акту выборчѣго приступити. О успѣху правыборѣхъ мѣсцевыхъ вѣзавѣмъ Ваша Вѣсечность насъ лютовно або лично якъ найскорѣше повѣдомити, а при томъ заявити намъ свою гадку о мужахъ, котрыхъ кандидатура булѣ бы для нашої округа пожедана и до переведенія возможна, чтобы намъ

дати можѣсть порозумѣти сѣхъ до особы кандидата на посла зъ правымъ рускимъ комитетомъ у Львовѣ. Переѣдѣчѣй о томъ, что шира солідарность всѣхъ Русинѣвъ, дорожащихъ добромъ загальнымъ, и належитый удѣлъ каждому въ организаціи выборѣхъ булѣ достаточнымъ оружіемъ до побѣды противникѣвъ, илѣмъ отже: Едналимъ, мужаймъ и доказѣмъ при сѣхъ важбѣхъ нагодѣ, что мы святой нашої Руси сыны вѣрнѣй и на сторожѣ правъ нашої народу стоѣти способнѣй.

Станіславѣ 2 н. ст. лютого 1891.

Д-ръ Бучевскій, голова. — О. Абриосскій, секретаръ. — Воляньскій Клявъ. — Гурикъ Іосифъ. — Гумалевичъ Мих. — О. Косевичъ Теодоръ. — Когутъ Олекса. — Д-ръ Майдчевскій Іванъ. — Недѣльскій Софронъ. — Статенъ Теодоръ. — О. Фаціанъ Василій. — О. Шаповскій Теодатъ.

Зъ Перемишляньского пишуть намъ: „Русины въ Перемишляньскѣмъ завзяли свой комитетъ, котрого головою сѣтъ о. деканъ А. Танчаковский зъ Дунаева.“

„Поляки одбулѣ дня 6 н. ст. лютого доаврочну нараду, на котру запросили а декого зъ Русинѣвъ. На скѣлькы намъ удало сѣхъ до слѣдѣти, Поляки въ тутѣшнѣмъ повѣтѣ годѣти сѣхъ зъ гадкою, что въ округа Золочѣвъ-Перемишляны повнѣвъ выити посломъ до рады державной Русинѣ. Кажуть, что центральный комитетъ польскій предлагавъ кандидатуру гр. Потолицкого зъ Глинянъ, але той, кажуть, не хоче кандидувати.“

„Зъ стороны руской выплыло колыма кандидатуръ: Іосифа Ошиковича нотарѣя зъ Зборова, адъюнкты судѣйского Кароля Подлящического и Харакъ зъ Золочева, судѣй Товарищского зъ Глинянъ, судѣй Льва Шеховича зъ Перемишля, навѣтъ посла К. Телишевского, а зъ стороны „обединитѣль“ проф. о. Косецкого зъ Львова. Дня 4 н. ст. лютого одбула сѣхъ доаврочна нарада въ Золочѣвъ, однакомъ что-до особы кандидата не порѣшено что нѣчого.“

Зъ коломийского повѣту пишуть намъ:

„Коломыйскій округъ выборчій сѣтъ теперь ареною завзятои а безоглядной агітаціи радикальнѣй. Горстка радикальнѣй всякими способами агітуе за д-ромъ Даниловичемъ, въ повѣтъ спроваждено академикѣвъ и тѣхъ зъ де-лѣми другими молодиками [близкого означенія стану ихъ подати годѣ] вѣзавѣмъ бѣтъ села до села. Самъ же кандидатъ радикальнѣй выступѣвъ теперь уже отверго противъ усликѣ солідарности руской, выступѣвъ противъ програмы народнои, противъ головного комитету руского и т. д. — а акцію веде на вѣзавѣмъ руку.“

Предлата на „Дѣло“ въ літер. додатокѣхъ въ Австріи: на цѣмъ роцѣ . . . 18 ар. на цѣмъ роцѣ . . . 24 ар. на цѣмъ роцѣ . . . 9 ар. на цѣмъ роцѣ . . . 12 ар. на цѣмъ роцѣ . . . 4 ар. 50 ар. на цѣмъ роцѣ . . . 6 ар. на цѣмъ роцѣ . . . 1 ар. 50 ар.

у Львовѣ: на цѣмъ роцѣ . . . 16 ар. на цѣмъ роцѣ . . . 8 ар. на цѣмъ роцѣ . . . 4 ар. на цѣмъ роцѣ . . . 1 ар. 35 ар. Редакція, Администратія и Експедиція подѣ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи австрійскі сѣхъ на пошторѣ вѣстеренія. — Рѣкламѣи новопечатанъ мѣлѣй бѣтъ шортѣ. Поодинокѣ числѣ комитѣ 8 ар. а. в. Оголошенія принимаютъ сѣхъ по цѣмъ 6 ар. бѣтъ однимъ стрѣчѣй австрійской въ рубр. „Надѣслѣна“ по 20 ар. а. в. Подѣлки числѣ сѣхъ по 10 ар. бѣтъ ставѣа.

„На вѣчу дня 2 н. ст. лютого выбрано комитетъ зъ волѣ Даниловича, але что до того комитету треба було вѣзати [бо і шарѣ домагаѣ сѣхъ] также многихъ противникѣвъ его кандидатуры, то доповнено той комитетъ людьми „своими“. Головою сего комитету сѣтъ посолъ о. Гаморакъ, хотѣй головный рускій комитетъ именувавъ его своимъ делегатомъ.“

„Не потребуемъ чѣхъ й казати, что поважна интелігенція руска, свѣтѣка и духовна, прѣтивна кандидатурѣ д-ра Даниловича.“

„На день 6 н. ст. лютого скликавъ коломийскій выдѣлъ повѣтѣвъ нараду въ справѣхъ выборѣхъ и вѣзавѣвъ также ширшій кружокъ Русинѣвъ, заявляючи, что въ Коломыйщинѣ Поляки не гадають ставити польского кандидата. На той день прибулѣ до Коломыи также делегаты выдѣлѣвъ повѣтѣвъ зъ Сянина и Косова — и завзявъ сѣхъ обширѣйшій комитетъ выборчій. Зъ стороны Русинѣвъ поднесено колыма кандидатуръ: о. В. Залозецкого зъ подѣ Стрыл (бо у выдѣлѣ повѣтѣвъ австрійскѣхъ также „твердѣ“), Шейба нотарѣя зъ Чечевѣжѣва, о. Ив. Озаркевича и совѣтника окружного суда коломийского Адольфа Подлящического. Кандидатура о. Залозецкого сѣтъ просто невозможна и можна надѣятѣсь, что „твердѣ“ самѣхъ одступѣтъ бѣтъ не, — Шейба мавъ лишь малу партію своихъ знакомыхъ, — остають сѣхъ отже двѣ кандидатуры, котрѣ беруть сѣхъ на сѣрѣ: о. Озаркевича и сов. Подлящического. Сов. Подлящическій выступѣвъ въ комитетѣ повѣтѣвъ зъ бесѣдою, обѣзавѣмъ дуже енергично и рѣшѣчо за програмою народнои посла Романчука. Бѣсѣда его аробила велике вражѣніе а по нѣй навѣтъ прѣтивники той програмы [„твердѣ“] замовкли.“

„Что-до выбору зъ куріи мѣскои — то ситуація ще неясна. Черезъ двѣ каденціи булѣ тутѣ выбираний жидѣ. Сѣтъ, вправѣ, можливѣсть переперѣти и выборѣхъ христіаннѣ, але треба вѣзавѣмъ форсы и спѣльнои праці всѣхъ христіанъ — Русинѣвъ, Полякѣвъ и Нѣмцѣвъ. Прѣтивъ жидѣвского комитету завзяувѣвъ тутѣ и христіанскій, але о особы кандидата что не порѣшено, бо кандидатъ мусѣвъ бы бути сильнѣй не лишь своєю повагою, але и подпорою бѣтъ правительствѣа. Впрочѣмъ и сѣхъ треба замѣтити, что деякі Поляки готовѣ пактувати зъ жидѣми, чтобы лише мати годѣсть въ выборѣхъ особы кандидата-жидѣ.“

Про зборѣ комитету „мужичского“ пишуть намъ зъ Сянинѣхъ:

„Дня 2 н. ст. лютого с. р. скликалѣ радикалы мужичѣ нѣче окружнѣ до Коломыи. На томъ вѣчу, котрѣ въ наслѣдѣвъ наглои розвиванія державной рады переѣмлено ии передвыборчѣ зборѣ, выбрано комитетъ, до котрого убушли люди всякихъ фракцій и ста-

идея. Той комітет не уконституував ся, а такі так розбавляв ся.

На день 6. ст. лютого селяки ради-кали членів комітету (котрий охрестили "мужичишнік") знов до Коломиї, щоб біз уконституував ся і поставив кандидата. На се завізанье явилось на 60 селян з по-літбів Коломиї-Косов-Синити, а з інте-лігенції окрім 5 священників і трьох чо-тирох цивільних, і то в більшій половині зовсім припадковно понаших на збори, не явив ся ніхто. Реблею бітакс аранжерав сего збору заклад, що они зумове не прося-ли інтелігенції, щоб ніх не мішала. Чи се правда, не знаю, але вбав на те виходить.

Збори розпочали ся тим, що на промо-ву п. Даниловича присутній вибрали пред-седателя ад hoe посла о. Гаморак, заступни-ком председателя п. На. Гарасимовича, а се-кретарями: о. Калитовського і якогось селя-нина. Председатель о. Гаморак в корот-кій промові подякував за честь, як он єго збори удостоив, а поспішив важність выбо-рів до ради державон взагалі, а в те-решню пору особливо, отворив дискусію.

Першим записав ся до голосу о. Вой-наровський. Од першого слова виступив против Даниловича і єго кандидатури, хоч та кандидатура не була ще формально зголошена, бо власне на те був збор, щоб вибрати і поставити кандидата. [Прим. Ред. О. Войнаровський мбгь процав бути ценим, що збор скликаний для поставлення канди-датури Даниловича.] А виступив о. Война-ровський напердз з критикою програмі ра-дикалів, а бітакс збінов і на саму лич-ність д-ра Даниловича. Зробив ся страшний хаос. Роздалися крики на о. Войнаровського а оден Гудуц на ціле горло заверещав, що "того священника з салі випросити!" За честю священства уявля я яксь часть селян і кинула ся на Гудуца і на тих, що єго підмовляли. Зробив ся галас і крик не до описання. О. Войнаровському не дано даль-ше говорити і біз уступив. По якомсь часі удало ся якось президію привернути акці-татів ладі. Виступив другій бесідник о. Левицький з Вербьжа. Завав критикувати програму радикалів, збіваючи при томь не-чисту. Своєю бесідю, повну промахів против любіи і науки, а перерывав раз у раз га-ласами і криками, повів біз почавши оді фонетика, котру назвав "скаженим пись-мом", через Романчука до французької ре-волюції, а бітакс до розрухів робітничих, до мордов, пожери, а збінов наконце знов на ть и м. Сеса, з оновім роді класична бесіда вызвала пристрасну реакцію аб-стороні радикала п. Трильовського (не-выбор-ца). Безпоади і з заплотію кинули ся біз на о. Левицького. Розяренте між збіравими зматало ся, роздавали ся крики і оскорбляючі слова на священників, сварка і заколот. Де-ляк з священників і богато селян вийшло з салі. Виступив п. Гладій, вбдав до-учитель, і зачинав свою бесідю знов оді алошасного "скаженого письма". Розяренте дошло до крайних границь. Бесідники не давали говорити і майже на силу стяли з крісела, на котре виліз. Президі не могла собі дати ради, пустила все на Боже волю. Здавало ся що оть-от розлетіть ся все в якій найбільшій розяренті і сварці.

В той критичній хвили виступив о. Барш з Свиня і досадними словами у-спокоюв спориш, кажучи між нимиш, що чей-же ту не дти збіралися, щоб дер-тити і галасувати в з дурацці, а люде з синим волосєм, котрим більше до лиця радити спокійно і статочі, — а бітакс пред-ложив, щоб дальшу дебат повести бісля

сладующого порядку: 1) Чого збіралий мають домагати ся оді кандидата? — 2) як біз мають заступити их інтереси в раді держав-ній? — 3) хто має бути тим кандидатом? Селяне успокоились і нарада йшла дальше. Говорили селяне, але замість держати ся по-ставленого порядку, знов бхдили оді рвчи і бідз алаборіями половників та ластових нарівали на те, що нема згоди, що суте та-кий, що их колотять і розбядують. Роздали ся голоси, абз тую кумедію вже раз закін-чили. На те встав п. Трильовський і зголо-сав кандидатуру п. Даниловича. Збіралий з вели-ким і галасливим завалом годять ся на ню. Протестує лише о. Барш, а то длитко, що, як казав, властиво до тепер не було ще обговорено, чого виборці домагати ся од кандидата, ані нікому не єсть відомо і ніхто не може ручити, чи п. Данилович зго-диться на поставлений жада, а наконце п. Данилович не дав ще до тепер ніяких га-ранцій, ані ніякого попенені, чи зможе і в якій способі гада заступити наш інтерес в раді державній. На те сказано, що, если се все не стало ся передше, так тепер може статися і на-ново отворено дискусію. Ставлено новий жада, на котрий п. Дани-лович в характері вже поставленого канди-дата давав пояснення і зобовязав. Не буду тут всего подробно наводити, бо і так мей допис вийшла за довга, згадаю ще лиш за одно. О. Барш поставив інтерпеляцію до п. кандидата: "Позаяк відомо, що п. Дани-лович належить до партії радикальної, ко-тра не уявля Бога, а в свою програму по-ставила борбу против віри, то заступу єго: як гадає біз поступати вглядом віри і священства взагалі, а особливо в раді державній, коли там прийдути на порядок денний справи, дотикаючі віри, церкви і священства?" На те відповів п. Данилович, що біз "правд" належить до партії радикаль-ноі і підписав програму, але не все те робити ся, що говорити ся або пи-сать; біз ніколи не виступав і не буде виступати против віри і священства, а про-тивне, коли буде вибраний, то всіма силами буде підпирати інтереси нашої церк-ви, бо єсть з абсолютною толеранцією і автономією не лиш в політичній але і в релігійній напраті". Потім п. Данилович высказав своє політичне віровізданье, ко-тре було майже дословним повторенєм то-го, що говорив на ішу, і нарада закінчи-лась. До вибору тейсавшого комітету не при-шло, а сказано лиш, що всі присутній — то комітет, і з тим розійшли ся, узавши себе, ще перед тим, за єдино легальний "мужичий" комітет.

Оте збірний і цілковити правдивий образ ходу наради. А тепер ще кілька у-ваг, які нам підкаже того насунулись.

Ціла акція була ведена в якій найбіль-шій хаосі і против всяких правил пар-ламентарних. Не було навіть установленого порядку денного, котрого біз бесідники при-неволей були держатися, а що найбільше ця-ковити не по людски, то було се, що не бу-ло вільності слова, бо нелибих бесідників оскорблявано і по просту загуква-но! В салі наради між селянством крутились єго підозрілий видіду, [як а об-сєл довадав ся, збіжирований гімназист, а агітатори радикалів], котрий в підлий спо-соби ятрив і бурвал селян против свя-щенників, кажучи, щоб их викидали за дверь. Дійшло до того, що вже навіть са-мих селян, хоч як добре обробле-ним і наперед витресованим, стало такі за богато і одного з них павити взято за обшавку і кинуто за дверь. Взагалі

пробивала ся в цілді зборі неаисть і не-прихильність до всіх і всего, що не шло поруч з п. Даниловичем. О який-небудь згоді або порозуміню з другими комітетами чи фракціями не давало собі навіть говора-ти. Все те вилу, що збіралий селяне були вже задалегідь добре "выбредкований" так, що все йшло аді пшам. Селян ж я не мав ся в онових помічєнах [бо і другі люде то при-мѣтили], то не добру рвч загадали ви, на-нове радикали! Коли для партикулярних інтересів своєї партії хапаете ся аж та-ких средств, що роздуваєте ненаисть і трояте одних на других! Мабуть в таком роботі не велике добро вийде для того лю-ду, котрий ви так на словах обожаєте! Бо ж вистна нам прецїз послышати, що не велика штука пожему пустити, але велика рвч бітакс єи агенти... Прому надь тимь роздумати!

Ось єсть присутніи.

Теперішня ситуація.

Одва часть російської преси, а за нею і єи заграничній прихильники абирають разом деякі оякты з послѣдних подій в євро-пейській політиці, беруть их в явля з со-бою і высювають з того такі комбінації, ба, будують вже на них такий устрій ладу європейського, як коли-б вже ось-ось мало прийти до якоїсь загальної катастрофи, ко-тра змінила бь основно теперішній лад в Європі. Они кажуть: подорож архика. Фердинанда до Петербурга, удадок Крісіого, дімісія шефа німецького генерального штабу ген. Вальдерсе — то факти, котрі стоять з собою в явля і очевидно заповідають вели-кий зміня, вказують на те, що заносить ся на щось великого. Ну такіх фактів можна би мнїх більше знати, а навіть можна би дійсно доказати, що они стоять в якійсь причинній звязі з собою, хоч би лиш такі: революція в Португалії, революційний рух в Бельгії, очевидне зближенє Румуні до Австро-Угорщини, вѣсти про дальше зброєнє Росії і высыланє войска російського на Кавказ, зброєнє Болгарії і проект спо-лученя болгарських зєднань з румунськими, ба і не дана, хоч правда трохи дивна вѣсть про німецький корабль коло острова Мігілене — всі ті факти і вѣсти мають певно не по-слѣдне значєнє і до певної міри стоять на-вѣть в якійсь звязі з собою, але далеко не в такий, як би того хотѣли ті, котрим лиш єдиний заколот на руку, а котрі, коли того заколоту нема, самі старають ся єго викликати, хоч би ширєвєм ложних, алар-мующих вѣстей.

На наш погляд, представляють ся рѣч зовсім инакше, коли счемо оякты теперішній ситуації зовсім об'єктивно з тих фактів, які проявля єи в європейській політиці в послѣдних часах. Передовсім треба цілїй той рух розділити на два на-прями, в яких біз проявляє ся, а то: на той напрям, який проявляє ся в заходній Європі, а котрий би можна назвати рєпуб-ликаньським і на напрям той, котрий треба виводити оді тридержавного союзу, а около котрого групує ся вся політика середноі і вхидноі Європи та балканського півострова.

Рух політичний в заходній Європі можна би назвати природним. Там идея рєпубликаньська, идея соціально-демократич-ного устрою пре єи, що так скажемо, силою природи наперед, а живаю представитель-ного тых ідей єсть рєпублика французка.

Скорше чи пітїйше побідать ті ідеї на За-ході і нині можна вже з великою ймовір-ністю припускати, що всі держави племені романського приймуть з часом рєпублі-канську форму держави. Зміну ту готові не прискорити єдино диващій в Бельгії і Іспанії. Одна Італія буде мусѣла пережи-вати ще довгий період свого переобранья, щоб передовсім скріпити національну ад-іюсть народу і побороти клерикалізм, котрий стоить би їй тепер на перешкод в такий переобранью.

Инакше стоить дїло в середній і вхид-ній Європі та на балканському півострові, де идея монархична глибоким корінєм стоить в народі, де борєс конституціона-лізм з монархізмом, де попри борбу на-ціональну ведєс єи і борба племенна і ра-цова, а крім того проявляє ся єи рух со-ціальный. Кождий, хоч трохи мыслячий чо-ловѣк, котрий слѣдить за ходом житя по-літичного в Європі, мусѣти признати, що ті, котрі кермуть тепер долею народів в єї части Європи, мусѣти мнїм волі стар-рати ся всякими силами не допустити до яко-гось поважного конфлікту, бо катастрофа, яка би могла настати з такого конфлікту, була бь страшною, страшнішою може якь всякій катастрофи політичній, якь намь вѣстий в исторії. Судачи отже з фактів, які про-явля єи в послѣдних часах, не можемо инакше сказати, якь лиш то, що мнїм вся-ких небезпечних проявів і вѣстей не то що не заносить ся на нічо небезпечного, але противно, все стремить до того, щоб всякі рѣзницї між поодинокими державами ви-рівнувати і усувати все, що могло би до-водити до якогось конфлікту і ставало на перешкод удержаню мира. Зь тої точки погляду мусимо оякты і гостину архика. Фердинанда в Петербург. Годі намь сказати, в якій спеціальной місії вихав архикань до Росії, але то єсть рвч певна, що єго подорож мала певно на цілї скріпи-ти єго більше дружній єдиноєи обох євѣд-ных держав, а щербість і сердечність, в яку в Петербург приймають євентуального наслідника австрійського престолу, єсть до-казом, що і в Росії не противий тимь дру-жним єдиноєям. Дальшим доказом того, що держави середноі і вхидноі Європи хо-чуть жити в дружбі, можна уважати і ту спільну з Росією акцію против нігілістѣв в Болгарії та і то, що з Румунії усувають таких людей якь Хитрово, котрі вже аж знадо заколоті робили, більшій, якь того вимагав навіть інтерєст тых, що их туди высылали. Дімісію Крісіого а ще більше ді-місію ген. Вальдерсе мусимо уважати лиш за случайні факти. Крісію зачинив сам євй упадок, а коли була ще і яка друга при-чина з боку, то певно лиш причина внутріш-ноі натури — мілітаризм і влучий з нимь в парі тягарь податковий. Що загранична політика не вилула на єго упадок, най-більшим доказом, що бідз тимь виглядом єго наслідник, маркиз Рудіні, вступає в слѣ-ды свого попередника.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

До Pest. Lloyd а доносить з Відня, що всякі вѣсти о якихь дальших змінах в австрійськїх міністерств єуть зовсім безосновні; теперішній кабинеть представить ся новій палаті посів в єво-імь дотеперішній складі.

На онєгдашних зборах сполучено

ДЕЗЕРТИРЪ.

Образокъ зъ Галицкои Калифорніи.

I.

Принято, мило на світѣ, на чути, що осєні панує. Пѣдъ коршмою в Сружєбѣ во-зи і зъ деревомъ і в порожіе. Живєи вь возахъ лопочуть кожда своя: о горькахъ, ми-скахъ, ложкахъ, а больше еманципований на-вѣть і о вѣнѣ... Господарь пойдше огнику святого вали до люльки, якось забавляв єи.

Въ коршмі тьмою, хотє святе сонѣко цілою силою своє промѣнє скрізь повыви-най шави до неи впусає; душно, парно, хотє дверь на осяжє порозаволюван. Димъ лю-чаный, зъ цагарь, пацѣрєвѣ, чадъ зъ печи, сонухи зъ рѣзнихъ сѣпруговѣ — садать кождо-го шпарю, ажъ переходячихъ улицю вь носѣ крутить.

Музыканты тьуть, бѣдъ уха тьуть, — скрип-ки, басѣ, свѣто не булє вь такий работѣ. Шемелик Иванъ зъ жѣнкою сулѣ тронака середъ коршм. При шинку на почетіи мѣ єи побѣдъ Сружєбѣ вѣйти Никола зъ ку-момъ Маурумъ Иваномъ нють вь вѣнѣ ниво о закладѣ... На столахъ і лавахъ розѣ-ля єи оцкианий до войска урлюшники... идуть до Босни на — войну!

Гуляє Иванъ Шемелик, нбгь пѣдъ со-бою не чує, єнїе мѣдїань музичѣ цілою жєнєю до баса, запалєс баникотами люль-ку... вже третю пѣтку пустѣть зъ димомъ, хотє недово за єи штуку пѣть мѣнѣвѣзъ од-сидѣв вь "притулѣ". Але, якъ то кажуть, що дуриному по розумѣ, коли єго не мая? — що Шемеликов по грошахъ, коли стѣбности ихъ не знає? Недавно зъ пѣдъ крєпачтва, зъ неволи вийшовъ, задивив ся цілкомъ на ко-лишного свого пана, що прогавиував сєла мѣліони пустѣть зъ вѣтрами, — вь єго слѣды вступає.

Поправляє Шемелик шинку на бакирѣ, дивить ся глаумно на вѣта Николу, мѣрає

косо окомъ єго кума Ивана і ихъ приятєла Сружєбу і приєнѣвує:

Ийй панъ, такий крѣмъ,
Дій багрѣ еще абанъ!
— Куме Иване Шемелику! — кличє вѣйти Никола вѣз за шинку, — *того ового... рожности... розмачности...* такє не вѣлно ро-бити... то грошѣ цѣсарєк... Пойдете зновъ — *того ового* — до криминалу.

— Якъ побѣду, то побѣду, тобѣ заєт дѣду, якъ пѣу! — гукає Шемелик. — Своє пѣзю, своє мѣчу вь болото! Розумѣи?... Своє бачѣвѣчану!... А ти що голодуєш? Сєрада-єш громадєку працю, саджаєш жадѣв на громадєкихъ грунтахъ, толокахъ... дѣишъ громадєку печатку до горы мотами на жидѣв-ськихъ контрактахъ — і за єи рожности, *роз-мачности* сотєи берєш!... Слухай, Николо, мовчи, а то вылетѣть печатка изъ-за широкихъ холєви!

— Со, со то? Nie hodzi się wójtowi tak hadać! — одмыває єи Иванъ Мауру, куме Николы.

— Слухай ты роздѣишєи! чи і ти ще маєш щось? — кричить Шемелик. — Думаєш, що велике черєво аробѣть тебе старшимъ вь "Базилїахъ" вь Дрогобичі, або якимъ докторомъ? Слухай, або говори, якъ ти пѣти навчила, а вѣ, то штовхну протѣкою вь тоті неци, що носєш передъ собою і будуть мѣти вь чѣмъ доктори бабрати єи!...

Вывѣє єи вѣйти Никола зъ кумомъ Ма-урумъ Иваномъ до ваньєвѣ, а Шемеликъ вынѣв новий банєпѣт зъ калитки, закури-люльку, єишувє музыкантамъ і далѣ граї!...

— Грай музыка, дамъ ти быка!... — за-сѣвѣвѣє єбѣ, а до урлюшникѣв: — Хлопцѣ! позовѣте єбѣ!... То я плачу музику, ниво, вино, мѣдъ, що хто хоче!... За своє плачу, не за громадєку печатку!... Я євѣи трунѣ продаю, бѣме євѣи!... За него я вѣсѣвѣє і палокъ набравѣ пѣдъ липами!... Хробаки вь кумѣ заплотили єи, що не було часу зъ го-ловы адоимѣти на лѣвѣ сѣнєвѣи!... Нинѣ я панѣ, шлѣхтич!... Дѣтєи нема, родина нема, я панѣ! Багрѣ занєсуть мене зъ бабою на коршмахъ до дому, якъ графа!... Грай!... сво-

нимъ плачу, не чужымъ!... Не краду і не про-даю людєку кровѣ!...

Глядѣть урлюшники на Шемелика, слу-хаютъ і не слухаютъ єго. Нинѣ имъ тажко важко на души... Розстають єи зъ рѣдкими, та може по разѣ остатній ихъ бачѣ... може не вернутъ більше зъ Босни, бо приповѣда-ють, що тамъ велика война, що ворохобники босаньскѣ не знаютъ жартѣв... зирѣбѣмъ на долахъ люде ніколи не мають тої одѣгати і ємѣлѣсти, що вь горахъ; тамъ они пѣвама — королями вь своихъ верхахъ чудно зелєныхъ... Та і єи якєс бѣбѣе, одиоєа Сєнька Сру-жєбѣна вкрутила єи на-єиду мѣжъ урлюшни-ковъ, ворожить нинѣ зъ рука і многимъ таки правду каже.

Ворожить Сєнька за порядкомъ єдному за другимъ, а все на Якимъ Зелємѣи одимъ зелєковатимъ — глѣнѣ-глѣнѣ! Уєє більше дѣ нѣмому підходить. Она єго зняє дуже добре. То ємѣт колишнього єи увѣдника, то дорога дитина тои, черезъ котру она свою дитину погубила... пойдше жидамъ служѣти. Уродля-ный хлопѣ Якимъ Зелємѣи! душа радує ся на него глѣдѣти, толькѣ малый! Недавно зъ войска вийшовъ, ожєнѣв єи і вь чѣтири нѣдѣлѣ по вѣчаню иде зновъ, бо клячуть. Од-ноєа Сєнька о тѣмъ вѣмѣт знає... нинѣ-жѣ лудчила єи нагода... она обѣмѣтє єи на дѣти-нѣ того, черезъ котрого сама уяла нѣзѣко, стала ненавидѣти "лихе племя". А знає она чѣтати зъ євѣи пристрасѣ людєку... колєсє сама єе переживала і черезъ те єко стратила вь борбѣ зъ єуєриєнєю.

— Що отєсєму, Сєнько, що отєсєму пово-рожить! — клячуть парубки, вѣзуючи на Яки-мъ. — Той ще не ставѣє єи... сєго року пер-шій разѣ побѣде... Ану, чи одберуть єго?

Руда одиоєа приступила дѣ Якимови, вѣзла хлопа за руку, стала глѣдѣти зѣмлюю якъ лѣдъ долєною єго долєною, пригладѣла єи зѣвѣкамъ зъ великою увагою. Всѣ зєвѣрули євѣи зѣр на чарѣиєию євѣу. Музыка пере-стала грѣти, а навѣть Шемеликъ кинувъ скрізь єиєо євою новѣєвѣнѣку шинку мѣжє ко-нѣ та глѣдѣв зъ жѣнкою на одиоєого про-рона.

— Та що ви мене дурите, коли ту мѣнѣ на руцѣ инакше вказує єи! — говорѣла Сєн-ка, — тажъ ту стоить, що бізъ уже третій рѣбъ при войску, і отъ недово ожєнѣє єи... Отъ ту любовь велика, але єи єуєриєнѣ, єи ворогъ домашній — чорнобровий, кучєрѣвый якъ би і ти самъ... Самѣи жѣнцѣ молодѣи годѣ вєрувати єи...

Хопѣв Якимъ Зелємѣиєи руки, та стара зъ цілою силою зєдержѣти, не хоче пустити.

— Не хитай єиєиєку, не хитай, коли разѣ дає! Не годѣть єи вѣхѣнувати. Що не оглѣнула, чи далеко до ємерти... О го, то! якєс не добре тобѣ свѣдѣти ті карбѣ! вѣи-шли єи до купѣ... то ємерѣ, а то одѣ кулѣ!... Тобѣ, неєбѣе, не вернутъ до дому... Ту вы-разно стоить, що вь першѣмъ огни кула ємер-тєвѣна не мнѣє та...

Сумѣ огорнувѣ присутнихъ, кождий глѣ-дѣв зъ єуєвѣємъ на Якимъ, і всѣ чу-дували єи, що баба такъ уєє докладно бѣга-ла, якъ би їй хто розповѣвѣ...

Одѣв Иванъ Шемеликъ змалєванѣвѣ Сружєбѣового бѣга, бо вѣхѣиє одиоєку за об-шѣвку, вѣтрунѣв зъ коршмѣ за дверь, а за-гравєного Якимъ потягнѣв зъ собою до шинєвѣ.

— Не слухай, хлопе, манты свѣта, заво-локи! — розраждувѣв мужикъ Канѣєвѣи, — то жадѣвѣиєи аробѣт... на всѣ боки мая єи-зыкъ вычєчєиый! Выпѣсѣла дєєтѣ багрѣвѣв, отъ тому поєсѣчєиєи зѣтабѣчєиєму, а теперъ пустѣла єи на хлѣбѣє легкій... Грайте, музы-канты, бо намъ "матєрѣлѣе" на триву змѣ-лѣчу!

І грають і бубнять музики, ажъ погрѣ-ли. Якимъ загрѣвѣт голоу, гулає зъ Шєме-личкою бѣзъ тамки... не пѣнають хлопа, начє вєстунѣв зъ розуму, а все їдє за поводомъ Шемєлека. Кажє єєи зъ жѣнкою гуляти, ба-гулає; кажє єму єкло товчи, бѣт товчє; кажє єму шинѣ лудѣти, бѣт лудѣт.

Прєсѣє Якимъ урлюшники-товаришѣ: — Ходи! бѣи єи Бѣга, ходи! Сѣбѣиєиєи потягѣ, то ванѣра до ранѣрту, на першій по-чатѣк... бѣда будє!

живиць сказати Пленеру для умотивованні звинувачення вже двома виборцями, що з'єднані Дунаєвського уступили в той погляд, що в Австрії можна управляти без Нямців. Однак жоден дотеперішній неясна ситуація не дозволяла робити собі передчасно надії, а вимагала надзвичайної остерожливості; Нямці повинні задержати собі свободу руку в будучий утримувати партію в цілості. Коли ж Нямці говорять — казав Пленер — що прийшов час для умирненних елементів, то ми Нямці тому не противимося; ми партія умирненна, що бажає економічного розвитку в економічних реформ.

Вже двома виборцями сполученою живиць сказано далі, що Нямці не хотять робити труднощів в розволюючих неприємств, але не можуть допустити до того, щоб державі надавали характер, який квестіонувало б односторонню устрою адміністрації державної, бо мусять, і то з цілою енергією, пам'ятати і о охороні власної народності в цілості державі. Нямці хотять, щоб той справу не лише вично не обдурювано, але протини, аби не зовсім усеувано, а тим самим зроблено місце позитивним реформам, при яких переведено участь другий груп може бути лише пожадана. Наконеч же двома, що Нямці будуть підпирати таке правління, котре поставити австрійську ідею держави на першому плані, котре уможливити адміністрацію бди впливу партії національних, котре уважатиме оправдане становище Нямців в рйшучим висловлюванням буде давати докази, що в дійстві проводирем публічного духа.

Міністер фінансів д-р Штайнбах має свої думки висловити до Пенсу на аудієнцію у цесаря по причині свого іменования а зараз же і предоставити ся там своїм товаришам уговорити.

З В'єдні доносять до Ред. Lloyd-y, що австрійські поли кравою обороною а також дальматинської і терольської батальйон кравою обороною достають новий карабін. Прочий новий карабін, який має доставити фабрика карабінів в Штаєр, призначений на доповнення запасів магазинних. Під ко марті буде мати австрійська крава оборона і в магазинів 188.000 карабінів рішучих маленького калібру і односторонній до того запас амуніції. Однак жоден в наслідок того карабін системою Вердлі разом з амуніцією і приваженнями до них прибрами будуть переходувати ся для загального озброєння в складках кравою обороною або в спеціальних магазинах, устроєних в збройних місцях озброєння. Однак жоден класи озброєння, призначений до доповнення правильної армії, достають повне озброєння не з тих магазинів, але з складів запасових дозичних відділів лінійного війська кравою обороною.

Король затвердив пропозицію маркізон Рудінім листу нових міністрів в таліанських. Склад нового кабінету єсть такий: Рудіні обирає президію, міністерство для заграничних і провізорично теку міністерства маринарств; Нікотера справи внутрішні; Люцатті справи скарбові; Колонна справи фінансові; Пеллі міністерство війни; Бранка роботи публічної; Кіамеррі роблять; Віалларі просвіт. Політика нового кабінету, особливо політика загранична, позбавлена та сама, що була і досі, а здалека лише, що нове міністерство буде старати ся завести, о скільки можна, найбільш ошадності в господарстві державній. Як політика буде держати ся Рудіні, показує ся з письма в б. падіста 1890 р., в котрому він писав Frankf. Zig

— Дайте мені перше тугу одинокую зарівню, нехай нею потішу ся, нехай ся адушу своїми руками, так і п'йду! — відповідає Якимь. — Ой мене зарівнала без пожа, і йи смерть мушу зробити! а мушу видіти ся з живою!

— Але-ж, чоловіче, стямь ся! Та ми завтра в отаміть час будемо Господи знає де! Ты не можеш до дому вертати... за п'йно буде...

— Нехай ми і зараз розстріляють, так мені все одно! Що разь вамь кажу: з живою Оленою видіти ся мушу, а одно око, того бога червоного, тільки разь втелю до землі, так маю роззб'є ся!..

Ливавь ся Якимь в кормих в Шемеликом, не йшов в товаришами на зелзницю. Ціафську ноче глядав по кормих, за одинокую і паливав. Лавки, столи, горшки, миска, словомь все, що було в кормих поламали оба, вытовкали на прах, а навеселді скрипи, бась і світло зашавля серед кормих в Шемелик завітв собі при тій огни люльку, зашавлять кождоу десять разь тільки, як дійствіо вертувало.

— Ты пийий, свату? — питає Шемелик Якима.

— Нй, не пийий, — відповідає Якимь, — я не могу упити ся!..

— Я вже абелавь... Де ты тепер пийдеш, свату?

— Я вертаю ще до дому, до жини! Все одно!..

— Добре мавь, що идеш до жини! А я йду з живою до дому. Гей! бачь! сюды до мене! до хати несьть ми!

Вийшло кідьканаціє куцирбав, обривавцв п'єсатих, в ванькара, вяли одий Шемелика, другий Шемеличу на коркош і понесли обоє домбв — новий контракт робити.

Якимь вийшов на двір, глянув на погдіє небо ярими зв'язками засяєне, постояв, постояв, а далі як пугетий ся в верховину, тільки его в бачили у Срудебь... (Конечь буде.)

так в між нішим писав: „Без тридержавного союзу, котрий показує дійствіо гарантією миру, не можна бы востань говорити о заведеню ошадності в бюджетах войска і маринарств. Буду голосувати за обниженнямь тихь выдатків войскових, котрі не мають впливу на чело і образование войска.“ Під везидомь партійнимь назежать Рудіні до „молочод правий“, котрий єсть проводиремь.

З В'єдні доносять, що в тамошніх кругах дияломатичних прийнято дуже прихильно в'єсть о утвореню нового італіанського кабінету під проводомь маркіза Рудініго. То само доносять також і з Берліна а зараз же і завіряють, що упадок Крісініго не лише не ослабить, але може ще і причинити ся до скріплення тридержавного союзу.

Allg. Reichs Correspond. доносить, що король Гумберт, зараз, коли прийняв дисіцію Крісініго, вислав до цесарів австрійського і німецького обширний писемь, в котрому пояснав докладно причини уступлення Крісініго і завіряв, що криза в італіанському кабінеті не порушить ніякь основ тридержавного союзу.

З Букарешту доносять до N. fr. Presse, що в тамошніх кругах політичних уважають выхадь Якобсона, давнійшого драгомана при російському консулаті в Румуну і довголітнього посередника межі Хитровимь а російсько-болгарською партією революційною, за який, що точна вага російської політики аітаційної має перенести ся з Букарешту трохи далі на полудне. Також і ту в'єсть, що Хитрови змушений за для своєї недуги, котра має бути родомь проказы, перенести ся аж до Бешту, нбмь-то до тепайшого клімату, поленяють собі в столиці над Дімбівною в той спосіб, що Хитрови властиво не послужив климат в Румуні. Заступникь Росії, вышмовий зь школи Горчакова і Игнат'єва, не мав рішучо части в румунській столиці. Навесній слухав не можна то уважати успіхомь російської системи підкупу, що румунський сенат апеліційний в Ісакх зів'єть вырокь першого суду в Доноу, котрий признав був підпрефекта Роана, що выдав російського в'їзника Зимовского російськимь властямь пограничнимь, і засудивь его та его товариша войта з Оровете на шість місяців і одень день арешту. Але що російське правління постарало ся о то, щоб і по уступленю Хитрова мати добрих агентів над довгими Дунаєм, показує зь того, що оно іменувало давнього шва тайно поліції російської в Бесарабі, Вазулевича, инспекторомь парохидион плавбы товариства ки. Татаріа на Дунаю. Хто же сумнівав бы ся о властивих цілях татаринського підприємства парохидион плавбы, то може тепер найліпше ан арозуміти, коли Вазулевича іменовано инспекторомь товариства.

Крімь повисомь зшив зробила Росія в Румуні ще і другу. Правління російське обділило шва тайно поліції російської в Букарешті, Матілова, а на его місце замінувало полковника бди жандармерія Попова. Іменованье офіцера такь високого рангу позначаеть собі загально тымь, що Росія хоче мати якь найдокладнійшій інформация о стані робіт фортифікаційних в Румуні, о устроєню, залагах кривостей і т. д. Reboval доказує, що два нижнійшій Далматинці, що були заняті при роботах фортифікаційних, посилали мало не по-дню п'яни, що адбали зь фортифікацій, російськой амбасаді, а діяло ся се головно тогды, коли арештомь букарештеною поліції бувь Муреси.

Зь Софія доносить, що міністерство війни выдало тепер розпорядженье, щоб в войску болгарск мь заведено безпоровочно команду болгарску. Доз уживали ся тамь аж до послідних часів команда російська. Далше розпоряджено, щоб для доповнення студій войскових выслати зь Болгарі б офіцров до Турну, зь В'єдні а зь Бруссель. Позаказ полковникь Николаев не хотів прийняти теки міністра війни, то Мурсуров задержавь ен і далше, але пона-що продовжено ему урльонь ще на шість недінь.

Незадовго має збратися в Софія сербско-болгарска комісія, котра займе ся справою поспільностей приватних, подожних на границі обох держав. Комісія та має старати ся о то, щоб довести до взаимної заміни поспільностей сербських і болгарських подданних, котрых власність лежить за границею державы.

Зь судової салі.

[Судна кредитка.]

Зь дняхь 5 б і 7 н. с. лютого с. р. відбулась у Львові передь трибуналомь судьєв присяжнихь розирава карна противь Шулма Ласера і Йова Лейбма Маєра, торговельниківь аббжа зь Велла, о злочинство крадежи, сповнено на шкodu о декана Матвія Дмоховского зь Осердова, вдовця, старця надь 80 літь.

Річь такь представилась: Дня 4 н. с. серпня 1890 р. прїїхали оба обжаловані до о. Дмоховского рашенко около 6 годинахь зь пропозиційо вырешования грунть ерекційнальнхь на одень рік. Оба они рікь передь тимь арендували такожь ті грунты. Переговори тревали дуже довго, бо в перервах до ємь годинь. Выбачи прийшла вже коло полудня до ємьсуваня умовь на писемь, аж в-тоть обжаловані зачали ставити нові домаганя о якісь кавазоть 4 мор-

говий не обнятий умовою — и переговоры разбились. Мимо того остались оба обжаловані ще до двь годинь далше, а на пытані слугь: чого же крутит ся по оббѣто? — бдповідали, що дождають машини, чтобы молодити аббже свои в ерекційнальній етодѣ, — хотія показало ся, що се неправда, бо машини обжаловані не паймили и не мали чого дожидати. Выбачи Ласерь иде до кормы и вертає зь вѣстю, що вь прилуче вѣсть Перемисловъ забирає посесорь солому ерекційнальну. О. Дмоховскій хоче вхати до Перемислова, але обжаловані кажуть, що самі пойдуть и задержат. Пойхала коло 3 годинахь полудни, але по кількохь хвиляхь вертає Маєрь и каже, що о. Дмоховскій мусить самь вхати. О. Дмоховскій справдѣ иде зь Маєромь и показує, що вѣсть о забираю соломы — неправда. Коло хаты не лишаєсь ніхто изь службь, лиш одень паробѣ вь етодѣ складає аббже. Обжаловані постарались о те, чтобы и кухарка пайшла вь поле. Замыкає о. Дмоховскій вернувшись зь Перемислова, до побора годинахь сповнено у него вь бѣлий день крадежи черезь вломанье ся вькомь и разбѣе куфра а то забрање готівноу 869 ар. Злочинцѣ доканавь своего чину дуже смѣло, бо напротивь дому приходского, о акихь 300 крокѣв, коєли на лавѣ чотирь косарѣ. Подозрѣнье выало зараз на Ласера, котрый мавь пѣйти до Велла, и на Маєра яко участника. Ласерь своего пѣйи не мѣгь докладно выказати. Помимо такь членскихь познать судѣ присяжній 9-ма го-косами заперечила вину обохь обжалованыхь. а трибунальть уловивь ихь, бди вину.

НОВИНКИ.

— Похоронь пон. д-ра Олександра Огоменского відбууть ся вь четверть, 12 н. с. лютого, о год. 3-бд зь полудня вь дому ч. 4 при площі Адамовічій на кладовище Личаковское.

— Першй справы сѣву хорального тов. „Львовскій Бельн“ відбууть ся вь четверть, 12 н. с. лютого о год. 7-бд вьечеромь вь комнатахь „Руской Вѣстѣи“ при ул. Ормешевъ ч. 28, на котрій выдасть товариства запрошує своихь членѣв и любителей музики.

— Надзвичайний загальний збѣр тов. „Львовскій Бельн“ відбууть ся вь недѣлю, дня 15 н. с. лютого, о год. 3-бд зь полудня вь комнатахь „Руской Вѣстѣи“. Предметомь нарадѣ будуть: 1) §§. 18—23 статутѣв товариства; 2) регуляційнй выдѣлу и членѣв; 3) выбѣрь контрольного комитѣту; 4) повення членѣв.

— Представленье театральне на выставѣе памятникѣ пон. И. Гриневскому устроила дирекція руской народногь театру вь Перемислѣ. Частый дохадѣ зь того представлѣня правѣсь 22 ар. 17 кр., а се-єсть доказомь, дѣт великою ошпнатию тѣмь же са покойный артистѣ мѣжь рускою публикою. Тому дуже давнимь выдѣсел, що жертвы на памятникѣ покойного такь пинаво пидьнуты, а оно годнась бы вложити хочь вь еотки та здыкнути хочь невелику палитку зь стороны Русинѣв для чохонѣя, котрый посвятивъ ціле свое житье для здыгненя руской оцны и штуки. Понимий грошѣ передала дирекція руской театру на руки „Руской Вѣстѣи“ у Львовѣ, а мы зь своей стороны обдымаемь до публѣки о дальшій жертмь на здыгненье памятникѣ пон. И. Гриневскому.

— Вь палатѣ наметникоу відбууть ся вь недѣлю бавь, на котрый розбѣлаєть кѣлькось запроситѣ. На бавѣ являсь клязѣ церкви, представитѣль властей политичныхь, судовыхь и автономичныхь, посылы сѣймовь, члены рады мѣсон, генераліція, представитѣль сѣта фінансового, промышленного, артистичного, літературного и журналистичного, крѣстократѣ та вьзгачь вѣт вѣстийшій особы зь Львова и провинціи. Зь Русинѣв являсь мѣжь иншими: Виреос, митрополитѣ Сембратовичь зь членами кептулы, посолъ Ю. Романчукь, д-р Д. Савачь, проф. О. Бараньскій, д-р Шаравенчѣ и крѣт. О. Паликовѣ. Бавѣ продолжавь ся до год. 6 онь рано.

— Стипендія. Намѣстництво надало опорожненной стипендія вь фонду наукового, призначеній для молодежи народности руской, по 105 ар. річно, пачавши бди 1890/91 року шк., слухателямь правѣ: Мих. Суханьскому зь IV року, Мих. Потучконі II року и Петрови Ваничконі зь I року; та Вас. Сидоренку, слухателю I року филолосоіи вь университетѣ львовскомь.

— Діміція віцепрезидента Яриаш-Ниха. Львовскій дописуватель Н. Ребогм-и-пшис: Начальникь краевой дирекціи скарбу бар. И. Рикаш-Кохъ подаєть ся до дімісії. Вѣсть ен заинтересова мѣбуть живо урядників, хоче ен знає систему, яко прїдержувавь ен бар. Иорнань, певно не буде гадавь, мѣб бы уступленье сего достояния хотѣль урядники оплакувати гѣркими слозами. Поданье б. Иоркана выпередило о три чи чотирь дѣт тако саме поданье міністра Дунаевского. Зь кандидатѣв на опорожненье мѣсце вышолоють пш. Кортовского и Тршцѣнецкого Першій, уважанный за праву руку діміціаного міністра скарбу, бунь все вь пропозиційи, кѣлько разѣвь вызвала ен дискусія що-до обсады начальства львовской дирекціи скарбу. Одиакь его кандидатура на управя толя краевой дирекціи скарбу выдѣсь кругомь, познатькоменимь зь одиоконими, мало правдоподобно, бо п. Кортовского загадали у В'єдні зробити віцепрезидентомь краевой дирекціи скарбу не у Львовѣ а вь Празѣ. Другій кандидат п. Тршцѣнецкий управляєть бди кѣлькохь лѣт краевой дирекцію скарбу вь Червоцкѣхь.

— Справа выдѣлу медичного у Львовѣ. Фахоня апкѣта, — вь складѣ котрой входять крѣтѣ віцепрезидента рр. рады школьной д-ра М. Крѣжиньского яко председателѣ, референтѣ санитарній д-р Лос. Меруновичь, совѣтникѣ будиуицтва при іос. Інститутіи Іос. Бранзайко, примірѣй львовского шпиталю д-р Чиженич, бдиоруччій львовского университету д-р Радзіншескій, бдиоруччій краевой университету д-р Корчиньскій и д-р Броничь, два бдиоруччійны вы-

дѣлу краевой и бдиоруччійны львовского магистрату — збѣре ся 14 н. с. лютого на засѣданье и буде рѣшити: 1. Справа можливого уміщеня клязѣ университетскихь вь будиуицу го-ловного шпиталю львовского. 2. Справа есенту-ального перенѣтѣ администратіи тихь клязѣ выдѣловь краевыхь. 3. Справа достаєнныя клязѣнѣмь потрібного числа недужихь для выученихь цѣлѣй. 4. Справа заєннѣня достаннй моріцѣв для институтіи анатоміи патологічної, такожь справа бдиотуєнныя части грунтьѣв, бданныхь до ужитку школі ветеринарній, збѣдѣ будову пошпѣнь для выкладѣв теоретичныхь выдѣлу медичного.

— Нові церкви муровані стануть вь Курябичѣ коло Лампуга и вь Жидачевѣ. Плани поручено выготувати архітектоніи п. Вас. Нагорному.

— Збѣдыванье гѣрскихь потоковѣв. Вь сѣмь роцѣ перенѣдуть ся першй работы еколо збѣдываннй гѣрскихь потоковѣв вь Галичинѣ. Проекть выгоденный секцію перемисловского бдиѣлу зьвоєв техничного міністерства роблятьнѣмь для збѣдываннй потоковѣв гѣрскихь, оббмає будову загатей на-мѣннихь и деревляныхь вь пяти кругахь впли-нающѣхь до рѣки Гинилон Лины вь сѣтѣ Фирасей, пон. рогатиньского, а такожь устанєнне одиокь дѣбрь вь громаді Клябѣова тогѣжь пошпѣту ризомь зь потрібныхь устанєннѣв и засадѣн-нѣмь деревнями усуваючыхь ся спадѣв гѣрскихь. Кшты тихь робѣт вынесуть 5346 ар. 58 кр., по части зь фонду регуляційного Гинилон Лины вь краевой и державной дотация медіарачіион (вь котѣй 451 ар.). Техничну управу робѣт має перенѣти по разѣ першій вгадає секція для збѣдываннй гѣрскихь потоковѣв, одиакь головний зарѣхь буде, ббавь спеціального закона краевой вь рукахь выдѣлу краевой.

— У львовскомь товариствѣ льварѣмь бдибулась минуишю суботы дальша дебѣта надѣ лімѣєю Коха. Результатѣ вь пробѣ лѣчѣня не оправду-ють, на жалѣ, нѣдѣль, аки загаль приназувавь до сего вынаходу. Вь резерватахь льварѣв, що робили пробы, можна було добачити, мѣб бы они прикро заєли ся вь своихь надѣлахь. Видно зь того, що реклами берлинська не може удержатись и вь одиѣ подробци еупротивь критикѣ фак-товѣ. Лімѣя Коха заводитѣ наєть лио средотѣо діїстотично, не выликує часомь реакцію у по-торичныхь себѣв туберкуліныхь, а выликує ся натѣвѣсть у себѣ, котрій рішучо не мають туберкулітѣ. Буди може що аки будучиѣсть вѣажо случѣй, де буде можна ужити кѣлькимь до діагнозу. Що до вѣртости лѣчѣнчю, то кохѣна не може и рѣбнѣтѣсь зь средотѣамь, уживанными до-си при лѣчѣню туберкулітѣ, а вь многихь слу-чалѣхь була просто шкѣдою. Тому дѣлѣй льварѣ львовскій, що робили розсѣдѣ зь лімѣєю, порѣ-шили адержатись бди дальшихь пробѣ.

— Бѣва вь Перемислѣ не устанѣ; вьмноно на угорьскѣхь гостиници ширѣть ся вь страшний спосѣбѣ и вь кѣждѣ домѣ лежить кѣлькось не-дужихь на бѣпу.

— Депутатѣ выборы. До выдѣлу рады повѣ-товѣ ки Сокалѣ на мѣце п. Едварда Никорича зь Ульвока, котрый зрѣхь ся мандату члена выдѣловѣ, выбрано ко Любоменского, лат. наро-хѣ вь Веллѣ.

— Населєнне мѣста Перемисла представлєє ся посылъ конекрипціи такь: Середѣство числитѣ 264 домѣв а 8195 мешканцівь, передѣлѣтѣ львовскѣ 671 домѣв а 10.900 мешканцівь, Под-аємѣ 111 домѣв а 6.698 мешканцівь, Засєнѣ 515 домѣв а 6.698 мешканцівь, — разомь 1561 домѣв и 28.058 мешканцівь. Бѣлѣ-жь доцѣлѣно вѣсѣловый гарнізонѣ, числяций до 8000 душь, то население Перемисла вынесє 36.058 душь.

— Пригода на лѣвахь. Минуишю суботы ви-бравь ся на лѣвы посесорь бровару вь Якувчи-чѣхь підѣ Перемислѣмь. Запавши вь снѣгѣ, не примѣтивь, що одна цѣпка дубельтѣски зашхалась снѣгомь, а коли бѣтакь стрѣльнѣ до зѣри-ны, цѣпка пукла и бдорвала ему два палцѣ у руки.

— Знаєть шапшорты першй по рускѣ! Зь Скрылцины пидѣтъ намѣ: Два тѣмѣхь наєть переходѣть а по при торговницю рогатон худобѣ. Наразѣ чую по задѣ себе: Нѣе можна давѣль гнакѣсь разпро-говѣ! Оглядѣсь а бачу полицію мѣсон, аж не пуснає седланна, котрый держитѣ шапшорты у ру-кахь. — „А то якимь правомь не принимаєсь шапшорты рускихь?“ — „Я не вѣмѣю по ру-ску. — „То аєт.“ — Ва, якь бы выкуєу шнѣлі ро гавки, то бѣуть выкуєу булі кѣйкѣми гавки-ми. — И бдиоруччѣь ся и не хотѣвъ дальше а-хѣдити вь розмову зь тымь славнымь полиціимь стрѣйкѣмь, котрый зѣвѣсь Лѣсьвѣ. Соломѣнѣкѣ.

— Зѣбавь на смерть арештарѣ зь Становицѣ до-дѣннихь на Буковинѣ, Берѣрѣ, ударавши своего паробѣа вь лице. Паробѣкь заливь ся кровію и всаки пробы, принесть его до житѣ, не повенєсь.

— Повѣрь на нѣмь палѣвѣ вь Тухолцинѣ. По хатахь глѣбуть коты громадоу на давну хоро-бу: пѣчѣго не вѣдѣть. бдѣбуть рвоты и лѣнь воду пѣють, а выликує третого дня адымуть. Мѣши розвожѣнась силно по хатахь.

— Пригода амеріаньского міліонѣра вь Европѣ Зѣвѣтний вь Америкѣ міліонѣрѣ, Александрѣ де Віанѣ вь Каліфорніи, захѣтивъ погуляти вь Ев-ропѣ, тожѣ и выбраѣть ся у вересня минуишого року до старого сѣтѣ вь Німѣрѣхь, пайхавь до Італіи а зину еспрѣста вь Нямцѣ и Монте Кар-лю. Вѣль зь собою кѣлька сотѣхь фунтѣв шпер-лінгѣв и кредитный листѣ. До Італіи прѣбуѣть щасливо, гуляєть а по дохѣтѣ мѣсцѣхь выбраѣть ся до Монте Карлю. Тамь то лучила ся ему пригода. Разѣ вертаєть бди домѣв зь насѣна, де выгравь значній грошѣ, та на дорожѣ наєло на него кѣлька людей, котрі зачались булѣ, и бди-брали ему ною гѣтѣву, аєть кредитный и до-рогѣцѣннѣмь, а ще и побѣла такь силно, що міліонѣрѣ лежавь на улиці непротѣмний, та аки полиціи забрала его до себе. На полиціи не пош-рѣмь его оповѣданю о рабунку и бдиолѣли его домѣв. Але тамь не мавь що бди робити, бо вѣстѣтѣлѣна дому забрала же бди него за чиниш поменшанья всѣо одѣжѣ и выкинула за дѣрѣ. До Віанѣ выбраѣть ся пѣшлии до Ніцци, бо тамь ма-ли бути его прѣлѣтѣлѣ. По дорожѣ не подѣбавь пѣйкого, хто бы порозумѣль его по англіискѣ, а вѣй побачивши его обдертого и побитого не пускає

Виходить у Львові що дня (крім неділі і релігійних свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить із відторок, а із відторок і п'ятницю на перекладі разом із Діалог.

Предплата і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діало“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвига 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbasti 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Danne & Comp.

Предплата на „Діало“ і наскитість за нисерати платити у Львові.

Діало

Предплата на „Діало“ із літер. додатком: у Львові: на цілий рік . . . 18 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року . . . 9 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 30 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція однієї ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи не повертаються, а лише на попереднє застереження. — Режисація неоплачується, а лише на попереднє застереження. — Подорожні кошти 8 гр. а. н. Оголошення приймаються по ціні 6 кр. однієї строки нисератом в рубр. „Надскане“ по 30 кр. а. н. Подати часати ся по 10 гр. однієї строки.

Просимо уклібно о як найскорше надсилання передплати на рік 1891-ий і за леглостей за рік 1890-ий.

Видавництво „Діало“.

Рух виборчий.

Посол Юліан Романчук стає завтра дня 13 н. ст. лютого перед своїми виборцями в Калущі, щоб адати їм сираву із своєї діяльності в сеймі.

„Червоная Русь“, по остатніх для неї так фатально скінчившихся ввчачі і агрономічних народних в Самборі, Стрию, Збаразі і Калущі, не може прийти до себе. Підбурило і підбуджує духовенство, наражаючи повагу его в такий спосіб, як се стало ся н. пр. в Бережані і в Стрию, де бідний селянин виступив проти тих, котрих повинні тільки поважати. Тепер бідгребала она старе оружжя атенізму і соціалізму, котрим нове против народів, дарма, що за той час висторпіла ся фракція радикалів проти тих самих народів, котрих вона захищала клерикалізму і консерватизму! Мажі нинішній „Червоная Русь“ закид атенізму звернула і проти п. Романчука. Ми знаємо, що п. Романчук із засади ніколи не дементує ніяких клевет і ложей на него киданих. Ми-ж із своєї сторони лише тільки скажемо: При кінці серія 1890 р. ми помістили вступну статтю із дня 16 (28) серія 1890 р., в котрій виступило проти атенізму взагалі, а іменно проти шерева атенізму межі школьного молодіжю. Ся стаття звернула на себе загальну увагу, а сама „Червоная Русь“ ся повторила, яко мінимий обяв зміни в поглядях редакції „Діало“. Отже автором сєи статті єсть не хто инішій, як — „атеїст“ п. Романчук. Більше чей не потребуємо казати.

Зь Калуща одержуємо слідуєче писмо:

„В 26 ч. „Червоной Руси“ появилася допись бд Калуща, повна выдумок и клевет. В интересе справы хочемо рѣчь представити совѣстно по правдѣ, якъ найвѣрнѣйше.

„Дня 2 н. ст. лютого стала межа декадом о. Губзак о. п. Я. Корытовскій (через довірчю особу, бо п. Корытовскій через слабость мало-коли із дому виходить) умова, щобі скликати передвыборчі збори на день 6 н. ст. лютого на годину 2-гу. По мысли той постанови почато розписувати запрошеня (написано 80 рукою а решту бдгектографовано) и зарыз 3-го лютого о 8-й годині рано о. Губзакъ запрошеня підписавъ. П. Корытовскій заявив ся розсылкою запрошеня и (кромъ до о. Скоробогатого и Романовского, котрі бдгали ся бдъ жити публичного, и до нотаря п. Бачинского, котрий лежить хорый) запрошеня вѣмъ выслано. Навѣть для г. дописувателя „Черв. Русь“ запрошене було вже готове и коли г. дописуватель бдвъ д. 4 лютого в Калущі, п. Корытовскій пославъ п. Юсифа Тоничного, щобі ему доручивъ, але на той часъ надбавшю о. Сенникъ із Новиці и сказавъ, що г. дописуватель вде до свого свояка коло Калуща, во въ п'ятницю на зборахъ буде (отже не „случайно“). П. Корытовскій узнавъ, що коли такъ, то вже непотрібно посылати запрошеня посланцемъ, тымъ ббльше, що на те нема ніякихъ фондбъ.

„На доказъ того, що не „для окая“ запрошено лише мѣщанъ в Калуща та Войнякова, и що селянъ не було дуже мало, — наводжу, о сбблько памятаю, із котрихъ мѣщевостей були селяне на зборахъ, — а то: зь Пейла, Свѣни калущкого, Тужилова, Берлога, Новиці, Каміня, Слободы небыльскои, Голыня, Завадки, Мостишкы, Колянокъ, Довитотона, Бабина, Підгорокъ, Вістовы, Перевѣзця, Мединъ, Томашовець, Верхіи, Збори, Завою, Мыслова, Рипляки, Кропичинка, Угрюнова старого и середнього, Бережинці, Хотівця, Загбры и др. Селянъ із Підмихайля и Добромыльця не було, — ддячого, не звѣстно, але запрошеня були высланы и рѣчь вѣдома, що о Скоробогатскій із Підмихайля запрошеню одержавъ, но за для недуги прабуті не мбгъ.

Хбдъ нарадъ представлять г. дописуватель певне вѣрно, що збраний гукалі: „славно!“ и т. п., бо збранихъ було до 300 людей, а при такой мащѣ не може бути такъ тихенко, якъ въ школь. Тамъ такъ само бывало на зборахъ виборчихъ въ рр. 1883, 1885 и 1889,

а предѣль тогдѣ г. дописуватель не згадувавъ ані словомъ о „гукаль“ — а п. Корытовскій тогдѣ „гукаль“ (sic!) ще голоснѣйше, бо бдвъ здоровъ... За те невѣрно представлять г. дописуватель бесѣду господара зь Верхнимъ и радного повѣтового п. Ивана Дуды, мбвъ-бы то бдвъ виступавъ противъ пралата о. Свѣгалевица и духовенства. П. Дуда такъ сказавъ: „Мы виборцы-селяне, въ роцѣ 1885 голосували із священниками и выбрали о. пралата Свѣгалевица, котрого бдъ того часу мы й на очі не бачили и бдвъ не сказавъ намъ, чи що зробивъ для насъ у Відні, — теперь же мы хочемо выбирати своего кандидата народного, то вы, священники вѣдѣте зь нами!“ На тѣ слова нбблько священникбвъ (званій противники п. Романчука, арасжувавші тогдѣ нещасливѣ нисеромъ вѣдѣти недовѣрія для калущкого посла) виступили зь салъ, але лишились — не саміи сотрудниками, бо предѣль оставъ ся вь сали Ви. о. Сенникъ, парохъ Новиці, и вѣзавъ участь вь зборѣ ажъ до кінця нарадъ, а ббвнѣйше надбавшю о. Николай Рожанскій, Чаринскій, Любинецкій зь Дубовицъ, а хотъ, спбзавшисъ, вь нарадѣхъ участі не вѣзавъ, то однакъ ухвалъ зборѣвъ одобривъ. Вирочіи годѣть ся и то додати, що хотѣи о. К. опустивъ салю, то виборцы-селяне вь его села оставъ ся на зборахъ до кінця.

„Чи такъ поважне зббранье селянъ и мѣщанъ годѣть ся называти „сѣкатами“ и т. п. — о томъ не хочемо говорить.“

Вь справѣ тыхъ зборѣвъ одержали мы ще одно писмо — а то бдъ комитету виборчого вь Калущі — такого змѣту:

„Вь 24 ч. „Червоной Руси“ вь дописѣ „отъ Калуща“ сказано мѣжъ ничимъ, що нбб-бы то комитетъ порозсылалъ „приглашенія“ на передвыборчі збори вь підписомъ декана о. Губзакъ „безъ его вѣдома“, далше, що нбб-бы то о. деканъ до середи (4-го лютого) вѣдкого „приглашенія“ не подписавъ и навѣть о нбб-бы не знавъ. Отже подаемо до вѣдомости, що комитетъ вь порозумѣню зь о. деканомъ выначивъ збори на день 6 н. ст. лютого, о. Г. 3-го лютого ранѣе подписавъ вапно шєна и тѣ запрошеня розбелано до священникбвъ и вѣхъ вѣдѣвшихъ селянъ и мѣщанъ вь повѣтѣ.

Зь того показуєсь, якою ложію воюють дописуватель вь Калущі до „Черв. Русь.“

Комитетъ.

Зь Турки одержали мы піднимъ вечеромъ и ддятого толькы вь одній часті накладу „Діало“ подали мы слѣдуєчу телеграму:

„Турка 10 лютого: Турчанскій комитетъ виборчий (русскій) поставивъ вчера ббльшюстю голосѣвъ кандидатуру К. Телишевского о. — К. Яворскій.“

Нинѣ вь тѣй справѣ одержуємо зь бд-тамъ ось такъ бавши вѣсти:

„Дня 9 н. ст. лютого бдбуло ся засѣданье руского комитета передвыборчого. На 17 присутныхъ членѣвъ комитету являло ся: 11 членѣвъ за кандидатуру посла К. Телишевского, 2 члєны за кандидатуру д-ра Н. Антоновича, а 4 члєны одержались бдъ голосованя. Предѣдатель комитету єсть о. Корн. Яворскій зь Л. мн.“

Одинъ нашъ Ви. Чататель зь Турчанского доносѣть намъ:

„Тутъ злбый людѣ зь табору „обединительной Червоной Руси“ колыпортууть для баламученя народу и легковѣрныхъ вь нашон интелігенціи вѣсти, що мбвъ-бы то бго Експ. митрополитъ утворивъ собѣ окремій комитетъ, до котрого належать дѣла вѣзати. Мы тутъ вь то не вѣримо, але стрѣчаю ся такіи навнѣи, що повтаряють ось дуринцю...“

Наша редакція чей-же не потребує богато слбвъ тратити на рѣчьку заверчене тон підблн выдумки. Якъ звѣстно, бго Експ. митрополитъ выславъ двоухъ своихъ делегатѣвъ (крял. о. Туркєвача и о. Ив. Чапельского) до головно руского комитета виборчого.

Зь Долинського пишуть намъ: „Политичне товариство „Народна Рада вь Долинѣ“ скликає своихъ членѣвъ и правыборцѣвъ до Долины на день 19 н. ст. лютого на нараду вь справѣ выбору посла до рады державной.“

Юсифъ Залѣвскій зь Лоцины.

Зь Перемышля пишуть намъ: „Передвыборчі збори на сѣльскій округъ виборчий Перемышль-Добромилъ-Мостишка бдбудуть ся дня 13 н. ст. лютого о годинѣ 11-бй рано вь Перемышлѣ вь комнатахъ „Руской Бесѣды“. Просить ся о якъ найчисленнѣйшу участь вѣхъ интересованныхъ — Впов. отцѣвъ духовныхъ, интелігенціи свѣтску и селянъ.“

Зь Городечки пишуть намъ: „Дня 8 н. ст. лютого скликавъ посолъ д-р Окуневскій збори вь повѣту городенского-

го вь справѣ выбору посла до рады державной. Д-ръ Окуневскій виступивъ зь бесѣдою, а збраний оголосивъ его кандидатомъ.

„Дня 9 н. ст. лютого бдбули ся другіи збори, на котріи зббралась интелігенція и селяне уже зь двоухъ повѣтѣвъ — зь городенского и залѣвского. Ся збори такжѣ узнали, що зь мѣжъ піднесеныхъ трєхъ кандидатуръ (судѣи Антома Долинского, редактора Ивана Бєдєя и д-ра Т. Окуневского), кандидатура д-ра Окуневского єсть найвббднѣйша на округъ Городечка-Залѣвскій-Борщѣвъ. Постановлено при томъ, щобі комитетъ зь Львова „не накидывали“ якогось другого кандидата, а узнали лише того, за кимъ являть ся нарбдѣ.

„На день 18 н. ст. лютого скликано збори до Товстого яко осередка вѣхъ трєхъ повѣтѣвъ и тамъ кандидаты выголосили свою програму. Збори тѣ мають остаточно потвердити кандидатуру д-ра Окуневского.

„Зь польскои сторони кандидату вь нашѣмъ округѣ графъ Мечиславъ Борковскій зь Мѣльницъ, бо дотеперѣшній посолъ Хамецъ, ставши заступникомъ маршалка вь вѣдѣхъ крайовѣхъ, не кандидує.“

Вь справѣ виборчон акціи вь томъ округѣ, одержавъ Kurjer Lw. ось-такъ вѣсти:

„Дня 8 н. ст. лютого бдбули ся вь Залѣвскихъ вь радѣ повѣтѣвъ збори (польско-го) комитету передвыборчого. На збори являло ся вббты зь 11 селъ, делегаты повѣтѣвъ городенского и борщѣвского, о. Угрюновскій зь Щитовець, деанъ дѣдѣчъ и урядникъ, разомъ 34 особѣ. По оголошеню, що п. Хамецъ кандидатувати не буде, поставивъ Т. деъ Цыпскій зь Дрогичинскій кандидатуру гр. Меч. Борковского зь Мѣльницъ, котрий уже згодивъ ся приймти мандатъ. Промѣшскій поставивъ кандидатуру Т. Цыпского, а д-ръ Балковский кандидатуру Волод. Гордиńskiego адьюнкта суд. зь Городечки, котрий — якъ казавъ бесѣдникъ — походить зь шляхты тодачковыхъ, бровивъ людѣ и обѣцувъсь нимъ. Однакожъ противъ кандидатуры Гордиńskiego виступили: Ляховскій, Промѣшскій и Росинкевичъ, мотавуєчи свое супротивленье тымъ, що п. Гордиński єсть урядникомъ. Цыпскій зрѣкъ ся кандидатуру вь користь гр. Борковского, за котрымъ дуже горячо промавлявъ вице-маршалокъ борщѣвскій Знамировский. Д-ръ Балковский же разъ обставъ за кандидатуру Гордиńskiego, заповняючи, що то не Nimmerlöcher, але дуже здбный чловѣкъ. За Гордиńskiego промовивъ такжѣ Кароль Малавскій, але Ляховскій зновъ спротививъ ся, бо казавъ: по-при здбности, треба бы независимости, а урядникъ независимости похвалять ся не може. Потбмъ одѣнь селянинъ поставивъ четвертого кандидата — Блажовского, а Сквишовскій зь Хартановець же поставивъ самого себе. Вббця комитетъ згодивъ ся на кандидатуру гр. М. Борковского, але делегаты із Городечки зажадали, щобі гр. Борковский лично представивъ ся виборцямъ вь повѣту городенского и привѣзъ зь собою нбблько селянъ із Борщѣвского, котрі бы селянамъ із Городечкины его захвалили яко посла Indowego...“

Зь Львѣвского повѣту пишуть намъ:

Рускій комитетъ виборчий вь Львѣску робѣславъ до Русинѣвъ вь повѣтѣ слѣдуєчій окружикъ:

„Ваша Всечестности!

По причинѣ розписанныхъ на день 2-го н. ст. марта 1891 виборѣвъ до думы державной зь меншихъ посѣлостей вь округѣ виборчѣмъ Свѣбѣкъ-Львѣско-Березѣвъ, завязали Русины округа виборчого Львѣско комитетъ передвыборчий, выбравши Ви. о. Теодора Карпяка, гр.-кат. пароха и декана вь Устрикахъ, предѣдательмъ, Ви. д-ра Ивана Струтинского, адвоката вь Львѣску, мѣстопрѣдѣдательмъ, и Веч. о. Кириана Ясеничного гр.-кат. пароха вь Загочею.

Позаякъ выборы до думы державной для насъ Русинѣвъ бдвъ взглядомъ политичнымъ, релігійнымъ и экономичнымъ мають первостепенное значѣнье, про-те рѣшивъ комитетъ приступити із цѣлоу рѣшительностию до акціи виборчон, опираючи тую-жъ на солідарнбмъ содѣйствию вѣхъ Русинѣвъ округа виборчого Свѣбѣкъ-Львѣско-Березѣвъ, а вь первѣмъ радѣ на содѣйствию Всечестности Священства.

Удѣлюмъ ся до Вашон Всечестности зь прошенемъ, щобі-сте згодили приступити до розпочатон комитетомъ акціи виборчон и прийняли на себе слѣдуєчій обовязанности:

1. старати ся при правыборкахъ о то, щобі за виборцѣвъ были мѣщевый священникъ и людѣ, на котрихъ бы можна певно числити;

2. на случай якихъ неправильностей при переведеню правыборѣвъ просимъ безпрочно удати ся до д-ра Ивана Струтинского, адвоката вь Львѣску, вь цѣлѣ внесеня сенату

ального протесту, при чбмъ зауважамъ ся, що найлучше бы було, если бы изъ такихъ случаевъ два и ббльше правыборцѣвъ удали ся о-собисто до Львѣска;

3. по переведеню правыборѣвъ просимъ подати комитетови, на руки адвоката д-ра Струтинского, именна выбранныхъ виборцѣвъ и ихъ вартѣсть для нашон акціи.

О дальшбмъ ходѣ акціи виборчон повѣдомитъ комитетъ Вашу Всечестности по переведеню правыборѣвъ.

Знаючи Вашъ щирый патріотизмъ и прихильность для дѣла народного, надѣємо ся, що вь такъ важній для Русинѣвъ хвилѣ політичній не бддажете своия ласкавой помощи. Львѣско дня 5 н. ст. лютого 1891.

За комитетъ передвыборчий: Т. Карпякъ, Кирп. Ясеничскій, голова, секретарь.

О д о з в а.

Дорогі Браті селяне и мѣщане повѣту Жидачѣвского!

Симъ запрашаємо Васъ, о добро и добру славу нашого повѣту дбавочихъ патріотѣвъ селянъ и мѣщанъ, на повѣтѣхъ вѣче до Жидачева на день 18 н. ст. лютого с. р. т. а. на сєреду по Стрѣтеню Пр. Д. Бог.

Порядокъ вѣча слѣдуєчій:

1. О годинѣ 10-бй рано служба Божя.

2. О годинѣ 2-бй по полудни отворенье вѣча и выбѣръ комісії вѣчевой.

3. Повєшене закона виборчого до рады державной у Відні.

4. Выбѣръ ширшого комитету виборчого на повѣтѣ жидачѣвскій.

5. Рефератъ політичний о положеню Русинѣвъ вь теперѣшній дѣбѣ.

6. Внесеня поодинокихъ людєй о потребѣхъ народныхъ нашего повѣту якъ и цѣлого краю.

Дорогі Браті! Важна хвиля наступає, а то хвиля виборѣвъ до Відня. Наша патріотична интелігенція межа собою вже порозумѣвала ся, — теперь належить намъ збйти ся, порадитись, одѣнь другого заохотити, а бдтакъ, выразумѣвши рѣчь, тѣй же патріотичній интелігенціи нашѣй трудъ улекшити.

Прибувайте — мы Васъ дождаємо!

Жидачѣвъ, 9 н. ст. лютого 1891.

Окъ комитету вѣчевого сѣлянско-мѣщанского.

Григорій Довидчикъ, заступникъ бурмістра мѣста Жидачева.

Андрей Гисель, мѣщанинъ вь Жидачевѣ.

Василь Волцикскій, радий громады Волцинѣвъ.

Василь Гульчъ, члєвъ рады повѣтѣвой, господарь вь Крпску.

Юсифъ Ваноровичъ, члєвъ рады повѣтѣвой и господарь вь Березинѣ.

Иванъ Тамчишъ, господарь вь Ивановцяхъ.

Теодоръ Мачиловскій, начальникъ громады Березина.

Павѣ Костирка, голова цєху шєвского члєвъ суду полюбовного и горожанинъ вь Роздолѣ.

Михаилъ Цибульскій, делегатъ бурмістра мѣста Роздолу.

Гарасимъ Федоровъ, радий громады Межирѣче.

Бл. п. Олександръ Огоновскій.

Смерть бл. п. Олександра Огоновского выкликла у Львовѣ и вь цѣлѣмъ краю великій сумъ и жалѣ межа ширими Русинами, а сочувство середѣ сусѣльности польскои.

Вѣдъ дѣшники львовскій привѣтали Покбйному якъ найтеплѣйшій згадки. [Диссонансъ внесла хѣба одинока „Черв. Русь“, котра закинула собѣ, що Покбйный умеръ на „мону еру“, але такѣ — якъ хтось то сказавъ — „иллюгастиво“ не може причисляти до частон якъ шире золото памяти Покбйного.]

Вчера появилсь на мурахъ чотири плакаты вымаючій до бдданя послѣдній прислуги Покбйному, а то: бдъ родины, бдъ вѣхъ руско-народныхъ товариствъ, бдъ сенату та професорѣвъ університету и бдъ рады мѣста Львова.

Чорній хоругвя повѣзавъ бдъ позавчера або вчера на ратуши, на університѣтѣ, зь окомъ „Просвѣтъ“ и „Руской Бесѣды“, Института Станронигійского на Володскій церквѣ, зь окомъ „Академического Кружка“ и Czytelni Akademicko-oi.

Вечером в день смерти бл. п. Олександра Огоновського зібрався львівський Русинський народний клуб "Руський Бесіда" і, віддавши честь пам'яті свого найдорожшого Товариша, ринувши одностайно, устроїти похорон бл. п. Олександра коштом русько-народних товариств. Почесть така, якою заслужена, довела ся у Русинів першому бл. п. Олександрови Огоновському.

Параство при мощах Покійного бджарили вчора: о 3-й годині із полудня оо. Волод. Петрушевич, Ів. Чапельський і Ілар. Вадик з хором підспівали духовний семінар, — о 6-й годині крил. о. Павличков з оо. Рейтаровських, Яримовича і о. Евг. Гузаря, — сьогодні із полудня ін-друге о. Павличков з оо. Рейтаровських і Яримовича.

Похороні нині о 1-й годині 3-й із полудня заповідає ся дуже величаво. В похороні возме участь також Е. Е. митрополит Сильвестер. Вже нині рано зложено на домовину множество вишків бджарини, бджарів, товариств львівських та і з краю і бджарів, друзів та знайомих Покійника. Промовляти мають: із більшого дому п. К. Устипович, а на кладовищі д-р о. Юзеф Левіцький, один із професорів університету, один із студентів університетських і накінець проф. Н. Вахнянин.

Видів "Руської Бесіди" оповідає, що із причини смерті бл. п. Олександра вчорашній на "Бесіду" відважно із Гроднін-а назначений на день 14 п. ст. лютого (суботу) не відбуде ся, на знак жалоби по невіджданні Покійнику.

З Тернополя одержав д-р Омелян Огоновський слідує телеграму:

На Вашій русь. Вишкочованій Добродію, пересилаю слова нашого горячого і широкочувстватого Дарювання рідниці пошанованого свідка руської науки. На передчасну смерть першого і найнамісничого руського труженника на полі науки і правничих звань наша скорбна думка, наш превеликий жалі, що Тобі, котрого нам і Русинів ніхто не втратить.

Русини-юристи в Тернополі: Кузьма, д-р Дунаєвський, Тиховський, д-р Зарвський, д-р Кочиревський, д-р Ломінь, Цурковський, Гриневецкий, Граб, Мидловський, Медведський, Бачинський, Топольницький, Черваський, д-р Олександрів, Навроцький, Ст. Дунаєвський, Чикалюк, Дроздовський, Попович, Статура, Гарасимбас, Ясукань.

З Рудок вийшла телеграма:

Жаль і смутно по втраті заслуженого мужа і бурного голови "Народної Ради" поділяємо з вами. — В ім'я Русинів в Рудок: Павличков.

Причинок до історії дімісії д-ра Дунаєвського.

Що було безпосередньою причиною дімісії б. п. Дунаєвського, досі ще не відомо. Знає ся лише тільки, що на п. слів дімісії міністра перед розв'язанням ради державної настало між д-ром Дунаєвським і г-р. Таффею неспокійне, що до дальшого постоювання кабінету, що д-р Дунаєвський був нимших поглядів як г-р. Таффе і що остаточно сей послідний рішав справу в некористі Дунаєвського. Тепер же показує ся, що б. п. міністер фінансів відмовив в конформі з тим, що й другий міністер в то з міністром державних справ, по котрому мав найменше сподіватися, що той стане йому на перешкоді. В справі сій одержав Слав дуже цікаву кореспонденцію із Відня, котру, як з сего вигляду так і з вигляду на поміщену в ній характеристику теперішнього міністра фінансів д-ра Штайнбаха та ще і деякий другий в ній зам'ятки годять ся дословно зачитувати. Віденський кореспондент Слав-у пише:

"Кабінет г-р. Таффеого єсть знов в компеті. В кругах, звичайно добре поінформованих, говорять, що д-р Штайнбах мабуть не довго удержити ся на становищі міністра фінансів і що йому буде попереду німа тока в кабінеті, відважніша для его фактичних відомостей. В дальших комбінаціях не суть виключені також те деякі зміни, залежачі передовсім від постоювання ухвалення елементів лівих. Припускають також можливе доповнення міністерства через утворення нового відділу для комунікацій публічних. В виду того, що будуча більшість без "кола" польського єсть неможливою, подумав г-р. Таффе мабуть і о тім, щоб в кабінеті також і по уступленню д-ра Дунаєвського окремо те кою завідував Поляк. Належить ся то поважній репрезентації так великого краю коронного.

"П. Дунаєвський уступив з всякою честістю, а без сумніву може цілий край бути гордим з того мужа державного, котрий оченив стояв непохитно при автономіко-консервативній програмі, а впринципі засадам, політичним, ісповідаючи так довгий період часу своєї діяльності публічної, не хотів хоч-би лиш легко пагнути ся до інших стремлень і зворотів. Нема сумніву, що на раді кабінетової бороли ся із собою мінливі, зарисовували ся різні погляди як що до самої конечности розв'язання ради державної, так особливо що до тексту оголошеного відтак в Wiener Zig. коментаря, а того самого дня, в котрому коментарь віддав до друку, вийшов д-р Дунаєвський своєю ди-

місією. Трудно однак уявити уявно удержуючим ся в поважних кругах поголовно, що д-р Дунаєвський підчас розправ на раді міністрів в справі засадничій в такій в рішучій голосування не дозавив підпори з тей сторони, котра немов то з уряду мав об'єднати боронити програму і системі, найбільше відповідаючої інтересам краю і згодній з провідними засадами нашої делегації. Не сумніваю ся, що річ та висунула ся незалежно і що дана буде нагода належного оцінення різноманітних впливів, аспірацій, захоплень і може і деяких комеражів та неохот, котрі зазначили ся в той послідній так доносимій для краю кризі. До ряду таких комеражів хотіли би ми вписати також і кружачу тут поголовно: будь-то в середині дискусії, що велася перед кризою, відозвав ся голос, закликаючи на власну одважність, що Поляки дадуть ся наклонити до підпори кожного правительств, хоч-би опираючого ся на ліві. Коли-б та поголовка була автентичною, то треба остерегти, що той голос загрожує різко, може дозавити доймаючого заводу.

"Новий міністер фінансів, д-р Штайнбах, звичайно добре польовий посланець особливо тим, що в комісії палати поспівав мали нагоду зійти ся з ним пера в при нарадах над важними пропозиціями правительств в справі права цивільного і законодавства соціального. Д-р Штайнбах був не лиш представителем правительств в комісії і понові палаті, але також автором переважного числа тих проєктів і делять уважано его повагою в справах, котріх фактово боронити в ім'я правительств. Що-до его переконань політичних, може нас зацікавити, що новий міністер єсть передовсім урядником, як то бить також зазначив в своїй промові, виступаючи урядником міністерства фінансів.

Будучи вмісцем народності з виразною відвагою локального віденського патріотизму, стоїть д-р Штайнбах повсюди природно близько до лівих, як до славянської правниці, однак же може рішучо сказати, що бить не лиш не мав до Польків упереджені і неприхильності, але в польові важливіх справах зацікавив ся для Галичини прихильністю. Од ліберальної лівих делять его асади і переконання в справах суспільно-економічних. Будучи вже високий урядник міністерства признав ся д-р Штайнбах словом і писемом голосно до засад т. зв. соціальної реформи в напрям зменшення переваги державного капіталу. Тоді то читали ми нераз в вмісці-ліберальних часописях, як п. пр. в N. fr. Presse пристрастні наїзти на него в завіт критиці, але то не стоїть на перешкоді тим самим часописям хвалити его нині як важливого правника і економіста для того, що бить єсть наслідником д-ра Дунаєвського.

Дімісія Польки розбираючи повшему допису Слав-у в статті под заголовком: "Таємні міністри" пише:

"Зараз по оголошенню патенту, розв'язуючої раду державну, подали чеські часописи хід дискусії — як нині показує ся дуже автентичний. Тоді вже говорено собі досить голосно, що опозиція Дунаєвського против розв'язання ради державної і урядового коментаря, заповідаючого нову більшість не підтримувати міністра для Галичини Залеский, котрий вкрім того мав сказати, що Поляки дадуть ся наклонити підтримати кожне правительств, хоч-би в так, що опираючись на перевагу на лівих." Поголовка та вибирає значав в нуду дуже характеристично віденського кореспонденту Слав-у, котрий мабуть мусів знайти причину до єн занотована. Зауважила она досить містично і таємничо, але тому і не менше виразно. Дімісія Польки наводять відтак найважливіший уступ з повшемою кореспонденцією а відтак додає від себе:

"І ми мали би охоту довідатися в сій справі чогось певного, однак же на великій случай варто би розсудити, чи слова о тій за надто великій услужливості Польків вийшли дійсно з уст п. Залеского. Слав каже, що така заявлене було би трохи за різковим — ми же скажемо, що цілий край чув би ся тоді сповзаним доказати, що нікому не воляно в его імені робити того рода об'явлень для краю приречені, а вже найменше воляно тому, котрий мав в кожній намір боронити інтереси і достоїнство краю."

Народне вчє в Бучачі.

Бучач, дня 9 п. ст. лютого 1891.

По богослуженню в церкві св. Покрови около 10-ти години почали селяне товпитися до невеликого салу поштових рад. В кількі хвилі збралося так тісно, що треба було усунути зовсім на бок всі крісла, які прилагоджено для учасників, а до того поштовиків двері до суєдних кімнат. Приладжений для президія, секретарів і помісра столи заступили аж під стіни. Деякі селяне і міщани мусів обійти ся при тій, що захопили трохи вільного місця бодай в сінці. На сали вийшло около двадцять священиків. Яко відоручили староства явив ся комісар п. Марцинкевич.

Збори розпочав о. Н. Галушницький, голова "Народної Ради", коротким вступним словом в котрому зазначив, що посила статутів товариства прислугує нам право скликати загальні збори в міру потреби,

щоб наряджуватися над своїми народними справами та пропозиції, щоб на предсідателі сій загальній зборі вибрати Беч. о. декана Юліана Левіцького з Жасномира. Вибраний одностайно о. Левіцький поділював коротким і теплим словом збори на довір'я, поклавши собі на секретарів о. Юзефа Чубатого з Вільявців і п. Теодора Косарчука з Бучача, вів вчє в трикратне "многа лѣта" і дав перше слово о. Н. Галушницькому, яко референту вчєв.

О. Н. Галушницький промовив: "Світлий Зборі! На порядку денному наших зборів стоїть справа положення руського народу в Галичині. Коли головними признаками кожного народу єсть его народна мова, его звичаї, обичаї і народна віра, то в сій землі нашого краю, середі котрої і ми живемо, єсть безперечно руська земля, руський край, руська вісина. В тій часті нашого краю жє 75% нашого народу, котрий уживав руської мови, захоче руський звичаї та обичаї і визнає віру католицьку в обряді славяно-руських. По-при нас живуть ще інші елементи на нашій землі, а іменно елементи польські і жидівські, котрі, живучи на сій землі, мають по часті також право називати сєй наш край рідною землею. Коли-ж уявляємо ся з одної сторони, що они живуть в переважній часті по містечках і тамтє переважають, а з другої сторони уявляємо, що по селах крім хіба одного двора, і то не єврей, переважає народ руський, то — позаяк край наш переважно сільський, бо містечко мало а сіль як звідь на небі, — то народ руський єсть народністю пануючою.

"Здавало би ся, що відповідо до своєї величї і сили і життя наше народне живе великою струєю, а однак, на жалі сказати, народ руський до недавня мов та колода був без життя і зо куди хотів, туду нас втручав. До перва завдаки даній конституції, котра викликала між усіма народами рух, завдаки нашій інтелігенції духовній і світській, ми народ руський, мов-би очунали і пробудились. Но до нині сила нашого життя не визначалась як потрібно, як би годилося, а причина лежить в тій, що наш народ ще не свідомий і не знає своєї величї і сили.

"Народна Рада в Бучачі", заставляючи нас над потребами руського народу в околиці і уявляючи сєго невідомість своєї сили, прийшла до переконання, що першою і конечною потребою єсть заснувати тут філію товариства "Просвіта". Бо коли в кожній селі і містечку заведуть ся читальні, народ стане читати пожиточні та поучаючі книжки і часописи, зможе ся і свідомість нашої сили в народі і життя наше визначити ся явче. Но не можна сказати, мов би то ми не поступали наперед. Ні! Ми розвиваємось, ростемо, поступам, життя наше змагає ся під кожним виглядом. І під виглядом маститим ми оживаєм, а доказом того, що ціна землі підноситься значно. То знає, що і засоби матеріяльні нашого народу підносять ся."

Дальше перейшов безсидний на економічне поле і доказував потребу закладання нас позичкових, шпалітних, поштових рад худоби і піднесення торговлі. При тій ука заав, що міщанство наше за слабо зв'язане з селянством, а значно побіль елементу жидівського, затримує сєв народний прихмет та добрий прихмет серця, упадає морально, нищить ся через пілітство і марнопротівність. Над міщанством треба трохи глибоке застановити та вийти до праці над ним. Потім пояснив безсидний селянам, що по нинішніх околних людє позаднали у себе народний Торговель, отже треба конче постаратися о те, щоб таку Торговлю заснувати в Бучачі.

"Перейшовши в коротких словах — говорив о. Галушницький дальше — наше положення і потреби просвітній та економічній, переходжу з черги до найважливішої точки, до питання політичного."

"Наш народ руський дуже мало користує ся правами громадянськими і свободами конституційними. Як мало ми користуємося законами заборучаючі нам свободу слова і вишнім гадом, найліпшим доказом служать закони о стоваршенні. У нас повинна бути одна величезна єсть товариств в цілому краю, в кожній містечку і в кожній селі, словом в кожній кутку нашого краю. Так само не користуємося правами зборів. Або як ми користуємося законами самоуправу? Ся би староства не оголошало, що будуть вибори до ради повітової, до сойму, до ради державної; ся би не приїхав комісар в село на правити; ся би не приїхав нам до хати зегітміція, що треба конче вхати вибрати, то ми і не знали би про нічо і з хати не рухались."

"Од недавних часів почав наш народ, слава Богу, подекуди жадати більших користей із заборучених нам конституційних прав, почав уже більше використовувати права конституційні і автономічні, і наше політичне положення поліпшилось настільки, що нас починають поважати другі, починають з нами числитися і нас ресектувати. Та коли-б ми всі право виборче ліпше використовували, у нас була б і більша сила, велика сила, така сила, що наші ніхто не потрапив би захитати. В останніх десяти літах народ наш починає оживати. Бєть повіти і міщанство, де, як прийдуть вибори, сотки людей являють ся з цілим пожертвуваним, щоб лиш використовувати для себе право виборче, — тамтє жінки о тім знають, і впливають на своїх чоловіків, тамтє ніхто не дає свого права стонати, цєсарського закону перекрутити.

"Саме тепер у нас незвичайно важна

хвиля. У всьм краю, отже і в Бучачі, мають громадяне виконати сєв право конституційне, вибрати собі репрезентанта до ради державної. Тому то я по-при початку справи кладу натиск і на акцію виборчу нашого повіту.

"Чим є серце у чоловіка, чим мозок в чолі, тим для народу его інтелігенція. Число патріотів руських інтелігентних не велике; та хоті інтелігенція наша нечисленна, однак она дуже важка тим, що випливає просто з простонародного організму, що має нерозривний зв'язок з народом і може ним поводити. Ми сємь сказати можемо, що наша як духовна так і світська інтелігенція єсть народною, бо походить з коренів хлопського та міщанського, отже вже в самій корені зв'язана з народом."

(Конець буде.)

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Дві чкани для нас встали маємо нині до заготовлення. Од доносить в Відні, що г-р. Таффе заважав на конференцію д-ра Льва Вільявського, як каже, в тій цілі, щоб віддати ему теку маючого ново відкрити ся міністерства комунікацій. Друга встала єсть та, що в Відні перебуває тепер намісник Морави Лебел і зачувати, що мають бути покляканий ще і другий намісники. Встала єсть та, що в Відні давню чуток, що на посадах деяких намісників мають настати зміни. Розумиє ся, що трудно припускати, щоб ті зміни могли настати вже тепер, коли як раз мають переводити ся вибори і коли акція виборча єсть в повній розгарі, но коли би удало ся перевести ті зміни без всякого пошкодження акції виборчій, то он були б все таки можливі. На всякий случай по виборах можна буде майже напевно сподіватися ся зміни на посадах намісників.

В віденських кругах політичних розоймалась чуток, що міністер крайової оборони, ген. Вельзергаймб, подає ся до дімісії ще перед скликанням нової ради державної. Наслідником его має бути ген. Меркель, шеф секції в міністерстві війни.

Чеський союз селянський, котрий заважав ся на ново по розв'язанні намісництва минушого року такогож самого союзу, відбуде дня 8 с. м. перше сєвє засідання, на котрому укистуватимуть ся. Предсідателем збору був молод. Чех Янда а в зборі явили ся буча молоді чеські послы до ради державної Енгель, Герольд, Вахатий, Веледний і багато бучаких молоді-чеських послів до сойму. Член союзу Штасний заявив, що союз признає за основу своєї програми програму австрійського селянства, яку ухвалено на конгресі селянськом у Відні. Програма та обімає між иншим слідує точки: заведення загальної примусової аскурації в селі елементарних з центральом у Відні і філіями в поодиноких краях коронних; повну свободу подільності ґрунтів навіть і відікопівних; установаження безплатної науки в школах народних законних державних; заведення одногокового прогресивного податку доходувого з мійськ всіх дотеперішних податків; підвищення податку купового від дову державного; урівняння валют; загальне освітлення жителів в уживанню оружжя і скорочення часу служби в войску; реформа справ державних пенсій; накінець управління односін до Угорщини на підставі рівноправності, а коли-б то показало ся неможливим, заведення уніі персональної. По оголошенню програми забрав голос д-р Енгель і заявив, що клуб молод. Чехів виставив символічно ту програму, хоч не у всіх точках годить ся з нею, бо все-ж таки она подає багато цінних ініціатив. Молодо-Чехи будуть завжди домагати ся з як найбільшою енергією загального права голосування. Герольд напамінав чеських селян, щоб они як найбільше придержували ся вільнодумних засад і чеського права державного, котре принесе не лиш політичну свободу, але і матеріяльне добро. Відтак ухвалено одностайно резолюцію, в котрій удержуючи вповні чеське право державне, приймає ся програму за підставу акції союзу селянського і зазначає ся відтак, щоб бить ваяв ся енергією до акції виборчій.

Fremdenblatt добавляє уповищення заяви, що встала подана в кореспонденції Слав-у з Відня, котру ми нашім мійськ наводимо, буди би на раді міністрів перед розв'язанням ради державної оден голос мав відозвати ся, що Поляки готові підтримати кожне правительств, єсть несправедливо і опирає ся на тенденційну інсинуацію.

Мадарські газети доносять, що гостяна міністра Бароса у Відні стоїть в зв'язі з справою заведення нових тарифів перевозових на угорських селянських. Загально думають, що даста ся залагодити конфлікт а передовсім успокоити делегатів Німеччини до закінчення угоди торговельної, відь вглядом впливу тих тарифів на виробі вмісць. Нові тарифи мають мати виключно значіння тарифів локальних отже не зроблять ніякого впливу на австро-німецькі переговори торговельні. Одна часть газет зв'язує, що австрійське міністерство торговлі внаслідок давнього ремонстрації против тарифів угорських.

Архив. Фердинанд був дня 9 с. м. в касарні полку гвардії а відтак в сніданню в касині офіцерській. По полудні того дня був архивний на вправі полку прибувочний гвардії а відтак ходив до школи дїтей військових, де его молодіж почитав

До Львова приходить :	Вихід зв. стр.	Початок світлової	Закінч. світлової	Початок зв. світлової
До Кракова	4-08	9-48	8-50	7-15
До Подволочиськ	3-20	7-30		3-15
До Подволочиська на Подлячч.	2-08	7-01		12-32
До Стрия, Хирова, Стрия, Гусятини і Станіславова		8-30		
До Будапешту, Мукача, Лавочного, Стружа, Харова, Стрия, Гусятини і Станіславова		12-08		
До Сучави, Чернівців і Стап		6-53		
До Букарешту, Яссє, Черновець, Гусятини і Станісл.		2—		
До Букарешту, Яссє, Черновець, Гусятини і Станісл.	8—			
До Велзда (Томашева)				5-41
До Велзда (лишь у вторика и пятницъ)				10-17
Зб Львова відходять :				
До Кракова	3-28	8-30	4-20	7-20
До Подволочиськ	4-11	9-50		10-30
До Подволочиська на Подлячч.	4-22	10-15		11-05
До Стрия, Хирова, Стружа, Лавочного, Мукача, Будапешту, Станісла і Гусятини		5-55		
До Стрия, Хирова і Сухи		10-20		
До Стрия, Харова, Сухи, Лавочного, Мукача, Будапешту, Станісла і Гусятини		8-45		
До Станіславова, Чернівців, Яссє, Букарешту і Гусятини		9-15		
До Станіславова, Чернівців, Яссє і Букарешту		4-30		
До Станіславова, Гусятини, Чернівців і Сучави		10-16		
До Велзда (Томашева)				8-03
" " лишь в пятницъ				2-23
" " лишь во вторик				4-43

Примітка : Година підтвернений лінійкою означають час ідний від год б вечер, до год 5 жні. 59 раню.

Ціна збірок і другихъ продуктівъ.

12. н. ст. лютого 1891.

Львів: Шеница 7— до 8-15, жито 5-80 до 6-35, ячмінь 6— до 6-75, овесъ 6— до 6-40, горохъ 6-20 до 9-75, вика — до —, рпакъ — до —, льнянка — до —, конюшина червона 42— до 52—, конюшина біла — до —, конюшина шведка — до —, хміль 6-40 до —, зр. за 56 калю въ Львові, оковита за 10.000 литривъ — до — зр.

Тернопіль: Шеница 7— до 7-80, жито 5-75 до 6-20, ячмінь 5-25 до 7—, овесъ 5-90 до 6-20, горохъ 6— до 9—, вика — до —, рпакъ — до —, льнянка — до —, конюшина червона 42— до 52—, конюшина біла — до —, конюшина шведка — до —.

Подоляччина: Шеница 6-70 до 7-35, жито 5-60 до 5-85, ячмінь 4-85 до 6-50, овесъ 5-30 до 5-75, горохъ 6— до 8-50, вика — до —, рпакъ — до —, льнянка — до —, конюшина червона 45— до 51—, конюшина біла — до —, конюшина шведка — до —.

Ярослав: Шеница 7-10 до 8-30, жито 6— до 6-45, ячмінь 5-75 до 7-25, овесъ 6— до 6-50, горохъ 6-30 до 9-75, вика — до —, рпакъ — до —, льнянка — до —, конюшина червона 45— до 52—, конюшина біла — до —, конюшина шведка — до —, тимштта — до —.

ИЛЮСТРОВАНІЙ ЖИТІЯ СВЯТЫХЪ

на кождий день въ році

продають ся опрانی по 3.10 зр. въ пересылкою поштовою. Безъ пересылки и опрانی по 3.20 зр. Дбати можна у Львові въ книгарни Старошпильской; въ Тернополі и въ Станіславові въ торговлі П. Стахевича; въ Коломиі у о. Н. Лещинского; въ Стрию въ Рускобъ Каспій. Для читальни Братствъ церковныхъ и бдѣвшихъ сединъ и мѣщанъ ціна обихаживъ до 3 зр. 50 кр.

Всякій зголошена приймає видавця

о. Евгений Гузаръ въ Завазовѣ.

Найдемоніе жерело предісторіи оптичнхъ у Львові

підъ „КОПЕРНИКОМЪ“

уа. Театральна ч. 6 (підъ св. Дука)

напротівъ головного одяку.

радіографіа, и т. и. по цінахъ найдемоніе. Репарація найдемоніе и найдемоніе.

Замовляти въ провінціі адресувати: „Новий оптикъ“

підъ „Коперникъ“, уа. Театральна ч. 6 у Львові

Всѣлякі Листы заставні Товариства кредитового земского

4 1/2 % Листы заставні Банку красоваго

4 1/2 % Позичку красова

4 % Облігація пропанаційній

Всѣлякі облігація доугу державного

Завѣщаній облігація першештета

Льосы державній и приватній

продає підъ найкороткішими условіями

Сокаль & Ліленъ

360 305—156 Дѣлѣ банкнотъ и контора вымѣны

у ЛЬВОВІ

Порученія въ провінціі выполняють ся одво-

ротною поштою безъ дождженія провінціі.

Головна выграна зр. 45 000

Тягненіе вкѣ 15 лютого 1891.

3 % Льосы Заведенія кред. земск. австр.

4 татенія рѣчно

поручає по нурѣ денноє аю пенну льосамію

капіталу.

Такожѣ промѣсы на тѣ льосы по зр. 1-50.

Августъ Шелленбергъ

дѣлѣ банкнотъ и контора вымѣны.

Выдаваніе газетъ льосована

„Надѣл“ прекуратора цѣлорѣчна на

провінціі зр. 1-80.

Змѣна льокалю

Першою Галицкою Народною Тор-

говлѣ обуи

Іоана Хировича

въ улицѣ Коперника ч. 28 и въ улицѣ

Льва Сапѣги ч. 65 на улицю

Валову ч. 5.

Ново-вышедшей черевки и чоботы, мужской и дамской, для тер-

пличихъ на ноги и для казны. Всякія

замовленія выполняють ся въ

найкороткіи часѣ и всѣмъ направ-

ляемъ ся. Замовленія въ про-

вінціі выслають ся бѣдворотною по-

штою. Цѣники на желаніе высла-

ють оплатно.

Дякуючи Ва. Публицѣ и Веч.

Духовенству за дотерпѣніи взгля-

ды поручаю ся и найдемоніе тѣмъ

взглядамъ.

Зъ поважаніемъ

Іоанъ Хировичъ

власитель Торговлѣ обуи у Льво-

вѣ, ул. Валова ч. 5.

ВЪ АДМИНИСТРАЦІИ „ДѢЛА“

улицѣ Баторіи число 24

маленькі обѣднѣ:

Въ обзорѣ чести — въ нѣмецкого Г

Реймунда Цѣна зинж. 1-35 зр.

Дѣла — въ русскаго Па. Туре-

нова Ц. ан. 75 кр.

Стефанъ Давидовъ — въ англійского

Едварда Ц. ан. 1-35 зр.

Любовъ убогого малодѣла — въ француз-

ского Окта. Фейдта Ц. ан. 60 кр.

Николай Давидъ въ англійского Кар-

Дженса Ц. ан. 30 кр.

Груша и прѣдѣла въ шведского Дядька

Адама Ц. ан. 1-60 кр.

Младшеє алья въ нѣмецкого Ф

Раймунда Ц. ан. 60 кр.

Звѣстнаго Сопла въ французского Окта.

Фейдта Ц. ан. 40 кр.

Фроломи малодѣла въ Рістери сморнѣй

въ французского Ц. ан. 40 кр.

Замовніи выслать въ угорского Ма-

ра Юлая Ц. ан. 30 кр.

Дѣла листы въ англійского Кар. Д-

женса Ц. ан. 1 зр.

Батало Гуріо въ французского Баль-

заса Ц. ан. 1 зр.

Клякъ Сербралъ въ русскаго гр.

А. К. Толстого Ц. ан. 1 зр.

Зъ уваженіи выслать. Зборникъ по-

вѣстокъ и овозвѣданъ Ц. ан. 70 кр.

Надоба въ французского Аль. Додета

Ц. ан. 1-35 кр.

Баталы и дѣлы въ русскаго Па.

Туренова Ц. ан. 1-20 кр.

Власими словами въ нѣмецкого Виз-

гелльмиа Гилеріа Ц. ан. 1-20 кр.

Великій Дѣла въ французского Юрія

Окта. Ц. ан. 2 зр.

Вина и пари въ русскаго Федора

Достоявского Ц. ан. 4 зр.

Родина Бугаломъ въ нѣмецкого Ю.

Стиндога Ц. ан. 1 зр.

Обѣднѣ въ русскаго П. А. Гон-

чарова Ц. ан. 90 кр.

Паша въ польского Едми Орже-

шкова Ц. ан. 60 кр.

Баталыне свѣтлыи образцы въ та-

лицкого жита наивѣеє Висла

Барышкова Цѣна 81 кр.

Мертвъ дѣла въ русскаго М. Го-

гола (въ портретъ автора) Ц. ан. 1-80 кр.

„КОБЗАРЬ“

ЗБОРНИКЪ КВАРТЕТОВЪ.

Цѣна 60 кр.

Дбати можна въ тов. „Проевѣта“

ОПОВѢЩЕНІЕ.

першій рѣчний

ЗВЫЧАЙНІЙ ЗБОРЫ

членовъ повѣтового Товариства позичкового въ Бережанахъ, товар. зар. зъ ограниченою порукою, одбудуть ся дня 24-го н. ст. лютого 1891 о годниъ 10-ой передъ полуднемъ въ сали Рады Повѣтовой въ Бережанахъ.

Порядокъ денный:

1. Справозданіе Дирекціи зъ чинности за р. 1891.
2. Справозданіе комісії ревизійной зъ одбутомъ лоустрати замкнѣна рахунковъ зъ внесеніемъ удѣла Дирекціи абсолоторіи;
3. Внесеніе Рады надзорчон що до роздѣлу чистого зыску.
4. Выборъ трехъ членовъ Рады надзорчон.
5. Выборъ комісії надзорчон на р. 1891.
6. Внесеніе членовъ.

Зъ Рады Надзорчон.

Предсѣдатель
Іосифъ ЕндржейовичъСекретарь
Д-ръ Шетцель

ІОСИФЪ ВИТОШИНСКІЙ

—заврикантъ—

знарядовъ хірургичныхъ и ножовныхъ

отворитъ

ВЫПРОДАЖУ

своихъ вырѣбовъ при ул. Сикстуской ч. 8, (напротівъ ул. Шайнохи).

Фирма понадъ 20 лѣтъ истнующая, вѣстна въ краю, дає повну поруку за купленіи товаръ — и надѣются загално-го подперта остою зъ поважаніемъ

Іосифъ Витошинскій.

ДРОГЕРІЯ и ПЕРФУМЕРІЯ

Д. ЛЮДКЕВИЧА

въ Перемышлѣ, улицѣ Францішканьска.

поручає Ва. Публицѣ: СРЕДСТВА ТУАЛЕТОВЫ: мыла, пахоты, пудры, пасты, порошки и воду до консервованія зуббат, кремы, помады и воды до волосъ, убрѣвъ и борода, краски до крашенія волосъ — вырѣбу власного и И. Игнатовича у Льво-ва та найзатѣйшихъ забрикъ вѣдѣнскихъ и заграничныхъ. МАТЕРІАЛЫ ХЕМИЧНІИ для лѣкарствъ, хеміска, протекні-коба, аптакарвиз; ПРИРЯДЫ ХІРУРГІЧНІИ зъ кавчуку, сила, металл.

ДЕСІНФЕКЦІИ.

ВАЖНЕ ДЛІИ НАНЬ: Мыло до прани бѣла, фарба до бѣла въ кудьсахъ, крохмалъ бриллантовый, тума и бораксъ до конфектовъ, краски до крашенія матерій шовко-выхъ и вовняныхъ, атрамента до значенія бѣла, краски на помѣсть въ 4 родахъ, оцѣта винный, оцѣта.

Гербата хімска (россійска).

Корки до бутельокъ, лажиръ золотой до черевкибъ и лажиръ до черевки шербъ, найзатѣйніи китъ до порцелана, карукъ етолярскій, губка, пензль и т. п.

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

—поручає—

выпробованъ и певній средства косметичній

бѣдначей 9-ма медалами заслуги и 2-ма дипломами признанія.

Олѣйокъ таніновій, вѣднѣна и подпоясана во-

лосю роста. Флягонъ 50 кр.

Помада хінова, вѣднѣна корнѣй волосъ и запобѣгає

выпаданіа волосъ. — Флягонъ 80 кр.

Вода атеньска, до змыванія волосъ, запобѣгає твора-

ти си париклѣ, дѣнѣаує, робить

трѣвалями барву и полѣсьє. — Флягонъ 80 кр.

Олѣйокъ хіно-таніновій. Дѣлає змѣненію на корнѣй во-

лосъ и на порѣбѣ волосъ. Въ скучанъ де въ нѣслѣдствѣ

несуга выпало волосъ, выпавшии всѣмъ пѣтѣе дѣланъ-

Вас по утѣно одѣлаи флягонъ можна добачити порѣбѣ. —

Цѣна 1 зр. 20 кр.

Есенція мятова до полоканія устѣ,

прожъ прѣсного, скрѣпленого смаку и запаху, дѣлає

корѣсно дѣлає на лѣла и зубы. Флягонъ 50 кр.

Порошокъ рѣстинно-алькалічний,

до чищенія зубѣвъ. Надѣе перлову бѣадѣть, одѣлає на

мѣла и квасы, котріи вѣднѣють бѣла и порѣбѣає зубѣвъ.

Пудело 30 и 60 кр.

Віолінъ средство противъ прѣта руки и пахъ. Флягонъ 50 кр.

Вода львовска. Прѣмѣний, иланый и доготрѣвалый

запахъ, той воды одѣлає се, що въ

Литературіи на выставѣ всемірній одѣлає публично прокла-

мована и бѣднѣчена. Цѣна флякону меншого 80 кр., бо-

льшого 1-50 кр.

Нігретина. Выборне средство до фарбованія въ сѣчѣсь

волосъ на трѣвалу и краску барву чорну и

темну; сѣсь цѣнакомъ немѣдлѣнає въ ужитю цѣнакомъ по-

дѣнѣ. Цѣна 1 зр.

Бѣлы и гарній руки. Наибольше черной и по-

вылѣнѣть ся по нѣслѣдствѣмъ штерѣу Кременъ рѣ-

стѣннѣа. Флягонъ 80 кр.

Смаровило литовско до обуи и ширѣ, вѣднѣть

ширѣ, робить си неопропа-

тночю и трѣвалою. Пудело по 50 кр. и 1 зр.

Набути можна у ЛЬВОВІ въ власныхъ торго-

валѣхъ: ул. Коперника ч. 3. и ул. Галицка ч. 17. Въ

філіахъ: въ КРАКОВІ Суконниця ч. 20, и въ ЧЕР-

НОВИЦІИХъ Рынокъ ч. 2.

Пѣвецъ

зъ добрыхъ, чистыхъ и звучныхъ голосомъ, позначкомъ зъ ритуаломъ церковнымъ, похвѣн-шій 3-мѣсячный курсъ въ Лич-совѣ теоретично, та маючий о-дѣ-ну практику глядає мѣсцѣ въ большѣмъ мѣстѣ або недалеко бол-шого мѣста.

Адреса: В. Боровскій въ Боршѣ, почта въ мѣсці.

Накладомъ „ДЗВОНКА“ по-явились и можѣ набути черезъ всѣ книгарні:

- 1) Леопида Губова: Байки ціна 5 кр.
- 2) В. Чайченко: Олеса опов. „5“
- 3) Байки „5“
- 4) 2 Оповіданія „5“
- 5) Иа. Франка: Лѣсъ Минта „50“
- 6) М. Лисенка: Кожа дерева оперетка до сѣла и фор. 80.

Редакція „Дзвонка“ Львовъ ул.

Чарнецкого 26.

Предплата на "ДЪЛО" и належитостта за изсратки платни
у Лъвова.

щобы хлопа достати на верхъ, нѣчо въ того дурна работа!... Земля пре въ бокѣвъ въ та

Мы вже доносили вам, що сирва школьна побудала на жаль аж до сепору щ безь пожеданого успіху. Релігій несть побудавою и проводить правиломъ нашон темерішної школи народної, за обмеже-но на такъ малу міру релігійныхъ практикъ.

— «Несколько Старина» začala цвітати воспоминны Михайла Чайковського (Сидина наш). Выпечатаний досі два перші розділы містять список диточих літ і молодості автора. Воспоминны ті, як можна додати до автобіографу, були написані в останньому періоді діяльності автора.

Другі загальні збори муз. товариства „Львівський Волиш“ відбулися із надбавою із концертів „Руської Весілки“, почалися о 4-ої год. із полудня. Зборами проводить голова товариства, проф. Шухевич, протоколує пані Вейтринович. Учасників було, як на молоді товариство, досить поважне число, кільканадцять панів і кількадесять пані. Предметом наради були головні статуту, котрі на перших загальних зборах передискутовано лише до точки 13-тої. Взя нарадах згабарали голоси пани: Галинчакова, Озаркеничова; із панів: проф. В. Шухевич, д-ри Федат, Никола Шухевич, Павлинець, Лежків, Вейтринович, Колесса, Хандерсь в др. Найживіша дискусія вивязалась при точках, дотично уряду „дірлентів“ і переходу маєтк. товариства на случай розв'язав. П. Павли

Виходить у Львові що дня (крім неділі і релігійних свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших поетів“ виходить вівторком, а в п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплати у Львові приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, ул. Комерційна ч. 11, і Бюро пошти ул. Карла Лівана 8, у Відні М. Duker, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wolfstrasse 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasensteins & Vogler, G. L. Danne & Comp.

Предплата на „Діло“ в наслідок на місцевості п'ятих у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ в літер. додаток в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 кр. на цілий рік . . . 24 кр. на пів року . . . 9 кр. на пів року . . . 12 кр. на чверть року . . . 4 кр. 50 пр. на чверть року . . . 6 кр. на місяць . . . 1 кр. 50 пр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 кр. на пів року . . . 8 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 пр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вставляються тільки на попередній записці. — Редакція несприятелює нікому з партій. — Подорожні гроші коштують 8 кр. а. в. — Оголошення приймаються за п'ять 6 кр. в день, один стрічок літературної в руб. „Надсудна“ по 20 кр. а. в. — Подорожні гроші коштують по 10 кр. в день.

Просимо уклібно о як найскорше надіслати передплату на рік 1891-ий і за леглостей за рік 1890-ий.

Видавництво „Діла“.

Mądry Polak po szkodzie...

(Пісня з провінції.)

Як зачувати, панове з польського комітету центрального постановили собі твердо, що більше як відомість Русинів не сміє вийти з урн виборчих дня 2 н. ст. марта 1891 р. [О якби такої ухвали польського комітету ми у Львові не знаємо, на всякій спосіб число вибраних русинів послів не може залежати від самого польського комітету. Red.] Тон твердого логіки ніяк зрозуміти не можу. Здоровий хлопський розум каже так: Або панове комітету польські вірять в те, що послами-народовці будуть стояти вірно при засадах, які виводять руский комітет народоносний із своєї одної виборчої, а в такій раз повинно бути для них рівнодушне, чи тих русинів послів вибде з урн відомість чи може десяток, чи й більше, — або ті панове Русинам-народовцям не вірять, а в такій раз була б вже логічніша постановка: старатися о те, щоби не вийшов з урн виборчих ані один Русин.

Отже-ж панам комітетовцям польським не ходять, видно, о те, що диктує здоровий хлопський розум, а йде він о те — надіслати мандатами посольським невеличкими Волоськими, Лосів, Зарембів, Баранських та інші подібних велетнів політичних, для котрих денде нема вже місця. Але ті надетатів величності, хоч і які они собі здорові, в „колі польським“ не заважають і за „колі табак“, а польський комітет центральний, накладаючи на русинів виборцям, дає собі самі сумні свідчення, що не доробіть їм серйозної задачі, яку в нинішній добі вкладає на него добро его власного народу.

Ворог не спить — „посолів“ на агітацію виборчу мабуть уже наспіли. Отже-ж своєю твердою постановою хоче польський комітет центральний хіба довести до того, щоби в кишенях виборців-Хрунів австрійських гульденів стрітись із рублем російським. Се рід дуже небезпечно! Бо 80.000 російських рублів наперевих значить більше, як 100.000 — кажу сто тисяч австрійських гульденів — а на таку суму обмателівший податок виборчий ледь чи дасть ся натягнути, не згадуючи вже про те, що всі надетатів величності до купи збиті, навіть сотисятини часті тої суми не паріть.

Глядіть же, панове, що засідаєте в польським комітеті центральним, аби не справдалась знов польська пословиця: Mądry Polak po szkodzie!

С. А.

Рух виборчий.

Про справоздання посла Романчука в Калущі подаємо що деякі встигли з писем, які нас дійшли з-вдгонт:

Справоздання посла Романчука в Калущі вийшло величаво. Уже в четвер д. 12. н. ст. лютого ввечері надіслали люди в подальшіх сторін до Калущі на ніч, що би в п'ятницю рано могли на дворці зібратися познати свого лютого посла. В п'ятницю рано зібралася численна руска громада на дворці, між ними 10 священників, трохи людей із ситного нтелігенції, і кілька соток міщан та солдат. Скоро повзд ступув, хор калущких міщан під проводом п. Спердіона Губача одсидів хорошо грміть „многа лѣта“ а бурмістр Калущі п. Теницький щирими словами познати посла в імени міста і цілого повіту. На се дуже сердечно відповів п. посол і подякував за тако ситле, зовсім несподіване повнати. Хор почав співати „Мирь вамъ брати“ і так всі рушили до міста. На переді йшли

п. посол з о. деканом Губчаком, а потім абрані — один йшли санями, а другі йшли пішки. Справоздання мало розпочатися аж о 2-й годині, тож за той час, від години 10-ю, посол, прибувши священник, святий інтелігентний люде та деякі міщани і солдани гостили в домі панства Куровичів. Тимчасом неустало з'являлися селяне із найдаліших сторін повіту і терпеливо дожидали 3-ю години.

Перед 2-ю годинною удали ся всі до сакл ради повітової, де вже чекали п. к. староста Дроздовський. Але народу збрало ся так багато, найменше 600, що ледь половина зібраних могла помістити ся, а прочі стояли по-під отвореніх вікон та на ганку.

Посол Романчук забрав голюст, і повитавши абраних привітом „Слава Ісусу Христу!“ подякував за так численну участь і просив, щоби наради відбувалися як найважливіше, а всі ознаки задоволення чи незадоволення нехай абрані покласти на коні. Вкінці посол виступ, щоби абрані передіслати збори о. декана Губача. — На то всі згодили ся.

О. Губач підякував за довіру, вказав на важкість хвилі і вніс „многа лѣта“ 6. Вол. цесарю. — Всі грміли одсидівали. На скартатіх покликати о. предсідателя о. Рожанського з Долгої і о. Пеленського з Свіки.

Посол Романчук забрав слово і більше-менше так промовив:

„Простіть, що сягну в далекий час, коли то я тому 8 лѣт позинав ся в Калущі на звання пок. о. Гната Рожанського, щоби-м виступив як кандидат. Я прийняв був як одпоручник львівських Русинів та при тій нагоді висказав, які прикмети має мати посол. Так само, коли-м прибув як кандидат, то сказав і, що кандидатуру прийму як обов'язок тяжкий, великий, але і важкий, а котрий підлягає силі буд старатися виконати. Але і тепер, коли знаєте доброго заступника, котрий би в більшості умовності і сміливості наших прав боронив, то я готов уступити.“

Я тогди запевнив, що буду з мого діла здавати справу, і дійсно і по році прийхав і ви дали мені воступ довіри. Другого року я знов станув, щоби справу здати, а ви не тільки одобрив мого діла, але і поставили мене кандидатом до ради державної, і я дбав з в більшості повз більшість голосів. Сили-м був меншості голосів достат, то був би мандат аложив, але більшість в в більшості повз була по мій стороні. Я три роки тому вніс ся, щоби мандат аложити, заявляючи, що в мій тяжкій горю, яке мене тогди було постигло, ваші мужі довіри просили мене і я задержав мандат.

„Даруйте, що не багато в соймі я зробив. Здобув я одну гімназію руску, котра що-ні в часом стане повною. Перевів я вибор Русина до вибду кравого, де Русини заступника не мали. Вибрав я то, що маршалок краю став по руски промовляти до русинів посолів, — оно видає ся малою річцею, але се важке, бо нам належати ся рвний права з другими народами. Здобув мандат, але коли нас було лише 8, а потім 7, а зваживши, що коли всеред було більше посолів, а ті і тільки не зробили, то й ті здобути мають вартість.“

„Наступний час, в котрім знов ви мандат мені бдали — часи знаємо системи правительств. Руски посли казали: будемо стояти в опозиції, а другі: солідарно держати ся. Наступні опозиція і солідарність, як не було, і я був тою опозицією в тої солідарності. Рівні дороги ведуть до ціли, треба одваж одини дороги держати ся. Показало ся, що опозиція довела до ціли, треба, щоби всі і консеквентно в держали ся, — а то в рад державній була наша політика, в соймі ніша, а в краю ніша, тож плодів така опозиція не приносить.“

„Правительство, коли не рівно ситкувало ся Русинами як другими народами, польським, подавало за причину, що Русини не сит вірні державі: один сит „мосталия“, а другі соціалістами. А щоби поставити правительств могло зміняти ся, треба було в переконати, що в Русинах має відпор так як в другім народі в краю, в Поліках. Довго не було великої надії, щоби ми знайшли віру в правительств, — та наступив час, що правительств само обзавало ся до Русинів: що сит між ними, котрим нічо не має закінчити, треба лише заявити: хто они сит і як хотять вти? Коли они дійсно висказуть, що хотять підирати інтереси держави, то і Русини буд правительств підирати.“

Се стало ся за послідній сойм соймів. Справа розпочала ся не безосередно з мною. Звернено ся до мене, а я сказав, що если на тій дороз Русини добють ся своїх прав, то і не буду уважати на нічо, хоч би-м і унав жертвою, бо лише добро

і інтерес народу мушу мати на оці. Дня 24 листопада правительств краве запросило на переговори 6. Екс. митрополита, двоє русинів посолів, Мандичевського і Телишівського, предсідателя „Народної Ради“ Олекса. Огоновського та й ще кілька особ — і они від намѣстника почули ті слова: „Нехай Русини заявлять, що стоять на становиску правителств, то правительств буде их підирати“. Заявлено се не могло від кого нішого вийти, лише від мене, і то наступило 25 листопада. Я в бесіді своєї при бюджеті зазначив становиску Русинів. Я сказав: Русини стоять і стоять будуть на тій програмі, що стояли в році 1848, а котру підписали такі мужі, як Іхмювич, Борискович і другі. [Тут посол навів і повніть п'ять точок своєї програми.] Другого дня відповів п. намѣстник що Русини стояли на такім становиску правительств буд підирати.

„А о що мені дошло? Я знав, яка була система, — знав, що нам не довірили, що не оден Русин не має сміливості сказати, що він Русин, ходило мені о те, щоби ніхто не потребував бити ся і виступати ся, що налетати до руского народу. Знаєте, панове, з тій інтерпретації, котрої часті я вам перед п'ятьма місяцями розказав, як нераз прикро було хоч-би читальню аложити, як Русини були паражени в всякій прикритості. Мені нераз говорили люди: громада мала сировицю, а ми на Русина голосували, та одобрив нам. Я хотів зрозуміти, щоби Русини могли робити, що ему сит виступати, — далого я тую програму поставив. Жаль мені того, що проголошене програми не знайшло повного зрозуміння, а се тільки пошкодило справу руский. Сподіваю ся, що справа прояснить ся, і вже прояснить ся.“

Даруйте, що заговорю о собі, бо нераз підсудував мені фальшиво, що я ніби то маю на оці якийсь свої особисті наслідки. Я слугу 27 лѣт і мав дослужити ся вищою рангою, а скоро тільки і вступив на політичну дорогу, то я о вищу ранго не старає ся ніколи. Коли отворило ся яке місце, я говорив своїм колегам: „Подавайте ся, щоби не говорили, що Русинам не дають висших місць далого бо не подають ся“. А коли мене питали: „А чому-ж ви не подаєте ся?“ — то я відповідав: „Я посвятив ся нішій справі, отже щоби ніхто не міг сказати, що я посольства уживав для своїх цілей.“ Мог і я на тій полі вище станути, як би я був хотів перед шістьма роками, при виборах до ради державної, хотів би мене лише заявити, що я при не буду не виступати. — а я не пристав, прийшла вибори і я перемав. Більше не хочу о собі говорити, а хочу пояснити: на яком стані виступав Русини і як на нас дивили ся, — не виходжу з то, чи справедливо, чи несправедливо.“

„Вже від року 1848 правительств хотіло знати: хто ми і що ми? Вже граф Стадін, котрий сирівав нам, сказав: „Ви Русини, але то не значить що Ви Росіяне“. Так само і побіжний (не говорю о побіжнім намѣстнику граф Голоховець) але о тих намѣстниках, котрі нам сирівали, як гр. Менсдорф і бар. Паамартен говорено: „Бли Русини будуть стояти на тій становиску, то знайдуть відпор у правительстві“, а Паамартен сказав: „Бли Русини мають себе за одно з Росіянами, то і волів би Польським“. Пришов рік 1866, і одна руска газета впа на ту несправу гадку, що ми в Росію то оден з той самі народ. Здавало ся, що слова ті — дрібниця, а оно бо тато принесло лаха для Рус. Тогдшній міністер Васта сказав, що „если Русини мають себе дійсно за Росіяне, то треба завернути, если добро народу имъ лежить на серці“. Бушого митрополита запитала ся раз одна дуже висока особа: чи то правда, що більша част руского духовенства тигне до Росії? Тож щоби ми мали віру в правительств, треба було заявити, що ми народ руский, говоримо своєю мовою і плекаємо тую мову, котрої нас мати научила. То було коначне тиг більше, що вже в році 1848 так Русини заявили, та й в році 1870, коли Вудіх кравий скликав анкету, до котрої входили такі люди як пок. Лавровський, сои. Ільницький і Русини з другої партії, крилошане Петрушевич і Павликів — всі Русини сказали, що ми народ особний, самостійний; тепер власне прийшла пора — висказати наше становиско згідно з інтересами держави, а если одна сторона своє зробила, то і друга зробити мусить.“

„Межи нами а Поліками єсть негода, а доси правительств єсть одним сиріло, а против другіх звертало ся. Я сказав в сойм, що правительств не потребує вибрати межи нами а Поліками, — ми чужого не бажали, не хочемо одобрати ніх ах прав, але хочемо і свої права мати. Доси правительств стояло на одній відставі, а

чому не може стояти на обох? Дай Боже, щоби так і стало ся!“

„Князь церкви нашон, котрий доси тримав ся на боці, тепер готовий наші справи підирати і підирати.“

Част тепер прийшов невичайний для Русин галицький, ба і для цілого Австрії. Мають наступити нові вибори до ради державної, — а коли до того має наступити мабуть і зміна в політиці — то треба, щоби Русини мали заступників таких, котрі би уміли их прав боронити. Отже до сих виборів треба ся дуже приготувати, нї перед шістьма лѣтами, бо сї вибори мають більше значіння. Австрія мусить скривити ся у внутрі. Вже від кількох лѣт заносить ся на велику війну, і соціалізм що з-за границі переходить до Австрії, — тож держава мусить сконсолідувати ся, — зробити лад, бо де розлад, єварка, там мала сила.“

Під кінець перейшов посол справу кравий, котрі трактували ся в сойм. Намперед розбрав справу лікарів громадських, які сит уже в другіх кравях. Показало ся, що і у нас треба их завести, бодай в декотрих сторонах, де пакують беззастановно епідемії слабости (от як в пр. в Милуїчів). Бєла не спинити ся хороб, то винищити людськість. Далше посол вгадав про закон для міст, бо показала ся зла господарка. Закон ловецький не прийшов під ухвалу, бо правительств не уявляло ся з прохотом. Наконці посол вгадав про сирі в сойм: чи Русини-послови відно з трибуни говорити по руски, — отже тепер князь маршалок Сангунко, з руского роду, ринув, що Русини з трибуни може і по руски говорити, а тим признати нам рівне право з другими народами.“

Предсідатель о. Губчак отворив дискусію над справозданням посла.

Першій забрав слово о. Пеленський і сказав: „Вноу п. посол станув перед нами і дав справу з своєю діяльністю посольськом в сойм кравий, а коли ми абрані тому тижде в Калущі поставили его на кандидата до ради державної, то вношу, щоби кандидат сказав нам: як буде наших справ боронити у Відні? А відношу се на те, щоби хто не хотів закінчити, що ту вшло все на команду — одного або двоє людей.“

О. Н. Рожанський спротивав ся вношенню о. Пеленського. Посол наш — мовив о. Рожанський — не від ніш нам знаний; ми знаємо, що він уміє наш діл заступати, ми маємо повне довіри до него, то і вношу, щоби его від того убавити!“

П. Рожанського підпер п. Я. Коритовський і сказав: „Одним а двома людьми можна командувати, але коли ось тут кількості людей зоб'єднати заквітати повз то командирки тут нам ніхто закінчити не може!“ Господар Дуда з Верхню висказав в імени селян радбєт і подіку послови за вношене програми народної, котру всі селяне добре розуміють. П. Боднарчук з Калущі вніс, щоби висказати послови воступ довіри — і збори одноголосно та й одностойно се заявили.“

Преде о. Губчак вніс кандидатуру п. Романчука до ради державної — а збори одностойно в прийняли.

[Оваці для посла Романчука, які ще були по зборах подали ми вже онюди.]

До Русинів Борщівського, Городищенського і Заліщицького повіту!

Дорогі Брати Селяне, Всечестий Отці духовній! Важна хвиля наспіла. З волі Найяснішого нашого Монарха: маємо дня 2 марта 1891 приступити до вибору нашого заступника в дум державну, де всі послы нашого цесарства радити мають над податками, над рекрутами, над тям, яка волі для людей має бути, над соєю і сиронцею і над тям, куда гроші, котрі Ви за податки, семаї та маси платите, дивити ся мають.

Важка се справа Панове, отже порадились треба. На таку то раду сикнуємо Вась дорогий Брати до Товстого на четвер д. 19 лютого 1891 о 10 годині рано, де застановимо ся, чога нам від нашого заступника додати ся належить і хто ним бути має.

Сидіть же Дорогі Брати в четвер 19 лютого 1891 до Товстого на передвборче вче (метінг). Сидіть, бо част короткій, а противник не спить!

Од комітетів Заліщицького і Городищенського повіту: О. Алексич. — О. Рудницький. — К. Прокурицький. — С. Румейко. — П. Палагюк. — І. Крушельницький. — О. Григорюк. — О. Вилицький. — О. Шухевич. — Д-р Окуневський. — Боклачук. — Барабаш.

Дѣло

Виходять у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найвишшених книг“ виходить в авторстві, а в авторстві і п'ятиці на перекладі разом з Діалом.

Предплата і нисератія приймають: у Львові Адміністрація „Дѣла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газети у. Карла Людвига 8. У Відні M. Dukes, I. Schülerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollteile 8; Orpelt, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дѣло“ і нисератія за нисератія платити у Львові.

Предплата на „Дѣло“ з літер. додатком в Австрії: на границю: на цілий рік . . . 18 гр. на пів року . . . 9 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 гр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 гр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція від ч. 24 у. Баторія. — Рукописи приймають тільки на попереднє вистереження. — Рекламція неоплачена відомості не приймають.

Оголошення приймають тільки на пів року, однієї сторінки нисератією з рубр. „Надобавки“ по 20 гр. а. н.

Подарки чистять на по 10 гр. однієї сторінки.

Просимо уклінно о як найскорше надсилання передплати на рік 1891-ий і за леглостей за рік 1890-ий.

Выдавництво „Дѣла“.

Рухь виборчий.

Головний руский комітет виборчий у Львові на засіданні дня 18 п. ст. лютого поставив кандидатурою:

10. Олександра Барвіньського, професора учительської семінарії у Львові, на округ Броди-Кам'янка.

З Сокальщини пишуть нам: „Комітет передвиборчий сокальський поставив кандидатуру п. Вахнянина 12-голосою проти 2. Але не лише комітетом сучасно за Вахнянином, — по всіх селах люди лише о ньому говорять, а навіть кажуть, що не гарно би то було, що торік розбивався за п. Вахнянином, а сего року мали би йти за ним вибори. Одним словом, в Сокальщині кандидатура п. Вахнянина єсть найсильнішою...“

„Сего тижня відбувають у нас в Сокальщині вибори, а в суботу наступить „обрахунок совісти“. Але способи перемогти сих виборів може сего разу безперечно всіх задумати, бо не розбитися в ньому бди практично давнішню, коли п. Полянський за стебелу ханаз ся, мов той потапаючи... Але-ж тепер повинно бути навпаки. Таж дня 9 лютого з'їхався були в Сокаль Поляки в урядили навіть „агітувати“ за Русинів-народоносців. Се була дуже мудра ухвала, не в того боку мудра, що они би мали „агітувати“ між Русинами, але ми були певні, що „агітувати“ будуть між Поляками. А тепер десь навпаки. Роблять ся вибори — і ота навіть народовець заважають, а все нбм в страху перед кандидатом „Русской Рады“. А прецбм же повинно бути всім тям пам'ятати, а особливо п. старості, що у нас в Сокальщині москвофільство майже нема [60 тям чинь 4—6, виробить людей дуже правих, не можемо уважати за репрезентацію москвофільства в Сокальщині]. Коли ж панове Поляки сліди в глузі! Коли власне було збрань передвиборче і всім одностайно бажали мати кандидатом до ради державної Русина-народовець, хоч-би в против Рави та Жовки, то панове Поляки трубили, що kłóćka Lewicki i Jajus z drugimi za Moskałem agitują... Така невдоволеність отам річчя може така на

Полянках зметити ся, бо селянство наше може не в переконали, а в кражді політично, підкупи на всяке помірне в бдвернутись од своїх проводників, а тогди і який уступки не поможуть. Треба було, панове, дати нам тепер свободу вибрати своїх виборців, а були би ми переконали ся, якби ми мали, і була би надія на помірне до сильної роботи коло подвигів краю з нужди матеріальної і моральної...“

З Бережань пишуть нам: „Дня 16 с. м. зібрали ся в домі д-ра Чайковського в Бережанях делегати трьох руских комітетів повітових (з Бережань, Рогатина і Підгаєць) для поставлення кандидатури. Завантажимо до того збори ширше, скажемо лише коротко ось що: кандидатура зголошено чотирьох: д-ра Чайковського, адвоката з Бережань, судью Жегестовського з Підгаєць, респекта о. Бачинського і о. Джулявського з Лапши. Наряди не довели до ніякого результату, бо мзю 4-кратного голосування ніякий кандидат не достав більшої. З той причини запланувало серед селян велике обурення.“

„Того дня відбув ся також з'їзд ширшого комітету Русинів в Полянках в рад повітовій. З кандидатства річчя виступили д-р Чайковський і Зареба. Од п. Чайковського ждали Поляки, щоб він вступив до польського „коза“, але він рішучо відмовив, заявивши, що навіть центральний комітет польський такого бажання ніколи не висловлював. Потім вибрано тесейший комітет з 16, по половині з Русинів і Полянків, а той комітет, відбувши зараз засідання, заявив, що найбільше шансе має кандидатура д-ра Чайковського.“

З Долини пишуть до Dziennik-a Pol-sk-ого: „Дня 16 с. м. зібрав ся комітет передвиборчий і значне число селян з околиць сел до саль магістратова. Представитель п. Мазаракі, відкривши засідання, представив делегата центрального комітету виборчого, п. Северина Геніла, котрий алов представив зібраним кандидата п. Казимира Рудинського в повіт борбецького, а севі виступив свою кандидатуру річчя в лзиді польським і руским (отже два рази? Ред.). По промові лат. кошовця Бабина в Рожнятові, вибрано тесейший комітет з 22 членів. По довгій дебаті п. М. Витвицький, заступник бурмістра і владетель реальності, поставив кандидатуру Романчука. Судья Ковблявський з Болехова і д-р Поддуский, лікар з Болехова, заявили вимовити комітету болевського, що ціла Болевщина буде голосувати на Романчука. На те зажадав делегата центрального комітету (польського) рішучого заявлення, котрого кандидата будуть підтримувати, а більшості комітету заявив ся за Рудинським. По довгій розмові зачала слідувати ухвала, вручена делегатові на пись-

м: „Тесейший комітет передвиборчий в Долині заважав ся значною більшістю в першій раді за кандидатом п. К. Рудинським, однак в разі, коли-б кандидатура Рудинського не мала певних шансе перейти, зобов'язує ся одностайно підтримувати кандидатуру пров. Юліана Романчука з тям самим борюватися ничу, противу для обох народностей.“

З Борщівського пишуть нам: „У нас в передвиборчій роботі безлад. На завдання головного руского виборчого комітету у Львові кинулись деякі ширі наші патріоти по повіт, щоб скликати довірчому нараду та обдумати план виборчої акції. Завантажимо повітовий комітет та порішено на кандидата звавати п. Михайла Кульчицького, ад'юнкта суду в Коломиї. П. Кульчицький як великий інтелектуальний, честний на скрз народовець, тямить ся як у нашій інтелекції так і у народу ширкою симпатією. На случай, если би п. Кульчицький (чого не надієм ся) не прийняв кандидатуру, порішено запросити на кандидата д-ра Кости Левицького з Львова. О всім повешом повідомлено головному руский комітет у Львові і передових людей з повітів заліщицького і городняського. За кандидатами, повешоманними повешом, пішла і наша агітація.“

„Наразі дійшла нас чутка, що заліщицький і городняський повіти завняли комітет виборчий „независимий“ анб бд головного руского комітету анб бд „Русской Рады“ — і сей комітет клада кандидатуру на наш три повіти — д-ра Окуневського. Завантажимо мушу, що д-р Окуневський, відликуючи до нас письменно, з'являється до спільного діла, підписав ся „не кандидат“, чим і зробив свою кандидатуру безпредметною.“

„І се не маловажна річ, що маючи на думці кандидатуру п. Кульчицького, есентуально д-ра К. Левицького, поручивши наш комітет священикам-патріотам, щоб всім силами старались бути виборцями. Супротив кандидатури д-ра Окуневського знайдуть ся священики-виборці в превеликій колізії. Бо або голосуючи на д-ра Окуневського, не потвердуючи легальним головним комітетом руским, з тям же комітетом демонстративно абрути, або, бдгачаючись взагалі бд голосування, скривляють шансе вибору графа Борковського, польського кандидата, для Русинів, що наймечче, несприятливий. Всі ці колізії можна було оминити, если б Городнящина і Заліщики зволили були ласкаво порозуміти ся з нами, взяли клада д-ра Окуневського кандидатом.“

„Ворщів до урн виборчої клада тільки голосов, що Городня і Заліщики разом вять.“

„За несповна шість лть, т. е. бд часу послідніх виборів до „ради державної“, коли то нашим кандидатом був п. М. Кульчицький, значно підніслася Ворщівщина не

випущим трудом одиниць. Майже через половину наш священик — честний неопитний патріот руский. Мимо ворожніх заходів наших противників заложено много читальня, народ приходив до самопобави. Не мало заслуг положив в тій бдродженію ад'юнкта п. Кульчицький.“

„Вертаючи до кандидатури д-ра Окуневського, скажу, що ми перед послідніми подіями в сей самі думали, що як збдбностями так і добре заслужено у інтелекції та і у народу симпатією, д-р Окуневський для нас найбдповддйший кандидат. Не наша вина, що ситуація змінилася.“

„Що до агітації за польським кандидатом, то ведеть ся она по давньому. — П. графа Борковського зовуть побд-урядовим кандидатом та розсилають по всьм усядям юрбу найбдшою вартости моральною агітаторів, щоб добути на виборці самих Хрунів. Ся погана робота, навіть самими доброслачними Полянськими мерами, не удасть, бо народ загально не любить графа Борковського. Нас лише дивує, як може самі п. староста заліщицький брати участь в тій агітації? П. Ляховський настає, (се до відомости Б. Експ. н. пам'ятника), щоб народний учитель дали ся вибрати на виборці! Найби п. Ляховський пішов в науку до свого товариша по уряду, пана ч. к. старости борщівського, а той певно скаже нам, що повагу і значнє добуває лише „тактом і безсторонністю“...“

Не той.

Поважана Редакція!

Одповідно до допису в ч. 32. „Дѣла“ „З Сокальського“, просити магістрату о помірненні сльдуного спростованя:

Неправда, що літа виборча єсть стороння. Доказує, що літа уложена правильно, єсть се, що, мимо впливого студіюваня, уйдшли лише три рекламції мѣщан. В одній рекламції домагають ся спростованя помилки нисератією при имені виборця, замість Стефан — Василь, син Степана, а в двох зажадали вислати не уміщеного на літ виборця.

Не правда також, що п. Збівський, котрий, прямо навпаки твердженню корреспондента, бд 11 лть єсть урядником і бд 5-ти лть ставим урядником, именно контролором в раймаїстром мѣщан, заявив мѣщанам, що на даремно будуть доходити своїх прав, бо на его справоздань п. староста в двох мінутах одкине всі справозданя, — позаяк п. Збівський заявив лише одному Якову Семенови і Максимови Логинським, т. е. тям двома мѣщанам, котрі внесли рекламції о свої права виборці, на питання их, що бд (Збівський) уважав их рекламції за безосновні з той причини, що Семенови приписав після виказів податкових лише податок домовий 1-70 зр. а вищий податок ґрунтовий 8-8 зр. Семенови і его покійний мѣщ, а Логинському лише податок 2-05 зр.

Всі ці випади бд спростувати устат

Чічі. Образок з Галицкои Калифорнії.

I.

Львами вилежують ся на широкій печі в буторню, — крайня жидка виганяла его з курної хлівки до сусіди Николая Когутка, де знаходив усе, що годилося череву доматало ся. Прийде бувало не митий ат хрещений в самі добрий час, коли всі при мисл, возмє за ложку, бдуне домашніх і вєть без тямки. Вєташи бд стола, глать ся по обмєстим живот, плєще в удволенєм по нбм, як глздиня по виглєшмиз тєтє, і приговорює:

— То моя чічі! Похваля ся котре тямких бубнем! Коли-сь не годно!

Чічі та й чічі — підходили люде в Іванц Неумываний лишинь ся вже і до смерті Чічею.

— Йди Івануно! руш ся до! Видиш, там люде грошей тям бд жидів беруть, правники, бд справляють... Шемелічка квартами корал мѣряє, грѣшми як лалками бавить ся, а ти храниш та храниш, а з порохов ти не видаєш!

Таж упоминає стара родичка свого одного сина і кочергою жартом по клубях. Чічі по довгій промові, зводив ся в печі, силкуював передь себе — не пятаючи, чи мати передь ним, чи по-зад него стола, — бдгачає заткальничю, витгачє горщиче з сербаною, держав его так довго при роті, поки цѣлком не высунув. Позиварачав на пенкусу йду, глзнич матеріне капарство і садив ся знов остерожно на пѣч, поправляючи курманє подь собою, щоб було мѣкше.

— Не обинай бєтєги, — упоминала мати — бо задуму ся... хахи! хахи! хахи! о-й-йой!... бодя же тебе!... Накурив, свѣта божого не видаєш!... Дєсь у людей дѣти як дѣти, а ту одо, и тото вєродило ся... Говори

до него як до стовпа, а бд уже знов хрѣпѣть!...

Чічі дѣйствию не чув, що мати заходила ся бд судорожно кашлю, мало очі йй не висадали на верха, — бд спав на ново тєрдо, солодко, синь о новій поживі.

Забили у Николая Когутка вєпра, наробили ядерниц, а Чічі далі як приберє ся, вєть та й вєть! — а домашній дивав ся і пытають себе в дусѣ: коли тому буде ковед? Поті вєть, поті вєть, аж зачала его шкура свєрбѣти не на жарти. Вже не кѣчив послѣдню кашки, тільки просто до дому — і вє горячу пѣч з ходаками! Припарив жидів, хоче ще плєч, обертає собою на другій бѣк і — бебєх! упали челюсти, а послѣдній горщєк з саламахою поїшов також спати.

Заводить стара мати за челюстями, заводить за горщиком, ба і Іванц Чічі бачить, що але, на студєй сєрєднѣ не спить ся так смачно. Треба тому щєс зарадити! — думає, і поїшов у другій кєндє сєла подь муровану коршму — глзати за цєглою на челюсти.

Ждє стара на свого Чічу одєнь дєнь, ждє другій дєнь, — нема, дєсь утонив ся в Тєсманци, чи може упав до якого закону. Трєтього дня приходить до Николая Когутка, пѣв его, щоб вѣшов пѣтати або дав фєрєрєи вєтробити, — аж ту і самі Чічі... лєдво порбѣ перєстунив, тямй ослабєний, а жидѣ гєть дєсь дѣв ся...

Нбчє Чічі не мовить нѣ до своєка Николая, нѣ до заллєкєногє матері, лише просто до стола, рєчєртєрує пѣрѣ, спрѣтає у мѣзєка. Як же присунув другій, знов рєчєртєрує, став глзѣти на глздиню, дємагати ся мѣчєм. Дала Николаха мѣсєку смєтєни, Чічі вєть та й вєть, вѣмѣтє не мѣсєку пѣч з чєла пообтєрати. Як же спожив дєру божого так за кѣлька кєсарѣв дєбѣрѣх, збгнѣв дѣти з печі, вѣлѣв сам на сєрєдину, лєдєр ходаки подь стєлю і пытає:

— Знаєш, Никола, де я ходив?

— Повѣдѣ перше, то буду знати!

— За цєглою глзѣв на челюсти, вѣтєгнув з муровєнки три кусѣ, та жиди мєнє аловали, замкнули до пѣницѣ, лєдво вѣлабѣдѣв ся з нѣх кѣтѣв.

— Бог з тобою! Та подь шнѣхлѣром тільки цєглы, та й ота по цѣлѣм цѣнтєрѣ тільки вѣлєв ся з того, що цєрков бѣдуєвали, а ти подѣв аж до коршми і цєрєв дурницю асѣмѣв ся!

— Або-ж я знатѣ, що у тебе подѣ шнѣхлѣром є яна цєгла? Ота сидѣти мати на лѣвѣ, янй самі скажѣтѣ: казали, торкотали цѣлу нѣч, то я й поїшов...

— Що-ж ти робив цѣлѣх три дѣи?

— Вє арєшт сидѣв, замкєний. Зѣтєгнули до пѣницѣ, казали якѣсь тєстѣмєтѣ підписѣти, що ґрунт нѣлєка не продѣм, тільки Рахєров і Ворѣв. Були бє вєсѣди напєвно до бѣки з цѣлѣм, щоб мати з мєнє кров з пѣски, тільки пѣв Пѣштєтєр не дав мєнє.

— Не горєри таких дурницѣ! Дє можє на щєс такє підписувѣти ся? Тѣвѣ отєцє провѣдѣв тільки лѣтє процєс з Ворѣвою, а ти вѣ жидѣм заходиш вє гєнєлє... Нєхай Бог сохрани тєбє бд того! Жидѣ з тѣмкєм похитѣм нисєрѣм Пѣштєтєром вѣмѣтѣ Нѣмѣцѣв обдурѣти на всѣ бѣки! Щобѣ-сь не продѣвѣтѣ!

— Лєгко тобѣ казѣти „не продѣвѣтѣ“, коли цѣлѣ челюсти, а сєрєдинѣ ось яна тєплєнєка, аж мѣло...

— Або хто борєнитѣ тобѣ? Парѣ ся, кѣлька хочєш, вѣдѣ, кѣлька хочєш! — Але як кому дѣв бѣдѣ вєти не дадѣ, а тільки нѣстѣвѣтѣ зѣ-дѣлка кѣлѣч і тільки бѣчѣк довокєла — що було робити?

— Іванє! і видѣ, що ти запропѣстѣш бѣтѣковщину і мєнє скрѣпѣши! Жидѣв мати о мєжу, то клѣбѣтѣ. Бѣчинѣ, Зєлєнуговѣ, Шємєлєковѣ сусѣди добровѣльно поутѣкали з хѣтѣ, як стѣла гѣнѣва зѣ всѣх бѣков тєснѣтѣ...

— Нѣсѣ ти робѣш, що буде добє.

— Одѣ тебе то зѣлєжитѣ: що будѣтѣ

жидѣ давати, а тобѣ заплачу зѣ надышєнєю тільки не крѣди мєнє. Всє жѣмє сєму сєродѣти, нѣжє нєхрѣстовѣ.

Не сказѣв Чічі на сє нѣчѣго бѣльшє, позѣвѣв кѣлька разѣв якѣсь висѣкѣм дѣшкѣм, а нєвадовѣ акѣмє хрѣпанє глѣшило роѣмову хѣтѣм, а дѣти тєпѣли сѣбѣ на ухѣ: „Вѣйко вєсє кѣнѣчку до фѣбрики...“

II.

Повѣхѣли гѣсѣдѣрѣ на полє, позѣкѣдали руки, тумѣвѣтѣ, пытають одєнь другѣго: що то зѣ того будє? На загѣнах Іванѣ Чічі жидѣв тѣмѣ-тѣмєна, кудѣм спѣють сѣ... тѣчѣ, дѣлѣтѣ тѣчѣ, а шѣрєкѣтѣ, вѣлѣдѣють сѣбѣ розумѣ до головѣ, учѣтѣ сѣ... Та вѣжє нєхай бѣ на Чѣвѣмѣ полѣ кѣдѣли чѣсєнѣком з дѣбѣлєк, нєхай бѣ парѣдували на кѣнѣчєкѣ, за носѣкѣ... нєхай бѣ прокѣнали сѣ тѣх кѣлькѣсѣтѣ мѣлѣ крѣз зємлю і вѣлѣли другѣм бѣком до Амєрикѣ, щобѣ тільки на другѣ ґрунтѣ не лѣзли, не глѣбили по полѣ тѣй „лѣтѣ“ висѣкѣний, не сѣмѣли вѣ нѣчє камѣнє вєсѣдѣ, дє не трѣба!... І зѣ бѣтѣ, и зѣ бѣтѣ тєснѣтѣ і лѣзѣтѣ вѣдовѣж, по-вѣрѣкѣ, вѣсѣкѣтѣ — не пытають шѣтѣлѣсѣни, Богѣм зѣв нѣх! А кричѣтѣ на котѣрого, то бѣтѣ щє гѣрѣше дѣчє твою прѣцѣ, трѣтує по зѣсѣвѣ, не зѣжѣжє на тѣбѣ криѣтѣ, на твою грѣзѣтѣ, а кѣдѣш за котѣрым пѣтѣкомѣ, грѣдѣмѣ, так зѣв зѣду за тобою кѣлькѣдєсѣтѣ чѣрѣвѣв зѣлѣтѣтѣ сѣ, вѣчє зѣ подѣ зємлѣ вѣрѣстѣтѣ і „абє! абє!“ кричѣтѣ, сѣмѣють сѣ і лѣдѣтѣ тудѣ, кудѣ першѣй нѣтєлѣпѣтѣтѣ сѣ, робѣтѣ то сѣмѣ, що першѣй робѣтѣ, а ти вѣтѣ своѣй рѣсѣцѣтѣ, грѣзѣ сѣ, пѣуни нѣх зѣлѣтѣтѣ так зѣрѣтѣ на мѣсѣцѣ, нѣхѣтѣ за тобою не уѣмє сѣ. нѣхѣтѣ на добє не порѣдѣтѣ!...

Щѣ то нєхрѣстѣ прѣхрѣтѣтѣ зѣмѣтѣтѣ вѣдѣтѣ бѣдѣному хлопѣю! Отѣ и ту поїшли сѣбѣ: або кѣнуѣтѣ ґрунтѣ оѣмѣжѣнѣкѣ Чѣвѣнѣх, а его вѣ сєрєднѣ дѣтѣмєно до дурѣю, або кѣнуѣтѣ дурѣю Чічі Іванѣ, а тѣмѣтѣ будѣтѣ мѣсѣлѣ продѣвѣти зѣ пѣвѣ-дѣрно. Но хлѣни сѣрѣдѣ сѣ, вѣгуєвали, а они кѣнѣли полѣ Чічі,

дописи, дотикаючи поучення референта і уступів, після якого уряд бурмістра в Сокалі не має атеурною д. к. старостів, — щоб одиниці не перейти рами спростована, обмежає ея Магістрат до вказаня на припис §. 52. обов'язуючого в Сокалі закона громадського, після якого справи порученого круга діяла громада, до котрих належать справи виборчі, полагоджує бурмістр в способі законом приписаний або властими указаний.

Магістрат кор. відлн. міста Сокала, дня 12. лютого 1891.

Д-ро Вайдо.

Окружники Преосв. еп. Пелеша.

Вістник Станіславського Епархіал. ч. III. зь сего року під днем 14. н. ст. лютого приносить окружники Преосв. єпископа станіславського в справі руско-народної програми і виборів до ради державної — в доповненню до окружника всіх австрійських кат. єпископів, оповіщеного Преосв. еп. Пелешем під днем 9. н. ст. лютого.

Преосв. єпископ станіславський, згадавши на вступі про послання всіх єпископів, каже: „Особливий наш тукраєвий стосунки поводують мене ще раз до Вас, Всещестий і Возлюблений во Христі Брати і Синови, лише короткими словами відозвати ся — а потім перейти до розбору „традицій“ Галицького Руса, в які котрих належать Русинам приступати до виборів. Насамперед підносити вправа церкві, потім державі австрійській, а опісля каже [наводимо дословно]:

„Далше доказує традиція Галицького Русинів, що они по всі часи високо цінили, стерегли і берегли руску народність як самостійну так і в російській як і польській і друбу, а всіми силами старали ся о зради більшій руской народності і руского — малоруского — языка. Не хотіть мислити ані часті не позивали наводити обширний розв'яз в тій загальній руской і заміаня заслуженої Галицької Русинів. Згадаймо лише а бл. митрополита кардинала Левницького, котрий ще в 1816, як єпископ перемиський, оснував „Товариство для племена малоруского языка“, і его забіги помімо деших противностей осягнули хоті по части пожелану цілі, бо вже в 1818 розпорядило ц. к. правительством, щоб руский язык в школах народних належало уважати і племяно. В тій самій дусі діяла і трудя ся незаб. пам'яті єпископ перемиський Іоанн Свйгурський, а бл. п. загально почитаний митрополит Григорій Яхимович видав в 1858 як єпископ перемиський, рішечем зь дня 13 листопада 1858 ч. 3015 до підданого клера розпорядження, щоб той же в проповідях і всяких науках церковних уживав чисто-народний язык. В тій самій дусі освідчили ся в 1848 всі найзнаменитші і найзаслуженіші Галицькі Русини, і в тій дусі діяли і діють их наслідники так духовного як і мирского оселю.

В найновішій часі остало тоє переконання торжественно заявлено в соїм в званій відозві до Русинів Галицьких підписаної через всіх руских єпископів, до которого я радо і з широго переконаня приступив, бо ще року 1886 мав я способності все, що в згаданій відозві як програм Галицьких Русинів поставлено, ясно і недвозначно висказати.

З того, що до тепер сказано, слідує, що бжд кожного кандидата на посаду до ради державної его виборці мають право і обов'язок вимагати, щоб він був не тільки по имени, але дійсно щирим католиком і заступником нашого св. гр.-кат. обряду; щирим і вірним підданим і патріотом ав-

стрійським, щирим і вірним сином руского народу, бо тоді кожний побла своєю силі причинити ся також до загального блага мйчанства і селянства.

Вибір таких послів завести зь ласки Его Величества нашого наймилостивішого цесаря бд виборців. Тому ж на кожній тяжкій обов'язок вати живий і чиний уділ в акції виборчій. Од того не можуть і Всец. душпастері відгинути ся; протинаю, они як бдц і безпосередній провідники вірних, их душпастерству поручених, обов'язані вірних о величій і важній значенню сего справи поучати, потрібний ради і вказівки имі уділяти, і також самі в акції виборчій, очевидно зь пастирською розторопністю чинний уділ брати, бо они сдуть не тільки слугами церкви, але також обывателями краю і держави. При тій най мають перед очима слідує мною ще в 1887 висказані засади: Най як слуги Бога Вишнього не шукають політичних занять, но як такі най боронять прав церкви, і най старають ся, щоб тін права бдт вей захований і бдт нікого не була нарушеній. Як обывателі краю і держави най виконують свои права горожанські для блага церкви і держави; не повинні про-тоє зь засади бдт гати ся бдт всякою політичною і автономічною діяльністю, но також не нахилати ся до неї. Далшого не стоить нічо на перешкоді, щоб Всец. душпастері брали чинний уділ в виборах до соїм краю і до ради державної, а если мають тільки способностей, також як кандидати виступали, очевидно без пристрасти і намітливости.

Ідти про-тоє, Возлюблений во Христі, во имя Боже до урн виборчої і вибравте таких мужів на послів до ради державної, котрі сдуть:

а) вірними і незрушними силами св. кат. церкви і єи видимого голови, Бго Св. папи римского, і сдуть готові при кожній сподобності права св. кат. церкви і нашого св. греко-русского обряду боронити і захищати;

б) вірними, щирими і незрушними силами і підданymi могутим австрійським монархії, і як такі сдуть готові всіми силами старати ся все ділати, що для блага краю і держави сдуть потрібне і користне, і стреміти до того, щоб межі многими австрійськими народами запанував мир і згода;

г) вірними силами своєю матері галицького Руса, котрі сдуть готові доложити всіх сил, щоб наша пята малоруска словесність чим раз більше розвивалася ся, і всюди належачі їй права осягнула;

д) вірними і совісними приятелами і заступниками своих крайов, котрі их до ради державної вислають, і готові стреміти до того, щоб моральний і матеріальний добробут наших мйчан і селян щораз більше змагав ся.

Таких мужів вибравте, Возлюблений во Христі, на послів до ради державної, і коли знаєте, що они мають всі наведені свойства, положіть имі ще на серце слідує: В мнгоплеменній австрійській монархії жити під милостивим скинстром Бго Вел. нашого цесаря і наша різничі народи, о котрих блага Бго Величества усильно і зь самоотверженем старає ся. Но для осягнення тої високої цілі сдуть доконче потрібне, щоб всі ті народи зважно порозуміли ся, і під прапором Бго Величества „соединеніи силами“ до осягнення загального добра стреміли, хотіли би при тій прийшло деякі почастий бажаня зашкити. И у нас в Галичині живіть два окремі, самостійні народи, Русини і Поляки, котрих зважний одио сини, як відомо, сдуть часто нежеланий і впроді для обох народів шкідливий. Многочасу і сил марує ся на зважній борбі, а на тій горі і також терить моральне і матеріальне добро обох сторін. Най же

про-тоє всі послы пам'ятають на давню, але вічно правдиву засаду: „Згода буде, незгода руїнує“, і най ділають в тій дусі, щоб и у нас в Галичині запанував мир і счастливий спокій.

Дописи „Діла“.

Зь Добромильського.

Славив ся давніше своими урядами, політичними і автономічними новіт турецький, і дописувателі разь сказав, що подібного новіт нема другого в цілій Галичині. Тимчасом знайшов ся ще другий, т. е. новіт добромильський, котрий перевишав ще новіт турецький під кожним виглядом. А щоб сдуть хоті троха о правді переконав ся, то на сд разь тільки дуже побіжно рвчь предствалю.

Зачу бдт конскрипція. Ц. к. старості поручало перевести урядников бдт старостів. Зінгерові конскрипція в кількох мйценостях. И як же він єи переводив? Ото де прихвтає, то наразь казав скликати цілу громаду, щоб як найскорше гроші збрати і далі вхати. При так великій згромадженію людей, розуміє ся, мусів бути натові — тогди п. Зінгер втручався людей за двері, а що надалі глоти їх не міг скоро уткати, то п. Зінгер кулаком товк у карк, щоб брзо голова звільна ся за двері, а колином в плеті, невста-ж понамазав „сорокатыми гадинами“, тільки не знати, чи так до конскрипції затягав, — сего трудно було дослідити, бо коли один господар хотів подивити ся до писма: чи бдт так писмо, як називав, то дбав ся у лице, що вже самого пана не видіти, не то писма. [Се було в селі Добрий.] А може бути, що п. Зінгер єсть акій из славіянських натуралістів і справді дослідив який „подобі“ невстає до гадів, бо побояв ся, щоб его ті гаді не покусали, не добичував конскрипції на мйці, тільки наказав, під загрозю кары грошевою, другого дня прийти на собою до Барча, котра єсть віддалена 2 1/2 мйлі. Но коби на тій конці, але з то-го може ще горше вийти, бо тепер кожний муж, котрого жінку узнав при конскрипції за сорокату гадіну, тотот подавати о розбді. И той бдний селянин не досить, що сам заплатив бдт свого вумеру 15 кр. за те, що его записувало, ще був трактований низше скотини.

Що-до судів, то вачу бдт бречко. Той суд який бдний, що навті не має за що купити собі навті календаря годного — и здаєсь, рефлексуєсь усе на паміть, коли як сдуть припадає. Оже свята польскі добре знає, бо самі суди єсть лат. обряду, свята жидівскі видіть очима в мйсті, коли жиди святують, а що-до святи руских, то ту вже трудно єму прихотіть всі сямітати, дагто дуже часто вивчає терміни Русинам в свята рускі. Називає самими людьми сирікрило ся — в свята по три мйлі волочат ся на терміни, тож на се дуже бдказують.

Що-до автономії, то тая в повіт добромильській вже так розширена, що не треба їй нічо додати ані утати, хба цілком висті. И повіт добромильський слово „автономія“ перетовкує в як найширшім слова значені „самі оден“, бо особа п. Тишковського єсть — ціла автономія. Ов чіа то при виборах до ради повітов, чи на посаду до Відня, або до соїм, — єскаже: „Я так кажу і хоті“ — и вже рвчь скічена, нема що апелювати ані обивателі ся, бо хто би посмів відозвати, то нехай оглядєсь, бо обрвє! Оже в тій повіт нема вибору, тільки наказ зь гори, а решта — тільки формулка. Одно лише похвалєне зь стороны повіту, згадано п. Тишковського, що кожний виборець дбав на дорогу по 8—10 зр., тільки що тая ремунація не єсть пропорціонально розділена, бо селяне все кажуть, що тамтій більше дбав, хоті єму не треба грошей. А може хто зь світа запитає ся, як може тамтій хто кого бити, коли єсть ц. к. старості, єсть жандармерія на стражі, а властиво повинна стоїти? Та старості стоїть, і жандармів більше на той день спроваджуєсь, але на те, щоб люде не порозуміли ся межі собою і, бороні Боже, на кого иншого голоє оден не уває. И не тільки жандармерія стереже порядку, но и всі жиди мають „наказ платиний“ — усе підозривє вивозч зь мйста, а до того п. Тишковський єсть сириваджє своих козаків, котрі дбавт про его особу. А сдн хто тому не вірити, то нехай оть прибуде до Добромиля 2-го марта, коли будуть вибори до Відня, а переконаєсь о правді. Тільки остерігаю, нехай не важить ся прийти в той день на ринок, а най тільки за мйстом собі стане на якій горі і через ліяну обсервує, бо не рвч, чи зможе зь мйста вийти о своих свлах...

Мав побіжно описаний повіт добромильський, а далше буде вже подрбніше...

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

У Відні появляють ся тепер як кілька днів нові вїсти о якійс дімісії в міністерстві. Так розбіжлась була перед кількох днями вїсть, що гр. Фалькенгайн подає ся до дімісії а на его мйці має бути именованій міністер вїнаєв гр. Николай Волянський. Гр. Волянський був на прі у гр. Тафого в готелі Сахера, на котрім бул також гр. Бельведі і гр. Гогенварт. То мибуть дало причину до повисої поголки. Вирочбм — каже Politik — нічого

динного, що розбіжлась така поголка, у нас все можливе а на доказ того най послужить факт зь давних часів. Літог 1875 р. бдбував ся також прі тогдшніх міністрів Ад. Аверсера, Ласера и др. у Сахера в Пратері, а на тій прі був також оден незнакомий чоловік. Газети згадуючи про той прі, не знали нічого розказати про того незнакогого гостя; аж в дм дн по тій появило ся в урядовій газеті бдручне писмо цесаря, що зачиналось бдт слів: „Любий грає Мансольд!“ Тимт незнакомим був отже новий міністер рблвнств.

Pest. Lloyd обговорюючи ситуацію в Чехах каже, що коли вже признає ся лївнці право до встановлєня, то против поступованя молоді-Чехів не можн нічого сказати. Коли-б чеський народ потрібував репрезентации, що не ставала би все на голову але на ноги, то мав бы таку репрезентацию в старо-Чехах. Але видко, що чеському народови навчувати розумний првід і єму забиваєсь скрайностей и експедіт. Тому не повинний молоді-Чехи инше поступати, як поступают. Вирочбм на Грегрові треба мати вгляд, бо они вже тепер мають заслуги. Они довели до розв'язаня ради державної, розбили зєднаний обрчь правіт, викнули Дунавського и бдхнули гр. Тафого бдт славіанськом політики и то не зь аби якимт успіхом. Питанє лише, чи народ при виборах докличить, що розпочали радикальній політики, имено, чи аруйнує всяку гарантію, що Чехи мають право вливати на судб держави. То єсть рвчь певна, що Чехи будуть лиш пасивними учасниками, коли вшлють молоді-чеські послів. Правительство гр. Тафого — каже згадана газета — то послівна проба, яку робити ся з Чехами в против молоді-Чехів а бдтк „пропала чеська слава“. Партія Рігера не лиш на пострах каже зь бдвєй виборчій, що настала критична ситуація. Згадаю про конвєнції союзнїков для Чехів значить прихильності для коаліційної політики міністерства и готовь до сдблїон работ зь угрєбними Нмцями. То не значить нічого, що старо-Чехи говорять, що будуть противлятєсь централістичній політиці и обмеженю автономії крайів, бо минули вже часи, коли в Австрії можна було управляти після старон нмєцко-ліберальной шалбони. Нмці прдї самі зломали ту тенденцію своєю окремою угодою.

Для російських жидів вистав бдвє в Австрії, а головне у нас в Галичині, де для них був доса рай. Правительством австрійським хочє очевидно придержуватєсь тої пословиці: „Бьмь ты моего жиди, то я буду бати твоего“, бо ось що пише Pol. Corr.: Чотирі роки тому назад вносили були промислові круги одного пограничного повіту в Галичині жалобу до міністерства торговлі, що приходять зь Росії російскі піддані, що займають ся вєлькимт промислом, роблять имі кряду. Міністерство торговлі звернуло в наслідок того увагу компетентних властей, що російскі піддані, коли хотять розпочати в Австрії якийсь промисл, не потребують на то формального привоєня, а повинні лиш дати доказ формальної уступки зь стороны Росії, котрого то доказу вимагає §. 8 закона промислового, а в такім случаю будуть що-до розпочатия и виконувания промислу стоїти на рівні з мйценными жителями. Однакж бдт того часу показало ся, що російскі власті роблять австрійським жидам що до виконувания промислу далеко більшій трудности и длгатов жидів російських в Австрії треба трактувати після §. 8 уст. 2 закона промислового, вимагающего формального привоєня до виконувания промислу. Таку інструкцію одержали правительств краєв в Галичині и Буковині, при чім додано замітку, що повисої засади треба придержувати ся доті, доки будуть истиувати дотепершні бдосєни що-до поступованя зь австрійськими жидами в Росії, а наколи-б в тій бдосєнах мала вистати яка зміна, то буде вдале далше розпорядженє що-до примієня засадничого постановленя.

Идея котрон двигателями були колись славний воїнскі козак Ашїнов і архімадрят Паїєй в Росії, видко не єе зовсім загубла, бо знайшли ся люде, котрі знов єи обднали и хотять шукати собі лаврєт в далєкій Африці. Видко, що в Росії не перевели ся авантюристи, коли завітє Ашїнова знайшов ся якійс Машков. Зь Петербурга доноєть имено, що тамтій якє три особи обднали на ново гадку російскіи експедиції до Абессїніи а провдирєм тої експедиції має стати поручик Машков. Мабуть експедиція вже зовсім готова до дороги, коли як доноєть, має вбрати ся до Африки вже за дн неділі.

Повисла вїсть була бы може и без всякого значеня, бо рвчь звісна, що авантюристи знайдуть ся вєсюди а тмь більше там, де, як в Росії, можна люде легко дурити и єсть бдт ког втуманити грош — Ашїнов був полт тмь вглядом майстром; але може застановити друга вїсть. Ого доноєть зь Парижа, що тамтій появляє ся сини днми воїнськми козак Ашїнов, котрий — як звісно — хотів свого часу закласти російську колонію в французскій поєскості коло Обоку в Африці, щоб в бдтм перебрати ся бдтк до Абессїніи. Привід єго до Парижа звернуло загальну увагу на себе. Figaro застановляє над так несподіваною гостіною и каже, що Ашїнов привхав хба для того до Франції, щоб свят мйб дозвдт ся о пошнй правді в справі славного бомбардованя форту Сагалльє через француску єснаду.

Сими днями видав цар указ, щоб корреспондентів російських га-

знайшовши его на печі — ба п, не на печі, а на горітк учнику, як краєв цєду зь коршми, як витяг два кусники звітвон жовтот глави зь муру Дувадевого, окарбового, — и так виходували нагду: кару дарувала єму, грунть купили бдт него і добре заплатили, щоб кожний знав, що не дурно стали властителями. Та жидовско не пропаде! Ту Чічі Іванови заплатили тєсч, а ту вже бдт Николая Когутка взяли чотирі тисяч лише за саму лїяну, щоб не конали ям під его хатю...

Добре Чічі заплатив спокони Николаєва Когутка за то, що тільки лїтв начиняє працею его свдї ненаситний живіт, звичайно, як вродит платати: ти имі хлба а они тоб каміня...

— Ох Чічі, Чічі! та що ти зробиєш? Чому нас не держав ся? Ты нас утопив через свою дурну гандарку зь світовими мантиями! — говорять гадз.

Чічі вивіряє ся на них та питає: — Кого-ж утопив? А оть вы всі до одного стоїте! — и усміхєє ся, мов-би не знати яку мудрість сказав.

Люде списають плєчима, ганьблять, картають, а бдт як би не чув сего. Постойте, постойте, повість „Богє здрові!“ и іде то до Ворони, то до Рахера зь своим адвокатом Паштером на свйє пиво...

Та вже Чічі не покаже носа до свого свояка Николая Когутка, знайшов собі нїшу практику, нхт би є не пригадав; у тов Мадарки під самимт мйсом, що має дві пухлаті вучки на бдданю, а вміє єму догодити борщєм квасним і капустаю, — там єго квартира, зь Паштером сідать, а так виває ся, так того передь собою носить грубе, — не понають его свдї!

Чічі аєманициуєв ся: де який бднуєт, храм зь околиці, — бдт возом завиджє коло церкви, стає коло обарників, колатьє,

а дівчата красавиці кругом него як бдєнскі голубки, заривають ся, хичотуть, а на своих косомь глїзають, поомішкую ють собі зь грубцями. А бдт думає, що і бо а за ним так пропадають, бо то не на жарти прибрань ся; все на імь зь бдєнського картану, євже аж шелестєть: сорочка курта, тільки коничи зь-під широкого ремєня виглядають, гузлы и каштань також зь швабцими, а грубнє тага, що в коршмі на мукаках, як нарубнх попросьт, щоб зь котрою обернуєт ся, то тільки бдт сам, — для других нема мйєці.

Тиснуть ся дівчата до Чічі, а кожда зь якимсь дїлом: щоб купити то коня, то гуску, то обручку, то хрестик, а нарубнх слухають, кожний на свою дїлять ся и знає, що то до него пє ся, не до Чічі.

А Чічі такий гордий... усе тільки:

— Що? що то?

— А як же Івануно? — питають ся дівчата, — научіть нас, научіть! поправмо ся!

Чічі, так заатакований, виймає зь-за пазухи обарник або кусє медваница, ушнє пушкми и хоче то, що єму вже найліше сподобало ся, просто до — рота...

Дівчина засоромил ся, червоніє як мак розцвілий, сльозе, а другі сміють ся, регочуть, аж любе.

Та Чічі гордий зь сего, що такий дотепний, що вміє ціле товариство бавити, а всь до него лишуть, як до меду бдблє.

Лїтв кілька нарубнх в той спосб и честував дівчата до кусником обарника то медваница, и не дотривував ся, що зь него собі кину, що жадна зь них була-б не пбїшла за него, хоті-б їй був куку, як Чорного, не то медваниць, але і золота пасмив...

(Далше буде.)

Именованія, перенесенія, конкурсы и пр.

— Именованія. Д-ръ Гохегеръ именованъ на-
дзвичайнимъ профессоромъ черногородского универси-
тету. — Шесть сѣдѣній въ министерствѣ спра-
ведливости на мѣсто д-ра Штайнбаха именованъ
п. Крадъ фонъ Крадленбургъ.

Телеграммы „Дѣла“.

Пештъ 19 лютого. Гр. Емануилъ Ан-
драшъ поставилъ вчера въ парламентѣ внесе-
нїе, щобы наслѣдники принаса угорского
Шмора не проживали въ Остригомѣ, але въ
столицѣ, де будуть мати завѣдгы повагу пра-
вительства передъ очима. Министръ просвѣты
Чакій заявилъ тогда, що правительство при
обсадѣ принасовского престола дастъ лишь
тому епископу апробату, котрый згодить
ся проживати въ Будапештѣ.

Цетинье 19 лютого. Правительство ту-
ренке высладо два батальоны на черногорскую
границю, щобы тамъ зробили порядокъ зъ Ма-
лосорами.

Брукселя 19 лютого. Головна рада ро-
бѣтниковъ ухвалила оголосити на день 1 мая
загальний страйкъ, коли до того дня не буде
заведено загальне право голосованя. До страй-
ку зголосило ся вже 125.000 робѣтниковъ
въ коньяльяхъ вугля, 50.000 робѣтниковъ зъ
фабрикъ сѣлава и 100.000 другихъ робѣтни-
ковъ.

Парижъ 19 лютого. Вчера открыто най-
высшу раду робѣтничу при министерствѣ тор-
говлѣ. Задачею рады буде мирити робѣтни-
ковъ зъ фабрикантами на случай конфлікту,
управляти платню и т. д.

Мадридъ 19 лютого. Студенты уни-
верситету зробили губернатору величезну де-
монстрацію за то, що бы не дозволивъ имъ
зроби оацію ректору, котрого выбрано
сенаторомъ.

Петербургъ 19 лютого. Въ радѣ дер-
жавной веде ся теперь парада надъ реоргани-
зацією ополченя и опосля прийде подѣла
реформа маринарскя, котра має бути збѣль-
шена.

НА ДОСЛАНА.

Закупивши бѣльшѣ рѣчей церковныхъ въ
торговлѣ пп. Е. Левицкого и Ф. Перлика въ Пе-
ремишлѣ, есмь якъ що до дешевости цѣны такъ
и що до доброты рѣчей вполнѣ доволенъ, то-
му могу смѣло припоручати сю торговлю всѣмъ
тѣмъ Вирен. Отдамъ духовнымъ, котрымъ ще ся
ново отворена торговля не зѣбѣтна.

Левъ Лазурковичъ
парохъ въ Бѣльсковѣй вѣншѣ.

Курсъ Львовскій

въ днѣ 11. и ст. лютого 1890.

Акція за штуку безъ купона	Плат. (Кад.)
Зелѣз. гал. Кар.-Людв. по 200 ар. и к.	210 50 213 50
Зелѣз. Львов.-Чернов. по 200 ар. и к.	230 50 235 50
Банку гал. гал. по 200 ар. и к.	305 — 308 —
Банку кредит. гал. по 200 ар. и к.	— 216 —

Листы заставны за 100 ар.	
Банку гал. гал. 5% и к.	100 85 101 50
Банку гал. гал. 5% и к. в. вышло	— — —
зъ 10% прем.	108 85 109 55
Банку гал. 4 1/2% и к. льв. 50 л.	88 25 89 95
Банку краев. 4 1/2% и к. льв. 51 л.	98 65 99 35
Товариства кредит. гал. 5% и к.	— — —
Товариства кредит. гал. 4 1/2% и к.	97 70 98 40
Товар. кред. гал. 4 1/2% и к. льв. 41 1/2 л.	95 50 96 20
Товар. кред. гал. 4 1/2% и к. льв. 52 л.	99 75 100 45
Товар. кред. гал. 4 1/2% и к. льв. 56 л.	95 10 95 80

Листы довжнѣ за 100 ар.	
Гал. Зав. кред. сел. 3% и к. (данн. 6%)	60 — 62 —
въ лѣтѣ.	— — —
Гал. Зав. кред. сел. 2 1/2% (данн. 5%)	53 — —
въ лѣтѣ.	49 — 52 —

Облигацїи за 100 ар.	
Инденизац. гал. 5% и к.	104 30 105 —
Гал. фонду пропанаційного 4% и к.	92 60 93 30
Комунальн. Банку краев. 5% и к.	100 75 101 45
Позичка краев. зъ 1883 по 6% и к.	104 50 —
Позичка краев. зъ 1883 по 4% и к.	98 30 99 —

Львовъ:	
Мѣста Кракова	22 — 24 —
Мѣста Станиславова	28 50 30 50

Монеты:	
Дукаты цѣсарскіи	5 35 5 47
Високоподоръ	9 — 9 16
Пѣвильперилъ	9 35 —
Рубель сѣрый	1 35 1 45
Рубель паперовый	1 33 1 35
100 марокъ нѣмѣцкихъ	55 90 56 50

Надоселане.

Найдешнее жерело предметѣвъ оп-
тичныхъ у Львовѣ

подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (платъ св. Духа)

напротивъ головного одаку.

Окуляры, цѣптеры, барометры, термомет-
ры, микроскопы, машины электричскіи,
рабѣтныи, и т. п. по цѣнахъ найдешнихъ. Репара-
ція найдешнее и найкраще.

Замовленїя въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“
подѣ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Всякий паперы цѣнный

также листы заставны Товари-
ства кред. земского, банку кра-
евого, банку ипотечного, облигацїи
пропанаційны, ренты, прїоритеты
и т. п.

продаж по найдешнейшѣмъ курсѣ

Августъ Шелленбергъ

адмѣ бѣнковой и контора вымѣны
у Львовѣ.

Выдаются газеты львовскія „Набѣла“,
Пренумерата цѣлѣрѣчна на провѣн. 1-80 зр.

Пѣвецъ

зъ добрымъ, чистымъ и звучнымъ
голосомъ, познакомленый зъ ри-
туаломъ церковнымъ, похвѣн-
ный 3-мѣсячный курсъ въ Дени-
совѣ теоретично, та маючій 6-мѣ-
сячну практику гл҃ада мѣсца и въ
бѣльшѣмъ мѣстѣ або недалеко бѣль-
шого мѣста.

Адресъ: В. Боровскій въ
Борщовѣ, почта въ мѣсцѣ.

Черезъ Администрацію „Дѣла“

можно заховити за зниженоу цѣну
отѣи книгѣи:

Фавель, трагедія І. В. Гетого,
въ перекладѣ Ивана Франка, зъ пе-
редмѣтъ слономъ и повѣствованіи. Цѣна
звичайна въ 1 ар. 50 кр. на 1 ар.
(въ рекомендаціонноу перекладѣ 1 ар.
15 кр.)

М. Развекій и росейскій на-
сѣлавникъ, Корнелъ Н. Устияновичъ.
Цѣна звичайна въ 80 кр. на 50 кр.
(въ рекомендаціонноу перекладѣ 65 кр.)
Хто замовить обѣ книжки на-
равѣ, одержать ихъ за цѣну 1 ар.
60 кр. разомъ уже въ рекоменда-
ціонноу перекладѣ

Помѣнять тѣхъ обѣхъ книгѣвъ
уже нѣло, треба посѣдити въ
заповѣдѣи.

Добрымъ побрѣдничкомъ школь-
нымъ въ народныхъ школахъ, пер-
шихъ классахъ гимназій и учитель-
скихъ семинарій есть безплатно

ПРАКТИЧНА НАУКА

„Руской правописи“

Г. ВРЕЦЬОНЫ

учителя взоронѣи школы зъ рус-
кимъ языкомъ выкладовымъ въ
ц. к. унѣвѣрситетской семинарій муж-
ской у Львовѣ, выдана въ 1888

роцѣ. Мѣститъ въ себѣ много гра-
матично стилистическихъ при-
рѣвъ, диктавань, задачъ, выро-
бленъ, вѣрвань, оповѣвъ и оповѣ-
данъ. — Цѣна 40 кр., а въ пе-
рѣсмаклоу 45 кр.

ІСЪЧКАРНЪ!

Зъ пальцемъ на 3 ножи и зъ двома колесами по 28 зъ доставноу
Зъ 2 ножами и однимъ колесомъ С. С. Х. ар. до станіи зо-
Малъ зъ однимъ колесомъ и 2 ножами по 24 ар. лѣвничокъ.

поручае

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

У ЛЬВОВѢ.

3635 (12—)

Новѣсть!

ВОДА

Насвята

Насвята

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

Вже вийшла зъ друку перша повна популярна

ИСТОРИЯ РУСИ

уложена посля найновѣйшихъ жерелъ проф. Олександромъ
Барановскимъ зъ 40 иллюстраціями и 2-ма мапами историч-
нымъ въ 18 аркушахъ друку. Цѣна лише 50 кр.; въ крас-
ной оправѣ 72 кр. — Члены товариства „Просвѣта“ доста-
ють даромъ неоправану а за доданомъ 28 кр. оправу.

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“ ул. Ормѣнска
ч. 27 и по всѣхъ книгарняхъ Галичинѣ и Буковинѣ.

Осторога!

Въ львовѣ, де я передъ тѣмъ одѣвъ, при улицѣ Галицкой
ч. 8, отворено теперь торговля одежою, принадлежаючи Ви. пу-
блѣку до нѣи; прошу на случай потреби Ви. публѣки удавати ся
до мого и зъ комфортабельнѣмъ урядженемъ магазинъ мужескихъ
и дѣтскихъ при плану Капітульовѣ ч. 3. Магазинъ мой обил-
ный въ добрый сукна та въ готовѣи одѣвъ мужескихъ и дѣтскихъ,
и цѣнахъ надзвичайно умирѣныхъ. — Колькохѣтний досвѣдъ въ тѣмъ
званку, такожъ средства грошей робити можливѣи, щобы и впо-
волнѣи всѣмъ вымогамъ Ви. публѣки.

Д. Шварцвальдъ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

и к. укрив. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купуетъ и продаетъ

всѣ ефекты и монеты

по курсѣ деннымъ найточнѣйшѣмъ не вчисляючи
кѣликомъ провѣнѣи.

Яко добру и певну львѣацію поручае

4 1/2%	листы ипотечный
5%	листы ипотечный преміованый
5 1/2%	листы ипотечный безъ премій
4 1/2%	листы товариства кредитного земского
4 1/2%	Банку краевого
4 1/2%	позичку красну галицкую
4%	позичку пропанаційну галицкую
5%	позичку угорскихъ сѣльскихъ державныхъ
4 1/2%	позичку угорскую пропанаційну угорскую
4%	угорскій облигацій индѣмизаційный

а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного по
купуетъ и продаетъ

по найкращѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймае бѣдъ
П. Т. купующихъ всѣхъ лѣвѣйшѣхъ аже платѣи мѣ-
сцевъ паперы цѣны, также запасѣи купоны за готѣву,
безъ нѣякого одноклада, и замѣщѣи лишь за однокла-
домъ справедливымъ коштами.

До ефектавъ у котрыхъ вийшли купоны, доставляе новѣи
аркушѣ купоновъ, заворотомъ коштавъ, котры самъ повѣститъ.

Теперь хлѣбуютъ аркушѣ купоновъ до

Реальность

подѣ ч. 302 наирѣтнѣ ради по-
вѣтѣи въ Золочѣи есть за-
ратъ зъ бѣльшѣи рука на продажѣ
за цѣну 3200 ар. Вѣлану идо-
мѣсть подати пѣ Дрѣвничка въ
Золочѣи.

Накардомъ „ДЗВОНКА“ по-
видѣи и можъ набути черѣвъ
отъ книгарнѣ:

- 1) Леонидъ Галбана: Байки цѣна 5 ар.
- 2) В. Чайченко: Олеса опон. „5“
- 3) „Байки“ „5“
- 4) 2 Оловѣдѣи „5“
- 5) Пп. Франка: Лѣтъ Милата „50“
- 6) М. Лисенко: Кома деревъ
оперѣта до сѣлау и форт. 80.

Редакція „Дзвонка“ Львовъ ул.
Черницкого 26.

Д-ра Е-

гера бѣлье, нафтанники бѣдъ поту-
риковѣи и сѣтковой, рукавицѣ
и рушники до натирана

найдешевѣи въ торговлѣ

БРАТЕЙ ЛЯНГНЕРЪ

Львовъ, Галицка ч. 16.

Цѣны на жаднѣи даромъ!

КАЛЕНДАРЬ

ЗЕРКАЛА

вже вийшовъ и коштуе
36 кр. (съ пересылкою
почтовою 40 кр.) Дѣста-
ти можна черѣвъ редак-
цію „Зеркала“ и „Дѣла“.

РУССКІЙ СЛѢВАНІКЪ

накладамъ „Товариства Просвѣты“
ул. Ормѣнска 27. Мѣститъ въ себѣ
въ 8-ти аркушахъ бѣльшѣи на ве-
дѣновѣи паперѣ 365 пѣсень на 288
сторонахъ. Пѣсѣи тѣ сугъ то перѣи
пѣсѣи руско-украинской найви-
дѣтнѣйшихъ нашихъ поетѣвъ, якѣ
Шевченка, Федьковича, Малика, Гу-
шаневича, Маркіяна и Володимира
Шашкевичѣвъ и промѣи найдобѣ-
тнѣи народнѣи пѣсѣи. Найзнаме-
нитнѣи рускїи композиторы уложивъ
до нихъ музику сугъ по правѣи
сторѣи пѣсѣи подѣсѣи. Цѣна
40 кр., оправанъ 60 кр. на пере-
сылку 6 кр. — При закупкѣ 10-ти
прѣбрѣннѣи въ канцѣлріи То-
варства даеся 30%, рабѣту. Набу-
ти можна ихъ также по всѣхъ
книгарняхъ Галичинѣ и Буковинѣ

МУЖЕСКУ

Безсилнѣсть

выклаку имено страничнѣи на-
сѣдѣи тѣхъ гріхѣи нѣло-
дѣи и раскусти, сугъ напѣно и
на дого однокла, рѣширѣи въ
многихъ выданнѣхъ издѣи. Цѣна

Самоохорона д-ра Рѣтава

Росейскѣи выданѣ: 1 ар.

Польскѣи выданѣ: 1 ар.

Нѣмѣцкѣи выданѣ: 2 ар.

Тысячъ людей найшли въ нѣи
пѣсѣи своихъ выдѣи и напѣи
и сѣи мужескѣи сѣи при помо-
чи выданнѣи въ нѣи сѣи сѣи
лѣнѣи. По одержаніи франко на-
сѣдѣи, высылѣи ся франко кни-
жѣи въ нѣи магазинъ выданнѣи
Р. Ф. Бирѣи въ Лѣпзѣ. (R. F.
Bierey's Verlagbuchhandlung in
Leipzig.)

Портреты рускихъ пославѣ.

Заходомъ редакція „Бѣльшѣи“
найшла до теперь въ друку портреты
отѣи рускихъ пославѣ: Ю. Романчу-
ка, Л. Романовского, І. Гуріа, О. Ба-
рабаша, д-ра Д. Савича, д-ра Т. Оку-
левского, д-ра М. Королѣи и о. К. Го-
морана.

Подобравъ портрѣтъ вѣи въ опла-
тоу почтовою коштуе 12 кр. — всѣ
равомъ 75 кр.

Въ товариствѣ „Просвѣта“

у Львовѣ ул. Ормѣнска ч. 27,
можно дѣстати по зниженѣи цѣ-
нахъ однокла малорускїи словарѣ

- 1) словарѣи въ кощо-мало-рускїи Ол.
Партиченко, замѣсть 3 ар. 1 ар.
- 2) словарѣи малоруско-нѣмѣцкїи Евс.
Желеховского въ двоухъ томѣхъ
замѣсть 16 ар. лише 11 ар.

При закупкѣ товарѣвъ проемно покликуватись на нашу часописѣ.

ДѢЛО

Виходять у Львові щодня (крім неділі і урочних свят) о 5-й годині по полудні. Літературні доданки „Бібліотека найважливіших новістей“ виходять в авторстві, а в авторстві і п'ятницю на перехідні роки в Ділох.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛА“ у. Катери 24, Центральне бюро оголошень, у. Комерція ч. 11, і Бюро газети у. Кароля Людовика 9. У Відні M. Duker, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Haenstein & Vogler, G. L. Dambö & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ і наскладність на нисерати платит у Львові.

Предплата на „ДѢЛО“ в літер. додаток в Австрії: на чл. рік . . . 18 ш. на чл. рік . . . 24 ш. на чл. рік . . . 9 ш. на чл. рік . . . 12 ш. на чл. рік . . . 4 ш. на чл. рік . . . 6 ш. на чл. рік . . . 1 ш. 50 ш.

у Львові: на чл. рік . . . 16 ш. на чл. рік . . . 8 ш. на чл. рік . . . 4 ш. на чл. рік . . . 1 ш. 35 ш. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Катери. — Рукописи звертають ся лише на попередні застереження. — Рекламні неоплачені відліки від порта. Поодинокі чиселі коштує 8 ш. в. в. Оголошення приймають ся по ціні 6 ш. б. в. однієї строки впершого в. в. руб. „Надбавка“ по 20 ш. в. в. Подорожні чл. по 10 ш. б. в. в. в.

Просимо уклібно о як найскорше надсилання передплати на рік 1891-ий і задегностей за рік 1890-ий.

Видавництво „ДѢЛА“.

Рухъ выборчій.

Посолъ Юліанъ Романчукъ ставивъ вчера (19 н. ст. лютого) на передвыборчій зборі в Бобрці, запрошений виборця — і вийшовъ побідносно, і правдиво з тріумфомъ, з борби противъ польського кандидата п. Рудницького, і противъ „твердихъ“. Ширше справозданье подамо завтра, а нині нахрещемо тільки головні моменти. Збори відбулись в сали ради повітвон. П. Романчука хоръ мѣщанъ повставъ свѣтломъ „многоглаголють“. В сали явилось до 200 людей, головно мѣщанъ і селянъ. О. Дзеровичъ представивъ зборамъ п. Романчука і п. Романчука виступивъ з кандидатею промовою. Потімъ представивъ себе на кандидата поляк Рудницький. Почались інтерполяції а радше викривації бдѣ оо. — Каміньського, Штегрина, Билиньського аб Стрѣльницького і Глиньського. П. Романчукъ одповѣвъ. Потімъ п. Рудницький заявивъ, що аристократія кандидатівъ. Мѣщанинъ Козакевичъ поставивъ вносення: прийняти кандидатуру п. Романчука. О. Билиньский спротививъ ся тому „на те перш“ і вѣдѣ, щобъ бдѣжати ставленню кандидатури аж по правоборчѣ. При голосуванню за вносеннямъ о. Билиньського були тільки 4 голоси — священникъ. По зборі мѣщане бобрцькій устроили послови Романчука красну овацію: одбродили его на двоє при свѣтахъ патріотичныхъ пѣсень рускихъ...

Зъ Калушчани пишуть намъ: „Позаляк „Червоная Русь“ в писематъ своихъ доискувателствъ зъ Калушчани кленче, що прихильники посла Романчука деморалізують народъ, підкопують повагу священства, то мусимо — хоч і як не радо — сказати, що власне підручники львівських „обединителствъ“ підкопують повагу священства.“

Підкопаньомъ поваги священства було вже то, що оо. Козакъ, Свѣтлицкий і ще де-хто закликали по селахъ і збирали в зѣтний спосібъ піднимъ противъ програми посла Романчука, котору вносивъ підперъ в соймѣ митрополитъ, а овѣла в маніфестъ до Русинівъ Галицкихъ Земль всѣ три (загально чотири) єпископы рускѣ.

Підкопаньомъ поваги священства єсть далше то, асли священникъ зъ проповідницѣ, немов в одповѣд на слова митрополита, виступає противъ програми народної.

Підкопаньомъ поваги священства єсть далше і то, асли ще і нині де-хто зъ селянъ вѣдѣть по селахъ і ширитъ мѣжъ селянами такі выдумки, якъ и. пр., що Романчукъ хоче „скасувати руске писмо“, що „книги церковні хочѣ друкувати фонетикою“ і т. д.

Підкопаньомъ поваги священства єсть, здаєсь, і то, що до селъ, де суть священники прихильники Романчука, пишуть ся листи, де прямо вимагає ся селянъ, не слухати своихъ священниківъ. Одинъ такий листъ, писаний зъ Кривиньки до ч. Луки Кобельського в Пѣльж, маємо власне в рукахъ, а тамъ стоить: „Вѣдомо вамъ, що Романчукъ вѣдѣ в соймѣ нову програму і що бдѣ сказавъ, що ми не ємо прихильниками нікому наційному монарху і престолу римському і ми ану черевъ господина Петрового підписали вотумъ недовѣрія і не хочемо его узавати бдѣшнимъ посломъ. Одвошу ся до васъ зъ просьбою, щобъ ви по силѣ старали ся, щобъ ви могли прийти на виборця, і ще старайте ся о другого честного кандидата посла Дениса Кулачовского, а не на Романчука, который насъ тайно провадить до Польщи, і не слухайте вашого молодого священника Тимцюрака, прихильника Кортовского і Романчука... Побѣдѣше поговоримо бдѣше.“

Навѣщо те все, питаємо: Хто підкопує повагу священства? хто деморалізують народъ, ноюючи ложю і клеветами та й вимаючи вразно селянъ: „не слухайте вашого священника, прихильника Романчука“? Ви самі, господиново, підкопуюте свою повагу, а що робите Герострате дѣло, то й крѣте ся зъ норм, не показуєтесь на свѣтло денне, якъ о стало ся на зборѣ виборчѣхъ в Калуші, коли посолъ Романчукъ явивъ ся передъ 600 правоборчими і виборцями. Чому тогдѣ в оденъ зъ васъ, героїст до нитри, лжи та клеветы, не явивъ ся передъ лицемъ народу та посла і зъ очі послови Романчука не сказавъ, що бдѣ пѣмъ-то сказавъ в соймѣ,

що Русини калушского повіту неприятели монархъ і римському престолу, що бдѣ „тайно будувъ Польщу“, що „хочѣ книги церковні друкувати фонетикою“ і т. д.? Чому на тѣмъ зборѣ вѣдѣ вѣдѣ не мавъ смѣлости отворити рота і поставити кандидатуру п. Дениса Кулачовского? Ви, лицарѣ нощі, знаєте лѣше дописи писати до „Червоной Руси“, повнѣ лжи, та в потемкахъ айтувати на кандидатуру Кулачовского напентами на ухо і такими „благородними“ листами, якъ той, що ми навели выше... Чи вѣдѣмъ тѣмъ бдѣжати ся повага священства, — лишамъ до осуду самихъ читателѣхъ...“

Зъ Золочева пишуть намъ:

„Дня 26 н. ст. лютого о годинѣ 2-й зъ полудня бдѣде ся в Золочевѣ передвыборчій зборъ, на который якъ виборчѣхъ такъ і кандидата на посла запрашає ся.“

Одъ руского повітвонного комитету передвыборчого.

Золочевъ д. 17 н. ст. лютого 1891.

Зъ Перемишлянського пишуть намъ:

„Дня 27 н. ст. лютого (зъ п'ятницю) о годинѣ 11-й передъ полуднемъ бдѣдуть ся в Перемишляхъ в сали ради повітвонного передвыборчій збори, на котрѣ підписаний в имени комитету передвыборчого на судовѣ повѣсть перемишлянскій всѣхъ чч. виборчѣхъ повѣсть перемишлянського уклібно запрашає.“

А. Таммаховский,
председатель комитету.

Зъ Комарна пишуть намъ:

„Всѣхъ виборчѣхъ і правоборчѣхъ повѣсть рускего-комарнянского просимо на передвыборчій збори, котрѣ бдѣдуть ся дня 22 н. ст. лютого в Комарнѣ в сали ради повітвон. На зборѣхъ тѣхъ нарадѣть ся Русини і порозумѣють ся в справѣ вибору посла до ради державной в округа Самбѣр-Турка-Старе мѣсто-Рудки.“

Одъ комитету мѣщанського:
А. Бачинский, парохъ в Кляцку.
М. Косъ, бурмістръ Комарна.
Д. Ольковичъ.
Олекса Пелемский.

Зъ Гусятиньського пишуть намъ:

„Въ нашѣмъ округѣ виборчѣхъ — Гусятинь-Теребовля — ситуація замотана. Вѣ повѣсть гусятиньскѣмъ тѣмънѣшій комитетъ поставивъ бдѣ кандидатуру о. Сичиньского, однакже вѣ вѣдѣ дивѣ обѣдѣнѣхъ збравъ ся ширшій комитетъ і бдѣшностю голосѣвъ поставивъ кандидатуру о. Богоноса зъ Хоросткова. Тимчасомъ Теребовлянина і судовѣ повѣсть грималѣвскій обѣдѣють на кандидатуру о. Сичиньского.“

Про вѣче в Жидачевѣ пишуть намъ:

На вѣче до Жидачева прибуло на день 18 о. м. зъ всѣхъ закутковъ роздеглого повіту до 200 осібъ. Голова комитету п. Гуляй, господаръ зъ Крунка, отворивъ вѣче, вимаючи зборивъ, щобъ вѣ теперѣшній такъ важкій для Русинівъ хвилѣ згоднѣ і вироаумѣло радѣлись надъ справами, нашъ край і нашъ народъ горячо обѣдѣнѣхъ, а такожъ надъ справою кандидатуры посла. Предѣдѣтелемъ вѣча вѣбрано одоголосно Веч. о. Сѣвчакевича зъ Рудки, котрому на сѣмъ вѣдѣ треба бдѣдати загальне признание, що вѣчу проводивъ зъ дуже умѣлыми тантомъ.

Сѣмъ бдѣ справѣ підходящихъ підъ наряду вѣча бдѣдѣли справу вибору кандидата на посла, то вѣче удалось якъ найкращѣ. Одинъ бесѣдникъ за другимъ, зъ сѣрадѣ і капотѣ, виступавъ і забравъ голосъ, выводячи справу всѣхъ дотыкаючѣхъ, всѣхъ живо интересуючѣхъ, і вбдѣмо гомонѣли одобрѣнѣ: „Славно! правда чиста!“

П. Полєкъ зъ Крунка вѣ спосѣбъ дотепнѣй і дуже аручно говоривъ о уставѣ ловецкѣхъ, якъ народъ нею покривденъ.

П. Турко зъ Роздолу дѣтнувъ уставы конкуренційной, жадаючи, щобъ будувъ нашъ посолъ промавлявъ за вносеннямъ патронату і не накидувати зъ горы намъ учителѣхъ, бо громади повѣсать великій татары на церкви, школу, будинки ерещіональній, а за свои кошти не мають жадного голошу.

П. Климовичъ зъ Жидачева красно выказавъ, якъ шкоды терпѣть нашъ повѣсть черезъ выливъ водѣ, і жадавъ, щобъ высшѣ власти змилували ся і надъ нашимъ повѣтомъ та старались заобѣдѣти шкодами.

П. Федорѣвъ зъ Межирѣча подѣлѣвъ справу нищеня лѣвѣхъ, черевъ що у насъ одѣдѣ дуже подорожѣть, а нашъ край выставленъ на всякі елементарнѣ нещасти.

П. Петричій улюбивъ ся за громадами коло Журавна, щобъ правительствѣ дало имъ побѣръ сыровицѣхъ для худобы зъ полянського Калуша, якъ вѣдѣгаль, щобъ і сѣдѣ для людей була дешевѣша.

П. Гивель зъ Роздолу говоривъ о крив-

дахъ, якъ громадѣ жидачѣвскѣхъ дѣють ся, доказуючи, якъ то буває, що і оденъ чоловѣкъ, которого добро громади вѣ болять вѣ свѣрбѣть, для одної лишь примхи цѣлой громадѣ потрафѣть бородавити, а цѣла громада мусѣть терпѣти і зъ трудомъ права свои виборювати.

А вже найдосаднѣйшій голосъ бдѣвалѣсь що до школьныхъ справъ. На сѣмъ полѣ, вѣдѣко, выбуло бурну дуже много, і то надто козлючого, бо надъ жадною справою не забирало тільки людей голосу, жадна справа такъ горячо не заинтересувала народъ, якъ власне справа школьна. И бѣдѣ, і смѣхѣ, і кѣмъ выходили зъ устѣ цѣлого збѣранѣ. Пн. Зацѣровскій зъ Роздолу, Гринджола зъ Млыньскѣхъ, Захарко зъ Роздолу, Шаранъ зъ Роздолу, незнайный по имени зъ Дубравы і многѣ инші — тѣ такъ уже всѣ кривды выказували, що чѣй-же разъ нашъ высшѣ власти схотѣть зрозумѣти, до чого теперѣшня робѣта, вѣдѣмъ дубѣ ведена, допровадити.

Но такъ шасливо пѣшла справа вибору кандидата на посла. Тутъ стали зарѣзъ два противѣхъ сторонницѣхъ рѣко противъ себе. Вѣдѣ годили ся зъ гадкою п. Татчина зъ Ивано-вѣ, що намъ треба посла, щобъ вѣ радѣ державной хлѣбъ дармо не вѣдѣ; що посолъ має туго тѣгаръ двѣгати, якѣй на него народъ і край кладе; що посолъ має обовязокъ перѣдъ виборцями часто являть ся на вѣ розпо-вѣдати: що вѣ радѣ бдѣз доброго зрѣвѣвъ або що зрѣвѣвъ доброго старѣвъ ся, бо наша нуж-да велика і нашѣ кривды значѣй, — но скоро бесѣдникъ громаду вѣчѣву збѣдѣвъ, щобъ солидарно шла за пороудо центральнѣ комитету виборчого у Львовѣ, до которого і нашѣ владѣни входить, то вже стало по згодѣ. Явившого ся на вѣче кандидата на посла Вл. о. Ив. Озаркевича вправдѣ зъ увагою выслу-хано і бдѣдѣмо ему повне признание за поведе-ние его вѣ дѣмъ державной, асѣ лѣтѣли вже вѣ сали шепти, щобъ сѣй кандидатурѣ спротивѣть ся а бдѣнести кандидатуру п. Герасимовича. Роздраженные сторонникѣхъ п. Герасимовича стало найвѣше, коли о. Сынгалевичъ заявлявъ, щобъ оба сторонницѣхъ подѣлѣлись на праве і лѣве крыло, і коли доочно показало ся, що сторонникѣхъ о. Озаркевича бѣдѣ майже двѣ третѣхъ. Даремнѣ были наважкѣнѣя до згоди. Зъ-за бесѣдѣривныхъ выки-дѣвъ именъ обохъ кандидатѣхъ нарада дѣлѣша була цѣлкомъ невозможна. Стало на тѣмъ, щобъ комитетъ вѣченъ, скрѣпивши ся ще мужами доверѣя зъ всѣхъ трехъ судовыхъ повѣ-товѣхъ жидачѣвского повіту, по перевѣденню правоборчѣхъ збѣдѣвъ заявлявъ всѣхъ правоборчѣхъ зъ всѣхъ громадъ, за кѣмъ заявля-ють ся вѣи вѣ день вибору, а слабѣша сторона зобовязалась побѣти за дружнѣю.

Зъ Тлустого, де вчера бдѣдѣли ся зборѣ виборчѣхъ зъ повѣтѣхъ Борщѣвъ-Городѣва-Захѣцѣхъ, одержавъ Kurjer Lwowaki таку телеграму: „На зборѣхъ прибуло 800 виборчѣхъ, мѣжъ тѣми 20 священникѣхъ. Предѣдѣвъ о. Рудницький, а потѣмъ судѣя Проскурянскій. Кандидатѣхъ на посла до ради державной одикано одоголосно д-ра Окуневского зъ Горо-дени.“

Гр. Юрій Борковскій оповѣстивъ вѣ часописѣхъ, що не думає старатѣсь о мандатѣ вѣ округѣ Тернопѣль-Скалатѣ Збарѣжѣ.

Одъ п. Пивовичкого, начальника суду вѣ Львовѣ:
Мостѣ великій д. 19 лютого 1891.
Прошу уметѣти вѣ честѣхъ часописѣхъ „ДѢЛО“ мое заявленѣе, що я зовѣсѣмъ не кандидатъ до думѣ державной вѣ округа виборчого Жовкѣвъ-Сокаль-Рава.

Остаю вѣ высокими поважаемѣхъ Володиславъ Пивовичъ,
начальникъ суду повітвонного.

Одъ п. С. Жуковського, нотари вѣ Букѣвѣ, одержали мѣ слѣдующѣе писмо:
Заявляю, що до руского комитету вибор-чѣхъ на округѣ Санѣкъ-Льськѣ-Берѣзѣвъ, зая-ваногого бдѣдѣхъ вѣдѣмъ о. Калужнянского зъ Загѣра, не належу.

С. Жуковскій, нотарѣ вѣ Букѣвѣ.

Зъ Львівського повіту:

Выборчѣхъ повѣсть львівського, Всечестѣй Отцѣ духовнѣй і Дорогѣхъ братѣ Селяне!

Щобъ обговорити і нарядити ся, якъ намъ належить перенести выбѣръ нѣста по-ставленого черезъ центральнѣ комитетъ рус-кій на округѣ Львівъ-Городѣвъ-Яворѣвъ, склѣ-куемо Васѣ на раду до Винникѣхъ вѣ середу д. 25 л. лютого о годинѣ 3. но полудни до дому приходѣского. На наряду прибуло нашъ князѣ-дѣть Вар. о. Михаилъ Караченскій, тожъ бу-демо могли предложити ему нашѣ жаданѣ і потреби.

Кожный, кому добро сельского народу лежить на сердѣхъ, хто признає, що интересы того люду бдѣдѣває, розумѣє, і зумѣє боро-

нитѣ только нашѣ рускій кандидатѣхъ а не ин-шіхъ, най прибуває вѣ середу до Винникѣхъ.

О. Иванъ Юркевичъ, деканъ вѣ Герма-новѣ; о. Айталь Билиньскій, зѣ Засѣвѣхъ; о. Григорій Горнякъ, зѣ Винникѣхъ; о. Сидоръ Зельскій, зѣ Збѣнскѣхъ; Теодоръ Герчукъ, бу-дѣвничѣхъ зѣ Збѣнскѣхъ.

Полѣскѣхъ повітвонный комитетъ передвы-борчѣхъ львівського повіту выдавъ бдѣзѣву (по польски і по руски) за кандидатуру Давида Абрагамовича (дотеперѣшнѣхъ посла).

Вѣ округѣ мѣсѣхъ Коломыя-Бучачѣхъ-Снятинѣхъ ведѣсь борба передвы-борчѣхъ мѣжъ сторонниками трехъ кандидатѣхъ: рабина Блѣхѣхъ, жидѣ Майзельсѣхъ і гр. Стар-женского. Д-ръ Игн. Каминьскій, охлѣнѣ-ный на кандидата вѣ Снятинѣхъ, зрѣвъ ся кан-дидатурѣхъ вѣ користѣ гр. Старженского. Зѣ Бучачѣхъ одержали мѣ вчера вѣ справѣ Май-зельсѣхъ слѣдующу телеграму: „Тутѣшнѣе старо-ство зарѣдѣло резолюцію до ч. 3122 вычер-ченѣе Леона Майзельсѣхъ зѣ листѣхъ виборчѣхъ і вѣ насѣдѣхъ того бдѣзъ не посѣдає активнѣго аиѣхъ пасивнѣго права вибору до ради держав-ной. — Штегренъ, бурмістръ.“ — Червоеница Gazeta Polska мѣстѣть листѣхъ презеса „мола“ польского Яворского до д-ра Блѣхѣхъ, вѣ котрѣхъ Яворскій заявляє, що „поручѣвъ вы-бѣръ Блѣхѣхъ якъ найлѣше“ а дня 1 н. ст. лютого мѣвъ о тѣмъ говорити зѣ презесомъ центр. комитету польского, кн. Сапѣгѣю. Ga-зета Polska дуже дѣрѣна Яворскому за про-тектѣю для Блѣхѣхъ і называє его „патрономъ Блѣхѣхъ“...

Вѣ справѣ акціи виборчѣхъ вѣ повѣтѣ Черѣвѣхъ-Серѣтѣхъ-Сторожинѣхъ пи-ше червоеница Gazeta Polska:

„Тѣхъ але горячо ведѣсь аітѣція вѣ гро-мадахъ округа червоеница-серѣтѣхъ-сторожин-ского, де правительствѣхъ полишило свободу акціи Русинамъ і Румунамъ. Резулѣтѣтъ бу-де дуже цѣннѣй. Митрополитъ Андѣрѣвичъ выдавъ окружѣнѣхъ до парохѣхъ того округа, щобъ зовѣсѣмъ вѣсякого удѣлу не брали вѣ аітѣціи. Русини подписають тутѣхъ кандидату-ру сов. Винницкого, а Румуны бар. Е. Горму-закѣго.“

Выдѣлъ польского товариства политѣчного вѣ Черѣвѣхъхъ „Kolo polskie“ выдавъ до Полякѣхъ вѣ Букѣвѣхъ бдѣзѣву, вѣ котрѣхъ каже, що зѣ оглядѣ на зѣм-нѣхъ вѣ политѣхъ австрѣйскѣхъ, несѣнѣй для По-лякѣхъ, „поручає Полякамъ букѣвиньскѣмъ (зѣ вынѣмѣю властѣлѣхъ бѣдѣшнѣхъ посѣло-стей) на сѣй разъ зовѣсѣмъ зѣдержати ся бдѣ удѣлу вѣ выборахъ до ради державной.“

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Маємо до заготована нову погодѣску о змѣнѣхъ вѣ кабинетѣ. Ото доносять зѣ Відні, що міністеръ торговлѣ, Бакѣгемъ, має вже сами дѣлами подати ся до дімѣсѣ, а на его мѣсто приѣде оденъ зъ шефѣхъ сенціи вѣ тѣмъ же міністерствѣхъ. (При сѣй нагодѣ мусимо спра-вити похѣлку друкаѣску вѣ вѣчернѣмъ числѣ нашѣхъ часописѣхъ вѣ тѣмъ устѣхъ, де була бе-сѣда про вѣсти о змѣнѣхъ вѣ кабинетѣ; тамъ — якъ то впрѣчѣхъ мѣжъ кожнѣхъ легко до-гадати ся — вѣдѣмо несправно гр. Нак. Во-ляньскому титулѣхъ міністра єнінабѣхъ.)

Щѣ лишѣ дѣсять дѣнѣхъ дѣлѣть насѣ бдѣхъ виборѣхъ до ради державной. Рухъ виборчѣхъ вѣ всѣхъ краяхъ коронныхъ стоить вѣ повнѣмъ розгарѣ, нѣсудѣ веде ся заявѣта борба, борба о житѣе або смѣрти политѣчну. Мабути вѣ цѣлой єрѣ конституційной не було ще такихъ виборѣхъ, котрѣхъ бы паробили та-кого накалоту, якъ теперѣшнѣхъ, і то не лишѣ вѣ нашѣмъ краю але майже у всѣхъ краяхъ коронныхъ. До того накалоту докинувъ кож-дѣхъ, хто лишѣ мѣжъ свою частину, навѣтъ і Ватиканъ, бо зачувати, що послѣднѣхъ настирокѣ австрѣйского епископату, выданѣ по причинѣхъ виборѣхъ, бѣдѣ передъ тѣмъ затверждење па-пою. Хто вѣдѣе побѣдѣносно зѣ того накалоту, годѣ нѣнѣ сказати і годѣ сказати, чѣ гр. Тае-фѣому удасть ся вѣ тѣй мутнѣй водѣ зловѣти яку рыбу. Коли гр. Таефѣому удасть ся по-сѣхъ виборѣхъ зѣдѣнѣти до себе якусѣ бѣдѣ-шѣсть парламентаріу, то на волѣхъ случай буде она дуже сорѣката. Найбѣрше мабути вѣйдѣти при таѣхъ бѣдѣшнѣхъ Чехѣхъ, бо хочѣ нѣмъ може і удасть ся выслати опѣре число молодѣ-чѣскихъ посѣлѣвъ, то они лѣдѣи чѣ бу-дѣть могли збѣдѣти по своѣму беззѣдѣльному опѣ-анцію. А що вѣ Чѣхѣхъ вѣдѣде зѣ виборѣхъ найбѣдѣше молодѣ-Чѣхѣхъ, то при тѣмъ зако-лотѣ, якѣй тамъ панує, зѣдѣсь бѣгѣ рѣчею не-вою. Молодѣ Чѣхѣхъ ставѣли вѣсѣхъ своихъ кан-дидѣтѣхъ противъ старо-Чѣхѣхъ, навѣтъ вѣ Празѣ поставѣно Троїана противъ Рігѣра; правительствѣхъ бѣдѣдѣнѣти Нѣмѣцѣхъ і такъ готовѣ старо-Чѣхѣхъ перѣпѣсати.

Якъ вѣдѣство, лишѣвъ угорскѣй примѣсъ кард. Шѣморъ величѣснѣхъ мѣстѣхъ вѣ го-

Виходить у Львові що дня (крім неділі і рушних свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших новітестей“ виходить в двох частях, а в двох частях і північно на переміну разом з „Дзвіном“.

Предплати на нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Дзвіна“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Комерційна ч. 11, і бюро газет у. Карла Людвига 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wolfzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплати на „Дзвіно“ і належність на нисерати платити у Львові.

Просимо уклібно о як найскорше надіслати передплати на рік 1891-ий і за леглостей за рік 1890-ий.

Видавництво „Дзвіна“.

Рух виборчий.

До Головного руського комітету виборчого прийшла вчора така телеграма з Чорткова: Сполучений комітет на повіт Бучач і Чортків за згодою п. Юсифа Куличинського за два важних причини поставити кандидатом о. Галушинського. За комітет: Микалевич.

В 28-ому н-р-і „Дзвіна“ з 5 (17) лютого на сей округ оголошена була кандидатура п. Юсифа Куличинського, за котрою на зборі комітету повітового висказався був о. Галушинський, і длатого Головний комітет виборчий затвердив. Не сумніваючись, що тепер, на загальну пропозицію комітетів повітових, Головний комітет змінив своє рішення та підтвердити кандидатуру о. Юсифа Галушинського, длатого вже нині о ній доносимо.

Про передвиборчі збори в Бобрці, де посоль Романчук ставив як кандидата і де поставлено його кандидатуру, пишуть нам:

Дня 19 н. ст. лютого відбуло ся в Бобрці передвиборче збирання, на котрому ставив запрошений п. Романчук. Сам разом з мусів п. Романчук на дві сторони вести боротьбу: против польського кандидата і против „твердих“. Польський кандидат п. Рудницький, властитель села в бобречинській волості, спровадив своїх людей, особливо Нимців, і ще перед самим збиранням ставив старав ся і інших селян привадити до себе. „Тверді“ знов спровадили своїх людей, а найважливіші з них, о. Вилинський з Стрільця, їздив передше до Львова і привіз одтак з собою п. Маркова. Одтак заходив один в одну сторону показав ся зовсім даремним: п. Рудницький не авчасу уступив з честю, а „тверді“ добили сороминого поразки. Показало ся знов наглядно, як і на всіх попередніх збираннях громадянських народних, що народ стає рідшею по стороні народозвців, що „об'єднаних“ тратять що раз більше грунт під ногами.

Передвиборче збирання відбуло ся в селі ради повітової. Надбавляючого п. Романчука хорь бобречинських м'ячан, котрі его знають ще з кандидатства до ради державної перед шістьма роками, привтав

перед будином сівом „многа літа!“ В селі жили ся кільканаці Поліяків, дідичів, священників і світських інтелігенцій, кілька жидів, кільканаці Нимців, а решта руських священників, м'ячан і селян, всіх разом до 200 людей. Правительство не вислало свого репрезентанта.

О. Даворич, парох з Бобрки, котрий скликав збори, привтав громадянських теплою промовою, потім вибрав президію зборів, а іменно председателем о. Даворича, і бить представив громадянським п. Романчука.

П. Романчук, заявивши, що бить не з власної ініціативи яко кандидата виступав, тільки на вбавлення мужів поважних і впливових з повіта, а при тій речі патріотичних руських, поспівав становиче, але посоль з сего округу виборчого займатися повинен. Іменно повинен той посоль заступити інтереси селянські і малопольські, інтереси руські і, розуміє ся, при тій загальній інтересу краю та держави. Яко Русини стоять кандидата на основі своєї програми, виголошеної в сеймі, котру коротко пояснив. Далше загадав о становищі Русинів супротив Поліків в дусі своєї мови бесід програмової і дозволу виборчим Головного комітету руського, а перейшовши до загальної ситуації в Австрії, промолвив зо ний і внутрішній безпеченстві, указував на konieczність помірності народностей і задоволення народів, особливо на полі матеріального добробуту. Правительство закло вправді дло помірності народностей, але з найдрівнішого кінця, бить Чехів в Нимців; лудше було би перевести вперед лехше трохи діло — помірності Русинів і Поліяків. На полі економічній привернено вправді робота в бюджет державній, втягненням аж до остатніх границь шруб податков, але тепер треба, не зменшувати взагалі доходу, подати рівномірніше розложити, зменшити для найбідніших податків податку ґрунтового і заробочий, а заведенням податку особисто доходу втягнути більше ніж до тепер капіталістів, дикварів і т. п. Загадавши же о потребі економії регуляції ринку, дешевини солі і о інших того рода справах селянських, закінчивши, що на сучасний вибори свого може лише приречи добру свою волю і щире співзвуччя посольських обов'язків, але не хоче робити ніяких пустих обіцянок і надій, а перед такими перестерігає.

Одтак представив свою кандидатуру п. Рудницький. Оддавши похвалу краснорічності і ученості попереднього бесідника, висказав в польській а потім в руській бесіді, що бить зате лудше знає потреби на роду, бо серед него живе, єсть хліборобом, таким як і селяне, платити зарбню з ним лив податки, навить сесистрували его раз, і буде сміло боронити всіх справ народу, до чого єсть і увальований, бо перед 20

роками скликав права, їбиде до міністрів, і т. п. [Бесідя его часто притакували о. Вилинський, а приплеснули его селіне.]

Зачав ся інтерполяція, а радше з значущішою частию викривація.

О. Кам'яний в досвіт довгої промови указував, що наш край називає ся Галичина, Galicja, Galizien; що у нас нема ні Українців, ні Москалів; що найлудше було до 1848 р.; що непотрібно називати „руска школа, польська школа, німецька школа“, але треба, щоб в всіх школах учено і по польськи, і по руськи, і по німецьки, — визнає отже п. Романчука, щоб в тій напрям ділав.

О. Штогринь годить ся цілком на програму п. Романчука, проголошено в сеймі, заявивши найбільшу вбавити церкві і цареві, котрому вносив ідеювати „многа літа“ (що і стало ся), виступав також против всякої грабіжності до Росії (оддав в Поліків кланувати при тій: table! — на що о. Штогринь відповів з тантом), але закладу п. Романчука, що бить своєю програмою розв'язувати Русинів.

О. Вилинський, побла лихих довгих на цілий аркуш поготованих записок, інтерполяції насамперед председателю, за чим уносився бить скликав збори в чому не вбодобавляв запрошеня? [О. Даворич відповів, що кождий обыватель держави має право скликавати збори, а короткій часті не позволяє йому приплескувати, чи запрошеня всюди були розбелані.] — Одтак звернувшись о. Вилинський до п. Романчука і вимовив: чи бить справді своє поступованя в руській клубі посольським, укриває перед клубом сяго шатру виступити в програму і недодержання слова супротив своїх товаришів клубових? [Вже бесіда о Штогриня була виголошена в той горячий момент, а о. Вилинський промовляв в спосіб крайню пристрасний, вимовляючи і безтактичний, викрикуючи і ходячи доколя столу та розмахуючи руками, так що якийсь час можна було боятися, що вийде галабурда. Дійство-ж о. Вилинський викликав тільки загальне обурення против себе; священники, м'ячане і селяне, декотрі таки в острій словах, домагає ся, щоб ему до брати голос, але о. Даворич, заховуючи все такти і повагу, хотів відбавити був хвилеве голос, дав ему одтак знов.]

На всі три промови п. Романчук спокійно і з легкою на-піді проміною усмішкою відповів: 1) що не можна м'япати по ній краю і народів, а примус до науки всіх краєвих язиків єсть виключений основними законами державними; 2) коли програма его єсть добра, то проста і зовсім логічна консеквенція, щоб ся вб Русини признали, а тогди не переставе всь розв'язувати; 3) що до свого поступованя в клубі єсть бить обов'язаний здати справу товаришам клубовим а що до сейму своїх виборців

Предплати на „Дзвіно“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 кр. на цілий рік . . . 24 кр. на пів року . . . 9 кр. на пів року . . . 12 кр. на чверть року . . . 4 кр. 50 кр. на чверть року . . . 6 кр. на місяць . . . 1 кр. 50 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 18 кр. на пів року . . . 8 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Русини звертають ся лише на попереднє застереження. — Реклама неоплатна вбавити бить порта.

Подинокое число копій 8 кр. а. н.

Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. бить одна сторічкя нисератом в рубр. „Надобавне“ по 20 кр. а. н.

Подати числять ся по 10 кр. бить статки.

калуським, але не інтереслятові; скаже ему тільки, що ніколи в житю ніякого слова не зломав.

Одтак промовляв ще о. Глинський против п. Романчука, однак вб спосіб неясний, так що годі було добре знати, о що ему властиво ходити.

Підчас того всього Поліяки відійшли з селі до другої компанії і радли між собою. Насконець вернули, і промовляв п. Рудницький. Висказавши свої жалі, що між руською інтелігенцією показує ся роздвоєня, котрого не знати, хто єсть першим мотором, заявив, що, если п. Романчук дійсно говорить щиро о потребі угоди між Русинами а Поліяками, і если дасть ему на то руку, — то бить своєю кандидатурою зрече ся в користь п. Романчука, як і зрече ся в есенуально в користь п. Куличинського, коли бить сей перший повинен ся. [Се говорив, двалхав просто в очі п. Романчука.]

П. Романчук відповів, що бить не признає до того і не дав ніколи нікому поведи, щоб о широті его свід свідчав ся. Однак до угоди потрібна двох сторін: если п. Рудницький і его сторона щиро будуть думати о згоді і в дусі угоди поступати, то можуть бути певні, що так само щиро буде поступати і бесідник та его сторона.

Одтак оба кандидати подали собі руку, а п. Романчук подякував п. Рудницькому — не за то, що в користь его зрече ся і тим злехив его вибор, але за то, що сповнив зреченням усунути есенуальну деморалізацію народу, яка при виборах практикує ся.

Потім всяка дискусія перестала. М'ячанів з Бобрки п. Козакевич поставив внесення, щоб прийняти кандидатуру п. Романчука. О. Вилинський, поховавши тй свої аркушечі нотати неужитковані вносив, противляв ся сему внесенню, однак вб виразним застереженням, що то тільки на тепер, доки не покінчать ся вибори, домагає ся отже відложити етаплення кандидатур аж до того часу. Внесення о. Вилинського ушло, а кандидатуру п. Романчука дуже значною більшістю прийнято. Коли однак друга сторона ще опирала ся, зроблено контрпробу, котра зразу недобре прозвучала всім, особливо селянам, викликала маленьку замшанну, але якіни показали ся, що против поставлення кандидатури п. Романчука окрім згаданих 4 священиків віднесли ся вб посеред селян ще лише три руки, котрі однак також зараз потовали ся.

Із зречення кандидатури п. Рудницького, так і остаточний результат голосування руських м'ячан та селян і більшість руських священників прийняли з повним задоволенням. М'ячане бобречинські ще на відвідомі зробили п. Романчука овацією, відрававши

ЧІЧІ.

Образок з Галицкої Каліфорнії.

(Далше.)

III.

Чуда-дива діють ся в цілій окрестности, наче в зачарованій краї: що хвиля, що година щось нового, невіданого, неслыханого. Та от же перед двома неділями поносали ся Зеленуги в Баб'їні за дурний перелаз: одий плоть ставили, другий вим'ятували, баби мали ся окропом попарити, — а нині... страх! — вимали очі, ровдоями ротів лив найширше, гледи, та ніхто не подивує ся: замість тих двох хат курявих, розвалених, з обдраними стріхами і голыми причбками, внісели ся дві величаві шопи, вже до половини покриті бляхою, — три машини нині-навтра в русь, а що рбнших рур, зеліза — не переглянеш! Замість давнього драгавого плота — паркан з три хлони, що в горі цяхами найженіш, нашіпкований, а вб брані сторожі — з вимкою жиди — навть безрогі пльзливоні або собаки не вступати в середину, не то — чоловіка... А ту нам в тій м'єсці, де Зеленуги в Баб'їні в неділю, в свято положивши ся горілиць, гляділи, як небо в одну сторону, а хмари в другу сторону утїнають, — на тій самій м'єсці побудовано французьке товариство з Лану Дрогобицького матку — бевоски, і тогди в тацити назеланцю, идуть гроші на гроші. Полки, уважаєть, полки нема по тих несподібних, сварливих суєздах, навть і той ковбиза презриваючий, що держала у Баб'їні не тільки нечисте, але і цілу хату, і котрон, сохрани Господи, не вольно було тикати, — навть і той гирь став ся... А докола паркану кучка коло кучки, а в них рбнх навть, а худі пейсаті прибуду сидіти, мбм то дрїмають... Ба нї, не дрїмають они!... пасуть очима, чи не знай-

де ся який Баб'ї-Зеленуга, що значе правувати ся, а при такій нагоді найліпшій хосеня...

Господи! що на тій м'єсці народу! тисят і тисяч працюють. А двох Баб'їнів і двох Зеленугів ще перед двома неділями було за тїсо в через дурний клд вербовий мали ся сокирами порубати. А тепер столько народу з цілого свята нишпорить і не повість жаден: „Вступи ся, бо ти прогороджу!“ — а вб всіх кінців землі люденько зблал ся, без пашперту, наче нх хто попасом збгав тут на куву...

З Іваном Чічою також чудодивно. Сам не знає, сила в него тисячей — Паштєтер числять ему касу, провадять рахунки, а ему все бідна готівка. Кождий признає, що Паштєтер для Чічі адвокатом, пшарем, бухгалтером, і не спронежить одного шельога: як возме бить Чічі реньского на який податок, то купити того-сее, а що лишити ся, при свідках і при очатх своїх куми Мадарки віддає ему, щоб сховати до калитки.

Чічі бере гроші, ховає в ремінь і як ковальскій м'хь фучить... а борцем кзасним, кануство і пшом так розбєхав ся, що і по одностакх фадати не хоче, тільки сидити на танку у Мадарки, прислає ся цілыми годинами, як его зв'язав Николай Когутинський жре ся двом і ночно з жидами, як править раз-у-раз плоти і астанки... Пльш погана робить дрім, лїає через верх, не обженеш ся... котрий бородач надійде, то бодий фалудиву в плота вгнати, бодий гальцю з деревини вломати, щоб тобь зробити паштєт...

Та дивує ся Чічі, що Николай Когутинський хоче ся так з жидовною ухдати, волохити ся по судакх, по старостях, по урядях громадянських, — видно, що не сповний розуму, бо й ще все так ходити в полотнянці, в кучмь, як той простий хлоп... шкода, що вб гімназию учив ся...

Ва бить, Чічі, уже не буде дохтем смердїти, — уже ему сего пань Хапівський не

посмє сказати, нї!... власне же на свою ліберію сукину. Краєць Іванчук уже зобив усе, прирасував, як ся належить, тільки штани при спробуку показали ся поузкі в кроці, а вб гранатовій чемерь треба було бить петль з чорними барвками на самий край поперешивати. За те чоботи бить Мадарки на вбта Николай кошту, з польськими хоялами, як улаять! — тільки одна онучечка тонька швабека і кілька стебелинок на вбхот...

Догоднє нависольд краєць, убрав ся Чічі в панськй мундир — такий собі надутий, як пав, чи, хоч повісти, як видить, тільки саджай до буди на колесах, вози его по свбт, показуй на покание за гроші... такий собі пань!

Глянула Мадарка на Чічу, поплескала по пухлях вилихати добре, в притнем, аж залунало в свбтлиці, і каже:

— Терзай тибя доколу шукати, щоб вбшла баринь готівка...

— Добре, поїдемо! — відповідає на се Чічі, в ту хліб кричить та й кричить до борцу... — такий паробив саламахи на калікору — і гатить!

Мадарка тимчасом заклікала краєць Іванчука і слюсаря Грубича, казала запрягти коні і вб четверо посїдали на великій драбнистий воз — поїхали до Паштєтера на вблоти. Стара Мадарка, свбн побіч Івана, все в ухо щось ему шептала через цілу дорогу... учила его, як має справувати ся в присутності своєї будущон судженої, панни Мінці...

IV.

Загадочний чоловік той Паштєтер! Зв'бдки прибув, де родити ся, як народности, — ніхто не вгадає. З Русинським, Поліяком, Нимцем братає ся, а найбільше з жидами. Мбжє тих „бурхатих“ як улає, то так як бить рбнхівський брат, тільки пейс приправ і бороду більшу... Сиде в середині той рабнцкої ватаги і савт веде перед. А через того череватого Чічу

так собі хлопів збєднать, що кождий до него в який-небудь важкий справ їде о пораді і думас собі: ануж я мені так тїсяч роздобуде, як тому байталі! Хоті в ноги проходили, то жадному так щасливо справа не повела ся... Паштєтер все якось так закрутив, замешляв, що — хоч-не-хоч — з жидами годи ся і бери, що дають, бо в сего не дбаєш!

Одно тільки беруть за але Паштєтерови, що з тою донькою жие так якось дивно... Слї собі самі, то „ти“ та „ти“, тикають, цілують ся, обіймають ся... Теу! — хіба жь того у таких навть так буває? А може в се правда, що Мадарка одного разу сказала? Посварили ся обоє були щось через Чічу, а она его обскубану куркою по голові... по голові... і кричить: *Ты выхита затрацений, ти!* Та бить жь дійство щось на таке додаєть: нї несь, нї вбт, а як стане розправити, то неє тиге туди до хвса, все каже, що жидівська вбра ще найліпша, а тогд „пони“, чи польскй чи руський, то тільки, — с, не марта й згадувати.

Та познійше в хлони довідали ся, яке то дівенко той Паштєтер, що так красно знає до серця мужицького промовляти, — але то вже було тогд, як поїхав до жидів на роботу, як стали на своїй батьківській цілий день за чотирі шибетки корбою крутити або джаганом каміну ополо розв'язати. Пельоха — не краще му рбнш — цорозумив ся з жидами і все хлопам так радить, щоб було ему в жидовні, а вббла Чічою засланяє ся, мов-то бить такий правий чоловік, хоча чистота...

Як Паштєтер навбв порядно кабау, полагодив з старою Мадаркою давнй довг, каже до неї:

— Прижджай з Чічою до Мінці з сватини!

Так і стало ся.

(Конєць буде.)

его три чверти миль до залізничної з патристичними синами. «Ще не вмерла Україна», «Щастя намъ Боже» і н., і на самій дворці залізничній синами попрощали свого кандидата.

[*Червоная Русь*, поміщаючи вчора справоздає о цих зборах, побіля свого звичаю, все перекрутила і подала множинство фальшивих. Може то бути зручний маневр виборчий, але чи честний, то ніше дало. — Ред.]

Про передвиборчий збори в Долині, скликаний відділом долиньського руського товариства політичного «Народна Рада» на день 19 н. ст. лютого, пишуть намъ:

Голова «Народної Ради» о. Іос. Заячківський з Долини покликав цілий збір і вбавив до вибору президія — зібраний вибравши одноголосно: председателемъ о. Заячківського, заступникомъ председателемъ о. Щуровського, а на секретаря покликав о. Т. Горникевича з Говзів.

О. Заячківський сказав: Головний комітет руський у Львові поставив уже п. Романчука на кандидата на наш окръг (опираючись на те, що судовий повіт болохівський пропонує сесію кандидатуру). В долиньському повіті судовий не раджене ще ваджально кандидатуру, бо не було ще зваженого комітету, отже тепер, на цих зборах, може кожний забрати голос і заявити, чи годиться на кандидата головний комітет, чи на якого нішого.

П. Патр'їй з Перегінська забрав слово і промовив: «Головний комітет ані якого нішого я не знаю. За посла Романчука не кажу ні сль ні так, — ми маємо вільний голос. Дотепершній посол наш — і ксьондз, і пан, — не зробили намъ нічого доброго, н. пр. не вибороли танов соли і сировиці». Бесідник почав розводитися надъ потребою соли, а наконєць порадив, щоб поставити кандидата в сраку.

О. Т. Горникевич з Говзів сказав: Центральний комітет не нахилив своїх кандидатів, а пытає ся о волю повіту. Яко членъ комітету на судовий повіт болохівський знаю, що передъ затвердженнямъ кандидатури посла Романчука, головний комітет однією ся до комітету місцевого і пытав за кандидата, а коли комітет болохівський, подібно якъ калушський і бобрєкський, пропонує кандидатуру п. Романчука, доперва тоді його затвердять. З п. Патр'їєм не подемизую, бо річ ясна, що коли ні ксьондз ні пан не виробили соли, то не виробить єя і селянин-посолю.

О. Щуровський з Струтина в красорівній бесіді збивався наводи п. Патр'їя. Не маємо — казав о. Щуровський — горячийшого бажання, якъ, щоб були селяне просвічені і щоб найшов ся міжъ ними кандидат на посла. Кожний народъ старе ся вислати самі цвіт до Відня, то-ж і намъ не треба на сльх висуватися. В радъ державний ходять о важкий річ, якъ о солі, — тамъ н. пр. укладаєсь законодавство. Хто єсть посолъ Романчук і що вінъ зробив, се знає кожний; хто має єму про закнуту, най каже отверто, бо говорити за солі, то дуже неохотний спосібъ агітації.

П. Патр'їй забрав у друге слово і повторив за «Червоною Руссю», що посолъ Романчук ніби-то зробив роздор, а притягує єму в тімъ Василь Дидиш з Тяча.

На те в сали счинило ся зворушення, селяне почали протестувати.

О. Заячківський пояснює: що то за роздор і хто его робить? а потімъ запитає: що тому винить посолъ Романчук?

Ні п. Патр'їй ні Дидиш не мали що відповісти і змовчали, натомість промовило кількох селян, міжъ ними ч. Стась Федіяк з Струтина, доказуючи неможливість кандидатури селянської і жагуючи, що ушавъ галас, роблячи кравду послова Романчука. В тімъ підперли ч. Федіяка всі селяне.

По промовахъ оо. Мулика, Щуровського, Заячківського і селян на темат кандидатури селянської «роздор», председателъ піддав підъ голосування кандидатуру посла Романчука, а всі присутні в великимъ одушевленіємъ єя одобрили, можна сказати, одоголосно, бо ніякий противний голос не дав ся чути.

О. Заячківський вийшъ потімъ вислати адресу довіря послоні Романчука і подку митрополитови Вар. Сильвестрови, котрий, якъ мало котрий єя попередників, заявив ся теперъ народною справою і їде з народомъ. Присутній приступили до підписання адреси збори закбилися.

Збори були, якъ на прикрий часъ, тиесні. Обудились би цілкомъ спокійно коли-б не були колодили два підбунтовані селяне з Цісены, котрі, сховавши ся, викрикували на посла Романчука, чимъ обурювали прочих селян, котрі не могли стерпіти, щоб хто єде о нихъ відмав ся. Коли-ж п. Михайл Витвицький, заступець бурмістра з Долини, запросивъ тихъ двоєх селян, щоб не ховалися а отверто говорили, бо кожний має вільний голос, то оба сміли чакі утекли. і бувъ уже спокій.

О. Теофіл Горникевич з Говзів, секретаръ зборів.

З Бережанъ одъ днємъ 17 н. ст. лютого пишуть намъ:

Дня 16 н. ст. лютого зобразили ся в домъ д-ра Чайківського в Бережанахъ делегати руськихъ повітовихъ комітетів. Рівночасно явила ся поважна депутація руськихъ селян з Рогатинщини, котрі енергично домогали ся, щоб нимъ поставили на кандидата адвоката д-ра Чайківського, а варавомъ запротестувала словами о. Боднара з Синьоль-

ників противъ неправильного вибору делегатів: о. Биликевича з Куропотини і о. Чирівського. О. Биликевичъ зумівъ повести справу такъ, що засідання делегатів, поміжъ протесту деякихъ делегатів, відбуло ся тайно. По такій ухвалі вибрано всіхъ селян і інтелігенцію до делегатів не належачу з канцелярії а остали самі делегати.

Зголошено кілька кандидатур. Міжъ ними о. Навроцький зголосивъ кандидатуру д-ра Чайківського; п. Жегестовський начальнику суду з Підгайці зголосивъ кандидатуру свою; о. деканъ Макогонський зголосивъ кандидатуру ректора о. Бачинського, д-р Чайківський одягавъ листъ о. Джулинського в котрімъ бувъ мотивувавъ зголошення своєї кандидатури. Листъ сей дословно такий:

«Высокопочтенный Господинъ Меценатъ! Осмѣлюсь на Вашъ руки переслати мое зголошення ся о кандидатуру на крѣсло посольское до думы державной и просити о ласковомъ предложении Святому Соборанию. Дуже жалую, що не могу лично явитися, такъ якъ скорше могли бысьмо ся порозуміти.

«На тѣмъ зголошено мои кандидатури до обѣихъ повітовихъ комітетів, ограничаєсь ціла моя діяльність. Що далше має стати, цілкомъ не гадаю тѣмъ журитися. Довѣдуюсь, що має бути множинство кандидатів, а кандидатура о. ректора Бачинського має бути запевненою. Мшу Вамъ признатися, що єдино добро і дальшій розбій моихъ народныхъ выдвинувъ привнесає мене убѣдиться о тѣмъ посольство. Ся початню маю безконечно много хлопотѣвъ. В Бережанахъ було але, во Львові єще гірше і неразъ чортъ такого владѣть, що ажъ за голову потреба вѣзтисъ. Довѣдуюсь зъ Дѣла, що і Вы кандидатъ намірѣте. Щастя Боже! буде насъ більше. Хотѣя будемо може суперниками, але я такой надѣюсь, що коли-бѣте обшли до Відня, певно виробили бѣ мене концессию на печатню въ Липинѣ. Мѣся єя видѣти, що тѣ соборіє єще за вчасно устроїло; ситуація єще не выкларувалясь; в прочѣмъ політика не моя річъ.

«Поручаюсь Вашей памяти и живчливости, остаю ся съ глубочайшимъ почтеніємъ нижайшій Державный. Липинѣ 15 (2) 1891.»

Противъ кандидатуры ректора о. Бачинського выступили сали два священника, д-р Чайківський і оденъ поважний селянин з Підгайці. — Оттакъ поставивъ о. Биликевичъ інтерпелляцію до д-ра Чайківського: чи бѣ якъ посолъ буде підписати етімологію чи фенетикъ, котра єсть для Русинівъ згубою, а о. Чирівський додає, що хто уміє фенетикъ, той не знає прочитати апостола. Честнымъ інтерпеллянтамъ дѣсталася порядна бдирава бѣ ч. господаря Содомора, а д-р Чайківський заявивъ інтерпелляцію, що у віденському парламенті ніколи не буде бесѣды про фенетикъ ані про теріологію руску. Вирѣшитъ признає ся сей кандидатъ, що бѣ не ані мавъ ся етімологією до тѣхъ степені, щобъ мѣгъ відповісти, котра православъ лѣва, а по єго гадцѣ се нуєт, хто якъ пише, коби лише мавъ руске серце та здоровый мозокъ. Кандидатъ заявивъ, що єму передочиситъ, — не сходячи зъ ґрунту націоналізму — лежить на серці матеріальний і моральний добробѣтъ нашего хлѣбопаша, котрий єго посломъ мѣти хоче. — П. Жегестовський піднієть, що належить до народовцѣвъ і яко такий єсть знавший.

Приступлено до голосування надъ кандидатами. Д-р Чайківський видає, якъ фракція «обединителѣвъ» — протавъ него зайво виступавъ, предложивъ, щобъ всі згодили ся на кандидатуру п. Жегестовського, а бѣ єму уступитъ. Але се нічого не помогло, бо голосовало чотири рази — і ніхто більшости не дѣстать, а помямо того, що о. Макогонський цѣнує кандидатуру о. Бачинського «обединителѣвъ» давали на него кожного разу по чотири голоси — Все то зайдати належати оо: Биликевичеви і Чирівському, котрі такъ само якъ уміли вибрати себе на делегатівъ протавъ воля народу, і тутъ уміли розбити солідарність делегатівъ. Обрѣнені тѣмъ селяне стали просити п. Жегестовського, щобъ уступивъ д-ру Чайківському, бо они лише єго хотѣть мати посломъ, а п. судью мало знають. Однакъ було все на дармо бо п. Жегестовський уступити не хотѣвъ. Обрѣнене страшно, а о. деканъ Стеткевичъ заявивъ що єе такого розладу не затямивъ.

Того самого дня відбувъ ся вѣдѣль ширшого повітового комітету в радъ повітовій, на котрий запрошено поважне чело Русинівъ. Кандидатівъ зголошено єя кількохъ, міжъ ними п. Заремба і д-р Чайківський, котрого намірѣнемъ було — щобъ уникнути деморалізації селянского люду — допривадити до компромісу.

Д-р Чайківський забравши слово, висказавъ предметно поглядъ на нашъ оплаканый односина краєвъ, на загірнене власности земскої, злий станъ економічний, бракъ просвіты люду, і теплыми словами вызвавъ Польківъ до згоди. «Я не розумѣю тѣхъ згоди такъ, щобъ я мому противнику мавъ цѣлу заскаржену претенсію за коштами заплатити. Коли у насъ, панове, щира згода на думцѣ, то мусите вѣ вѣшихъ жаданъ де-що опустити. Вирѣшитъ ся польщеня нашего народу; вирітѣє ся одновленя Польскѣхъ исторично, бо се утопія. Вы бы мусѣли ceteris paribus вести політику заборчу, а тѣя політика вѣмъ найбільше дала ся вѣ знаки, коли нашу бѣтну розкларовано. Вы будувѣте Польщу етнографічно національну — до такої праці щастя намъ Боже! Хотѣя ми слабші, ми перші подаємо вамъ руку до згоди. Коли єя приймете щиро, будемо якъ два брати братити надъ добромъ нашего краю, — коли-жъ обдините єя, то ми нишу руку вѣ жалемъ цѣнемъ, але другій разъ єя не простягемо, а вы того колись жалувати будете.»

Бесѣда д-ра Чайківського зробила дуже добре вражѣньє, нѣ гратулювали бесѣдникѣвъ і се виврадовали зобрахъ вѣ ширій настрѣй. Оттакъ наступила інтерпелляція. На інтерпелляцію вѣ сирѣвъ податку ґрунтового і реформы податку взагалѣ, додатку конкуренційного і т. п., давъ д-р Чайківський вдовольноу вѣсѣхъ одповѣдъ зъ свѣдомостію річи. Далше заявивъ, що вѣ справѣхъ дѣткою чихъ інтересѣвъ краю може ити згідно зъ «коломъ» польскимъ, зъ Поляками, якъ то сказано вѣ ухвалѣ польского центрального комітету, — але деякі Поляки казали, що єго за-мало і домогали ся одъ кандидата, щобъ безумовно вступивъ до «кола» польского. Д-р Чайківський одповѣвъ, що за ніяку цѣну такого прѣреченя не даєть, тѣмъ бѣльше, що не знає, якъ то «коло» буде, бо єсли-бѣ єно було такъ, якъ до теперъ, то Русинѣ вступати до него, стрѣтивъ бы характеръ посла руского, а чимъ-жъ посломъ інтерпелляцій не хоче бути. Ниша річъ, єли бѣ вѣ радъ державній вѣтворило єя «коло» галицкихъ посѣвъ, котрі бѣ взяли собі за мету: дѣбати о інтересѣвъ краю, — до такої репрезентації бѣгъ мѣгъ бы вступити. [Додати треба, що тѣ інтерпелляції були дуже томлячі, бо крутили єя задово кодо того, о чѣмъ кандидатъ сказавъ, що зобов'язати єя не може.]

Оттакъ виступивъ вѣ бесѣдоу дотепершній посолъ п. Заремба. Говоривъ коротко та самими еразами, а одиовѣдаючи д-ру Чайківському, заявивъ, що членъ «кола», єли не хоче надъ чимъ голосувати, — вусходзі на двѣгъ...

Заразъ по тѣмъ приступлено до вибору тѣснѣйшого комітету зъ 16, до котрого вѣшли по рівній половинѣ Русини і Поляки. Позавъ комітетъ той (засѣданье було о 5 годѣв) заявивъ, що найбільше шанє має кандидатура д-ра Чайківського, і се даєє ані інформацію трѣмъ делегатамъ [маршалокъ Вольфартъ, Вольскій і о. Кордуба] до комітету окружного, то розочали єя повновно інтерпелляції, щобъ д-р Чайківський зобов'язавъ ся вступити до «кола». І тутъ заявивъ інтерпелляційный, що такого зобов'язанья не даєть, а єли бы Поляки ставили єму се яко conditione qua non, то нехай забудуть о єго кандидатурѣ. За д-ромъ Чайківськимъ вступили єя деякі Поляки, якъ є. Солєскій, д-р Цандереръ і Вольскій, однакъ другі такі коначно напірали, щобъ вступивъ до «кола» польского. Тодѣ одповѣвъ єя проф. Санатъ: «Я бачу, панове, що вы умиєте ставити рускому кандидату такі условія, бо вѣ засѣдѣ не хочете єго приймати». Поляки заявили, що они хотѣть щиро поступати та хотѣть мати гарантію, що посолъ, котрого они поставлять не побѣде у Відні вѣ централамъ протавъ Поляківъ. Доперва д-р Цандереръ сисавъ свои поступати вѣ дѣсѣ ухвалѣ центрального польского комітету і такъ дискусія скінчила єя.

Бѣли то не підступъ Поляківъ — а о якѣсь нещирости можна вносити зъ єго, що деякі напірають на те, щобъ кандидатъ Русинѣ вступивъ до «кола» польского (чого нѣвѣть центральный комітетъ польскій не вымагає), — єли єе, кажемо, не підступъ зъ стороны Поляківъ, то вѣ найбѣше окрузъ вибори обшли бы першій разъ безъ деморалізації народу — жаденъ трупъ ані бы повозавъ кобасамъ при сльхъ выборахъ...

Підъ днємъ 19 н. ст. лютого пишуть намъ зъ Бережанъ:

«Нийєсь алий духъ повѣвъ на нашъ односина провинціальный Нийє можемо напевно сказати: finita la comedia вѣ сирѣвъ уговорѣвъ зъ Поляками вѣ нашѣмъ повіті. Якъ уже змѣстовъ, бережанський комітетъ повітовий, аложений на позволю зъ Поляківъ і Русинівъ, выбравъ на подобу другихъ комітетівъ трѣхъ делегатівъ до комітету окружного. На делегатівъ вѣбраво: маршалка Вольфарта, віцемаршалка Вольского, і о. Кордубу. Делегати вѣсѣхъ трѣхъ повітівъ мали вѣхати єя до Бережанъ на день 19 н. ст. лютого о годѣв 11 бѣ рано. І дѣйство, вѣ своѣмъ часѣ вѣсѣхъ позвѣдили єя, але замѣсть зѣйти єя до ради повітової, зѣшли єя до мешканя нѣтара Вольского. О. Кордуба чекавъ вѣ радѣ повітовій до 1-ої годѣви ще зъ єдинимъ делегатомъ ротативськимъ. Потімъ приславо тамъ по ротативського делегата, щобъ явивъ єя у п. Вольского. О. Кордубу вѣмѣлімувано бѣт то наради, хочъ єа бувъ оденъ на девѣть і не мѣгъ бы нѣ. Поляківъ переголовувати.

Руські члени того утравістичного комітету уважаючи вѣ тѣмъ поступуючи польскихъ менерѣвъ обиду, одказали єя демонстративно одъ дальшого ухѣду вѣ нарадахъ того сѣльного комітету. Зъ цѣловъ тѣхъ акцій вѣдно, що польскій шовіністи підступно аложили утравістичный комітетъ, щобъ за русинѣмъ параваномъ перевести кандидата єного.

«Яко кандидатами предложено центральному комітету польскому маршалка Вольфарта, Іосифа Мѣльниського, дуже поважного влѣстителя Гелєнковъ і Теофілѣвскі, та і селянина Маковича зъ Підгородѣ зъ одѣ Рогатина. Додати треба, що п. Мѣльниський заявивъ кількомъ людамъ, що єму ані не сніло єя кандидувати і що нікого не уповажнєвъ єго кандидатуру відносити. Що до Маковича, то єе першій агітаторъ польского комітету при кожнихъ выборахъ — ну, і робити на тѣмъ добрий інтересъ. — Пана Зарембу, дотепершнього «рѣчного посла, пушено вѣ вѣдѣвку — перейшли надъ нимъ до порядку дневного.»

36 Стрѣя:

Стрѣйскій комітетъ виборчий запрошує євѣ Честнымъ Выборцѣмъ вѣсѣхъ трѣхъ повітівъ на передвиборчій збори, котрі відбууть єя вѣ четверть днѣ 26 н. ст. лютого о годѣ 2-ой по полудни вѣ сали «Руского Касина» вѣ Стрѣю.

На зборахъ тѣхъ представляє єя Честнымъ Выборцѣмъ кандидатъ руского комітету

Вп. о. Иванъ Озаркевичъ, парохъ зъ Вольхова.

Простѣє єя о якъ найчисленнѣйшу участь! Одъ стрѣйского руского комітету виборчого.

Самѣй Теодорѣвичъ, председателъ.

Алек. Бобикевичъ, секретаръ.

Зъ Станіславѣна пишуть намъ:

На зборѣ делегатівъ комітѣвъ повітовихъ округа виборчого Станіславѣвъ, котрий відбувъ єя вѣ сѣй четверть с. в. 19 н. ст. лютого вѣ Станіславѣвъ, лавло єа надъ 10 священникѣвъ, — міжъ ними о. архипресвитеръ Фадѣевичъ — і надъ 40 селян, самѣхъ свѣдомѣхъ справы. Зъ Надбѣрянського не явивъ єя ніхѣже вѣхто.

Зъ-першу поставили зібраний одноголосно кандидатуру Прѣсв. єпископа Целема і сѣйчасъ вислали до него депутацію. Однакѣжъ Прѣсвѣщенній не хотѣвъ прийняти предлажаного єму мандату, а депутація, вернувши, зборѣв єе обвила. Тодѣ прийшло до вибору міжъ двома, зголосившими свою кандидатуру, с. в. о. Корп. Мандичевскій і судью Кѣ. Волѣвскій. Підносили єя голоси прѣтивъ о. Мандичевського, тому, що бѣгъ помімо цѣсменного вѣзваня не явивъ єя передъ виборцями зъ справоздаємъ нѣз своєй дѣяльности. Но коначѣ-кѣнцѣмъ не рѣшено єя за жадною кандидатурою. Іменно мовчанє селянъ давало много до мыслєня. Однакъ постановлено на-ново скликати зборъ виборчѣвъ на сѣвдѣуючій четверть с. в. на 26 н. ст. лютого, на котрий ухвалєно запросити кандидатівъ, щобъ выповѣли свою політичну спѣвѣдѣ.

Недостатковъ децизія найлучше зарадѣвъ єя Головний комітетъ виборчий у Львовѣ, коли-бѣ поставивъ самъ кандидата, котрий бы одтакъ виборцямъ на згадавѣмъ зборѣ вѣ Станіславѣвъ представлявъ єя і політичну спѣвѣдѣ высказавъ. — У.

Зъ Жидачева одержали ми друге писмо зъ описомъ вѣча вѣ Жидачѣвъ днѣ 18 н. ст. лютого, зъ котрого, вѣ доповненію уміщеного нѣже справозданя, подаємо деякі дѣты:

«Кандидатъ на посла зъ округа Стрѣй-Дрогобичъ Жидачѣвъ Вп. о. Ів. Озаркевичъ виступивъ зъ довгою бесѣдою і говоривъ поважно, патріотично і зъ жаромъ молодечимъ. Коли-бѣ не інтересъ «обединительскій» — то ніхто не мѣгъ і не повиненъ бувъ виступити прѣтивъ о. Озаркевича, бо о. Озаркевичъ не будучи посломъ соймовимъ, не бравъ прѣдѣвъ участі вѣ вѣтворенію новонїтуації, прѣтивъ котрої «обединителѣвъ» такъ горлають на вѣсѣхъ зборахъ, баламугачи вѣрѣдѣ, бо очевидно не о програму Романчука нѣмъ ходити ані о способѣ выгодошеня єя, але о інтересѣвъ «обединительскій», о інтересѣвъ тѣхъ, котрымъ слугувѣть львівскій — якъ нѣхъ назвавъ пок. Ст. Качала — «юрельтаники». Зъ чувствомъ глибокого сожалѣня глядѣли мы на кучу збаламученѣхъ селянъ підъ командою о. Савока зъ Зѣболотоцѣвъ, котра устанѣлась близько президія, щобъ «горлати»...

Зъ тѣмъ то купы вѣйшла оппозиція прѣтивъ о. Озаркевича, оппозиція негодѣва, несовѣстна. Зъ тѣмъ то купы высунєно якогось селянина (явивъ єя чужого округа виборчого), котрий сказавъ, що нібы-то о. Озаркевичъ немоуний старецъ, а намъ треба молодѣхъ силъ, зъ тѣмъ то купы «великій бесѣдникъ» Греджѣла почавъ свою бесѣду: «Є люде і людська, є поппі і поиска» і зєрнувъ на кандидата, що «старый хлѣбъ плѣсєвъ» — тільки-жѣ вѣ одному вѣ другому бесѣдникѣвъ обурений народъ не давъ докѣичати... Се вѣйраєша сѣтєвѣація для о. Озаркевича! Що тільки не збаламучєно «обединителями», все то щиро стоить за нѣмъ. По зборахъ, коли председателъ о. Савгалєвичъ зѣйшовъ зъ трибуны, выскочивъ на нѣ о. Савокѣ і занатонувавъ Греджѣлѣвъ «многоа лѣта!» — вѣзавъ за высоко, тѣгъ ажъ уярѣвъ, підкомендий єго не могли такъ высоко підтягнути, а загавъ селянъ і мѣщанъ высєвѣтѣвъ і перерѣчавъ того «многоа лѣта»... Чого-жѣ ще бѣльше треба?...»

Зъ Буцацкого пишуть намъ:

«Вѣ Трѣстанцѣхъ повѣту буцацкого, розписаній були правыборы на 18 с. в. на 9 годѣву рано. Вѣ почвѣ вѣ 17-го на 18-го мѣжи годѣвою 1-ою а 3-ою по одѣвночѣ привѣзжавъ комисаръ виборчий п. Ланге зъ писаремъ Примковскимъ, кѣлчавъ двоухъ зъ трѣхъ своихъ господарѣвъ і вѣ морозумѣнѣ вѣ вѣдѣтѣ Иванѣмъ Яцишинимъ, перепроводили правыборы. Зворушенье мѣжи народомъ страшно. Три поважний господарѣ, зъ жалобѣю покритою 60 підписами, повѣхали до старостѣвъ буцацкого. Яній буде резульатъ, не знати.»

Зъ Золочева пишуть намъ:

«Вѣ нашѣмъ повіті переводѣть єя правыборы дѣвно. Делегати уживають всѣхъхъ средствъ, щобъ вибрати такихъ виборцѣвъ, якъ коли-бѣ нѣло о виборѣвъ не Русина, але якого Поляка, знавѣданного Русинами. Вѣ Вѣлѣмъ Камєня, Сасѣвъ, Поморѣнахъ, Струтинѣ, Горѣдѣловѣ, Жулячѣхъ, перєпровозано на виборчѣвъ — вѣ вѣсѣточкавъ жадѣвъ і Поляківъ, а по сѣлахъ вѣдѣтѣвъ і скарбѣнихъ слугѣ. Всюды вѣнесєно прѣтєсты... Люде вѣрѣкають... Нѣвѣтъ по тѣхъ сѣлахъ, де голоси повѣвъ для кандидата Русина-народовца, не відбувають єя правыборы якъ сльѣдъ... За кандидатомъ «Рускомъ Радѣ» о. Костецкимъ велика агітація, і то, якъ загальною говорѣть, не на сухо...»

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Архикнязь Фердинандъ д'Естѣ приѣхавъ вѣчера рано зъ Россіи до Будапѣшту. Тутъ ожидала нѣже єго на дворцѣ численна

[illegible]

Дзюло

Виходить у Львові щодня (крім неділі і рушних свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших новітніх“ виходить за авторства, а за авторства і пачатку на перекладі з російської мови.

Предплата на іскерки приймають: у Львові Адміністрація „Дзюло“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людовика 3. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі М. Haasenstejn & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дзюло“ і пакування за іскерки платити у Львові.

Просимо ухвалити о як найскорше надіслати передплату на рік 1891-ий і за леглостей за рік 1890-ий.

Видавництво „Дзюло“.

У Львові дня 4 (23 н. ст. лютого) 1891.

Прикрі висті приходять з декотрих повітів нашого краю. Правильно відбувають ся в них багато місцевостях ще все після давньої вишробованої практики, на котру тільки разів жалували ся рускі послы в сейм а також і в радъ державній. Ми подали деякі факта в останнім числі „Дзюло“, деякі подаємо нині. Головний комітетъ виборчий застановляв ся уже надъ сею справою і поробить одній кроки.

Таке поступованье не дасть ся ніколи оправдати з правного становища, тепер не дасть ся ще і з політичного. Оно вимірене не тільки противъ кандидатів, котрих правительство, чи з огляду на інтереси державні, чи хоч-би на свої інтереси правительственный уважав за потрібніе поборовати, але і противъ такихъ кандидатів, котримъ оно в одній і другій вигляд не може нічого закинути. Отже борба відбуває ся не за якісь інтереси публичні, але за інтереси правителів, щоби послы вийшовъ н. пр. ір. Полянський, п. Владиславъ Чайковскій, а не о. Галуциньскій, п. Шеховичъ, і т. д. Чи держава змускає такъ много на виборъ першихъ а упадку другихъ, щоби ажъ основа конституції, правна вольність вибору, була наражена?

Таке поступованье викликає лише непотрібне а шкідливе роздрення середъ народу. Рускій народъ надіває ся, що давнійша практика виборча тепер коли не цілкомъ усунути, то буде бодай обмежена до мінімуму, споводованого дійствними поглядами політичними. Нехай би кандидати, рускі і польскі, і бороли ся з собою законними средствами: для правительства не повинно бути значної різниці в тому, котрий побідить, а для того оно повинно бы заховувати ся неутрально, пильнувати лише законного порядку.

І польскій комітетъ центральний, вели глядять хотъ трохи ширше, повиненъ инакше поступати. Русини, вызвані Поляками, заявляють готовність до порозуміння і згоди. То, що Поляки завжди подавали за голову причину своїмъ недовірливості, т. е. недоста-

токъ ясною програмою у Русинів, нині усушене. Поляки знають, що в руских послыхъ ради державної не знайдуть непримиримихъ противників, а в сирвахъ загально-красивихъ знайдуть навіть предатнихъ союзників. Длячого отже така неуступчивість, така борба о кожний поодинокій мандат?

Тепершній вибори до ради державної повинні бути першою пробою, якъ утворити ся нові взаємини міжъ Русинами, правительствомъ і Поляками за новою ситуацію. Було бы нещастье, коли-бъ та проба але вилала, — але нещастье не для самихъ Русинів і не найбільше для нихъ...

Въ 29-омъ числі „Дзюло“ помістили ми надбелану з провінції статейку Mądry Polak po szkodzi. Якъ можна було сподівати ся; кинули ся на ю і польскі часописи і „Червоная Русь“. Обѣ стороны згодні навіть в тому, що зарівно провізують згадку нашого дописувателя о 80,000 рублехъ. Пронія тутъ зовсімъ не на місяці, бо слівъ сихъ не треба-жъ брати в буквальному значінні, якъ вже і замітила одна польска часопись. Впрочѣмъ незадоволеніе польскихъ дневниківъ дасть ся зрозуміти згадкою о 100,000-гульденнахъ.

Але що не зрозуміле намъ, то се, „Черв. Русь“, щоби одлатити ся дописувателемъ „Дзюло“, згадала, що противно. Головний рускій комітетъ доставъ бѣдъ своимъ покровителямъ 3,000 зр. на вибори. Очевидно анъ рускому комітету анъ „Дзюло“ і не в гадцѣ, щоби сю славу звістку демутовати. Але характеристичне єсть, що декотрі польскі газети посувають свою ненависть до Русинів такъ далеко, що повторили ту звістку за „Черв. Русію“ і то в такій тонъ, якъ коли-бъ їй давали віру! Отже потемо сей фактъ за-для характеристики польского преси.

Що впрочѣмъ зб сторони обидиначівъ веде ся акція і гримми, на то маємо досеня вже з кількохъ повітів: загальніший з бродячого і золочівського, позитивніший з бобрецкого і долиньского...

Рухъ виборчий.

Головний рускій комітетъ виборчий на засіданні з дня 22 н. ст. лютого прийнявъ резолюцію п. Іосифа Куличинського, по мысли повхъ заявленъ комітетомъ повітовихъ затвердивъ і поставивъ:

О. Николая Галуциньского, пароху изъ Звиняча, кандидатомъ на посла зъ округа Бучачь-Чортківъ.

Посоль Романчукъ одержавъ зъ Долини слѣдуюче писмо:

Високоповажаний Пане!

Збори „Народний Радъ повітовий в Долині“ а заразѣмъ Збори передвыборчій, в уланню великихъ заслугъ, положенихъ около нашой Матери Руси, посилають Тобѣ, Достойний Мужу, слова признания и поного довірїя, а годячися на програму выголошену в сеймі, ставлять зъ одушевленїемъ, одностороно Вашу кандидатуру на посла до ради державної в нашѣмъ окрузѣ.

Въ Долині дня 19 н. ст. лютого 1891.

О. Левъ Левицкій, деканъ перегицьскій. — О. Тосѣвъ Горнякевичъ деканъ болохѣвскій. — О. Іосифъ Головецький, приходникъ в Спаса. — О. Ігнатій Мулякъ в Ізясла. — О. І. Шуровскій в Струтина выжого. — О. Т. Павлюкъ в Рожитова. — О. І. Заичѣвскій в Доляни. — О. Т. Горнякевичъ в Гостѣва. — Іполитъ Шеллиньскій, бурмістръ, Михайлъ Ватвицьскій, заступникъ бурмістра, Левъ Витвицьскій, секретарь, Красовскій Іосифъ І. асесоръ громады Долины — [и много мѣщанъ зъ Долины та господарѣ-селяне в Ракова, Грабови, Надѣва, Доляни, Погорѣляхъ, Струтина, Спаса и другихъ.]

Зъ Камѣнки пишуть намъ:

Комітетъ польскій повітовий в Камѣнцѣ зрѣкъ ся ставляти кандидатуру Поляка и згодивъ ся, такъ само якъ рускій комітетъ повітовий, на кандидатуру п. Олександра Барвиньского. За сѣбильнимъ порозуміньемъ ухвалено скликати на день 26 н. ст. лютого передвыборчій збори в Камѣнцѣ, на котрихъ нашъ кандидатъ зможе стати передъ виборцями и дати ся їмъ обзнати.

М. Цегельскій, предсѣдатель комітету.

Кандидатъ на посла зъ округа Бережань-Подгайць-Рогатинъ д-ръ Андрий Чайковскій стає передъ виборцями: в Рогатинѣ дня 25 н. ст. лютого (в сѣреду), в Подгайцѣхъ дня 26 н. ст. лютого (в четверъ), в Бережанахъ дня 27 н. ст. лютого (в пятницу) всюду о годинѣ 11-ой в сѣли ради повітовъ.

Зъ Підгайця одержали ми слѣдуюче:

Оновченье:

По мысли рѣшеня комітету повітового зъ дня 5 н. ст. лютого, скликуємо на четверъ дня 26 н. ст. лютого збѣръ виборчій до Підгайця, де представити ся кандидатъ.

Членѣмъ комітету прѣсимо, щоби повѣдомилъ о томъ виборчѣмъ в своихъ громадахъ.

Одъ комітету повітового в Підгайцяхъ.

И. Стеткевичъ, предсѣдатель.

Корн. Дудикевичъ, секретарь.

Зъ Львовского пишуть намъ:

Сими днями розбѣлавъ п. Давидъ Абра-

Предплата на „Дзюло“ в літер. додаткомъ

в Австрій: на границю: на члѣмъ року . . . 18 зр. на члѣмъ року . . . 24 зр. на члѣмъ року . . . 9 зр. на члѣмъ року . . . 12 зр. на члѣмъ року . . . 4 зр. 50 кр. на члѣмъ року . . . 6 зр. на члѣмъ року . . . 1 зр. 50 кр.

у Львові: на члѣмъ року . . . 16 зр. на члѣмъ року . . . 8 зр. на члѣмъ року . . . 4 зр. на члѣмъ року . . . 1 зр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація и Експедиція підъ ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереженье. — Рекламация неопечатаній вѣдлий бѣдъ порта.

Поодинокѣ число копій 8 кр. а. п.

Оголошеня приймають ся по дняхъ 6 кр. бѣдъ одної стрѣчки літературно в рубр. „Набѣсанье“ по 20 кр. а. п.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

Подати числѣть ся по 10 кр. бѣдъ стрѣчки.

ЧІЧІ

Образокъ зъ Галицкои Калифорніи.

(Конецъ.)

Прийшли сваты до Паштерера привтали ся зъ господаремъ, якъ Богъ приказавъ: Паштеръ зъ Чічою поцѣлувавъ ся, оба сваты — кравець и слюсаръ — такожъ люде и пнемнені и позитивні, не осли позаду, такожъ сердечно цмокъ цмокъ!... Мадарка підшла ааразъ до другої комнаты за панною молодю и тамъ довгий часъ вели повголосну на-раду.

Сваты розгостили ся. Ждали, ждали на панну „молоду“, щоби розпочати важне торжество одповѣдною промовою, яку Иванчукъ мавъ уже неразъ при такихъ нагодахъ яко староста весѣльний, але Грубичъ, якъ посту-повецъ, штовхнувъ его досадно дѣктемъ и ка-же: „Пий! и безъ того пий!... ту яко не випадє по просту, такъ по хлопцѣхъ зъ яки-мсь куніцями, лисцями, царицями, андріями плести...“ и такъ стало ся.

Пить старосты за здоровье „ваше“, „наше“, „панства молодихъ“, навіть не одпоча-вають. Чічі тільки маляе понахиланій чимось кишень и вь капотъ и вь штавахъ, ажъ по-розпирало, глядять то на сватѣвъ, то на теста будучого, то на дверѣ одхилевъ до другої комнаты.

Уже сватамъ добре языкъ розвязавъ ся, стали оба що разъ голоснѣйше здоровкати ся, вже два рази підходили на пальцѣхъ ажъ підъ дверѣ заглянути до другої комнаты зъ цѣквости, — якъ напоследѣ указала ся перша якъ терція тонка, суха, висока, за-хмурена, все недобра Мадарка, а за нею зъ повагою, зъ шелестомъ панна молода, якъ бы рѣднѣсьня сестра Івана Чічі, тон самогъ гру-бости, тон широкости, тільки голова бѣльше ще схована вь толувницѣ.

Посѣдали дамы на софѣ. Грубичъ першій підсунувъ ся, шаркнувъ ногою и вь обѣ пух-лий руки лусъ! — ажъ залаяло! Иванчукъ за-го поводитъ, а Чічі сидить, якъ плетєня на крѣселѣ, вьзирѣвъ ся на Мадарку и ока зъ нею не заводить... дивить ся, дивить на стару... очевидячки якоє дѣло важне має до неї, жде якогось тайного знаку.

Вибачи Мадарка зашамляла а Чічі на цѣлу губу якъ не заревоцєсь! Заразѣвъ своимъ прязнемъ цѣле товариство: душить ся Грубичъ и бѣмъ мушкетеромъ слюсаремъ руками себе по стегнахъ; душить ся Иванчукъ, ажъ одною ногою кравецькою до потылицѣ підѣвѣтькує; регоче ся Паштеръ зъ Минцею, ба навіть и сурова Мадарка товмить вь собі смѣхъ, прикусєвъ долъну губу зубами, а за Чі-чею пасє око.

Чічі, осмѣлений, набравъ ѡдваги и, на даний знакъ Мадарки, вьийшовъ одно яблоко и — бухъ! — вь панну молоду, вьиймавъ дру-ге, третє — бухъ! бухъ!... далъ обавники, далъ медвѣники, а напоследѣ зъ червоною товальною присадивъ ся самъ и вь — обѣмъ!

Хотѣла-жъ панна молода змѣлѣти, ба на-віть дѣтала була якѣсь спазмы смѣхові — але практичній панове сватове якоє то за-гнали: якъ гукули собі такъ бѣдъ серця по-свому, особливо слюсаръ, тубовымъ голосомъ „нивать панету молодимъ!“ — такъ уже стало инакше. До того й Мадарка, практична жовнярка, заразѣвъ Минцею потерла кулакомъ по-підъ груди и, все перейшло безъ всякихъ лихихъ наслідѣвъ...

Вь кѣлька недѣль ѡдбуло ся гучне весѣ-лье. Свахъ на нѣмъ крѣмъ Мадарки не було нѣвѣжия, але за те панѣвъ рѣзномъ бранѣмъ на-вѣзѣдло ся безъ лѣку, а бавила ся, гуляла кождий якъ хотѣвъ и кѣлько хотѣвъ. То разъ була гулятика и музика! Надъ самымъ ра-номъ якъ чепили ся два комсарѣ изъ 3. и два директоры „банкѣвъ французскихъ“ до ве-ликого бубна, якъ стали вь него звѣсєє сили кулаками валити, ажъ вь обохъ бокахъ про-дѣрали...

V.

Лѣтъ кѣльканацѣть по томъ славномъ ве-сѣлю ходили слухи по осели калифорнійскій, що Чічі — кунивъ село вь повѣтъ С—омъ, ставъ дѣдичемъ, великимъ паномъ...

Но вѣрте тому, — перечивъ бойко Бо-ринскій имарамъ, коли вь лѣсѣ неразъ посѣ-дали при огни партіи яку бараболо, — тільки вь ширѣвъ розрѣвъ ся якъ куєа, а я-кій бувъ дрѣмляло у Николая Когутика, та-кій и я теперъ. Жѣнка то Геродъ! вѣсьмъ за-вѣдує, балъ дає, офіцѣрѣвъ зъ рѣзнихъ ре-пѣментѣвъ европує, а бѣдъ тільки вь пекарни горшками выкалута або вь котрѣй стайни при-пѣмю спить-др

Въ Чехахъ ситуація досі ще не прояснилась. То здається лише бути річчю певною, що властитель більшихъ поселястей і старо-чехи партія виберуть около 17 поселять, а між ними і молодого кн. Кароля Шварценберга. Въ містахъ і округахъ сільських веде ся завзята боротьба між старо- і молодочехами. Молодо-Чехи поставили у всіхъ містахъ і сільських округахъ виборчихъ своїхъ кандидатівъ. Проводяри партії реалістівъ Массаржика поставлено кандидатомъ въ округахъ, з якого виходивъ давніше звітний гр. Лажанський, а сего постільного помічника зовсімъ і безъ кандидатури на власну руку въ німецькій округі Місх. Въ Празі поставлено противъ Рітера кандидатуру Троїана. Старо-Чехи уступили зовсімъ въ декотрихъ округахъ а въ декотрихъ згодилися на компромісовихъ кандидатівъ, котрі при найпершій нагоді готові перейти до молодочехского табору. На Мораві перейде мабуть 11 уміренихъ кандидатівъ, 3 з міст і 8 з сіль.

Словенці вишлють мабуть 15 поселять: 8 з міст і громад сільських въ Кранив (між ними і гр. Гогенарта), 3 з полудневною Стірію, 2 з Горіци і 1 з Істрії і Трієсту. Здає ся, що такъ якъ нині рйчи стоять, не настане вь палаті поселять велика амбіція, скріплять ся лише молодочехи і партія німців націоналістівъ.

До N. fr. Presse доносять з Львова: Зачувати, що проводирь польської партії демократичної мали рйшити ся, що коли-бъ були вибрані до ради державного старати ся о то, щобъ клябъ польскій зблизивъ ся до сполучення німечкою ліній, розумівъ ся, підъ тимижъ умовами, коли чело старо-чехскихъ мандатівъ значно зменшити ся і не буде можна з ними союзу заключати. Польскі демократи відкажуть ся рішучо бдъ союзу з молодочехами. Видко з сего, що німечки проводирь не безъ причини голосить, що шанси Німців значно поправилися, коли вже і Польня починають з ними кокетувати. Ба що більше, навіть самі молодочехи мабуть вже видать, що їх загониство не доведе до нічого і для того вже розпускають вѣсти, що вони готові за всяку ціну помирити ся з Німцями, лише щобъ удержатися на верш.

N. W. Tagblatt одержавъ з Львова вѣсть, що недавня поголоска, будто бы між галицькимъ намістникомъ гр. Баденіємъ і архієпископомъ настало якесь непорозуміння, і щобъ въ наслідокъ того гр. Бадені маевъ уступити а на его мѣсце маевъ прийти гр. Голуховскій, теперішній посолъ въ Букарешті, єсть зовсімъ безосновна.

Jour. des Debats подає цѣкву, лише не знати ще о скільки правдиву вѣсть, що царъ Александръ III. приймѣвъ запрошення Франца Йосифа на великій лавъ въ Австрію. Наколи-бъ ся вѣсть потвердила ся, то не було бы вже ніякого сумніву, що подорожъ архієпископа Фердинанда до Росії мала велике значення політичне. При сій нагоді годить ся і то нагадати, що і німечкій цѣсарь має приїхати до Австрії, тільки зновъ въ нійшій цілі, бо на маневри до Стірії. О часі приїзду обохъ монархівъ не говорять ся ще нічого, але коли-бъ повнѣшій вѣсти мали оправдатися, а часъ приїзду назначений бувъ на осінь, то оправдалася і недавня поголоска о якійсь з'їзді монархівъ въ Австрію.

Правительство болгарске дало на вѣстну поту російского правительства дна 15 с. м. таку відповѣдь:

Правительство болгарске, приймаючи у себе на службу факховихъ людей з-за-границь, давало завжди переважство Росіянъ за-для їхъ азыкового і племянного споріднення; але оно жадало завжди бдъ нихъ, щобъ они вѣрцено сповняли свой обовязокъ, і оно було бы ніколи не стерпѣло того, щобъ они допускалися чогось супротивъ безопасности якоїсь чужої державы. Оно не заслужило для того на закидъ, що давало приставище анархістамъ, і не може пояснити собі мотивівъ, які спонукали російське правительство заденуциувати Болгарію яко осередокъ заговорівъ противъ Росії.

Замѣть звертати ся до великихъ державъ і завязувати ихъ до сближного кроку і такъ выдкнувати міжнародне питання, було бы лѣпше, щобъ російське правительство було звернуло ся черезъ німечкого консула просто до правительства болгарского, якъ то оно давнѣше робило, і до своєї жалоби на російскихъ нігілістівъ въ Болгарію долучило доканы. Правительство болгарске було бы тогда певно, якъ давнѣше, відповѣло сему жалобѣ въ способѣ відновляючій законъ краєвий і міжнародному азычанію. Знатьчи все добре, не наводять нота, передана консулу німечки, ніякого факту, котрий бы доказувавъ, що якийсь російскій анархіст, нігілістъ чи якийсь нійшій люде зробили заговоръ або выдкнати якийсь революційный рухъ противъ Росії або який нійшій державы. Прочастъ коли болгарске правительство чувъ ся щадливимъ, що може сконстатувати, що проживаючи въ Болгарію російскій підданъ чогось подібного не допустивъ ся, то на жалѣ, мусять сконстатувати, що суротия въ Болгарію такъ не поступовано, коли до неї заходили з-за-границь агенты провокаційні та анархісти. Чи треба тутъ нагадувати тѣ численні замѣтки на публичній спокій і миръ сего краю? Детронизация кн. Александра, кривий вѣрховий въ Сілістрію і Русуку, експедиція Набокова, послѣдній загону въ Паници і Калубкова єуть ще у всіхъ въ памяти. Зъ болгарскими і російскими виновниками сѣхъ атенатівъ обходять ся въ Росії дуже добре; декотрихъ принято навіть до російской арміи а вѣс мають въ Росії якъ найбільшу ласку. Єуть навіть такі,

котрі якъ Кольманъ і Калубковъ, були за-суджені въ Болгарію на смерть а въ Росію зовсімъ свободній Правительству болгарскому прикро то все нагадувати, але оно мусять то робити, бо російське правительство підносить несправедливо жалобу противъ него. Болгаріи лежить завждо спокой і миръ на серці, якъ щоби она дала приставище чужимъ анархістамъ, щоби они вози революційну пропаганду противъ якоїсь другої державы. Болгаріи бажая лише одного: праціювати надъ своимъ підданствомъ та жити въ агоді зъ всіми країнами.

Въ Сербіи вибухнула зовсімъ несподівано криза кабінету. Цѣле министерство Груича подало ся до димісії а утвореніємъ нового кабінету занявъ ся проводирь радикальной партії і президентъ скупштини Пашичъ. Що стало ся причиною сего несподіваного кризиса, годъ знати; здає ся, що въ значній часті причинились до неї якийсь позаконсильовій махінація, котрыхъ цілею було сполучити лібералівъ і радикалівъ въ одну партію політичну. Ліберали і декотрі члени уступаючого кабінету заходили ся вже бдъ давна коло сего. Кажуть, що самі президенти міністрівъ, Груичъ доваджувавъ лібераламъ а навіть говоривъ о тѣмъ одному зъ заграничнихъ дипломатівъ, що треба кінце, щоби ліберали сполучили ся зъ радикалами і бдъ старавъ ся помыслити для сего ідей не лише своихъ товаришівъ, але і видѣвшихъ проводирѣвъ радикальной партії. За причину такого зближення подававъ Груичъ небезпечне положення Сербіи що до заграниць і потребу консолидації у внутрі. Въ радикальній клябѣ, де і такъ вже була опозиція противъ деякихъ предложенъ правительства, уважано агітацію въ користь лібералівъ за шкідливо, бо она могла бы була выдѣли лише въ користь лібералівъ і для того настали споры, котрі остаточно переконали Груича і его товаришівъ, що они не можуть въ ніякомъ напрямѣ числитися на довірію більшости клябу, въ котрій въ даній хвилі могли бы вѣстатися Тасичъ і Катичъ верхъ взяти. Крѣмъ того показало ся і на послѣдній засѣданні скупштини, що мусѣть прийти кінце до амбіцій кабінету въ дусѣ клерикальностей, бо єдинонимъ въ клябѣ ставали ся чимъ разъ гѣршій і опозиція противъ скупштинъ зъ лібералами росла въ кожнімъ денѣмъ. Який будъ складъ нового кабінету, досі ще не знати; але то рйчъ майже певна, що Пашичъ обійме президентуру. Крѣмъ того мавъ бы до кабінету уступити назадъ бувшій міністеръ просвѣты Джанъ, министерство дѣлъ заграничныхъ облавъ бы Джорджевичъ, Вуцъ фінансамъ а Велимировичъ министерство робѣтъ публичныхъ.

На якийсь случай амбія сербского кабінету і поручення утворення нового кабінету Пашичевъ, єуть для сербівъ въ теперішню пору великою ваги. Пашичъ єсть головнимъ проводирѣмъ партії радикальной і звітний зъ своихъ симпатій для Росії. Може бути, що Пашичъ коли стане президентомъ кабінету, буде остерожний і не схоче зъ заграничною політикою допустити до того, щоби Сербія набрала ся якогось клопоту зъ сусѣдами, але то може дуже легко стати ся, що партія радикальна, котру бдъ досі майже самъ оденъ державъ при кулѣ, розпадає ся. Вже то характерну немість тон партії, що она не знайшла въ собі ніякого способнѣшого до утворення нового кабінету, якъ лише якъ разъ свого найпершого проводиря.

НОВИНКИ.

— Львівскій Русинъ оставить бдъ вчера подъ прикритимъ вѣржѣньемъ великого горя, яке постигло нашого високого поважаемого і вѣсима тажъ цѣро сердечного любящего историка профессора руской гімназіи д-ра Юліяна Целевича. Вчера рано упокоїла ся по довгій а тяжкій болязні его сердечна подруга і товаришка життя [Гр. рубрику "Посмертній вѣстѣ"], полишаючи его і рѣдно свою въ тяжкій горі. Але Покойникъ своєю передчасною смертю глубоко засмутила не тільки мужа і рѣдно свою, — смерть ся опечалила много роднихъ рускихъ і вѣсхъ львівскихъ Русинівъ, котрі знали ся — жончину високихъ честностей — ся предобре отверте сердце, ся привѣтливостъ, ся незвичайну сердечность, а бдѣтъ євѣ цѣро рускій патріотизмъ, котрий піддержувавъ і ослоджувавъ патріотичній трудъ єи мужа а нашого дорогого профессора историка. Тожъ нехай той сербійскій жалъ загальний, який широкій кругъ Русинівъ відчувують разомъ въ мужѣ по стратѣ Покойника, уйма єму болю і болѣе розпадає въ его обидне сердце. Память Покойника подруги д-ра Юліяна Целевича згадуватимъ будо середъ руской роднинъ усе темиломъ, добримъ словомъ, а щасливимъ тою, хто житимъ своимъ на таку згадку собі заслуживъ!

— На вѣсхъ танцями, устроєній минулому суботѣ въ "Рускій Бесѣдѣ" у Львові, швидко значно чело панъ і напичокъ а жонше число мужичківъ. Толковано собі єю паню тѣмъ, що їи, владѣмъ певно ще вышочивають по своимъ четверговѣмъ бажю. Такожъ і самъ члѣнбъ "Руской Бесѣди" не лишало много, а за те провинція доставляла значно число гостей. Бавлено ся добре і зъ житимъ при музиці до пізної годъ нѣ.

— Зітми въ шкільницѣ. Міністеръ просвѣты поручивъ профессору гімназіального въ Станіславові, Юліяна Котецкого, въ часовій станѣ супочиную ажъ до новного его пожування, а зараломъ поручивъ предложити внесення що-до обсяженія опорожненої поады при тѣй гімназіи. — Кривий рада шкільна перенесла въ дотеперішній характеръ службовий заступника учителя при руской гімназіи у Львові, Івана Прилѣму до гімназіи въ Перемишлѣ, а на его мѣсце заступника учителя зъ перемишльскої гімназіи Олексу Прѣму; — именуна: кандидата учительского звання Леонція Кузьму заступникомъ учителя при руской гімназіи у Львові, — [ж. д-р Ів. Слюсаржъ, преекста латинской семінаріи ду-

ховице у Львові, помічникъ катехита въ гімназіи Франца Йосифа у Львові. — Министерство просвѣты затвердило: на внесенє колегій профессорівъ львівской політехніки именованье укабченое техника Бернарда Либанского провінціальныхъ ассистентовъ при катедрахъ инженеріи, — зараждение доплату филозофичного львівского университета, іболя которого поручено выклады физики експериментальной, назначеній для слухатѣлей курсу фармацевтичного, Зиславови Станіцкому, ассистентомъ катедры физики; ся провінція тревати може ажъ до рѣшучого обсяженія опорожненої катедры физики. — П. Юрій Михалонскій, дійсний учитель школи народной въ Мизуни, именованій управителемъ сего школы по зрєорганізованю сего школы на двокласову.

— Гнѣ. Одъ Городка пишуть намъ: Дня 19 н. ст. лютого погорѣвъ въ Малковичахъ коло Городка двѣ хаты і будинки господарскіхъ трѣхъ сѣлѣхъ. Шкода загальна сягає до 2500 зр.; вѣс три господарѣ були убиті. Огонь бувъ підложений і підпалники бдѣано въ руки сира-вѣдливости. — Передъ кількома тижнями погорѣвъ въ Черлѣпахъ дѣмъ, въ котріймъ мѣстѣ пошта. На щастє огонь выбухнувъ на днѣ, тожъ уратовано акты урядові. Ђ подобрѣше, що влѣститель хаты, жидъ, не бѣвъ розмыслу допустити до пожара, щоби зрѣбати гѣшесть на високо заасекурованій дѣмъ. Урядъ почтовый і телеграфичній мѣстѣ ся теперь въ дворѣ.

— "Русне слово". Підъ такимъ заголовкомъ зачала выходити въ Шенандо въ Америкѣ тиждєна газетка. Редагована она — такъ сказати-бъ — по американскіи: вѣсти рѣзного рода подаваніи суживъ. Єсть такожъ незначній бдѣлъ для справъ політичныхъ зъ старого краю.

— Атемія фотографіе. Е. Е. Тимеменскій у Львові при уѣ Третього мая ч. 7. выгетовиско "табѣло" поселятъ соймовыхъ въ послѣдній сесіи соймовой въ 1890 р. На картѣ значныхъ розмірѣвъ уміщєній фотографіи вѣсхъ поселятъ галицкого сойму въ такому порядку, въ який они засѣдають подчасъ нарады соймовыхъ. Въ долинѣ прикрашено нидами Львово і Кракѣво, емблематами рѣлициѣта і торговѣ та фронтономъ будинку соймового, а въ горѣ китицями цѣйтѣвъ. П. Тимеменскій справдѣ не пощадивъ заходѣвъ і трудъ, щоби зложити се "табѣло", бо треба було выстатити єму фотографіи каждого подинного посла а бдѣтъ зложити ихъ въ артистичну цѣлѣсть. А помымо того ціна сего репродукції фотографіею дуже мала: у Львові 6 зр. і зъ пересылкою почтового 6.50 зр. Гадаямо, що се "табѣло" буде не лишъ цѣнною памятною для поселятъ соймовыхъ але такожъ може бути окрасою каждой сѣйциѣ.

— Гр. Биландтъ Райдтъ, євѣдціймистеръ і бувшій міністеръ війни, упокойнѣ ся у Вѣдні минулому субѣтъ въ 70-мъ роцѣ жити. Свою карієру войскову зачавъ въ 16-мъ роцѣ жити яко кадѣтъ при 26-мъ полку піхоты, але повѣснѣше перейшовъ до артилеріи і генерального штабу. Въ літературѣ войскової займає гр. Биландтъ знаніє мѣсце своимъ праціми на полѣ балістики. Въ р. 1876 ставъ міністромъ війни і удержавъ ся на тѣмъ становищі до 16. марта 1888 р. За часѣмъ его урядованія будувать войсковій значно збільшивъ ся, а найбільше причиною до того уоруження австрійской арміи карабинами Манліхера. Такожъ продовживъ бдъ загальній обовязокъ службъ войсковой о десѣтъ лѣтъ закономъ о загальній ополченю. Гр. Биландтъ бувъ бдѣзначний найвысшимъ ордѣрами австрійскими, а передъ кількома роками именувавъ его цѣсаръ ридцаремъ Золотого руна.

Телеграмы „Дѣла“.

Вѣдєнь 22 лютого. Вже и въ тутѣшнихъ кругахъ войсковыхъ ходитъ чулка, що цѣсаръ Вильгельмъ приѣде на лѣтній маневры до Австрії.

Парижъ 23 лютого. Часть ліги патріотичной устроила вчера мітінгъ, на котріймъ запротестувала противъ участі французскихъ артистовъ въ берлинской выставѣ штукъ красныхъ.

Бѣлградъ 23 лютого. Пашичъ порозумѣвши ся зъ російскимъ посломъ Персіаніемъ що-до складу нового кабінету, розпочавъ переговоры зъ дѣтчными личностями.

Прага 23 лютого. Молодо-чехскій кандидатъ записавъ на зборахъ въ Сибховѣ, що его партія готова заключити союзъ зъ Нѣмцями а навіть і зъ правительствомъ.

Вѣдєнь 23 лютого. Въ сегорѣчній будѣтѣ буде помѣщена значна сума на закупку шатеръ войсковыхъ прусской системою. — Станъ здоровья гр. Тафѣго значно полѣпшивъ ся.

Барлинъ 23 лютого. Въ Бохумѣ выбухнувъ великій страйкъ гірниківъ. Наймолодіи сыпъ німечкого цѣсarı заедувавъ небезпечно.

Вѣсти зъ Еп. Перемишльск.

Кан. иноститучію на Кривку, дек. высочаньского, одержавъ о. Маріалъ Куноушскій.

Застѣпательство Ібѣлѣкѣ выжнихъ, дек. высочаньского, одержавъ о. Анг. Чайковскій.

Поговалу і принало за реву науку релігій въ школахъ народныхъ въ Комарі о. Іосѣфъ Гунецкій, тамошній сотрудникъ.

Посмертній — ☞ — оновѣтєн.

О. Іосѣфъ Луничевъ, парохъ Жукова, тит. совітничъ митроп. Консисторіи роджений въ роцѣ 1821, упокойнѣ ся по довгій а тяжкій бохузъ

дня 20 н. ст. лютого въ 70 роцѣ жити. Покойникъ бдѣзначавъ ся постоянностью честного характера і непоколебимыми рускими патріотизмомъ. Сиравами рускими займавъ ся лѣтѣми і до послѣднихъ хвилъ жити вышучувавъ ся про хѣлъ руской сиравы. Тому то ціла Бережанщина оплакує велику втрату на сѣвѣхъ могилъ Покойного. Вѣсна єму памяти та нехай єму буде перемъ таа земляни, для котрой добра бдѣ такъ цѣро трудивъ ся і неодиу гірку хвилю за-для того вытерѣвъ.

Вѣсна зъ Танчичевыхъ Цесевичевъ, жена Юліяна Целевича, профессора руской гімназіи у Львові, упокойна ся по довгій а тяжкій бохузъ вчера въ 45 роцѣ жити. Похоронѣ бдѣбудуть ся партра (въ второкъ) о годѣт 3-ѣхъ зъ полудня зъ дому подъ ч. 2 улиці Кѣтлярской на кладовищѣ Лычаковскѣ. Вѣсна Покойній памяти!

Антоній Петрушевичъ, выслуженоій надсудничъ, инвалідъ, упокойнѣ ся минулому пятниці въ дѣмъ инвалідѣвъ у Львові въ 49 роцѣ жити. Покойникъ бувъ бдѣзначений военнымъ медалемъ. Похоронѣ бдѣбудуть въ подѣлю. Вѣсна єму памяти!

О. Данило Манастирскій, священникъ-ювілатъ, парохъ въ Сѣлѣцѣ, дек. мокришского, єп. перемишльского, упокойнѣ ся дня 13 н. ст. лютого въ 80 роцѣ жити а 51 р. священства. Вѣсна єму памяти!

ПОДЯКА.

Люта смерть скосила найкрасшу кѣтку въ нашѣмъ зѣльнику, — выдержла намъ найдорожшого нашего Олександра. Закотилось наше лєне сонѣнько за чорій хмары, а страшна темрява огорнула свою нашу родину. Чимъ бувъ бдъ н. Олександръ Огоновскій для родины і для цілоу руской сусѣльности, показалось тогда, коли его вже не стало міжъ живыми! "Замовили на вѣни медовій уста, погасили уміи, добротливі очі, засыгло сердце, що Русь тажъ любляю, — умеръ а вмеръ, якъ другій, въ лѣтъ своихъ роцѣвѣтъ!" — Така воля Божа! Мы похизало смирно чѣло супрѣтъ неизлѣдимыхъ Божихъ совѣтѣвъ. "Не намъ на проу зъ Тобою вѣстати, — не намъ дѣла Твоя судити!"

Велику побѣду въ нашѣмъ великомъ смутку подало намъ загальне одбѣчутьє зъ нашими тяжкимъ горюванємъ. Русымъ віддали годѣшу честь найлучшому братоу і громадянину, та і Польня заявили Покойникову послѣдню прослугу зъ слезами въ очахъ. Тому то нехай буде намъ вѣльно сказати нелике спасѣбѣ въсѣмъ тѣмъ, що причинились до звеличенія сунного обряду похоронного. Складаемо напередъ сердечну подяку бѣо Експедиціи ВПрѣосвѣщ. Митрополиту Сильвестрову Сембратовичу, що надъ тѣломъ Покойника зволивъ відправити панахиду і выпровадити его на площу Академичку, де попроваивъ ся зъ дорогою домовною прочтѣвши єа. Євангеліа; — та що 14. с. м. за упокой душѣ бдъ н. Олександра відправивъ Службу Божу.

Дякуємо Прѣосвѣщенному Єпископу Юліянову Пелешу, що вразъ зъ ВПрѣосвѣщеннымъ Митрополитомъ зволивъ розпочати чинъ погребанія, — дякуємо Высокопреподобнымъ Митратамъ-пралатамъ Мих. Сынгалевичу і Льву Готеровскому, що зволили бути въ супровѣдѣ ВПрѣосвѣщенного Митрополита Сильвестра і Прѣосвѣщенного Єпископа Юліяна, а зъ-окрема дякуємо сердечну Высокопреподобному Митрату-пралату Сынгалевичу, відтакъ ВПрѣподобному о. Прату Андрію Вѣлечному, ВПрѣподобнымъ о. Кривошанамъ Льву Туркєвичеву [Мих. Карачевскому, Д-ру Іос. Комарничскому, Мартину Пахѣку, Теофану Павличкову, Александру Бачинскому, ректору духовной семінаріи, і Д-ру Іосѣфу Левичскому та ВП. Д-ру Гаврилу Крижановскому, що въ похѣдѣ похоронніймъ потрудилися на кладовищѣ Лычаковскѣ, де надъ могилою найдорожшого нашего Олександра довершили чина погребанія.

Вѣдѣтъ дякуємо ВПрѣподобному о. капонику лат. обр. Д-ру Альбертоу Філарскому, деканови богословского факультета въ университетѣ, що въ супровѣдѣ алыиновъ лат. обр. богослѣвъ III. року, зволивъ въ дѣмъ печали надъ тѣломъ Покойника і на кладовищѣ надъ домовною відправити чинъ погребанія. Дякуємо високому Сенатору университету Львівского і профессорамъ вѣсхъ трѣхъ факультетѣвъ, що зволили віддати послѣдню прѣслугу своему покойному товаришеви.

Спасѣбѣ за Ваші труды Вамъ, Высокоповажаемій Отцѣ, що не тільки изъ Львова, але і зъ блявѣхъ та зъ дальшихъ сторѣвъ прибули на похоронъ, — спасѣбѣ ВП. євѣтѣри. консист. Адольфу Василевскому, вице-ректору духовной семінаріи о. Северіану Тороньскому, ВП. докторамъ богословія Титови Мишковскому і Іларіонову Вацкову, ВП. Володару Петрушевичу, совітничому консист. Касіяноу Куничскому, катихету Олександру Стефановичу, преектову семінаріи а головѣ педагогичного товариства Іванови Чалевскому, ВП. о. о. Іларію Рейтаровскому, Константину Яримовичу, Євгеніу Гузарову, Петрову Крижаневичу, Алекс. Здерковскому, Василу Навроцкому, Євгеніу Лопатиньскому, — ВП. о. о. Максиміліану Струтиньскому, Євгеніу Дудевичу, Євгеніу Дєровичу, Янакѣ Хоркавому, Мих. Шведзичову, Пєндору Зельскому, Григоріу Горнякову, Євгеніу Гошовскому. Спасѣбѣ Вамъ, многоповажаемій н. н. Богослову, Пѣтомѣ руской семінаріи духовной, що взялъ участъ въ похѣдѣ похоронніймъ, — особливо-жъ честь Вамъ, що бдѣвъ проводомъ дѣрлѣнта хоръ о. Володимира Садовского звеличили-єсть похоронъ сѣвѣломъ трогачимъ євѣри вѣсхъ присутнихъ.

Дякуємо нашому поету-артистѣ Корнилову Устѣяновичеву, що при выносѣ тѣла зъ дому выголосивъ вѣщу цѣсно-ую, — дякуємо краснѣрчивому о. крижанину Д-ру

Юсифу Лавицкому и Высочайшему декану юридическому факультета д-ру Леонарду Певтакову, что надъ могилу сердечнымъ словомъ попрощались съ найдорожшимъ нашимъ Александромъ, — спасибо профессору Анатолию Вахнянину, что въ-останье розпрощавъ съ теплымъ словомъ съ покойнымъ своимъ приятелемъ и щирымъ гражданиномъ, — спасибо и обоимъ академикамъ, Колесову и Ронницкому, что въ имени молодёжи своимъ словомъ отдали последнюю честь незабвтому профессору. Спасибо молодёжи академичёв, что громко соупровождала тѣлныя останки своего профессора на мѣсто вѣчнаго упокоения.

Велике спасибо Вамъ, руско-народный товариства, „Провѣтъ“, „Руской Бесѣдѣ“ и „товариству имени Шевченка“, що бл. п. Олександрови заявили-сте такую честь, якои Вы не заявили доси въ одному покойному патриоту! Се бо похоронили Вы своимъ коштомъ и заходомъ того, который по словамъ Корниля Устияновича бузъ въ вашей дружбѣ „свѣточекъ“ асымъ, — передошлемъ! Спасибо также профессору Константину Лучаковскому и д-ру Андрію Косову, що выходяючи волю тыхъ товариствъ не щадили своихъ трудѣвъ въ цѣли звелеченія обряду похоронного. — Спасибо рускимъ товариствамъ, институтамъ и приятелямъ Покойника, що память его почтили своими звѣнками: спасибо „Народной Радѣ“, „Провѣтъ“, „Руской Бесѣдѣ“, „рускому Товариству педагогическому“, „Институту св. Николая“, Редакція „Дѣла“, товариству рускимъ ремесленниковъ „Зоря“, товариству сивацкому „Боянъ“, товариству „русскихъ женщинъ въ Станиславѣ“, дирекція руско-народного театру, Русинамъ Подольскимъ и Черемисскимъ, Станиславскимъ и Крайковскимъ, Богословамъ Львовскимъ и Вѣднскимъ, Академичному Братству и Кружкову, Роднѣмъ Ол. Барышскимъ и Волод. Шухевичемъ и др.

Дякуемо Сенатору академичному в Выдѣлову правничому университету Львовского, Репрезентациі столичного мѣста Львова, що звѣнками украсили домовину незабвтого Олександра.

Дякуемо ВП. Вице-Президенту краевой Радѣ школьной д-ру Вобжыньскому, Президенту Радѣ мѣской и Репрезентациі столичного города, членови Выдѣлу краевой д-ру Даміанову Савчакову, посланцу Юліану Романчуку и Николаю Свѣнцкому, совѣтничковъ высшого Суду краевой Теодору Бережничковому, нотаріусу Юсифу Овчиневичу, адвокату д-ру Стеф. Федякову, судѣи К. Подляшечковому, д-ру Евгению Олесиничковому и другимъ, що поступали при домовинѣ дорогого Покойника.

Спасибѣтъ директору школы имени Маріана Пашкевича ВП. Петраткевичу, и учителямъ сего школы, что вразѣ съ маленькими учениками были на кладовищи ажъ до кибца похорону.

Тѣмъ выше загаданнымъ ВП. достойникамъ, товариствамъ, институтамъ, профессорамъ и приятелямъ Покойника, якъ и въ загалѣ всѣмъ тѣмъ, котры отдали последнюю прислугу бл. п. Олександрови, заявляемо ще разъ съ цѣлого сердца велике спасибо!

Колѣ-же люди дальше стойчѣ бѣдъ родныи Покойника зросили могилу его теплыми слезами, то не диво, что мы тѣмъ горюемо и сердечно оплакуемо смерть найдорожшого Мужа, Батка, Брата. Въ превеликомъ нашѣмъ смутѣ потылае насъ только вѣра, что съ Нимъ же колѣе побачимо ся...

У Львовѣ, 8 (20) лютого 1891.
Олександръ зъ Авдиковича Огоновскы, вдова зъ донькою-сиротою Галиною. Арсеній и Доміцелъ Авдиковичи, родители Олександра. Омелян, Филимонъ, Николай, Петро и Іларій — братья и Антонина Раковска — сестра бл. п. Олександра.

Надѣслане.

Глядаю мѣся въ канцеляріи адвокатской

Данило Стахура
канд. адв. въ Тернополи.

Михаиль Лазаровичъ

въ КУТАХЪ надъ Черемошемъ
поручае Висо. Публикѣ званіи въ доброту салати и козину, выробу бременского по умѣркованныхъ цѣнахъ.

Найдешете жерело предметѣвъ оптическихъ у Львовѣ.

подъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (плизъ съ Духа)
напротѣвъ головного ордну.

Окуляры, цѣпери, барометры, термометры, микроскопы, машины электричскы, райскайты, и т. п. по цѣнамъ найдешевшимъ. Репарациі найдешевше и найкорше.

Замовляи въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подъ „Коперникомъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

ПОБѢДЫ ЗЕЛЪЗНИЧ. ПОБѢДЫ

Побѣда годинника львовского. (Одъ 1 жовтня 1890)

До Львова приходить:	Въ Львовѣ	Въ Львовѣ	Въ Львовѣ	Въ Львовѣ
Зъ Кракова	4:08	1:28	8:50	7:15
Зъ Подволочиска	2:20	7:30		3:15
Зъ Подволочиска на Подляшч.	2:08	0:01		2:45
Зъ Сухи, Хирова, Стрыл, Гусатина и Станиславова			8:30	
Зъ Будзешту, Мункача, Лавочного, Стружа, Хирова, Стрыл, Гусатина и Станиславова			12:08	
Зъ Сучавы, Черновца и Отави			6:53	
Зъ Букарешту, Яссы, Черновца, Гусатина и Станиславова			2:—	
Зъ Букарешту, Яссы, Черновца, Гусатина и Станиславова			8:—	
Зъ Веліца (Томашева)				5:41
Зъ Веліца (лишь у вторни и пятницѣ)				10:17
Зъ Львова одходить:	Въ Львовѣ	Въ Львовѣ	Въ Львовѣ	Въ Львовѣ
До Кракова	2:28	8:30	4:20	7:20
До Подволочиска	4:11	9:50		10:35
До Подволочиска на Подляшч.	4:22	10:15		11:05
До Стрыл, Хирова, Стружа, Лавочного, Мункача, Будзешту, Станиславова и Гусатина			5:55	
До Стрыл, Хирова и Сухи			10:20	
До Стрыл, Хирова, Сухи, Лавочного, Мункача, Будзешту, Станиславова и Гусатина			8:45	
До Станиславова, Черновца, Яссы, Букарешту и Гусатина			9:15	
До Станиславова, Черновца, Яссы и Букарешту			4:30	
До Станиславова, Гусатина, Черновца и Сучавы			10:16	
До Веліца (Томашева)				8:53
До Веліца (лишь въ вторни и пятницѣ)				2:29
До Веліца (лишь въ вторни и пятницѣ)				4:45

Примѣтка: Годинныя подѣрки въ лѣтній периодъ означаютъ часы, починны бѣдъ годъ 6 вечеръ, до годъ 5 мин. 59 рано.

Головна выграна зр. 150 000

Тягненье вже 2 марта 1891.

Льосы державны зъ р. 1864
продае по курсу дешовѣ.

Также проиесмы на цѣлѣ льосы по зр. 5.
на половинѣ льосѣвъ по зр. 3.

Августъ Шелленбергъ
домъ банковый и контора вымѣны.

Владимиръ Газета львовская
„Побѣда“ пренумерата цѣлорѣчна на провѣцію зр. 180.

Накладомъ „ДЗВОНКА“ появились и можъ набути черезъ всѣ книгарни:

- 1) Леонардъ Гейбона: Войны цѣны 5 зр.
- 2) В. Чайченко: Олеси опов. 5
- 3) „Байки“ 5
- 4) 20 Оповіданъ 5
- 5) М. Франка: Лѣсъ Микита 50
- 6) М. Лесенка: Кола дерева оперета до сѣтны и форт. 80

Редакція „Дзвонка“ Львовѣ ул. Чернецкого 26.

КИТИЦЬ

балеви и весѣльи,

корони мѣртвѣ, звѣнчѣ грѣбѣвъ, а въ веселѣ цѣны, садженнѣ и рождѣ паньковѣ

поручае найдешевше

А. Шмідтъ

въ Станиславѣ, ул. Галицка.

КАЛЕНДАРЬ ЗЕРКАЛА

уже выйшовъ и коштуе 36 кр. (съ пересылкою почтовою 40 кр.) Достати можна черезъ редакцію „Зеркала“ и „Дѣла“.

ДРОГЕРИЯ и ПЕРФУМЕРИЯ

Д. ЛЮДКЕВИЧА

въ Перемышляхъ, ул. Францискавска.

перуны Ви. Публикѣ: СРЕДСТВА ТУАЛЕТОВЫ: мыла, нахощи, пудры, пасты, порошки и воду до консервована зуббѣвъ, кремы, помады и воды до волосѣвъ, усѣба и бороды, краски до крашеня волосѣвъ — выробу власного и П. Игнатова у Львовѣ та найнѣвѣйшихъ фабрикъ вѣднскихъ и заграничныхъ МАТЕРІАЛЫ ХЕМИЧНЫ для лѣкарствъ, химикѣвъ, протектикобѣвъ, антикартѣвъ; ПРИРАДЫ ХІРУРГІЧНЫ зъ калачуку, скля, металю.

ДЕСИНФЕКЦИИ.

НАЖИЕ ДЛЯ ВИ. ПАНЬ: Мало до прани бѣла, фарба до бѣла въ кузеньскъ, крохмалъ брылятовый, туна и бораксъ до контировки, краски до крашеня матерій шовковыхъ и воняныхъ, атраментъ до значеня бѣлы, краски на поимѣвъ въ 4 родахъ, оцѣтъ винный, одка.

Гербата хинская (росейская).

Борж до бутельскъ, лѣкаръ водотъ до червизовъ и лѣкаръ до червиза шкырѣ, найнѣвѣйскѣ до порцелану, каруцѣ, столарскѣ губки, пеналы и т. п.

„ЗОРЯ“

Литературно-научное письмо для родины
выходить въ роцѣ 1891-го въ 15-ти и коштуе на роцѣ 6 зр., на 1/2 роцѣ 3 зр., на 1/4 роцѣ 1 зр. Редакція и Администр., ул. Академична 8.

Десять медалей заслуги, дипломъ признания и дипломъ гонимый на всемірной выставѣ въ Антверпеніи за незрѣлостіи

Выробы косметичны, Туалетны и Парфумеріи.

Антилентія. Найнѣвѣйшѣ туалетныи не можѣтъ въ Антилентію. заводи що-до успѣху и добротѣ въ Антилентію. Се средство, одержане въ одѣвѣжущихъ субстанціяхъ, ухитѣ въ короткомъ часѣ левняны, плыны пѣны, бѣлы, бѣлы и т. п., нады шкырѣ свѣжѣ бѣлы, свѣжѣ и нѣжѣ. — Цѣна 2 зр.

Пиліптонъ. Волосѣвъ свѣжѣ и сполнѣному по кѣлѣраровѣ, можѣтъ ужити привертѣ красну барву. ПИЛІПТОНЪ не фарбу, лише одмоджуе волосѣвъ, котры подъ впливомъ сего одмоджуе средства бѣлыска превѣрѣтъ барву, магѣбѣтъ и одмѣтъ. — Цѣна еликону 1 зр. 50 кр.

Валентинъ. Найнѣвѣйшѣ выпаданье волосѣвъ задержѣ, цѣбузѣны волосѣвъ замѣняе и до вытворѣнны та пороку волосѣвъ побуждае. Цѣнай еликонъ 3 зр. Побѣ еликону 1 зр. 60 кр.

ПУДРЪ КНЯЖИЙ

не мѣстѣ жадныхъ металеныхъ примѣшокъ, есть се найнѣвѣйшѣ и найнѣвѣйшѣ мѣтка ростѣны, прѣсно прилазе до лица, нады красну, природу бѣлы и есть неопѣнѣнѣтъ средѣтѣмъ до гѣлѣнѣны окрасѣ лица.

Пуделко мало бѣлого пудру 60 кр., цѣло 1 зр., зъ лебѣдѣкомъ 1 зр. 60 кр. Рожевый для блѣднѣнокъ и кремъный для шатѣны и брѣнѣнокъ, мало пуделко по 70 кр., бѣлые зр. 1.10 зъ лебѣдѣкомъ зр. 1.60

Вода фіалкова. Усува въ лица прѣщѣ, лишѣ, угрицы, морщины и доликѣ бѣлы. Лице одѣвѣжу выбѣлые и нѣжѣ. — Цѣна 1 зр.

Мыло косметичне. Одзначѣе ся надывѣжущою нѣжѣнѣстю и дѣже примѣжѣтъ запахомъ, лѣбѣдо выпѣлае на нѣжѣнокъ, не допускае розпадатѣся руками и лицю, дѣже дѣже очинѣтъ шкырѣ. Ухитѣ неслѣныи и жовто-бурѣ плыны зъ лица. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ

у Львовѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3, и ул. Галицка ч. 35, въ Краковѣ Оуковницѣ ч. 20, и въ Черновцахъ Ринскѣ ч. 2.

Товариство имени Шевченка

(у Львовѣ ул. Академична ч. 8)

мае на складѣ и продае слѣдующіи книжки:

Правда писмо літер.-політ. роцѣ VI, IX, X и XII.	2—	кр
XI (1878) 2 томы	1—	кр
XIII (часть літературна)	—50	кр
Доповненіе до Правды. Іаана Франка	1—	кр
„Зоря“ писмо літерат.-научное роцѣ VI (1885) безъ бібл. Зорѣ	3—	кр
роцѣ VII (1885) IX (1885) и X (1889) по	8—	кр
Д-ръ Ол. Огоновскій, Історія руск. літературы I	170	кр
Історія руск. літературы II вѣдѣлъ I	120	кр
Історія руск. літературы II вѣдѣлъ II	180	кр
Studien auf dem Gebiete der rath Sprache	225	кр
Костомарѣвъ: Русскія історія и житѣны. 3 томы	150	кр
Шевченко, поетѣ (друкованъ въ бібл. Зорѣ) ч. I и ч. II по	—35	кр
Дурмановъ. Галицко-рускѣ письменство	—15	кр
Кілян. Шекспіровѣ творѣ перекл. ч. I (данѣ 3 зр. теперѣ)	1—	кр
Хуторна поема	1—	кр
Крамарика	—35	кр
Федьковичъ. Довбуш	—10	кр
Іакъ коламъ роги виправляють	—10	кр
Д. Мала: Русскѣ хитѣ, Букѣвъ. Алмазахъ	120	кр
Печѣй. Повѣсти и оповѣданъ	—30	кр
Світлозлѣдъ украинского народа	—50	кр
Кайдашѣна сѣтѣ	—30	кр
Ф. Заревачъ: Вондѣрѣны	—10	кр
Григоріевичъ: Соколикѣ комедія	—35	кр
Тѣто на заручинахъ, ком.	—20	кр
Дроздъ: Въ гостѣхъ добре, дома лѣше (опов.)	—50	кр
А. Могиланскаго писма (вид. Зорѣ)	—50	кр
Горинскій. Орловскѣ Дѣла перекл. стих.	—35	кр
Гуцуль и Гуцулка, двѣ картинѣ одѣлѣ по	—50	кр
Памятѣное чело „Зорѣ“ въ ювалѣ Русалии Днѣстровѣ	—50	кр
Анотроуина література. Д-ръ Ол. Калитовскій	—35	кр
Провѣдѣ иде въ писмахъ Гур. Шевченка О. Партицкѣ	—35	кр
Народій оповѣданъ Марка Вовчакѣ. 35 кр., II 35 кр., III	—32	кр
Етнографіа Славянскѣ	—12	кр
О разумѣнѣ вылованѣ дѣтѣ	—12	кр
Надѣлѣмѣръ мѣстѣтъ свободо М.х. Царѣ	—10	кр
Повѣсти Ник. Устияновича	—85	кр
Однесѣи пѣснѣ	—10	кр
Страстѣи четверѣ Ник. Устияновича	—45	кр
Мѣстѣ верховина Ник. Устияновича	—35	кр
Марта Воронѣна, оповѣданѣ историчѣ П. Грабовича	—32	кр
Галицка княгинѣ Острожскѣ, истор. опов. Іаан. Шараневича	1—	кр
О вылованѣ. П. Н. Падручнѣкъ для женщинѣ	—35	кр
Тѣмѣи мѣстѣи въ словѣ о полку Игоревѣ О. Партицкѣ	140	кр
Іаанѣ и вода въ рускѣхъ аѣнахъ народныхъ Іа. Франка	—35	кр
Захаръ Перкутъ, образъ грѣмъ зѣты Рука въ XIII П. Франка	130	кр
Іакъ роженѣхъ краѣвъ и народѣвъ Дѣлѣ	—2	кр
На добродѣлѣи цѣлѣ, комедія Гр. Григоріевича	—20	кр
Вондѣрѣны Іаана Франка	—35	кр
Слово о полку Игоревѣ Ол. Партицкѣ	—80	кр
Скандинавскѣ въ давній Рука, Ол. Партицкѣ	—21	кр
Обрусѣлѣ, повѣсть въ рос. житѣи, пер. П. Лавронѣ 3 части	—60	кр
Законѣ о загалѣнѣи оповѣданѣ	—45	кр
Социалѣи мѣстѣи сѣмѣиарѣстѣи, О. Обачнѣи	—20	кр
Оповѣданъ, Ник. Гоголя	—35	кр
Во чернѣи, Ник. Гоголя	—15	кр
Григ. Квятка, Маруся	—17	кр

Грунтъ на продажѣ

а то: 24 морговѣ земли подѣлѣскои земли, 6 морг. толокн; до 4 морга города въ будынами (9) господаронѣи, подѣлѣ же корѣстѣныи уолѣныи. Бѣлыи и инѣформациі удѣлѣи п. Антоній Твердохѣбѣ, ц. и адѣянѣтъ въ Подгайцѣхъ, до которѣго лично удаѣтѣсь пѣлѣжѣтъ.

Одинокимъ ратункомъ для худобы

коли даѣтъ ся въ гортанѣи есть

Приладѣ гумовый

котрый поручае дешевѣе лѣтъ всѣмѣи спеціалѣи магѣнѣи выробѣтъ гумовыхъ

Р. Криммера

у Львовѣ, Готѣи Францускѣи.

ВАН-

даѣтъ рунтурѣи, еуспензоріи

такожѣ

францускѣи спеціалѣи

въ добротѣи роцѣ

въ магѣнѣи творѣтъ модѣи, бѣлыи мужѣского, шовѣтъ галицкѣи, цѣныи бѣлыи рукавичкаи, парфумеріи и т. п.

поручае найдешевше

ТОРГОВЛИ

БРАТѢВЪ ЛАНГНЕРѢВЪ

Львовѣ, Галицка ч. 16.

Цѣныи на жаѣныи дарѣи.

Зѣна льокалю

Першѣи Галицкѣи Народѣи Торговѣи обувѣ

Іоана Хировича

зъ ул. Коперника ч. 23 и зъ ул. Льва Салѣи ч. 65 на ул. Валу ч. 5.

Повѣи вымѣдѣи червѣи и чѣботѣи, мужѣскѣи и дамѣи, для терпѣлихъ на ноги и для нѣжѣи. Всякѣи замовѣи выгѣнѣнѣтъ ся въ найкорѣтѣи часѣи въ всякѣи направѣи прѣймѣе ся. Замовѣи въ провинціи вымѣлѣе ся одѣорѣтѣи почѣи. Цѣныи на жаѣныи вымѣлѣе ся одѣи.

Дякуючи Ви. Публикѣи Вѣд. Духовѣнѣству за дѣтѣперѣишѣи взгляды поручае ся и найдѣлѣе тѣмъ жаѣнѣмъ.

Зѣ пожажѣнѣи

Іоанъ Хировичъ

властѣи Торговѣи обувѣ у Львовѣ, ул. Валу ч. 5.

ОКУЛИСТЪ

Dr. GESANG

бузъ одѣвѣи-асѣнтѣи и операторѣи на клѣицѣи окулистѣи проф. Фухѣи у Вѣдѣи Львовѣ, ул. Ягѣицѣи ч. 2, напроѣтъ новѣи будынку касѣи шатѣиной.

ИСТОРИЯ РУСИ

Выходить у Львовъ же два (три) раза в неделю (свѣтъ) о 5-ой годины по полудни. Литературный до-
дѣлокъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ новѣстей“
выходитъ въ второкъ, и въ второкъ и пятницю на
первую разѣвъ въ Дѣло.

Предплату и инсераты принимаютъ: у Львовъ Адми-
нистрація „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголо-
шеній, ул. Коперника ч. 11, и Вѣро газетъ ул. Кароля Лю-
довика 9. У Вѣдн М. Дука, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Moser; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Wolf-
zeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гам-
бургѣ М. Haasenstein & Vogler, G. L. Däubel & Comp.

Предплата на „Дѣло“ и напечатаніе за инсераты платятъ
у Львовъ.

ДѢЛО

Предплата на „ДѢЛО“ въ литер. додаткомъ
въ Австрію: на границѣ:
на цѣлый рокъ . . . 18 гр. на цѣлый рокъ . . . 24 гр.
на полъ року . . . 9 гр. на полъ року . . . 12 гр.
на четверть року . . . 4 гр. 50 кр. на четверть року . . . 6 гр.
на мѣсяцъ . . . 1 гр. 50 кр.

у Львовъ:
на цѣлый рокъ . . . 16 гр. на полъ року . . . 8 гр.
на четверть року . . . 4 гр. на мѣсяцъ . . . 1 гр. 35 кр.

Редакция, Администратія и Экспедиція подъ ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи вѣщаютъ ся лише на попереднє
вѣстѣреніе. — Реакція напечатаній вѣдн бѣдъ порта.
Поодинокое число коштує 8 гр. а. н.
Оголошенія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 гр. бѣдъ однимъ
строкомъ инсератовъ въ рубр. „Надбавка“ по 20 гр. а. н.
Подати чѣсать ся по 10 гр. бѣдъ стріжкомъ.

Просимо уклѣбно о якъ найскорѣе над-
сыланіе передплатъ на рокъ 1891-ий и за-
легностей за рокъ 1890-ий.

Выдавецтво „Дѣла“.

Рухъ выборчій.

Головний комитетъ рускій у
Львовъ на засѣданіи зъ дня 23 н. ст. лю-
того поставивъ:

11. Наталі Вахнянина, профессора
русской гимназіи у Львовъ, кандидатомъ на
округъ Жовківъ-Рава-Сокаль.

12. О. Корнилія Мандицкаго, парона
зъ Надворны и жарналка рады по-
литової, кандидатомъ на округъ Станісла-
вовъ-Богородчанъ-Товмачъ-Над-
ворна.

Дальше ухваливъ головний комитетъ
рускій поручити рускимъ выборчимъ зъ мѣстъ
Коломиѣ-Бучача-Снятина кандидату-
ру г-ра Едмунда Старженскаго.

Комитетъ „Русской Рады“ оголо-
силь вчера въ „Черной Русѣ“ пять канди-
датуръ своихъ, а именно:

1. Василія Ковальскаго, надворного
состѣяника зъ Вѣдн, на округъ Жовківъ-Ра-
ва-Сокаль.

2. Д-ра Николая Антоновича, профес-
сора гимназіи въ Перемишлѣ, на округъ Сам-
боръ-Старе мѣсто-Турка-Рудки.

3. Дениса Кулачковаго, урядника
финансової прокуратуры въ Краковѣ, на округъ
Калушъ-Долна-Вобрица.

4. Д-ра Юліана Герокаго, урядника
финансової прокуратуры въ Иесбруцѣ, на о-
кругъ Броды-Камѣнка.

5. О. Миклаха Карачевскаго, криво-
шанина капітала львовскаго, на округъ Львовъ-
Городокъ-Яворовъ.

Польскій комитетъ центральный,
на основѣ предложенія комитетовъ повѣтовыхъ,
затвердивъ дальше кандидатуры:

Г-ра Леона Пинянского на округъ
Тернопіль-Збаражъ-Скалатъ.
Франциска Вольфгарта на округъ Бе-
режаны-Подгайцъ-Рогатинъ.

Адолфа Подляскаго на округъ
Коломиѣ-Косовъ-Снятинъ.

Зъ Старого мѣста пишутъ намъ:
Дня 19 н. ст. лютого збравъ ся въ Ста-
ромъ мѣстѣ рускій комитетъ выборчій [Зобра-
ненъ численъ зъ десяткомъ гѣстемъ звышъ 50
людей] и поставивъ одноголосно кандида-
туру посла К. Телишевскаго.

Зъ Комарна пишутъ намъ:
Закимъ подамо Вамъ ширше справозда-
ніе насъ передъ выборчю зборю, який відбувъ ся
дня 22 н. ст. лютого въ нашомъ мѣстѣ, пода-
емо поки-що менше головныя моменты тихъ
зборѣвъ:

О годины 4-ой пополуночи бѣжиль засѣ-
даніе бурмістръ п. М. Коєъ. Выборчѣвъ и
правыборчѣвъ явилось до 200. Предсѣдательствъ
выбрано О. Вахнянскаго зъ Кляцка. О. Ва-
хнянскій представивъ аббраннымъ прибывшого
на той день до Комарна посла К. Тели-
шевскаго. Потѣмъ п. Телишевскій выго-
ловивъ кандидатуру промову, котра аббранныхъ
одушевляла и всѣ одностайно поставили канди-
датуру п. Телишевскаго на посла до
рады державной.

Зъ Турки пишутъ намъ:
Въ нашомъ повѣтѣ акція выборча развѣ-
глась зъ всѣхъ силъ. Русины — якъ Русины:
нѣ едносты, нѣ вырозумѣлости межъ ними. Але
за то польскій комитетъ выборчій веде свою
агітацію на всѣхъ заставахъ.

Першимъ и найголовнѣйшимъ аранжеромъ
въ польскимъ комитетѣ являея п. Зеновъ Гла-
жевскій, ц. к. практикантъ концентуалъ при
тутешнемъ старостѣ. Той панъ, уже не кон-
че молодой, акое не може авансувати, а вже
свѣдѣ практикантомъ. Теперь п. практикантъ
хочетъ, адаея, засадити собѣ придати. А має
до того дуже легку нагоду, бо будучи голов-
нымъ членомъ польскаго комитету выборчю
въ Турцѣ, переведивъ такожъ яко урядникъ
ц. к. староства правыборы выборчѣвъ не селахъ
и такъ фаніо синаея ся, що майже всюдѣ
жидѣвъ повыбравъ. А жиды — то задушевны
други пана практиканта.

Другимъ не менше головнымъ аранже-
ромъ въ польскомъ комитетѣ естѣ вѣстѣмъ п.
Брысьевичъ, почтарь въ Турки. Той держитъ
портфель класіра касы выборчю и емо зъ
тымъ наилучше.

Старый Мазурико, пробощъ зъ Турки не.
Мікусь, радуєть такожъ дуже, що грошѣ на
выборѣвъ прийшли, и въ свой мазурикобій на-
наности бѣе ся передъ жидами по кишені и кри-
чить: Nabemus rapam!

Не менше розвѣбавъ ся при агітаціи зъ
польскою стороною геометръ евиденційный п.
Грабоничъ. Того паниска держали не тутешній
Полки зъ вѣдхдѣвъ на народѣвъ до пѣдвѣвъ
— нѣ за пѣд нѣ за барана. А теперь, коли
грошѣ, и то великі, обавляея на агітацію, то
п. геометръ не уступае въ патриотизмъ поль-
скаго хоть-бы и Костюшковъ.

Правду сказавши, дуже а дуже пужденно
законують ся многі банки-Полки при агітаціи
выборчій. Но чекатьте, панове, правда выде
на верхъ! Для жидѣвъ упала манна бѣдъ пана
д-ра Kazimierza Piotra Ostaszewskiego-Baran-
skiego. Гей, гей! тожъ то мы, панове, приду-
коваті!

Зъ Самбора:
Самборскій рускій комитетъ выборчій за-
прошує всѣхъ Честныхъ Выборчѣвъ на збо-
ры, котрі відбууть ся дня 28 н. ст. лютого
(въ субботу) въ Самборѣ въ готели Полке-
вича о годины 1-ой пополуночи.

На зборахъ сихъ представитъ ся Честнымъ
Выборчамъ рускій кандидатъ п. Костъ Тели-
шевскій.

Надѣмо, що Вы, Честный Выборчѣвъ, по-
сѣдѣте якъ найохотнѣйше, чтобы пѣдвати
своего кандидата и почувти, кѣмъ бѣе Васъ
заступати въ радѣ державной!

Одъ рускаго комитету выборчю въ Сам-
борѣ,

О. Ник. Боберскій, предсѣдатель.
Ис. Бережницкій, секретарь.

Зъ Жовквы пишутъ намъ:
На зѣдѣвъ повномоченныхъ повѣтовыхъ
комитетовъ, скликаемыхъ жовквскимъ комите-
томъ т. зв. „независимымъ“, не могло прийти
до згоды що-до выбору кандидата. „Твердѣ“
подпирали кандидатуру совъ Ковальскаго, а
всѣ зъ Сокальщины стояли твердо при канди-
датурѣ проф. Вахнянина, доказуя, что его
кандидатура и симпатична и наибѣльше може
мати шансъ. Такимъ способомъ въ нашомъ о-
кругѣ будутъ ажъ три кандидатуры: канди-
датура „твердыхъ“ зъ Равнины и Жовквынцы
выглядѣю „Русской Рады“ — совъ Ковальскій;
кандидатура Сокальщины и Русинѣвъ-народов-
чѣвъ въ округѣ, выглядѣю „Народной Рады“ —
проф. Н. Вахнянскій, и третій же кандидатъ
о. деканъ Брыльнскій зъ Жовтанецъ.

Одъ проф. Наталі Вахнянина одер-
жуемо слѣдующее писемко зъ просьбою о умѣ-
щеніи въ „Дѣло“:

„Высокопочаженный Пане Редакторе!
Прошу сѣхъ кобѣль стрѣлокъ умѣстити
ласкаво въ наиблизѣйшѣмъ числѣ Вашей много-
цѣнной часописѣ.

Патриотамъ Русинамъ, именни повѣтовъ
Сокальскаго и Белескаго, якъ и пріятельствъ
моимъ зъ Равнины та Жовквынцы, котрі
поставили мою кандидатуру посольско до ра-
ды державной въ округѣ выборчѣмъ Жов-
квы-Рава-Сокаль, складаю симъ щирну подяку
за труды, якихъ должили, чтобы тую канди-
датуру поддержати.

Рѣвно дякую я Головному комитетови
рускому, що на засѣданіи дня 23 н. ст. люто-
го зволивъ кандидатуру мою на згаданный
округъ выборчій подтвердити.

Однакожъ въ виду того, что въ томъ
округѣ выборчѣмъ выплынуло въ часѣхъ
последнихъ дуже богато кандидатѣвъ и що одна
сторона поставила кандидатуру о. Юзефа Бры-
льнскяго, — я бѣдугаю рѣшучо и не-
бѣдкливно бѣдъ мои кандидатуры и
прошу умилно пріятельствъ и одностайности
кобѣль, чтобы были ласкавы бѣдати свои
голосы при градучныхъ выборахъ въ корнѣ
того кандидата, на котораго голоуовати велѣтъ
амъ совѣтъ и добре понятий интересъ на-
роду рускаго.

Прошу при томъ пріятии глубоке мое
поважаніе, зъ якимъ остаю для Васъ, Высо-
копочаженный Пане Редакторе, слуга Вашъ —
Наталі Вахнянскій.“

До писемъ сего, для поясненія справы,
мусимо додати зъ нашої стороны ось-що:

Якъ только розвѣбавъ ся про новы
выборы до рады державной, вытворивъ ся въ
округѣ выборчѣмъ Жовквы-Рава-Сокаль дѣйстви-
тельный завязочскій хаосъ що-до кандидатуръ.
Сокальщина, де проф. Вахнянскій тѣшитъ ся
великою и щирою симпатією бѣдъ послѣднихъ
выборѣвъ до союзу краєвого майже у всѣхъ
патриотѣвъ рускихъ, — тая Сокальщина по-
ставила заравъ зъ-разу кандидатуру проф.
Вахнянина. На зборѣмъ делегатѣвъ Сокальщи-
ны на дня 16 н. ст. лютого порѣшено оеі-
ціально кандидатуру проф. Вахнянина 12 го-
лосами противъ 2.

Однакожъ противъ кандидатуры сѣи по-
ставили сторонники „Русской Рады“ рѣвно-
часно кандидатуру совъ Ковальскаго. Одѣтъ

завязавъ ся т. зв. „независимый“ комитетъ пе-
редѣборчій зъ Жовквы подъ проводомъ д-ра
Дригалика. До сего комитету аглодосили свои
кандидатуры до дня 14 лютого слѣдующій лич-
ности: совъ Вас. Ковальскій, проф. Нат. Вах-
нянскій, о. Юзефъ Брыльнскій, о. д-ръ Юзефъ
Черлючакевичъ (бывшій профессоръ геологиче-
скаго факультету университетѣвъ львовскаго и
краковскаго), п. Юліанъ Несторовичъ зъ Пе-
ремишля и о. Вас. Чернецкій зъ Сѣдѣльска бел-
скаго. Комитетъ жовквскій відбувъ дня 18
н. ст. лютого тайне засѣданіе вразѣ зъ деле-
гатами другѣхъ повѣтовъ въ справѣ порѣше-
ня кандидатуръ. Ухвалили свои комитетъ той
не оголошувать, однакожъ мимо того стало
явно, что до данныхъ кандидатуръ прибѣла
еще нова, сѣма кандидатура — д-ра Короля.

Зъ другой стороны вновь розвивено ак-
цію выбору въ корнѣ о. Юзефа Брыльн-
скаго зъ Жовтанецъ.

Головний комитетъ рускій одностайно за-
явивъ ся за кандидатуру проф. Вахнянина
и всѣми силами радѣ бѣвъ еи поддержати.
Центральныи комитетъ не могъ навѣтъ зрѣбѣти
никакѣ. Кандидатура проф. Вахнянина бу-
ла не лише симпатична для выборчѣвъ згада-
ного округа, але еи поддержанъ такожъ зъ
иласовъ инициативы епископѣвъ перемисльскій.

Не знаемо что нѣтъ на цѣно еказати, чи
въ згаданомъ округѣ выборчѣмъ побѣдѣ кан-
дидатура совъ Ковальскаго зъ одной стороны,
а о. Брыльнскяго зъ другой, кто-небудь зъ
Русинѣвъ есчѣе ще кандидувати. Русины-на-
родовчѣвъ зъ округа Сокаль-Жовквы-Рава и
головный рускій комитетъ выборчій, подѣр-
жни и поставивши кандидатуру проф. Вахня-
нина, сповняли свой патриотичный обовязокъ.

Зъ Жидачева:
Послѣ постановы на вѣчу въ Жидачевѣ
маѣтъ бы комитетъ выборчій збратѣсь въ пят-
ницю слѣдующую тѣдня, т. е. 27 н. ст. лю-
того, на нарады. Позавѣтъ посоль Герасим-
овичъ заявивъ, що скликае своихъ выборчѣвъ
на четверть 26 н. ст. лютого, то въ той-же
самъ день відбууть ся и нарады комитету.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Въ Бернѣ на Моравѣ відбули ся вчера
зборы выборчѣвъ, передъ котрыми ставятъ
Хлюменскій и розвиваѣтъ передъ ними зѣстну
уже нѣмецко-либеральну програму. Бѣсѣдникъ
доказувавъ, что всѣ партіи повинны помирити
ся и въ радостію позитавъ першу пробу
порозумѣнія межъ Русинами и Поля-
ками въ Галичинѣ. Хлюменскій хвалилъ на-
стироше посланіе епископѣвъ и доказувавъ, что
Нѣмцѣ хотѣтъ жити въ братѣй згодѣ зъ дру-
гими народами, однакожъ Нѣмцѣмъ належитъ
ся въ радѣ родинѣйшей первой голосъ, бо они
найстарѣй и найбѣльшій братъ.

На вчерашнемъ засѣданіи угорскон
палаты послѣвъ выкликала оппозиція воли-
чезный скандалъ. Вѣла ся нарада надѣ судѣ-
нѣнствомъ консулярнымъ и Апоніи говоривъ
въ сѣи справѣ черезъ двѣ годины. Коли бѣ-
такъ ставъ промывати министръ Сіладіи,
чтобы бѣдѣрѣтѣ дейкѣ заклады емо зрѣбѣли,
подняла оппозиція страшный крикъ и заодно
кричала: „Ejje! Apónia!“ такъ, что черезъ
дольшій часъ не можна було и слова почувти.
Президентъ старавъ ся всякими способами
втихомирѣти оппозицію, але не могъ пѣвъ да-
ти собѣ рады. По сѣи причинѣ маѣ бѣдуги еи
нынѣ еспеціально засѣданіе, на котромъ пѣла-
та маѣ ся нарадити, якими способами можна
бы на будуче не допустити до того рода скан-
далѣвъ.

До Вѣдн прѣѣхали румынскій делегаты
Лаговарій и Дука въ справѣ переговоровъ
о сполученіи румынскихъ вѣльзѣн-
ницъ зъ австрійскими и оба консервували
вчера зъ г-ра Кальоникомъ и Лаговарій бу-
тъ кромѣ того у нѣмецкаго посла кн. Райса
и консервувать зъ нимъ цѣлу годину. На онѣ-
дѣшній конференціи пріишло до згоды що-до
сполученія румынскихъ вѣльзѣнницъ зъ австро-
угорскими въ Ицѣнахъ и Бурдуані. Вчера
вели ся нарады дальше.

Рѣл. Согг. доносѣтъ, что хѣдѣ нарадѣ въ
справѣ нѣмецко-австрійской угоды
торговельной робѣтъ якъ наилучшу на-
дѣю на корнѣе заложженіе сѣи справы и
есть загальне переконаніе, что угода буде
нѣдѣлана уже 15 марта. Естѣ певною рѣчю, что
нарады, дѣтѣмъ угоды ветеринаріонъ якъ
также тѣхъ позицій тарѣмъ мытовон, котрі
на якѣйшѣ часѣ бѣдужено, поступили такъ да-
леко, что потреба ихъ ще лишь остаточнѣо зрѣ-
дугувати.

Одъ довшого вже часу ходѣтъ чутка, что
помѣчникъ російскаго министерства дѣлъ за-
граничныхъ, Влашгаль, хотѣвъ бы перенести
ся въ Петербурга. Одъ нѣлькихъ дѣвъ удер-
жуєтъ та чутка упорно а въ урядовыхъ кру-
гахъ говорять, что Влашгаль маѣ стати посломъ

въ Римѣ на мѣсце бар. Искілли, котораго ма-
бѣтъ спарализувано. На его мѣсце маѣтъ бы пріи-
ти або бѣдклиный недавно зъ Пѣкину пос. Ку-
маніи або шеѣ азійскаго деартамента Зино-
вѣвъ. Такожъ удержуєтъ упорно и друга чут-
ка о именованіи нѣвскаго ген.-губернатора
Игнатѣва губернаторомъ Финляндіи. На мѣсце
Игнатѣва пріишовъ бы въ сѣмъ случаю пре-
фектъ Петербурга ген. Гроссеръ а его посаду
заявивъ бы командантъ павловскаго полку ген.
Мессѣ.

Пѣбѣла „Нов. Времѣ“ має незадовогъ пріи-
хати до Петербурга кн. Черногорскій, але
ще передъ своимъ пріѣздомъ поступити до
Константинополя въ гостину до султана. Га-
зеты доносѣтъ такожъ, что въ весною маѣ за-
гостити до Кронштадту французска ескадра,
котрой часть выплыне на Неву.

Въ одѣмъ зъ парискихъ локальѣвъ бѣ-
було ся въ почѣ зъ суботы на недѣлю засѣ-
даніе буляжнѣстѣвъ и членѣвъ розвѣзанон
лігѣи патриотичной, въ котромъ маѣло у-
часть около 1000 людей. Збѣранный запрѣстѣ-
вали противъ участіи французскихъ артистѣвъ
въ берлинскѣй выставѣ штукъ красныхъ и
противъ пріѣзду цѣсаря Вильгельма до Пари-
жа, хочѣ о сѣмъ прѣѣздѣ не було досѣ и мо-
вы. Збѣранный заявивъ, что пріиняли бы нѣмец-
каго цѣсаря, такъ, якъ пріиняли своего чау
испанскаго короля Альфонса, котораго назва-
ли „королемъ уланомъ“. По зборахъ демон-
стрували буляжнѣсты на площѣ Згоды передъ
памятникомъ Штраасбурга. Полиція розбѣдла
ихъ и нѣлькихъ зъ нихъ побѣла парешувала.
Одѣтъ хотѣли буляжнѣсты зрѣбѣти демонстра-
цію передъ нѣмецкою амбасадѣю, але полиція
не допустила до того.

Въ Сербіи утворило ся вже нове міні-
стерство, котораго складъ естѣ такий: Пашчѣ
объявъ президентуру; Груичъ еиномъ;
Джѣа справы внутрѣшній; Джорджевичъ
справы заграничній; Герсачъ министерство
справедливости; Николичъ просвѣтъ; Та-
шановичъ рользѣнны; Велимировичъ
публичной работы; Милетичъ война.

Коли повѣрѣти найновѣйшимъ вѣстѣмъ,
то причиною таѣхъ наѣдовъ сербскаго пра-
вительства были дуже сумны внутрѣшній одно-
сны въ Сербіи а безпозердно роздоръ въ пар-
тіи радикальѣвъ, бѣдъ котрой одна часть, имен-
но лѣвѣнцы, зовсѣмъ бѣдлучили ся и перѣшли
въ оппозицію. На послѣднемъ засѣданіи скуп-
штвѣмъ передъ кризою заявивъ были члены но-
вои оппозиціи, что министръ финансовъ Вуачъ,
предкладаючи скупштинѣмъ дефецитъ въ сумѣ 6
мил. динаровъ, сѣмъшувавъ его, бо зменшивъ
о позовину. Въ послѣдствіи того заявлено на-
стала въ скупштинѣмъ дуже бурлива сцена, ми-
нистры вышли зъ салъ а Груичъ подавъ ся
заравъ до дѣмисіи. Пашчѣ поклонившій до у-
творенія новаго кабинету бѣдкливавъ заравъ за-
мѣленіе у Крупа дванацѣти батерій 15-цен-
тиметровыхъ пушокъ полныхъ и чотирѣхъ ба-
терій горючихъ. Радикальнѣя лѣвѣнцы доказу-
я, что дефецитъ выносѣтъ що-найменше только,
что торѣчній, то естѣ, 12 миліонѣвъ. Естѣ то
рѣвъ дуже имѣвѣрна, тѣмъ бѣльше, что міні-
стеръ Вуачъ выступивъ буѣтъ актъ-разъ зъ про-
ектомъ бѣдѣсѣленія всѣхъ подѣтѣвъ безпозе-
редныхъ о 40%, хочѣ знаєтъ, что народъ и
скупштина пріимуть сѣи проектъ якъ найбѣр-
ше. Финансовѣе положеніе въ Сербіи маѣ бути
якъ найбѣрше. По уступленіи кабинету довѣ-
далея вѣтъ, что зъ браку грошей не выплачено
войску платѣвъ за три мѣсяцѣ и потайкомъ
розпущено значну часть войска; что трѣмѣлю-
мѣноу позичку на инвестіціи зѣдѣвѣний зѣдужато
на потребы администраційны; что на сѣбѣ за-
тягнуто у купцѣвъ позичку и т. д. Словомъ,
подѣтъ взглядомъ финансовѣмъ настало повне
банкруцтво партіи радикальѣвъ. Чи такъ дѣй-
ство представляе ся теперѣшня ситуація въ
Сербіи, годѣ знати и поки-що трѣба чекати на
близшій вѣстѣ.

Урядова газета соѣйска оголосила име-
нованіе майора Савова министромъ войны
на мѣсце дѣмисіонированнаго Мутурѣона. Полков-
никъ Николаевъ, командантъ пѣтонъ бѣ-
гады въ Филиппи, именованый инспекторомъ
арміи; майоръ Бочевъ командантъ въ Вѣ-
динѣ, командантомъ пѣтонъ бригады а майоръ
Мечковъ въ командантомъ въ Вѣдинѣ.

Въ Соѣин бѣдуги ся онѣгоды бѣль Черно-
ного хрѣста, на котромъ явили ся кн. Ферди-
нандъ, княг. Климентина, министры и майже
всѣ заграничній дѣльзѣматы.

Велику сензацию выкликала въ Соѣин
вѣстѣ, что російскій посоль въ Константино-
поли Нѣлидовъ зрѣбѣтъ онѣгоды нѣниту бол-
гарскому ескарѣ; фантъ сѣи посылѣтъ тѣмъ,
что Нѣлидовъ хочѣ навязати зносны зъ бол-
гарскимъ духовенствомъ поза плечина соѣй-
скаго правительства.

Виходить у Львові ще два (крім небагато в руській справі) о 5-й годі по полудні. Літературний до-
даток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“
виходить в авторстві, а в авторстві і пачинку на
переміну разом з „Ділом“.

Предплату і нисераті приймають: у Львові Адмі-
ністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголо-
шень, у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Карла Лм-
дана 9. у Відні М. Дакс, I. Schülerstrasse 8; Rudolf
Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Woll-
zeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. 8. Франкфурт і Гам-
бург М. Naassenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.
Предплата на „Діло“ і на нисераті платити
у Львові.

ДІЛО

Предплата на „Діло“ з літер. додатком
в Австрії: на півріччя . . . 18 ар. на півріччя . . . 24 ар.
на півріччя . . . 9 ар. на півріччя . . . 12 ар.
на чотирьох . . . 4 ар. 50 кр. на чотирьох . . . 6 ар.
на місяць . . . 1 ар. 50 кр.
у Львові:
на півріччя . . . 16 ар. на півріччя . . . 8 ар.
на чотирьох . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 кр.
Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24
у. Баторія. — Рукописи зберігаються лише на попереднє
застереження. — Рекламція поспечаний вільно для порта.
Подорожні чекі конити 8 кр. а. н.
Оголошення приймають: на півріччя 6 кр. бдт одна,
стільки ж на чотирьох в рубр. „Надбавка“ по 20 кр. а. н.
Подорожні чекі по 10 кр. бдт стільки.

Просимо уклінно о як найскорше над-
сылання передплати на рік 1891-ий і за-
леглостей за рік 1890-ий.

Видавництво „Діла“.

Рухь виборчий.

Головний руский комітет ви-
борчий у Львові на засіданні з дня 23
н. ст. лютого поставив:

13. Михайла Кульчицького, ад-
юнкта судового з Коломи, кандидатом на
округ Залішки - Борщів - Гор-
денка.

Головний руский комітет ви-
борчий удав ся до п. намістника
в справі незаконностей, яких до-
пускають ся деякі комісарі виборчий при
виборах. Особливо підносять комітет з
натиском поступовань п. Чаплинського з
Джурин, Слободць-Джуринський і п. Комі-
тет одержав записання, що справа буде
точно розсліджена і після справедливості
залагоджена.

Най була у п. намістника депутація з
5 людей з Бузова, ниселігенція і мѣщан,
з жалобою на незаконне і образливе посту-
пованье комісара виборчого при праввибо-
рах з тѣм-же мѣстечку.

З Тернополя пишуть нам:

В дн 28 н. ст. лютого о годін 3-й
по полудні відбув ся зборъ передвиборчий з
округа Тернопіль-Скалат-Збарж в готелю
Ляндава в Тернополі, на котрий всѣх ви-
борців з громади сѣльских того округу
мавмо честь запросити.

Тернопіль 24 лютого 1891.

За видѣль „Подольскій Радъ“ Чубатий.
— Р. Бачинський.

З Львова пишуть нам:

Комітет виборчий на округ Льво-
Беребів-Сявків скликав зборъ на дн
23 н. ст. лютого до Сянока з цілю поста-
влення кандидата. На зборі тѣмъ явило ся
появление члѣна священикѣвъ і сѣльскіх зб всѣх
трѣх повітів. Сѣльскіх брали живу участь
в нарадах і по зрѣлій розвазѣ поставили
кандидатуру Романа Якимовича, совѣт-
ника суду окружного в Сяноці.

Зб сторони польской асть двѣ кандидату-
ри: бувшій посолъ Гайвощ в демократич-
ний — сѣльскій Янъ Сквара з Тарговицк.

З Долинського пишуть нам:

Вже лишѣ кілька днѣвъ мамо до выбо-
рѣвъ. Мы не сумѣваемъ, що п. Романчукъ
вийде у насъ посломъ. Дарма, що нашъ „об-
единитель“ тайкомъ ведуть позаконную ро-
боту, дарма що „Червоная“, „Русское Слово“
і „Русская Рада“ на ваводы кидають на на-
шого кандидата несовѣстній инсинуація та бдѣ-
мати хотѣть всѣмъ значенію добромъ вражнѣю,
яке зробило выступление п. Романчука на збо-
рах в Борщѣ і в Калуші. Якъ видно,
„твердій“ не перебариваєть ся средотвѣхъ, що-
бы лишѣ шанси и добру славу п. Романчука
доконче підорвати. Може вже нѣгде такъ скры-
то і закулісово не веде ся аітація, якъ в
Долинскѣмъ. По сѣлахъ в Болеховскѣмъ до
недавня завзято уважав ся В. Дивданъ, ору-
діе о. Бирчака, і підступно агітував за п.
Кулачовскіймъ противъ п. Романчука.

Противники не можуть доказати, чимъ
Романчукъ спротивляв ся народній справѣ.
Фактѣвъ на се не мають жаднихъ, внакше
выступали бы явно, а не скрыто. Два сѣльскіх
з Півне, що по указу своихъ инструкторѣвъ,
на зборахъ передвиборчихъ „Народній Радѣ“
в Долинѣ выговували зъ задѣ противъ п.
Романчука, а коли ихъ вѣзаво, чтобы оказали
отверто: що мають сказати? — не важались
выступити, але поховали ся.

Дивно, що в сѣмѣмъ Долинѣ, отже зъ
центр повѣту, передѣвъ люди рѣшодущій
для справы виборѣвъ, підчасъ коли другі
мѣста подѣ тѣмъ взглядомъ передѣють, а тамъ
нема проводу, нема ініціативы бдѣ тѣхъ бдѣ
китрыхъ ова повинна бы виходити. Але най
буде и такъ! Спокойно дожидаемо дня 2-го
марта, — дасть Вѣтъ побѣда буде наша!
Долинскій Русинъ.

З Городка пишуть нам:

В четверть дня 19 с. м. зѣхавъ бувъ
до Городка і Абрагамовичъ, дотепершній
посолъ до рады державной з округу вибор-
чого Львова-Городок-Яворѣвъ. Станови ся са-
ли сторожи отгвѣои городецькомъ передъ выбо-
рами, выголошевъ довгу бесѣду досить плавно
по руски про свою дѣяльність в радѣ дер-
жавной.

Не маючи ніякихъ позитивныхъ успѣ-
хѣвъ своєї дѣяльности, якими мѣгъ бы выка-
затись передъ нечисленно зборанними выбо-
рами, п. Абрагамовичъ намагав ся штучною фра-
зеологією на тематъ: Я такий самій хѣтѣ-
робѣ-рольничъ, якъ и вы, честній сѣльскіх; и
такъ само одвертаю плугомъ скибу землицы
на мой нилъ, якъ вы на своѣмъ полі; що
васъ болить, те и мене болить; що вамъ до-
лягає, те и менѣ долягає, нашъ интересъ и
потребы однакы, и т. д. Но такіми аргумен-
тами очевидно нікого не переконавъ хитрый
властитель Семенівки.

По скіченнѣ бесѣды интерпелювавъ по-
сла о. Черепашинскій зъ Криничъ: Якъ имен-
но бувшій посолъ задавався на справу русь-
ку зъ тѣмъ видѣ, якъ ова проявлялась при
кѣнци послѣдній сесіи сеймової? По вдоволя-
ючѣмъ бдѣповіді п. Абрагамовича, забравъ го-
лосъ о. Шведицкій зъ Мшани и заявилъ, що
пана Абрагамовича можна побѣди его дотепер-
шній дѣяльности зъ соймѣ и радѣ держав-
ной уважати за одного изъ здѣбѣвшихъ члѣ-
нѣвъ кола польского и годѣ мати иній замѣтъ
противъ его кандидатуры, але зъ куріи бѣль-
скихъ посѣловѣвъ, до котрой бѣвъ якъ дѣвъ
наложити; тамъ най зверне ся п. Абрагамо-
вичъ зъ своєю кандидатурою, а коли его то-
варщицѣ-дѣвъчѣ выберуть на своего посла, мож-
на сподѣватись, що буде годѣ заступати на
тересы тѣхъ, котры его выберуть. То-жъ безъ
потребы нахвѣду ся о. Абр-вичъ на посла
куріи сѣльскій, бо-жъ кождій ее признаєтъ,
що властитель бѣльскихъ посѣловѣвъ не може
бути щиримъ бѣльскимъ станов сѣльскіх
кого, котрого интересъ и потребы часто дуже
рѣзко противлять ся интересамъ и бажаніямъ
посѣловѣвъ лѣтѣловѣвъ. Бѣтъ же выша дуже
важна причина — говоривъ далше о. Шведи-
цкій — котра мене спонукує не підпирати
кандидатуры п. Абр-ча, а се именно тѣвъ, що
п. Абр-вичъ не єсть Русинѣмъ. Два роки то-
му бувъ я на купѣлахъ за границею, а позна-
комившись зъ деякими людьми не обавкомле-
ними зъ нашими обставинами, я имъ сказавъ
при пародѣ, що я Русинъ, а не Полякъ, за
якого мене мають. Чужинцѣ выдѣвились на
мене, якъ бы на якого Готентота та призна-
лись менѣ отверто, що першій разъ то чуєтъ,
що в Галичинѣ окрімъ Полякѣвъ суть ще
иній люди, котры називають себе Русинами.

Зъ сего виходить, що мы Русины мусимо
оглянутись на такімъ мужемъ на нашого по-
сла, котрый бы бувъ такожъ репрезентантомъ
нашомъ рускомъ народности передъ лицомъ пра-
вительства и Европы. Ино такого мужа, по-
сѣловѣвъчѣмъ вѣдѣмъ квалифікацію на посла
сѣльскіхъ округу Львова-Городок-Яворѣвъ,
засѣленого изъ переважнѣмъ части Русинами,
предкладає кралопашина Михайла Караче-
вского, котрого кандидатуру вже затвердивъ
головній комітетъ виборчий руский.

По дослѣтѣ тактовнѣмъ бдѣповіді п. Абра-
гамовича на сю бесѣду, забравъ голосъ кс.
Басаравичъ, латвійскій сотрудицъ горо-
децькій, та полемізуєтъ зъ о. Шведицкімъ,
назваєтъ его бесѣду „rodubizniem“. По, сего
було вже за богато и деякимъ незаслѣде-
нимъ Полякамъ, они получили сего „ксенжу-
на“ шовініста, що в конституційній державѣ
кождій народности вѣльно уоиминатись о при-
належній їй правѣ, то-жъ годѣ се и Русинамъ
вмѣняти во ало, що они ставлять своего кан-
дидата. Вибирѣ бѣльскіхъ голосѣвъ ухваде-
но такъ хотѣтъ довѣри для п. Абр-ча, а Ру-
сина зъ своєю стороною поставили всѣмъ
силами стояти при кандидатурѣ крл. М. Ка-
рачевского.

Згадавъ же выладає, що городецьке ста-
роство ужъ нав пресѣ на виборѣвъ, кладучи
имъ на серце, чтобы голосували на п. Абрага-
мовича, бо бѣвъ єсть кандидатъ гдѣлову. Що
о такѣмъ поступованію думати, мы не годѣ
збѣгати. Бо если заявлено зъ соймѣ репре-
зентанта правительствѣмъ булі щирѣ, то в тѣ-
кѣмъ случаю старостѣмъ на провинціи повинні
стояти на становищі безпартійности, а не
вести політику на власну руку, бо де-жъ те-
бѣ шукати той познати, що, мовлявъ, система
змѣнялась?.. Erkläre uns, Graf Oerindur, die-
sen Zwiespalt der Natur!

Дня 24 н. ст. лютого о 3-й годін по
полудні в дѣмѣ о. Стрѣльбичского в Яно-
вѣ відбули ся передвиборчі збори. На ті збо-
ры явив ся руский кандидат о. крл. Миха-
илъ Карачевскій, прибывъ начальникомъ
суду повітового и Деицѣ Герасимовичъ, 14 свя-
щенникѣвъ-выборѣвъ и 70 виборѣвъ-сѣльскіхъ
зъ янѣвского повѣту судового и по части зъ
повѣту судового городецького.

Першій, яко голова комітету, промовивъ
горячо до виборѣвъ п. Деицѣ Герасимовичъ
и попросивъ, чтобы vybrati президію до на-
радѣ. Головою vybrano п. Деицѣ Герасимо-
вичѣ а на секретарѣвъ покликавъ голова о.
Кривницкій зъ Дубровицѣмъ и о. Шведицкій
зъ Мшани. Предѣдатель пояснивъ засадино
и всесторонній значеніє посла до рады дер-
жавной и в горячихъ та патріотичныхъ сло-
вахъ вѣзавъ, чтобы vybrali собі на посла

Русина, котрый буде підпирати цѣлою душею
интересы сѣльскіх, котрый бы удешивъ до-
лю сѣльскіх, и представивъ яко щирого Ру-
сина патріота о. крл. Михайла Карачевского
Потѣмъ перестерѣвъ виборѣвъ вѣмъ
словахъ передъ деморализацією, негідною чест-
ного человека, и вѣзавъ, чтобы не врадили
народной справѣ — вѣтчини.

Потѣмъ представивъ ся збораннимъ о.
Михайла Карачевскій середѣ грѣмкихъ од-
сѣвъ. Не хочу словами доказувати, — гово-
ривъ бесѣдникъ — я тільки дѣлами можу
доказати, що я зъ дѣда-прадѣда Русинъ и яко
Русинъ буду боронити справу рускую, а при
тѣмъ щиро буду підпирати интересы сѣльскіхъ
и мѣщанства.

О. Кривницкій згодив ся зовсѣмъ на ви-
сказану бесѣду кандидата. — О. Шведицкій
сказавъ: „Я бувъ в Городку, де здававъ
справу посолъ Абрагамовичъ. Мому заявленію
сожалѣнь, що девѣть лѣтъ минуло, а бѣвъ не
явивъ ся анѣ разу передъ виборѣми, а два
разы его выбрали, — а що дивно, що не пы-
тає ся, чи люди его хотѣтъ, але самъ нави-
дує ся. Онъ засѣляє ся 6. Екс. митрополи-
темъ, що підпирѣє справу руску, а коли 6.
Екс. митрополитъ згодив ся на кандидатуру
крл. о. Карачевского, то бѣвъ не повиненъ
старати ся о мандатъ противъ крл. Караче-
вского. — Ще промовлявъ о. Кебузицкій
зъ Верещицѣмъ, о. Кривницкій зъ Дубровицѣмъ,
о. Зельскій, Василь Занць зъ Мальчицѣмъ и много
другихъ сѣльскіхъ. Дискусія була незвычайно
оживлена, а серцемъ оживлена були и Деи-
цѣ Герасимовичъ и о. Михайла Шведицкій
зъ Мшани. Ситуація дуже добра. О. крл. Ка-
рачевскій дуже довго розмовлявъ зъ сѣльскі-
ми и ставъ ся популярнимъ.

Очевидецъ.

Зъ Збаражѣ пишуть нам:

Вчера зборѣло ся на нараду зъ Збаражѣ
40 виборѣвъ (правильно не все село пере-
проваджено). Зъ тѣхъ 31 заявлено ся за кан-
дидатуру о. Сѣвичского и зажадали потвер-
дження бдѣ центрального комітету. „Обедини-
тель“ оо. Билинскій и Зарицкій, мимо всѣхъ
аітацій, роздобули зедѣ 9 виборѣвъ за кан-
дидатуру о. Коблянскіх. Цѣкава рѣчь, що
„обединитель“ привели зъ собою на нараду
Полѣка Пѣзунского, котрый, удаючи планого,
хотѣвъ межѣ виборѣми заколотъ учинити.
На частѣ виборѣвъ зачасу порозумѣли шу-
ку „обединитель“ и недопустили до сварѣвъ.
Полѣка азагалѣ агітуєтъ грѣмши, деревомъ и
иномъ за Юріємъ Вороневичѣмъ, хотя той
зрѣвъ ся кандидатуру. Мабутъ аітаторы поль-
скіхъ тѣмъ закрывають ся именемъ Борков-
ского, а на думцѣ мають ишого кандидата,
котрого на-разѣ вѣстають ся народѣмъ пока-
зати, и такимъ способомъ тутъ на руку „об-
единителю“. [Поставленъ гр. Пилинскій. —
Гео.]

Цѣкава рѣчь, що о. Коблянскій на серію
бере свою кандидатуру и шибѣє собою дѣвъ и
иць по старостѣмъ, дворахъ и мужицкихъ
хатахъ, представляючи себе, якъ ему треба:
то австрійкомъ правдивимъ, то великимъ при-
телемъ Полякѣвъ, то свѣтѣлемъ Русѣмъ. Мар-
на то робота о. Коблянскіх, зъ неи не буде
хлѣба! Намъ тѣмъо дивно, якъ наша пара
„обединитель“ мають бдѣгу шпирити гвалъ
помежи народѣмъ. Мы маємо надѣю въ Боѣвъ,
що тѣхъ бѣльскихъ виборѣвъ, котрі дали ся
отуманити, що вѣ часѣ прозрѣть и не арадѣтъ
своихъ братѣвъ мужикѣвъ. А прозрѣтъ ивно,
якъ довѣдуть ся, що о. Билинскій ще нѣко-
ли не давъ голосу на рускомъ кандидата!
Лучша часть Полякѣвъ уже нинѣмъ добаву, ку-
да „обединитель“ тягуть, тожъ надѣвъ, що ро-
зуть прийдѣ передъ шкодою.

Будѣ-жъ Збаражчина не заведе, и
вѣсь руский виборѣвъ зѣ одинѣмъ бдѣдѣтъ своѣй
голосѣмъ на о. Сѣвичского.

Зъ Комарна пишуть нам:

На днѣ 22 н. ст. лютого рознісали ви-
дѣній тѣмъшій патріотъ запрошено на збо-
ры передвиборчі, на котрі такожъ запросили
Вл. Коств Телишевского, кандидата на посла
до рады державной.

Уже бдѣ 3-ои годины снували ся купки
сѣльскіхъ и мѣщанъ по мѣстѣ, нараджуючись,
якъ имъ до боротьбы стати противъ дохѣ
несимпатичныхъ кандидатѣвъ: противъ Поля-
ка д-ра Остафьевского-Бараньского и „обеди-
нителя“ Антоновича. Вже на рынокъ добре під-
готовленій чотари „обединитель“ аітаторы
выкрикували, що не дадутъ поставити канди-
датуры Телишевского, бо они мають уже сво-
го кандидата, а деякі Поляки одурені секретарѣмъ
рады повітової Збержомъ (котрий
высказавъ по всѣхъ услодахъ своихъ аітаторѣвъ
базамутити народѣмъ, мовѣ-бы то намістникъ,
староста, видѣль повітѣмъ и иній не ка-
жуть vybrati Телишевского) гукали за Ба-
раньскимъ. Але-жъ все замовкло, коли по
4-й годінѣ явивъ ся на зборахъ кандидатъ
Телишевскій, а зовсѣмъ ситуація змѣняла ся,
коли всѣмъ выслушали его кандидатскіи промо-
мовы.

Хдѣ нарадѣ бувъ ось такій:
По годінѣ 4-й, коли зборѣло ся до 200
выборѣвъ и праввиборѣвъ, пояснивъ Вл.
Коств, бурмістръ Комарна, зъ якой цілю скликав
збори и предложивъ збораннимъ на пред-
сѣдѣтели збору о. Бачинского зъ Клявца.
Всѣмъ згодились. О. Бачинскій покликавъ на
секретарѣвъ шп. Петра Будзевского и Дми-
тра Члѣхового зъ Комарна. Обѣмъ выписавъ
нажѣбѣтъ хвилѣ, представивъ п. Телишевского
и удѣливъ ему голосу.

П. Телишевскій промовивъ бѣльшѣ-мен-
ше такъ:

„Я, стоячи тутъ передъ вами яко кан-
дидатъ, говорю не за собою, бо я далѣй бдѣ
личныхъ амбіцій, — а говорю зъ обороной
справы, котра вѣсьмъ намъ дорога, а я для
неи свои услуги и силы положить готовъ, —
стаю яко кандидатъ, чтобы станути въ оборо-
нѣ нашихъ интересѣвъ малыхъ посѣловѣвъ,
справъ нашего сѣльскіхъ и мѣщанства.“

„Не хочу выдуривати бдѣ васъ мандатъ,
не могучими збѣдѣнитись обѣдѣнками, не хо-
чу мѣщанствами его добиватись, не хочу навѣтъ
чтобы вы бдѣдали свои голоса несвѣдомѣмъ спра-
вы, котру я заступати маю. Нѣхай ясна ста-
не гадка мѣжѣ вами а посломъ нашимъ, —
длѣтого я, вѣзаваній сюда, отверто высказати
хочу свои гадки и вказати дороги, якъ вѣшь
заступникъ у Відніи поступати повиненъ.“

„Знаючи розвивати тутъ всѣ послѣды на
явнѣшню політичну ситуацію. Вѣвъ, хто бѣль-
ше сего справѣю займає ся, знає добре нажѣ-
бѣтъ хвилѣ, знає и бдѣчуєтъ, чимъ важній євъ
выборѣмъ для нашего народу, для краю и дер-
жавы, а особливо для насъ Русинѣвъ за-дѣ
послѣднихъ подѣвъ зъ соймѣ. Не потребуєтъ
вѣсь толкувати, чимъ єсть рада державная,
якій євъ кругъ дѣвъ и о сѣльско она має
безпосередно дѣтъ, — се кождій знає, а
оно богато бы часу забрало. Натягну лише,
що подобно, якъ рада громадска зъ громадѣ,
рада державная рѣдѣтъ державѣ. Де вѣ громадѣ
добра рада, тамъ и верхѣмъ громадѣ
євъ береже добро громадска; такъ само и вѣ
радѣ державной: якій репрезентантъ, такій и
виходить законъ. Я, высказуючи погляды свои,
буду лише маркувати дороги, якими яти ду-
маю вѣ радѣ державной, а вы сами осудѣтъ,
чи добріи они и чи годѣвъ я вѣсь заступати.“

Отже я заявляю, що лише таке прави-
тельство думѣюмъ підпирати, котре добро всѣхъ
крайѣвъ и народностей буде мати на оцѣ.

Потѣмъ перейшовъ бесѣдникъ до прог-
лошеной програмы бѣльшости рускихъ послѣтъ
соймѣмъ кождѣ точку зъ особѣа, а при то-
цѣ „Мы — Русины, окремій народѣмъ бдѣ поль-
ского и московского“ сказавъ: „Мы хочемо
розвивати и утримати бесѣду нашихъ дѣдѣвъ
зъ словѣмъ и письмѣмъ, а ту стають оальшій
апостолъ и кажутъ: „Нѣ, наша руска бесѣда
хлопока! не збѣдна до розвою! Мы маємо ви-
чу, культурну бесѣду бдѣ сѣвера, вже гото-
ву, виобразовану!“ Се неправда. Сила нашего
народу лежить изъ самѣмъ народѣмъ, и сѣвъ на-
родѣмъ вѣсьми затримавъ своѣмъ надѣржѣмъ
скарѣмъ, нашу чисту руску бесѣду. На народ-
нѣмъ грунті намъ працювати, просвѣтѣно на-
родѣмъ зъ повнѣною дѣмѣтъ, его просвѣтити на
нашѣмъ питомѣмъ бесѣдѣ, его идеалы берегти —
то справѣмъ народѣмъ, за котрымъ я вѣсь
вѣрно стою и все его буду піддержувати.
Тѣ, що шукать денѣмъ идеалѣвъ и помочи
для нашего народу, дуже мѣлятъ ся и богато
шкоды народѣмъ наносятъ; неабачній не зна-
ють, що выпустивши народній прапорѣмъ бѣль-
кѣвъ и дѣдѣвъ нашихъ зъ рукъ, сами гинуть
для народу своего, якъ о тѣмъ наглядно по-
укає насъ примѣръ на Науковичу, котрий
насъ научивъ читати по руски, богато добро-
го робивъ, довѣ стоявъ на грунті народѣмъ,
— а якъ тѣмъ опустивъ прапорѣмъ народній,
— ставъ для насъ пропаціей, переставъ жити
для руского народу. Отже то не правда,
мовѣ-бы то проголошена програма мала сили
рускій розвѣти, Русѣмъ розвѣдѣти. Противно,
програма євъ має на цілю сполучити всѣ рускѣ
силы до сѣмѣмъ праці, а жѣеорускѣ,
выступаючи противъ програмы, тѣмъо бала-
мутѣтъ несвѣдомѣхъ, чтобы тѣмъ лекше зъ
каламутѣмъ водѣмъ лѣтити рыбу. Я що-дѣвъ
стыкаю ся зъ народѣмъ, знаю его потребности,
знаю его гадки, и увѣваю вѣсь, панове, що
кождій изъ народу моего тѣмъо програму за
свою уважає и євъ програма нашому житю
зовсѣмъ бдѣловѣвъ. Врѣштѣ не знаю: чи хто
зъ насъ може бути нишомъ гадѣмъ! Чи може
хто зъ насъ не Русинъ? Насѣмъ всѣмъ опустили!
Шляхта, богатѣе мѣщанство бдѣдѣруєтъ
свои питомѣмъ бесѣды, мѣляєтъ чужомъ... На-
ша-жъ мова — то одинокій скарѣмъ позбѣ-
дѣмъ намъ по дѣдахъ и бѣлькахъ нашихъ. До-
рожѣмъ-жъ ними!

„Далѣй точки програмы — то вѣрѣбѣтъ
нашому цѣсаревѣ та и державѣ и вѣрѣбѣтъ
свои цѣркви. Не знаю, чи знаєтъ ся хто тутъ
сему противній! Мы маємо волю изъ Австрій
и зъ тѣмъ волю хочемо выдѣбѣти якъ найбіль-
шій користи, хочемо що-разѣ бѣльше ублаго-
родити ся просвѣтою на рѣдѣмъ словѣ. Хто
покаже дорогу Русинамъ на сѣверѣ, нехай

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

РУХЪ ВЪ РУСКИХЪ ТОВАРИСТВАХЪ.

НОВИНКИ.

— Выразу до пданичного полосу Норвежца Нам
сена — якъ доносить въ Христіаніи — признава
ва предприемство наукове и тому кошту си по
крые въ большой части край. И такъ стортінг

Виходить у Львові що дня (крім неділі і релігійних свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших новітніх“ виходить в четверок, а в п'ятницю і п'ятницю на перекладі разом з „Ділом“.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника 7, 11, і Бюро пасти у. Карла Людвига 9. У Відні М. Дука, 1. Шюлерштрассе 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, 1. Wollzeile 8; Oppelk, 1. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гамбурзі M. Hausenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Діло“ і на нисерати платити у Львові.

Просимо уклібно о як найскорше надсилання передплати на рік 1891-ий і за леглостей за рік 1890-ий.

Видавництво „Діла“.

Рухъ выборчій.

Про агітацію нашихъ обединителівъ грішми доносять намъ зъ різнихъ округівъ, на котрі обединителі поставили не рго йотта своїхъ кандидатівъ, а радий би буди-що будь переперти їхъ противъ кандидатівъ-народовцівъ. Найбільше форують в округахъ Калущі, Долині Вбріки, Золочіві, Перемиськихъ і Бродів Камінік. (Чи обединителі-скі гроші в курсі такожъ в округі Самбурі-Старе місто-Турка-Рудки, того не знаємо, бо дося в-вдтамъ такій нєсти насъ не дїшли.) Зъ повѣту золочівського навѣт при-ѣздили до Львова селіне, стончі за кандидату-го головнго комітету руского, щобъ зверну-ти увагу на те, що обединителі форують грішми...

Зъ Калуского пишуть намъ:

Агітація тутешня, а якъ зауважимо і долинськихъ обединителівъ, змогла ся значно противъ посла Романчука бдѣ хвилі, якъ польскій кандидат Рудницькій арбіс ся кандидатури в Ббрік. Се арешче Рудницького дуже ихъ сконстернувало, бо, коли стончі три кандидатури, то „обединителі“ уложили собі були плизъ дуже хитрий і несприятливий. Якъ би при есенціальній тїснїйшій голосованні розходило ся межі Рудницькимъ і Романчукомъ, то „обединителі“ мали дати солідарно своя голоса на Рудницького, — якъ же би розходило ся межі Рудницькимъ і Кулачковскимъ, то они сподївали ся, що Руєн-ні-народовці дадуть свои голоса на Кулач-ковського... Коли-жъ Рудницькій арбіс ся, то тога разуба проважались, — противъ себе стала лише Романчукъ і Кулачковский... тожъ „обединителі“ і подвоили форсу агітацію противъ Романчука. [Прим. Ред. То само доносять намъ і зъ Бобрецькимъ.] Однакъ ціла несовѣтна і нечесна агітація ихъ противъ Романчука на нїч не здасть ся, бо за Романчукомъ стоить мїщанство і значна біль-шість незалежного селіштва. Довідуюмо ся, що такъ само добрий шансъ має кандида-тура і Романчука в повѣті долинськомъ.

Зъ Долинського пишуть намъ:

Агітація обединителівъ противъ п. Ро-манчука ведеть тутъ мѣсями дуже завадно. Межі агітаторами, що ѣздить по селлахъ, зна-ходять ся такожъ п. Патрій зъ Перегінська, котрий має якусь особисту уразу до наро-довцівъ до „Діла“ і т. д.

Прим. Ред. Бели і Патрій має уразу до „Діла“, то хіба за непоміщення доносъ зъ чисто-личного напастію на парохъ пере-гінського о. Небыловца, котрого ми знаємо і поважаємо якъ чоловіка заслуженого вѣщівъ на честь і пошту і яко доброго рус-кого патріота.

Проф. Наталъ Вахнянинъ одержавъ нині таку телеграму зъ Сокаля:

Збѣръ выборчій Сокальщина стоить при Вашій кандидатурі і не одступити бдѣ неі. Левицкій, Погорецькій.

На ту телеграму бдѣавъ проф. Наталъ Вахнянинъ, нахлонений своими політичними пристрастями, слїдує:

„Выборчій рускій Сокальщина! Ваша во-ля для мене розказомъ. Кандидую. Я не хо-тївъ кандидувати, бо не хотївъ роздору в роднїй рускій. Одайте голоса Вашій за мною якъ одинъ мужик. Ворба буде тяжка. Противъ мене поставлено о. Брилинського і сон. Ко-вальського. Держіть ся! Інтереси руского се-ліштва анаю. Они суть для мене дорогі. Оборона ихъ, се моя програма. Показамъ я не ворогъ, але я хочу повноі рівноправності Руєнбавъ. Наме діло чисте і намъ Богъ по-може. Наталъ Вахнянинъ.“

Вѣсть тую правде, здасть, Русъ галицка, лише зъ радістю. Проф. Вахнянинъ зразивъ ся закулісними интригами деякихъ ділау-товъ і волївъ бдѣтисъ, якъ щобъ роздо-ромъ слабі сили рускій деморалізувати. Дру-гї повѣти выборчї, именю Равщина і Жо-н-вщина, повинні зроумїти, якъ в теґершій-шій хвилі поступити: чи бдѣдати голоса свои на сон. Ковальського, або на о. Брилинського, чи станути солідарно за проф. Вахняниномъ, котрого широка безкористовна дїяльність збѣ-на вѣдъ Русъ галицкій. О тїмъ предметі по-говоримо завтра ширше.

Одъ д-ра Михайла Короля зъ Жо-н-в одержуємо слїдуюче письмо:

Высокопочтенній Господине Редакторі!

Прошу о поміщення в Вашій почтен-ній газеті слїдуючого заявленія:

Въ ч. 34 часопису „Діло“ въ рубриці „Рухъ выборчій“ поміщено, що на засѣданні жоєвського передвыборчого комітету, котре бдѣло ся дня 18 и. ст. лютого с. р. при уча-сті делегатівъ повѣтвъ Рава і Сокаль вѣ спрахъ порѣшення кандидатури посольськихъ до думи державной, прибула ще нова, сема кандидатура — д-ра Короля.

Щобъ усунути всякій недорозумїня і о-шибочній толкн, заявляю, що я о мандаті до думи державной зъ округа выборчого Жоєв-кѣв-Рави-Сокаль не убігаю ся і не убігаю ся. Кандидатуру мою подісни самі селіне у вѣхъ трѣхъ повѣтахъ і домагаєи ся настѣй-чиво, щобъ-мъ о мандаті убігаю ся. На вѣздѣ делегатівъ подісни мою кандидатуру делегата повѣтвого комітету Сокальського, на що вѣхъ прочій делегата заявляю, що на мою личнѣсть дуже радо выборчї вѣхъ трѣхъ по-вѣтвъ безъ вагдлу на партію згодять ся. Я заявляю однакъ рїшительно, що готовъ еси-принести жертву для загального добра і при-няти мандатъ посольскій на той случай, если переконаю ся, що моя кандидатура усуне бор-бу межі самими Руєннами і положить ко-нєць скандальнимъ сцєнамъ, які викликає агітація выборча за кандидатами розляныхъ стороницѣв.

Понеже однакъ тоє все не наступило, я зъ своєю кандидатурою не виступивъ і виступати не думаю.

Съ истиннимъ почтєніемъ

Д-ръ Михайл Король, посолъ на сеймъ краєвий.

Выборчївъ Равщини прошу на загаль-ній збѣрѣ передвыборчій на суботу о год 2-ой по полудня, на котрихъ аложу мою політи-чну исповѣдь.

Наталъ Вахнянинъ.

Зъ Рогатина пишуть намъ:

Нині, с. в. 25 и. ст. лютого представляє ся д-ръ Андрий Чайковскій выборчїмъ въ Рогатині. Народу абравъ ся здивити вели-кій. Веѣ вислухали его кандидатскон рѣчи, оголосили его своимъ кандидатомъ на посла і обіцали бдѣдати лише на него свои голоса.

Бєльмо уваженимъ до заявленія, що о. ректоръ Александръ Бачинскій вѣ Львові не кандидує на посла до рады держав-ной зъ цього округа, отже і зъ округа Бе-режань-Подгайць-Рогатині. Однимъ-однимъ кандидатомъ на посла до рады держав-ной зъ округу Бережань-Подгайць-Рогатині єсть адвокатъ д-ръ Андрий Чайковскій зъ Бережань. Тїхъ колькохъ отївѣ духов-ныхъ вѣ тѣмъ округі выборчїмъ, котрі вису-сували противъ д-ра Чайковського кандидатуру о. ректора Бачинського, дїлають противъ во-лї не тільки самого о. Бачинського, але і противъ волї Бєо Ексцеленції митрополита. О. ректоръ Бачинскій нїкого не уважавъ підпирати свою кандидатуру та агітувати за нею, і зовѣмъ не бувъ би вдатий тому, хто би нимъ хотївъ шкодити справі народній і поборювати кандидатуру д-ра Чайковського, поставленого головнимъ комітетомъ рускимъ.

Зъ Золочівського пишуть намъ:

Видно, що якась дуже дивна лїтїя овла-діла нашимъ повѣтомъ, коли нїхто і не зга-дує про рухъ передвыборчій. Здавалось би, що у насъ все благодеєствую, — де тамъ! — дуже грізна ситуація. У насъ стають до бор-би три сторони — народовці, обединителі і правителство — і кожда ставити кандидата. Але годити ся розказати де-що подрїбнїше.

Першій збѣрѣ передвыборчій бдѣлує ся 4-го лютого вѣ домі о. декана Чернишського в Золочеві підъ проводомъ о. Гривинського, а скїнали ся на малій бурдї, до котрої дїла починъ дуже же молоденскій політич. о. П. Розходало ся змєню о то, що акція ви-борча має переводити ся на основі народноі програми, на котру однакъ „твердї“ (межі-ними і одинъ молоденскій деканъ) не хотїли підписати ся. Народовці рїшили тогдї скла-дати другї збѣрѣ до рады повѣтвѣ в Золочеві на 9 лютого і тї дїйствію бдѣлує ся підъ проводомъ о. К. Витоняка і при участі такъ рїзкоріснихъ елементівъ, що підписати належить, що вѣ часі нарадѣ не ушло ані одно неапативне слово.

На тїхъ збѣрахъ оголосено пять кан-дидатуръ, именю: п. Онішкєвич, котра збѣрѣ зборова (котрий заравъ зрєсїнувавъ) кан-дидатуру п. Шеховича зъ Перемиська, дальше п. Кароля Подлясєдкого і Ха-рака, судївъ в Золочеві, і п. Товари-нського, начальникъ суду в Глинялахъ. Збѣрѣ, по довгій дискусїі, рїшили на вѣ-сєньє самихъ селіт — підтримувати кан-дидатуру п. Подлясєдкого і Товари-нського зъ поручєньємъ, щобъ оба кандидати, порозумївши ся, одинъ другому уступивъ, або щобъ подїлали ся рїшеню головнго комітету.

Однакѣмъ оба тї кандидати (на представле-ніє головнго комітету) рєзїгнували, а голов-ний комітетъ поставивъ кандидатомъ п. Ше-ховича, котрого шансъ були вже предме-томъ нарадѣ на збѣрахъ дня 9 лютого.

Що-жъ робити твердї? [Застєрѣгає-мо ся, яко-бъ „твердими“ були вѣхъ тї, що не признають ся формально до народовцівъ. Мы розумїємо підъ „твердими“ людей, що не борють ся за якусь идею, але за рублї, і вѣ засади ведуть вєсєди політику деструктивну. Межі „старими“ бувають люди і вѣ чистимъ характеромъ та вѣ чисті-ми руками, а одємъ такій у насъ пропону-вавъ збѣрахъ народовця п. Шеховича на кан-дидатуру.] „Старї“ у насъ мають велику силу. Прєцїмъ то повѣтѣ выборчїмъ, що вихованъ Захарчукъ, Муриновъ, Голєбѣвський, Ві-лоруськихъ, Копальнєвъ — тїхъ паломникѣвъ православно політичнихъ. Бєть у насъ твердї і межі интелігенцію свѣтскою і духовною. Не такъ давно бдѣлувавъ ся у насъ славыи процесъ політичній дїка Книша, і сказати коротко — немало у насъ тон ганренєв. І богато вже на верху, а много ще укривом. І кинули ся теперъ тї господиново до роботи — а мають, якъ самі величають ся, 30 лєтухъ добрыхъ робѣтниківъ, що ѣздить село бдѣ села, розкидають бдѣлами „Русской Рады“ со-тками і друкованій картин: „Іванъ Костецкій, профессоръ в Львові“, — деморалізують на-родѣ, молчали: „Не выбирайте самоі пона, бо вы належите до мѣлкихъ“, — аранжуютъ май-же кождою дня вѣ нїшій мѣсцовості нара-ды, примѣромъ: 16 лютого вѣ Красєнцѣхъ у Мендї (на котрій ѣздивъ по селлахъ заираша-ти Баладицькї в Ландого), обіаїмъ вѣ По-морянахъ, аранжованій Лихонєчємъ, в Гля-налахъ, дуже часто в Золочеві до у росковєд, то по нїшихъ закуткахъ, на котрихъ бувають молоденскї отці духовній і одинъ докторъ правъ — і горлають за о. Костецкимъ... А прєцїмъ можна було явно поставити его кан-дидатуру на збѣрахъ дня 9 лютого, на ко-трихъ присутній були Захарчукъ, Муриновъ та і прочій, і де свобода слова кождому була забезпечена! Бєть у насъ і профессоръ, що запрашає до себе „на нїсколько словъ“ — коротко сказавши: агітація завиває.

Що-жъ на те правителство? Роз-умїє ся, оно вѣ такімъ повѣтѣ, якъ золо-чівскій, має вѣ часі кождою руху, а вѣзгладу політично-географічного, передєсьмъ державний інтересъ на оцѣ. Тутъ прави-телству вѣ першій лїнії розходитъ ся о то, щобъ не трїюмфовали „рублѣ“. Коли кан-дидатівъ-народовцѣв, поручєний головнимъ ко-мітетомъ рускимъ, при такій бдѣснєхъ не маєвъ би шансъ вийти зъ урнѣ выборчѣхъ [ми-моходомъ скажемо, що п. Шеховичъ доси не лававъ ся вѣ округі, а о. Костецкій обѣздивъ уже два рази повѣтѣ: разъ вѣ осєні, другій разъ вѣ груднї, і вѣ своимъ агентами стоить вѣ безперервнихъ анонсахъ, бо его кан-дидатуру подісни твердї посла соймові ше вѣ осєні минушого року], а о. Костецкій при нечуваній за нимъ нївої і тайній агіта-ції — зъ „пособіамъ“ — мѣгъ би числїти на більшїсть, — то правителство аде ся хотї-ло забезпечити собі позицію і поставило сво-го кандидата вѣ особі дуже популярного ста-рости п. Пляжєка. Вѣрѣмъ п. Пляжєка предложивъ і мѣсцевий комітетъ польскій, котрий на свои нарады не запросивъ ані од-ного Руєнина.

Такъ у насъ представляє ся рухъ перед-выборчій. На 26 с. м. заповнѣв рускій ко-мітетъ передвыборчій збѣрѣ выборчївъ вѣ радѣ повѣтвѣ в Золочеві, де і кандидати п. Ше-ховичъ представляє ся, а особно заявлявъ ся комітетъ „селішскій“ („твердыхъ“) і запро-шує на такї-жъ збѣрѣ і на той самъ день, але „підъ зєлїнцѣмъ“!

Много причинъ склало ся на тї сумий результати. І такъ: нечуваня деморалізація народу за помічю рублѣ, — бракъ організа-ції межі народовцями, — бракъ людей, ко-три би умїли вѣ такімъ повѣтѣ вѣ си-туації орієнтувати ся і вѣдѣ ситуацію на-панувати. Не гадуємо вже про де-що инше.

X.

Зъ Перемиського пишуть намъ:

Вѣ нашімъ повѣтѣ товчуть ся мѣль „та-маны“ агітатори „обединителівъ“. Вѣ нашімъ сѣтї уживають ся мѣль нїшими два: Гладухъ зъ Журавинь вѣ повѣтѣ львівськомъ і Костъ Антоновъ, дачокъ зъ Полухова. Коли мы звер-нули ихъ увагу, що головний комітетъ поста-вивъ кандидатуру Лєна Шеховича а не Ко-стєцєкого, і показавъ нїмъ се надрукованє вѣ „Ділі“ і „Вѣсѣбѣднїкѣ“, то они (видко, до-бре вимуштрованї) бдѣли: „Та то укра-їнскій газети, не рускій...“ Дошєрѣ те-перъ, по розривѣ мѣжъ народовцями а обеди-нителїми, показало ся, кѣльмъ то „обедини-тєлѣ“ до того часу адеморалізували людей, кѣльмъ вивали отруѣ не лише середъ интелі-генції, але вже і середъ селіштва...

Предплата на „Діло“ в літер. додаткомъ в Австрії: на границю: на цілий рікъ . . . 18 гр. на цілий рікъ . . . 24 гр. на пів рікъ . . . 9 гр. на пів рікъ . . . 12 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 гр. на чверть року . . . 6 гр. на місяць . . . 1 гр. 50 гр.

У Львові: на цілий рікъ . . . 16 гр. на пів рікъ . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 гр. Редація, Адміністрація і Експедиція підъ ч. 24 у. Баторія. — Рукописи зєртакѣ ся лише на попереднє застережєньє. — Рекламція неопечатлїй вѣлїй бдѣ порта. Поодинокє число коштує 8 гр. а. н. Оголошенїя приймають ся по ціні 6 гр. бдѣ однимъ стрѣлкомъ вѣсєрєвомъ вѣ рубр. „Надєсїанє“ по 20 гр. а. н. Подяки числѣть ся по 10 гр. бдѣ отїшка.

Комітетъ „Русской Рады“ поста-вивъ дальше кандидатами на посоль до рады державной:

О. Стефана Кобляньського, парохъ зъ Драганьки, на округі Тернопіль-Збараж-Скалать.

О. Іоана Войтовича, крилошаннина ка-пітулы перемиської, на округі Перемисьль-Добромилъ-Мостиска.

Польскій центральний комітетъ ватвердивъ кандидатуру Едварда Гиввоша на округі Сябїць-Бєрезівъ-Лєсько.

Радикальний кандидатъ д-ръ Т. Оку-пєвскій скїнує выборчївъ повѣту борѣн-ського на день 1-го марта на 3-ю годану по-полудни і стане тамъ передъ нїмъ. Передъ тїмъ обѣхавъ д-ръ Окупєвскій многї села вѣ борѣнськомъ, бувъ на численнїшихъ збѣ-рахъ вѣ Борщеві, вѣ Залєсєхъ і вѣ Уєтєхъ епі-скопєсѣмъ, а на збѣрѣ 1-го марта запрєснѣвъ д-ръ Окупєвскій такожъ польского своего контр-кандидата гр. Борковського зъ Мѣльни-цѣхъ, щобъ і той стававъ передъ выборчїми.

Зъ Гусятинщини пишуть намъ:

Правыбори у насъ майже покѣнченї, а „рухъ“ по нїхъ великій: протєстѣвъ тільки, що вїзвали, але-жъ бо і вїзвали не дїало ся такъ, якъ вѣ сѣмъ роцѣ. Коли выборы мають таке огрѣчєньє по собі лїматї, то лучше най-би нїхъ і не було! Кажу: „огрѣчєньє“ не партій, бо певнїй зручїй аранжєры поховались за чужї плєчѣ, а цілє огрѣчєньє обернуло ся на кого нїшого, що підкриває вєсьє довірїє до фунціонерівъ. Характеристична рѣчь, що сїмъ разомъ самъ народъ шукає справедли-вости. Не хочу передчасно голосати свѣтвомъ того, що говорять ся межі народомъ. Свя-щенство руске має такожъ свои рахунки, ко-три бдѣе мусило конечно поладити. Може здивуете ся, що такїхъ справозданъ Вы ще нїколи вѣ-вѣдєи не мали. Але-жъ бо навѣт тогдѣ, коли правителство форсувало сво-ихъ кандидатівъ, нахловувало позоры дѣлаль-ности — нїнї-жъ нї. То головний начєрѣкъ. А теперъ деталї:

Вѣ Трибухѣвцѣхъ коло п. комісаря сїдѣвъ жидѣкѣ і той при выдїкуваню голо-суючихъ квалифікувавъ: „schlecht“ або „gut“ і посла того допусканю выборчї до голосо-ваня або нї. Коли-жъ осяєняєи для „сєвнїхъ“ одинъ голосъ більшости, замкєно голосо-ванє і вже не допусчєно голосувати, хотїй при-сутній добивавъ ся права своего. — Покрив-дженїй внесли протєстъ.

До Чорнобєдєчѣхъ малыхъ комісаря выборчїхъ замѣсть прїїхати о 9-й рано, прї-їхавъ о 7-й рано і выбрали ся на выборчїхъ прїїзєвєнїхъ жидѣхъ і учителя. Голосували 3 пра-выборчї а вѣдѣ не давъ навѣт печатки. — Покривдженїй внесли протєстъ.

Вѣ Босєсїрахъ не допусчєно 25 выбор-чївъ до голосо-ваня, хотїй ждѣли бдѣ рано. Выбрано жидѣвъ. — Покривдженїй внесли протєстъ.

Вѣ Олѣхѣвцѣхъ бдѣлуєсь выборы не-правильно вѣ коршмѣ — і ще щось... — По-кривдженїй внесли протєстъ.

Вѣ Куцѣбнїцѣхъ комісарь кававъ свящєнникови вийти, голосѣвъ не обчислївъ, і безъ обчислєня вѣїта поїхавъ. — Покривдженїй внесли протєстъ.

Вѣ Нижбѣрку старѣмъ такожъ щось зайшло, бо покривдженїй внесли протєстъ.

Вѣ Яблонѣхъ при правыборахъ гулявъ панъ „рѣжѣдїа“ і зайшла маленька неточ-нїсть: На 62 голосуючихъ кандидати „пєвнї“ одержали: одинъ 70, а другій 65 голосѣвъ. — Внесєно протєстъ.

Рухъ межі сєлїнами небувалїй. Бува-ють случай, що неправно выбранїй выборчї арѣкають ся своего выбору!

Вѣ Цєлѣвѣхъ правыбори тїмъ славыи, що тамъ збѣравъ лапры Моєї Adolf і Ludwi-rola. Мимо заходѣвъ того оєа powiatu выбра-но мѣсцевѣго свящєнника Ганковича і другого господаря. П. Адольфъ захавъ бундючно зъ своимъ економомъ а бдѣхавъ вылавивши по-рядно хлопѣвъ, що невдїчний за торѣбїй бара-болѣ та за те, що киянїи Чарторьєска да-рувала матеріалъ на школу [котре то добре діло панъ Адольфъ собі прїїнує, і вєзгалъ за добродѣєтєвъ киянїнъ собі затїгавъ лавровїй вѣнцѣ]. Вѣ наслѣдокъ своего лихого гумору Моєї Adolf і Ludwipola виклинувъ сауту вѣ змїтѣ хаты, бо той підъ напоромъ людей голосувавъ не на пана Адольфа; побєрежника, що але агітувавъ за паномъ Адольфомъ, викли-нувъ вѣ хаты, людей цєлѣвєсѣхъ бдѣравивъ вѣ работи вѣ лѣса — і таке нїчє цѣкає, — а вѣ того такїхъ наслѣдокъ, що родитѣ ся кєс-тїя соціалїна і вѣрѣ або нї, а кажу намъ: будитѣ ся вѣ той спєсѣбѣ кєсѣтїя робѣтничѣ! Панѣне колата пана Adolfa най не забудуть колєсь може — першїй почини сєп кєсѣтїя починити вѣ заслугу сєго Моєї пана. — При правыборахъ хотїй свящєникъ одержавъ 49, а

другий виборець 39 голосів, а пань Адольф тільки 5 голосів, — мимо того послицяки пана Адольфа подали також протест...

З Бучацького пишуть нам:

В Коронці запроваджено вибори одніми на 10-ту годину рано, другими на 1-шу пополуноч днів 23 н. ст. лютого. Тамчасом п. Манастирський, урядник податковий, з'явився о годині 8-й рано і переклав правоборці з 12 жидами та 10 селянами н. о. 8^{1/2} години скінчив. Управнених до голосування було 321, тож можна собі представити огорченню народу. Покладений внесок протесту, покритий 120 підписами правоборців.

О кандидатурі редактора Dziennik-a Polak-ого Петра-Казимира Остапешевського-Баранського пише львівська Trybuna:

„Межи кандидатами з округів меншов поєслості звертає на себе особливу увагу. На округі Самбір-Рудні Старе місто Турка затвердив центральний комітет для виборів Галичини кандидатуру редактора Dziennik-a Polak-ого Остапешевського-Баранського. При ставленні кандидатури на ті округи не має комітет центральний свободного вибору н. не вибирає тих, котрих би хотів, але праймає тих, котрих подають йому округи. Тут ішли на гадку приятелі Остапешевського-Баранського поставити його кандидатуру. Що бить нмь сподобався, то річ їх густу, але чи они поступили політично, то нмь річ.

„Понимаємо, що малу поєслості може заступати аластитель облішн поєслості, що проживає в тій округі, там господарити і здобувати собі довіру селян, і знає добре, чого нмь потреба. Понимаємо, що послом селян може бути н. пр. нотар, котрий має тійшій інтерес з селянами і може нмь стати ся позитивним, виробити собі у них довіру своєю справедливою і честністю. Але з-відки в тій округі має сати нахидати на репрезентанта журналіста, не маючий ніяких зв'язків з селянами округи виборчого? — то трудно пояснити. Нічо їх не лучить — як отже мотини, як средства мають ужити ся, щоб перевести вибори кандидата? Побожмо ся, що хіба підкупство, що хіба корупція, та „ковбаса і горілка“, о котрій кожний приятель свободи лише з образом може говорити — або селяна пресія правительств. Чи то ситуація для журналіста? Чи бить як-раз має бути праймором для демократизації або пресії?

„А новимось ще й то на увагу, що по другій стороні кандидатури єсть посол Телишевський, той сам посол руский, що як в сійт так і на засіданні Народних Рад висказував ся, що з найбільшою прихильністю для Польків. Отже протів Телишевського висувати Поляка журналіста, котрий з цїлою силою нападає на Русинів і аж тоді поміч, коли „з-відки навкоз“ дано знає робити угоду з Русинами. Чи то політично? Чи то має бути акція, прокладаюча дорогу нмь не порозумінню правительств з Русинами, але народу з народом?

„Коли ходити о вибори журналіста, то послом для него може бути лише місто або округ найбільш поєслості. Най там висутпає отверто з своєю програмою перед виборцями свідомими свої цілі. Лаше середі таких умов бить для нас славою вибори журналіста; все нмь може бути комедією, подступом і брехнею. Най отже д-р Остапешевський-Баранський став з міст або з округів шляхотським, коли ему з тій не стане на перешкод змїня вості переконанн і легке покиданн засад для вподобы правительству. Коли того зробити не може або не хоче, то уважимо за негідне для представителя публичного зв'язу, щоб плав ся крадькома і деморалізуючими средствами на репрезентанта томних і невідомих елементів. Що они винні, щоб их так карати?

У Львові веде ся завзята борба межи сторонами кандидатури д-ра Леваковського, а сторонами кандидатури Щепановського. Борба ся тій цїкавіша, що оба кандидати належать до так званих „демократів“ польских, з тою різницею, що Щепановського за проводом Dziennik-a Polak-ого підтримують на-пів демократи, на-пів буржуа [Щепановський єсть сам властитель підприємства нафтового], а д-ра Леваковського підтримують елементи більше крайно демократичні (соціал-демократи) з Kuryer-ом Lwowak-им на чолі.

Сторонники кандидатури Щепановського скликали вчера вечером передвиборчі збори виборців міста Львова до салу ратушевого, щоб нарадитися над дальшою акцією виборчою. Коли-ж прихильники Щепановського, п. Штаркель почав захвалювати в своїй промові його кандидатуру, на галеріях скінчив ся був такий огранний галас і крики: „Леваковський!“ „Щепановський!“ — що бесідники не міг докончити своїх бесід, а председатель, не мочуи ніяким способом правити ладу і успокоити галерію, мусів зобрі розважати. Стадо лаше на тій, що тїснійшій комітет сторонників Щепановського, аложений з п. Фаян. Зіт, Тадеу Романовича і Бернарда Гольдмана, видав сеп поці одозву зь припорушенням кандидатурі Смоляки і Щепановського.

Вз округів виборців з міст Перемисль Городек били з-разу дві кандидатури: д-ра Г. Кошіера, аластителя фабрики шпору в Черлавах, і п. Фр. Гамського з Перемисля, за котрим з'явили ся перемисльські ремісники. Оба ті кандидати зрешту-

вали супротив третого кандидата д-ра Вигольського, редактора Економіста-а урядника виділу кравого. Д-р Вигольський ставив минушн неділя перед виборцями в Перемислі, котрий прийняв його кандидатуру. На тій зборіх інтерпретували між ними д-ра Вигольського (подає з Gazet-ою Rzemysł-ою): судья Шеховач (по руски): якого бить погляд дотично угоди Русинів з Польками? — а на се відповів кандидат, що справа тая не належить до атрибутів рад державних і мусит бути поладжена у нас в краю; — потім о. Черлуначевич, сказавши щось о партії соціалістично-демократичній, зажадав поясненн: чи бить уважати Галичину за стало праймачу до Австрії? — а кандидат застерів ся протів подібних інсинуацій зради державних і протів зв'язу польскон демократії з соціалістами.

З міст Стрий-Самбір-Дрогобич кандидатури дотепершій посол д-р Роховський і не має контр-кандидата.

Вз округів міст Березань-Тернопіль стають два кандидати: дотепершій посол д-р Евсей Чернявський і д-р Екелес, львівський адвокат. Екелес підтримують польскі демократи а навть п. Тад. Романович, член виділу кравого, фавит особливо в тій справі до згаданого округи виборчого і зь стороны прайс консервативон, іменно Rzeplad-у, дотав остр за се нагану. Минушн неділя ставив д-р Чернявський в Березанях, впровадженн на збори о Кордубою, і адавав справу зь своєю діяльністю посольскон. По нмь промовляв д-р Екелес. Мж інтерпретациями була одна зь стороны проф. Санага з справ руской.

Вз округів міст Станіславів-Тисмениця кандидатури дотепершій посол д-р Вилянський. Але вирішує і друга кандидатура, станіславський міщанин Рубчак, торговельник безрогами. Кандидатуру Рубчака піднесли міщане тисменицькі, а аластитель торговельник безрогами, котрий хотів виборит посла з-мж себе охоронит на будуче торговлю безрогами зь упадком. Рубчак має досить шанс за своєю кандидатурою і сел, як пише Rzeplad, 800 виборців тисменицьких та лише 150 станіславських віддає голоси на Рубчака, то вище бить послом. На зборіх 23 лютого в Станіславіві промовляв Рубчак і викинув значний досвід зь справх торговельних і промислових. Жид Ештайн промовив також за кандидатуру Рубчака, яко конечною для заступництва інтересів рукодільних, а Вилянський може кандидувати зь більших поєслостей.

З міст Броди-Золочів, котрих послом був дос бар. Сохор, кандидат тепер же д-р Емал Бис, адвокат львівський, селно підтриманий польскими комітетами центральними. Бар. Сохор мав цювати свою кандидатуру, а якотівсь появилася кандидатура д-ра Натана Левештайна. Комітети міщан, побла порученн польского комітету центрального, порішили уважати кандидатури лише тих, що уроджені і аластитель в Галичині, та зобов'язув ся вступити до кола польского. [Бар. Сохор, як відомо, минушн кадєнці стояв окремо зь кола польского.]

Дописи „Діла“.

З-під Балгорода.

[В справі кривд нещотнн громади Ветлини.]

В 23 числі „Діла“ в новинах під написом „Петиція до царя“ подано за Kuryer-ом Lwowak-им міст дотично громади Ветлини і єть однесень до гр. Конарського, — а що не все було вірно представлено, то урешту о поміщенн слідуючого доповненн тмь вїсти.

Прийною напружених односин між громадою Ветлино і двором не єсть гр. Конарський а зглядно сивластитель граф Конарський, — зь котрих оден ледя раз в рок в осен сюда приїжджає на лова, а другий ще рідше, — лише их посороє і начальник обшару дворского Л. Вонер, котрий уже змш трицять лтв тримає тую посесію обшару дворского і нероз уже нмь горячого сала Ветлиничам за шкуру. Оце то єсть безпосередню причиною рбних процесів зь великими селянами, зь котрих то процесів бить і за свідка самь стає, бо правним заступником дворських інтересів єсть нотар з Балгорода.

Що-до тмь петиції до царя, о котрій згадано за Kuryer-ом в 23 числі „Діла“, то не знаю, як оно там було, — а о чомь подібним тут не чув. Справа лша громадского скінчила ся в тій спосіб, що гр. Конарський кулений лшв громадській на ліцитація за 63 кр., дарував потому актом нотаріальним громад, а громада аложала кошти процесу. Така то була річ зь продажою лша громадского на ліцитація.

Що-до процесу протів 28 велиньських гадбів о забуренн публичне, то для поясненн тмь справи треба ще о одній згадати.

Згаданий посороє Л. Вонер єсть делегатом ради повітової в Лшську і той уряд зь такою „докладністю“ виповняє, що нема майже року зь часу его урядованн, щоб громада не мала езекуції за дорогами. А треба знати, що дорога публична тягне ся через Ветлину 7^{1/2} кілометрів і на тій просторон єсть 30 і кілька більших і менших мостів. А сн до того всего ще зажити ся, що дозвє матеріалу на мости єсть

тут дже трудний і далекий, бо густо-часто бить рано до вечера ледя разь волами можна притягнути, а вноци ще ті мости вода дже часто забирає, — то доперна можна мати поїти, кільки то громада лише з-за того делегата п. Вонера утерівла, поминуши нмь рбний нмь напасти, яких поодинокі велиньскі громадяне зь него дїзнавали. Для ілюстрації „світлого“ урядованн п. Вонера яко делегата ради повітової згадаю лише о двох посльнних роках.

В роц 1889 на его представленн залоано до громади пбеланца карного за дорогами, платного по 3 ар. денно, і бить висидів в громад змш чотирі тиждів, а хотів громада поставила була нмь мости на цїлї 7^{1/2} кілометровій просторон і фомь повила мост при гостини цесаревн, — езекутник може ще яких других чотирі тиждів був би стояв зь громад, сн бы міщанськ свідчєнн не був цїлу справу представив ц. к. старост в Лшську і не спонукав зь тій спосіб одликанн пбеланца карного. Правда, що за тую шкуру, коли делегат відтак поїхав до Лшська, свідчєнн удостоєнн ся зь стороны ц. к. старости закиду, що бунтує громаду протів двора. Може би ще були зь Лшська і назад прислани пбеланца карного, але що бїлий снїг уже грубою веростою був дорогом покрити бить фомь позасипав, так що годь було вже докладно змїрити, чи фомь вибрана всюда після приїзду, — бачу, на метер широк а на метер глибока, — тож в роц 1889 дамо тій справі вже спокій.

Заміж розповідь про езекуцію дорогову в роц 1890, сїмни за процес о забуренн публичне, бо тая справа стоїть зь безпосередній зв'яз зь езекуцією дороговою в роц 1889. Чому в тій роц карний пбеланец за дорогом мав ще дальше в громад сидїти, то єсть тайна урядова пана делегата, — але велиньскі громадяне сн шептали на ухо, що пань делегат хоче в тій спосіб змусити громаду, щоб і дальше брала опал зь лша дворского на дворськ, а не зь лша громадского, як то власне того року люде почали робити. А коли ще й то не помогло, пань делегат кавав заробити дорогову лшсову, котра провадити на полонини гадбівскі, а зь тих до громадского еквіваленту. Тмь дорогом уживали люде бїт непам'ятних часів і возили нею без жадного позволенн сн зь своїх полонин, а часом і матеріал будівляний зь еквіваленту, а в роц 1889 зачала одна часть села возити тую дорогову опал зь лша громадского (еквіваленту), бо другою дорогом мали ті гадбове до еквіваленту певно добрий півтора миль, як не більше. Тож пань делегат, виходячи, здал ся, зь тмь засади, що, сн тую дорогову скаже заробити, то людам тамтою дальшою дорогом не хоче ся вїхати по опал до еквіваленту, а радше будуть брати опал зь лша дворськ, — поступив пбеланца тмь засади. Люде же не услухали доброй ради, щоб подати позвоєнн прайоріальний, але сам розрубали забору на дорогах — і зь того відстав тій процес. Була зь тмь справі і комісія зь ц. к. старости в Лшську і при тій нагоді ц. к. комісар старости віддав і міщанськ свідчєнн та в імени ц. к. старости зробив ему докор, що бить бунтує людей протів двора. Оттак ц. к. прокураторія вичотила процес о забуренн публичне. Розправа відбула ся в окружнм суді в Савоці, при котрій селан боронив д-р Федак з Львова, а що ему на снмь місци в імени селан складаю сердечне спасибі! Судь відлинив селан, а прокураторія аголосила рекурз і розправа відбула ся в найвишнмь трибуналі у Відні. Селан заступав д-р Крижановський і бить по розправі написав до селан між ними: „Двєс Найвишній Судь утвердив осведомляючій вирок Савоцького Суду, т. є. одкинув жалобу прокураторії. Донос протів Васє оказался змш вїчнмь анимм, як тільки чиста напаст!“ Але та напаст троха за дорогом була, бо коштувала тмь 28 селан нмє 200 ар., крїмь тмь до Балгорода 5 миль і до Савоці 9 миль.

Не приєвнув би-мь на се, що то по-вишній мотиви спонукали пана делегата задержувати езекутника за дорогом, помімо того, що ті-ж були приведені до найлїшого стану, і чи то зь тмь мотиву кавав зь лшсову дорогову заробити, — але і Вань так пишу, як снмь люде о тмь гурторі.

Тепер зверну знов троха назад. Як я згадав вище, в роц 1889 не міг уже пань делегат завернути в громаду (бділяканого на представленн міщанськ свідчєнн) пбеланца карного за грїхи дорогов, бо дорогом вже прикрив був бїлий снїг, але за те відлянув ся громад в роц 1890 в осен, бо тринув зь сел пбеланца — вправд платного змє лише по одному тулдевови денно, але за те аж цїлий девять тиждів. Не помогли ніякі просьби ань предложєнн, як громада висылала до ц. к. старости і до виділу ради повітової. Зь-відтам одлисувано, що доки пань делегат не донесе, що цїла дорога в найлїшнмь стані, дот пбеланец не буде одликанний. А треба знати, що минушого року в черни була тут дже сальна алина, і вода много мостів повила, а між ними кілька таких, що ледя на весї були поставлені. Громада однакже не ждала на езекуцію, але, о скільки полна робота позавляла, поналаждала дорогов, поставила три мости та забирала ся до ставленн дальших мостів, — аж тут бух в село езекуція! Беруть ся люде знов до мостів, знов ботолатами матеріал, при жовтєвій студени та слоті мерзнуть при тій роботі, а пань делегат пише раз зь разом до виділу ради повітової, що громада нїчо не робить, а вноци, коли одиголдєваний пбеланец просидів в громад вже змш пать тиждів, жадає пань

делегат, щоб прислати пбеланца на 5 ар. денно. Видїл ради повітової вправд не прихилив ся до того его жадає, але не прихилив ся також і до просьби громади, котра просила о бділяканн пбеланца та общаю асю роботу докінчити, помімо того, що нмє значно — бо майже півтора року — навть надбрала престація дорогов! Аж коли рада громадска зїшшовнша обрахувала свою роботу і переконаннн зь книг, зь котрій записувано одробленн шарварок, що нмє на 600 ар. надбрала [окрїмь 480 днів обов'язково одробленн] подала зь тмь справі петицію до сойму на руки В. посла о. Станіславського, бділяканого до 4 днів пбеланца, а до 8 днів зьхав комісар зь ц. к. старости в цїл розслїдження тмь справи. По тмь комісії п. старости вправд наказав, щоб громада аложила більшу часть кары езекуційнон, але і обцяв, що буде старати ся, щоб громада бодай якусь часть грошей дотала за надробленн дїл при дорогах. Не знати, що вище зь тмь общєнн... Такомж просила громада в тмь петиції, щоб одобрити делегата посороє Вонерова, — але о тмь ще нїчо не чувати.

Може мое писмо вийшло за донге, але неода в нмь заинтересує, тож прошу подати до публичнх відомости.

І. М.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Зь Відня доносить, що нова рада державна буде скликана зараз по святах. Зараз на початку сесії предложит правительств палат послів угоду торговельну зь Німеччиною.

Pol. Corr. доносить, що австро-румунська угода зєлїтнча має бути нмь підписана, а делегати відуть зь суботу зь Відня домів. Вчера були они на аудієнції у міністра торговл Бакєгема. Та сама газета довідусь, що правительств румунське розічне зь австро-угорським правительством переговорити зь справі заключєнн угоди торговельнон аж зь початком липня, т. є. тогди, коли стане обнуавати нова тарифа автотомічна, котра лише для деяких артикулів установляє мито охоронне а впрочімь накладє лише умїренне мито і зриває зовсїм зь борбою митовою. При нових переговорах думає правительств взяти головн під розгук постійності позиції автотомічнон тарифу. Нові переговори має правительств румунське розпочати передовсїм зь Австро-Угорщиною.

Показує ся, що правительств російське таки на серію бере ся організувати „науковий“ похід до Абесїїні а гостина козак Ашннова в Париж не єсть без значєнн. Треба лише то мати на увазі, що коли офіційна Росія вислє до Абесїїні свого представителя зь особ поручника Машкова, то неофіційно знов відшукала Ашннова і постаралась для него о відповідні средства. І слїпий чей би добавив, що об тмь місін будуть взаимно себе доповняти а то тмь лекше, що правительств російське не буде мусїло офіційно брати на себе вини за все, що там буде робити ся і буде на кого вини аложити. Як же звїсно, однеслось було правительств російське до французского зь просьбою, щоб оно дозволило Машкову свободний перехід через свою область над Червоным морєм до Абесїїні. Охота, зь якою правительств французське на то пристає, викликала в Петербурзі як і згадї зь цїлою Росії велику радість; там уважають се за новий доказ, що симпатія Франції для Росії мають воєнних заходів Німеччині, щоб зблизити ся до Франції, не ослабла. Правда, що верховодячі круги в Петербурзі бодай на око завидють недоволенн зь того, що Ашннов з'являв ся в Париж як раз в пору, коли там перебував цесарєв Фридрих-ов. Надпрікрїше однакже вразило то, що розбїлсь чутка, що Ашннов хоче домагати ся зь французского правительств відшкодованн зь сумь 800,000 франків за свій неудачний похід і за катастрофу під Сігаллом. Машкова вислє до Абесїїні геогрфічне товариств російське.

Вчера розпочав ся в Римі сензаційний процес трох заговорників, що задумали були убити короля Гумберта. О тмь заговорі не звїсно було досі нічо. Заговорники називають ся: Кальзоні, Петроні і Пенні. В акт обжалованн сказано, що в сїчню 1889 р. одержав був король писмо зь Перуджі зь підписом „Союз нігілістичний“, зь котрим заговорники грозили королеви, що коли бить до 21 марта не зложити корони, то они всадять его в воздух діамітом. І дійстві, в черни того року перебував в Римі Кальзоні, звїстний лїк рїшучій анархїст і дїстав зь Перуджі скринку, зь котрою було 20 патронів діамітових. Поліція римска арештувала его а в кілька днів арештовано також двоох его товаришів зь Перуджі. Обжалованн старують ся доказати, що они зовсїм невинні.

Ми згадували вже коротко про відпвід болгарского правительств на ноту російского правительств зь справі нігілістів російських в Болгарії. Доповняючи нмь ту відпвід, мусимо додати, що правительств болгарське дало що-до кожного зь наведєних в російській ноті нігілістів докладне поясненн, зь котрим на підставі автентичних дїт старєсь доказати, чи ті люде єуть дійстві так небезпечні, як то каже російська нота, чи нї, і так: 1) Луцкій був вишнїром в Новій Загорі зь 1882 до 1885 р. Дня 17 мая 1885 р. именував его російскій інженір, кн. Хилков, котрий

1974] зъ припоручена російського правитель-
ства бувъ директоромъ публичныхъ робѣтъ,
нижнѣишъ въ Ломъ-Паланці. По уступленію
російського войска въ Болгарію въ 1886 р. му-
сѣвъ и бѣвъ уступити въ Болгарію и перебу-
вать въ Константинополі за відомостію рос-
сійскою амбасады черезъ два роки. Однакъ
вернувъ назадъ до Болгарію и доставъ тутъ
мѣсце при дирекціи робѣтъ публичныхъ зъ
вѣдѣчною платнѣю 400 левовъ. — 2) Никонъ
Вольняскій (Бѣловъ) бувъ черезъ нѣколя лѣтъ
учителемъ въ нѣкель школъ въ Разградѣ. Чер-
езъ цѣльнъ часть свого побуту въ Болгарію не
допустивъ ся бѣвъ нѣякомъ вини, не устроювавъ
аиъ не скликувавъ зборѣвъ анархистичныхъ а
поступавъ завжди совѣстно и честно; алъ
коли правительство російское каже, що бѣвъ
найнебезпечнѣишій шпігльєръ, то ёго вже ви-
далено зъ Болгарію и бѣвъ выхавъ за грани-
цю. — 3) Михайло Драгомановъ займавъ ажъ
до 1875 р. катедру всеисторіи на нѣвѣв-
скабъ университетѣ. Онъ доставъ димісію за
нѣколя статей перепущенныхъ російскою цен-
зурою. Въ статьяхъ тыхъ краткувавъ бѣвъ
школьну систему гр. Толстого, міністра про-
свѣтъ спеціально въ ёдночасье до Украины.
Обжалованый передъ царемъ Александромъ о
сепаратистичнѣй стремленіи, бувъ змушений
покинути свое становище и ёму заказано ви-
кладати на якомъ-небудь университетѣ на У-
краинѣ (Кіевѣ, Харковѣ, Одесѣ). Онъ вы-
хавъ зъ Россіи за паспортомъ, выданнымъ к-
іськимъ ген.-губернаторомъ. Одъ часу свого
побуту за границею выдавъ бѣвъ нѣколя праці
доказующихъ, що бувъ засѣдѣвъ противникомъ
насиленныхъ кроковъ а особливо убійствъ, яко
средствъ политичныхъ. Крімъ того своїми
праціями выборовъ собі достойне мѣсце въ
свѣтъ науковимъ. Драгомановъ ёсть бѣвъ двоихъ
лѣтъ въ службѣ министерства просвѣтъ и зай-
мавъ катедру всеисторіи на высшій
школѣ въ Софіи. Въ потѣ консуляту не зна-
ходимо противъ него жадного обжалованъ,
пертого на фактахъ, а зъ слѣдства показуе ся,
що Драгомановъ ёддае ся выключно науками
исторіи и филологіи, не належить до нѣякого-
го тайного союза и що одинокимъ заведомъ
противъ него ёсть, що бѣвъ украинскій сепар-
атистъ. — 4) Що въ Болгарію перебувавъ к-
ісь Петро Федоровъ, аиакше Шамравскій,
не доказано нѣчимъ. Ёсть наравдѣ жидъ Ме-
нахемъ Яковленчъ Шамравскій, але бѣвъ має
російскій паперы, выданъ въ Одесѣ и мѣзова-
нъ въ Рені и каже, що выхавъ зъ Россіи въ
наслѣдокъ гоненъ жидѣвъ. Зъ Кременчуга має
бѣвъ свѣдѣцтво комісії рекрутационной, що ста-
навъ ся до войска. На всякій случай паперы
его доказують, що бѣвъ не той к-ісь Федо-
ровъ-Шамравскій, що утѣвъ въ Сибѣри. —
5) Газиралъ Баламезъ або Баламезовъ ёсть
родомъ въ Бессарабіи въ роду Болгарина. Онъ
принявъ подданство болгарске и правитель-
ство болгарске не має теперъ нѣякого права
казати ёму проживати въ Болгаріи. — 6)
Максимъ Филиппъ мавъ грецкій паспортъ
перубувавъ к-ісьею часть въ Болгарію, але те-
перь ёго вже нема. — 7) Д-ръ Едмундъ Ве-
ресинскій перебувавъ въ Болгаріи бѣвъ 1883 р.
Ажъ до минушого року перебувавъ бѣвъ въ
службѣ державной и однакъ зажадавъ уволь-
ненъ и ёддавъ приватной практикѣ въ Плов-
дивъ. — 8) Лейзора Гольцвурма нема въ Бо-
лгаріи, бѣвъ вже давно выхавъ. — 9) Дебато-
рій Мокриванъ не ёсть начальникомъ стадіи
въ Татаръ-Базарджикъ, а коли має яку поса-
ду на звѣдѣвнцахъ восточныхъ, то правитель-
ство болгарске не має права надзорувати ёй
звѣдѣвничѣ, бо они належать до заграничного
товариства. — 10) Петра Дашкевича нема въ
Болгаріи и тутъ нѣхто такого чоловіка не
знавъ. — 11) Олександра Дилева перебувавъ въ
Болгаріи бѣвъ 1884 р. Она має паспортъ рос-
сійскій и два свѣдѣцтва доказующіи, що була
помѣщницею лѣкаркою въ царскій институтъ
зложивъ и въ шпиталі для дѣтей. Теперъ
мае она замѣсть російского паспорта фран-
цузскій. — 12) и 13) Ізаяна Лазаревича и Во-
лодимира Бурцева не було нѣколя въ Болга-
рію, а довнесено російскою полиціи, будто-бы
Бурцевъ выдававъ въ Софіи якусь револю-
ціану часописъ, ёсть просто неправдою; та-
комъ часописѣ тутъ нѣхто не выдававъ. Сера-
бряковъ (Вланкъ) перебувавъ въ Болгаріи ажъ
до 1886 р., але тогды выхавъ разомъ зъ рос-
сійскими репрезентантами и до сего часу не
вернувъ.

Норвежці такъ и Швецы, консулыни навіть и чужій люде. Сполученій державы не мають сильнаго міністра дѣлъ заграничныхъ и сильнаго ресорту для справъ заграничныхъ, большая коли Швеція дае на удержанье дипломатіи ¹²/₁₁ а Норвегія лишь ⁵/₁₁ частей всѣхъ выдатковъ. Заграничній справы обоихъ краѣвъ стоять выключно лишь подъ управою шведскаго міністра дѣлъ заграничныхъ а Норвегія не має такого міністра. Справа ся буда теперь порушена на радѣ коронной подъ проводомъ короля, на котрой шведскій міністръ дѣлъ заграничныхъ посвянятъ справу, а кромѣ того ваяли участь въ нарадѣ и шведскій президентъ, министровъ и шведъ норвегскаго министерства, котре складаеться зъ троухъ членовъ и становять окремый бѣдѣлъ рады коронной. Такай порядокъ рѣшиъ вже дѣла давна не подобаеть Норвежцямъ. Зъ початкомъ 1885 р. бувъ тогдѣшній норвегскій президентъ министровъ Свердрупъ въ Штотгольмъ и умовиъ ся зъ шведскимъ кабинетомъ, що сильнѣ дипломатичній справы мають залагоджувати ся на радѣ коронной подъ проводомъ короля и рада та має складати ся зъ троухъ шведскихъ и троухъ норвегскихъ членовъ кабинету. Тов умови не удало ся тогды перевести и ся теперь бдиовлено. Ся важна и найбільше спрна законодавча справа теперѣшню норвегской палаты пословъ стала ся причиною конфлікту. Либералы, чи радше демократы поставили теперь далеко ббльшій жадачя, якъ можуть ихъ ставити на подставѣ умови межъ шведскимъ и норвегскимъ правительствомъ. Они домагають ся установлення норвегскаго міністра дѣлъ заграничныхъ. Палата пословъ ухвалила нишій порядокъ дневный, якъ того вымагало предложенье правительства и кабинетъ видѣвъ ся спонуканимъ подати ся до дѣмисіи.

Рухъ въ русскихъ товариствахъ.

Загальний збори читальні „Світъ“ въ Войнилонѣ відбули ся сего мѣсяца. Рано об'їїздивъ мѣсцевий сотрудникъ о. Левадичъ парастасъ въ мѣсній церквѣ за упокоїв бл. п. Володимира Бараввѣського а пополудни вѣшли ся члени нѣз такожѣ богато гостей въ мешканю п. Онуфрія Федюшки, де поѣхъ гоштинно его стрѣхою мѣстити ся читальня.

Збори вѣдрили голова читальнѣ п. Ю. Ганджаровскій, а предѣдатель зборѣвъ выбранъ одиноголосно п. Петра Боднарчука, мѣщанина и майстра ковальского зъ Казуша. По вступнѣй промовѣ наступило стирозагоджене уступнаючого видѣлу. — Именемъ видѣлу вѣдчитанъ стирозагодженъ Николай Дурбакъ. — Сирозагоджене показало доходу 67 ар. 32 кр. а розходу 48 ар. 10 кр.; лишило ся въ касѣ готівки 19 ар. 22 кр. Членѣвъ мала читальня 90, мѣжѣ тымъ 18 жывотѣ. Зъ часописей предплачувано „Дѣло“, „Ватѣковщину“ и „Дѣвобюк“, а читальню вивасовъ вѣ членѣ товарищества „Промѣста“ и общества им. Качковского. Бібліотека складає ся зъ 126 книжочекъ, въ большій частѣ изъ выдаѣ обохъ высше згаданныхъ товариществъ. На внесенѣе п. Боднарчука удѣлено уступнаючому видѣлову абсолюторію и приступлено до выбору нового видѣлу. До видѣлу убѣдшли Юрко Ганджаровскій — голова, Никола Самотояка — секретарь, Петро Дурбакъ — касиръ, Гнатъ Лаврѣй — бібліотекаръ, а на заступниковъ видѣловыхъ: Павло Самотояка и Дмитро Дурбакъ. На внесенѣе п. Петра Дурбака именуванѣ зборѣ почетными членами товариства о. Форнеа, будущою сотрудника въ Войнилонѣ, рещого робѣтника на нѣзъ народнѣй, котрый положивъ великій заслуги коло добра читальнѣ, и п. А. Серѣфина зъ Казуша. Рѣшено предплачувати на сей рокъ „Дѣло“, „Ватѣковщину“ „Бібліотеку для молодежи“ зъ Черновцеѣ и „Дѣвобюк“. П. А. Серѣфинъ дарувавъ читальнѣ „Житѣ Святыхъ“ выдаѣна Евг. Гузара, и дарѣсей зборѣ приняли зъ вѣдчиюстѣю. На внесенѣе п. Боднарчука зложено на члѣвъ и розвитокъ читальнѣ 11 ар. По вѣдчиюстѣю многолѣтства Его Вел. цѣсаревѣ, якъ такожѣ присутнимъ гостямъ и членамъ читальнѣ закрытъ предѣдатель зборѣвъ.

По зборѣхъ наступила щира гоштина „читатѣхъ богата, тымъ рада“.

НОВИНКИ.

— Послѣдній вечеронъ въ танцѣхъ „Рускои Бесѣды“ у Львовѣ обѣдуе са сеп суботн, 28 и ст. лютого, въ сали тон, Frohsinn въ готелѣ Жоржа.

— Кресе ради шкѣльня порѣшила на засѣданнѣ въ 23 н. ст. лютого с. р.: Поручити науку капітраля въ стрѣльбѣй гимназіи сучаментова Юліана Царевичева; — признати профессоромъ въ гимназіи въ Новѣмъ Санчѣ Март. Джамуховскому четвертый додатокъ пятилѣтній одъ 1 лютого с. р.; — оддати д-ръ Войт. Фіалковскому безплатну доцентуру гігієны въ семінаріи учительскій въ Рашевѣ; — затвердити виборъ ко. Іос. Сіанюничъ и д-ра Алекс. Яновичъ на представителствѣ ради повѣствов до окружной ради школьной у Львовѣ; — дозволити управителю школы народнои въ Ходачкови пѣлкомѣ, Кар. Файнерманъ повинти фунції писаря громадского черезъ одинъ рокъ; — порежѣнтати школу сіліяную въ Тишици, пов. сокальского, на етаповѣ; — зорганізувати школы етаповѣй въ Хмели, пов. львового, Залѣтнѣи, Смібной и Быстрици, пов. дорогобичидго; — аменуати дѣйствити учителями и учительками: Хрват. Петровскому въ Панталончакѣ, Кар. Годовскому въ Грибовѣ, Рем. Крижнєвскому въ Стѣлоку, Ерасм. Зедовского въ Гумнискѣхъ, Нв. Камѣпского въ Старѣмъ Санчѣ, Нв. Годованского въ Зарудчикѣ, Стос. Джугана въ Поворознику, Нв. Ольхового въ Оравѣ, Жигм. Коаловского въ Тарнавѣ, Юл. Созыянского въ

Можаки, Сим. Олеса управителемъ и Ин. Гарбила въ Поронинѣ.

— Болѣе все что ширится онъ въ Перемышлѣ; минулое тѣмъ же померло на бору 8 ообщѣ. Окружна рада школьна заридила, що въ школахъ народныхъ въ Перемышлѣ зачне са наука ажъ 10 марта с. р. Крына рада школьна заридила, что само для школы середнихъ и учительской семинаріи женской.

— Мисленю университетскій въ фотографіи. Ректоръ вѣдѣнаго университета повѣдомивъ всѣ гимназіи австрійскіе, що въ слѣдующіи роки въ школьныхъ людскихъ охотателѣвъ вѣдѣнаго университета на всѣхъ выдѣлахъ мусять бути доосмотрѣны фотографіи охотателѣвъ.

— Жидовска зверюхѣ граждане въ Добромилі. Дописуватель добромилскій до Газет-ы Ржезувск-ой пише такъ: Стало са завданіи повѣстовымъ дигитарамъ ое, что мы бѣ давна продажувахи, що народѣ Перемія насѣбъ на престолѣ зверюхѣ гражданскѣ мѣста Добромиля. Нынѣ 24 лютого бѣдѣа дашній бурмістръ свою управу въ руки жидѣвъ, именню нового бурмістра Вакменоседа, и бѣдѣа хочъ тѣмъ тѣмъти ое, что насъ надѣло стати секретарѣмъ або коисеромъ гражданскимъ. Деносивъ я вамъ о выборахъ въ вересня мин. року, о жидѣвскихъ шугунахъ, что бы кагалъ выбрати на зверюхѣ громадоку а управу хриотиньского маітку забрати въ жидѣвскіи руки, о клитахъ т. зв. хайроу, за котри маіла прокураторскій заридати слѣдство, але хосъ шѣго не зробила, о экстраціи уряду гражданского оеа. Михайловичемъ въ выдѣхъ казавого и о поришню кр. выдѣхъ ризидати раду гражданского зажадати бѣдѣ намістництва комисара правительственного. Але для намістництва не було доіти причинѣ до рѣзванія и стало оа то, что зазначено на початку оеа допису.

— Конспиріи въ Долинѣ маіла выказати, что послѣ дѣа вѣдѣнаго дописувателя Przegląd у — 21,794 231 кошканцѣвъ, а въ томъ числѣ: Нѣмцѣвъ 8,005.352, Чехѣвъ, Моравѣвъ и Словѣнцѣвъ 5,581.611, Польшѣвъ 3,239.356, Русинѣвъ 2,794.554 (Галичина отже 6,033.910), Словѣнцѣвъ 1,140.548, Сербѣвъ и Хорватѣвъ 563.371, Италіянцѣвъ 668.650, Румынѣвъ 130.799, Мадярѣвъ 9.887. Сѣд. дописуватель подѣе такожѣ число школы народныхъ, котрыхъ маітъ: Нѣмцѣвъ 7079, Чехѣ и Моравѣа 4346, Польшѣ 1595, Русины 1819, Словѣнцѣ 564, Сербѣ и Хорватѣ 311, Италіянцѣ 851, Румынѣ 80.

— Наймѣшій трибуналъ орѣвъ въ одній справѣ, что податокъ доходовой и зарѣковій разѣмъ въ додаткахъ естѣ податкомъ особитымъ, котрый не управина до ліцитаціи неважимою маітку шатного податокъ, хлѣа что дѣтчинный будылокъ стоить въ нерозрывѣй звязѣ съ оподаткованіемъ промысломъ н. пр. аъ фабрикомъ.

— Реалии поціицій не устаетъ у Львовѣ. Оногда перевела поціиція ревизію у эцера Ивана Котика.

— Бутъ ученицѣвъ гимназіальныхъ. Въ Фалишполѣ въ Рухѣли доносати, что ученики тамошней гимназіи були бѣдѣ довшого часу недоволеніи зѣ сѣмъ профессорѣвъ и сѣмъ днями се недоволеніи объявили чинами. Ученики выбили нѣлькохъ профессорѣвъ и вытолкали нѣхъ бѣа въ гимназіальный будынку. Поціиція мусѣла амѣлироваться въ справу и якоусъ удалось йѣ водою въ сѣкавкѣ розбѣгнати томы ученицѣвъ. Проводирѣвъ буту узавѣсно а гимназію замкнено. Правчиною розрухѣвъ естѣ личѣе недоволеніе ученицѣвъ зѣ профессорѣвъ.

— Зѣмны таритаріальн оуругѣ судныхъ. Выдѣхъ красивый подлождуючи петицію громады и общару дворского въ Пинѣдѣ, пов. прославского, поришѣвъ предложити на найближайшій сѣсѣи соймаѣвъ внесение, чтобы узавѣсно резолюцію до правительства, что було бы догѣдне для мешканцѣвъ Пинѣды вылучити громаду и общару дворскій въ оуругу суду повѣтового въ Сѣмѣвъ а прилучити до оуругу суду повѣтового въ Пролавѣ. — Въ р. 1888 выказавъ сойма правительству ошину, что було бы пожадано, чтобы громаду Махлянецѣвъ вылучити зѣ оуругу суду повѣтового въ Журавѣ а прилучити до оуругу суду повѣтового въ Стрыю. Предвѣдуючи прихильно поришѣние сѣи ухвалѣи соймаѣвъ, пошине ко ою громаду подѣвъ вглядѣомъ автономичнымъ въ оуругу стрѣйской. Теперь ошмѣвъ прѣйшѣвъ и прихильны бѣдѣвати министерства справедливости въ насѣдкомъ того поришѣній выдѣхъ красивый предложити соймаѣвъ проектъ закона, чтобы перенести громаду Махлянецѣвъ зѣ оуругу автономичного въ Стрыю до оуругу автономичного въ Жидачевѣ.

— Памятникъ для пов. Зѣбикевичѣ. Въ р. 1889 приназначѣи сойма, подлождуючи петицію дѣтскихъ мешканцѣвъ Кракова, 1500 ар. до диспозиціи выдѣхъ красивый на выставление памятника Зѣбикевичѣвъ. Теперь же приназначѣи выдѣхъ красивый оферту рѣзбарѣвъ Вѣотинцѣго и Хороскиевичѣвъ и поручиѣи имъ выготонити памятникъ. Памятникъ буде зѣ граниту (каменѣ карпатского), цѣлый шлюфованный, высѣты 6 метрѣвъ. Прикрашенъ на памятникъ, с. е. крестѣ, шальѣа и напѣсе, будутъ зѣ бронзу, выставчи (рѣлѣиѣ). Цѣлый памятникъ має бути готовый за 3 мѣсяцѣ бѣдѣ за замоваѣи.

— Затвердѣние цѣсарѣниѣ рѣшеніемъ ухвалѣи соймаѣвъ дѣтчиною оплатѣ мытовыхъ: общару дворского въ Кутѣорѣ бѣдѣ мосту на рѣцѣ Полтѣи громады Сѣвѣи ошомѣи бѣдѣ перевозу на рѣцѣ Вислоку.

— Бѣгомѣи аціи ратушѣвъ пѣ менушорѣбѣи тѣдѣи. Президентъ Лѣново, п. Мѣвацкій, яко прѣдѣдатель центрального комѣтету ратушѣго польского, розослѣа слѣдуючу бѣдѣву: Чтобы аложити рахуни зѣ аціи ратушѣгои, перенѣдѣи минувшого року для потверѣвшихъ бѣдѣ году солидѣ въ Галичій, комѣтету центральныхъ проствѣ всѣхъ тѣхъ, что одержали аркушѣ складковѣй и не свернули ихъ до сѣи комѣтетуи, чтобы се ачинили надыдѣше до 10 марта с. р.; такожѣ вызывѣе комѣтету дѣлѣаний ошѣи потерѣвшихъ бѣдѣ голоду, котри одержали заемоги до роздѣчи а ще до сѣи не аложили справѣдѣи о тѣхъ роздѣчи, чтобы такожѣ зробили се до 10 марта с. р.

— Кураторѣи фондаціи бар. Пѣрѣа уконститууваѣи се онѣды у Вѣдѣи. Яко правительственный комисаръ бутъ приуотный сойтѣиѣ намістництва Шавловскій. Зѣ стороны правительства вѣишѣи

въ складѣ комісія: надворный совѣтникъ Гнѣвошъ и Роща, секціиный совѣтникъ Хландовскій и приданный до министерства просвѣты проф. Харьковъ. Предсѣдателемъ кураторіи выбранъ будиничій Фиртъ, заступниками предсѣдателя Гнѣвошъ и Раппапортъ, кассиромъ Бавертъ и Ниренштайнъ, а секретаремъ Фридлендеръ.

— Дуже трагічною смертю померли сими днями у Варшавѣ артистка театральна Марія зъ Лопатинскихъ Новаковска. Выступала именно зъ Модженевскою въ Шпальеровскій „Марія Стюартъ“ въ роли Алая Кеппеді, няньки Міріи. Въ п'ятому актѣ въ послѣдній сценѣ, коли Марія идучи на смерть, прайде Аину словами: „А ти Кеппеді не плачь!“ Новаковска зъ крикомъ упала на землю и вже не піднялась ся. Лікаръ експонатували ударъ прови на мозокъ. Новаковска чимала 45 лѣтъ.

— Голуба красна неба. На видѣлѣ математично-природничѣмъ краковской академіи науку издавать справу проф. Ольшевскій зъ своихъ розсудковъ надѣ пылннмъ кискородомъ. Проф. Ольшевскій удавалось заодити природѣ, котрымъ можна перенести въ стать пылннй кискородъ въ болыныхъ сѣбѣкостяхъ. При томъ бытъ пересѣдываѣтъ ол, що кискородъ пылннй при верстѣт грубѣй на 30 мм має краску лано-голубу, тому можна припускати, що голуба красна неба походить зъ кискороду, котрый есть однимъ изъ найважнѣйшихъ сѣбѣкннѣвъ воздуха.

— Сладкий лѣтъ. До Ргесгад-у пшуть: У моего паробка набравъ палецъ, палухъ, почервонѣвъ, а цѣль и болѣтъ дужо. Хирургъ жидѣ зъ мѣсточка хотѣвъ доконче рѣстнати палецъ, але паробокъ не хотѣвъ пристати. Тогда я пригадавъ собі, що колись рѣдженю копей, щобы въ такыхъ случаяхъ выити око зъ забытого вода, розкронити черезъ половину, приложити одну половину до палецѣ, що набравъ, а коли жаръ палецѣ высушитъ то око, приложити другу половину. Я порадавъ ое паробкова, бытъ зробивъ и за кілька днѣвъ подужавъ. За око возове заплатитъ рѣзняковъ жидовъ оденъ кр.

— въ Англіи померъ сими днями богатый купецъ Джозъ Гамиденъ, котрый бытъ блыкохъ лѣтъ бунѣ прихурковатый въ себѣ способъ, що доказувать, мовъ бы земля була плоска и не округла. Въ тобъ цѣли удержувать фѣзикальную лабораторію, въ котрой працювавъ бытъ рана до пѣтихъ ночѣ, а такожъ выдававъ що року тысячѣ фунтовъ интерлингъ на брошюры, котры розсмыла въсьмъ ученымъ англійскимъ. Удержувать таножъ бюро, въ котрымъ урядники малы чытати вѣбъ газетѣ, издаванѣ въ Англіи, а коли найшли де-небудьгадуку про круглость землѣ, высмалы до редакціи сен газетѣ вже готовѣ блыкохъ такого збѣтѣ: Вп. редакторъ! Нытожъ, Гельмгольцъ измѣстѣкувала людскѣмъ. Въ одномъ числѣ Вашои газетѣ вычитавъ я, що земля есть кругла. Есть се безъ сумнѣю похабка, котру Вы звалите сейчасъ опротивѣ. І. Гамиденъ. — Прихурковатѣсть его бодай нікому на шкодава.

— Шугучій шовкъ. Зъ Берлина допозвать: На весняній сезонъ лгодомею вже матеріи збъ шугучого шовку, вироблюваного зъ целлюлозы. Сей вынаходъ французей Шардоннета ухѣлиши Торманъ и Блюмъ, роблячи импрегнацію тѣ матеріи невапачынами. Шовкъ зъ целлюлозы має вѣсь пркметѣ правдивого шовку. Надѣють ся, що въ наслѣдокъ сего вынаходу настане великій переворотъ въ торговлѣ.

— Жидѣмъ похоронена. Одному богатому селяниному росейскому померла на Полѣсю бременна жѣнка, а при похоронахъ, подчасъ засмычуваня могилы, почули гробарѣ добуваючій ся зъ могилы голосъ. Замѣтъ застановити роботу, гробарѣ хутчій почали могилу закидати, а завершивши, дали знати ое мужика. Довѣдавшисю о томъ людѣ побѣглы до священника, жалуючи розкопати могилу, щобы похѣбной выити изъ груди осиковый колъ, бо, мовлявъ „буде ошреще ходити“. Священникъ прибѣгъ на кладовище розкопано тѣ ратуныкъ бунѣ уже даронный, бо нащасна, очевидно зъ хѣтаргѣ пробудывшисю, падушисля за-дѣла брану повѣтря. Старейшій священникъ такъ тымъ перенавъ ся, що самъ незабавкомъ померъ.

— Дрѣбнѣ вѣсти. Дрѣзъ Гудольфъ Юновчѣ, директоръ вышесю школы въ Люблинѣ, Русинѣ, именованый зъ стороны цѣсаря членомъ краеве рады школьной въ Краковѣ. — Степенъ докторъ правъ въ лѣвѣсѣмъ унйверситетѣ одержавъ Адамъ Борисовичъ, родомъ зъ Чорткова. — Цѣсаръ надавъ д-рови Масарю, буншому презесюни краковской академіи наукъ, гѣднѣбѣ тайного сѣбѣтника.

Именованя, перенесеня, конкурсы и пр.

— Именованя. Выдѣлѣ краевей именовувъ: практиканта краесого бюро меліорачіонного, Ал. Вербицкогъ, и инжінера упралняющаго будовою залѣкъ надѣ Сяновѣ изъ пав. тарнобжеескогъ, Тад. Гетля, инжінерами ассистентами кр. бюро меліорачіонного; бѣдѣмъ посунутъ до вышесю ранѣи инжінерѣвъ ассистентѣвъ того бюро: Кар. Бозевлячъ и Ант. Беганского; признавъ додатокъ личный до платѣ въ вѣстѣ 200 зр. инжінерова ассистента Людѣ. Собозевскому тогожъ бюро; — инжінера ассистента бюро меліорачіонного Квѣтава Огроського инжінеромъ окружнмъ дорогъ кр. въ Краковѣ, окружного инжінера Ал. Брохецкогъ перенѣтъ зъ Кракова до Прослава а инжінера окружного, Гонтр. Чамалицкогъ перенѣтъ зъ Прослава до Львова и придѣлывъ его до службы въ кр. выдѣлѣ. — Учители зъ Равнжова, Матѣй Ференчакъ, именованый управителемъ тамошней школы; — катихетѣмъ для латинского обряду въ школѣ мужеской въ Огрыю именованый ко. Кав. Дутковичъ, сотрудникъ зъ Мшанѣ долѣвшю.

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ ще два (вѣкъ недѣль и рускихъ святъ) о 5-й годѣ по полуѣ. Литературный додатокъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ новѣстей“ выходитъ въ вторникъ, и въ вторникъ и пятницу на переѣзку разомъ изъ Львова.

Предплату и нисераты принимаютъ: У Львовѣ Администратія „ДѢЛО“ уа. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, уа. Комерційна ч. 11, и Бюро газетъ уа. Кароля Любкевича 9. У Відни М. Dukas, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ М. Haasenstejn & Vogler, G. L. Danne & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ и принадлежность за нисераты платитъ у Львовѣ.

Предплата на „ДѢЛО“ въ літер. додатокъ въ Австрію: на границе: на цѣлый рікъ . . . 18 ар. на цѣлый рікъ . . . 24 ар. на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар. на четверть року . . . 4 ар. 50 кр. на четверть року . . . 6 ар. на місяць . . . 1 ар. 50 кр.

У Львовѣ: на цѣлый рікъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 8 ар. на четверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 кр.

Редакция, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 уа. Баторія. — Рукописи закупаютъ ся лише на попереднє вѣстѣреніе. — Редакція неоплачиваетъ вѣдомъ бѣхъ порта.

Подписное число копій 8 кр. а. в.

Огласненія принимаютъ ся по цѣнѣ 6 ар. бѣхъ одной стрѣлки вѣстеромъ въ рубль „Надсѣлане“ по 20 ар. а. в. Подписки члѣствъ ся по 10 ар. бѣхъ стрѣлки.

ВЫБОРЦЫ!

Вже за три днѣ маете выбирать мужей, котрыхъ повѣрите заступництву найважѣйшихъ вашихъ справъ въ радѣ державной у Відни. Якихъ мужей выберете, такъ будутъ заступленіи вашихъ справъ.

Главный рускій комитетъ выборцій, зложений зъ одноручниковъ всѣхъ трехъ владѣкъ русской церкви, русскихъ пословъ соймовыхъ и львовского политическаго товариства „Народна Рада“, выслушавши черезъ мужей своего довѣрія и окружній комитетъ волю самого народу, предлагаетъ Вамъ до выбора сихъ кандидатѣвъ:

1) На округъ выборцій Слѣбскъ-Букѣвско-Римавѣвъ-Бережѣвъ-Дубецко-Льско-Львовиско-Балигородъ) Романа Яминьского, совѣтника судового въ Сяноцѣ.

2) На округъ Перемишль-Нижанковичъ-Добромиль-Бирча-Устрики-Мостиска-Судова вишня) о. Ивана Войтовича, крѣпощанина въ Перемишлѣ.

3) На округъ Ярославъ-Радимно-Сѣнѣва-Цѣшанѣвъ-Любачѣвъ) Ивана Мандичевского, судію повѣтового въ Сѣнѣвѣ.

4) На округъ Самборъ-Лука-Стирѣмѣсто-Старисѣль-Турка-Борина-Рудки-Комарно) Константина Телишевского, нотариуса въ Туркѣ и посла соймового.

5) На округъ Стрый-Сколь-Жидачѣвъ-Николаѣвъ-Журавно-Дрогобичъ-Медичинъ-Подбужъ) о. Ивана Озаркевича, пароха въ Болахѣвѣ.

6) На округъ Калущъ-Войнилѣвъ-Долина-Болехѣвъ-Рожитѣвъ-Бобрка-Ходорѣвъ) Юліана Романчука, профессора гимназіального у Львовѣ и посла соймового.

7) На округъ Львовъ-Винники-Щирецъ-Городокъ-Яворѣвъ-Краковецъ) о. Михаила Карачевского, крѣпощанина у Львовѣ.

8) На округъ Жовква-Мосты великі-Куликѣвъ-Сокаль-Белзъ-Рава-Угнѣвъ-Немировъ) Наталія Вахнянина, профессора гимназіального у Львовѣ.

9) На округъ Броды-Лопатинъ-Залозцѣ-Камѣнка-Бускъ-Радохѣвъ) Олександра Барвѣньского, профессора учительскихъ семинарій у Львовѣ.

10) На округъ Золочѣвъ-Зборѣвъ-Олесько-Перемишль-Галичина) Льва Шеховича, секретаря судового въ Перемишлѣ.

11) На округъ Бережаны-Козова-Рогатинъ-Бурштинъ-Подгайцѣ-Виницѣвичъ) д-ра Андрѣя Чайковского, адвоката краевого въ Бережанахъ.

12) На округъ Стависьлавѣ-Галичъ-Богородчанъ-Солотвина-Товмачъ-Тысменица-Надѣрна-Делятинъ) о. Корнилія Мандичевского, пароха и поч. крѣпощанина въ Надѣрнѣ, посла соймового.

13) На округъ Коломыя-Печнижнѣ-Гвѣздѣвъ-Косѣвъ-Куты-Снятинъ-Заболотѣвъ) Адольфа Пѣдлашенского, совѣтника судового въ Коломѣ.

14) На округъ Залѣщицки-Тлаусте-Борщѣвъ-Малиница-Городенка-Обертинъ) Михайла Кульчицкого, адъюнкта судового въ Коломѣ.

15) На округъ Бучачъ-Золотый потѣкъ-Манастириска-Чортковъ-Будзѣвъ) о. Николая Галуциньского, пароха въ Звѣнѣчѣ.

16) На округъ Терѣбовля-Гризалѣвъ-Гусатинъ-Копичинъ) о. Василя Богопоса, пароха и поч. крѣпощанина въ Хоростковѣ.

17) На округъ Тернопѣль-Микунѣвъ-Збаржъ-Нове село-Скалатъ вскаже кандидата комитетъ окружній зъ рамени Гол. комитету.

Выборцы! Мы предлагаемъ вамъ мужей знающихъ вашъ потребности, интересы селянства и ищущихъ та вышнихъ тѣхъ интересы и права заступати, людей широкаго патриотизма и чистого характера, сердечно прихильныхъ для своего народу, мужей, котрыхъ стоить непохитно за нашу народною ще патриотами 1848-ого року аскаваню програмою. Голосуючи на тѣхъ мужей, выберете собѣ репрезентацию, користну

для вашихъ интересовъ и достоинствъ рускаго народу.

Мы свое зробили, проче бѣхъ васъ задежить: въ вашихъ рукахъ почиваетъ наша доля.

Тому-жъ станьте всѣ згѣдно и солидарно якъ одинъ мужъ до выбора своихъ заступниковъ, станьте зъ вѣрою въ свою силу и въ святую нашу справу, честно и праведно, смѣло и бодро, — а побѣда муситъ бути наша. За нами правда, зъ нами Богъ!

У Львовѣ дня 15 (27) лютого 1891.

Одъ Головного рускаго комитета выборного

Голова комитету: Юліанъ Романчукъ.
Заступники головы комитету: Левъ Туркѣвичъ. Дрѣ Омелянъ Осоновскій.
Секретарь комитету: Дрѣ Костъ Левицкій. Антонъ Долинскій.

Вчерашне число „ДѢЛО“ сконфіскувала ц. к. прокуратура за вѣсти о выборахъ въ Трибунальскѣ, Босенрахъ и Копичинахъ въ повѣтъ гусатинскій.

Рухъ выборцій.

Про агітацію нашихъ объединителей въ грѣшныя доносятъ намъ зъ рѣзныхъ округѣвъ, на котрой объединитель поставили не рѣго форма своихъ кандидатѣвъ, а радѣ бы буди-что-буде перенести ихъ противъ кандидатѣвъ-народовѣвъ. Наибольше форсуютъ въ округѣхъ Калущъ-Долина-Бобрка-Золочѣвъ-Перемишль-и-Броды-Камѣнка. [Чѣ объединительскій грѣшъ въ курѣхъ таковы въ округѣхъ Самборъ-Старе мѣсто-Турка-Рудки, того не апаємо, бо досѣ зъ-вѣдѣтъмъ такий вѣсти насъ не дошли.] Зъ повѣтъ золочѣвскій навѣтъ приѣздили до Львова селяне, стоячи за кандидатомъ головного комитету рускаго, чтобы авернути увагу на те, что объединитель форсуютъ грѣшныя...

Дальше, объединитель напечаталъ въ друкарни Института Ставропольскаго (II) у Львовѣ стоюмъ памфлетѣвъ на кандидатѣвъ-народовѣвъ и разбѣлалъ по округѣхъ на руки платныхъ агитаторѣвъ, котрыхъ памфлеты тѣ розкидуютъ по сѣлахъ. Про оденъ такий памфлетъ — противъ посла Романчука — нѣше нашъ доноситель зъ Долинскаго. [Мамоходомъ авернемо увагу на той фактъ, что памфлетъ на Романчука печатанный въ друкарни Ставропольскаго Института, котрого посолъ Романчукъ есть членомъ.]

Чѣмъ бланше до дня выборовъ, органъ объединителей „Червоная Русь“ кидаетъ по разѣ больше клеветъ на кандидатѣвъ Головного рускаго комитета выборного, на посла Романчука и Телишевского, а навѣтъ не падать бѣго Екссел. митрополита. Въ кождѣмъ мѣждѣ часѣхъ находятъ ся явныя клеветы на выдумка на бѣго Вирославского. До такихъ выдумокъ належитъ и вѣсти, что нѣбѣтъ митрополитъ, праймаючи якусѣ депутатію зъ Городенчанъ за д-ромъ Окуневскимъ, мѣвъ поробити всякій ревеліці, зъ котрыхъ потому „Черв. Русь“ уклѣпала навѣтъ вступити статью противъ „новон еры“. Розумѣсь, все то выдумка: ревеліцій нѣмакъ не могло бути, бо у митрополита не було нѣякой депутатіи.

Зъ Калускаго пишуть намъ: Агитация тутѣшнихъ, а якъ зачуваємо и долинскихъ объединителей, змѣгла ся значно противъ посла Романчука бѣхъ хвалѣ, якъ польскій кандидатъ Рудницкій зрѣкъ ся кандидатуры въ Бобрѣ. Се зреченіе Рудницкаго дуже ихъ сконстернувало, бо, коли стояли три кандидатуры, то „обединитель“ уложили собѣ бузи плѣтъ дуже хитрый и ненапріотичный. Якъ бы при евентуальномъ тѣснѣйшомъ голосованіи разошлось ся между Рудницкимъ и Романчукомъ, то „обединитель“ мали дати солидарно свои голоса на Рудницкаго, — якъ же бы разошлось между Рудницкимъ и Кулачковскимъ, то они сподѣвали ся, что Русинь-народовѣхъ дадутъ свои голоса на Кулачковскаго... Коли-жъ Рудницкій зрѣкъ ся, то тотъ рахуба провалѣлась, — противъ себе стали лише Романчукъ и Кулачковскій... тожъ „обединитель“ и подѣлалъ форсу агітацію противъ Романчука. [Прим. Ред. То само доносить намъ и зъ Бобрѣчанинъ.] Однакъ цѣла несоветна и нечестна агітація ихъ противъ Романчука на нѣчо не здасть ся, бо за Романчукомъ стоить мѣщанство и значна болѣшность незаблудучаго селянства. Довѣдаємо ся, что такъ само добрый шансы має кандидатура п. Романчука въ повѣтъ долинскій.

Рускій повѣтовый комитетъ въ Калущѣ выдѣлъ и разбѣлалъ литографовану бѣзову до выборцій, въ котрой запрошуе ихъ на богослуженіе до мѣскаго церкви о годѣвъ 7-ой рано дня 2 п. ст. марта, подае указки, нѣхъ мають поводити ся до хвалѣ голосованіа, а выдѣли зымае ихъ, чтобы „на нѣкого нѣшого не голодували, якъ лише на нашего рускаго кандидата Вл. Юліана Романчука, профессора гимназіи у Львовѣ, а также чтобы свои знакомыхъ и пріятельныхъ выборѣвъ до бѣдѣна голоса на того самого кандидата наклонили“. Одозву подписали о. декаць Игнатій Губчакъ и д-ръ Иванъ Куровець.

Зъ Долинскаго пишуть намъ: Агитация объединителей противъ п. Романчука ведеть тутъ мѣсцами дуже завязно. Межи агитаторами, что вѣдѣтъ по сѣлахъ, знаходить ся также п. Патрѣй зъ Перегінска, котрый має якусѣ особисту уразу до народовѣвъ, до „ДѢЛА“ и т. д.

Прим. Ред. Бѣли и Патрѣй має уразу до „ДѢЛА“, то хѣба за непомѣщеніе дописъ зъ чисто-личного напастію на пароха перегінскаго о. Небыловца, котрого мы знаємо и поважаємо яко чловека заслужающаго вѣстовъ на честь и повагу и яко доброго рускаго патриота.]

Агитаторы — нѣше намъ дальше нашъ Ви. доноситель — розкидають по сѣлахъ друкованный въ друкарни Ставропольскій у Львовѣ памфлетъ на посла Романчука, дуже подлый. На одній сторонѣ — портретъ Дениса Кулачковскаго зъ сѣшными кадилами для него, а на другой сторонѣ безцѣльный клеветы на п. Романчука, котрый — якъ тамъ оказано — „бѣдалася на ласку панѣвъ“ и т. п. Памфлетъ кончить ся похваломъ, выпечатаннымъ грубыми буквами: „Прочѣ съ нѣмъ!“ Обединители въ набожѣ повѣтъ страшно деморализуютъ народъ не только такими подлыми памфлетами, але и грѣшны, котрыхъ чѣмъ бланше до дня выборовъ, куреуютъ по-разѣхъ хлѣще, „Хрунѣ“ можуть тѣшати ся, бо мамохну Польскѣвъ заступила мамохна объединителей.

Зъ Бобрѣчана пишуть намъ: Остерѣгаємо чѣ. Выборѣвъ зъ повѣтъ бобрѣчана, чтобы не вѣрѣли агітаціи о. Виланскаго зъ Стрѣльскѣхъ противъ посла Романчука тѣмъ, что нѣбѣтъ „посолъ Романчукъ авернѣвъ се, что нѣтъ громадамъ накладываютъ учительскѣхъ, что прѣстѣлѣ на учительскѣхъ такий великій“ и т. п., бо се — неправда. Просимо нашихъ людей интелігентныхъ сю ширѣму неправду выборѣвамъ пояснѣти... Вирадѣ о. Виланскаго на сѣлахъ не має вѣлычу, навѣтъ въ своей парохіи, але всякій ложный вѣсти треба усугати.

Проф. Наталія Вахнянинъ одержавъ вчера таку телеграму зъ Сокаля: „Зборѣхъ выборѣвъ Сокальскихъ стоить при Вашей кандидатурѣ и не бѣдѣтѣтъ бѣхъ вѣв. Левицкій, Погорецкій.“

На ту телеграму бѣдѣтѣтъ проф. Наталія Вахнянинъ, наклоненный своими политическими пріятелями, слѣдующе:

„Выборѣхъ рускій Сокальскихъ! Ваша воля для мене розказомъ. Кандидую. Я не хотѣвъ кандидувати, бо не хотѣвъ роздору въ роднѣхъ рускѣхъ. Одѣйте голоса Ваши за мною якъ одинъ мужъ. Вѣрба буде тяжка. Противъ мене поставлено о. Брилинскаго и сов. Ковальскаго. Держитѣ ся! Интересы рускаго селянства знаю. Они суть для мене дорогі. Оборона ихъ, се моя програма. Полянакъ я не верю, але я хочу повнонъ равноправности Русинѣвъ. Наше дѣло чѣсте и намъ Богъ поможетъ. Наталія Вахнянинъ.“

Вѣсть тую праймо Русъ галицка зъ радѣстю. П. Вахнянинъ зрѣзавъ ся закуліевоыми интригами десятѣхъ повѣтовыхъ ліліутовъ и волявъ бѣдѣтѣтъ, якъ чтобы роздору слаби силы рускій деморализуваніа. Другі повѣты выборѣхъ, именитъ Равчанъ и Жовківчанъ, повинны зрозумѣти, якъ въ тевершній хвилѣ поступити: чи бѣдати голоса свои на сов. Ковальскаго, або на о. Брилинскаго, чи станути солидарно за проф. Вахняниномъ, котрого широка безкорыстова дѣяльність зѣветъ на всѣхъ Русъ галицѣхъ.

Выборѣвъ Равчанъ прошу на загальнѣхъ зборахъ передѣлѣхъ на субботу о год 2-ой по полудни, въ Равѣ, на котрыхъ зложу мою политичну исповѣдь.

Наталія Вахнянинъ.
Одъ д-ра Михайла Короля зъ Жовквы одержуємо слѣдующе письмо: Вѣсѣ-копеченный Господине Редакторъ! Прошу о помѣщеніе въ Вашей почтенной газетѣ слѣдующаго заявленія:

Въ ч. 34 часописи „ДѢЛО“ въ рубрицѣ „Рухъ выборцій“ помѣщено, что на засѣданіи жовківскаго передѣлѣхъ комитету, котре бѣдѣло ся дня 18 п. ст. лютого с. р. при участіи делегатѣвъ повѣтовъ Рава и Сокаль зъ

справѣ порѣшенія кандидатуры посольскихъ до думы державной, прибула ще нова, семя кандидатура — д-ра Короля.

Щобы усугати всякій недорозумѣніа и ошибочный толки, заявляю, что я о мандатѣ до думы державной зъ округа выборного Жовків-Рава-Сокаль не убиѣтъ ся и не убиѣгаю ся. Кандидатуру мою бѣдѣли самѣ сѣзѣне у всѣхъ трехъ повѣтахъ и домагаѣли ся наетѣбѣнчѣво, чтобы-мъ о мандатѣ убиѣгаѣвъ ся. На зѣвѣдѣхъ делегатѣвъ бѣдѣлъ мою кандидатуру делегатъ повѣтового комитету Сокальскаго, на что всѣ прочіи делегаты заявили, что на мою личнѣсть дуже радо выборѣхъ всѣхъ трехъ повѣтовъ бѣзъ вѣзгляду на партіа згодѣтъ ся. Я заявѣлъ однакъ рѣшительно, что готовъ вѣсѣмъ принѣсти жертву для загальнаго добра и пріятѣи мандатъ посольскій на той случай, если переконаю ся, что мой кандидатура усуге борбу между самими Русинами и положитъ конецъ скандальнымъ сценамъ, якіи выликуе агітація выборѣхъ за кандидатами розличныхъ сторонниѣвъ.

Понеже однакъ тоє все не наступило, а зъ своею кандидатурою не выступѣтъ и выступати не думаю.

Съ истиннымъ почтѣніемъ
Д-ръ Михайла Короля, посолъ на сеймѣ краевій.

Зъ Рогатина пишуть намъ: Нѣвъ, с. в. 25 п. ст. лютого представляѣтъ ся д-ръ Андрѣй Чайковскій выборѣвамъ въ Рогатинѣ. Народу зѣбравъ ся адѣнѣтъ великій. Вѣвъ выслушали его кандидатѣвою рѣчи, огласили его своимъ кандидатомъ на посла и бѣдѣли бѣдати лише на него своимъ голосомъ.

Не повѣрѣте, але доношу Вамъ яко фактъ, что въ набожѣ повѣтъ нѣлькихъ сусѣдѣвъ зѣхалосѣ дня 24 лютого до Куропатникѣхъ и поставили противъ д-ра Чайковскаго кандидатуру — зѣвѣстнаго борѣбѣвска Вилинѣвскаго зъ Куропатникѣхъ. Народъ тѣмъ обурѣный и голосно говоритъ, что то вѣтрѣта польска, абы вышѣвъ Волѣфартъ, а не д-ръ Чайковскій, котрый одѣнѣтъ-адѣнѣтъ має шансы. Хѣто тутъ провинѣтъ, розкажемо обѣдѣла все докладно... Сторона польска сильно форсуетъ грѣшныя.

Бѣсѣмо уваженѣй до заявленія, что о. ректоръ Александръ Бачинскій зѣ Львова не кандидуетъ на посла до рады державной зъ нѣякого округа, отже и зъ округа Бережаны-Подгайцѣ-Рогатинъ. Однимъ-однимъ кандидатомъ на посла до рады державной зъ округѣхъ Бережаны-Подгайцѣ-Рогатинъ есть адвокатъ д-ръ Андрѣй Чайковскій зъ Бережанъ. Тѣхъ нѣлькихъ отѣвѣтъ духовныхъ въ томъ округѣхъ выборѣвъ, котрыхъ высугали противъ д-ра Чайковскаго кандидатуру о. ректора Бачинскаго, дѣлѣють противъ воли не только самого о. Бачинскаго, але и противъ воли бѣго Ексселенціи митрополита. О. ректоръ Бачинскій нѣмого не уповаживъ избѣрати свою кандидатуру та агітувати за нею, и зѣвѣсѣмъ не буѣтъ бы адѣчний тому, хѣто бы намъ хотѣвъ ишѣдѣти справѣ народнѣй и поборовати кандидатуру д-ра Чайковскаго, поставленого головнымъ комитетомъ русинѣвъ.

Зъ Тернопѣля пишуть намъ: Въ округѣхъ Тернопѣль-Збаржъ-Скалатъ стоить супротивъ тр. Пиннѣского два рускій кандидаты: кандидатъ народу — о. Сѣвичскій и кандидатъ „Русской Рады“ — о. Коблянскій. О. Сѣвичскій, зрѣвшисѣ кандидатѣхъ въ Гусатинѣхъ, пріятѣи кандидатуру и въ набожѣ округѣхъ только на усилье домагаѣ селянѣхъ, котрыхъ заклѣли его на все въ свѣтъ, чтобы ратуванѣвъ ситуацію. Первѣстѣно о. Сѣвичскій, зѣ пріятѣи роднинѣхъ, не гадаѣвъ кандидувати, тому то намъ комитетъ не предѣложѣвъ въ пору его кандидатуры Головному комитетѣхъ рускому у Львовѣ, а дорадѣвъ пошлѣтити справу кандидатуры нашоמו окружному комитетѣхъ. За о. Сѣвичскимъ побѣдѣтъ солидарно всѣ Русинь народовѣхъ.

Зъ Туркѣ одержали мы зъ дня 26 п. ст. лютого слѣдующу телеграму:

„Дня 25 п. ст. лютого оставѣвъ Остапѣвскій-Баранскій передѣхъ выборѣхъ въ сѣли рады повѣтовой. Выступленіе Баранскаго и его партизанѣвъ было дуже нетолерантѣно и провокаціонѣно. Въ радѣхъ повѣтовѣхъ явѣли ся, крѣмъ нѣлькихъ выборѣвъ мѣста Туркѣ, жѣды и дѣвѣкъ мѣщанѣхъ Польскѣхъ. Мѣщанѣ рускій, нѣдѣтъ проведѣтъ пароха о. Прухницькаго, онустили сѣлю. Зборѣхъ зробили цѣлѣкомъ вѣтѣ фѣйско. Наконецъ партизанѣвъ Баранскаго трохи не побѣли ся мѣждѣ собою.“

О кандидатурѣ редактора Dziennik-a Polskiego Петра-Казимира Остапѣвскаго-Баранскаго нѣше львовска Трубука: „Межи кандидатами зъ округѣхъ меншон послѣдѣсто авертѣа на себе она особливу увагу. На округѣхъ Самборъ-Рудки-Старе мѣсто-Турка затвердѣвъ центральный комитетъ для вѣсѣдонъ Галичины кандидатуру редактора Dziennik-a Polskiego Остапѣвскаго-Баранскаго. При

ставлено кандидатуру на ті округи не має комітет центральний свободного вибору і не вибирає тих, котрих би хотів, але приймає тих, котрих подають ему округи. Тут впади на гаду приятелі Остапешевського-Баранського постанавити його кандидатуру. Що бив ним сподобався, то ричи їх густу, але чи они поступили політично, то ніша ричи.

Понамаємо, що малу посіблеть може заступати властитель більшою посіблеть, що проживав в той округ, тамт господарити і добувати собі довіря селян, і зина добре, чого ним потреба. Понамаємо, що послом селян може бути п. пр. нотарі, котрий має тиеший інтереси в селяни і може ним стати ся пожиточним, виробниши собі у них довіря своєю справедливою і честною. Але в-відки в-тотм случаю має ся ним нахилити на репрезентанта журналіста, не маючи ніяких зв'язків з селянами округи виборчого? — то трудною понати. Нічо их не лучить — як отже мотиви, як средства мають ужити ся, щоб перевести виборч кандидата? Побююмо ся, що хіба підкупство, що хіба корупція, та докбаса і горівка, о котрій кожний приятель свободи лише з образою може говорити — або сальна пресія правительства. Чи то ситуація для журналіста? Чи бив як-раз має бути прайоритет для деморалізації або пресії?

А возмійте же й то на увагу, що по другій стороні кандидатом єсть посол Телешевський, той сам посол рускій, що як в-світ так в-на засіданні Народної Ради висказував ся ще з найбільшою прихильністю для Поляків. Отже против Телешевського высують Поляки журналіста, котрий з-підло силою нападає на Русинів і аж тогди помік, коли з-під навоку дано знає робити угоду з Русинами. Чи то політично? Чи то має бути акція, прокладюча дорогу між не порозумінню правительства з Русинами, але народу з-народами?

Коли ходити о виборч журналіста, то посом для него може бути лише місто або округ більшою посіблеть. Най тамт виступає отверто з своєю програмою перед виборцями свідомими своєю цілю. Лише серед таких умов бив би для нас славою виборч журналіста; все инше може бути комедією, підступом і брехнею. Най отже д-р Остапешевський-Баранський став єсть місто або в-округу шляхотським, коли ему в-тотм не стане на перешкоді звичайності переконань і легке покиданні засади для вигоди правительства. Коли того зробиати не може або не хоче, то уважимо за негідне для представителі публичного звани, щоби пхав ся крадіжкою і деморалізуючими средствами на репрезентанта темних і неосвідомих елементів. Що он вивий, щоби их так карати?

Виборці міста Львова видали в-двох замків руском і польськом, одозву до виборців селян в-округ Самбір-Старого-Турна-Рудки, в-котрій остерігають перед вибором Остапешевського-Баранського. В-одозві той сказано між ними читати:

„Мы зна-мо Остапешевського-Баранського тут у Львові докладно і маємо певність, що добиваючись Ваших голосів и кресла посольского у Відни, бив возмійте не дбає о Вас ані о Ваше добро, але хоче зробиати на Вас гешефт, як баранівник на худобу... В-своєй газеті „Dziennik Polski“ бив ніколи не хотів признати Русинам ніяких прав, все накликував на них шандарб та старостів. Коли де заважала ся яка руска читальня, збравли ся Русини на яке вче, — он усе загрозивав, обмовлявав і старав ся показати урядові, що Русини бунтовники та ворохобники. О Русинах бив усе говорив, що бдв них чуті дегтем та сном, щоби цілому світові виставити на сміх Вашу чесну працю. Он усе закликавав коло великих панів та богатих жидів, що те держати у своїх руках банки та шибру дупати з-бадого чоловіка. Ним бив служив, для них працював, их ласки напомадав, щоби при их допомозі обловити ся. Таким способом для свого сабляника бив выстарав ся о дирекцію львівского театру, на котрий по року але 30.000 ар. краєвих грошей. Таким способом выстарав ся бив для себе о посаду місцевого статистика, що має обраховувати, кільки в-м-міст людей, кільки родить ся, умирає, женить ся і т. п., за те бере бив 2000 річно, а роботи не робить. Таким самым способом старав ся бив тепер о посольство, підмовивши кількох панів з-рудецкого повіту, щоби его підпирали. В-своєй газеті „Dziennik Polski“ загрозивав бив не тільки Вас, брати Русини; не раз і не два кадав бив в-інд болототм і на чесних Поляків, котрі хочуть з-Вами згоди и домагати ся, щоби Русини і Поляки замість сварити ся, спільно взяли ся до роботи та науки, щоби ним вороги землі з-під ног не кыривали. Таки люди були собою в-оці для Остапешевського-Баранського, і бив не вагував ся огидними та брехливыми словами напложити их. А коли ему висказувано брехню и жадано, щоби вернув честь ображеному, або надставив груди в-обороні своїх слів, то бив звинявав ся як писар, заслонював ся жінкою і д-тьми, ховав ся, як то кажуть, в-мишачу нору. Таки чоловік бере он Вас заступати, та й то в-таких молодих літах, що инші на его місце навить би о-тотм не подумав. Бо треба Вам знати, що п. Остапешевський-Баранський не має повних 30 літ и що підля права навить коли б-о-го его вибравли, то вибор єсть буде неважний. Прощамо Вас за тм, дорогий Братя, не дайте ся

туманити непрошеному спікунові. Памятайте наш слова и держіте ся при виборах так, щоби ані оден Ваш голос не пав на того пана Остапешевського-Баранського. Мы, Поляки з-Львова, одзвинемо ся до Вас: Голосуйте на свого, руского кандидата! Идзі Русини і для Поляків лїший буде з-русского округа рускій посол, ніж такий Поляк! — Львів д. 25. лютого 1891.

Кандидат Головного руского комітету у Львові на округ Броди-Камінька п. Олександр Баранський ставив д. 25 лютого в-Бродях, а д. 26 го в-Каміньці, перед численно зібраними виборцями и выголосив кандидатскі промови. На обох тих зборах польскі виборці постановили голосувати на п. Баранського, а з-сжаліснем гляді на деяких підбатованих львівськими обединителями борбісаків, котрі намагали ся выкликати заколот и галабурду... Та не удало ся!

З-Станіславова пишуть нам: До Станіславова прибуло д. 26 с. м. під проводом Олександра Барабаша 28 его приятелів з-Старих Богородчан и з-декотрих инших сел, и окликали его своим кандидатом. Се мізерне число присутних на 740 виборців, котрих той округ становить, єсть найлучшим доказом на безальність постановленю через них кандидатуру, котру з-вышкою зазначив 28 селян, в-тотм з-інтелігенції нашою не хотів підперти.

З-Золочевського пишуть нам: Вадю, що якась дуже дивна платя овладіла нашим повітом, коли в-тотм и не гадує про рух передвиборчий. Здавалось би, що у нас все благоустроє, — де там! — дуже грізна ситуація. У нас єсть до борби три сторони — народовець, обединитель и правительство — и кожда ставить кандидата. Але годить ся розказати де-що подробиїше.

Перші збори передвиборчі відбули ся 4-го лютого в-домі о. декана Чечернянского в-Золочеві під проводом о. Грабичевского, а скінчили ся на малій бурді, до котрой дав почин дуже же молодецький політик о. П. Розкодало ся вичено о то, що акція виборча має переводити ся на основі народної програми, на котру однак „тверді“ (межи ними и одини молодісній декан) не хотіли підписати ся. Народовець ривили тогди скликати другі збори до ради повітової в-Золочеві на 9 лютого и ті дійсно відбули ся під проводом о. К. Винтоняна и при участі так рівнорядних елементів, що подавати належить, що в-тотм час не упало ані одо невдастиве слово.

На тих зборах зголошено пів кандидатури, имено: п. Омишківського, нотарі з-Зборова (котрий зараз зрезигнував), кандидатуру п. Шеховича з-Перемиського, д-ра Карла Пбдлашечкогго и Харакка, судії з-Золочева, и п. Товаришничкого, начальника суду в-Глинявах. Збори, по довшій дискусії, рішили на ввесеє самих селян — підтримувати кандидатуру п. Пбдлашечкогго и Товаришничкого з-порушення, щоби оба кандидати, порозумівши ся, один другому уступили, або щоби піддали ся рішенню головного комітету. Однакже оба ті кандидати (на представлєнь головного комітету) резигнували, а головний комітет поставив кандидатом п. Шеховича, котрого нашою були вже предиктом наряди на зборах д. 9 лютого.

Що ж робити тверді? (Застрєгаємо ся, яко би „твердіми“ були с-т, що не признають ся формально до народовців. Мы розуміємо під „твердіми“ людей, що не борють ся за якусь ідею, але за рубль, и з-засаді ведуть всюди політику деустріваню. Межи „старими“ бувають людє и в-чистым характером та з-чистыми руками, а оден такий у нас пропонує зборам народовець п. Шеховича на кандидата. „Старі“ у нас мають велику силу. Претиві то повить виборчі, що виховані Захарчуком, Мурином, Голембівським, Влдоруским, Конашів — тих паломників православних політичних. Єсть у нас тверді и межи інтелігенцією світською и духовною. Не так давно одбував ся у нас славний процес політичний дяка Кияша, и оказати коротко — немало у нас тої інтелігенції. Богато вже на верху, а много же укрив. И кинули ся тепер ті господиноде до роботи — а мають, як самі величають ся, 30 легучих добрих робітників, що в-тотм село бдв сел, розкидують бозови „Русской Рады“ отками и друговані картки: „Иван Костецкий, профессор в-Львові“ — деморалізують народ, мячачи: „Не вибирайте свого пана, бо бив належить до жалкості“, — аранжують майже кожного дня в-іншій м-цевості наряди, приїзять: 16 лютого в-Красноб в-Медля (на котрі в-тотм по селах запрашати Баладию з-Львова), підвїзше в-Поморних, аранжовані Львовичем, в-Глинявах, дуже часто в-Золочеві у і-роскопях, то по инших закутках, на котрих бувають молодісній отці духовні и один доктор прав — и горляють за о. Костецким... А претиві можна було явно поставити его кандидатуру на зборах д. 9 лютого, на котрих присутні були Захарчуки, Мурины та і прочі, и де свобода слова кождому була забезпечена! Бєть у нас и профессор, що запрашає до себе „на несколько слов“ — коротко оказавши: агітація завязана.

Що ж на те правительство? Розуміє ся, оно в-таком повіті, як золочевський, має в-тотм кождого руху, з-выглядом політично-теоретичного, передєсім державний інтерес на оці. Тут правительство в-першій лінії розходить ся о то, щоби не тріюмували „рубль“. Коли кандидат-народовець, поручений головним ко-

мітетом руским, при таких обидинах не має би шансу вийти з-урни виборчої [мишходимо спажемо, що п. Шехович досе не явив ся в-округ, а о. Костецкий обзидив уже два рази повіть: раз в-осени, другі раз в-грудні, и з-своими агентами стоить в-безперервних зносинах, бо его кандидатуру піднесли тверді послы соймові ще в-осени минушого року]. а о. Костецкий при печуванні з-ним явній и тайній агітації — з-„посіблєм“ — м-б-би числити на більшість, — то правительство здає ся хотіло забезпечити собі позицію и поставило своего кандидата в-особі дуже популярного старости п. Пляжека. Варочим п. Пляжека предложити и м-цевний комітет польскій, котрий на свои наряди не запрошив ані одного Русина.

Так у нас представляє ся рух передвиборчий. На 26 с. м. наповів рускій комітет передвиборчі збори виборців в-рад повітової в-Золочеві, де и кандидат п. Шехович представив ся, а особливо завазав ся комітет „селянський“ („твердий“) и запрошує на такий-ж збори и на той сам день, але „під незліцєю“!

Много причині складо ся на ті сумні результати. И так: нечувано деморалізація народу за помощью рубля, — браж організації межи народовецями, — браж людей, котрі би уміли в-таком повіті в-ситуації зорієнтувати ся и наді ситуацією заправувати. Не гадуємо вже про де-що инше.

Х.

З-Перемиського пишуть нам:

В-нашом повіті товчуть ся мов „галичани“ агітатори „обединителей“. В-нашом куїт уввають ся між ними два: Гладун з-Журавник в-повіті львівськом и Костя Антонович, даюць в-Полюкова. Коли мы звернули их увагу, що головний комітет поставив кандидатуру Льва Шеховича а не Костецкого, и показали им се надруковане в-„Дзві“ и „Батьківщині“, то они (виде, добре вымуштровані) одповіли: „Та то українськї газети, не рускї...“ Доперва тепер, по розрив між народовецями и обединителями, показало ся, кільки то „обединителей“ до того часу здеморалізували людей, кільки вноли отруї не лише серед інтелігенції, але вже и серед селянства.

Комітет „Русской Рады“ поставив дальше кандидатами на посом до ради державной:

О. Стефана Кобляньского, пароха з-Драгавівки, на округ Тернопіль-Збараж-Скалат.

О. Івана Войтовича, крилошанна капітулы перемисков, на округ Перемисько-Добромиль-Мостиска.

О. Івана Костецкого профессора з-Львова, на округ Золочев-Перемиський.

О. Антонія Вилнєвського, пароха з-Куропатки, на округ Бережани-Подгайц-Рогатин.

Польскій центральний комітет затвердив кандидатуру Едварда Гітшови на округ Сябь-Березь-Льсько.

Радикальний кандидат д-р Т. Окуневський скликав виборців повіту борщівського на д. 1-го марта на 3-ю годину пополудни и став там перед ними. Перед тим обзидив д-р Окуневський многі села в-борщівськом, був на численніших зборах в-Бершеві, в-Залєсі и в-Устю епископськом, а на зборі 1-го марта запросив д-р Окуневський також польского своего контр-кандидата гр. Борковского з-Млынц, щоби и той становив перед виборцями.

Комітет хлонскій березькогго повіту выдав одозву (по руски и по польски) вызиваю виборців округа Сябь-Березь-Льсько, щоби голосували на селянина Иа Скаву з-Торговиць, повіту короснянского.

З-Гусатинського пишуть нам:

Правыборы у нас майже покінчені, а „рух“ по них великий: протестів тільки, що ніколи, але-ж бо і ніколи не діло ся так, як в-самі роц. Коли выборы мають таке огорчєньє по собі лимати, то лучше най би их и не було! Кажу: „огорчєньє“ не парій, бо певній зручий аранжери поховались за чужі плечі, а ціле огорчєньє обернуло ся на ког иншого, що підравало всяке довірє до функционерів. Характеристична річ, що с-тм разом с-тм народ шукає справедливости. Не хочу передчасно голосити світского, що говорити ся межи народом. Священство руске має також свои рахунки, котрі буде мусьло конечно поладосити. Може ідеувати ся, що таких справодань вы ще ніколи з-під не мали. Але-ж бо навить тогд, коли правительство форсувало своих кандидатів, захоувало цозоры легальности — ині ж н-т. То головний начерк. А тепер деталі:

До Чорнобісцьких малых комісарь виборчий замість приїхата о 9-ой рано, приїхав о 7-ой рано и вибрав ся на виборців привезти жиди и учителя Голосували 3 правыборці а в-тотм не дав навить печатки. — Покривджені вносили протест.

В-Ольшівчичку відбули выборы неправильно в-коршав — и ще щось... — Покривджені вносили протест.

В-Яблонів при правыборах гуляв навить ржондія и зайшла маленька неточність: на 63 голосуючих кандидаты „пєний“ одержали: один 70, а другі 65 голосів. — Внесено протест.

Рух межи селянами небувалый. Бувають случаи, що неправильно выбрані виборці зривають ся своего вибору!...

В-Целєві правыборы тмт славні, що там збирал Мосі Adolf з-Лudwipola. Мимо заходів того ојса powiatu выбрано м-цевного священника Ганкевича и другого господара. П. Адольф з-тотм будучю з-своими економом и б-т-хав вылавши порядно хлосів, що невдичи за торбчий барабол та за те, що княгиня Чарторыйська дарувала матеріал на школу [котре то добре діло пан Адольф собі приписує, и вказав за добродїства княгині собі затягає лаврові вїнчі]. На наслідок своего ляхого гумору Мосі Adolf з-Лudwipola выкинув службу в-тотм з-хаты, бо той підт напором людей голосувати не на пана Адольфа; побережника, що але агітував за паном Адольфом, выкинув з-хаты, людей целівських обидив з-роботи з-лєса — и такє инє цікаве, — а з-того такий наслідок, що родить ся kwestія соціална и в-тотм або н-т, а кажу нам: будити ся в-тотм способі kwestії робітничої! Панове колеги пана Adolfa най не забудуті колись може — перш починає сея kwestія почислити в-заслугу сего Мосі пана. — При правыборах хотів священник одержав 49, а другі виборці 39 голосів, а пан Адольф тільки 5 голосів, — мимо того поплечили пана Адольфа подати також протест!...

З-Буцацького пишуть нам:

В-Корони заповіджено выборы одним на 10-ту годину рано, другим на 1-шу пополудни д. 23 н. ст. лютого. Тимчасом п. Манастирский, урядник податковий, з-т-хав о годині 8-ой рано и переїхав правыбори в-12 жидами та 10 селянами и о 8 1/2 години скінчив. Управнених до голосовані було 321, тож можна собі представити огорчєньє народу. Покривджені вносили протест, покритий 120 підписами правыборців.

У Львові веде ся завязата борба межи сторонниками кандидатуры д-ра Леваковского, а сторонниками кандидатуры Щепановского. Борба ся тмт цікавїша, що оба кандидаты належать до так званих „демократів“ польской, в-тотм рбаченню, що Щепановского за проводом Dziennik-a Polsk-ого підпирають на-пів демократи, на-пів буржуазы [Щепановскій єсть сам властитель підприємства нафтового], а д-ра Леваковского підпирають елементи больше крайно демократичні (соціал-демократи) з-Kurjer-ом з-Лwowsk-им на чолі.

Сторонники кандидатуры Щепановского скликали вчера вечером передвиборчі збори виборців міста Львова до сал ратушево, щоби нарадити ся надь дальшою акцією виборчою. Коли-ж прикликани Щепановского, п. Шарисель почав захвалювати в-своій промові его кандидатуру, на галеріях счинив ся був такий страшний галас и крики: „Леваковский!“, „Щепановскій!“ — що бесідник не м-б-б докончати своих бесід, а претсидатель, не м-б-б в-тотм способі привести ладу и успокоити галерію, мусьв збор розказати. Стало лише на тмт, що тєснїсїй комітет сторонників Щепановского, зложений з-п. Фрав. Зіми, Тадея Романовича и Бернарда Гольдмана, выдав сен ночи одозву з-припоручєньем кандидатуры Смольки и Щепановского.

В-округу виборчим з-міст Перемисль Городок була з-разу дї кандидатуры: д-ра Г. Колішера, властителя фабрики паперу в-Черлявах, и п. Фр. Гамского з-Перемисля, за котрим заявили ся перемисльскі ремісники. Оба ті кандидаты зрезигнували суаротав третого кандидата д-ра Витолда Левицького, редактора Ekonomist-a и урядника видьлу краєвого. Д-р Левицький ставив минушом недїл перед виборцями в-Перемисль, котрі приїмали его кандидатуру. На тих зборах інтерпелювали між иншими д-ра Левицького (подмає за Gazet-ою Przemyśl-ою): судья Шехович (по руски): якого бив погляду дотично угоди Русинів з-Поляками? — а на се одповів кандидат, що сирва та не належить до атрибції ради державной и мусьт бути поладжена у нас в-краю; — потім о. Черлюкавичев, сказавши щось о партії соціалістично-демократичній, зажадав поясненя: чи бив уважав Галичину за стало прилучену до Австрії? — а кандидат застерів ся против подобних инсинуацій вради державной и против звязи польской демократії з-соціалістами.

З-міст Стрий-Самбір-Дрогобич кандидату дотепершній посол д-р Ротковский и не має контр-кандидата.

В-округу м-ськом Бережани-Тернопіль ставть два кандидаты: дотепершній посол д-р Евсей Черкавский и д-р Бкелєс, львівскій адвокат. Бкелєс підпирають польскі демократи а навить п. Тад. Романович, член видьлу краєвого, в-тотм особисто в-тотм справі до загаданого округа виборчого и з-сторони прасы консервативной, имено Przegląd-у, достав острзу за се нагану. Минушом недїл ставив д-р Черкавскій в-Бережаних, впровадженій на збори о. Кордубою, и давав справу з-свои д-льностью посольскон. По нмт промовляв д-р Бкелєс. Мжж інтерпелюваніи була одна з-сторони проф. Сашата в-справі руской.

В-округу м-ськом Станіславськ-Тысьменец кандидат дотепершній посол д-р Билиньскій. Але в-тотм и друга кандидатура, станіславського м-щанина Рубчака, торговельника безрогам. Кандидатуру Рубчака піднесли м-щане тысьменецкий, а в-тотм

стиво торговельники безрогами, котрі хотять виборомъ посла змѣнѣ себе охоронити на будуче торговлю безрогами бдѣ упадку. Рубчакъ має досить шансъ на своєю кандидатурію і селѣ, якъ пише Przeglad, 800 виборцівъ тисеменицяхъ та лишѣ 150 станіславськихъ бдѣдасть голоси на Рубчакъ, то вийде бдѣ по сломѣ. На зборахъ 23 лютого въ Станіславові промалювавъ Рубчакъ і виявивъ значний досвідъ въ справахъ торговельнихъ і промисловыхъ. Жидъ Енштайнъ промовивъ такожъ за кандидатурою Рубчакъ, яко конечною для заступництва інтересівъ рукодѣльничихъ, а Бидинскій може кандидувати зъ бдѣльшихъ посѣлостей.

Зъ мѣстѣ Броды-Золочевъ, котрихъ посломъ бувъ доси бар. Сохоръ, кандидатъ теперь ще д-ръ Емилъ Бекъ, адвокатъ львівскій, сильно підпираний польськими комітетами міщанськими. Бар. Сохоръ має цюфилу свою кандидатуру, а ватомъсь появляється кандидатура д-ра Натана Левенштайна. Комітети міщанські, посла поручення польського комітету центрального, поршляти умяслювати кандидатури лише тихъ, що уроджені і замешкалі въ Галичині, та зобов'язувать ся вступити до кола польського. [Бар. Сохоръ, якъ вѣдомо, мавушовъ наденціи стоваръ окремо бдѣ кола польського.]

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Зъ Відня доносять, що нова рада державна буде скликана заразъ по святкахъ. Заразъ на початку сесіи предложать правительство палатѣ послѣднѣ угоду торговельну зъ Нѣмеччиною.

Рол. Согг. доносить, що австро-румуныска угода вѣдѣна чимъ була нинѣ підписана, а делегати вийдуть зъ суботи зъ Відня домой. Вчѣра були они на аудієнціі у міністра торговлѣ Ваксгема. Та сама газета довідуюсь, що правительство румунське розпочне зъ австро-угорськимъ правительствомъ переговори въ справѣ заключення угоди торговельнои ажъ зъ початкомъ липня, т. е. тогди, коли стане обов'язувати нова тарифна автономія, котра має для деякихъ артикулівъ установляти мито охоронне а впрочімъ накладає лишѣ умѣренне мито і зриває зовсімъ зъ борбою митовою. При новихъ переговорахъ думая правительство взяти головною бдѣ розвинути постанѣть позиціи автономіи тарифу. Нові переговори має правительство румунське розпочати передовсімъ зъ Австро-Угорщиною.

Показує ся, що правительство російське таки на серію бере ся організувати „науковий“ похідъ до Абессініи а гостина козака Ашмюва въ Парижі не єсть безъ значення. Треба лишѣ то мати на увазѣ, що коли офіційна Россія выслає до Абессініи свого представителя въ особѣ поручика Машкова, то неофіційна зновъ одшукала Ашмюва і постаралась для него о одновѣдній ередствѣ. І сльшій чай бы добачивъ, що обѣ тѣ місії будуть взаємно себе доповняти а то тымъ лекше, що правительство російське не буде мусѣло офіційно брати на себе вину за все, що тамъ буде робити ся і буде на кого вину зложити. Якъ вже звѣстно, однеслось було правительство російське до французького въ просьбѣ, щоби оно дозволило Машкову свободный переходъ черезъ свою область надъ Червонымъ моремъ до Абессініи. Охота, зъ якою правительство французьке на то приєхало, викликала въ Петербургѣ якъ і загальнѣ въ цѣлої Россіи велику радість; тамъ уажають ся за новий доказъ, що симпатія Франції для Россіи мимо всякихъ заходівъ Нѣмеччини, щоби зблизити ся до Франції, не ослабла. Правда, що верховодячі круги въ Петербургѣ бодѣ на око аявляють недоволення зъ того, що Ашмювъ зв'язавъ ся въ Парижі якъ разъ въ пору, коли тамъ перебуває цѣсарѣва Фридрихъ-ова. Найприкрѣйше однакожь вразило то, що розбѣлася чутка, що Ашмювъ хоче домогати ся бдѣ французького правительства одшкодованя въ сумѣ 800.000 франківъ за свої неудачливі походи і за катастрофу підъ Сагаломомъ. Машкова выслає до Абессініи теографічне товариство російське.

Вчѣра розпочавъ ся въ Римѣ сензаційний процесъ трохъ заговорниківъ, що задумали були убити короля Гумберта. О тымъ заговорі не звѣстало було доси нічого. Заговорники називають ся: Кальцоні, Петроні і Пенні. Въ актѣ обжалованя сказано, що въ снѣвні 1889 р. одержавъ бувъ король писмо зъ Перуджі зъ підписомъ „Союзъ нігілістичный“, въ котромъ заговорники грозили королеви, що коли бдѣ до 21 марта не зложитъ корони, то они высядять его въ воздухъ динамітомъ. І дѣйство, въ червні того року перебувавъ въ Римѣ Кальцоні, звѣстний яко рѣшучий анархистъ і бдѣлавъ зъ Перуджі скринку, въ котрій було 20 патронівъ динамітовихъ. Поліція римська арештувала его а въ колька днівъ арештовано такожъ двоохъ его товаришівъ въ Перуджі. Обжаловані стараютъ ся доказати, що они зовсімъ невинні.

Мы агадували вже коротко про одновѣднѣ болгарского правительства на поуту російського правительства въ справѣ нігілістичныхъ російськихъ въ Болгарію. Доповняючи нинѣ ту одновѣднѣ, мусимо додати, що правительство болгарське дало що-до кожного зъ внаєдненихъ въ російскій потѣ нігілістичнѣ докладне поясненіє, въ котромъ на підставѣ автентичнихъ дѣтъ старѣсь доказати, чѣ тѣ люде суть дѣйстно такъ небезпечні, якъ то каже російська нота, чѣ нѣ, і такъ: 1) Луцій бувъ инжиномъ въ Новій Загорѣ бдѣ 1882 до

1885 р. Дня 17 мая 1885 р. именувавъ его російскій инжиномъ, ки. Хилковъ, котрий тогди зъ приуроченію російського правительства бувъ директоромъ публичныхъ работъ, инжиномъ въ Ломъ-Паланці. По уступленію російского войска въ Болгарію въ 1886 р. мусѣвъ і бдѣ уступити въ Болгарію і перебувавъ въ Константинополі за вѣдомостію російской амбасады черезъ два роки. Отдѣль вернувъ назадъ до Болгарію і доставъ тутъ мѣсецъ при дирекціи работъ публичныхъ зъ мѣсячною платнею 400 левѣвъ. — 2) Николъ Волынскій (Бѣловъ) бувъ черезъ колька лѣтъ учителемъ въ мѣсѣбѣ школі въ Разградѣ. Черезъ цѣлый часъ своего побуту въ Болгарію не допустивъ онъ бдѣ инженирѣ, не устроивъ ани не скликавъ зборівъ анархистичныхъ а поступавъ завжди совѣстно і честно; але коли правительство російське каже, що бдѣ найнебезпечнѣйшій нігілістъ, то его вже выдѣлено зъ Болгарію і бдѣ выхавъ за границю. — 3) Михайло Драгомановъ займавъ ажъ до 1875 р. катѣдру всеобщей исторіи на кієвскій университетѣ. Отъ бдѣла димісію за колька статей передувенихъ російською цензурою. Въ статьяхъ тыхъ критикувавъ бдѣ шкѣльну систему гр. Толстого, министра проsvѣтъ спеціально ен одновѣднѣ до України. Обжалованій передъ царемъ Александромъ о сепаратистичній стремленіи, бувъ змушений покинути свое становище і ему заказано выкладати на якомъ-небудь университетѣ на Украинѣ (Кієвъ, Харьковъ, Одесса). Отъ выхавъ зъ Россіи на паспортномъ, выданнымъ кієвськимъ ген. губернаторомъ. Отъ часу своего побуту за границею выдѣвъ бдѣ колька праць доказуючихъ, що бдѣ завжди противившись насильнымъ прокѣвъ а особливо убивствѣ, яко ередствѣ політичнѣхъ. Кромъ того своимъ працями выборивъ собі достойне мѣсецъ въ свѣтѣ науковомъ. Драгомановъ єсть бдѣ двоохъ лѣтъ въ службѣ министерства просвѣтъ і займавъ катѣдру всеобщей исторіи въ высшій школі въ Софіи. Въ потѣ консулату не знаходимо противъ него жадного обжалованія, оцѣртого на фактахъ, а зъ слѣдства показує ся, що Драгомановъ бдѣла ен выключно науковий исторіи а филологій, но належить до ніякого го тайного союза і що одновѣднѣ закладъ противъ него єсть, що бдѣ украинскій сепаратистъ. — 4) Що въ Болгарію перебувавъ лѣкійшъ Петро Федоровъ, инжиномъ Шамаравскій, не доказано нічимъ. Єсть варадѣ жидъ Менахемъ Ісакъевичъ Шамаравскій, але бдѣ має російскій паспортъ, выданный въ Одесѣ і нізонацій въ Рені і каже, що выхавъ зъ Россіи въ нѣаслѣдствѣ гонѣвъ жидѣвъ. Зъ Кременчуга має бдѣ свѣдѣство комісії рекрутационной, що ставъ ся до войска. На всякій случай паспортъ его доказує, що бдѣ въ той акієсь Федоровъ-Шамаравскій, що утѣвъ въ Сибірі. — 5) Гавриѣль Баламезъ абъ Баламезовъ єсть родомъ зъ Бессарабіи, въ роду Болгаринъ. Отъ признавъ подданство болгарське і правительство болгарське не має теперь ніякого права заказати ему проживати въ Болгарію. — 6) Максимъ Филиновъ мавъ грецкій паспортъ і перебувавъ акієсь часъ въ Болгарію, але те перѣ его вже нема. — 7) Д-ръ Едмундъ Верезинскій перебувавъ въ Болгарію бдѣ 1883 р. Ажъ до мавушового року перебувавъ бдѣ въ службѣ державній а бдѣла зажадавъ увольненія і бдѣлаєсь приватній практикѣ въ Пловдивѣ. — 8) Лейзора Гольцаурма нема въ Болгарію, бдѣвъ вже давно выхавъ. — 9) Дебагоріи Мокричанъ не єсть начальникомъ стаціи въ Татаръ-Базарджикъ, а коли має яку посаду на зѣлѣзнячыхъ вохѣднихъ, то правительство болгарське не має права надзорувати ен зѣлѣзнячѣ, бо они належать до заграничного товариства. — 10) Петра Дашевска нема въ Болгарію і тутъ ніхто такого зовѣдѣва не знає. — 11) Олександра Далева перебувавъ въ Болгарію бдѣ 1884 р. Она має паспортъ російскій і дѣла свѣдѣства доказуючі, що була поміщицею лѣварскою въ царскій институтъ зложивши і въ шпиталѣ для дѣтѣвъ. Теперь має она замѣсть російского паспортъ французскій. — 12) і 13) Ивана Лазаревича і Володимара Бурцева не було ніколи въ Болгарію, а допосенѣ російской поліції, будѣ-бы Бурцевъ выдававъ въ Софіи якусь революціонну часописъ, єсть просто неправдою; такъ часописъ тутъ вѣхто не выдававъ. Сербиковъ (Вланъ) перебувавъ въ Болгарію ажъ до 1886 р., але тогди выхавъ районъ зъ російскими репрезентантами і до сего часу не вернувъ.

Що до подданого російского, котрого имено російське правительство не знає, а котрий має бути дуже небезпечный чоловікъ, то каже правительство болгарське, що оно може подати его илѣ. Бѣтъ то Болеславъ Петровичъ Корсакъ. Отъ має російскій паспортъ, выданный въ Нижнѣмъ Новгородѣ 17 лютого 1890 і другі пацеры, але коли правительство російське обѣтає при тымъ, що то чоловікъ небезпечный, то правительство болгарське бдѣправило его зъ службѣ і порадило ему, щоби бдѣ выхавъ въ Болгарію.

Зъ Штотгольму доносять, що норвежскій кабинетъ Станіа подавъ ся до дѣтисіи. Кабинетъ сѣй наступивъ бунъ дѣа 2 червня 1890 р. по либеральнѣмъ кабинетѣ Сведруна. Причиною уадуху теперѣшнього консервативного кабинету було, що палата посѣловъ ухвалила порядокъ дневній, акій либералы поставили бузи въ справѣ внесенія правительства, котре мало на цѣль зрѣбѣти ладъ въ одній дѣль Норвегѣвъ важбѣйшій справѣ дипломатичной. Рѣчь була така: Коли дѣа 3 с. м. одкрытъ парламентъ, то бѣсѣда престолна а-попѣла предложеніє правительства, щоби ко-трого мала бы залагоджувати ся сибильнѣ дипломатичній справѣ обохъ сполученихъ зъ собою країнъ, а котре мало бути рѣшочасно предложено акій норвежскому такъ шведскому парламенту. Треба знати, що Швеція і Норвегія мають сибильныхъ посѣловъ і консулѣвъ

итъ чужихъ державъ а такими репрезентантами за границею можуть бути именовані акъ Норвежскіи такъ і Швеція, консулами навіть і чужі люде. Сполучені державы не мають сибильного министра дѣль заграничнѣхъ і сибильного ресорту для справъ заграничнѣхъ, подѣлає коли Швеція дає на удержаніє дипломатівъ 12, а Норвегія лишѣ 11 частей вѣхъ выдатківъ. Заграничній справѣ обохъ країнъ стоить выключно лѣшь подѣ управѣю шведского министра дѣль заграничнѣхъ а Норвегія не має такого министра. Справа ся була теперѣ порушена на радѣ коронній подѣ проводѣть короля, на котрій шведскій министеръ дѣль заграничнѣхъ повозивъ справу, а кромъ того взяли участь въ парадѣ і шведскій президентъ министеръ і шефъ норвежского министерства, котре складалось зъ трохъ членівъ і становить окремый бдѣлаъ ради коронной. Такій порядокъ рѣчь вже бдѣ давня не подѣлаєсь Норвежцямъ. Зъ початкомъ 1885 р. бузъ тогдѣшній норвежскій президентъ министрѣвъ Сведрувъ въ Штотгольмѣ і умовивъ ся зъ шведскимъ кабинетомъ, що сибильнѣ дипломатичній справѣ мають залагоджувати ся на радѣ коронній подѣ проводѣть короля і рада та має складати ся зъ трохъ шведскихъ а трохъ норвежскихъ членівъ кабинету. Тонъ умови не удало ся тогди перенести і ен теперѣ одновѣдено. Ся важна і найбільше спѣрна законодавча справа теперѣшнюю норвежскую палату посѣловъ стала ся причиною конфлікту. Либералы, чѣ радѣ демократы постановили теперѣ далеко бѣльшій жадавъ, якъ можуть ихъ ставити на підставѣ умови межъ шведскимъ а норвежскимъ правительствамъ. Она домагають ся установленія норвежского министра дѣль заграничнѣхъ. Палата посѣловъ ухвалила вишій порядокъ давній, якъ того вымагало предложеніє правительства і кабинетъ видѣвъ ся сполученимъ подати ся до дѣтисіи.

НОВИНКИ.

— Последній вечеръ зъ танцами „Рускои Бѣсѣды“ у Львовѣ бдѣбуде ся сѣн суботи, 28 и. ст. лютого, въ залѣ тѣвъ. Грошіи въ готелѣ Жоржа. — Отъ комітету вечеркового одержує слѣдуюче писмо: „До вѣстки о вечеру додати треба, що комітетъ предложивъ всякихъ заходівъ і коштівъ, акы вечерній выпавъ акъ най-сѣльнѣйшій і въ найбільшому одновѣденію В. П. Публичнѣ. Уже нѣ членовнѣхъ зголошенъ о запрѣснѣ можна сподѣватись, що заходи комітету і кошты убѣдливо ся сѣльнѣмъ успѣхомъ.“ — Мы зъ нѣмъ стороны пересѣдѣнѣ, що застрѣшавъ вечерній „Рускои Бѣсѣды“, въ часѣ котрыхъ при-гравати буде войска музика бѣ полку, знава наміъ въ вечерна „Академическо Братства“ будѣтѣ милою згадкою для нашихъ красавицъ, що знають званчати ихъ своимъ прибуткомъ.

— Крѣсна рада шкѣльна порѣшила на засѣданіи зъ 23 и. ст. лютого с. р.: Поручити науку калі-графіи въ стрѣльскій гімназіи оупителемъ Юліану Царевичеві; — признати профессоромъ въ гімназіи въ Пѣсѣвъ Санчи Март. Джамуховскому четвертый додатокъ платилтій бдѣ 1 лютого с. р.; — бдѣдати д-ръ Вѣт. Филанковому безплату доцентуру гігієны въ семінаріи учительской въ Рѣшені; — затвердити выборъ ко. Іос. Сѣкановича і д-ра Алексе Іосифовича на представитѣль ради поѣтъ. вѣа до окружной рады шкѣльной въ Рѣшені; — дозволати управителемъ школы народнои въ Ходачковѣ всѣмъ, Кар. Файноромъ повинти функція писаря громадского черезъ однихъ рѣвъ; — переимѣнати школу вѣльнѣ въ Тишинѣ, пов. сонѣшенского, на етатову; — зорганізувати школы етатовѣ: въ Хмелі, пов. хѣль-ковскаго, Золѣтѣ, Сибильнѣ і Быстриці, пов. дро-гобичского; — именувати дѣлѣтими учителями і учительками: Христ. Петровску въ Панталоничахъ, Кар. Годовску въ Грибовѣ, Ром. Крижановского въ Стоблѣмъ, Красна Зеленовского въ Гу-линскахахъ, Ив. Камѣньского въ Старѣмъ Санчи, Ив. Годовановского въ Зарудичахъ, Стев. Джугана въ Поворонинку, Ив. Охлювского въ Орабѣ, Жиги. Козловского въ Тарнаві, Юл. Созаньского въ Изахѣ, Снм. Олѣса управителемъ і Ив. Гарбѣвъ въ Перонинѣ.

— Бузъ все ще ширити ся въ Перемишлѣ; минушнього тиждня померло на бѣлу 8 особѣвъ. Окружна рада шкѣльна зарѣшила, що въ школахъ народныхъ въ Перемишлѣ значе ся наука ажъ 10 марта с. р. Крѣсна рада шкѣльна зарѣшила то само для шкѣлъ середнихъ і учительской семінарій женскихъ.

— Иденосъ университетскій зъ фотографіемъ. Ректоръ нѣденоского университета повѣдѣмъвъ всѣхъ гімназіи австрійскій, що въ слѣдуючѣмъ рокомъ шкѣльнымъ иденосъ слухатѣльнѣ вѣденского университета на всѣхъ выдѣлахъ мусѣтъ бути засмѣотріи фотографіями слухатѣльнѣ.

— Жидѣвскѣ звержѣють громада въ Добромилѣ. Дописуватель добромилскій до Газетъ-и Рѣшувъ-онъ пише такъ: Стало ен навѣднѣ поѣтъ вымѣ дигитарѣвъ со, що мы бдѣ давня предвѣдуживъ, що народъ Норвалъ засѣвъ на престолѣ звержѣности громадской жѣта Добромилѣ. Нинѣ, 24 лютого бдѣла давній бурмістръ свое управу въ руки жидѣвъ, имено нового бурмістра Г. Яковлевскаго, і бодѣвъ хочъ тымъ тѣмъти ся, що має ладѣти етати секретарѣвъ абъ касіеромъ громадскій. Дѣлосивъ і наміъ о выборахъ въ переснѣ нинѣ року, о жидѣвскихъ шутунахъ, що бы нагаль выбрали на звержѣности громадскоу а управу христіанского мѣстку набрати въ жидѣвскій рука, о хлѣбѣхъ т. з. хайрѣвъ, въ котрі мала прокуратура зарѣдѣти слѣдство, але дои до кѣлого не зрѣшила, о люстраціи урладу громадского сѣвъ. Михайленковскій зъ выдѣлу кѣвского і о порѣшеніи пр. выдѣлу розвѣнати раду громадскоу та зажадати бдѣ намістѣнтія коісѣара правѣ-тельственного. Але для намістѣнтія не було до-сѣтъ причинъ до розвѣнати і стало ся то, що развѣнано на початку сѣвъ доишѣ.

— Консерваторіи въ Доливанѣ мала выказати — посѣла дѣтъ вѣденского дописувателя Przegladъ у —

21,794 231 мешканцівъ, а въ тѣмъ числѣ: Нѣм-цѣвъ 8,005,352, Чехѣвъ, Моравѣвъ і Словѣнѣвъ 5,581,611, Полѣковъ 3,239,356, Русинѣвъ 2,794,554 (Галичина отже 6,033,910), Словѣнцѣвъ 1,140,548, Сербѣвъ і Хорватѣвъ 583 371, Италіанцѣвъ 668 650, Румунѣвъ 190,799, Мадѣрѣвъ 9,887. Сѣй дописуватель подѣлає такожъ число шибѣтъ народ-ныхъ, котрыхъ мають: Нѣмцѣ 7079, Чехи і Моравѣ 4346, Полѣки 1595, Русины 1819, Словѣнцѣ 564, Сербѣ і Хорватѣ 311, Италіанцѣ 851, Румуны 80.

— Найважшій трибуналъ орѣкъ въ одній справѣ, що подѣлає дохѣдовѣвъ і зарѣбковѣвъ равнѣтъ і додаткомъ єсть подѣлатомъ особѣтѣмъ, котрий не управѣне до ліцѣтѣціи недвижного мѣстку пла-тѣльного подѣлатѣ, жѣба що дѣтѣмъ будинокъ стоить въ нерѣзрѣвѣній вѣлѣ въ оподѣтованіймъ промѣшломъ и. пр. зъ фабрикѣю.

— Рѣвѣнскій полицій не устаетъ у Львовѣ. Оногды перевѣла полиція ревѣзію у ацѣра Івана Котика.

— Бузѣтъ ученикѣвъ гімназіальныхъ. Зъ Филиппополя въ Румеліи доносѣтъ, що ученики тамошной гім-назіи бузѣтъ давного часу недоволені въ снѣхъ професорѣвъ і снѣи дѣлами сѣ недоволеніє обявилось чинами. Ученики выбѣли колька професорѣвъ і вытолкали вѣвъ бѣна въ гімназіальнѣмъ будинку. Поліція мусѣла вмѣшати ся въ справу і акѣсь удало ся їй водою зъ снѣхѣмъ розбѣгнати товпы ученикѣвъ. Проводѣръ бунту увѣзено а гімназію замкнено. Причиною розрухѣвъ єсть лѣшь недоволеніє ученикѣвъ зъ професорѣвъ.

— Зѣмѣны територіальні округѣвъ судѣвѣхъ. Выдѣлъ краевій залагоджувачи пѣтѣцію громады і обѣна-ру доброго въ Пинодѣ, пов. православного, норѣннѣхъ предложити на найблизшій сѣсѣи сѣй-мовѣй внесеніє, щоби ухвалено резолюцію до правительства, що було бы добѣдѣ для мешка-нцѣвъ Пиноды вылучити громаду і обѣаръ двор-скій зъ округу суду поѣтового въ Снѣвъ і прилучити до округу суду поѣтового въ Яро-славъ. — Въ р. 1888 высказѣвъ сѣймъ прави-тельство оіишѣ, що було бы пожадѣно, щоби громаду Махлинѣвъ вылучити въ округу суду поѣтового въ Журанѣвъ і прилучити до округу суду поѣтового въ Стрыю. Предвѣдужуи при-хильнѣе норѣшеніє сѣи ухвалѣ сѣймовою, пошле-но сѣю громаду бдѣвъ зѣдѣдѣтъ автономічнѣмъ въ округѣ стрѣльскѣмъ. Теперь одѣкъ прихильнѣе не-прихильнѣе бдѣновѣтъ министерства справедливости, въ нѣаслѣдствѣ чѣго норѣшѣвъ выдѣлъ краевій предложити сѣймоны проектъ закона, щоби пере-нести громаду Махлинѣвъ въ округу автоно-мічного въ Стрыю до округу автономічного въ Жидѣвѣвъ.

— Памятникъ для пок. Зыбливскаго. Въ р. 1889 признавъ сѣймъ залагоджувачи пѣтѣцію де-лѣныхъ мешканцѣвъ Кракова, 1500 зр. до диспѣн-ціи выдѣлу краевому на выставленіє памят-ника Зыбливскаго. Теперь же прихильнѣе выдѣлъ краевій оверту рѣзѣбарѣвъ Платинского і Хоросѣнѣвскаго і поручивъ имъ выготѣвити памятникъ. Памятникъ будѣ зъ граніта (каменѣ карпатского), цѣльмъ памятникъ має бути готовый на 3 мѣсѣцѣ бдѣ дѣи замовлена.

— Затѣрѣдено цѣсарѣвѣмъ рѣшеніємъ ухвалѣ сѣймоной дѣтѣчною оплатѣ мѣтѣвѣхъ: обѣару двор-ского въ Куткорѣ бдѣ мосту на рѣцѣ Полтѣй, громады Снѣи тоновѣи бдѣ перевозу на рѣцѣ Високу.

— Обѣомѣтъ акціи ратуиного въ мѣнушорѣнѣмъ годѣ. Президентъ Львова, и. Мохачевскій, ако предѣлаєтъ центрального комітету ратуиного польского, розѣславъ слѣдуючу бдѣзову: Щоби зложити рахунки зъ акціи ратуиного, переде-нои минушнього року для потѣрѣвѣвшихъ бдѣ го-лоду сѣльнѣвъ въ Галичинѣ, комітетъ центральный просѣтъ всѣхъ тѣхъ, що одержали аркушѣ склад-ковѣ і не вернули ихъ доишѣ комітету, щоби сѣ вчинили надалѣшь до 10 марта с. р.; такожъ зѣзває комітетъ львоновѣи оіишѣ потѣрѣвѣвшихъ бдѣ голоду, котрі одержали залѣгоги до розѣдѣвъ а ще досѣ не зложили справѣдѣна о тѣй розѣд-чѣ, щоби такожъ зрѣбѣли сѣ до 10 марта с. р.

— Кураторіи фондѣи бар. Прѣшъ уагиститувала сѣи оногды у Відни. Яко правительственный ко-мітетъ бузѣтъ присутній сѣятѣнѣкъ намістѣнтія Шамаровскій. Зѣ стороны правительства вѣбѣли въ складѣ комісії: надворній сѣйтѣнѣкъ Гѣвѣшѣвъ і Рѣва, сѣкційнѣй сѣйтѣнѣкъ Хлендовскій і при-дѣловѣй до министерства просвѣтъ пров. Харко-вич. Предѣлаєтъ кураторіи выбравшій будѣ-дѣннѣйшій Фиртъ, заступничаи предѣлаєтъ Гѣв-шѣвъ і Рѣшѣпортѣ, касієрами Завѣръ і Пѣрон-штайтѣвъ, а секретарѣмъ Фридлендеръ.

— Дуже трагичною смертю померла снѣи дѣлки у Варшавѣ артистка театральна Марія въ Допа-тинскихъ Новаковска. Выступала имено въ Модѣевскоу въ Шпѣлеровскѣй „Марія Стуртъ“ въ роли Ани Кеннеді, вынѣмъ Міріи. Въ шѣтѣвъ актѣ въ послѣдній оцѣнѣ, коли Марія лѣдѣи на смерти, прѣмѣтъ Аниу словами: „А ты Кеннеді не плачѣ!“, Новаковска зъ крикомъ упала на зем-лю і вже не піднесла ся. Лѣкарѣ сконстатували ударъ крови на мозокъ. Новаковска числила 45 лѣтъ.

— Голубѣ красна неба. На выдѣлѣ математично-природничѣмъ краківской академіи наукъ адалѣвъ справу проф. Ольшевскій зѣ своихъ росѣдѣвъ надъ пылинками кислородѣмъ. Проф. Ольшевскому удалоь зладѣти прирѣдѣ, котрымъ можна пере-нести въ етѣвъ пылинныи кислородъ въ бѣльнѣхъ сибильностяхъ. При тѣмъ бдѣвъ пересѣдѣвъ ся, що кислородъ пылинный при верствѣ грубой на 30 мм. має краску лѣно-голубу, тому можна при-пускати, що голубѣ красна неба похѣдитъ зъ кислороду, котрый єсть одѣмъ въ навѣвѣнѣй-шихъ складѣнѣхъ воздуха.

— Дѣшѣный лѣтъ. До Przegladъ у пишуть: У мо-го паробѣа навѣрѣвъ пѣлѣцѣвъ, науку, почерпѣвъ, а пѣкъ і бѣльнѣвъ дуже. Хірургъ жѣдѣвъ зъ мѣ-сточка хотѣвъ доконче розѣнати пѣлѣцѣвъ, але на-робѣкъ не хотѣвъ приотѣти. Тогдѣ а пригадѣвъ собі, що колись радѣено мѣнѣ, щоби въ такихъ случаяхъ вѣзти око въ зѣбитого вола, розкрѣти черѣвъ половину, приложити одѣну половину до пѣлѣцѣвъ, що навѣрѣвъ, а коли жаръ пѣлѣцѣвъ высу-шити то око, приложити другу половину. І по-

Виходить у Львові ще два (крім ведів і рукописів) о 5-й годі по полудні. Літературний довідник „Бібліотека найзнаменитіших письмен“ виходить в двох частях, і в двох частях і північно на перебігу року в Діалогі.

Предплата і нисераті приймають: У Львові Адміністрація „Діалог“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, і Бюро пасти у. Карла Людвига 9. У Відні M. Duker, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті в Гамбурзі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Duhne & Comp.

Предплата на „Діалог“ і належність за нисераті платити у Львові.

Діалог

Предплата на „Діалог“ в літер. додаток в Австрії: на чл. року . . . 18 ш. на чл. року . . . 24 ш. на чл. року . . . 9 ш. на чл. року . . . 12 ш. на чл. року . . . 4 ш. 50 к. на чл. року . . . 6 ш. на чл. року . . . 1 ш. 50 к.

у Львові: на чл. року . . . 16 ш. на чл. року . . . 8 ш. на чл. року . . . 4 ш. на чл. року . . . 1 ш. 35 к.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи приймають, а також на попередню виставку. — Редакція неоплачує вартість відправки. — Подписокі число копій 8 кр. а. н. — Оголошення приймають, а також на попередню виставку. — Надбавка за 6 кр. однієї сторінки літературної в рубль. „Надбавка“ по 20 кр. а. н. Подписокі число копій по 10 кр. однієї сторінки.

Рух виборчий.

Нашіх Ви. Читателів і приятелів нашої часописи просимо дуже щиро в інтересі всіх Русинів і цілого краю зважати ласкаво на день вибору повітових виборців як найкраще в дорозі телеграфічної о результаті виборців в той місяць, де стануть руські кандидати.

Всіх же Ви. Виборців руських просимо, щоби однодушно віддали свої голоси лише на народно-русского кандидата, держалися криво та солідарно і не давалися обаламутити ніяким намовом та агітаціям і не далися застрашити ніяким тероризмом. Далше звертаємо увагу Ви. Виборців, щоби всією дожидали кінця голосованя і оголошеня результату та не розходилися, аж доки результат вибору від всіх повітів округу не буде зрозумілим певним, бо легко може статися, що в негоді об'їзду виборців буде мусіло прийти до другого голосованя, а тоді щоби голоси народно-русского кандидата не пропали і не вийшли кандидат народона протиний. Передовсім же просимо наших впливових патріотів, щоби дожидали всіх своїх сил і допінували виборців аж до останнього хвилі і тим сповняли своїм патріотичним обов'язком. В нас, що наша проща буде вислухана, кличемо в переддень виборців до всіх Ви. Виборців: Щастя Боже до так важного діла!

Комітет общества „Руская Рада“ видає вчора бозу, в рускому народу, в котрій межа вишнім каже: „Три лица из меньшинства русского посольского клуба устроили манифестацию, кинувшую на нашу Русь подозренье в невраждебности для церкви и державы... Голова русского посольского клуба кадетов на публичном собрании в Бобрце в объятиях польского шляхтича и по его приказу заключаются и присягают на то, что будут заступать польско-шляхетские интересы. Его сторонники и обожатели общаются полякам в Бережанах торжественно, что будут заступать интересы поляков и Русь яко идентичны... Видим того является заключение тайного договора с польскими центрами комитета о всеобщем мандате за цию поддерживания польской политики. Под мантией львовности для державы и вярности для католицизма — разединитель деляют безцеремонно переход в противный нам табір, куда желают загнати также наш нещастливый народ... „Русская Рада“ преемница „Головной Русской Рады“ от 1848 года, носительница идеалов Еднотинцев... кандидаты „Русской Рады“ то единотинские независимые кандидаты на целом пространстве галицкой Руси.“

То тільки декотрі а не кінце найближчий цвіт в бозу „Русской Рады“. Під бозу виправдана нема підписок, але скоро комітет „Русской Рады“ складає ся, як вистісно, з п. Дідича, Литвинського, Антоновича, Ковальського і Барабана, то сї воя панове, сї против бозу виразно не заперечують, одповідають за ню вповні. Читаючи ту бозу, не знати вже, чи обурюватися, чи плакати, чи сміятися. Ми привели до многого: „Черв. Русь“ і її подобні органи попустили нашу доморослу, частину і просту журналістку галицько-руську в напрямі пашкільності і памелетливості на степені рівній з найкращими продуктами вибухливими заду; але п. Дідича і Ковальських ми все ще мали за людей, котрі не покаялися в сїм і в публічно воявати нисануціями, ложію і клеветами. Ми зважали сї, і тої чувство горьке та сумне лаяла сї по прочитанню бозу „Русской Рады“. Коли боза Головного русского комітету спокійна, поважна, правдива і ціла акція его і его сторонників в краю далека від всяких особистих нападів: „Русская Рада“ і єя приверженці окуають всією лютю зависти, дикю пристрасть, крайній епантизм. Ми спокійні в почиту нашона патризма, доротноства і чести, — ви видаете сї... Ми як попередній напад таї в сїю потрафимо знести з спокоем і гідністю.

Кандидат Головного русского комітету на Ярослав-Цішанов називався Володимир (а не Іван) Мандичевський.

З Калуского пишуть нам: Зь околиць Войняков виборці підуть при виборі солідарно і з одушевленієм за послом Романчук. Правильно відбули сї без всякого пресії — зь чого, очевидно, одні жиди не радї. При правиворах народі пу стив „з отставку“ тих, що підписали славетне вогуті недоліжні послова Романчуков. Зь Калуса дбали ми висті, що Куляковський, мимо страшно за ним агітації „обединителів“, дбав невеличке число голо-

сов. Вь Войняков і вь Калуси правиворы выпали дуже добре: вь Войняков вийшли самі мішані, а вь Калуси д-р Курков і решта самі Русини. Роздор провалив сї деду нежн народом, але тому не вноватий Романчук, тільки нестатк кількох ультра-твердых священників вь повітї...

Зь Золочева пишуть нам: Вь нашій Золочевській справдінній хаті! Виборці Русини згодилися одні за Подляшецьким, другі за Хараком, досить значна часть за Товарищам — хоті всі три потрібали сї кандидатури — а священники і якась часть селян завязали за Шеховичем. Правильно переформовано переважно вь користь правительственного кандидата п. Пляжека, золочевого старосты. За о. Костецким страшенна агітація по селах, і то рубляни, на що сї докази.

Дня 26 н. ст. с. м., як заповішено, відбули сї збори виборців вь сали ради повітвон під проводом о. декана Талчаковского зь Дунаева.

На тих зборах явив сї кандидати п. Лев Шехович і выголосив свою річ кандидатуру. Виборці слухали з цікавістю, але вже зь початку зачали робити галабурду почиті Прочици, Мурини, Захарчуки, перебиваючи всіх бесідників. выскрикуючи по півдні, гей вь кормі! Вся та робота приключилася о. Костецкого, котрі старалися вь такий спосіб розбити збори, а людей попровадити на „собрание“ свое вь зазвдінній домі, де мав приймати о. 4-й годіні вьскром зь Львова о. Костецкий, кандидат „Русской Рады“. Даремні були просьби і накликування о. Талчаковского і інших, щоби успокоилися і не робили кривд, — Личане, славний боритель, робили свое діло.

Не од річ було при сїй нагоді записати на вічу пам'яті, як то „дорелітніки“ уміють баламутити народ простий против кандидатів-народовців. Спершу люди завязали вь Золочевській за п. Кародем Подляшецьким, котрий не сподобав сї Захарчуков і сїм подобним, і длатого оня такі говорили людям: „Подляшецького не хочемо на посла, бо він єсть Поляком, і длатого охрестия его на имя „Карол“, а таке имя вь жидівсь руском календарі не знайдете. Коли би був Русином, то би називав сї „Кирило“, а не „Карол“. І той вийбод приназ мужикам до розуму. А против п. Шеховича агітували знов вь подобній спосіб: „А де-ж Шехович Русин, коли на имя ему „Лев“? Називав сї так само, як папа римский... То Костецкий правдивий Русин, зь хлопского роду вийшов і хлопець имя носить: „Іван“.

Збори, аравжовий приключилася „Русской Рады“, відбули сї вь одній зазвдінній домі, підь предьведательством о. Грабінского зь Куткура. О. Костецкий выголосив свою кандидатуру мову, але досить малау і такім „лазичім“, що народі его ледю не розумів, хіба де-що догадував сї. По о. Костецким промовив зь великим ефектом о. Лучич зь Голова, а мішанин Ковальський зь Вьлого Камня выголосив на пам'яті „патріотичний“ статки. Якійсь аном м'являв зачало го ворити за метрополита і епископа Пелеша, і догадувати зборянам, що „наш владия в дуть за нами, а не за народом, як то видко зь тон куренді, що дбавало свяченство про вибори...“ Наконце поставив вие сене о. Пелешатий зь Нуца, щоби вибрати депутацию, котра мав за посередничеством сев. Рожанковского просити п. Шеховича, щоби зрив сї кандидатури вь користь о. Іва Костецкого. Однз п. Шеховича ніхто того навить не зважив, впрочім бин кандидатури не зрив бин сї. Що до тих зборів, то признати треба, що агітатори походили добре коло своия справ и називали досить народ на свое збрание, хоті і то правда, що ледя може одна третина була самих виборців, а дїл самих агітаторів, борбівачів, дорелітників і tutti quanti. Головними аравжерами тих зборів були о. Грабінський зь Куткура, Пелешатий зь Нуца, Высочанський зь Івачева — який розгорячив сї серед зборів також дуже о. Прачук. [Як на збрание народовців так і на збрание „твердых“ правительственного комісаря староство не выслало]

Підь конец збору народовців о. годіні 3¼, Прочици, Мурини, Захарчуки et Cons. опустили сали, бо вже мав надїхати о. Костецкий. Лашив сї, як „справодливець“ обединителям зив оден Вьжорувий. Коли предьдатель о. Талчаковский подав підь голосованя кандидатуру п. Шеховича, то — кромь одного-єдиного Вьжорувий — всі абрані заявили сї одноголосно за п. Шеховичем.

Не завадило тут пригадати Вьсім Ви. патріотам, щоби вь понеділок не розетрівлювали голосів, а єдинодушно віддали голоси свои на п. Льва Шеховича, затвердженого

и поставленого нам нашим Головним комітетом, а тимж оказуть свою солідарність.

Зь Перемисляна пишуть нам:

Дня 27 н. ст. лютого о. годіні 12¼ по полудні відбули сї передвиборчі збори виборців вь сали ради повітвон. Сала була переповнена. Бачили ми і кільканадцять Польків-выборців, і кількох жидів; зайшов також презесь ради повітвон п. Вьбрановский. Зь кандидатів на посла явив сї лише поставлений головним комітетом руським кандидат Лев Шехович, котрий, по отвореню збору предьдательом о. деканом Талчаковским, представив сї виборцям і описав коротко свою біографію, — т. є. досяхасий его праці вь руських товариствах, а именю почавши бд за-ложени „Свч“ вьдеской, „Бесід Руськой“ в „Народной Раді“ вь Перемисля, далше вь „Бурсі Руськой“, „Бесід Руськой“ вь Тернополі, бдтак знов другим наворотом вь „Бесід Руськой“ і „Двохмі воспиталищу“ вь Перемисля, — высказав засади, яких до сєи пори держав сї і на будучий держатись буде, а сїуть то ті самі, як за свою програму приняла вь 1848 році львівська „Головна Рада Руська“, а описав повторив зив сїмй голова русского клубу п. Романчук, і на котрі згодились також каяз нашон церкви. Описав навить кандидата, що тон програми и на выибодь вибору на посла строго держатись буде, а заравом при кожій точці подав, котрі справи зив найбільше пекучі гадать бин вь радї державній піднеси, агадав тут лише о декотрых, як п. пр. побільшене чела шкіль руських зив народних так вь середних, особливо утворенє семінаріи учительской руской, достарченє запомог бідним ученикам селянского и малопідданского стану, щоби дати им можливість участи до шкіль середних и высших, щоби укрити вь народ таланты марно не пропадали; поднесенє добробуту агаданих станов аменшенєм податків ним оплачуваных через заведенє прогрессивного податку доходного, котрий би обтяжав вь більшій степени прихідь заможніших станов; зменшенєм переносном такс бд спадничих; достарченєм зарбиту для тих станов через піднесенє промыслу домашнього; уділенє дешевого кредиту, щоби вь той спосіб спинити вандровку до Америки и до країв заграницьких и т. п. Вьдци заявив кандидат, що вь разі вибору ставати буде передь виборцями и здавати справу зь своего діла. Також опрокинув замить піднесенний вь „Червоній Русі“, що бд зависимий, выдешивши, що ако судья єсть независимий и не може бути навить переносимым зив прихідь службових хіба тільки вь дорозі за суду дисциплинарного, — впрочім навить, що зависиме залежить бд самого человека и его характеру, а не бд маету и его становина вь житю сусобливім.

По укнченю бесідь посмцалсь інтерпелляції зь стороны польской. Найперше заперечювал кандидат презесь ради повітвон: до якого клубу належав бин кандидат и чи шпю вь згоді зь „колом“ польським вь справах край дотикаючих? На то одповів кандидат, що належав бин до клубу русского, однакж піддирав бь всі справи маючі на оць добро краю, котрий и так вь многах справах занедбав.

Оболя інтерпелляцію кандидата, чи згоді бин сї на школи утравністичні, а вьгляді на обовязкову науку языка польского и русского у вьсхідній Галиччї? На то одповів кандидат, що не єсть фактовим педагогом; як уже вь сїмй показало сї, бул одні за утравнізмом а другі зь вьглядь педагогічних против, — однакж на всякій спосіб єсть за обовязковою наукою польской и русского языка, однакж тому противат сї на-разі артикул 19. законів державных, о знесенє котрого належало бин постаратись.

Далше інтерпелляцію кандидата о теперішню діяльність „Свч“. На сє одповів кандидат, що о „Свч“ тепер знає лише зь часописей, а того, що там стало сї по закритю сєсїи сїмй, кандидат не хвалить.

По укнченю інтерпелляцій заявили всі інтерпеллянти, що сїуть задоволені зь одповідей и будут піддирати кандидатуру п. Шеховича, лаше дав сї чути голос зь стороны селян, що тут хотіли бь мати послом судию Товарищого зь Глинця, — однакж голова збору бдчавим им лить бд п. Товарищого, де той заявив, що резинув зь кандидатури. Також забрав голос оден зь виборців золочевских и заявил, що на зборах (лихих?) вь Золочеві узхалено поставити кандидатуру о. Івана Костецкого, — однакж зь Перемислянских виборців ніхт не підирь тон кандидатури, а оден зь виборців сказав, що знає лише дві кандидатури: Льва Шеховича, поставленого го-

ловным комітетом руським, и старосты Пляжека, поставленого місцевим комітетом польским вь Золочеві.

Тимж закнчилися збори.

Сподівалось, що всі виборці дадуть свои голоси на кандидата русского головного комітету, п. Льва Шеховича, а також надїємо сї, що п. судья Товарищій явить сї вь день вибору посла вь Перемислянах и там прилично заявить виборцям, що зрива сї кандидатури вь користь кандидата поставленого головним комітетом руським, щоби голоси не розетрівлялись.

Кандидат руський зь округу Бучач-Чортків, о. Н. Галуцциньский, ставив дня 25 н. ст. лютого передь 150 виборцями впривиборах вь Монастирських. О. Галуцциньский выголосив промову кандидатуру, а потім п. Т. Коварчук вь знаменній промові и другі бесідники загравали виборців, щоби віддали свои голоси о. Галуцциньскому, а не гражман. Вь абраній вь повном одушевленю заявили сї підирти кандидатуру о. Галуцциньского, а горе Юдям Іскаріотам, котрі бин чи за гробі, чи за горьку-ковбасу продали свои голоси!

Виборців Русинів зь повіту львівского запрошує комітет руський на службу Богу дня 2-го марта о. годіні 7¼ вь Володської церкви, а виборців повіту городецкого на 8-му годину рано того-ж дня до церкви вь Городку, де службу Богу бдирив сам кандидат на посла, крїл. Карачевский.

Вь середу дня 25 н. ст. лютого відбули сї підь проводом о. декана Юркевича передвиборчі збори вь Винянах при участі 15 священників, до 50 селян и декого зь Подільсь. Кандидат руський о. крїл. Карачевский выголосив кандидатуру промову а потім бдповідав дуже быстро на ставлений інтерпелляції. Вь одушевленєм згодились на его кандидатуру.

Покливі до Товарищів учителя львівского, городецкого и яворівского повіту.

Дорогі Товариші!

Настала важна хвиля! Выборы до ради державной вь саміт розарі! И мы також обывателі держави! Своимь своїм обовязком святым! Не пригасло нам вь памяти, як п. Абрагамович выступав против зниженя лть служб учителей! Се наш тяжкий противник, тож старайте сї всіми силами и можливими, а правомь приписаними способами показати, що мы не Готеноты, що и зь нами треба числитися сї! Кожий хто до не дїл сдїл бездїльно, нехай вь неділю ще уживе всего своего влияния, щоби виборці зь его села йшли на прихильнимь намь кандидатом о. Мих. Карачевским! Тут нема параженя! Ту йде о наше власне добро! Се кожій намь признаєти и ніхт за але не волює!

Рівнож звертаємо сї до тих священників, котрі досі вь справах виборів бездїльно сидїли. Ганьба бин була, коли ихь виборці не побідуть за народнимь кандидатом! Ихь належить потягнути до строгого одвчальности! Они вь тих селах сїуть безпожоточні, бо не мають ніякого впливу! Нехай же раз прочитавши сї архієрейське посланіе и нехай вь неділю, поки час, поправлять сї! Досі знаємо кількох таких священників: оден на горбчю вь Ширці, оден близько Львова коло Чортківской скалы, а третій найближе стаци зєзвнці коло Яричева. Поважнє покаже сї! Мы ихь всіх напаркуємо, а коли б ихь бездїльність вь понеділок показала сї не правдиво, бдамо имь признаєти честь!

За декотрых учителей и нищих патріотів львівского повіту: Иван Пригада.

Зь Рогатинського пишуть нам: Обединителі зь нашого повіту зь-разу не мали на гаді ставити своего кандидата, бо и ніякого не мали; думали, що шанс д-ра Чайковского будуть зєи стояти. Коли-ж правиворы показали, що шанс д-ра Чайковского стоить не зєи, обединителі сказали собі: „не допустити вибору народовца! пошкудити аму! нехай найде Польск!“ — и на лобь нашу поставили кандидатуру — Валикевича!

О. Джулинський зь Ланшина прислав намь шифр сїдуючу телеграму:

„Кандидатури свои не ставлю и вь акції виборчій не беру ніякого участі. — Джулинський.“

Про збори виборців вь Бродях пишуть нам зь відгата:

„Дня 25 н. ст. лютого о. годіні 10¼, передь полуднемь згромадило сї вь нелійкій сали уряду громадского на маприсни русского комітету повітвонного до 300 людей, переважно селян-выборців, кільканадцять свя-

щеників і кількох учителів. До сальт висуло ся також ільканих агітаторів-крикунів.

Збори бідних голова комітету пров. Скобелів і вівань зборних до вибору президиї ad hoc. Зь кута агітаторів підняв ся крик: "Третяк! Третяк!" — одиноким голова комітету зарядив голосовань, удержавсь внісень о. Дичковського, щоби пров. Скобелів ільканих зборних. Председатель, зазначивши ціль зборів, представив пров. Олександра Баранського яко кандидата посольского и уділив ему голосу.

Кандидат вь дошій промові, котрої присутній вислухав зь увагою и опонув, заявив, що стоять на ґрунті програми, проголошеної вь соймі послом Романчуком та підпоручком руским епископатам, и пояснив, що тільки на таких підвалинах и тільки вь конституційній державі австрійській можуть Русини галицькі розвинути и добути собі належний имь права. Дякуючи буди підпрати всімь змаганням, котрі будуть мати на ціль скріпленя и могутності австрійської держави. Однак державна може тоді стати криком и могутною, коли буде переведено помірне народів поселення вь австрійській державі, заповіджене вь треновій промові зь 1879 р. Тому кандидат буде стояти за тим, щоби погодижено справедлив бажаня народу руского вь школах и урядах, щоби Русини хоч поступенно, але рішучо могли діяти до повної рівноправности. Одтак повинні кандидати відносити до народности польской взагалі и доносим будучого клубу руских посольств вь раді державній до "кола" польского, заявив, що для освітлення певних устатків вь раді державній порозуміння між обома клубами посольств вь Галичині уважає рішуче koniecznym, и що при виразності и справедливости обох клубів дасть ся се освітлити. Яко посоль вь менших посольств, обидва кандидати передовсімь заступати інтереси селянства та маломіщанства и діяти про справедливіший розклад податків, про призначення за приміром Прусь в Англію так званого Existenzminimum вільного бд оподаткованя; заявив, що буде стояти за тим, щоби вь фондів державних більший давано квоти на підвищення культури кравов, а передовсімь на підвищення рільництва, годівлі товару, дробного промислу, и щоби усунуто ексцизи на споводаний неясними законами и розпорядженнямь скарбовими. Далше заявив кандидат, що буде діяти про заведення трафіку обидва, щоби народ мѣгь набувати дешевше собі для себе и собі для худоби. Також буде кандидат стояти за тим, щоби громади на виконуваня порученого обсягу діяла достатково бд оподаткованя. Наостатку заявив кандидат, що, як досі весь чась свободний бд шкільних занять жертвувати щорічї праці для підвищення просвіты руского народу, так и як посоль буде щиро и щиро трудити ся, щоби селянству и маломіщанству вь нашій краю улесити его щербату долю, и що буде часто звідувати свої округи виборців, щоби докладно бізнати потреби народу.

Промову кандидата прийняли зборні гримками оплесками. Одтак вівань председатель з браных: чи не бажать якихь внісень бд кандидата и чи не хотять стати якихь інтерпретаций. Зь кута агітаторів роздасть ся крик: "Героєвскі! Героєвскі!" — одиноким председатель утихомиряв крикунів, котрих уже перед зборами на улиці обробляли привізши до Брідів Лудия и Процики, та й заявив, що треба поміняти згоду сити ся до інтерпретаций, а вівань наразь говорить ань кричати не вольно, бо внакше крикунів видати зь сальт.

Бесіди Черняк и Третяк хотіли критикувати поступованя п. Романчука вь соймі, одиноким председатель вівань их до предмету. Третяк жалувал ся, що аб шкіль нема пожитку, бо тамь позаводили якусь фонетку и тому дити зь теперішних ливакохь недовольні, а павіть вь книгахь церковних хотять завести фонетку, — одиноким на те дбавши відповіди, що може наглядати перекопати ся о своїмь обамученом, коли тільки схоже переглянути рускі книжки шкільні.

Селянин Гаврилюк варівав, що дотеперішні послы вь раді державній не займали ся справами народу и про него не дбали, то потреба, щоби посоль знав народ. На те відповіди кандидат, що те домаганя уважає зовсімь справедливимь и не похазяє поступованя дотеперішних посольств, зь котрих тільки оден о. Озаркевичь здавав справу зь своєю діяльністю передь виборцями.

О. Тарнавскій інтерпретувал кандидата вь справі ординації виборчон и загального гол-сованя. Кандидат признав несправедливість дотеперішньої ординації виборчон для Русинів и менших посольств, одиноким заявив, що загальне голосованя не вийшло бы на користь рускому народові.

О. Левицкій інтерпретувал: чи наступила між головнимь рускимь комітетомь виборчонимь а Поляками така умова, що будучі послы рускі мають вступити до "кола". На те відповіди кандидат, що се проста думка газетирова и рускі послы утворять окремі клуби рускі.

Селянин Гетьмань сказав, що не знає, кому вірити, одиноким захваляють Героєвского, другий Баранського, и заявив, що буде за тимь голосувати кого о. Сірко поручить.

О. Сірко, вийшовши на трибуну, почав жалувати ся, що проголошена вь соймі програма викликала роздор, бо то "стало ся на прудкості" [цїнава річ, дякую о. Сірко підписав адресу Б. Е. митрополитови, коли та програма єсть такимь нещастямь для

Руси?], але на кінци заявив, що не може доряджувати виборцям, на кого мають голосувати. Тимь показав о. Сірко, що не має бажаня сміло и щиро признати ся до тої роботи, яку веде вь повті бродяжкамь.

Накоонець председатель окостатувавши, що ніхто більше до голосу не записаний, закрив збори, поручаючи кандидатуру пров. Ол. Баранського виборцям и вівань вь его честь "многая літа!" О. Сірко додав, що не має нічо против того, одиноким внісень многолітнього цїсаря. Виборці одсївали "многая літа", а зборні погукували: "Героєвскі!" — одиноким ніхто не ставив формально и не піддержував сен послїдньої кандидатури.

По зборах тих зборили ся виборці-святики (окрім о. Сірка, Моцибавича та Давидовича) и багато поважних селян на перекуску и ту серед патрістичних промови постановлено перевести організацію вь повті и вь той цілі зараз заснувати філію товариства "Просвіта", а обісла "Народну Раду".

Зь Турки пишуть нам:

У нас аж кінять бд боротьби. Вість, що раду державу розвинули и нові вибори розвинули, застала нас не то що зовсімь не приготуваних а й роздвоєних. Положеня наше ратувало же нім-то та гадка, що, мовляв, правительство й справді схоче підпрати кандидатуру нашого посла. Одиноким жалували, що собі такь безоглядно на вічу посольскимь поступили, другий — але то вже вь дуже значній мєшности — обітали таки уперто при своїмь и поставили кандидатуру д-ра Антоновича, наче на провію всему світові, бо він може достати хибі ільканих голосів. Святишество почало остигати зь того першого жару, бо й справді приходилося поважно призадуматися надь тим, що нас чекать. Поляки сразу дуже разо привітали нашого посла, майже обурювались на тих "ворохобнихь побив" и коли що ино пронесли ся чути, що посоль нашому хотять дати вьтумь недовіря, розвинули ся зь польской стороны голоси: "Ale ty damy tobie ufności!" Русини, заявивши комітет виборців, поставили — мимо даного недовіря — більшістю голосів кандидатуру п. Телишевского. Зборились и Поляки, и на засіданні першій п. Осуховскій, презесь тутешньої ради повітової, підносячи примирительний характерь бесід Русинів, заявивши комітет виборців, поставили — мимо даного недовіря — більшістю голосів кандидатуру п. Телишевского. Зборились и Поляки, и на засіданні першій п. Осуховскій, презесь тутешньої ради повітової, підносячи примирительний характерь бесід Русинів, заявивши комітет виборців, поставили — мимо даного недовіря — більшістю голосів кандидатуру п. Телишевского. Зборились и Поляки, и на засіданні першій п. Осуховскій, презесь тутешньої ради повітової, підносячи примирительний характерь бесід Русинів, заявивши комітет виборців, поставили — мимо даного недовіря — більшістю голосів кандидатуру п. Телишевского.

Повідали наш Русини аж тепер, що годь имь ждати помочи бд тих, що недавно такь радо витали нову ситуацію, и що, сля не хотять зь соромомь ушатити, мусять щиро внісень до діяла Розпочались правибори — и щироті Поляки неждано охолили а провадирь польскій зь недавнихь же виборів до сойму внісень тепер до діяла и, доставши маленьку залічку-у, почали зїздувати собі радихь зь такихь случаяхь помічників — жидів. Неприємне хотіло, що й між жидами настало роздвоєнє. Правибори зь сьбл вивали прерібно, зь більшої части вгадали не можна, — не потребуємо ми их такь дуже страхатися, хоть помыслимо и жидів досить и хривіть. Прийшла черга на Турку. Сразу не хотіли наші виходити вь жадай переговорів, тимь більше, що зь уть польскій провадирь подавсь голосом: Walka wprawdzie długa, będziemy zatem walczyć! Kto zwycięży, tego zwycięża! Першій прийшли до нас жиди противній заходомь Поляків и уложено лісту на-половину зь нашихь, на-половину зь жидів. Показалося одиноким, що при устанві голосованю готови ми перенести, бо й часу не стало и годь було приготувати селянськь вимовляти амени жидів, котрі гуто часто и мена й своїхь людей перекривають. Тимь більше давало се причину призадуматися, що вь нощі передь правиборами 23 с. м. висолал Поляки вольних агітаторів, аби хлопів туманили и не давали имь нти на голосованя. Тимчасомь райськомь дня 24 с. м. зійшло ся — заводи заходомь трудолюбивихь нашихь мїщань — народу досить и похідь вирушнть бд читальні до громадского канцелярія Поляки, узявши се несподіване диво, перенудились, вь остатній хвили розпочали переговори, и рішено поставити 4 Поляків, 3 Русинів и 3 Жидів. На тїмь стало.

До 2-го марта недалеко, зь польской стороны агітація велика, а зь нашої рівно-ж велика боротьба. До того захващє до нас польскій кандидат 25 с. м. и ставнть зь комятами ради повітової, щоби висказати свою кандидатеє слово. Зборились досить народу, прийшли й Русини. Председателемь выбрано ко. Мікуся, а той, до такихь почестей не навиклий, чи може зь превеликимь скромности стояв собі оподілять по-при сьбну, та чинив цезно вь душі, що ему за председателство тутешнього комітету виборчого дб-стане ся, и навіть не уважав за потрібне вибрати секретарів. Промовив кандидат, але дарма, якь бд промовив: була тамь бесіда о зніжженю податків и т. д. — рішч внісень хороний, але неопованихь Викіца зовань той кандидат промовити и по руски и

просив, щоби его уважали за представителя обохь народностей. Цїкаве то, що зараз по его промові забрав слово ко. Мікусь менше-більше вь тїмь уть: "Чули-сте, панове, бє-мнїуєт ся. Зь тої причини и. Петрицкій поставив інтерпретацию до посла, але посоль таки не давь відповіди. Рівно жь була інтерпретация: чому посоль Герасимовичь, будучи членомь Народного Дому, не дїлав вь тїмь дусь, щоби до того всенародного інститута приймали такожь патріотів-народовців. О. председатель ухилив ся інтерпретацию, а велика школа, бо п. Герасимовичь власне належить до тих, котрі не сиривають тому справедливому жаданю. На загальних зборах членів Народного Дому вь грудні 1890 року п. Герасимовичь не підсєр внісень п. Льва Шеховича, поставленого вь тїмь дусь! И азга-гал жь то річє знає, що п. Герасимовичь належить до найзавзятїшнихь сторонниківь політики "Русской Рады" и "Червоної Руси" и аде зь ними durch dick und dünn... О. Петрицкій висказав ся насампередь скептично о діяльности посла вь соймі, бо одиноким справу, зь котрої вінь бдвнєв ся вь соймі, порушувал слабо, — а потімь інтерпретувал посла: дякуючи по першій сесії сойму не ставнть передь виборцями, а далше: чому не додержавь обіцянки даної вь часі, коли кандидувал на посла, що буде підпрати читальн вь Жадачівцях, а тимчасомь вь самбіт Николаєв читальня упала а на од-крытє читальн вь Черниці не зволивь при-бути, хоть его промове?

Виступала и селяне зь бесідами, але де-котрі ішли такь абсурди, що председатель не давнть имь кінчати. Славетний Гренджа-ла почавь говорити о літературі української, що ова "не набита на правило граматика" (щось якь чобіт) — всь висмївали "славного" Гренджу, а о. председатель добравь ему голос, хоч зь другої стороны убд-внєв самого кандидата бд відповіди на інтерпретацию: дякуючи політичний товариш посла, д-р Антоновичь виступив вь соймі противь читальн народнихь?

Ча дано вомуть довірїя посла Герасимовича и чи поставлено его кандидатуру на посла до ради державної? — спитають читате-лі. На те відповіди: О. Строцій внісєт бувь одиноким и друге, але зь поведєня зборнихь годь дати на се відповіди. Була такь, що під-носили руки, але більше ужо такыхь, що дер-жали ся вь резерві. О. було не кидавь ся такь бундючно, якь на вічу, а тільки кресно просивь виборців, щоби голосували на п. Герасимовича, котрого поставила "Русская Рада". Председатель же о. Сивгалевичь ска-завь зборнимь, щоби старали ся, по розум-ній розвазі, бдати свои голоси на того, ко-го будуть уважати за відповідного. На тїмь всь и розійшли ся.

Обединителі розвинули завзату агітацію за п. Герасимовичемь. Русини-народовці го-лосувати будуть на о. Озаркевича, кан-дидата "Народной Рады".

Д-р Остапівскій-Баранскій оголошує внісєт вь Dziennik-u Polsk бмь таке заявленє:

"Повіняк вь моїмь таборі відозвали ся голосом, що м-я кандидатура може споводува-ти виборь п. Антоновича, черезь розсїрїле-ние голосів, про-те удав ся я до комітету мужівь довірїя клубу лївнцїв зь просьбою о висказанє своєї оїніи вь тїй справі, ду-маючи, що, як члень сторонництва демокра-тичного, мущи и повиннєт и вь тїй справі порозуміти ся зь моїмь сторонництвомь. На запытанє моя одержавь я слїдуючу відповіди: "Вельможний пане! На наше запытанє що до есенциального відляканя кандидатури зь округа виборчого Рудка-Самборь Старе мїсто-Турка маємо честь заявити, що комі-тет мужівь довірїя соймового клубу лївнцїв бдь початку акції виборчон не вдавнєв ся вь справу виборів зь малю послїдствомь вьсхідної части краю, и що тїмь становища свого агітати не може. Коли-жь вы, вель-можний пане, асертатєсь до нас зь запы-танємь, — то, не пересуджуючи ухвалы цен-трального комітету, висказуємо свою оїнію, що наколи заходять обави побдвнєв анти-народ-ного кандидата д-ра Антоновича, наше відля-канє кандидатури єсть пожаданє. Ф. Ліма, д-р Адамь Тижесевичь, д-р Голімань, М. Ми-халюк, Тодєй Романовичь".

Хотя, значною одиноким мїщєв, не по-дїляю тїхь обав, а хоч-бь они и відсїгнє-лись, то, думаю, нива не спадала бы на мене, котрий борознив часть землї польской противь рускомь кандидатурі, але на правительственного кандидата п. Телишевско-го, — то одиноким уважає, що першій обо-в'язкомь кожного умователя єсть набрїтє со-противь свого сторонництва, постановивь я річє цїлу оголосити и представити коміте-тамь лївкальнимь. Комітетамь тимь заявляю, що ели справді заходять обави вибору п. Антоновича, то уважаючи за менче зло виборь Телишевского, а готовь кандидатуру свою назадь взяти.

Д-р Остапівскій-Баранскій."

Зь Жадачева пишуть намь.

Вь четверть дня 26 н. ст. лютого адававь посоль Герасимовичь справу зь своєю посоль-скою діяльністю (изь двоїхь сесій соймовихь) вь сали ради повітової. Народу зборало ся менче, вїж на вічу дня 18 н. ст. лютого, тимь більше, що п. Герасимовичь не похва-лювавь своихь виборців, якь бы то належало. Председателемь зборівь бувь о. Сивгалевичь.

Посоль почавь своє справозданє поєне-нємь складу сойму, бдгавь перейшовь на діяльність руских посольств и сено вь соймі, а наконєць зійшовь на програму выголошену посломь Романчукомь. Посоль не мѣгь не

признати, що тая програма єсть добра, але, переходячи ся точки, зовсімь не висказавь свого погляду на точку о самостоятельности нашего народу бд Поляків и Москалів, по-мнїуєт ся. Зь тої причини и. Петрицкій по-ставив інтерпретацию до посла, але посоль таки не давь відповіди. Рівно жь була інтерпретация: чому посоль Герасимовичь, будучи членомь Народного Дому, не дїлав вь тїмь дусь, щоби до того всенародного інститута приймали такожь патріотів-народовців. О. председатель ухилив ся інтерпретацию, а велика школа, бо п. Герасимовичь власне належить до тих, котрі не сиривають тому справедливому жаданю. На загальних зборах членів Народного Дому вь грудні 1890 року п. Герасимовичь не підсєр внісень п. Льва Шеховича, поставленого вь тїмь дусь! И азга-гал жь то річє знає, що п. Герасимовичь належить до найзавзятїшнихь сторонниківь політики "Русской Рады" и "Червоної Руси" и аде зь ними durch dick und dünn... О. Петрицкій висказав ся насампередь скептично о діяльности посла вь соймі, бо одиноким справу, зь котрої вінь бдвнєв ся вь соймі, порушувал слабо, — а потімь інтерпретувал посла: дякуючи по першій сесії сойму не ставнть передь виборцями, а далше: чому не додержавь обіцянки даної вь часі, коли кандидувал на посла, що буде підпрати читальн вь Жадачівцях, а тимчасомь вь самбіт Николаєв читальня упала а на од-крытє читальн вь Черниці не зволивь при-бути, хоть его промове?

Виступала и селяне зь бесідами, але де-котрі ішли такь абсурди, що председатель не давнть имь кінчати. Славетний Гренджа-ла почавь говорити о літературі української, що ова "не набита на правило граматика" (щось якь чобіт) — всь висмївали "славного" Гренджу, а о. председатель добравь ему голос, хоч зь другої стороны убд-внєв самого кандидата бд відповіди на інтерпретацию: дякуючи політичний товариш посла, д-р Антоновичь виступив вь соймі противь читальн народнихь?

Ча дано вомуть довірїя посла Герасимовича и чи поставлено его кандидатуру на посла до ради державної? — спитають читате-лі. На те відповіди: О. Строцій внісєт бувь одиноким и друге, але зь поведєня зборнихь годь дати на се відповіди. Була такь, що під-носили руки, але більше ужо такыхь, що дер-жали ся вь резерві. О. було не кидавь ся такь бундючно, якь на вічу, а тільки кресно просивь виборців, щоби голосували на п. Герасимовича, котрого поставила "Русская Рада". Председатель же о. Сивгалевичь ска-завь зборнимь, щоби старали ся, по розум-ній розвазі, бдати свои голоси на того, ко-го будуть уважати за відповідного. На тїмь всь и розійшли ся.

Обединителі розвинули завзату агітацію за п. Герасимовичемь. Русини-народовці го-лосувати будуть на о. Озаркевича, кан-дидата "Народной Рады".

"Червоная Русь" подав вїстку, мовь бы то о. Озаркевичь зрївсь ся кандидатуру. Головий комітет рускій не має о тїмь ні-якого доносєня, отже стоить при кандидатурі о. Озаркевича

Вь Буковині на-певно вийде посломь одиноким Русинь — д-р Волян. Шанс дру-гого Русина, сев. Виницкого, досі не в-яснен; покаже то ажь дець 2-го марта. Оба рускі кандидати ставали передь виборцями.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Зь Відня доносять, що вь наслїдкомь того, що на російських зїльзницях заведено бд 1 (13) сєчня нову тарифу, некористу для привозу товарів зь заграниць, поставили австрійскі зїльзницї, належачі до союзу зь зїльзницями російськими, виступити зь діємь і сєчня зь того союзу. Позавчера підписано угоду зь Румунією вь справі по-лучєня румунських зїльзницїв зь австрій-ськими. Замість дотеперішньої спільної ста-ції Сучава-Ицпана, буде окрема стація ав-стрійська вь Сучаві, а окрема румунська вь Бурдуані.

Vaterland потверджує вість, що дня 10 н. ст. марта зберє ся у Відні конферен-ція єпископів, котра потягне ся кілька днів. Конференція буде вимовіти бдвнєв ся підь провадомь кард. ір. Шенборна.

Урядовий Немет доносить, що вь наслї-докь розважана ради державної спільній делегация зберуть ся сего року вимовно не на весну, але ажь вь осєнь.

До Pol. Corr. доносять зь Петербур-га, що посла чулки, яка ходить вь кругахь двірських, постановивь царь вїхати лїтомь зь родиною до центральної Азії и оглянути Туркестан, транскаспійську провінцію, а хан-ати Бухару и Хиву. Оглянувши важїйші мїста тої провінції, перебуде царська родина кілька недїл вь застїйї підь назвою Мур-хабу посльости царя.

Зь Берлина доносять, що російскій ам-басадор ір. Шуваловь має незадовго у-ступити зь своєї посади. Одиноким жь, що причиною того єсть его приязнь зь кн. Бісмар-комь и его недавня гостина вь Фрідріхсруге, а другий говорять, що жена амбасадора ви-сказала ся о берлінськомь товаристві вь та-кій спосібє, що для берлінськомь аристокра-тії стало ся неможливимь удержувати даль-ше товариство зносини зь домож амбасад-ра; найбільше розгїтвані на Шувалову кру-ги двірськь.

Цїсарєва Фрідріхова вїхала вчєра

Въ остальныхъ дняхъ окрѣмъ кандидатуры п. Куляковского появилась несподована кандидатура п. Граболевскаго, суди повѣстнаго изъ Долины. Якъ слухи ходять, высеунувъ п. Микусовича и одѣвъ руской священникъ. Очевидно цѣлюю ви може бути хабѣ то, чтобы урвати п. Романчукови якесь чело голосовѣ, бо кандидатура сего не маѣ нѣякихъ шансъ. Досѣ п. Граболевскій, поимю называе рус-

Селянини Ковалюк з Дернова інтер-
пелювати кандидата, на що бить скасувати рус-
ку азбуку и одобрить „академію Народный
Домъ“? Се викликало загальний сміхъ и по-

Що-до заявленія п. Николая Герасимовича, то безперечно тішити насъ, що п. Герасимовичъ нарахтівъ дня 18 а. ст. лютого згодився на вѣть точки програми, выголошеноя въ соймѣ пословъ Романукомъ дня 25 а. ст. подальста 1890 року, и заявивъ, що на случай выбору буде йти въ большостію пословъ рускыхъ (розумѣвъ ся клябю руского). Жале, що се заявленіе п. Герасимовича прийшло такъ пізно. Коли-бъ оно наступило було скорше, було-бъ обійшло ся безъ тихъ прихрихъ еценъ на зборахъ въ Стрыю и въ Жидачевѣ, де сторонники кандидатуры п. Герасимовича

Оголошення приймають ся по ціні 6 кр. без одиної стрічки лінійованої в рубр. „Надслана“ по 20 кр. а. н.
Подяки числять ся по 10 кр. без стрічки.

Знаменитый Бучачский манастирь. Русские мѣскаго округа выборовго Коломыль-Бучачи-Снятинъ, руководячися супротивъ Полюкы въ злобностию, заваили, що будутъ поддѣлать кандидатуру г.р. Едмунда Старженскаго, но заразомъ сподѣлалъ ся, що добромъ слаячъ Полюкъ ольскаго округа выборовго Бучачи-Чортковъ будутъ такожъ для Русинѣвъ въпрозвѣдѣи и злоблячъ и послоу поддѣлать мѣсто рускаго кандидата о. Галушынскаго, а бодѣи не будутъ ворожъ и заваило противъ нашего кандидата выступати. Але Русины заведѣи ся въ своихъ надѣлахъ. Не только правительство зъ пактискомъ, не только польска шляхта зъ агитацію и деморализацію, але и польске священство и ихъ парохіи зъ агитацию и сибѣи-агитацию выступили противъ о. Галушынскаго только dlatego, що те русскій кандидатъ и русскій священникъ. Зъ-мѣжъ численнахъ фактовъ шо-до третей стороны (польского священства и ихъ парохіанъ) видаю только о невинности и фальшивѣй корреспонденциі кс. Сѣдзискоу въ Przegląd-ъ и въ Dziennik-у Polsk-а про нѣче бѣдѣе въ 9 марта; о невинности и загоности агитаціи сотрудника бѣдѣащего кс. Валяха въ Журналъ и Слободѣи, про невинности и неправду корреспонденцию до Przeglądki селянина Соми зъ

ДѢЛО

Выходить у Львовѣ ще два дня (крѣмъ недѣль и релігійныхъ святъ) о 5-ой годикъ по полудню. Литературный додатокъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ поѣтъ“ выходитъ въ авторствѣ, и въ авторствѣ и патенту на перекладъ разомъ въ Дѣло.

Предплату и инсераты принимаютъ: у Львовѣ Админістрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 34, Центральное бюро ogłoszeń, ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвика 9. У Відня M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelik, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „ДѢЛО“ и паежность на инсераты платитъ у Львовѣ.

Предплата на „ДѢЛО“ въ літер. додаткомъ въ Австріи: на члѣнскій рубль . . . 18 гр. на члѣнскій рубль . . . 24 гр. на члѣнскій рубль . . . 9 гр. на члѣнскій рубль . . . 12 гр. на члѣнскій рубль . . . 4 гр. на члѣнскій рубль . . . 6 гр. на члѣнскій рубль . . . 1 гр. 50 коп.

у Львовѣ: на члѣнскій рубль . . . 16 гр. на члѣнскій рубль . . . 8 гр. на члѣнскій рубль . . . 4 гр. на члѣнскій рубль . . . 1 гр. 35 коп.

Редакція, Админістрація и Експедиція платятъ ч. 24 ул. Баторія. — Рубежъ издѣлать съ дѣломъ на поперекъ востереніе. — Рекламация неоплаченныхъ вѣдѣль бѣдъ порта. Ноодиночке число копій 8 гр. а. в.

Оголошенія принимаютъ съ по члѣн 6 гр. бѣдъ однимъ стрѣжкомъ издѣлать въ рубль. „Надбавка“ по 20 гр. а. в. Подати члѣнскій съ по 10 гр. бѣдъ стрѣжкомъ.

Выборы до рады державной изъ группы сельскихъ громадъ.

1. Калущь-Долина-Бобрка.

Калущь. Романчукъ 139, Кулачковскій 28.
Долина. Романчукъ 192, Кулачковскій 7.
Бобрка. Романчукъ 102, Кулачковскій 64.
Разомъ: Романчукъ 433, Кулачковскій 99 голосовъ.
Выбранный Юліанъ Романчукъ.

2. Самборъ-Старе мѣсто-Турна-Рудин.

Самборъ. Телишевскій 135, Антоновичъ 18, Баранскій 32.
Старе мѣсто. Телишевскій 109, Антоновичъ 6.
Турна. Телишевскій 109, Антоновичъ 21.
Рудин. Телишевскій 44, Антоновичъ 54, Баранскій 60.
Разомъ: Телишевскій 397 (изъ Самбора телеграфовано намъ, что 400), Антоновичъ 99, Баранскій 92.
Выбранный Кость Телишевскій.

3. Броды-Камѣнка.

Броды. Барви́ньскій 148, Геровскій 87.
Камѣнка. Барви́ньскій 196, Геровскій 49.
Разомъ: Барви́ньскій 344, Геровскій 136 голосовъ.
Выбранный Олександръ Барви́ньскій.

4. Коломия-Косовъ-Снятинъ.

Коломия. Подляшескій 189, Даниловичъ 25.
Косовъ. Подляшескій 108, Даниловичъ 39, Т. Вілюхъ 3, гр. Таффе 1.
Снятинъ. Подляшескій 58, Даниловичъ 68.
Разомъ: Подляшескій 355, д-ръ Даниловичъ 132 голосовъ.
Выбранный Адольфъ Подляшескій.

5. Стрый-Ивандичъ-Дрогобычъ.

Стрый. Охримовичъ 95, Герасимовичъ 88.
Жидичъ. Охримовичъ 31, Герасимовичъ 123.
Дрогобычъ. Охримовичъ 198, Герасимовичъ 6.
Разомъ: Охримовичъ 324, Герасимовичъ 217 голосовъ.
Выбранный Ксенофонтъ Охримовичъ.

6. Станіславль-Богородчанъ-Надбѣрна-Товмачъ.

Станіславль. Мандичевскій 110, Барабашъ 65.
Богородчанъ. Мандичевскій 85, Барабашъ 33.
Надбѣрна. Мандичевскій 136, Барабашъ 1.
Товмачъ. Мандичевскій 77, Барабашъ 65.
Разомъ: Мандичевскій 413, Барабашъ 165 голосовъ.
Выбранный о. Корнилій Мандичевскій.

7. Жовтѣвъ-Сональ-Рава.

Жовтѣвъ. Вахилинъ 3, Брилинскій 148, Ковальскій 36.
Сональ. Вахилинъ 30, Брилинскій 116, Ковальскій 51.
Рава. Вахилинъ 10, Брилинскій 116, Ковальскій 79, Костецкій 1.
Разомъ: Вахилинъ 43, Брилинскій 380, Ковальскій 166.
Выбранный о. Іосифъ Брилинскій.

8. Сибирь-Веребъ-Лѣсько.

Сибирь. Ямни́скій 76, Гившовъ 147, Хлодъ Сквара 12.
Веребъ. Ямни́скій 6, Гившовъ 70, Сквара 70.
Лѣсько. Ямни́скій 102, Гившовъ 85.
Разомъ: Романъ Ямни́скій 184, Гившовъ 302, Сквара 82.
Выбранный Едвардъ Гившовъ.

9. Перемишль-Добромиль-Мостиска.

Перемишль. Войтовичъ 62, Тишковскій 143.
Добромиль. Войтовичъ..., Тишковскій...
Мостиска. Войтовичъ 47, Тишковскій 123.
Разомъ: о. Войтовичъ..., Тишковскій...
Выбранный Антоній Тишковскій.

10. Ярославъ-Чешань.

Выбранный кн. Юрій Чарторыйскій.

11. Львовъ-Городокъ-Яворовъ.

Львовъ. Карачевскій 95, Абрагамоновичъ 164.

Городокъ. Карачевскій 65, Абрагамоновичъ 78.
Яворовъ. Карачевскій 40, Абрагамоновичъ 118.
Разомъ: о. Карачевскій 200, Абрагамоновичъ 360.
Выбранный Давидъ Абрагамоновичъ.

12. Золотѣвъ-Перемишляны.

Перемишляны. Шеховичъ 40, Костецкій 18, Товарищій 5, Плажесъ 104.
Выбранный староста Едвинъ Плажесъ большинствомъ 348 голосовъ.

13. Бережаны-Рогатинъ-Подгайцъ.

Бережаны. Чайковскій 57, Вольфартъ 97, Билинскій 13.
Подгайцъ. Чайковскій 92, Вольфартъ 92.
Рогатинъ. Чайковскій 102, Билинскій 7, Вольфартъ 106.
Разомъ: д-ръ Чайковскій 241, о. Билинскій 20, Вольфартъ 295.
Выбранный Вольфартъ.

14. Залѣщики-Ворхъ-Городенка.

Залѣщики. Гр. Борковский 109, рѣшталъ розстрѣлились.
Ворхъ. Окуновскій 74, Борковский 153.
Городенка. Окуновскій 55, Борковский 116.
Выбранный гр. Мечиславъ Борковский.

15. Вучачъ-Чортковъ.

Вучачъ. Галуцки́скій 62, Воляньскій 127.
Чортковъ. Галуцки́скій 66, Воляньскій 96.
Разомъ: Галуцки́скій 128, Воляньскій 223.
Выбранный гр. Николай Воляньскій.

16. Тереховъ-Гуситинъ.

Тереховъ. Богомо́въ 66, Чайковскій 110.
Гуситинъ. Богомо́въ 63, Чайковскій 113.
Разомъ: о. В. Богомо́въ 129, Чайковскій 223.
Выбранный Володиславъ Чайковскій.

17. Тернополь-Збаржъ-Скалатъ.

Тернополь. Сѣчинскій 53, Кобляньскій 37, Пининскій 108.
Збаржъ. Сѣчинскій 83, Кобляньскій 3, Пининскій 60.
Скалатъ. Сѣчинскій 24, Кобляньскій 5, Пининскій 81.
Разомъ: о. Сѣчинскій 160, Кобляньскій 45, Пининскій 249.
Выбранный гр. Левъ Пининскій.

Въ десяти округахъ западной Галиции выбранъ:

18. Бѣла-Женець — Германъ Чехъ.
19. Краковъ-Величка-Хшановъ — кс. Володиславъ Хотковский.

20. Водовицъ-Мисленецъ — Іосифъ Поповскій.

21. Новый Санчъ-Новый Торжъ-Лиманова-Грибъ — при первомъ голосованіи не доставъ нѣсколькой абсолютной болѣе, то же пришло до тѣхъ же выборовъ между кс. Гораликомъ, каноникомъ-инфулатомъ изъ Нового Санча, а между хлопцомъ Яномъ Поточкомъ, послѣмъ до сойма краковского, и вышѣмъ побѣдѣ Янъ Поточекъ, доставивъ на 513 голосующихъ 261 голосовъ (а кс. Гораликъ лишь 245).

22. Вохля-Ежеско — д-ръ Маврикій Страшескій. Дотепершній посолъ, хлопъ Янъ Оржеховскій перепавъ 211 голосами супротивъ 343, котрый доставъ Страшескій.

23. Ропчицъ-Мѣлецъ-Тарноберегъ — кс. Людвигъ Ручка.

24. Рымбъ-Кольбушова — гр. Здиславъ Тишковскій.

25. Тарновъ-Пильно-Домброва — кс. Адамъ Копицки́скій.

26. Лавицъ-Насѣко — Фердинандъ Гомпешъ.

27. Ясло-Горлицъ-Коросно — Адамъ Сѣчинскій. На руского священника о. Гнатика ушло въ Горлицяхъ 34, въ Короснѣ 27 голосовъ.

Изъ Выжницъ на Буковинѣ одержали мы телеграмму:

Д-ръ Волянъ выбранный односторонне послѣмъ. Одушевленіе величезное. Народъ носитъ своего посла-Русина на рукахъ.

До результатовъ выборовъ подамо нѣмъ кѣмъ предметныхъ замѣтокъ.

На попередню каденцію рады державной вышло изъ выборовъ въ 1885 році пять послѣдъ: чотыри підпѣрты правительствомъ и Виросомъ митрополитомъ (о. Свигалевичъ, о. Мандичевскій, Охримовичъ та о. Озаркевичъ) и одинъ

перезоросанный соборнымъ головнымъ комитетомъ русскимъ (соев. Ковальскій). Могло бы тогда выйти и болѣе кандидатѣвъ соборного руского комитета, коли-бъ не партійна нестерпимость людей старой партіи въ комитетъ и не арада людей той-же партіи въ округахъ выборахъ. Рѣчь была майже певна, что коли-бъ на округъ Самборъ-Старемѣсто-Турна-Рудинъ бѣвъ поставленъ въ 1885 році соев. Бережницкій, бѣвъ бы перейшовъ, але стара партія, идучи за высказаннымъ прилидно установленіемъ д-ра Ив. Добрянского осликомъ: „Волиа Антоновича унасти, якъ Бережницкій перейтъ“ — переперла на той округъ д-ра Антоновича — и бѣвъ перепавъ. Такожъ рѣчь звѣстна, що люди старой партіи въ округѣ Калущь-Долина-Бобрка зрадили тогда кандидата соборного комитета выборного, п. Романчука, говоривши голосно, безъ жеманъ: „Колы не поставлено Кулачковского, то най же не буде и Романчукъ!“ А тимчасомъ народонѣвъ въ округѣ Жовтѣвъ-Рава-Сональ солидарно изъ „старыхъ“ перезоросавъ выборъ соев. Ковальского противъ пок. Децикевича. [За те опбѣли бѣдичавъ соев. Ковальскій народонѣвъ тимъ, що, де то-бъ мѣвъ, шкочивъ имъ, а навѣтъ изъ одной промовы въ радѣ державной противъ нѣтъ прямо выстунивъ.] Вагаля-жъ Русинамъ при выборахъ въ 1885 році дуже пошкочило и то, що якъ-равъ въ часѣ акція выборовъ три члѣны соборного комитета выборного изъ партіи „старыхъ“ пошкочило до Петербурга на торжество устроеное славянскимъ благотворительнымъ комитетомъ.

Результатъ выборовъ въ році 1885, а радше причины такого результату дуже прикро дѣткнули всѣхъ Русинѣвъ-народонѣвъ и заради по тѣхъ выборахъ узнали народонѣвъ конечиѣвъ перевести свою власну організацію въ краю — и оснували политичне товариство „Народну Радъ“.

Выборы до сойма въ 1889 році перезовали Русинъ, правда, що соборнымъ комитетомъ, але и се правда, що той комитетъ „старый“ бѣвъ розвали, и только усильнымъ заходомъ посла Романчука удало ся его зновъ и-косъ скляти. Только-жъ вже тогда можна було вѣрѣвати, что ще одною пробѣ соборный комитетъ не выдержитъ... Одъ часу выборовъ до сойма цѣле Володиславъ „старыхъ“, надъ котрыма взяли верхъ „обединителей“, стремѣло лише до того, чтобы всю работу Русинѣвъ галицкихъ руйнувати, всѣхъ и всѣхъ дискредитувати.

Посолъ Романчукъ и его одномышленники сповняли супротивъ своего народу патриотичне дѣло, коли постановили спасати ситуацию прилюднымъ проголошеніемъ національной и политичной программы Русинѣвъ галицкихъ, на котру згодились и князь черны русковъ. „Обединители“ заради вызовѣли войну народонѣвъ. Посолъ Антоновичъ заявлявъ въ соймѣ, что за нимъ миллионы, а прасѣ „обединителей“, воюющей выдумками и клеветами, удало ся збалансирати дробну частину Русинѣвъ — але-жъ не миллионы! Що миллионы стоять не за посломъ Антоновичемъ та его приятелями политичными, — се показали вчерашній выборы. Досѣвъ переглянути цѣры голосовъ, якъ падали на кандидатѣвъ „Русской Радѣ“, а на кандидатѣвъ головного комитета руского, — хочъ народонѣвъ аи не выкликали галабурдъ на выборахъ, аи не розкидали нафлетѣвъ на кандидатѣвъ „Русской Радѣ“.

Изъ выборовъ вышло сѣмъ послѣдъ рускихъ, а могло было выйти и болѣе, коли-бъ „обединители“ не бѣли псували (и пр. въ Рогатинѣ, въ Тернопольщинѣ, въ Золотѣвщинѣ). Изъ нѣмъ тѣхъ сѣмъ послѣдъ вышло пять кандидатѣвъ головного комитета руского (Романчукъ, Телишевскій, Барви́ньскій, Подляшескій и Мандичевскій), а два изъ по-за круга кандидатѣвъ комитета (Охримовичъ и Брилинскій). Про ново-выбранныхъ давныхъ послѣдъ Охримовича и Мандичевского говорити не потребуемо, — они вже засѣдали въ радѣ державной, — замѣтимо лише, что изъ сойма належали они оба до тѣхъ, что по згодошеню программы остали ся въ клубѣ пѣдъ проводомъ посла Романчука. Що-до посла Брилинского, то бѣвъ, хотъ вышѣмъ не ико кандидатъ изъ рамѣни головного комитета, аложивъ заявленіе, что програму народну узнавъ за свою а на случай wyboru бѣвъ ити солидарно изъ прочими послами. Велику надѣю покладавъ Русъ галичка на своихъ любимѣвъ, выпробованныхъ уже въ парламентаризмѣ патриотѣвъ — послѣдъ соймовыхъ Романчука та Телишевского, — и на послѣдъ Барви́ньского та Подляшеского, котры въ-перве вступаютъ на арену парламентаріу.

Послы рускыи заявляють въ радѣ державной клубъ рускый, до котрого певне вступитъ такожъ посолъ д-ръ Волянъ изъ Буковины. Такимъ чиномъ клубъ рускый, пѣсла вчерашнего результату выборовъ, числитъ бѣде 8 члѣновъ. Клубъ стояти бѣде на програмѣ выголошеній послѣмъ Романчукомъ въ соймѣ, а что головный рускый комитетъ выборный — якъ то мы вже разъ при нагодѣ зазначили, — перезовѣвъ акцію выбору безъ угоды изъ польскимъ ко-

митетомъ центральнымъ, то послы нашъ вѣдуть до рады державной яко независимый заступники руского народу и краю — а поступаючи по мысли бѣдовъ головного руского комитета выборного, въ котрой начеркиене становище и програма дѣльности есентуальныхъ послѣдъ въ радѣ державной, — принесутъ честь рускому народу и краеву и принавати ся до поправки сумной долѣ своего народу и краю!

Изъ тѣмъ бажаніемъ мы сердечно вѣтаемо нашихъ вчера выбранныхъ послѣдъ!

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Вчера бѣбула ся перша болѣша борба выборовъ въ Галичинѣ, Чехахъ, долѣшней Австріи, Зальцбургѣ, на Буковинѣ и Моравѣ изъ округѣвъ сельскихъ, а бѣдѣвъ изъ мѣскихъ округѣвъ изъ горѣшней Австріи и Триестѣ. Який результатъ принесли вчерашній выборы, годѣ знати, бо за-дѣли перерывъ на телеграфѣ не насѣдѣли нѣмъ нѣмъ вѣсти изъ Заходу. Здаѣсь однакожъ, что въ вышкѣ можѣ Чехъ не настали нѣмъ великій змѣны. Можна такожъ приушкати, что либералы въ долѣшней Австріи стратили що найменше чотыри мандаты изъ корасты клерикальнѣвъ и антисемитѣвъ. Кампанія выборава закончиѣвъ ся доперва дня 21 марта и тогда ажъ бѣде можна на певно знати, якъ стоять кабинетъ гр. Таффего и на яку болѣесть парламентаріу бѣде бѣмъ члѣны Завтра мають бѣбути ся выборы изъ округѣвъ сельскихъ: въ Краинѣ и на Шлеску; дня 4 марта: изъ округѣвъ мѣскихъ въ Галичинѣ, Чехахъ, Зальцбургѣ, на Моравѣ и Буковинѣ, и изъ округѣвъ сельскихъ въ Истрии и Горницѣ; 5 марта: изъ округѣвъ сельскихъ въ Стырии и Каринтиѣ, въ округѣвъ мѣскихъ въ долѣшней Австріи, Краинѣ и Шлеску, изъ палаты торговельныхъ въ горѣшней Австріи и на Моравѣ; 6 марта: палаты торговельный въ Галичинѣ, на Буковинѣ, изъ Чехахъ Шлеску и Краинѣ, округъ мѣскъ въ Истрии и Горницѣ и велика послѣдѣвъ изъ Зальцбургѣ и на Моравѣ; 7 марта: округъ сельскъ въ Тироли и Форарльберѣ, округъ мѣскъ въ Каринтиѣ, болѣша послѣдѣвъ изъ Чехахъ, горѣшней Австріи, Краинѣ, Буковинѣ и на Шлеску; 8 марта: палаты торговельный въ Истрии и Горницѣ, Триестѣ; 9 марта: болѣша послѣдѣвъ въ Галичинѣ, Истрии и Горницѣ, округъ мѣскъ въ Стырии, Тироли и Форарльберѣ, палаты торговельный въ долѣшней Австріи и Каринтиѣ; 10 марта: палаты торговельный въ Тироли и Форарльберѣ, болѣша послѣдѣвъ въ долѣшней Австріи и Каринтиѣ; 11 марта: палаты торговельный въ Стырии, болѣша послѣдѣвъ въ Тироли; 12 марта болѣша послѣдѣвъ въ Стырии и палаты торговельный въ Триестѣ. Въ дѣньхъ 16, 18, 19 и 21 марта принадають выборы въ Далмаціи изъ громадъ сельскихъ, мѣскихъ, изъ палаты торговельныхъ и изъ курій найвысше оподаткованныхъ.

Позаякъ пѣдъ конецъ марта принадають латинскій Великодній святъ, то рѣчь очевидна, что рада державная не бѣде болѣе скляна ажъ дѣсь изъ початкомъ або въ серединѣ цѣвѣвъ.

Изъ Відня доносятъ, что Шмерлингъ має изъ причинъ недуги дѣстѣти уральскъ на цѣле лѣто. Въ добре poinformованныхъ кругахъ говорятъ, что Шмерлингъ, котрый теперъ скочивъ 86 лѣтъ, а недавно тому бѣвъ раже-ный легкимъ параличомъ, ледяи чѣмъ верне на свое давне становище президента найвысшего трибуналу. Министерство дѣлъ внутрѣшнихъ поробило вже одновѣдній приготавленіи до тѣмъ змѣны.

Изъ весною має приѣхати до Петербурга ескадра французскія и загално говорить, что она бѣде дуже численна. Ескадра Средне-го моря дѣстѣла вже приказъ, чтобы приѣхала до Шербурга, изъ-дѣки изъ пѣвнѣшней ескадрѣ поѣде на море Балтійске. Ескадра, приѣхавши до Кронштадта, оставитъ тамъ всю свою амуницію и поѣде моремъ каналомъ до Петербурга. Приѣздъ французской ескадры бѣде новымъ доказомъ тѣснои звязи Франціи изъ Россією.

Изъ Петербурга доносятъ, что министерство дѣлъ внутрѣшнихъ прибирало вже подрѣбній дѣлы о заграничныхъ колоніистахъ проживающихъ въ губерніяхъ кievскѣй, одесской и харьковской. Дѣлы тѣ, по бѣдѣвѣдѣвъ угрупуваню и точнѣмъ обробленю, мають послужити министерству дѣлъ внутрѣшнихъ до уложенія новыхъ приписѣвъ о колоніизаціи чужесторонцевъ въ російскій державѣ. Зачувати такожъ, что правительство російское постановило обмежити колонізацію нѣмцѣвъ въ полуднево-западныхъ провинціяхъ.

Journal de St. Petbg. обговорюючи одностороннимъ Пѣмеччанинъ до Франціи, каже, что послѣдній немилъ подѣвъ парисскій кинули легку тѣнь на француско-нѣмцѣйскій односторонній, однакожъ можна сподѣвати ся, что въ обохъ сто-

Прехилата на „ДЪЛО“ и наемността за писарски платий
у Ламонт.

У Львовя дня 20 лютого (4 марта) 1891.

Тот именно — выборъ въ волѣ на-
роду — подноситъ анатѣе результату по-
завчерашнихъ выборовъ, на сколько въ нихъ
вышли послы-наредовцы. Воля народу, котора
проявила ся тѣмъ, що п. пр. въ Долгий Ро-

до рады державной.

Въ Добромилѣ достигъ о. Войтоныча 22, а Ташковский 188 головоѣвъ. Повѣтъ добромилскій въ томъ округѣ счелъ за нѣгирше, бо въ перемышльскіхъ русскіхъ кандидатахъ досталъ 32, а въ мостискоѣмъ 47 головоѣвъ. Разомъ же ушло на о. Войтоныча 131 головоѣвъ супротивъ 454 головоѣвъ котры достались Антонию Ташковскому.

Зѣ Рогатина а пишуть намъ:

Зъ 36 а р а ж ч и н ы пишуть намъ :

Сякът разомъ *złoty polski* и бумажика „объединительна“ виправили по своему свей танецъ выборовъ. Длатого прому предсталии собѣ, якихъ то героевъ сталецкихъ має народъ рускій въ Збаржичинахъ, коли здужає здобути 83-го голосѣвъ ва свого народного заступника. Нчо нового, що Поляки традиційне поступили собѣ при выборахъ, — цѣкавіша буде рѣчи дождати ся, якъ нашъ „объединитель“ господаруваи. На щастье, у насъ „объединитель“ не богато: только одна пара, и то шварги. Але и та пара зробила наизъ прияди дуже много. Крѣмъ того, що 3 голоса упало на о. Коблянського, „объединитель“ вымше 20 голосѣвъ нагнали тр. Пилипъському. О. Валинскій, ако прыворитѣишъ, побыває сѣ день и нѣчь за о. Коблянського, благаєт и закликаєт людей, чтобы стояли при о. Коблянскѣмъ, и не шадить всякого болота, чтобы народного кандидата нѣмъ обвинути. Види-я

Предимата на „ДЪЛО“ въ литер. додаткомъ

на Австрию:	на границу:
на целый рок . . . 18 ар.	на целый рок . . . 24 ар.
на полъ року . . . 9 ар.	на полъ року . . . 12 ар.
на четверъ року . 4 ар. 50 ар.	на четверъ року . . . 6 ар.
на мѣсяць . . . 1 ар. 50 ар.	

у Львові:

на цілій річці	16 ар.	на половині річці	8 ар.
на чверть річці	4 ар.	на шістьці	1 ар. 35 кв.

Редакція, Адміністрація та Експедиція под № 3, 24
ул. Батарія. — Рукописи зберігають ся лише на попереднє
застереження. — Ревізія неопечатаніх відданіх для поштової

Одоговоленя приймають ся по ціні 6 кр. бдз одної
стайки інсектаціонної въ рубл. Набобилане* по 20 кр. а. а.

Поднимите чашахъ съ по 10 гр. бѣль стѣнныя.

стало ся таке, — чого не можна було наді-
яти ся зб'явду на ставаносих сего чолові-
ка. Давь бия гольосъ — думаете, може на
Коблянского? аї! обдаривъ своимъ честнымъ
голосомъ гр. Пиньиского! Союзники его на-
разіи оставили, а бѣтакъ потягнулись за сво-
имъ проводиремъ — а такимъ чинить сеі
„обединитель“ уточивъ народовъ тѣлько цѣлю
щю крови, кѣлько власне потрібно було до-
валятишо нашо побѣди. Не досить того: сеі
„обединитель“ хвалить ся че своимъ посту-
паньемъ, и сказавъ: „Се доказъ мой мудро-
сти!“ Ну, а не скажу, що народъ собі пога-
давъ, але Польня одноголосно осудили такъ
поступованье именемъ одновѣднимъ и взи-
нають они засоронили ся, що за цѣну такоі
безличности осважили побѣду. Другіи „обеди-
нитель“ на стѣлько ратувань свою особу, че
бѣдавъ гольосъ на о. Коблянского, ведучи в
собою ще двоихъ выборцівъ.

Такие лихо окладко ся, некого нѣтъ не надѣясь ся. Будь-то-будь, нарѣдъ въ Збаражчинѣ дѣломъ доказавъ, що есть вѣрный программъ прогословной п. Румачукъ въ сейчасъ и бѣдъ еще не бастуютъ. А що панове, котры повинны то прозрумѣти и справедливо офинити не училися того, — не зывають въ томъ нарѣдъ нашъ!

Зъ Бродбъ пишуть намъ:

Вчера выбрано тутъ на послѣ великой болѣеюстью голосовъ кандидата годовного руского комитету выборного, п. Александра Варвинского, профессора учительской семинарии мужеской въ Двоя, противъ кандидата „Русской Рады“ д-ра Юліана Героковского, урядника въ Инсбрука.

Въ переходенъ выборѣвъ разжибалось агитаторы Геровскаго и такъ были певны по бѣды, що навѣть не допускали, абы на Барявнскаго и въ Брѣдншій унала бодай оди третина голосѣвъ. Треба признати имѣ, що не стояли съ руками заложеними, не щадили выдатковъ иль труду, не перебирала иль средствъ, чтобы лише перенести своего кандидата противъ кандидата народнаго. Та дарма! Теперь чей побѣдилъ наглядно, на явѣмъ слѣбѣмъ стоить оны грунтъ, якъ далеко рождають ся ихъ задумевшій интенціи зъ интенціями нашего люду. Не можуть такожь нарикати на пресію збъ стороны сферъ правительственныхъ, бо выбѣръ одбувавъ ся зовсѣмъ спокѣбно и такъ безсторонно, що богато голосѣвъ, уважившихъ и. пр. на „Оліаня Геровскаго“, „Люліаня Геровскаго“ и т. и. записувано безпѣвнѣнкихъ переносъ д-рова Юліановъ Геровскому, а навѣнники, чтобы не дразнити крикуновъ, сторонниківъ п. Геровскаго, бѣвъ выборѣвъ голосующаго на Барявнскаго вымагають точнаго выголошенія имени и прѣзвища. Такъ само на сали агитували що Геровщину, и т. досытъ явно за Геровскимъ, подпѣвали имени и прѣзвище, — сторонники же Барявнскаго велись дужѣ спокѣбно. По самыхъ выборахъ агитаторы за п. Геровскимъ, акбѣ збѣднѣнники, просто нападали на публичной до розѣвъ людей зовѣмъ не берущихъ инакомъ усту иль выборовъ, уважаючи ихъ за агитаторѣвъ Барявнскаго, и, давши свой „широко русской“ натурѣ волю, вполочились за нимъ слѣдъ въ слѣдъ, обжидючи ихъ при тѣмъ наглубѣшими словами, выбухами найнизшихъ инстинктѣвъ. Не вѣдѣмъ потѣшаючиъ се обьячѣнѣ-бы навѣтъ для тыхъ, що бачили въ тѣмъ икѣисъ свой интересъ.

По выборѣвъ послѣ выборѣвъ Барявнскаго дошли ся разомъ до торговѣвъ п. Адамовича на собѣзну черекуску и тамъ зъ одушевленіемъ одѣбывали народный ямъ. „Ще не вмерла Украина!“ и многодѣтство своему послѣдую Александрѣ Барявнскому.

До відомости Внои. Русинівъ-выборцівъ
и деякихъ интересованыхъ Русинівъ-не-выбор-
цівъ округа судового Глиняны:

Мая слабость заявити прилюдно, що двадцять, яке мені де-хто закинув, не мож признати ся, та що безсторонний чоловік зможе поступуванню підчас цілого анцін борбор певно б найменшого сліду двадцяті не знайшов б. Закидь сей із чистою совістю можу однести до інших, поважявших личности нашего понту. Я інтригував, куд стежка із горохъ. До деморалізаційно роботы, що мала на цілй допроведати до того, шъ цілого нашего округа судового не уидаи ані одиць голосъ на п. Льва Шеховича, а мѣбъ я приложити свои руки. Я служив справѣ народній и підтримувать повагу голонного комітету руского. Симпатію до привязку закон-небудь роботы народнои не рководжу ся, а збраванье солідарности та саубу амбіційны одиць уважаю за рѣчь дуже сумну, за зраду народнои справы!

Остаю въ принадлежащемъ поважѣнствѣ
Викторъ Бзерскій, одинокій зъ главнѣй-
скаго повѣсту судового священникъ-выборецъ
госудувавшій на п. Шеховича.

Зъ Жовкв одержуемо слѣдующе
письмо:

Въ ч. 33 "Дала" подавъ п. Юлианъ Несторовичъ въ Переписку съ сиростованье, что бы въ округъ Жовквѣ-Рава-Сокаль не посла да ради державанъ не кандидатыва, а помѣщене его въ списѣ кандидатѣвъ мало выти въ ошибочного пониманн яго письма да передывающаго комитету жовквѣского. На доказъ, что письмо то не было "ошибочно поинте", наводжу лишь оденъ уступъ въ него: "Удаю ся даятого до Вашего Высоч. съ предложеніемъ принята мене въ число соубѣгающихъ ся кандидатѣвъ" — чинъ, думаю, справа выясна.

Жонква 28 лютого 1891.

Д-ръ Дръмажикъ

Зъ Золочевъ пишуць намъ:

Въ окръгъ Золотичъ-Перемишлянскій выбранъ посломъ староста Плажскій. Въ Золотичахъ голосовало 307 избирателей, а въ тяхъ ушло голосовъ: на Плажска 244, на о. Костецкого 39, на Шеховича 12, — а въ Перемишлянскѣхъ изъ 167 голосовавшихъ на Плажска 104, на Шеховича 40, на о. Костецкого 18. Разомъ ушло голосовъ: на Плажска 348, на о. Костецкого 57, на Шеховича 52, — рѣши розстрѣлилась.

Коли приглянутись результатам голосування в різних округах, то різь представляє ось які: На брагь організації а агітації аб сторони народодовцязь вь округах треба почитати 100 голосовь, упавших на п. Плажека, — а другихь 100 голосовь его треба почитати на провавшиму ся досить сильную агітацію урядую на польскую передь выборами, а дуже сильную при выборах. Взявши се на увагу, то выходит чистый разномь, що кандидат польского центрального комітету не буть бы вь сьмь округах перейшовь, а кандидат-народовець буть бы выйшовь певно, коли-бь не агітації „обединителъв*... Та дарма!

Въ Перемышляницѣнъ п. Товарницкѣй
зрѣвалъ ся кандидатура, то назадъ ъдѣляю-
вавъ, а въ остальныхъ трехъ дняхъ подпиралъ
уже кандидатуру Плажека.

Положеніе и програма буковинських Русинівъ

[Рефератъ послѣ проф. Пизуляка Бротеля на го-
лавныхъ сборахъ „Руской Рады“ въ Черновцахъ
дня 2 н. ст. лютого 1891 г.]

Мы Русьны становимо великій, окремый, самостійний нарѣдъ 20 миліонѣвъ душъ. Зъ усѣхъ славянскихъ народѣвъ лишь одѣвъ Москаль члсенийтѣй бѣдъ насъ, бо Польша н. пр. числять лише 12 миліонѣвъ, Чехи зъ Словаками лишь 8 мил., Сербы зъ Хорватами лише 7 мил., а другіхъ чѣе менше.

После отсуха данимих гадаєх быхто, що Русины занимають такожо своему числу одповідне становищиє в Европі або хоть в державахъ, у котрыхъ живють. На жалѣ, не такъ оно єсть. Протывно, числомъ далеко меншиє племена славянскы, и пр. поляны, чехи, сербы, болгары грають сегодня далеко завиднѣвшу и поважнѣвшу ролю, нѣжъ мы, такъ численны Русины. Чому-жъ оно такъ? хто виненъ тому? — считаетъ каждый мысленный чоловікъ. Лежать причина нашего сумного положеня, въ порываніи въ другими народами, въ насъ самихъ, чи завинили его инши бѣды насъ независимы обставины? Такой питання рѣшати история, а история наша вповѣдає каждому, хто амѣе и хоче читати, що Русины становили въ XIII вѣцѣ могучу державу въ Европѣ, она мали своихъ можныхъ князевъ, ба и корольевъ. При концѣ XIII-го столѣтя мали собі король західныхъ державъ за честь по свячати ся въ рускыи корольевъ Данилюгъ, бо король Данило володѣвъ тогды може найбільше могучою державою въ Европѣ, ба. ще це заживѣшиє, Русины стояли тогды въ культурнѣмъ взглядѣ що-найближше на рѣвни въ народами західной Европы. Декотры мѣста, якъ и пр. Київъ, числили по нѣкѣ міліони

дності. Торговля и промысл процветали безъ жадныхъ чужихъ посредниковъ, — коротко сказавши: хорошо, здорово, весело жите розвивало ся у вихідной Европѣ, жатье, можна бы навѣть сказати, на подставѣ равноправности, бо безъ тираниѣ и рабствѣ. Такъ що-жъ! ударивъ ненадѣйный морозъ на молодѣй, несняныя розовѣ цвѣтъ руского народу! Беззаслужно Татарѣ напалтала неначе саранча на русей край и руйнувала ще не вкоренену державу руску, а щѣ Татарѣ ашигитѣ не встѣгла, то добичили добрый брати сусѣды Поляки та Москальѣ. Оттакъ отогнуть и сегодня ще 18 миліонѣвъ Русинѣвъ подѣ страшнымъ арміѣвъ московскимъ, а три миліоны руского народу, щѣ принази до Австрій, живутъ справдѣ подѣ далеко свободѣйшимъ у-ставами державинимъ, та сѣделю ся зновѣ ниче лихо и не допустило крайню зломудреую народовѣ выдигнути ся зѣ долготѣльного у-мудку, бо, щѣ прокладавъ въ Австрій 1860 р. конституцію и хотѣ высказавъ нашъ Найяснѣйшій монархъ свою цѣсарску волю и ширѣ бажавѣ, щѣбы всѣ подданѣй народы, кождѣй по своєму розвивавъ ся, то примѣрювали цѣ сарску волю на весь свѣтъ найльшого монарха зѣ-разу Нѣмцѣ, а въ послѣднѣмъ десяти-лѣть дѣтъ брати Чехи та Поляки до Русинѣвъ такъ, щѣ воля цѣсарска дѣстала насѣ Русинѣвъ лишь на наперѣ, а по правдѣ остави мы мимѣ конституцію унослѣдженныи на кождѣмъ перодѣ. Въ Галичинѣ ашигитѣ ся ставѣ о столь-ко, щѣ переимено школы нѣмцѣѣй и цѣлу нѣмцѣу управу краюу на польскѣ, а на Буковинѣ оставили и на далѣ Нѣмцѣ, а за польско-чешскѣмъ еры Волохѣ пануючыи, Русины-жѣ платати и далѣ податокѣвъ грѣбми и кровью,

никъ платили, а въ замѣну того якъ доси не
дали нічого, такъ нічого й теперь не мають.

[illegible]

Найголовнішийша підстава справедливості
кожного кожного народу була, а в останні
веків вчій просвіта, з першими посеред-
ником людської просвіти в народна школа.
Який же стан народних шкіл у нас в я-
кій наслідки в той школи показалися до те-
пер для нашого народу?

Правду сказавши, на Буковині мая вже майже кожде руске село свою школу. Та ще з того, коли наш народъ про то ще такіх страшне темный и невѣжій, що бнз свого найдорожшого, найціннѣшого прятеля, се-бѣ то школу за ворога тримав. Зъ-першу старався селянинъ чимъ-мога дитину бѣз школы унѣличити, а не вѣдати ся, то не похвалити, бѣз описла дитину въ тѣмъ, щобы она ийже-хосенъ зъ той школы на будучибѣть-вышла. Але поинмо тыхъ перенозъ, що самі родичѣ дѣтямъ ставляють, выучусь рѣвно сегодня дитина много хосениного у школы: читати, писати и рахувати. Та що зъ того? Ледяи школича дитина школу, такъ заравъ заставляи ен тато та й мама до всяког нишю роботу, лишь не до книжки. Кобы хотѣ въ недѣлю та въ свято, то вже бы великій хосенъ зъ того бувъ, але-жъ бо школы вѣхто не настави дома на то, або дитина часами зьяла книжку до рукъ, а дитина, звычайно якъ дѣти, бѣди-оно розумѣе, на що читане та писане йдѣ-колись прийдѣти ся! Тому не мине 1-3 роки, а дѣти забули й имя свое пописати. Отакъ мучити ся пусто народный учитель и дѣти отакъ идуть пусто й грошѣ на найдорожшій скорбѣ людскій — на школы народный. Черезъ страшну темноту и невѣжество нашего народа пришло до того, що народый школы працюють по 20, 30, 40 и бѣльше роківъ безъ жадного успѣху. Ледяи чѣ де подибаете вистѣхъ одного человека, пробы у вѣльных дѣтскыжу, або газету, або хотѣ молитвенникъ до рукъ узяти. А не маючи у вѣльных дѣтчаномъ пожиточнымъ займнитися и забавити ся, иде темный народъ до воршты и лишае тамъ и той разумъ, и то мізерне кровавымъ потомъ зароблене майно, що має.

Оттакъ мѣе ся зъ народными школами у Русинѣвъ на Буковинѣ. Своего часу появились се буда у нашихъ народѣ охота до чытальне. Мы тыжины ся тымъ проявомъ въ нѣдѣ, що може чытальнѣ стануть тою дуже пожеданю поборою народныхъ школъ, бо въ чытальняхъ могли бы й дѣти, що убѣщали школу, въ чытаню дахъ управляти ся та й старѣ неоди розумне слово тамъ почути. Та дарма! затерѣли вашъ чытальнѣ! — бо народъ за темны, щобы самъ бувъ въ станѣ понести успѣшно напередъ роичате дѣло, а свѣтлыхъ прихильниковъ на себѣ майже нема, аа то ворогѣвъ доброго дѣла у кождѣмъ кутку пово. Зъ сего вышло, що народъ самъ собою, безъ численнихъ и цырныхъ просвѣщеныхъ провѣдывае, помимо конституции, бѣбды выражувати ся не годенъ.

Хто-жъ мая бути провѣдникомъ того на-
шого несчастнаго русскаго народа, вашего тем-
ного хлѣброба та мѣлчанна? Нѣхто вишій,
якъ ти освѣченъ люде, що вишшли зъ пѣдъ
рускою стрѣли. А зважаша, що на Буковинѣ
мало хороше число середнихъ шкѣлъ, и то
не бѣзъ сегодня, до которыхъ бѣзъ 15 лѣтъ на-
вѣсть університетъ прилучено; зважаша даль-
ше, що до тыхъ шкѣлъ рѣкъ рѣчно ходять
много русскыхъ сыновъ, — думашъ бы хто, що
Русь буковинскаа тѣшитъ ся сегодня гарнымъ
исключомъ вытѣшеніемъ рускомъ. Такъ оно по-
нявно бы и бути, але, на прегорбѣи жалѣ-
нѣи противно ся мая, и не двога, коли по-
думаешъ, що всѣ тоті школы самы нѣмецкія
або польскія, а рускомъ середнихъ школы нема
на цѣлой Буковинѣ ані одамъ, мимо того, що
Русыня на Буковинѣ вѣчисленѣйша народ-
ность!

Датина руска вже въ народныхъ пискахъ школахъ по-части зѣмченна або зволючена, заходить до часто нѣмецкихъ або волюскахъ середныхъ шкѣль и нѣмчать ся и волючати ся, доки ихъ полюбичить новѣшты, а тѣмъ легше, бо у большій части середныхъ шкѣль рускои мовы нѣмає не вчать, а тамъ, де не вчать, выкладали до недавна а по части выкладають и теперь руску мову неприхильника нашего языка. А не маючи надъ собою що-до руского жадного надзору, бо нѣ директоры нѣ инспекторы ея цѣрля не розумѣють, го можуть свободно учить рускои мовы, яко имъ ся хоче. Тому, коли й яка щѣ не зѣмчѣна або не зволючена руска датина записана на науку рускои мовы, то ажъ тамъ она вже новѣшты пропада до руского народу, бо неключила а по части щѣ и теперь кончать рускѣ дѣти середній школы — Москалями! Боли-жъ звязкии отей крайно неододродий обстанови що-до рускои мовы въ середныхъ школахъ на Буковинѣ, го не здивує насъ и школо, що интелектуально шаро-руску на Буковинѣ полчища можна на вальцяхъ: она складаетъ ся зъ тѣхъ одиниць твердого характеру, що не дали ся нѣ зѣмчати, дѣя зволючати, нѣ змовоучити. Оттакѣ дѣя ся зъ Русинами у середныхъ школахъ на Буковинѣ!

На червоноцкім університэце зноў выкладае ся навука таксама по німечцы; літвін-геоляогі, будучым православным святшчынам, падаяць навуку па валоскі, а не рускаму. Таму не змяняць тэперашніх свавольні на рускіх парохіях назвы рускаго "отчашу" прывесці, не рускі высловідата, а рускіх прарывады нема вже і што гавораці. Рускіх прыймаюць за тэперашняго мітрополіта

хаба про людеке око не одному до семінарія, та й тиньк кількимь приймденымь заборонено учини си рускои мови и вь рускїй товариства заходити! За теперїшого православного митрополита букваньского зволожено духовенство зовсѣмь: приїждо до того, що люде православни переходять на унию, бо священники в Волохѣх не розумѣють.

(Дальше буде.)

Населеніе Австріи.

Центральна комісія статистична опові-
стила сини днями тимчасовий результат
спису населення з 31 грудня 1890 р. у важ-
ливіших позиціях:

Паселенці Австрії виносять загальної майже 24 мільйонів (23,835,261), а в р. 1890 виносило 22,144 244. Приріст отже в по-свідомстві десятиліттю виносів 1,691.017 або 7%. Число мешканців виносів понад 5 мільйонів в 3-3 мільйонах домог мешканців. Наше подвійне числа вказують, як зложили ся на сей результат поодинокі краї коронні.

Край коронный	Населеніе		Прироста въ числахъ	въ проц.
	1880 г.	1890 г.		
Австрія долишня	2,330,621	2,651,630	320,909	13.8
въ томъ Вѣдень	1,112,025	1,355,230	243,205	21.9
Австрія горышня	759,620	783,576	23,956	3.2
Сольногородъ	163,570	173,872	10,302	6.3
Стирія	1,213,597	1,281,023	67,426	5.6
Карпатья	348,730	360,443	11,713	3.4
Краяна	481,243	498,396	17,147	3.6
Триестъ въ округѣ	144,844	157,648	12,804	8.8
Горция и Градиска	211,084	219,996	8,912	4.2
Истрия	292,006	318,209	26,203	9.0
Тироль	805,176	812,704	7,528	0.9
Феррарьбергъ	107,373	116,216	8,843	8.2
Чехія	5,560,819	5,537,563	276,754	5.0
Моравы	2,153,407	2,272,866	119,449	5.5
Шлесскъ	565,475	602,117	36,642	6.5
Галичина	5,958,907	6,578,364	619,457	10.4
Буковина	571,671	646,607	74,936	13.1
Дальмація	476,101	524,107	48,006	10.1
Всего	22,144,244	23,835,331	1,691,017	7.6

Обчисленіе домоѣвъ и мѣшканъ, сими разомъ точнѣйше и подробнѣйше анкетъ передъ тѣмъ пераведено, дало такій результатъ:

Край коронный	Число	
	домоѣвъ	мѣшканъ
Австрія долишня	210,373	569,062
въ томъ Вѣдень	29,395	289,206
Австрія горышня	115,745	176,552
Сольногородъ	26,767	36,269
Стирія	193,369	257,096
Карпатья	40,701	70,519
Краяна	83,894	100,667
Триестъ въ округѣ	8,277	62,030
Горция и Градиска	36,695	42,883
Истрия	56,388	82,301
Тироль	129,811	174,563
Феррарьбергъ	23,762	24,907
Чехія	727,352	1,286,266
Моравы	325,337	501,904
Шлесскъ	71,604	135,375
Галичина	1,029,368	1,311,630
Буковина	127,884	145,526
Дальмація	115,368	93,878
Всего	3,331,560	5,020,528

— *Journal of the American Medical Association*, 1967, 201: 1001-1002.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Выборы въ долѣшней Австріи и въ Чехяхъ вывалили надъ всѣмъ снодѣваніе тѣхъ партій, котры въ сихъ краяхъ доси верховодили. Въ долѣшней Австріи дознали нѣмцы либералы повсемъ пораженіе, а выйшли майже самыя такія послы, противъ котрыхъ либералы доси наибольшее воювали. Выбрано антигемство: Деда, Фіракранца, Гаригафта (зъ партіи Штайнхендера), Мута, Ріглера, Польцгофера и Троля; клерникала Обердорфера и одного нѣмецкаго націонала. Такомъ пораженіи либералы нѣкогда не снодѣвали ся. Коли развѣзано раду державну и выдано одову правительству, завѣщающу всѣ умѣренныя элементы до участія въ новыхъ выборахъ, буля либералы певны, що правительство буде ихъ подѣлывати; тымчасомъ они перечеисали ся. Пораженіе ся есть для нихъ ще тымъ больше доймающа, що они могли ще наисильнѣе въ округахъ сѣльскихъ числится на побѣду. Кладъ-же теперъ они ще и въ мѣстахъ перепадуть або выборють лишь мале число мандатовъ, то партія ихъ ослабѣе значно и о такой оппозиціи до правительства, якъ давнѣйше, не буде могло вже бути и бесѣды. За то прибуде правительству нова оппозиціи въ молодочехсахъ. Партія молодоческа побѣдила свѣтъ на цѣлой линіи. Въ округахъ сѣльскихъ мали Чехи доси 17 мандатовъ, въ котрыхъ въ послѣдній радѣ державной мали молодочехи всего лишь 6 мандатовъ, а старо-Чехи 11. Теперъ же здобудли молодочехи всѣхъ 17 мандатовъ, а старо-Чехи анѣ одного. Быть то такъ великия побѣда, що нинѣ можна вже ид певно сказати, що старо-ческа партія перестала иستیувати. Показало ся, що правительство мусить таки числится си въ молодочехами и що не може переводити чехско-нѣмецкою угоды, не выслукавши и молодоческою партіи. Розумѣте ся, що въ молодочехсахъ

[illegible]

Результаты сегодняшних выборов в других краях есть такие: На Моравы вправо 7 старо-Чехов, одного молодого Чеха и 3 Нациста либералов; на Шлеску двоих либералов и Поляка кс. Святого; в Крайе гр. Гогенварта и 4 Словацких; в Зальцбурге 2 клерикалов; на Буковину д-ра Воляна и двоих Румынов, Гормузакого и Душула.

Въ угорской палате послѣдъ предложилъ министру крѣпостной обороны Ферварди законъ уважающій правительство заявить въ новѣй угорской сѣбѣ 35.000 карабинѣвъ респектированныхъ для дополненія резервного запаса угорской обороны крѣпост. Рѣшѣнъ доставы назначенъ изъ частъ бѣдъ 1-го января 1892 до конца 1893 г.

Показуєсь тепер, що послѣдня гостиня цѣсаревон Фридриховон въ Парижі, а прѣвѣдъ Булянжера до Брукселя, не була такъ зовсѣмъ безъ нѣякои звязи звъ собою. Булянижисти и бонапартисти думали, що при помочи Дерульєда, Ротшорста и другихъ кракунбвѣ удасть ся имъ выкликати въ Парижі якусь демонстрацію протинъ цѣсаревон Фридриховон и зробити якійсь заколотъ, одъхачъ которого Буляниже буде мѣгъ легко перѣбрати ся черезъ границу и дѣбати ся до Парижа. Планъ сей не удавъ ся лишъ дѣлятого, що Парижане були на стѣлько розважай, що не дались наклонити до нѣякихъ демонстрацій. Булянижисти розсѣвають теперъ вѣсть, що Буляниже лишъ дѣлятого прѣвѣхавъ до Брукселя, щобъ тамъ помирити ся зъ своєю жєною. Тимчасомъ показуєсь, що дама, котра прѣвѣхала до него въ Парижа, то не єго законна жьнка, лишъ панѣ Воименъ, котра недавно тому вѣдала пѣдъ чужимъ имєнемъ до Парижа въ якійсь справѣ спадковѣй, а теперъ прѣвѣхала до Брукселя и тамъ лєжить недужа. Правительство бельгійске очевидно не радѣ зъ того, що Буляниже загостивъ до Брукселя, бо бруксєльська газета Patriote, стояча въ близькихъ зносинахъ зъ правительственными кругами, уважала за бѣдѣвѣдне дати Булянижерѣ и Ротшорстѣ милє остерєженє, щобѣ они судили зовсѣмъ тихо и не нарушували въ нѣякій способѣ бельгійскої гостинности.

Въ понедѣлюкъ розпочалися на ново засѣданні италіянського парламенту пріємніи участі послѣвъ и быткомъ набитиъ галеріяхъ. Въ ложъ дипломатівъ явивъ ся такожъ нѣмецкій посолъ гр. Сольмсъ. Віце-президентъ палаты повѣдомивъ послѣвъ, що президентъ подавъ ся до дімісіи. Обидва промавляли Рудіні и Цамардѣвъ и другі пронодиръ за тымъ, щоби палата не приймала тои дімісіи. Однакъ настала мала суперечка межи Цамардѣмъ и Рудінімъ, въ котрій президентъ міністрівъ заявивъ, що кабінетъ не єсть ліберальнымъ. Наконєцъ ухвалила палата не прийняти дімісіи свого президента.

Міністер фінансів дає обіцянку пояснене фінансове, в яких він заявив, що прийняв одні свого попередника 9 мільйонів очікувань і пропонує проєкт дальших очікувань в сумі 36 мільйонів, з яких 108 мільйонів ліри припадає на бюджет міністерства війни а 65 мільйонів на бюджет морської армії. Внаслідок тих очікувань необхідно зменшити попередній міністерству фінансів на 385 мільйонів ліри перевищити в надмірному 7 мільйонів, котра разом з 3-мільйонними доходами одні напереді емісійних повинна покрити слідуючий дефіцит 10 мільйонів в рубль оплати консумпційних і зарплатних податків. Для зняття боргу держави пропонує міністер реформу митної, що принесе 2 мільйонів, зменшення пенсій урядовців, що принесе 2 до 4 мільйонів і внаслідок реорганізації патримоніальних каси залізничної. Міністер заповідає, що новіше в енергично до господаря державно в напрямі реформи однієї тарифної, залізничної і парової планової; далі буде старатися в заключити користної угоди торговельної, реорганізує курс грошей і буде старатися в розширити інституції кредиторів рільництва. Кол

онбеля Имбріані заявив, що листу цивільну короля обнижено, приналя палата єю вість гримками оплесками. Пос. Люцієвсь поставив інтерпелляцію в справі міжнародних відносин Італії а особливо в відношенні до союзних держав. Ді Сань Джуліані поставив інтерпелляцію в справі експедиції російської до Абессінії.

Понеділкові засідання італійської палати посідов мало для нового кабінету не мало значення. Кабінет Рудіні хотів спробувати, на скільки він має симпатії в палаті і на яку більшість може числитися. Коли президент палати подав ся до димісії, постановив був кабінет обставати за ним сподівачевсь, що при сій надії покаже ся, хто його буде підпирати. Тимчасом се не удало ся вповні. Президента палати Біанкеріо люблять загально всі і для того палата майже одностайно ухвалила не прияти його димісії. За внесенням правительства голосувала отже і опозиція і для того годь було розбита хто прихильник а хто противник нового кабінету. Все-ж таки перше виступлення нового кабінету почитало ся, бо виступлення Цанарделіо против міністра справедливости позбавило безсутьтє.

Король Милань постановив — якь зачути — прийняти до Відраду на торжественно оголошені Сербії королівством, котре припадає на 7 марта. Король хоче того дня представити ся своєму синуви яко верховний командант сербської армії і яко перший його підданий. Вість о приймді Милана до Відраду викликала там в політичних кругах велике занепокоєння. Особливо в кругах радикальних бдознавсь голоси, що король прийде лише для того, щоб интригувати против правительства. Вь окруженні реґентів ановт доказують, що приймді Милана виставить на місяці, тымь більше, що радикальний кабінет єсть вже зложений і для того нема ніякого причини побоювати ся, щоб він палывав на утворення міністерства. Противно, в тых кругах доказують, що король Милань скористає зь нагоди і зайняти свою діяльність якь реґентом так і истинному вь Сербії порядку рвчей. Выходить то вже зь того, що Милань хоче яко найстарший раніою генерал сербській на чолі корпусу офіцерского зложити молодому королю ітратуляцію.

Скупщина ухвалила на тайнімь засіданні, видати пос. Стоянновича судови. Стояннович — якь звістно — видав був одвою, визнаючи Сербію, чтобы они прокламували ренубліку и бдали правительство вь руки конституанты. Стояннович буде тепер арештований.

Президент сенату румунского, Флореску порозумівшись зь Катарджом в Вернескомь взяв ся на утворення нового кабінету і мабуть вже нині предложити королеві листу нових міністрів.

Румунська часопись Лирта доносить, що цесарь Франц Йосеф и цесарь Вільгельмь прийдуть на 25-літній ювілей 22 мая до Букарешту. Вь королевській палаті роблять вже приготовления на приймтє свих високих гостей. Вість ся потребує однаковж подтверждення, але коли-б она дійсно була правдою, то був би то доказ, що гостинна ся мала бы певно далеко більше значення якь лише саме заявленє дворсков куртоазіи.

Рух вь руских товариствах.

Дня 1 в. ст. лютого відбуло ся вь Калущі повторне відкритє читальні „Ганна Зоря“. По вечірній зійшли ся мешане якь також багато солдат та мѣщан вь поближньому мѣстечка Войничова вь домі Ви. п. бурмістра Мелитона Теницького. Явлено ся також досить антелісцій, а мѣж ними оо. Свѣтискій вь Вѣстовіи, Козак вь Пѣдбѣржѣ та Вахляниці, сотрудики вь Калущі, котрі однакь, на жалє, не вписали ся до читальні.

Саме торжество відкритє о. декана Губчак довгою краснорѣчивою промовою, закрѣплюючи присутніх, чтобы висували ся вь члені читальні, висуваючи на хосені, якій приносить членамь читальні. По прочитанні статутів а по полоненні акть убѣдженіемь богословомь п. Шастинимь Песцоровскимь, почали ся вивси до читальні. Членів вписало ся 74, складаючи татуюмь вписового и владен 60 зр. 11 кр.

Потѣмь наступили вибори видѣлу. Головою вибрано о. декана Иги. Губчака, заступникомь головою п. М. Теницького, касіеромь п. Мих. Рубчака, бібліотечаремь п. Якова Вантолика, секретаремь п. Петра Курвця, а заступниками видѣлових п. Филипа Гутиновича и Мих. Иваняцкого. Позанє вь статутѣ стоить, що видѣл має рѣшати: а) предлачувати часопись? — то п. Михайло Губчак поставив яко директиву для видѣлу, виходячи зь становища народного, предлачувати чистогардий часопись та вписати читальню за члена до народного товариства „Пресвітѣ“. П. Ярослав Корытовскій підніс засудити о. декана Губчака и подякувати ему за труды та заходы коло добра читальні, а заравномь піднісє многогѣство вь честь князя нашої церкви Гро Преос. Сильвестра. По вычерпанні програми закрав о. предсѣдатель збори, підносячи многогѣство вь честь Гро Вел. цесаря, а потѣмь присутніх гостей.

По части офіційної наступила перекуска и, якь звичайно при складні пива, завязали ся довгий бесѣды. Поодиноки бесѣды переривали многогѣства и пѣснѣ, сѣнний мѣщанськимь хоромь. На почалу и признавє заслугу сей хорь, якь також его управитель п. Свиридонь Губчак, котрий докладає всь-

кого стараня и може вже не однимь добрымь співникомь повелити ся.

Врань читальні вь Калущі — се була дуже некуча справа. Мѣщане самі ще 1881 року оснували були читальню, котра по пяти лѣтахь свого иснуваня заимрла, зазвучуючи своімь концѣ прикримь обставинамь и надѣрившій печальностию о нѣ ц. к. старостѣ. На статутахь новон читальні підписали яко члені и основателі патріотичѣ-мѣщане: Михайло Рубчак, Семань Дидошак, Никола Долника, Ивань Сѣмѣв, Василь Сѣмѣв, Авксросій Добрянскій и Ивань Консели. Мушу піднести й то, що статуты опинились були аж вь міністерствѣ, вь-блди вернули зь прихильнимь рѣшеніемь. Не можна поминути патріотизму якь також и жертволюбности многих мѣщань калуских, котрі всякими силами старають ся спомогати читальню. До такихь передових патріотів належить наш бурмістр Ви. М. Теницькій. Зваживши, що читальня не має льялою бдпогѣдного та що вь початкахь має багато розходу, п. Теницькій бдотупив на два мѣсѣцѣ безплатно двѣ комнаты на читальню. Честь и слава такимь патріотамь!

Збори читальні вь Боратині бдбули ся дня 22 с. м. по вечірні. На збори явили ся, кромѣ кількох осіб зь интелігенції, господа и господині, двѣчата и молоді мѣщані, вь числѣ по-над 100 осіб, такь що сѣля школьна биткомь була наповнена. Зборамь проводив Ви. о. Чехович, крил. и парох мѣщань, при чѣмь мав до збранихь поучаючи и заохочуючи промову, котрою всѣ були одушенелі. Обсѣла оден член Трохимъ Гань, бдчитав дуже арозумѣло книжочку „Пресвітѣ“, „Міаерѣка а потѣмь Гараздѣнка“, а по перчитанні о. Чехович повеслав єно якь змѣстє тон книжочки и заохочував єно якь парохіянъ горячо до наслѣдуваня „Гараздѣчань“. По объясненію бдсѣлав мѣщань хорь сѣлян, пѣд управою пѣнця свого Николая Налавайка, удачно кѣлька нашихь цѣро-русскихь пѣсень: „Мирь намь брати“, „Щастѣ намь Боже“ и т. п. На закѣченє бдсѣлаво ще всѣмь збранимь „многая лѣта“, по чѣмь численно агромаждонь вь найбільшѣмь одушененіи и задоволеніи опустили ся лю и то зь глубокимь переконаніемь, що вь читальні можна весело забавити ся и щось пожиточного научити ся. — *Присутніи.*

НОВИНКИ.

Вь память XXX-мь роковань смерти Т. Шевченка бдбуде вь Тереволѣ, вь сѣли магистратскѣ, вечоромь вокально-декламційний во второкь дня 26 лютого (10 марта) с. р. Сей вечорекь бдбуде ся заходомь теревольскимь читальні мѣщанскою, а чистий дохідь призначений на збѣдѣненє фонду на будову дому для читальні. Комітетъ запрошує смѣт оповѣщеніемь всѣх тыхъ Ви. Годишнихъ, котрі бы не одержали окремихъ запросів.

Видѣл „Руском Бесѣды вь Тернополѣ“ довѣдомляє, що вечорекъ, заповѣданий на 8 в. ст. марта, не бдбуде ся зь причинъ незалежнихь бдѣ видѣлу.

Именований вь суддѣннѣ. Секретарі ради к. к. суду окружного вь Перемишлѣ Йосеф Сенишквич-Ильницькій именований совѣтникомь суду правового вь призначеніемь до Синода; судья повѣстовий вь Луцѣ Александръ Стобѣцкій совѣтникомь суду правового вь Коломи; судья повѣстовий вь Дрогобичѣ Ежицій Комарницькій совѣтникомь суду правового вь Станіславові; заступникъ прокураторіи державной вь Синодѣ Володимиръ Вѣликъ и заступникъ суду окружного вь Перемишлѣ д-р Маркль Мисиньскій именований секретарями ради суду окружного вь Перемишлѣ.

Цесарю сѣмимь одержали закони оіковий, котрими дозволено поборати мѣта конитковѣ вь мѣсткахъ: Бережаны, Коломи, Перемишлѣ, Рѣшѣвѣ, Станіславові и Тернополѣ.

Стѣндині для учениковъ краевой низшой школы рѣшничий вь Городницѣ розписує краєвий видѣл зь рѣшничѣмь до кѣнця цѣлѣя с. р. Стѣндині єсть три: одна на 150 зр. для сѣлянскихь сѣмѣй зь повѣсту томнакомь а право надѣвати має видѣл томнакомь ради повѣстов; друга на 100 зр. для сѣмѣй мѣщанскихь Городницѣ, тамъ уроченихъ, а наѣде зверхнѣсть громадека Городницѣ; третя на 150 зр. для сѣлянскихь сѣмѣй зь повѣсту городенского а першегѣство мають предложити видѣломь повѣстовимь вь Городницѣ. Комітеты мають внести свои подѣлы на руки дирекції краевой низшой школы рѣшничий вь Городницѣ.

Брания войскова бдбуде сего року у Львові вь домі пѣд ч. 46 при уз. Кеєрніна вь часѣ бдѣ 9 до 24 марта зь винкомь недѣль и свѣтѣ, кождого дня о год. 9 бѣ ранку. До сѣи брании покликаны три класи вѣку, а именно уроджені вь рр. 1870, 1869 и 1868, або тѣ, що вь сѣмь роцѣ кѣнчать 21, 22 и 23 роки житя. Кождий хто бы хотѣв узмѣкати вь службу войскової или полѣги (и. пр. право однорѣчною службѣ) а не предложити дося приписанихъ документѣв, може ихъ зложити пѣдчась брании на руки комісії поборово и на случай признаня его зѣдѣнимь до службы войсковою, домагаи ся тыхъ полѣгъ, якѣ признає законъ зь 11 цѣлѣя 1889 ч. 41 В. з. д.

Рѣшѣнє завѣдѣ академічкихъ. Позаякь многі приписи университетскі вже передані и не єуть вь гармоніи зь новыми законами, прирѣшанъ ємѣт вѣдѣнского университету перенести рѣшѣнє законѣв академічкихъ и при тѣй нагодѣ мають ухвалити вѣй розпорядженя, не малочі нині значення. Перевѣсти сю ухвалу поручено сотиромь доканамь профессорамъ д-рамъ И. Найманови, Шрутцѣ, Цукерландови и Райнінови. Обовязуючи же дося приписи єуть вь р. 1850 и 1854 и зборюють академікамъ и. пр. бдбувати збори позамурами университету и залучувати товариства.

Надаванє посады выслуженимь пѣдоцѣтрамь. Пѣбля Ивотина розпорядженіемь войсковымъ, буде признавати ся при надаваніи посады адюнктѣв податковихъ и на дальнѣе першегѣство передъ комітетамь цивільными лѣнѣ тымъ выслуженимь пѣдоцѣтрамь, котрі 1. мають приписані студіи (лишчу гімназію або реальну школу або бдпогѣдне заведенє наукове войскове); 2. пѣддають ся шестимѣсѣчно практикѣ рѣбѣнѣ вь урѣдѣ податковѣхъ, визначенѣмь краєвыми властями окрѣсовыми и зложати испѣты на урядникѣв податковѣхъ; 3. мають зложити приписану канцѣ службову. Ишимъ же выслуженимь пѣдоцѣтрамь, котрі не мають приписаныхъ студій, буде захована лишч четверта часть посады адюнктѣв податковѣхъ.

Наука гігієны на тѣмьсѣ. Найвысша рада сѣнтарна бднесла ся до епикѣбѣв зь просѣбою, чтобы вь духовныхъ семінаріяхъ позначеномь нитомѣв зь головными засадами гігієны, зб спосѣбами нести помѣч вь нещасныхъ пригодахъ и т. п., чтобы душпаствѣ, именно сѣлянскі могли бути помѣчнѣ людемь и пѣд тымъ взглядомь.

Сѣдѣмь грозить сего року велика небезпечность, о чѣмъ свѣдѣють густѣ павутиньє, попричѣпленѣе до кѣнцѣв галузокъ деревъ оочевѣхъ. Павутиньє єє єуть то гѣзда ушѣлнѣцѣ, мотыли „бѣлыхъ гладышѣ“ и тымъ „оушкѣ рудогузкѣ“. Сѣдѣмь зовуть гѣзда бѣлыхъ „мѣлыми“, а рудогузкѣ „великими“. Вь першихъ весняныхъ днѣхъ вылазѣть зь павутиня ушѣлнѣцѣ и разлазѣть ся на поживно по деревьяхъ, зѣдѣваючи листки и пушпашки. Не досѣт, що сѣдѣ не зародитъ вже сего року, але лучає ся чистѣ, что то пошкодитъ на два або три сѣдѣуючі роки. Тому то треба ницѣти тѣ гѣзда ушѣлнѣцѣ якь найстараннѣше. А ницѣти тѣ гѣзда дуже легко, бо на галузкахъ бѣзъ листѣ можна добре добачити павутиньє. Найлѣпше ужити до того огороженныхъ ножницъ на жерди и обгнѣти галузки, на котрыхъ єуть гѣзда. Треба се зробити до кѣнця марта. Обгнѣти галузкѣ не пошкодитъ деревьямъ оочевѣмъ, а навѣть и причинити ся до обильнѣйшихъ оочевѣв. Обгнѣти галузкѣ зь гѣздами ушѣлнѣцѣ треба пѣхати.

Шидлий пѣмѣт лѣнѣв на людскій организмъ предостѣвѣ дуже широко профессор Ланцетъ вь одній газетѣ. Пѣбля него лінери не для того дѣлають шидлий на организмъ, що приладжуют ся на алькогол, заправленѣмъ рѣшными препаратами химичными, але бѣльше для того, что мѣстѣ вь сѣбѣ богато есенцій ароматичныхъ, котрі надають имѣ смакѣ и запахъ. Першій оімомъ затронѣли лінерами показують ся паразѣ и єуть: бѣсонѣнѣсть и неспокойнѣй сантазовані, дальше вже виступає цѣлий рядъ патологичныхъ обѣвѣв, котрі мають закінчити ся смертію або паралѣзомъ.

Вь Береманѣхъ лучша ся минушого тѣждѣя пригода, котра свѣдѣть, якъ то несоветній купцѣ жидѣвскій фальшуютъ пѣсту бѣспѣноу и виставляють житѣ людемь на небезпечность. Служницѣ наѣхала пѣсту до лампы, вь тѣмъ займѣла ся пѣста, розсѣдила фальшку та огонь єи обѣла. Служницѣ зь запальною одѣжою выбѣгла на улицю и тамъ закинула на ню переходячі ножки коцѣ та придушила огонь. Хоч и була заравѣ лѣнѣрона помѣч, то мабуть служницѣ не подумѣла зь тяжкого понареѣя.

Зь Пѣшту доносить, что сѣмѣ дѣлѣи погѣбѣ тамъ страшною смертію Иванъ Телька, бувшій ученикъ законѣвской школы. Телька робѣв зь одній фабрикѣ токарскѣй и онгоды наблизив ся до машини, котра тѣла деревѣ на дошки. Одна дошка, вѣтѣя илиновѣта, выскочила машиною, ударила Тельку такъ силно вь груди, что пробѣла ихъ на сѣрѣ, а Телька погѣбѣ на мѣсѣ.

Фальшований гербѣта. Намѣстницѣво выдає обѣщаніє до всѣхъ старостѣв та магистратѣв Львова и Кракова, чтобы зєртали пѣхну увагу на рѣшѣнѣ сорты и сурѣтѣ гербѣтѣ, фабрикованіи то вь перевареныхъ вже лѣтѣхъ, чи то вь листѣ буряковѣхъ, чтобы такі приписи, наѣдѣнѣ вь торговлѣхъ, сѣчасъ конєисковано а провѣнѣвшихъ ся карано.

Хорѣнѣе тѣмъ вь гробницѣхъ, положенныхъ по-за округомъ кладовищѣ, якъ и. пр. вь церкѣхъ, вь кринѣтахъ церковныхъ и т. п. закарало на мѣстѣницѣво якъ найострѣбше рескриптомъ зь 20 лютого с. р. до ч. 10.956.

Мѣстѣ черѣзъ Бѣсѣворѣ. Вѣстникъ розпорядженіи к. к. міністерства торговѣй для справѣ зѣлѣничѣхъ доносить, что пѣдпріємство будѣннѣе пѣдѣ фирмою Glano et Gontgѣ, репрезентуюче міжнародну сѣблѣу сѣансѣстѣв, мѣжъ ними такожъ першій домъ пенсѣннѣхъ, предостѣвѣ правѣтѣству турецкому виготовленій вь всѣхъ подрѣбѣцахъ проєктъ мѣсту черѣзъ Бѣсѣворѣ вь Константинополѣ для получѣннѣ зѣлѣничѣхъ європейскихъ зь мало-азійскими. Мѣстѣ разѣмъ зь бѣдѣдами по обохъ берегахъ Бѣсѣворѣ має бути около 2 кілометры довгій а адѣнѣтѣсь буде 40 метрѣв (маѣже 127 стѣпѣ) поплѣть урѣвень моря, чтобы и найбільшій кораблѣ могли пѣдѣ нимъ вѣльно переѣдѣти. Вь тѣй цѣли середѣе армо має бути 500 метрѣв широка. По обохъ сторонахъ середѣе армо будуть армо по 256 метрѣв широка для меншихъ кораблѣв. На берегѣ азійскомъ побудують великій заводѣнѣ для руку зѣлѣничѣхъ и мореплавѣмъ. Сей проєктъ не єсть цѣлкомъ новий. Уже передъ 25 роками наѣлнѣрѣ азатрѣйскій проєктунѣв турецкому правѣтѣствѣу полѣчити обѣ береги Бѣсѣворѣ мѣстѣмъ, але тогдѣ гадали, что проєктъ не буде можѣ переѣзѣти за для технѣчныхъ трудностей. Одѣ того часу технѣка тѣмъ поступѣла, что не признає майже ніякого трудности. Але и вь Константинополѣ зѣмѣнѣло ся бѣдѣ того часу неодо, побудовано зѣлѣничѣв и нѣшиі дороги комунікацій. Якъ тунель пѣдѣ дѣлѣнѣцею Галата, вѣдуцій зь Золотого Рога до дѣлѣнѣцею Пѣра, такъ и зѣлѣничѣя вь Константинополѣ до Адрианополя и Филипополя нѣтѣвѣють что маю бѣдѣ 1873 р.

Подѣла. На вносѣмь мною прошеніи до Сѣвѣтѣхъ видѣлѣвѣ товариствѣ проєвѣтѣхъ о лѣсѣвѣхъ дарунокѣ книжкѣ вь цѣли основаня бібліотѣки для „Товариства лѣсѣвѣхъ“ г. к. епархій перемишской, нысѣла вь видѣлѣ общества Калѣвѣского пѣчку книжкѣ просто до Перемишля, видѣлѣ же „Присѣтѣ“ на мою руку и тѣ книжки

вь сѣбѣмъ часѣ до Перемишля доставля. За тѣй цѣлѣй дарунокѣ складає вь имени „товариства лѣсѣвѣхъ“ обѣмъ сѣвѣтѣмъ видѣлѣвѣ подѣлку. — *В. Чернѣвскій.*

Вѣсти зь вѣ. Станіславѣвской.

Президѣмь одержали оо: І. Левіцкій на Тростѣнѣцѣ, І. Тѣмѣвѣ на Вѣрѣвѣцѣ, К. Сѣвѣвѣ на Гадѣнѣцѣ, Іос. Домбѣвскій на Лѣвѣ, З. Романѣвскій на Вѣрѣнѣцѣ, Ром. Добрянскій на Тѣлѣвѣ а Евг. Индишѣвскій на Сѣлѣвѣ, оба послѣдні зѣмѣнѣли своиѣ приходами. — Вѣй тѣ запрезентѣвѣ завѣзваніи до пѣн. институтѣи зь кѣнцѣмъ марта с. р.

На конкурсѣ зь рѣшничѣмъ до 8 (20) цѣтѣи с. р. розписані: Пѣнѣвѣ зѣленѣ, дек. кудришѣвскѣ; Сухѣстѣвѣ, дек. гусѣтиньского и Лѣнѣвѣ, дек. сѣлянского, вѣй надаѣли приватного.

Першѣмь конкурсѣмь выдержали оо: Ник. Курѣловѣ, Вол. Лѣсѣвѣ, Ар. Майковѣ, Кѣнѣт. Мухарѣвѣ, Евг. Просѣкурѣнцѣ, Ал. Рѣшѣтѣвѣ и Марк. Шѣнѣвѣ; — а уѣбѣлѣнѣмъ бѣдѣ того испѣту на всѣ о. І. Шѣхъ зь Сучаѣи.

Дозволено о. Наркѣзови Янѣвѣтѣи зь Мѣжѣгорѣвѣ служити двѣ лѣтургіи.

Цѣртѣфикаѣтѣ для посѣбѣннѣ наукъ богѣословѣхъ одержали: Пѣсѣторъ Гѣвѣцкій вь унѣверситѣтѣ лѣвѣвѣвѣ а Клим. Зѣленѣ вь унѣверситѣтѣ вѣдѣнѣвѣвѣ.

Именованя, перенесеня, конкурсы и пр.

— бдзначеня. Д-рѣ Людѣ. Кѣлѣсѣ, профессоръ богѣословіи вь унѣверситѣтѣ лѣвѣвѣвѣ именований кавалѣромъ сѣ. Грѣбу и бдзначеній до тѣмъчѣмъ крѣстомъ. — Видѣлѣ краєвий именувѣлѣ д-ра Степѣна-Сѣвѣвѣского почетнымъ совѣтѣникомъ видѣлѣу краєвого.

Наука штука и література.

Вь справѣ належности епѣнѣлѣтѣи вь нѣшихъ опѣлатѣ выхѣдѣтѣ дѣло пѣдѣ тѣтѣломъ: „Commentar über das Gebühren Äquivalent mit besonderer Berücksichtigung auf die diesbezüglichen neuesten gesetzlichen Bestimmungen für das V. Decennium (1891 incl. 1900) sowie mit besonderer Rücksichtnahme auf die Dienstverleih- und Pauschal-Gebühren nebst kurzen Belehrungen über andere Gebührenzweige.“ Авторѣмъ и издаѣмѣмъ сѣи книги єсть д-рѣ Йосѣфъ Шранцъ, к. к. сѣансѣновѣй комѣсаръ вь Брѣсѣнѣ (вѣ полудѣ. Тирѣлю). Дѣло то буде складаѣти ся зь 12 зѣшитѣв; до тепѣрѣ вышлѣи три зѣшитѣ; зь днѣмъ 20 с. м. выйдѣ 4-ый и 5-ый зѣшитѣ. Цѣна одѣного зѣшитѣ — 38 кр. Книга та єсть потрібѣна для всѣхъ урѣдѣвѣ, громадѣ, духовныхъ осібѣ, бѣнефѣцій, мѣнѣстѣрѣвѣ, стѣварѣнѣмъ, корпорѣцій, куцѣвѣ, торговѣльничѣвѣ, фабрикантѣвѣ и т. д. и єсть наѣдѣлѣшнѣмъ подручѣникомъ вь тѣмъ предметѣ мѣжѣ всѣмъ того рода вышѣлованнымъ творамъ. Замоуѣтѣи мають пѣдѣ адресѣ: Dr. Josef Schranz, k. k. Finanz-Commissär in Brixen, am Eiseck, in Südtirol. При замоуѣтѣи треба залучити 2 зр. заѣдѣтѣку. — *Г. Гѣлѣвѣвѣ.*

Телеграмы „Дѣла“.

Лѣнцѣ 3 марта. Ходѣтѣ чутѣка, что правѣтельство заковѣло вь фабрикѣ оружія мѣліонѣ лѣвѣ карабѣновѣхъ.

Вѣдѣнѣ 3 марта. Гр. Тѣмѣе мѣсѣвѣ зь пороѣду лѣкарѣвѣ положити ся зновѣ до поѣстѣлѣ. Нѣмѣцкій дѣлегѣтѣи вернули ажѣ зь Берѣлина и розпочали переговори торговѣльнѣй.

Петербургѣ 3 марта. Россійскі артисты постановили взѣти участь вь берѣлинскѣй выставѣ образѣвѣ.

Вѣдѣнѣ 4 марта. Король Миланъ вь дорожѣ до Вѣлѣграду задержѣвѣ ся тутъ на два днѣ.

Лондонѣ 4 марта. Нѣспѣла тутъ вѣсть зь Буѣносѣй Аѣросѣ, что тамъ збунтували ся три батѣліоны пѣхѣты и поубѣвали своиѣ оѣцѣирѣвѣ.

Бруксѣлѣ 4 марта. Онгоды проявили ся зновѣ розрухи войсковѣ; около дѣвѣста рекрутѣвѣ не хотѣли спѣвѣнѣти служѣбу войсковѣи и середѣ рѣнублѣканскихъ демонстрацій переходили улицѣи нѣста.

ПОДЯКА.

[За-дѣлѣ великою сѣдѣлѣкѣстѣю печатного матеріялу спѣбѣнѣно о кѣлькѣхъ дѣлѣхъ.]

Комітетъ, що устроюєвѣ похѣроны бл. и. д-ра Олѣсандра Огоновского, має честь зложити якъ найгорѣлѣшѣу подѣку за лѣсѣску участь вь похѣорѣнѣхъ: Гро Екѣселѣнцѣи Вѣсокѣпреосѣвѣнѣнѣому Мѣтрополѣитѣу Кѣрѣ Сѣильвѣстрѣи и Гро Преосѣвѣнѣнѣнѣому Вѣсокѣблагородному єписѣкопѣу Кѣрѣ Юліанѣу, Вѣсокѣтѣлѣшнѣмъ и Вѣсокѣдостѣйнымъ Мѣтратѣмъ оо. Сѣнтѣлѣнѣнѣи и Гѣтерѣовѣскому, Вѣсокѣтѣлѣшнѣмъ и Вѣсокѣтѣлѣшнѣмъ г. к. Мѣтрополѣитѣлѣмъ Канѣтулѣ, Вѣсокѣдостѣйному и Вѣсокѣтѣлѣшнѣму Духѣвѣнѣтѣу, Вѣсокѣоноуѣнѣнѣому Рекѣторѣтѣи г. к. разомъ зь Вѣсокѣтѣми пп. Богѣословѣми, Вѣсокѣ. лѣ. д-ри А. Фѣларѣскому и Вѣсокѣтѣ. р. к. на. Алѣксѣнѣмъ III. року; такъ сѣже дѣкує комітетъ Вѣсокѣи Мѣногѣпѣзѣнѣнѣому Сенѣтѣуи унѣверситѣту и ѣкѣкулѣтѣтѣи правѣтѣчѣому, Прѣсѣвѣтѣлѣ Рѣпрезѣнтѣації мѣста Лѣвова и П. Т. предѣставѣлѣмъ нѣшихъ властей, всѣмъ нашѣмъ много заслѣуженимъ Институційамъ и Товѣрѣствамъ, управѣлѣлѣмъ и школарѣкамъ школы им. Маркѣла Шѣнѣвѣнѣа, всѣмъ Вѣлагороднымъ Товѣрѣствамъ и Другѣмъ, Почѣтѣлѣлѣмъ и Приѣклонѣникамъ, Знакомѣмъ и Незнакомѣмъ многозѣслужѣному а такъ передѣчѣно и вь сѣбѣмъ сѣнѣлѣу вѣсѣного Пѣнѣлѣнѣа, одѣнимъ словомъ комітетъ дѣкує всѣмъ а всѣмъ, что будѣ на зѣмѣлѣ комітетѣу, будѣте вь власѣномъ добромъ воѣлѣ поспѣшѣли бѣдѣти послѣднѣю прихѣлѣту Мужѣи, что найкрасѣйшѣ вѣкѣ сѣбѣи проявѣлѣ вь бѣспѣоѣдѣнѣхъ

ДѢЛО

Выходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годинах по полудні. Литературний додаток „Библиотека найзнаменитѣйшихъ писателей“ выходить въ вторникъ, а въ четвергъ и пятницу на переплету разомъ въ Дѣло.

Предплати и нисераты принимаютъ: у Львові Адміністрація „Дѣла“ у. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, у. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ у. Карла Людвига 9. У Відни M. Dukes, I. Schulestrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wolfteile 8; Oppelik, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ M. Haasenstejn & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплати на „Дѣло“ и нисераты за нисераты платитъ у Львові.

Предплати на „Дѣло“ въ літер. додатокъ въ Австріи: у Львові: на цілий рікъ . . . 18 гр. на пів року . . . 9 гр. на чверть року . . . 4 гр. 50 кр. на місяць . . . 1 гр. 50 кр.

у Львові: на цілий рікъ . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр. **Редакція, Адміністрація и Експедиція** підъ ч. 24 у. Баторія. — Рукописи нисератъ ся лише на попереднє нисерещенє. — Редакція неоплачує віддачі одъ порти. **Поодинокі члені** коштують 8 кр. а. н. **Оголошеня** принимаютъ ся по цнѣ 6 кр. одъ одного стрічка нисератомъ въ рубр. „Надбѣла“ по 20 гр. а. н. **Модели** члѣствъ ся по 10 гр. одъ стрічка.

Дотепершній результатъ выборовъ до рады державной.

Старо-чеховъ партія вже нема. Бєть то досить рідкий об'язъ въ життю політичній, щобъ якась партія, котра мала найбільше значення въ краю, котра уважала ся підпорою держави и котра мала вноду своїхъ впливовихъ людей, въ союзі зъ такою короткою часъ, бо майже до року, чекала безъ всякого великого перевороту зовсѣмъ въ життю політичній. Старо-чеховъ партія вже нема. Молодо-Чехи побѣдили при выборахъ въ куріи громадъ сѣльськихъ на члѣбъ ліній, а проводять старо-Чеховъ д-ръ Рігеръ не чекаючи вже результату свого вибору въ Празі, виїхавъ зъ женою до Арко въ Таролію. Фактъ сей говорить вже самъ про себе ажъ надто ясно!

Вчера обдубави ся выборы зъ мѣстъ въ Чехахъ и молодо-Чехи шовъ побѣдили. Выбрано молодо-Чеховъ: Сіла, Енгеля, Ейма, Герольда, Сокола, Шпіндлера, Славика, Міку и гр. Кавица. Молодо-Чехи мають отже до теперъ 26 послѣбъ, а треба ще мати то на увазѣ, що въ кількохъ округахъ мѣстныхъ мусѣть обдуби ся тѣснѣйшій виборъ и що палати промисловно-торговельній приналежать молодо-Чехамъ такожъ ще кілька мандатѣвъ. Въ Празі мають обдуби ся ажъ три тѣснѣйші вибори, въ котрихъ оденъ мѣжъ Трояномъ и Рігеромъ; въ сѣмъ послѣднѣмъ случаю Рігеръ певно перепаде. Такъ отже можуть молодо-Чехи вже теперъ на певно числити на 30 своихъ послѣбъ въ радѣ державній — число дуже поважне, котре безперечно мусѣть звернути на себе увагу центральною правительствомъ. Не дивно, що побѣда молодо-Чеховъ викликала у Відни велике занепокоєнє. Хочъ бы и якъ вишавъ дальшій виборъ въ користь правительства, то оно все таки буде мусѣло числити ся зъ молодо-Чехами. Ба, побѣда молодо-Чеховъ зробить впливъ не лише на Долнотавицію, але сягне мабуть ще и поза її границі, до Угорщини. Мадяры вже нинѣ пригадують ся надъ результатомъ выборовъ въ крайнѣ австрійскіхъ и застанають ся на вадѣ тымъ, якъ бы себе забезпечили одъ наслѣдковъ тої катастрофы, яка дожидає дотепершню політику австрійську. Они суть того переконані, що одиницями спасенія ситуація буде ще, коли Нямцѣ австрійскі сполучать ся зъ Поляками и возмуть керму держави въ свои руки.

Що зпрочить по побѣдѣ молодо-Чеховъ тепершнє правительство австрійске буде мусѣло аблизити ся до нѣмецко-хлѣвцѣ, о тѣмъ суть майже всѣ переконані; то донаує якъ нѣмецка такъ и старо-чеховъ праса. Politikъ згадуєчи про выборы въ громадѣ сѣльскихъ такъ каже: „Дика романтика обдѣсила надъ холодною розвагою такій тріумфъ, котрого мы найменше не мѣємо охоты легковѣрити. Що старо-Чеховъ виперто абъ всѣхъ громадъ сѣльскихъ, то вже самъ сей фактъ промавляє такъ ясно, що не потреба додати до него ані одного слова поясненія. Правительство розвазало раду державну и бажало утворити собі замість похитливой бѣдноты, бѣднотѣ, на котру могло бы спустити ся. Коли-жъ молодо-Чехи вже зъ горы заповѣдають ся яко оппозиція, то амушуютъ гр. Таффео, якъ разъ звернути ся на лѣво, отже побачимо, що въ виду такого авороту вдѣють молодо-Чехи. Старо-Чехамъ приймѣть вчерашній день велику полеху, они не мають на собі ніякой одиначности за ситуацію, котрою кожний честный патріотъ ликає ся.“

Другій органъ старо-чеховъ Hlas Naroda згадуєчи про выборы въ громадѣ сѣльскихъ каже зъ резигнацією, що впливъ Чеховъ и Славинъ въ радѣ державній зменшить ся въ наслѣдокъ результату сихъ выборовъ дуже значно, прочій вибори нехай вже выпадуть якъ небудь.

Цѣла рѣчь послухати якъ блявасѣ о першѣмъ головнѣмъ днѣ выборовъ N. fr. Presse. Згадана газета пише по 2 марта:

„Оба головні результати вчерашнього дня wyborczego: повна поразка старо-Чеховъ у всѣхъ чехскихъ громадѣхъ сѣльскихъ и побѣда антисѣмитско-клерикальной партіи въ сѣльскихъ громадѣхъ долнотавиці Австріи причиняють ся вже по трохи до сподѣванъ „поисенія ситуація“. Правительство въ свой програмъ зъ 25 сѣчня зазначило яко головну задачу будучою бѣднотѣ, утворити крѣпке заборолу протѣвъ непатріотичныхъ и скрайнихъ змаганъ, а якъ разъ тѣ змаганя вчерѣ побѣдили. Не дивичи, що органи правительства нинѣ жалують теперъ горько сего результату wyborcu, але сумно то и мала надія для будучности, коли причини того перепаданя скрайнихъ змаганъ видѣти ся всюди, лише не въ системѣ правительства, яка не лає ся черезъ дивачить лѣтъ. Певно, що Чехи заслужують на докоръ, що они готовѣ користати ся правъ правительства и партіи, хочъ не хотѣть спон-

няти ан обов'язковъ; але ихъ привнчаювано до того бѣднотѣ и було бы лишъ якесь чудо, коли-бъ Чехи не думали, що они вже такъ крѣпко потрібні для правительства, що мусѣть все дѣлати, чого забажають. Такъ само правда, що бракъ організації въ либеральной партіи причиняє ся багато до того, що въ долнотавиці Австріи побѣдили антисѣмиты и клерикалы; лише не треба забувати, що антисѣмитско-клерикальную агітацію терпѣло ся такъ, якъ бы ся їй було прихильнимъ, а то дотѣ, доки здавало ся, що она єсть пожаданымъ коломъ въ тѣлѣ нѣмецко-либеральной партіи... Прецѣ же при послѣднихъ выборахъ сконсеровано нѣмецко-либеральну бѣдноту wyborcu за то, що ова заповѣдала то, що нинѣ стало ся. Треба предвидѣвати, що найближшѣмъ наслѣдкомъ сѣхъ подѣбъ буде, що правительство при твореню бѣдноты не буде вже могло обдѣлти ся безъ участі сполученой лѣвнцѣ. Выкиненє старо-Чеховъ и выѣздъ Рігера до Італіи запечатать розвитє старо-бѣдноты. Утворити ан на ново єсть вже рѣчь неможлива, хочъ правительство може о тѣмъ и думало. Въ Чехахъ и на Моравѣ нѣмецко-либеральная партія не ослабла, а и горнотавицѣ австрійскі мѣста выбрали либералѣвъ. Коли-бъ отже выборы въ долнотавицѣ австрійскіхъ мѣстахъ у Відни вышавъ нещасливо, то все-жъ таки рѣчь певна, що нѣмецко-либеральная партія буде ще взглядно найсильнѣйша въ радѣ державній.“

Що-до будучихъ плянівъ гр. Таффео то припускає N. fr. Presse, що гр. Таффео хоче по примѣру Бісмарка взяти ся до політики картелової, онъ думає утворити бѣднотѣ, въ котрій бы феодалы и Поляки грали роль консервативовъ а нѣмецко-либеральная партія заступила бы нѣмецкихъ національ-либералѣвъ. До сѣн групи мали бы причислює другі партіи а останокъ становивъ бы оппозицію або — якъ ка. Бісмаркъ говоривъ — „ворога державы“.

Дальшій результатъ выборовъ єсть такий: зъ громадъ сѣльскихъ въ Шлеску выбрані: Рольсбергъ (консервативъ), Кайзеръ (антисѣмитъ) и кс. Свѣжій (Полякъ). Зъ давнихъ послѣбъ перейшли отже два послѣдні а антисѣмитъ Тіръхъ перепаде и зробить мѣсце консервативови.

Зъ громадъ сѣльскихъ въ Краинѣ выбрані гр. Гогеншарфъ, три давні послѣбъ Слобичъ, котрі належали до правого центра (клубу Гогеншарфа): Кляуцъ, Феріанчичъ и Пейсферъ та оденъ новий Слобичъ, Понше, на мѣсце перепавшого Грена.

Загальне число выбранихъ досѣ послѣбъ обчислює N. fr. Presse одѣхъ партій такъ: 21 нѣмецкихъ либералѣвъ, 2 члені клубу Короніонѣ, 10 клерикалѣвъ, 1 нѣмецкій консервативъ, 7 антисѣмитѣвъ, 17 молодо-Чеховъ, 5 старо-Чеховъ, 3 „дикихъ“ Чеховъ, 1 феодалъ, 21 Полякъ, 8 Русинѣвъ, 2 Румунъ, 5 Словѣнцѣвъ, 1 членъ середної партіи зъ бѣдноты послѣбъ, разомъ 104 послѣбъ.

Вчера обдубави ся выборы въ мѣстѣ и выбрано: въ Чехахъ 32 послѣбъ, на Моравѣ и въ Галичинѣ по 13, на Буковинѣ и въ Зальцбургѣ по 2. Въ громадѣхъ сѣльскихъ въ Горнѣ и Нетрѣ выбрано по одному послѣбу. Всѣхъ послѣбъ разомъ выбрано вчерѣ 64. Результатъ сѣхъ выборовъ, въ вымкомъ галицкихъ, о сѣбѣлько бѣть досѣ звѣстный, єсть такий:

Въ Чехахъ вышло въ мѣстѣ 9 молодо-Чеховъ, зъ котрихъ оденъ, віднѣсній кореспондентъ Narod. List-овъ, Еймъ, выбраній ажъ два рази; въ Таборѣ перейшовъ старо-Чехъ Досталь. Зъ нѣмецкихъ либералѣвъ вышави: Шіхлеръ, Ніче, Вралдъ, Галыхъ, Варайтеръ, Праде, Зітмундъ, Гіалъ, Фурніє, Русъ, Штеръ и Шіръ. — На Моравѣ выбрано 8 нѣмецкихъ либералѣвъ и 3 старо-Чеховъ; на Буковинѣ въ Сучавѣ нѣмецкого либерала Місольского.

Результатъ выборовъ до рады державной зъ групи мѣстъ галицкихъ.

Львівъ: д-ръ Смолька одержавъ 3813, д-ръ Леваковскій 2036 а Щепановскій 1905 голосѣвъ. Выбрані отже Смолька и Леваковскій. [Управліннямъ до голосованія було 6026, голосувало 3923, абсолютна бѣднотѣ 1962 Леваковскій, контр-кандидатъ Щепановского, одержавъ отже 128 голосѣвъ больше нѣжъ Щепановскій, а 74 по-надъ абсолютну бѣднотѣ. Редакція Kurjer а Lwow-ск-ого виравлено по выборѣ д-ра Леваковского овацію, редакція же Dziennik а Polak-ого демонстрацію, розвити навѣтъ якусь лѣвшу зъ нисератомъ; потѣмъ першому нагальникомъ, Самуилемъ Гороніонѣмъ, агітаторомъ на Щепановскій, виравлено котачу музика на Сикстускѣй улицѣ, а однатъ передъ мешканцѣмъ Леваковского виравлено зновъ велику овацію, и амушено єго, що вышовъ и промовивъ до народу.]

Перемишль-Городокъ: д-ръ В. Левицкій 1634 голосѣвъ, Генр. Колішоръ 46 (въ Городку). Выбраній д-ръ Витольдъ Левицкій.

Ярославъ-Рашѣвъ: Адамъ Бадже-новичъ 1049, д-ръ Збывшевскій 213 голосѣвъ. Выбраній Адамъ Баджевичъ.

Станіславѣвъ-Тисменницѣ: д-ръ Вѣльскій 1160, Рубчакъ 130 голосѣвъ. Выбраній д-ръ Левъ Вѣльскій.

Вѣла-Новый Санчъ-Величка: Мадѣйскій 555, Вайгель 461 голосѣвъ. Выбраній д-ръ Станіславъ Мадѣйскій.

Краковъ: Голосующихъ 3.238, абсолютна бѣднотѣ 1.620. Вайгель 1.785, Соколовскій 1.778, Хмановскій 1.666 голосѣвъ. Отже выбрані: Августъ Соколовскій и д-ръ Фердинандъ Вайгель. [Оба они демократы. За Хмановскимъ стояли станьчики, але перепали — Краковъ выбранъ демократѣвъ.]

Броды-Золочѣвъ: д-ръ Бытъ 671, бар. Сохоръ 495 голосѣвъ. Выбраній д-ръ Емилъ Бытъ.

Самбѣръ-Стрый-Дрогобычъ: д-ръ Рошковский 1.622, Нѣмчиновскій 461 голосѣвъ. Выбраній д-ръ Густавъ Рошковский.

Въ округахъ wyborczyхъ зъ мѣстъ Тарпѣвъ-Божна; Теріопѣль-Вережаны; Коломыя-Бучачъ-Снятинъ — має прийти або до тѣснѣйшого вибору, або дальше голосованє обложено на нинѣ.

Справоздана зъ выборовъ.

Зъ Золочѣвцями пишуть намъ:

Для 1 н. ст. марта о годнѣ 6 вѣчеромъ агромадло ся въ сали рады повѣтовѣ въ Золочевѣ на запросини кандидата комитету польского, старосты д-ра Плажека звыжъ 200 людей, переважно сѣльско-выборчихъ, кількохъ священникѣвъ и не много людей зъ сѣтконою интелігенціей. Зборъ одкрывъ п. Мазаракій, обыватель зъ Нестеровѣвъ, рускою промовою и представивъ wyborczyхъ кандидата д-ра Плажека. Збораній заравъ привѣтали д-ра Плажека громкимъ „многая лѣта“.

Потѣмъ забравъ голосъ д-ръ Плажекъ и выголосивъ по руски кандидатуку промову. Заявивъ передовѣсть, що бѣтъ поставленій кандидатомъ лише зъ конечности, чтобы унеможливити виборъ посла для державы нашон и для Русинѣвъ неоправданного, а потѣмъ ааначивъ, що, хотѣй єсть урядникомъ, буде совѣстно и щиро заступати интересы сѣлянъ, бо въ свободной Австріи не потребує нічого обавлятиє, а жыючи звыжъ 20 лѣтъ мѣжъ народомъ рускимъ, цѣлою душею полюбивъ єго, красну єго мову, єго звичаѣ и святоцѣ, и зная добре всѣ єго потреби. Дальше заявивъ, що буде підпирати передовѣсть всѣхъ амаганъ, котрі будуть мати на цѣли сирѣхленє и могучѣсть австрійской державы. Однакъ держава може тогдѣ стати крѣпкою и могучою, коли буде переведеє помирєнє всѣхъ народѣвъ проживающихъ въ Австріи. Длятого кандидатъ буде стояти зъ тымъ, чтобы многосудно справедливий бажаня народу руского въ школі и урѣдахъ; чтобы Русини хочъ поестепенно, але рѣшучо дойти могли до полної рівноправности. Одтакъ підѣвѣть кандидата, що для осягненія певныхъ успіхѣвъ въ радѣ державній уважає рѣчею конечною, чтобы клубъ рускій шовъ въ порозумѣннѣ зъ клубомъ польскимъ, а єго увѣдливѣть старѣмъ буде порозумѣннѣ се перевести, и малъ повну пѣдѣю, що єму єє при взаимной выразимѣлости удасть ся. Обѣцяєть кандидата дальше: старатєсь по силамъ о зменшеню и рівній розкладѣ податковъ, а яко цѣль до того уважає за рѣчь конечною заведенє податку одъ майна движимого и неподвижного интересѣвъ біржовыхъ. Підѣвѣть въ кѣнци, що буде старати ся, чтобы зъ фондѣвъ державныхъ бѣднотѣ давно сумы на піднесенє рѣльництва, годѣвъ товару и на школы промисловѣ, та чтобы усунуєно фискализмъ дотычачесвой, а заведено аснѣй установию скарбовѣ. На остатокъ заявивъ, що въ своймъ урядованю бувъ заведѣвъ обавняний, поведувать ся передовѣсть совѣстно и справедливо, и най то буде для wyborczyхъ доказомъ, що и яко ихъ посольство совѣстно та честно интересы ихъ буде заступати, о сѣбѣлько бѣтъ се яко одиница зможе.

Промову старосты-кандидата прийняли зъбравѣй громкимъ одлесканіемъ и одѣвѣтали єму „многая лѣта!“ Забрало же кількохъ wyborczyхъ голосѣвъ, выхваляючи кандидата яко свого батька, приступило до кожного, а подаючи примѣры єго справедливого урядованя, поручали своимъ товаришамъ єго кандидатуру.

По сѣмъ збравніи wyborczyхъ умили Русини всяку агітацію въ Золочѣвщинѣ за другимъ кандидатомъ невозможно, и вже того дня знали, що кандидатъ нашъ Левъ Шеховичъ, а тымъ менше кандидатъ „обединитель“ не мають шанєвъ выбору. О. Коостекому пѣв-

рѣчна агітація, підпирта ередствами неморальными и памфлетами всякого рода, на нѣчо не придалась.

1. 0.

Зъ Старо-мѣского пишуть намъ:

Нашъ кандидатъ п. Константинъ Телишевскій ставивъ, якъ єє донесла телеграма до „Дѣла“, дня 28 н. ст. лютого передъ wyborczyми въ Старѣмъ мѣстѣ для высказанія своего политичного вѣроисповѣданя. Явило ся значно чело wyborczyхъ якъ Русинѣвъ такъ и Поляковъ. Ви. кандидатъ высказавъ въ довгой промовѣ, якъ глядитъ на справу краевій и державній, и заявивъ, що буде боронити жизненнихъ справъ мѣщанства и сѣлянства. Зборъ прийнявъ тую промову сердечно и піднесли такожъ деякіє свои домаганя, а имено поручили кандидату, чтобы мавъ на тѣмцѣ зменшенє выдѣтковъ на войсковій цѣли, коли-бъ єє було можливо, розширенє права голосованія, управлѣнєнє и скорочєнє поступованія судового въ справѣхъ цивильныхъ, увольненє спадщини до 500 ар. стѣбнотѣ бѣтъ такимъ и знизженє цѣны соли. Ви. кандидатъ обѣцяєть всѣхъ поднесеныхъ справъ боронити. Зборъ тѣ одушевленъ wyborczyхъ. Се першій разъ зайшло такє, що кандидатъ ставивъ передъ wyborczyми и промовивъ розумне слово. Тому-жъ всѣ збравіи постановили стояти при кандидатурѣ п. Телишевского.

Для 2 н. ст. марта розпочавъ ся виборъ посла передъ 10 годиною въ забудованю ц. н. староства. До комісії выбрано оо. Гладиловичъ зъ Хирова, І. Гантерского зъ Головеца и п. Ивана Федоровича ковали зъ Старого мѣста. Ц. к. управитель староства п. З. Гейсертъ именувавъ членами комісії о. Л. Ясеницкого зъ Старон соли, пп. П. Стрѣлцкогго зъ Хирова и Дашковича, начальника громадѣ въ Старон соли. Председателемъ комісії выбрано о. Л. Ясеницкого. Одано 115 голосѣвъ; зъ того ушло на п. К. Телишевского 109, на п. Н. Антоновича 6 голосѣвъ. До голосованя явилы ся слѣдующіи отцѣ духовній (крѣмъ вже поданныхъ) А. Скородинскій зъ Сущицѣ великовъ, А. Польскій зъ Тисовицѣ, Т. Леминцкій зъ Стрѣлокъ, М. Флютъ зъ Грозовѣ, Г. Вѣльскій зъ Золочивѣ, К. Гриницкій зъ Навчѣ, М. Вубрицкій зъ Мшани, Л. Шемякѣ зъ Тершова, А. Янѣвъ зъ Лычки малой, Н. Воловскій зъ Терла и Н. Гитрасевичъ зъ Галычѣ, О. Гр. Васильевичъ зъ Лужки на явивъ ся до выбору. На п. Н. Антоновича голосували оо. Скородинскій, и Гр. Вѣльскій та сѣляне зъ Волошиновѣ, Сущицѣ великовъ, Болзовѣ и Коньова.

Ц. к. староство заявивъ ся прихильно для кандидатуры п. Телишевского, однакъ на противникѣвъ не натисало такъ сильно, якъ голосѣвъ прогрившій прихильники п. Антоновича. Священникъ скоро розбѣднѣла ся въ тепершнѣмъ положеню, що єє найближша для насъ дорога въ конституційной державѣ добиати ся піднесеня мѣщанства та сѣлянства и взагалѣ старатєсь о розвѣй Русинѣвъ на народній основѣ. За священниками повнѣй радо сѣляне, тымъ бѣльше, що й самі почули зъ устъ кандидата ширѣ слова. Такожъ и Поляки нашого повѣту приходять до пересѣдченя, що розвѣй русины нѣтъ не зашпидѣть та що Русини радѣ зъ нами жити въ згодѣ и на ихъ власне добро посягати не будуть. Тымъ сумнѣйше, що деякіі нашѣ люди, обаламучені львівскими баламутниками, безпощадно выступили протѣвъ п. Телишевского. Розумѣймо, що львівскі баламутники не скоро попустѣть, бо ихъ робота — хлѣбъ насущный... Русини не боронять ити нікому побѣды своего пересѣдченя. Прихильники п. Телишевского нікому не накидувалиє, нікого не образили, и одного жарного слова не повнѣли на п. Антоновича, уважаючи єго Русиномъ, котрый може и хоче добра Русѣ, однакъ пустивъ єя на блуду дорогу.

Цѣлкомъ на ишу дорогу поїшли прихильники п. Антоновича. Помежи народѣвъ роздавали картки, де на одній сторонѣ намалювано п. Антоновича, а подѣ сподѣвъ выписано кілька рѣдкѣвъ кадила; на другій же сторонѣ описано Телишевского зрадинкомъ руского народу, великимъ неспрѣбѣмъ, и законченє словами: „Прощѣ не имѣть!“ Прийшло намъ на гадку: „Хвали ма рѣте, бо ти розбѣдну!“ Ба ще не конецъ на тѣмъ. Появивъ ся въ мѣстѣ высланникъ зъ Львова, п. Сава А. Дуда, чтобы поддержати кандидатуру п. Антоновича. Цѣкаву бесѣду почули одъ него wyborczy въ Старѣмъ мѣстѣ: „Не выбирайте Телишевского, бо будете другій разъ выбирать... тажъ мѣдѣє Соломонъ зъ-подѣ Бескида написавъ въ „Червонѣй Русѣ“, що Телишевскій „ошустѣ“ а що въ „Червонѣй Русѣ“ написано то єсть правда, ще тымъ бѣльше, що той Соломонъ власноручно підписавъ ся. Повѣдають люди п. Дудѣ: „Свѣдѣчьє ся цагаѣ євоникъ дѣтнимъ... у палицѣ два євѣдѣ... це не знати, хто поїде до „Ивановѣ хатѣ“... ще до теперѣ не боронитъ право голосувати на Телишевского, тай бѣтъ буде єе мѣтѣи боронити свои чести.“ Тогда п. Дуда бере зъ другого боку: „Почкайте, почкайте! ще насѣ

Телишевський вижене із церкви! тажого сторонники ховали когось там без священика, заплатили за рогачку 25 ар., шапока не зняли та й цигара курули... Роговиченний п. Дуда мало що не вполює, що Телишевського тоді так ховали... А він дуже можливо, що п. Телишевський тих людей і не знав! Дарма робота! заучений і агресивний львівський баламутник забрався на незадовго по виборі з міста до своєї.

Така то все бесіда наших баламутників! «Не вільно вибирати Телишевського, бо того не хоче Червоная Русь» і якісь Соломон... Телишевський буде вигнаний Русинів із церкви, бо хтось там когось ховає без священика... «Хотіли ми не знаємо російським бесіду, ви не розумієте, мійко, ви не чуєте і ви не чуєте, то такі се наша бесіда, бо всі Нїмці пишуть одною бесідою, хотіли Нїмці так не бесіду, як в книжці написано... Програма добра, але коли ми не проголосили, то она зла... Не хочемо знати народних бесід, бо кулішівкою у нас ніхто не говорить» — і т. д. і т. д.

Маймо надію, що справедлива справа таки колись у нас побідить і ми, помімо великих супротивностей, станемо на ноги для добра і щастя нашого народу!

З Рогатинського пишуть нам:

День 24-го лютого мусів бути сьральною, бо того дня сьлізав о. Антоній Билинєвич до Куропатників селян-виборців із околиць Бурштина, щоб очертати народного кандидата д-ра Андрія Чайковського, що був «загрозенець Ляхів», що на зборах в Березані та Підгайцях «обіцяв на Русі будувати Польщу историчну»; що «старіше о мавдзят за-дла личних користей, щоб здобути собі рогович і стати адвокатом в акцій більшості мѣст», і т. д. Селяни наш, правийши дотепер слухати своїх душпастирів, повірили, — тож коли о. Билинєвич пропонує свою кандидатуру, обіцяючи солідарно на него свої голоси дати, поїхали о. Билинєвичу, що був, як мовлять, «має листи з Березанського і Підгайцького від більше як 30 священиків, котрі заявили, що в жадені способі не можуть на Чайковського голосувати».

Так настроїв селян-виборців перебули до Бурштина дня 28 лютого, щоб «лично обговорити собі карти легітимациі». Тут лився сам п. к. староста тай маршалок бережанський, п. Франц Вольфарт. П. староста пояснив зборам, кого мають вибрати, і представив п. кандидата, хотіли додавати, що то «ходить о добро виборців і як собі посестати, так ся виповідає». П. Вольфарт вголосив по руски кандидатуру промову, досить мала, пригадуючи людям, що його знають з часу, як був «сендальом» у Войничові, на котрому то становили судити по справедливості, за-дла чого и вибравли его послом до союзу з повіту калузького; ага, дає, що єсть нашим братом, що нас люблять, що ему доля селян на серці, що він на Русі родився, руска земля его живить, длатого бди їх добре знає и боронити потриває, бо и він рільник и ті самі тугари повів, що кожний з нас виборців... Жиди бурштинські ствердили то все и піднесли бажання, щоб п. маршалок вийшов одголосно, закличавши «Vivat! росей пієш жує!» П. староста спитав, чи не хоче хто який інтерєляція ставити. Тоді попросив якийсь Поліак, щоб п. кандидат вистарався о сировину для худоби и щоби собі потаніла. Кандидат, розумівся, обіцяв, а п. староста завірив, що правительством старався о то, але се, — як додає п. кандидат, — залежить також від угорського міністерства, бо оно становить солідний бюджет державний. П. староста вбавив, щоби ще хто ставив яку інтерєляцію. Тоді о. Форіс в Підгірцях, припущений до голосу, почав говорити, що єсть у нас два комітети: руский и польський, — але що «се належало до політики», то п. староста зараз уєвує сю інтерєляцію. — Коли так — мовив о. Форіс — то я буду інтерєлювати о що нче и почав замишувати послы в справах податкових и економічних. Потім почав інтерєлювати о. Маркєвич з Юашкова: як гадає кандидат заступати справи руски в радѣ державній: чи буде за заложеним руским гімназія и семінарія учительських, если на Русі родився и руска земля его живить? П. кандидат одповів, що таж соціально рускими справами займає не будуть, впрочім се залежить від більшості послов, котрих Галичина доставляла, кожний предив принасти, що всі разом зможуть побити польську, а як будуть дїлятися, то нічо не адїють. Надто інтерєлював ще о. Маркєвич що до податку прогрєсивного и безосередного голосування. П. кандидат признав справедливість того, але заявив, що се не на час та й залежить від більшості послов. Больше не інтерєлювано, бо жиди робили реєваси, а п. староста щоби уєвнути дальші крики, замкнув збори. Жидова закричала «vivat! rap росей пієш жує!» а о. Форіс вбавив виборців, щоби голосували на п. Чайковського.

Надійшов день вибору 2-го марта с. р. Правий ватріот, як «старі» Русини так и народовці посмутилися, видячи, що о. Билинєвич в жадені способі не дав ся одклонити від кандидатури, хотіли и телеграма прийшла від д-ра Чайковського, що «буде боронити права цѣлого галицько-руского народу и церкви, а сля би виборці зажадали, зараз аложити мандат». О. Билинєвич тимъ баламутив, що его сторонники всі будуть голосувати на него, а прочі вай собі голосують на Чайковського; при тѣмъ жє же голосуванню най голосують «по совѣсти»; се мало розуміється: Русини-народовці будуть голосува-

ти на о. Билинєвича, если бы прийшло до тѣмъ жє вибору межі нимъ а Вольфартомъ, — а о тѣмъ о. Билинєвич не сумнівав ся, — если-ж бы мало прийти до тѣмъ жє вибору межі Вольфартомъ а Чайковськимъ, — чого о. Билинєвич не припускає, оцінивши свої шанси добре, бо вся Бурштинщина прирєкла на него голосувати — и тѣмъ разѣ вільно имъ голосувати або на Чайковського або на Вольфарта, а найліпше одтїгнути від голосування, — якъ оно по більшій часті и сталося. Народовці, не припускаючи такого підступу, згодилися навіть вибрати до комісії о. Билинєвича, бо що наша буде комісія, того ми були певні.

Зблизилось наконєць урадова година, виборці и не-виборці вийшли до салѣ виборчої. А що було «душно», то жандарми запросили виборців на коридорі, а в салі полишили жади, гайони, економки, лѣвничі, а прикличі мав навѣсти злївни ся сьміх пана Вольфарта. До комісії мусів виборці вписувати членів на картках літографованих. Наші вєшли подати через руки лише 100, а сторонники п. Вольфарта 124, хотіли жє кандидата не доставити після урядового донесення лише 106 (?), а руский, Андрій Чайковський 102 и о. Билинєвич 7, та й мнѣ руский виборці в послѣдній хвилі ще одтїгнули від голосування. По уєвнитуванню комісії, до котрой увійшов лише Вар. о. дек. Іосєф Макогонський в виборі ц. к. старости, почалося голосування. З комісії лише о. Макогонський оддав голос на д-ра Чайковського, однак пѣвнїше шанси Чайковського росла, бо в судовамъ повітѣ рогатинськимъ доставля майже два рази тільки голосів, що Вольфарт и о. Билинєвич. О. Билинєвич видячи свою неаудачу, арѣкав ся, але тепер оно лише вже пошкодило справі народній, бо дуже багато его сторонників з Бурштинського голосувало на Вольфарта або цѣлкомъ не голосувало.

И такъ руский кандидат перепав, а в тѣмъ завинув не наш повіт, либа о. Билинєвич и его сторонники. Впрочім п. Вольфарт у нас не доставля абсолютної більшості. В виду того сьміло можемо сказати, що наше селянство почуло вже вагу виборів и сьміло поступило на перѣд, хотіли правду сказати, отримали довірє до священика, а о. Билинєвич в оці говорив, що тільки ему вину приписують, що Русини перепав. Належить длатого взятися народовцям до бреду праці над просвѣтою народу и остерігати та опамитувати народ, щоби бив, наша подстава, не пропадала. Щоби нікому не ухитити, належить додати, що мнѣ «старі» Русини йшли солідарно з народовцями, — чєсти имъ за те! [Ред.] — и з оці годѣ уважати за одно з одиначчєм «обиднїтелями».

Нотю rusticus по руски Правдолюб.

З Львівського повіту пишуть нам: Що у нас вибори не випали цѣлкомъ в к ристѣ руского кандидата, на то сьлідає ся багата причина. Головна причина, що акція розпочалась досить пізно. Однєв ся вивраді головний руский комітет виборчий до мужів довірє в повіт, мо ті мужі довірє нічого не робили. Кожний гадав, що комітет повітовий робить дуже багато, але коли бив в послѣдній хвилі нїчї люди не були вилїз до акції, то в нашомъ повітѣ вийшло бь було се сумнїшне. Доперва в послѣдній хвилі ужемо зъїзди до Янова, Виниць, Яворова, Щирца и Городка — и то ся акція не вийшла від комітету повітового. Тут наглядно показало ся, що хто не чує в собі сили, нехай не бере на себе акція виборчої. Власне через той комітет повітовий ми дуже завели ся, бо ми гадали, що сили зорганізовані и сконсолідовані, тимчасом оно показало ся неаудачою. Если бив були всі священики, якъ собі руку подали, виборцями, була бь побѣда по нашій стороні. По тѣмъ сильна агітація, и то в нечестний способ, вєла протів руского кандидата, яко священика, агітатори — навики, жиди, писарі п. Абрагамовича.

Ситуація п. Абрагамовича до дня 2 марта була неспєва, длатого в понедѣлокъ така була нечестива агітація зб сторони прихильників п. Абрагамовича, що аж волюсь дубомъ ставав на таку деморалізацію. До 50 агітаторів всєкого стану — панєв, жиди, ювати, писарі, навѣт одєв лат. священик (з Вєлки шляхоцк) кс. Праздковський — дїдало в користь п. Абрагамовича. Кс. Праздковський вєступав на улацї передъ тоємъ народом протівъ священика... Людей одили до шєку, добре платили, такъ жє и голєсы наші певні перетягали. О 9-й годїні закличав комисар виборчий виборців до салѣ. Прийшли самі рускі виборці. Комисар роздав картки, щоби голосувати на комісію. Всі рускі виборці оддали картки, а адєвляв ся, коли потѣм оголошено вибрати комісію з людей не тихъ, на котрихъ голосували виборці рускі. В салі виборчої були агітатори за п. Абрагамовичемъ, а якъ хто вѣ голосування Русинів абстєнав, то крєчє випрошувало. Був часъ, що о. Карачевський мав більшость, тоді наступила ще більша агітація. При концї вибору лат. кєсєндз Праздковський просив всѣхъ рускихъ священиків виборців до Волѣховського на прийєм, але доставля добру одрачу... Богато межі виборцями було Микитів Хрувѣт... Зрадничомъ справи народної показав ся голєвно Ірош в Острові коло Щирца. Той на зборі в Щирці гарчє промовляв за о. Карачевськимъ, а в день виборів не тільки що самъ голосував на Абрагамовича, але и сьміло агітував за нимъ. Шкода, що хотіли в «оберрєцѣ», в опаччє бив бь може честнївдїшїй.

Правдолюб.

Положення и програма буковинських Русинів.

[Рєфератъ посла проф. Пєвляка Бротєл на голєвнїмъ зборѣ «Рускомъ Радѣ» в Чернівцяхъ дня 2 н. ст. лютого 1891 р.]

(Конєць.)

Оттакъ стоять буковинскі Русини що до шкѣлиництва, а треба знати, що яке шкѣлиництво у якого народу, така ителїгенція его, така и просвѣта и економічний станъ у него, така и порядки у того народу. Наслѣдки таког шкѣлиництва ось якъ: У насъ заложений всѣ уряди чужими людьми, що руского народу и его мови не знають; чужі судїи судять надъ рускими чоловікомъ, котрого и він не розуміють, и бив ихъ; на 260.000 Русинів найде ся може 10 рускихъ судїїв. На початкѣ не приймають урядники рускихъ адресъ и не оддють листи адресатамъ, Русини мусѣть длатого або нїмєцї и мови учити ся, або за написъ адреси платити. Зъ народнихъ учительівъ більша часть вихована або в нїмєцїмъ, або в волоскѣмъ, або москєвськимъ дусѣ. Сѣльскі писарі — самі чужі люди, руского письма не знають. Церкви перейшли зовсімъ у волоский руки. Коротко: всѣ мѣста заложєні чужими людьми! Кудажь має темний мужикъ рушати ся? У кого поради знайти, бо чужий чоловікъ, хоті якъ, та все замний, звичайне чужий, а якъ бь свої люди, то все таки, якъ кажуть: свої коли не заплаче, то хоті скривати ся.

Отъ видите, кудя завєла насъ темнота! А вѣ такого сумного сусѣльного нашого стану вилїзвають дальші кривди руского народу самі собою. На Буковинѣ все вѣ чужихъ рукахъ. Чужі дїлять, що чужі люди старають ся, що мого, права Русинів для себе вимискувати? Та-жє всєкій знає, що кождому сорочка найбільша! Для того й не дивно, що черезъ 30 лѣт конститучіонного житя в Австрїї не мали буковинскі Русини у соймѣ до минушого року лїт одного свого заступника-Русина, а вѣ думѣ державній у Відні, якъ не мали, такъ и не мають. А саме вѣ соймѣ правѣмъ и вѣ думѣ державній укладати ся для кождого австрїйского народу его права и обовязки. Отже тамъ радять и рѣшають надъ нами безъ насъ, бо за насъ нема тамъ кому заговорити и вєступити ся! А не маючи своїхъ сѣтлїхъ проводарѣв и заступниківъ, приєнав темний народъ и вѣ економічнїмъ вєглядѣ и мусѣть далѣ приєпатати, коли не вѣмѣти ся его станъ просвѣтїти. У борѣ о сѣуществованє мусѣть темний сѣтлїмъ уєступити.

Зъ того всєго видите, що станъ буковинскі Русѣ страшно мізерний та такий сумний, якъ вѣ якого нишого народу у нашомъ цѣсарствѣ.

Але тому не конєць. Упадокъ наш не дойшовъ ще до послѣднього, се можемо видѣти ся вѣ нашомъ бѣдѣ, лишѣ треба рукъ приложити, и то якъ найкєрше и вѣ напруженємъ всєи не знищеню се народної сили. То, що сєгодня се даєт ся зробити, за лїхъ 10 до 20 рокѣв уже не можливє будє, бо сусѣдні народи на сляди до теперъ та не сплять и теперъ такъ, якъ ми; у нихъ поступила просвѣта далеко на перѣд, а де просвѣта, тамъ и культура, тамъ и єв вилїзны, якъ: фабрика, зєлѣзняцѣ и другє, а тоті становлять добробѣту людскій. Культура жємо мєг неаудача єстру на перѣд. Де народъ приготований для неї, тамъ приносѣть она ему багатєство и щастє, народъ жє не приготований для культури бѣдѣть від неї и пропадає безъ ратунку. Ви всѣ знаєтє, чого вимагають фабрики, зєлѣзняцѣ и таке другє; до того треба письменного и одповѣдного просвѣченого народу. Не минє 10—20 рокѣв, якъ загудять по всѣй Буковинѣ фабрики всєкого рода; заснуєт ся по цѣлѣмъ краю зєлѣзні дороги. Коли-жє застануть они наш народъ все ще темнимъ, неземєнимъ, то нависєть надъ нами сила чужихъ людей, котрі розмажєт ся, наш народъ вѣтєснєт, Русини збѣдѣють ще дужє и зидѣють. Подивѣт ся вѣже теперъ на тихъ кѣлька фабрикъ та на буковинскі зєлѣзні дороги, чи багатѣ тамъ Русинів найде? Навѣт простими сторожками у будкахъ при зєлѣзнихъ дорогахъ самі чужі люди, бо наші не вѣмѣт и чѣтати и писати. Пановє сєлє! Коли-бъ вѣмѣт підѣвнїшними обставинами не знати якъ мѣштѣ добра у руки передаѣт, то вѣмъ зѣ нихъ хѣсна не будєтє, не можєтє мати; они швидко перєдѣт у чужі руки, такъ якъ вѣ путѣвскѣмъ и. пр. всѣ полонини вѣже не вѣ гудуєвнїхъ рукахъ. Всєкє добро, всєкє майно одѣшло бь тою дорогою, котрою поїшли наш конститучіоні залоручєні права; наміа хѣсують ся чужі люди. На що большє? Коли вѣ, пановє сєлє и мѣщанє, не знаєтє, що зробити навѣт зъ нашими найдорожчимъ скарбѣмъ, зъ нашою вѣковнѣною спадичною дѣляною, зъ нашою прєкрасною рускою мовою! Лєдєн-ш побудє одєвъ або другї зъ нашихъ людей якїєсь частъ у войску, або почує тамъ, якє польськє, нїмєцкє або волоскє шваркотанє, такъ уже перєкручє и вѣгнєдує свою родну мову на смѣхъ людскій и на гнѣвъ Божїй, бо не знає, що та одна-однѣєська руска мовя береже насъ всѣхъ від загладѣ до євнѣтѣ; перєстаємъ бѣти Русинами, такъ перєстаємъ и бѣти на сїй землї.

Изъ мѣхѣхъ дєтєрнїшнїхъ вєводѣв вєплыває, що наше положєнє вѣ порѣвнаннѣ зъ другими народами Австрїї дуже мізернє; ми уопєщєдѣний вѣ кождѣмъ вєглядѣ и остали ся найдалѣше по задѣ. Русинів давнѣ, хто хотѣв; прихильности и підпорѣ не було для насъ майже и вѣ котрого боку, пожалувати ся не було перѣдъ кимъ, бо, якъ кажуть, Богъ високѣ а цѣсарѣ далеко. Здавало ся, що вѣправдѣ нїякѣ намъ вѣже не вєратувати ся. Тому й не дивнїца, коли підѣ такимъ гнѣтомъ одна часть Русинів стала Волоханами, а друга Нїмцями, наша частъ зновъ, що не

хотѣла и вѣзлѣчити ся, и вѣтїмѣти ся, пропала для Русинів вѣ нїшїй спєбѣ. Москва, що мають бачє око на всѣ бѣдосини и хотѣ найпачє вѣ Австрїї, добачили сєкєро наше сумнє положєнє тутъ, тому розбєлєли своихъ барїшнїнѣв по Буковинѣ а й по Галичинѣ, де Русини бѣдѣ Полякѣмъ ще гѣршого гнѣту дѣнавали, и стали слабѣдѣмъ москєвщинѣ. Чимъ дужє Русинів у Австрїї тєснєли, тимъ лєкшє роботу мали москєвскі тєснєли. Многѣ зъ тихъ змєскєвченїхъ буковинскїхъ Русинів забрала ся просто до Россїї, а другі осталися, на вѣщастє руско-го загала, таки на мѣсцї. Они заснували іа-го зєтѣ, піддєржуєвали москєвскими рублєми, и розсылають ихъ тому дарѣмъ мѣжє народѣмъ та старають ся всєкими и найогиднїшними способами зробити зъ руского народу москєвскїхъ прихильникѣв та наймѣтѣв.

Оттакъ розлѣталась и такъ невєличка ителїгенція, що вилїзла зъ руского народу, на всѣ чєтѣри вѣтри. Осталєсь лишѣ горстка самосѣбѣдомїхъ Русинів тєрєдкого характеру, котра не вѣжаючи на бєзчислєний перєносъ зъ кождого боку, працює неустанно надъ добромъ народу у повнѣй надѣи на лѣпшу будучиєтѣ. И справдѣ довєла до того, що минушого року адєлось буковинскимъ Русинамъ побачити хотѣ трохъ своихъ заступникѣв-Русинів у соймѣ. И вѣ Галичинѣ вѣмѣт ся такожє очєвиднѣ станъ рускої справи, бо и тамъ почало правитєльствѣ зъ галицкими Русинами такожє чєслєтєся. У галицкѣмъ соймѣ проголосивъ славний проводирѣ галицкої Руси, посолъ Романчукъ сєв осєни програму галицкихъ Русинів.

Програма тотя мѣстєтѣ вѣ собі ось якї точки:

- 1) Мы Русини народъ самостѣйный, окрепный від польского и російского, и вѣ тѣй основѣ бажємо розвивати свою народѣбѣт и свою мову.
- 2) Мы Русини стоимѣ вѣрно при нашомъ наймилѣстивѣшомъ монархѣ и его вѣздѣстѣйнѣшомъ долѣтѣ австрїйскѣй державѣ.
- 3) Мы держимо ся вѣрно греко-лат. вѣри и обряду.
- 4) Мы стоимѣ за конститучіоннѣмъ устроєннѣмъ австрїйской державы зъ єв правами и свободами та за рѣвноправностію всѣхъ єв народѣв.
- 5) Мы Русини мусимѣ, вѣже вѣ интересѣ забєзпєчєнїя и розвитку нашої народности, дѣбати о економічнѣмъ піддєвнєннѣ руского сєлєнїства и мѣщанства.

Отєсю програму галицкої Руси, на котру рускі владѣки зъ духовєнствомъ и сѣйскі Русини згодилися, принято и вѣ правитєльствѣ вѣ прихильностію, та на нѣ й ми, буковинскі Русини, — розумѣє ся вѣ вѣнѣтнѣмъ точнѣ рєлігіонѣмъ сирєвѣ, — вѣновѣ годити ся мусимѣ.

Вѣ першѣй точкѣ документують Русини свою самостѣйностъ яко окремого славянського народу, а до тѣй годѣ, бо Поляки голосєли перѣдъ сѣвѣтомъ, що Русинів нема нїякихъ на сѣвѣ, що Поляки а Русини то одєнъ народъ. Москва и зновъ проповѣдуєть такожє, що Москва а Русини то одно и то само; а у насъ навѣт кождя дѣтина знає, що то неправда!

Другу точку треба було длатого задокументувати, бо підєзували намъ наші вороги прихильностъ до москєвского царєтѣа, хотѣ добре знати и знають, що Русини не мають большого и небєзпєчнїшого ворога ихъ самостѣйности якъ москєвскій царѣ; москєвскій царѣ забороновъ на рускѣй землї руску мову навѣт у народнїхъ школахъ, дѣти рускі мусѣть уже вѣ народній школѣ замѣстѣ на рускій мовѣ, на москєвскій вѣчити ся, кнїжкѣ рускїхъ не можє вѣ Россїї друкувати, навѣт у церквѣ не смѣє священикъ по руски, а мусѣть по москєвскі проповѣдувати. Оттакє добро мають тихъ 18 мїліонѣв Русинів, що живуть підѣ москєвскимъ царємъ. Най собі держать Москва такє добре, а мы Русини стоимѣ яркѣно при нашомъ наймилѣстивѣшомъ цѣсарю и его долѣ, и готовѣ за него, его долѣ кождѣмъ хвѣлѣ остатну каплю крови пролѣяти.

Чєтвєрта точка тому конєчна, бо вѣ горѣ описували насъ наші вороги, що ми ворохѣбники, що мы люди небєзпєчнїй для суєбѣлности и державы. Ну, якї мы ворохѣбники, то вѣходѣть навѣстє вѣ того, що нашими конститучіоні залоручєними правами а до теперъ другі хѣсують ся!

Пятя точка сама собою розумѣє ся. Та ба! Вѣ тѣмъ бо то й наша бѣда, що у насъ мусѣть и такъ самі собою арозумѣт рѣчи документувати ся и пояснѣти ся. Що до економічного піддєвнєнїя руского народу, то вѣ насъ люди днѣянокъ гадє. Однѣ думаютъ и проповѣдують, що добробѣту людскій даєт ся вѣробѣт лишѣ одповѣднимъ приготовлюющимъ способомъ народѣ у працюєть вѣ тѣмъ напрямѣ, бо они тѣмъ думєв, що треба людємъ, котрымъ и. пр. дровѣ бракує, конєчє вєспєрѣ сєкєру дати до рукъ, щоби собі могли тою сєкєрою дровѣ у лѣсѣ вєрубати. Але другі, такъ звані радикали, цѣлкомъ протівнїи думєв. Они кажуть, що конєчє вєспєрѣ полѣзати тепєрїшнїмъ мізернѣмъ станѣмъ економічнѣмъ народу, а потѣмъ будє вѣже лєгшє народѣ на перѣдъ повєстѣ. Дужє отєсє хорошо правдувано, лишѣ не знати по першѣмъ, вѣ якїй спєбѣ того майна набути, а по другімъ, хто має бѣти оѣвнѣмъ поєднаннѣмъ особѣ, бо до майна треба вѣже арѣлѣхъ людєв, що знають, що вѣ намъ робити; у насъ, можєа сказати, ще малѣтнїй люди, котрымъ якъ дѣтємъ не можєа вѣ руки дати грошєв. На майно вѣ рукахъ нашого тепєрїшного темного народу знайшло бь ся вѣрадѣ дєсѣть оѣвнѣтѣв, але самѣхъ неспрошенїхъ и неспѣжданнѣхъ. Нашѣ народѣ ставѣ бь підѣ дєтєрнїшними обставинами швидко назадъ жєбракомъ.

Та-жє майнокъ готовий для людєв, бив кружитъ зъ рукъ до рукъ, нїхто его не берє до грѣбу. Хтѣ лѣпшє приготовлений и при-

способный до набуть мастку, той его и набузас, а хто неужий въ томъ дваъ, той не лишь не набуде нѣчо, але мусять навѣтъ стра-
тати й то, що має

Ціле наше жыццё прэціць нічо нішэ, а як бараб а істэваньне, а жыццё, а вэ тэй бараб пэбэдзіт той, хто до тей барабы лэйшэ прысвэбэленый. А што до того, то нашэ нарэдзэ нэцна найслабшэ прыгэтованыя до барабы а свасэ істэваньне. Русныя не прыійшы наватэ, што до самэпэбэзаваня рэдынонэ, нацыянальнаго, оны не аняюць, што вэ того, што вэ сьлёзнамэ загрозжэню мусьцэ аднэй стаяці за вэсэх, а вэсэ за аднонэ, колы хотяці пэбэдзіці. Тому першоу задачэю і сьвятэймэ абавязкамэ кождо го сьвітлого Русна мусьцэ буці отэе, щобэ абудзіці напэрэдэ народу, нацыянальну самэсвэдомбэстэ і шэрыці загальну прэсытку, а до брэбэці выбэре тогдэ ажэ нарэдзэ собі самэ.

Що-до третей точки о вѣрѣ и о обрядѣ то не ма намъ что надъ тымъ богато разводити ся; мы буковинскій Русины греко-православной вѣрѣ, а братья Галичане греко-католической, то не мѣша нічого зъ народныхъ справахъ, такъ само якъ п. пр. у Нѣмцѣвъ одна часті лютерекон, друга католичесон, а третя жидибскон вѣрѣ, але вси они про те добрыми Нѣмцями и пролавають все одинаково свою кровин за отчину и цѣсари. Такъ само и у насъ Русинѣвъ. Галицацъ Русины и хотѣть остати добрыми греко-католиками, а мы буковинскіи Русины и хочемо остатись греко-православными Русинами, помимо того, що греко-православна митрополія одбучує насъ очевидь нашон святон церкви. Коли хочемо мы Русины на свѣтѣ жити, коли хочемъ, щобъ люде насъ поважали, та зъ нами чедливості то не смѣе насъ ніщо, отже и вѣровсповѣданіє дати и роздобловати, бо лише зъяди немими силами поборомо всякі перепони нашого розвою. Въ самѣмъ взглядѣ можуть намъ послужити за найбѣльшій примѣръ буковинскій Волохи, котрі такъ якъ мы православного вѣровсповѣданія, але про-то нѣмає и зрѣньки съ своихъ родныхъ братьѣвъ Волохѣвъ у Сѣмгородѣ, хоть сѣмгородскій Волохи унія тама. Тому мусимо и мы, православный буковинскій Русины, рука зъ руку йти зъ нашими галицкими братьями греко-кат. вѣрѣ, а то тымъ больше, коли видимо, якъ братья Русины зъ Галичан, що живуть мѣжъ нами, зъ найбѣльшою цирквотю и пожертвованьемъ борють свраць нѣзъ нами за правду букованьско-русского народу, — честь и слава имъ за то! мы гордимось ними!

Мы переживаемо теперь дже важнй т серюзнй часы. Всакй прозвы въ послѣднхъ часахъ, що прошибаютъ мовь блыскакою небосклонъ людского сусѣбного жита, пргладуютъ живо подѣвъ прѣкѣщи мануашого и н початку теверншого естѣдѣя. А для такнхъ хвѣль треба бутъ бѣдѣдѣа пргатованыи абы не втонути. Не спѣдѣемо ся печеныи го жубѣдѣвъ безъ власнон працѣ, нѣхѣ чужѣи н дасть намъ бѣта, бо кждѣи мусѣтъ впередъ себе пахѣтъ; акъ не приложимо рука до нашого рѣзѣнои мы самѣи, то промѣне абы акъ догѣдѣа хвѣля безъ жадного хѣсна для насъ такъ акъ отхѣтъ 30 лѣтъ констѣтуднѣаго жѣтъ въ Авѣстрѣи пропѣнузѣа и пропѣа для Руснѣа въ мовѣ камѣнѣи у воду. Другнмъ прнѣсли они свободу та просѣтъ и добро, а н насѣ тяжѣатъ кѣадыи невѣжѣства и бѣдѣтѣи акъ дѣти тяжѣизѣ. Хотѣ бы наступѣаи акъ до гѣдѣи хвѣль для народѣвъ, то все останѣмо н послѣднѣи, и другѣи будѣтъ выскѣкувати насѣ акъ до тепѣрь, коли не возѣмѣмо ся въ напружѣнемъ вѣхѣтъ нашѣтъ силѣ до просѣтъ народу. А просѣтъ нашего тѣтъ акъ кождого нашого народу лѣше на одѣвѣи одѣвѣскѣи подѣставѣи можѣаи, — на подѣставѣи живѣон рѣбѣи, н мовѣи, и въ нацѣональнмъ дѣсѣ, такъ акъ нѣколи нѣкому не вѣадо ся ще котрѣи-небуаи народѣ на чужѣи мѣвъ просѣтѣи. Дарѣи прѣ-то робѣта, цѣстѣи забѣги засѣхѣленнхъ лѣдѣи, що гадаѣтъ чужѣи школаи та всѣакнми ннѣшнѣи способѣи и мукаи насѣ въ нѣхъ дѣсѣ просѣтѣи и въ той способѣи зѣ насѣ. Нѣмѣцѣвъ, або Волохѣвъ, або Полякѣвъ, або Магѣарѣвъ або Мадѣарѣвъ зрѣбѣти. Най заглѣнуаи той бѣаможѣи у нашу тысячѣлѣтѣи истѣрѣи, она навѣхѣтъ нѣхъ, що мы або лѣшь Русѣаи будѣмо жѣти и рѣзѣнѣватѣся, або положѣмо нѣшу руску голову!

У нашей державы живут вселенныя народы; усильте тѣмъ народамъ отже и намъ за поручають основныя законы одинаковыя права накладываютъ на всѣхъ одинаковыя обязанности. И наипрѣмъ и въ управлѣи нашего цесарства имъ ють право и повинны всѣ народы мата оди коу учать. Засады державны у насъ хороши лико лежить лише въ томъ, що тѣ однаковы права примѣрювали ся доси Русинамъ наймѣ шою мѣрною, хотъ Русины свои державой ѣ бовязани заведьбы точно и соотвѣсно словили ѣ сповняють и въ своѣй мѣрности и предаши ега для цесаря и державы не захитались и коли. Въ той неоднаковой мѣрѣ головно, по части и въ нашей байдужности причинъ нашего теперѣшняго сумного положенія. У послѣднихъ хвляхъ проявляе ся очевидный зворотъ до лѣтшаго, нашъ двуглавы лѣтвы захм ренны небосклонъ починае розяснявати ся и вадѣя, що ѣ Русины зможуть небавомъ такъ же и други народы хѣбнувати ся повинны ровнюправленіємъ.

Тому треба за-вєремя взятись намъ дѣла работѣ та выкорнати и засѣяти, а вже чей стѣ не на стальцю сонечка, щоби наша праця вѣчно не пропала. Тоджѣ-жѣ якъ нашѣ шнхлѣхъ наповняти ся, тоджѣ вже и элѣдѣ намъ нѣ не вѣдѣють, тоджѣ и мы самѣ вже проженѣ хмары зъ нашего небосклону и не загинемо.

Мы Русины, не бажали нѣколи та не бажемо и теперъ нѣчого нишого, якъ лише свѣдѣти правды, не просимо нѣкого о ласку и привѣду другѣхъ, мы жадаемо и домагаемо о лишѣ нашихъ державными законами намъ вѣ порученнѣхъ правѣ!

Отсе образъ нашего положенія и програ-
ма, яка може насъ спасти.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Вчера наситила була аз Вадия вѣсть, що
гр. Тафее якому заведувати и за порадок
дѣлять мусѣвъ положити ся до постѣль
Показуєсь одакожъ, що вѣсть та була не-
правдива. По нашой думцѣ гр. Тафеему хиб-
лишь може недобре зробило ся, коли почути
результатъ выборовъ въ Чехяхъ, але впробѣ
видко, що днѣ вѣснѣмъ здоровъ, бо въ Вѣдѣ
доносять, що подѣ его предѣдательствомъ
оббула ся вже одна нарада міністрѣвъ, на ко-
торѣ; розбиралась ситуація вытворенихъ
уже дотеперѣшными выборами. Гр.
Тафее думая очевидно вже надѣ тымъ, якъ
має азъ такъ рѣзнодорожныя элементѣвъ, які
теперъ войдуть до рады державной, утворити
собѣ большость управительствѣну.

Тепершні вибори въ Австрій зацікарили суваки въ великій мірѣ Мадярівъ и они з неспокоємъ глядять на то, якъ въ Долнатишній змѣняєсь чимъ разъ бѣльше ситуація політична. Pestі Hirlar приходять вже навіть до того переконання, що вже не далекій часъ коли въ Австрій станеь конституція неможлива. Pest Lloyd обговорюючи політичну ситуацію въ Австрій робить замѣтку, що певного прийдє на Мадярівъ черга встановити ся надъ тымъ, чи тѣ політичній в матеріальній жертви, якій они роблять для становича монархія яко великою державою, не пропадуть якъ бы кинені въ розбурханий океанъ.

Оногды вобразили ся були у Відні німецкій делегаты зновъ на нараду въ справу угоды торговельнои, маючи вже підрукою потрібні інструкціи, якій привезли з Берлина. Вчера відбувала ся повна конференція торговельна. Prese зазначає надто, що коли нові інструкціи німецкого правительства въ справѣ мита бѣзъ вѣбжа и дерева сутъ доволноякій, т. е. бѣльше зближеній до австрійскои пропозиції, то въ такій случаю требє сподѣвати ся скорого закінченія переговорівъ и остаточного підписання угоды торговельнои. Зъ Берлина зновъ довозять до Fremdenblattъ, що въ тамошніхъ кругахъ політичнихъ сутъ того погляду, що угода буде де передъ Великодними святами користно залагожена.

Одъ якогось часу не перестаютъ надх-
дяти въ Россію вѣсти о якихъ важныхъ змі-
нахъ въ петербургскѣмъ кабинетѣ.
Теперь же достала Кензигъ, вновь вѣсть о
Петербургѣ, що тамъ заноситъ ся на зміни
личноей управлюющъхъ заграничнѣю пол-
тикою. Говорятъ вже досѣть голосно, що ми-
ністеръ дѣлъ заграничныхъ, Гірсъ, має у-
ступити. Наслѣдникомъ Гірса має стати по-
сла однихъ російскійхъ амбасадоръ гр. М-
ренгаймъ, побѣда другыхъ кн. Лабановъ.
Ростовскій, амбасадоръ у Вѣднѣ. Ще ни-
суть тоя гади, що міністромъ дѣлъ загра-
ничныхъ має стати гр. Шуаляновъ, амбасадоръ
въ Берлинѣ, который теперь мабутъ въ справ-
ныхъ змінахъ прїѣхавъ до Петербурга, а кн.
Лабановъ має стати міністромъ дѣлъ вы-
трѣшнихъ.

До Köln. Ztg. доносять з Петербургу, що там настав велика радість по причині неудачі місії цесаревича Фридриховича. Згадка в газеті остерігає півмоче правительств, щоби оно було остерожливіше з своєю прихильністю для Росії, аби не вийшло так як на Французях.

Н О В И Н К И.

— Товариства русских ремесленников „Зорь“ уреджу на заведение маслице въ субботу 7 н. с. марта въ комнатахъ „Рускомъ Весельи“ (ул. Омельяна к. 27) вечеромъ за тащанья. Платитъ о 8 год. вперомъ. Вступитъ бѣ особы и кр. за оказаньемъ запросиши. Кто бы не доста запросиши, а хотѣтъ вняти участъ въ томъ и черку, зволитъ зголасити ои въ любако товариства при ул. Кравчѣвской к. 17 П-й поверхъ и дна бѣ 8 год. вечеромъ. Стрѣбъ вперомъ. Товариство „Зорь“ числитъ на чюдешну участъ т. тошнѣхъ русскихъ родитѣ, а ны думасю, шо и ожидаеихъ своихъ не пересчитатъ сѣ.

— Регуляція галицьких річок. Вийдів краєвий проект регуляції предложити сеймови проект регуляції другої по порядку карпатської річки, а. горішнього Дністра між Розвадовомъ Журавнемъ. Після проекту, виготовленого в мѣстництвѣмъ въ 1886 р., од регуляції буде требувати накладу въ сумѣ 1,600,000 зр., котораго резолюціои сеймовою мають такъ розложити по скарбѣ державний майнъ бы по чотирьхъ 60% фондѣ краєвий 30%, а интересованъ 10%. п. д. лінійованъхъ контівъ. — Горька потоки в долинахъ Сяну, Дністра и Стры. Въ наслідокъ петицій, внесенихъ до сейму поновъ въ 1884 р. сторонами интересованими видѣломъ турчанскою ради повѣстован, одбитъ, видѣвъ краєвий въ своїмъ часѣ до министерствъ рѣзняцтвъ, щобъ зарядило зняти плани и выговарило проектъ для забудованъ горськихъ потокѣ въ тѣмъ поновъ въ долинахъ Сяну, Дністра Стры. Плани потрібнъ для регуляції потокѣ горськихъ въ долинахъ Стры виготовили секція перемисла, а теперъ виготовляе подроби проектъ робѣтъ, котрыхъ кошты вынесутъ око 5000 зр. Повѣдомлений о тѣмъ видѣвъ краєвий записавъ ся готовымъ предложити сейму на проектъ закона, котрыхъ признако бы регуляцію за прикметною краєвою, а заравномъ закладати дампины плывибъ за для потреби управлѣняти потоки долинахъ Сяну а вменю Дністра, де робѣ горськихъ огляду на загадану монополіацію багатъ наддністрійськихъ мають велике значенне.

— Стівендія. Митрополича Консисторія розписує

конкурсъ зъ речницюмъ до 31 марта 1891 р. на одну стипендію им. св. Георгія, рѣчи 100 зр., позначени охъ I вѣроуку шкѣльного 1890/91, призначену до слухачѣвъ права. Комитетени мають выказати: 1) що походять зъ бѣди рускои народности и ауть гр. кат. віроисповѣданія; 2) що суть убогѣ; 3) що окончали гімназію зъ дуже добримъ успѣхомъ. Сыны гр. кат. жителѣвъ дробобичинхъ мають первенство при рѣшѣннѣхъ условіяхъ. Академіки побирають ту стипендію мають выказати, що слухачи, або вже слухали выкладѣвъ руского языка и рускои литературы. Подани треба вносити черезъ выдѣлъ правничій львѣвского університету до гр. кат. matr. консисторіи у Львѣвѣ.

— Результатъ испыту квалификаціоннаго для учителя школы народныхъ въ Станиславовѣ въ мѣсяцѣ с. р. сѣтъ слѣдующій: До испыту включено 9 учителей, а въ нихъ одержали патентъ учительскій для школы народныхъ: Мих. Ваваръ, Ванк. Елєкторовичъ, Пя. Сенчина, Вас. Вусоничъ, Ник. Фащевскій. Мар. Высоцкій; два школы мѣсячныхъ большеклассныхъ одержали патентъ въ назначеніяхъ Рудольфъ Остаповичъ. Двоихъ учителей достигнуло безъ испыту.

— Міністерство торгівлі видало розпорядження
дотично уніфікованих поштових, поштово-телеграфних
експедієнтів і експедиторів. Приписи нового
уніфікованих мають обов'язувати від 1 січня
1892 р.

— Арештованіє. У Вдовій, пов. Березовського, арештовано п'ять підлітків на реквізицію львівської поліції академіка Станіньського, підъ закладомъ ширення засадъ противрелігійныхъ и соціалізму.

— Науку вручешти ручною побля шведокон систомы т. зв. slöjd, субвенціоную соймъ одъ року 1887 значашы датками. Выдѣлъ красныя башмачки одержати точнѣ информации о практичныхъ результатахъ сего науки, обдѣляе ся до красной рады школьной въ пробыню о слѣдуючій повѣсти: 1) Чи учителѣ народнѣ беручи участь въ курсѣхъ серіальныхъ науки slöjd-y, однесли ся до той науки дѣйствию користи, котрой бы ихъ квалифікували до заведенія сего науки въ школахъ. 2) Чи и сколько учителей, котры въ курсѣхъ серіальныхъ науки slöjd-y користали, зашею сего науку въ школахъ. 3) Чи и якъ користи однесеть молодѣжь школьна въ томъ науки, а то якъ подѣлять заглядомъ практичнымъ такъ и що-до зя-

нального розвитку силъ умовоныхъ. — На по-
вышій питанія відповівъ краса рада школьна ви-
двоивъ красовому на основѣ релігій, одержаннихъ
бдѣ окружныхъ радѣ школьныхъ, що учителя
школъ народныхъ, котрі бдѣ часу заведенія кур-
совъ ферильныхъ науки зручності въ Краковѣ и
Сокалі брали въ нѣхъ участь, однесли въ то
науки дѣяетной користі, такъ що мають квали-
фіцію завести сю науку въ порученныхъ нѣхъ шко-
лахъ. На 133 учителівъ, котрі до р. 1839 ки-
ривали за згаданихъ курсовъ, 88 заведо науку
зручності въ школахъ народныхъ и подають въ
нѣхъ добрымъ успѣхомъ, решта же не заведо сего
науки лишъ за-дѣя недостачи фондівъ на за-
купину потрібныхъ до того приборівъ и начиня.
Зъ сего науки однесити молодѣхъ школьна значи-
користі, якъ подѣя взглядами практичнымъ такъ
и що-до загального розвою умовоныхъ силъ, за-
бирає парамъ и зручності въ уважаню внапр-
дѣхъ, лкими зладжують ся потрібні въ госпо-
дарствѣ предмети. Побѣла гадки красово ради
школьного виробляє такожъ та наука у молодѣхъ
змишлѣ опостерѣгана, привнесоли до уваги, у-
читъ точно высловати чинности, образу змыслъ
порядку, виробляє почутіе красы и подготавля-
до жити практичного а крѣмъ того заохочує за-
галъ людности до школы и исторично поднесити
еревенцію школьную. На доказъ того, якъ загаль-
заинтересувавъ ся розвиткомъ науки зручності
може послужити хочъ бы се, що деякія репрезен-
таціи повѣтовъ дають на сю цѣль фонды а на-
вѣть особы приватні не бдѣмояють помочи.
Такъ и пр. фонды дѣдѣча Бѣличъ, п. Ставар-
ского, устроено въ 1888 р. ваканційный курсъ
науки зручності въ Бѣличахъ для учителівъ
школъ народныхъ зъ окрѣгомъ лѣсольного и ко-
ропеньского. Зъ того курсу користало 13 учи-
телівъ и они вѣдѣ такъ заведи науку зручності
по своимъ школахъ. Всѣ окружні рады школьна
признають велико значеніе науки зручності в
школахъ народныхъ, але зарозумѣ поднесити, ш-
бракъ фондівъ на закупину начиня, приборівъ
матеріалівъ, потрібныхъ до подаваня нау-
кѣ у въ школахъ, стоить на перешкодѣ шир-
ню и розвиткомъ сего науки.

— Читальни людей позакладали польско товариство *oświat* и послѣдними часами въ Журавцѣхъ и Подхубницѣхъ, нов. равского; въ Гравнахъ, нов. бобреевского; въ Крученичахъ, нов. мостянского. Дѣлѣхъ тѣхъ читальни порозсѣлаа агадане товариство но 100 книжочекъ своего издавництва дромъ. А повѣсти тѣ: равскій, бобреевскій и мостякскій, суть якъ разъ наибольше заучаеи. Не можна дознати, въ рускиихъ часосписей, щобы основано тамъ яку руску читальню, тому якъ заходъ польского товариства *oświat* и повняиъ бути днашихъ нагріотіювъ *memento*. Читальнѣ, заснованіи товариствомъ *oświat* и, не предлачуоти рускиихъ часосписей иъ заучають ся до рускиихъ товариствъ просвѣтити. Основателями такихъ читальнъ суть вычальни ибѣеиці дідичі або учителя народни. А учителя Руоини побуюють докуды навісти згадувати про читальнѣ!

— 3,000.000 франківъ за цѣны збирасъ що розіоднѣ департаментъ Франціи: Alpes Maritime. Положеніе департаменту надвѣсно чинно пригбдебо оукруженій доволка горами иасъ лѣгобднй кимати и вже теперъ высыласъ до Парижа транспорты свѣжыхъ фіалокъ, гіяцинтівъ, розеы и шихъ цвѣтѣвъ.

— Курляндий юрвать. „Русскія Вѣдомости“ п
даютъ вѣтку, що недалеко Гольдингенъ, мѣс
повтового въ губерніи курляндской, есть мѣ
сца, которыя мещанствъ не принадлежать до н
акого изъ сословныхъ становъ, бо не суть
баронами нѣ графами, нѣ князми, нѣ шляхто
нѣ купцами, нѣ мѣщанами, нѣ селянами а ли
нѣ мещеи нѣ больше только „королями курля
нскими“. Спосособъ прожизнаня суть то звычай
селяне, не користуютъ изъ правъ шляхотскихъ
плывають себе Kurlisch-könig-ами, а напыть

коноводство не найшло для них иной намы, кромѣ „корольствъ“. До 1854 року не платили никакихъ податей и были вѣсны для службы войсковой; подѣ наглядомъ административный были подчинены лишь безпосередно обер-хауптману-ви (начальнику повѣту), а звычайный хауптман не мѣлъ вѣсть права жалованья на границѣ ихъ сѣтъ. Зѣ-бди походятъ къ приволье исторично, что не пролегло. Говорить, что права тѣ жадны имѣ орденъ Радарствъ мочовыхъ къ прислугу бданий законови для предѣить „корольствъ курляндскихъ“. Пособа иного, ихъ власного передава, предки ихъ вождили Курляндию и зѣ того одержали свою намы. Вѣ ихъ церкви помѣщенный гербъ, на котрый вымалованный король на коня зѣ хоругвою и подписомъ „гербъ корольствъ курляндскихъ“.

— Воскрестя выставу гадують устроити в Пешті Мадяри в 1895 р. Прескити сеп выстави, підпираний гр. Зічнїм, наймощі вже призначе и у цїсаря, бо на дворюкїх равітї минушого четверга цїсарь самї зачатї розмову в тїй справї в гр. Зічнїм а бїтанї заважїв, що проект хвалити та вїрїти в успіх его переводїл.

— Добрий вісти. Рух поїздить на залізничних державних в Буковині привернено вчорашнього дня. — У Львові помер Томас Стернал, секретар львівської політехніки.

Надбелане.

Robeideene Basilleider fl. 10.50 per Robe
und bessere Qualitäten versendet porto- und zollfrei das
Fabrik-Depot G. Henneberg (K. u. K. Hoflieferant), Zü-
rich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 fr. Porto. 4

Вѣсти зъ Аеп. Львовской.

Присяжны одержали со: Францъ Громад
ка на Сморгинѣ и Ксенофонтъ Сосенко на Со
лонку.

Грамоту архієрейського благословення при нагоді 50-літнього ювілею священства одержав о. крил. Вас. Фортун, деканъ и народъ въ Тернополи.

Завданний до кан. інституції о Ник. Сени
шинъ зъ Покровецъ на Берездівцѣ по 15 мар
тѣ с. р.

Губинский въѣзъ прихода Зарудье о. І. Ред-
ковичъ,
Сотрудница оо. : Ярослав. Ян

Наполеоників годить ся на кан. институту-
ція оо.: Брона Кницикевича на Фрагу, Мих
Ваврика на Кутище.

Кан. институтуваи на Бродки о. Ипол
Погоренки.

Именованя, перенесения, конкурсы и пр.

— Императорская Касса дирекции скарбу именуемая до официала рахункового, Волд. Франянич, ревидентом рахунковымъ въ IX разнѣхъ а квисеконного ассистента салінарного Льва Цагака официаломъ рахунковымъ въ X разнѣхъ для справъ рахунковое салінарныхъ при департаментѣ рахунковымъ красномъ дирекции скарбу. — Министеръ справедливости именуемъхъ адъюнктами поштыми адвокатыми: Іос. Ветриного въ Чернибѣхъ Дунайца, Волд. Павличковского въ Кальваріи, Ант. Петровского въ Новобѣхъ Торзі, Ил. Рабиана въ Соколовѣхъ, Стан. Чахурского въ Ньюку, Ал. Мара въ Грибоувѣ.

— Паренесена. Міністеръ справедливости пере
иждь адъютантъ новобитныхъ: Ем. Тіаеса въ
Войничя до Бжеска, Кар. Рутковскаго въ Новог
Торгу до Войничя, Голака въ Вальска до Войничя
ча, Іоз. Середицкаго въ Войничя до Андрихова
Март. Штубера въ Чорного Дунайца до Гор
даль.

Телеграммы „Дѣла“.

Париж 4 марта Роздѣлилась тутъ чутокъ, що вольный козакъ Аппшновъ выхавъ зъ одси на выразный приказъ царя. Пѣсда нишопи версиі казала єму выпросити ся парискѣ полиціи, позаякѣ онъ домагавъ ся одъ французского правительства якогось одшкодованя.

Бруселя 4 марта. Міністеръ ролни
тва заявивъ въ парламентъ, що въ виду зор
ванія угоди торговельнон черезъ Францію, н
треба павязувати зъ нею новихъ переговорівъ
аби ухиляти репресалій.

Вѣдѣнь 5 марта. Міністеръ фінансовъ Штайнбахъ настае на то, чтобы всѣ желѣзныя дороги въ Россіи были въ рукахъ государства. Онъ предлагаетъ, чтобы всѣ частныя желѣзныя дороги были проданы государству, а частныя желѣзныя дороги, принадлежащія частнымъ лицамъ, были проданы государству, а частныя желѣзныя дороги, принадлежащія частнымъ лицамъ, были проданы государству.

Прага 5 марта. Доси одано при выборах в сейм 1426 голосовъ соціалистичныхъ.

Берлін 5 жовтня. Розійшлася тут чу-
на, що арештовано якогось чоловіка, котро-
має бути Падєвський, що забив свого час-
ген. Семєвського. Поліція веде в' сязі н-
прямі слідство.

Штрасбург 5 марта. Выдвѣ краснѣ поставивъ просити цѣсари о внесенѣ примѣ су пашпортового.

ЦЕНА ЗЕРНА И ДРУГИХЪ ПРОДУКТОВЪ.

4. н. ст. марта 1891.

Лавъ: Пшеница 8— до 8-25, жито 5—
до 6-20, ячмень 6— до 6-75, овесъ 6— до 6-75,
горохъ 6-20 до 9-75, лика — до —, рѣпа —
— до —, дыня — до —, конюшина ч —
вона 42— до 52—, конюшина бѣла —
—, конюшина шведка — до —, хвѣтъ 8—
— до — зр. за 56 килъ въ Львовѣ, оловя-
за 10,000 латвѣвъ — до — зр.

Виходять у Львові що дня (крім неділі і рушних свят) 5-68 годич по пошуду. Літературний до-даток „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить в четверок, а в четверок і п'ятницю на першому разі в Діло.

Предплату і нисераті пранимають: У Львові Адмі-ністрація „Діло“ у. Баторія 24, Центральне бюро ото-чення, у. Комерція ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Лю-діана 9. У Відні М. Дукес, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wolf-zeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті і Гам-бурзі М. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплати на „Діло“ і нисераті за нисераті платити у Львові.

Діло

Предплати на „Діло“ в літер. додатком

в Австрії: на рік . . . 18 ш. на рік . . . 24 ш.
на чверть року . . . 9 ш. на чверть року . . . 12 ш.
на чверть року . . . 4 ш. 50 кр. на чверть року . . . 6 ш.
на місяць . . . 1 ш. 50 кр.

у Львові: на рік . . . 16 ш. на рік . . . 8 ш.
на чверть року . . . 4 ш. на місяць . . . 1 ш. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція відк. ч. 24

у. Баторія. — Рукописи вкладаються в літер. на попередню виставку.

Оголошення приймаються по ціні 6 кр. од. одної

строки літературної в рубр. „Надбавки“ по 20 кр. а. а.

Подати чекати не по 10 кр. од. етикетки.

Вибори до ради державної з курій громад міських.

1. Львів. Голосуючих 3923 на 6026 управнених до голосування; абсолютна більшість 1963. Вибраний дотепершній посол: д-р Смоляк і д-р Кароль Леваковський. Д-р Смоляк одержав 3798 голосів, а д-р Леваковський 2025. Контркандидат Леваковського Станіслав Щепановський одержав 1878 голосів.

Щепановського ставляв львівська комната торговельна своїм кандидатом і при пробі-ноті голосування одержав Щепановський 27 голосів на 29 голосуючих. Вирад Щепановський заявив, що мандат з комнати торговельної не приймає і ухилив ся в свій каденцій бд жити публічного, то все таки під-пирають его кандидатуру. Били бы Щепанов-ський не прийняв мандату, то вже тепер ви-ступав кандидатура д-ра Кошіра, власниче-ля фабрики паперу в Черлинах, який — як піднесли деякі газети польські — за-вниз досить народолюбив карістю, цюючи свою кандидатуру з округу міського Пере-мишля-Городоцького супротив кандидатури д-ра Витольда Левицького.

2. Краків. Голосуючих 3238 на 4250 управнених до голосування; абсолютна більшість 1620. В минулої каденції були послами: Лев Хшановський (станічник) і д-р Соколовський (демократ), а тепер вибраний д-р Соколовський і д-р Вайгель. Д-р Соколовський одержав 1778, д-р Вайгель 1785, а Хшановський 1666 голосів.

3. Вада-Новий Санч-Вілічка. Дотепершній посол був міністер Ду-навський, а при цих виборах ставили про-тив себе Станіслав Мадейський (станічник) і д-р Вайгель (вибраний в Кракові). У всіх трьох містах Мадейський мав біль-шість голосів. Вагаль одержав Мадейський 555 а Вайгель 459 голосів, тож і вибраний д-р Станіслав Мадейський.

4. Тарнів-Вохни. Послом в ми-нулої каденції був д-р Тадей Рутоский. Тепер же стали против себе три кандидати: Рутоский, затверджений центральним ко-мітетом польським, д-р Трибулець, адвокат в Бохні, і жид д-р Гольдгаммер. Голосу-ючих в обох містах 2.159, абсолютна більшість 1.080. Були два голосування. При першому голосуванні упали голоси в Тарнів майже на рівні на Рутоского і Гольдгам-мера, а в Бохні знов майже виключно на д-ра Трибулець, так що одержав Гольдгам-мер 829, Рутоский 761, Трибулець 560 го-лосів. Пришло до другого голосування; по-ниця була дуже загрожена, тож явив ся в Тарнів д-р Менцанський, одиручний цен-трального комітету; еп. Лобос в цілому ка-пітулоу ставив ся в сали виборчої і голо-сував, всі урядники бд проводили своїх шефів громадно явили ся при голосуван-ні, а по уладці сконспіровано військо, бо побо-вано ся ексцесив як з обох сторін жидів так і ремісників. Всі бд пресією Гольдгаммер допнув свою кандидатуру, всі жиди одержали бд голосування, і д-р Ру-тоский одержав в Тарнів 750 голосів а в Бохні всі голоси, що були за Трибу-лець. Вибраний д-р Рутоский.

5. Рашів-Ярослав. Послом в ми-нулої каденції був д-р Бартошевський. Перед виборами повинно було каден-датур, а що оба міста не могли згодитися на одного кандидата, то польський комітет центральний постановив піти кандидатуру д-ра Адама Биджейовича (станічника). Вибраний д-р Биджейович 1049 голосами, а кандидат демократів, д-р Збішевський, одержав 213 голосів. В демократичній прасі надіюся тепер, що за для нерозваги втратив таку одну позицію.

6. Перемишль-Городоцький. Замість дотепершнього посла Жиги. Савицького ви-браний майже одноголосно д-р Витольд Левицький.

7. Самбір-Стрий-Дрогобич. Вибраний на ново д-р Густав Ронков-ський, одержавши 1.623 голосів на 2.089 го-лосуючих. Контркандидат Станіслав Нем-чиновський, краєць львівський і 6 посол до ради державної з комнати торговельної, одержав 461 голосів.

8. Тернопіль-Бережани. Вибра-ний дотепершній посол д-р Євсей Чер-кавський. Контркандидатом Черкавського був львівський адвокат д-р Бекелес, під-пиралий демократами польськими. В Бере-жанах одержав Черкавський 398, Бекелес 198 голосів; в Тернополі голосували два дні в Черкавський одержав 898 а Бекелес 818 голосів; разом отже впадо на Черкав-ського 1296, а на Бекелеса 1016 голосів. Кур-жер Лж. агадує про велику агітацію урядни-ків старства, а именю комісари Пашкуд-ського за д-ром Черкавським.

9. Станіслав-Тисмениця. Вибраний давній посол д-р Лев Вилин-

ський, одержавши на 1.290 голосуючих 1.160 голосів. Контркандидат Рубчак одержав лише 130 голосів, бо много виборців тис-меницьких адержали ся бд голосування.

10. Коломия-Снятин-Бучач. Вибраний дотепершній посол д-р Йосел Самуїл Блях, одержав одержав 321 а Либіш Хайм Майзельс, синь рабана 76 голосів. В Бучачі став горо Влох, бо одержав 783 голосів, ір. Старженський 311 а Майзельс 5 голосів. Коломия мусіла ршати, тож і голосували там че-рез два дні; як доносили польські газети, то жиди зовні вночі жидів з Печен-жана, Косова і Заболотова, щоб голосували замість небажаних і неприємних, комісар Вайдович мав явно агітувати за Влохом, сконспіровано військо, бо зачали ексцеси ви-бизаньєм бконь, а навіть одного виборця мали заколот (!) пожеж. На 1841 голосую-чих одержав Влох 1024, ір. Старженський 796 а Майзельс 21 голосів. Так отже на 4012 голосуючих впадо на Бляха 2128, на ір. Старженського 1778 а на Майзельса до 100 голосів.

11. Броди-Золочів. Замість дотепершнього посла бар. Сохора вибраний д-р Еміль Бик, кандидат польського комітету центрального. Бик одержав 671 а Сохор 495 голосів, тож певно, що і акція Бика мусіла бути вище плати.

Справозданя з виборів.

З Калуща пишуть нам: По свідченій кампанії виборчої пода-мо де-що про вибори посла в нашій пові-ті. Нема що сим разом багато писати, бо в нашій повіті в примібори і вибори бд-були ся зовсім спокійно, законно, без в-яких надужити або незаконностей. Дай Бо-же, щоб так же було! Правительством при правиборах лишало волю правиборцям і даного вишли на виборців майже всі ті свідчення, котрі підписали того славетне во-туми недовіри послом Романчуковим, вишли навіть оо. Станіський в Востови і Козак в Підгород, що то здали по селах зби-рати підписи на адресу недовіри. Полки держали ся на бд, жиди так само, отже борба мала ршати ся меж самими Руса-нами.

В понеділок перед 7-ю годиною ра-но збрал ся виборці селяне до міської церк-ви на богослужіння. В церкві явив ся з свідченнями виборців лише народоні, а з сторони п. Кулачовського андоден. Бу-ла то демонстрація — на який спосіб не-уважності. За той час сторони п. Кулач-овського збрал ся в склеп Звичи і там го-товились до баталії виборчої. Межа агіта-цією сторонику Романчука а сторонику Кулачовського була велика різниця. Сторо-ники Романчука зохочували ся взаємно ви-бирати Романчука, підносячи лише его засту-ги, а не чорники Кулачовського, коли між ними стороники Кулачовського не тільки устив чорники Романчука, але і розкидали тисячами пам'яток на посла Романчука. На-самперед пам'яток, що починав ся словами: „Прощ ся ним!“ — а потому другий па-м'яток, котрий починав ся словами: „Я Тео-філ Вилинський, ір. к. приходив в Стр-лянках і вибрав посл в держ. думу, ршавши голосувати на Кулачовського, а то по поводу, що я переконався, що Романчу-ка не вірять в Бога. О том узнав я в га-зети Черв. Русь“ і т. д. Слова „Романчу-ка не вірять в Бога“ напечатано товстими бук-вами. Оба пам'ятки друковані в друкарні Станіславського Інститута. [Прим. Ред. Тоті пам'ятки на члена Станіславського Інститута, друковані в друкарні Інститута Станіславського — то рбн дуже характе-ристична. Показує ся, який пнів в том Ін-ституті, бд сепіоратом проф. д-ра Шар-невича, дух науки! Справу сю ми ще обго-воримо ширше.]

З церкви удали ся виборці при сльві патріотичних пісень до будинку ц. к. старо-ства, де мав бдбути ся вибори посла. Ко-місію вибрано, розуміється, руску, і голосуван-ня зовсім спокійно і поважно. Треба бу-ло бачити, з яким одушевленєм агазл селян і міщан давав голос на посла Ро-манчука! П. Кулачовський, мимо шаленой агі-тації его сторонику, одстав усього 28 го-лосів! Голосувало на него 7 священиків-виборців, 8 мий священиків-мірлізів, 1 бу-дній учитель (котрий дос бд в селі шль агітатором польським), 3 такі селяне, що все голосують на польського кандидата, а ли-ше 16 селян честних, котрі все голосували на Русина.

Вибори дня 2 н. ст. марта показали в нашій повіті, що свідомість у нашого чес-ного міщанства і селянства підноситься ся, роосте з кожним роком. То вже не темна

маса, як колиш давніше бувало, що хто-небудь міг ся збаламутити. До такого свід-ного результату виборів причинили ся самі честні патріотичні міщане калуські та вой-нильські і багато патріотів-селян, як і. Дуда з Верхня і другі. Многі села, котрі дос бдбули пасивні і не бдали о прави-бори, тепер в власній ініціативі и свідомості приступали до вибору виборців з одушевленєм и своїм бдиручницям кла-ли за обов'язок — голосувати лише на посла Романчука.

По виборі в Калущі стороники п. Кулачовського посунули, а вже зовсім ста-ли пригноблені, коли наспіла вість з Доли-ни, що там на їх кандидата упало всего 7 голосів. А як то між ними було „лико-вані“ свого часу, коли в „Червоній Русі“ читали напечатане своє волюбне недовіри! „Народ вась не хоче мати більше своім заступником!“ — кричали тоді нослови Ро-манчуков. Не багато ушло часу, а народ вишловив свою волю, и то вишловив дуже го-лосно! Не помогли ї пам'ятки.

Ми не злоряди, тож и не думаме зну-щати ся над побідженими. Ми позволимо собі лише пригадати сторонику „Червоної Русі“ наш добрий рад, як він чути бд нає бд самого початку: „Не давайте ся ужи-вати за орудіє злибівних обидителів! Ова мають свої личні та покусні цілі, а ми иде тільки о себе, а не о вас! Он зна-ють, що ви скомпромітуєтесь, але они ужи-вають вась лише до вигнання для них кашта-нів з жару!“ Та наша шира остерога не знайшла послуху, а львівський обидителі по-нижали добровільно-послушні свої оруді-чнв раз дальше на похилу дорогу до — компромітації.

Нині може де-хто і гадує наш добрий рад.

З Чорткова пишуть нам: Справданя ся до лоты слова Вашого до-писувателя п. Федоровича, коли бн адавав справу в передвиборчих зборів в Чорт-ківщині. Чортківщина, славити Бога, вже прибуджена. Дня 2 н. ст. марта при виборі посла показало ся то довідно: посол ір. Ни-колай Волянський, дідичи многих маєтків в Чортківщині, в повіті чисто чортків-ським переняв, а наш кандидат Ви. о. Ни-колай Гадуцький, парох в Звни-чи, одержав абсолютну більшість го-лосів — в Чортківщині. Се пер-ша побда Чортківян, запорука, що будуч-ність наша!

Таженний оум і великий жалю огор-тали нашу душу, коли ми виділи, що діяло ся при правиборах! Бодай нікому и не при-сниться таке, яке діялось в Джурині. Епілогот правиборів в Джурині, описа-них свого часу в „Ділі“, було те, що честний патріот дик Стефан Качановський стратив посаду, а розушений пнів двораки выломали двері і розвалили пч в дядь-бці. Хто тут провинив, одиновість за се пе-ред Богом! Та чи то тільки в Джурині ли-хо танцювало? Було его всюди досить: и в Слободі, и в Влоді.

Дуже посто выпали в нашій Чорт-ківщині правибори. Виборцям вишла така сила жидів, як в тут не була руска-славянська земля, але Палестина. Були жиди халатники, були й майорейні. Спору пайку виборців ставили пави урядники и ве-урядники. Селян, хоч се був вибор селянський, було всего яких 70 на 120 вибор-ців.

Вибір посла бдбув ся в будинку ра-ди повітовий. По годін 10-й були виборці вже в сали. На дорозі в по містів товпиз ся народ, правиборці в доколичних сльз — звыж 1.000 людей, а кільканих жидів в міській поліції удержували поря-док. Коли ц. к. староста Неядомський ого-лосив, що розішлуть ся вибори, стало в с-ли тихо, хоч маж сль, тільки жиди по ти-ло шаркотали. Крім п. старости, котрий фунціонував як комісар, явив ся на с-ли ще чотирі в гали-мундурах комісарі, оден аж в Тереволь, п. Винярський. Яви-лись і деякі доколичні шники в панч-д-дич. Бачите, досить акушерів, аби порід-мандату випав благополучно.

При голосуванні на членів комісії ви-борчої, картками, ми переслали, Буданови-на нас позвали. Всі три вибрани члени комісії були стороники п. графа. Ми дума-ли, що п. комісар правительственный завва-до до комісії хоч двоох наших. Так и! П. староста завважав других трех, також зб стороникув п. Волянського. Ціла комісія складала ся з наших противників. [Дя цікавості додамо, що Чортківщина, подобно як має вічного посла, так само має вічну комісію для всіх виборів, — се наша ха-рактеристична спеціальність.] Председате-лем комісії п. Кароль Куцак — его именував директорот, — бдчитав в чверть паперу якусь промову до виборців. Сарак, мусіть знати вже з рбк на перед, що буде пред-

седателем виборчої комісії, бо виробив собі промову. Та видко, пам'ять ему не допи-сує, коли тих кільканих ораз не вміє сказати на пам'ять.

Розпочалося голосування. Найперше го-лосували повіт чортківський. Стороники ко-місії, на внесення посесора в Сосудники По-ля, потім на внесення якогошів пенів в Чорт-кова и жиди посесора Гіршгорна в Джуриня, уневажила шістьом селянам-виборцям карти легітимаций и не приступила до го-лосованн. Була се пошюча несправедливість! О-динока причина, яку подано, була та, що в подібним називками мали би бути и другі господарі, отже по просту квестіоновано то-тожність особи. Дарм, що комісар правя-тельственный, котрий переводив правибора, оголосив був в селі, що они стали вибор-цям; дарм, що ц. к. староста выдав им легітимация и уряд громадский им доручив, — комісія подобало ся не признавати им пра-ва голосування, и так стало ся! Характе-ристичне при том, що члени комісії — швец и жид-посесор мали на картках вынот-вано, бд аюю позицію в дієт виборчої були вписані ті, котрих квестіонували, а по-друге, що виборці селяне були з ніших сльз, як ті, котрі квестіонували. Безпечно, на такій самій підставі можна було квесті-онувати тожність особи кожного вибор-ця. Такий спосіб в селі Влох не до-зволено голосувати чотиром виборцям, з Росохача одному и з Шульганови одному. За те при таких неформальностях, як при квесті: чи виборці називає ся Лупчак або Суцчак, Мале чи Майл, — одностороння ко-місія признавала им право голосування, бо се були стороники п. графа.

В часі голосування заинтересовані п. старосту господарі ч. Тальний: чи знає п. староста, що жидарки буть виборців, а яко доказ представив побитого виборця, и просив, щоб се записано до протоколу.

Однакж мимо злощастних правибор-ців, мимо уневажнення шістьом виборців наших, навіть мимо того, що кільканих наших виборців не допущено до голосу-вання до сльз, — остаточний результат го-лосованн в повіт чортківський був такий: наш кандидат о. Гадуцький одержав 58 голосів, а ір. Николай Волянський 57 го-лосів. Коли дочисливо те 6 голосів унева-жнених несправедливо, то наш кандидат мав 64 голосів в самон Чортківщині.

На п. графа Волянського голосували, кро-мь наших урядників, також посесори, а го-лосно жиди, селян же дуже мало, — тільки в Коледжні, Давидковеці, Половці, Криво-лукі и в Антонова, та й о. Іларій Лотоцький, парох в Половці.

На нашого кандидата голосувало в Чорт-ківщині п'ять священиків и 53 вгладно 59 виборців-селян. Честь нашій Чортків-щині!

Бли-б так само освідомлені були: Будановщина, а особливо обширний округ бучацький, — то побда наша була бы певна и вірно не важив бы ся кандидати нам кан-дидата. Та, если бы так було. А поки-що ми уяли, хіба тільки для нас надб, що будучість наша!

Епілогот акції виборчої в Чортків був такий, що якогось хрупя народ тяжко побиь. Так само потовили міських поліца-нів. За то кількох заарештовано.

Чортківщина.

Про цікавий епізод з комедії ви-борчої в містечку Болшбци по-в'язу рогатинського пишуть нам:

Дня 18 н. ст. лютого бдбулись правибор-и в Болшбци и вибрано 7 виборців, именю: руского пароха, міського лікаря д-ра В. Галаревича, начальника громади и 4 жи-дів. Результат той не подобав ся ниса-ревни п. Р. Лямановському з сел причини, що замість него, яко поставленого через жидів кандидата на виборці, перейшов д-р Галаревич. А треба знати, хто сль сль п. Лямановський. Бог бн, як кажу, бу-вшив учеником школи народної, а перше его практичне образование в нисареті бд-бувало ся у нисаря громадского в Болшбци. Принятий потім за нисаря до снбару бо-дшовецького, авансував в титулах дуже ско-ро, став именю: настоятелем обшарів дибрських, членом ради громадской, ради школьної міщевон и ради повітовий, даьше делегатом повітовим, председателем ради школьної в Бозшев, делегатом до ном-тотів в школах народних, заступником патрона, преемсом заряду дорогового, ко-місарем виборчим, агентом краківського то-варства аскураційного и проч....

Дійсно, сль наша римскі не має толь-ко титулів, як п. Лямановський, а що по-пеге mutant mores, то и сль наш, ставив „ве-ликав чолонком“, ачав на сль Божій в горы дивити ся, не диво отже, що вибор молодого д-ра Галаревича, а ще до того Ру-сина, ему не сподобав ся. Тож вносить до ц. к. старостна протест против вибору п.

Предплати на „ДВЛО“ и вложителствата за интереси платили
у Дьвова.

про выборы до рады державной.

Третій з черги виний „об'єднинець“, бо як би не їх непатрістична робота, то з округів виборчих: бережанського, золочівського а тернопільського були би цілкомъ напевно вийшли послати Русини народоуць. Властиво тихъ кореннихъ „об'єднинець“ винувати не можемо, бо се вже нїхъ взята на себе повинність, руско-народному розвоюи несе

Але вѣтъ не бувъ зисвѣренный у тому,
що на землѣ є люди зъ тымъ вогнемъ у души.
Якъ бы вѣтъ думавъ, що нема такихъ
людей. Онъ бы переставъ жити.

Оголошения принимают ся по цѣнѣ 6 кр. безъ одном
строичей извѣстатомъ изъ дуба. Набожане* по 20 кр. а .

A. C.

до рады державнои.

У Вадні выбрано: ліберальны Гербет Жака, Коппа, Екснера, Зіса і Сомаругу (Вальдольф перадаць); анцісмітскіх Пагая, Гесмана, Шлесінгера і Швайдэра. Вь чотырох

Вотъ хочь знать, що правда въ свѣтѣ одна, хочь увеселъ быть въ вѣданный, хоча другихъ радый быть до нея прихилити, азъ

Вчера выбранный дальше: Въ чешскихъ палатахъ торговельныхъ; въ Палатѣ молодежи Чехъ Гаскъ; въ Хавѣ Плевнеръ; въ Либерецѣ либералы Богатыи и Шнабъ; въ Будѣвицахъ старо-Чехъ Полякъ. Буковинска палата торговельная выбрала Генриха Поппера. Въ Го-

Настъ обидѣли, але ще нѣкъ не зинцили: вѣрѣи нашому старому праворочи вѣрѣи ваемо при нашихъ національныхъ и политичныхъ засѣдахъ, маме несприроднои поры, маме можливыхъ неудачъ, якѣ чекають нашъ народъ ажъ до той хвилѣ, коли ленѣше по знаменю нашего дорогого народу заведе агитовъ туды, де его найдорожшій добра бужъ засѣды повѣрѣи серцяны, що били ся лишъ для народу, и рукамъ, що мыли для народъ працоналы. — Прага 5. марта 1891. — Мужъ доврѣи послѣднѣи народнои партіи.

Зѣ Гусятнищны пишуть намъ:

Зъ Гусетивнищныи пишутъ намъ:
Коди кто зъ Вашихъ читателейъ перече-
тавъ телеграму о уопиѣ выборовъ, стисне и
молвироу раменами, пытаючи са: Господи!
въ Гусетивнищъ чо ся стало? такъ то оденъ
изъ лучшихъ повѣствовъ! Чи лучший дѣятель въ
мерля? Такъ вже для спасена доброго амен-
нашихъ патриотбъ селянъ и священникбъ зъ
одной стороны, а для прилюдной відомости
о несправильностяхъ при перебрѣденіу правобъ
рѣвъ а и о способѣ самого выбору посла зъ
другой стороны, беру за перо, чтобы Вагъ ли-
ше найчистѣйшу правду фактами зъялюстру-
вати:

Бога смутокъ святой, и тымъ не хотѣвъ, щобъ
умеръ разомъ нѣз нимъ.

И смутный чоловѣкъ поскликивалъ до себя
всѣхъ знакомыхъ людей; вони поставали во
коло його ложка, и воиѣ имъ розсказываѣ свои
смуты, воиѣ розсказываѣ усе, бо знаѣ, ш
хутко ямре, и не хотѣвъ въ одной перлини
збъ спарбу своєю душою занести въ могилу.

И вѣсь пыльно предвѣявъ ся до кожного обличья, вѣнь читавъ на каждомъ видѣтѣ, якъ тільки може читати чоловікъ в останній разъ, знаючи, що вже йому болѣше не доведеть ся читати. І те, що вѣнь побачивъ на обличчяхъ людей, що стояли кругъ його, засмутило його знову тяжко, тяжко в останню засмутило.

Вѣнъ побачивъ, що однимъ зовсѣмъ байдуже и про його смутокъ, и про його сканання.

Вонь бачишь, що їмъ досадно, що ихъ водворяно вѣдъ щоденныхъ дробныхъ потерь, хочъ вони и стояли тихо, зъ пристови похолоданихъ головами. На очахъ у другихъ вонь бачишь слезы, але зъ виразу обличчя вонь бачишь, що їмъ тѣльки шкода його, не забаромъ мерця, а що смутку його они зовсімъ, зовсімъ не розуміють.

Тодѣ страшно стало смутному чоловѣку, страшно за свой святой смутокъ, що мѣгъ загинути зъ ними разомъ.

Та нѣ! вѣнъ не повиненъ буть загинути.
Якъ бы вѣнъ буть загинувъ, усе люде ста-
ли бѣ злыми и нѣколи бѣ не було шѣнь люд-
ми шастя.

Довго придивлявся ся смутним чолов'яком у вочі всімъ, хто бувъ йому хоть трохи ближчий за життя, и не знаходивъ бажанон водни в'иди въ тыхъ очахъ; ажъ ось нив далекого кутка хати выступила до його ж'їноча и стала.

Вонъ бѣ познавъ: вонъ згадавъ, що ду-
же мало стривавъ бѣ за свого життя, бачини

Въ якій способъ були переведені правыборы въ Товстевскій, Трибухвнцях, Коцубинцях и т. д., — о томъ мы вже Вамъ писали. Скоро лише розпочали ся правыборы, вже можна було догадати, що то робота побіля плуни и що тутъ виступає паролъ: „роби, якъ хочеш, щобъ лише Чайковскій вишовъ“. И дѣйстно, выпало на вѣнчану побѣду, але чи й на моральну, най самъ интересованый розсмотрѣть. Слѣ бы входить такъ легкимъ перомъ, якъ не володѣю, ухлѣвъ бы-мъ въ тугешныхъ выборѣвъ дуже интересну по-вѣсть, беручи факты конкретный, правдиво такъ, якъ були, безъ найменшоу пересадки.

При правыборахъ була така система, що частъ на правыборы въ громадѣ были вызначены на годину-двѣ, хотѣ вняло ся и 200 вы-борѣвъ. А що правыборы відбували ся десь въ якійсь тѣсній хатинѣ, то жиды и дворяны въ фаллиною хрипѣвъ пхали ся на передѣ, а вышхали другыхъ выборѣвъ на двѣри и або не припускали ихъ до бѣдана голоса, або хочъ припустили, то було вже не всесу, т. е. ми-нула година призначена на переведеніе пра-выборѣвъ. Такъ відбули ся правыборы въ Ко-пичинцях и въ другихъ мѣстечкахъ. Въ де-якихъ громадахъ удавало ся стѣну хрипѣвъ роз-бити фаночною силою, и тамъ, якъ въ Василь-ковцяхъ, Целѣвѣ, Унѣвѣ, результатъ пра-выборѣвъ бувъ дѣшевѣйшій.

На додатокъ до всякого лиха правыбор-чого прибуло ще одне лихо: 14 выборѣвъ нашихъ достало ся ц. к. старостѣ замѣсть картъ легитимацийныхъ або старѣйшійхъ на-порты на худобу, або куверты порожины. На день передъ выборѣвъ послаи закликали оо. Ту-рула и Ганкевичъ съ своими выборѣвцами до старосты, и подѣла самого выбору интерве-лювано ц. к. старосту въ той справѣ — и чѣ-го не помогло, — 14 выборѣвъ не могло голо-сувати и не голосувало. Затеграваємо до гр. Тасево, але чи прийшла яка бѣдповѣдь, не вѣдомо.

На зборѣ передъвыборѣвъ въ Хорост-ковѣ дня 27. и ст. лютого, де кандидатъ о. Богомъ передъ поважнимъ численомъ зб-раныхъ выборѣвъ Гусатинского и Тербо-вельского повѣту складала своя вѣровсвоѣ-дѣлье послѣднее, наставляла мы, мимо всѣхъ способѣвъ правыборныхъ, ще 9 голосѣвъ бо-льшости. Но де-жъ она дѣла ся? Въ напередѣ-ній выборѣвъ, коли выборѣвъ ся оподѣлали зб-ра-ли ся на нѣчь до Гусатина, проковтнувъ ихъ Молохъ сребролюбій, розшири вѣнчану раме-ну агитаторѣвъ.

Прихавши въ-рѣна о 9-й годѣвѣ до Гусатина и злѣвши въ сѣней, щобъ въ товари-ствѣ о. Кисляковского розгнати ся помѣжъ выборѣвцами, чи всѣ суть дѣвы, нападенѣ были мы крикомъ чубъ жидовскій, кодра мовѣ ад-ска змія вереснула: „До Каменца, егомостъ! до Каменца!“ Пѣванъ я, що та жидова не мало порала ся черезъ нѣчь и вже добре опо-ралась. Коли въ сѣни выборѣвъ ц. к. староста, въ-послѣднѣе заинтерпелюваный въ дѣлѣ недо-рученыхъ картъ абубъ ся байдужно; дальше коли довѣдався мы, що на лукавий охлѣвъ въ жидовѣвъ завадо не дано иѣ нашихъ свя-щенникѣвъ, иѣ самому кандадату о. Богомо-ну иѣчного пристоу, мы въ сѣни тяжкими довадами приступили до урны выборѣвъ.

Предсѣдателемъ комисіи бувъ п. презе-съ суду копичинского п. Палецкій. Жидовѣвъ количинска въ предикатѣ выборѣвъ тисовула кожного селянина выборѣвъ а подѣшамъ го-лосыны: „Чайковскій Владиславъ!“ селувала ся ихъ збити въ пантелеку. Кѣльсакратый протестованъ члена комисіи о. Гудакъ и важа-лена выборѣвъ о. Лисенскаго переагитовѣвъ безуспѣшно...

Горѣтка выборѣвъ рускихъ, сѣхъ геро-вѣвъ нашихъ, агроадила ся на скромну пере-куску, а тутъ въ сѣняхъ священникѣвъ уради-ли ся мѣжъ собою и выбрали депутацию въ 2 священникѣвъ а 2 селянъ выслати до Льво-ва, а сѣи буде треба и до Вѣдѣвъ въ жалобѣ...

Выборѣвъ-очевидцы.

Въ колѣсъ дѣвчаню, а отъ теперъ вона вже мати и стоить передъ нимъ въ малоу дитиноу на рукахъ.

Вона пильно, пильно дивилась на його. И побачивъ смутный чоловікъ, що вона зрозу-мѣла своею його смуткомъ, що вона його при-ме въ свою душу и такъ саме, якъ и вѣнъ, кохати-ме той смуткомъ, якъ найбѣльшу свя-тоцѣ. Зрозумѣвъ тежъ смутный чоловікъ, що якъ бы вѣнъ й спѣвавъ ранѣйшѣ, то мѣгъ бы подѣлитись иѣмъ тымъ смуткомъ, не такъ бы швидко втомивъ ся живучи, бувъ бы живый и не такой смутный.

Але вже смутный чоловікъ не жалку-вавъ про те. Теперъ вѣнъ тѣльки дѣвавъ про-свѣтъ святой смутокѣ.

И тымъ то вѣнъ зрадѣвъ, зрадѣвъ въ о-ставнию хилану жити, бо знайшовъ людину, що приняла його святоцѣ, що передѣла въ ѣи своѣй дитинѣ. Вѣнъ знавъ, що вона се зробить и заспокоивъ ся за долю свого смутку.

Теперъ, умираню, вѣнъ уже бачивъ душею тѣ часы, коли багато, багато людей выхо-дять у своѣй души той святой смуткомъ, и тодѣ ве-селѣній буде и радѣснѣйше жити на землѣ.

И смутный чоловікъ умеръ уже не смут-нымъ, а радѣснѣйшимъ и веселымъ.

А смуткомъ його збѣставъ ся жити на зем-лѣ, и все больше и больше ставъ його мѣжъ людьми.

Скрѣвъ, де його багато, тамъ веселѣйшѣ и лекше живѣть ся бѣднымъ людѣмъ, и горе-велике тымъ нещаснымъ сторонамъ, де ще немає того святого смутку.

Володимиръ Самѣленко.

Зъ Добромильського пишуть намъ:

Тутъ въ давнии исторіи славныхъ выбо-рѣвъ добромильскихъ мало що змѣнилось, ха-ба що коптувала троха больше, якъ зви-чайно, бо прось вѣвъ говорили напевно о 17.000 ар. — але за то жидовѣвъ же дѣла передѣ-лять заповѣди п. Тишковскому побѣду, и де-якъ въ нихъ вертались въ дороги, кажучи, що не мають на выборѣвъ чого вѣдати. Все-жъ така ажъ ролю ся бѣдъ нихъ въ сѣни выборѣвъ, бо сего року навѣтъ не треба було, якъ передше, показувати карты легитимацийныя жандармѣвъ, — буквально за кожымъ выборѣвцемъ стоявъ и выбранецъ-жидъ. Маючи заповѣдний выборѣвъ, не потрібували козакъ ет. Сомр. п. Тишк-овскому позбавляти непевныхъ выборѣвъ ад-роува, якъ то сѣвоже ще мавъ народъ въ па-мяти. Дятого сего року декотрі сѣла пони-брали умыслѣ хрипѣвъ, кажучи, що тамъ не вартѣ стати порядного чоловіка.

Нашъ кандидатъ не доставъ больше, толь-ко 23 голосѣвъ, и то майже всѣ въ устрич-коу судового повѣту, бо въ добромильскомъ ли-ше 6, а въ бирчавскомъ ані одного. Декуда урядники, переводачи правыборы виступали о-терто противъ выбору священникѣвъ, але иѣ-се не всюдѣ удавало ся. Кѣльска въ сѣнѣни-ковѣвъ не прийшло на выборы, а навѣтъ сама капітула, маючи вѣрливый голосъ, не выехала повномочиями...

Вѣвъ выборы до Вѣдѣвъ — т. е. послѣднее п. Тишковскому — коштує до теперъ 87.000 ар., а пожитокъ въ того якій? Коберъ п. Тиш-ковский хотѣвъ разъ бувъ тамъ обѣзавъ ся... За-то жиды гадать собѣ борода: Gut Geschäft! — и въбирають двѣри въ сѣни руки. Самъ здоровомыслиый Полякъ (якъ д-ръ Здунъ въ Протѣвѣ) добре вѣдѣтъ бѣдну політику а-рархій еусельноу и пытають ся: „Чи не могъ бы вѣвъ выборы відбувати ся безъ всякоу деморализації? Чи не можна бы русей окоу-ги выборѣвъ полишити для Русинѣвъ (якъ польскій Полякъ), а въ мѣшаныхъ зрѣбати компро-місѣ, щобъ на одну падецію бувъ выбраный Русинъ, а на другу Полякъ?“ И по правдѣ: теперѣшній выборы — се „дорога забава“ для Поляковъ...

Выборѣвъ.

Зъ Самбора пишуть намъ:

Про выборы посла въ Самборѣ вычитали мы въ „Червоной Русѣ“ дописъ зовсѣмъ лож-ну, тожъ просимо Хв. редакцію „Дѣла“ при-няти сѣхъ зовѣлка стрѣчокъ бѣдповѣди.

Дописуватель каже, що иѣмъ-то людей, котры голосували на д-ра Антоновича, высти-вано, называво „москалями“ а навѣтъ бито. — Се, розумѣвъ, ложъ. Селѣвъ, голосувавшихъ на д-ра Антоновича було тутъ всего 7, бо прочыхъ 7 голосѣвъ дали на Антоновича свя-щенникѣвъ. Тыхъ 7-охъ селѣвъ нѣхто не прозы-вавъ, ані бавъ, — они по голосованю зарѣвъ зайшли до якогось шинку и нѣхто ихъ не ба-чавъ, не зайшли навѣтъ до „Породѣвъ Торго-вѣвъ“, — може бути, що въ вѣдѣвъ передъ за-галомъ селѣвъ-выборѣвъ, котры въ одуше-вленнемъ голосували на п. Тишковского.

О „моральной побѣдѣ“ може собѣ гово-рити дописуватель „Червоной Русѣ“, але мы певны, що бѣвъ самъ въ то не вѣрять, що пи-ше. На нашу интервѣляцію, звернену до двухъ агитаторѣвъ въ рамкахъ Русской Радѣ: „На що вы придѣте ся цѣла ваша шалена агитація? чи вы гадаете, що присланий зб. Львова пам-флетъ на Тишковского поможетъ д-рови Ан-тоновичеву?“ — они бѣдповѣли зовѣмъ отверто: „Та мы знаемо, що въ того нѣчь не буде, бо народъ стоить за Тишковского, але намъ иде о то, щобъ на Антоновича упало бѣдѣвъ кѣль-скацѣвъ голосѣвъ...“ То автентичный слова самихъ агитаторѣвъ. По чѣмъ створѣвъ була моральна побѣда, се можна було переверѣдчи-ти ся въ того, якъ энтузіастично селѣвъ-выборѣвъ приняла вѣсть о выборѣвъ п. Тишковского на посла 400 голосами. Тогдѣ то селѣвъ нашѣвъ, зрадѣваний выборомъ своего посла, въ власного почну и въ власныхъ волѣвъ выбрѣвъ депутацію въ трехъ вѣвскихъ селѣвъ, котры удали ся до ц. к. старосты заявити вѣрѣвъ та лю-бовѣвъ для цѣсари.

Хто плативъ за голоса, — се можуть сказати самѣ выборѣвъ. Мы бы радыи корес-понденту „Червоной Русѣ“ тон справы не тыкати — въ интересѣ его партіи...

Р. С. Написавши повѣсье писѣмѣ прага-давъ, а собѣ оденъ эпизодъ въ сѣни выборѣвъ, на котры и кореспондѣтъ мы може поклянѣ-тись яко нѣмъ-то доказъ, що селѣвъ-выборѣвъ, котры голосували на д-ра Антоновича, выстивано. Прийшла черга на Гриця въ До-рожова дати голосъ. Онъ, троха побѣдѣвъ, голосує на Антоновича профессора въ Церем-ишѣ. Староста пытає: якъ на вѣмъ? А Гриця каже: „Гриця Антоновичъ!“ Тогдѣ, правда, въ сѣни настає смѣхъ гомеричный. Але толь-ко й всего!

Очевидцы.

Зъ Рогатинського пишуть намъ:

У насъ выборѣвъ посла відбувъ ся ще по-сла старон системы...

Правыборы были переведені легально, отже, здавало ся, шансы руского кандидата будуть стояти добре. Але що-жъ? — Поляки почали числѣти шансы своего кандидата, а ко-ли побачили, що въ нимъ але, то выкликали протесты противъ переведеныхъ правыборѣвъ и старостѣвъ переводило правыборы по разѣ другій.

Ва на тѣмъ же концѣ. Коли и по попра-вленю правыборѣвъ все таки шансы д-ра Чайковскаго стояли добре, Поляки постано-вили (бвезти пана Вольфгарта по повѣтъ. До-сей була така практика, що карты легити-мацийныя выборѣвцамъ розсылаю. Теперъ же старостѣвъ признало збѣдѣвъ вѣдѣвъ и выборѣ-вѣвъ до чотирохъ мѣстечокъ: до Рогатина, Бурштина, Бовшѣвъ и Бучаковѣвъ въ двухъ дняхъ 27 и 28 лютого, щобъ на тыхъ збѣ-дахъ роздавати карты легитимацийны. Отже на

тѣ збѣды прибували ц. к. староста въ комі-сарѣвъ въ униформѣхъ роздавати карты, а въ нимъ всюдѣ прибувавъ маршалокъ Торосевичъ и кандидатъ Вольфартъ каритоу запряженоу чотирма кобыми. Заразъ импровизовано перед-выборѣвъ зборѣвъ — п. староста представлявъ кандидата выборѣвцамъ, кандидатъ голосавъ бе-сѣду кандидатоу и т. д.

А и въ самѣ день выбору посла, Рогатинъ оставъ той самѣ, що бывало...

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

О сколько въ дотеперѣшного результату выборѣвъ до рады державной можна вносить, то нова палата посолѣвъ зазначѣтъ ся пе-редовѣмъ тымъ, що въ нѣй не буде зовѣмъ старо-ческой партіи. Якъ вже вѣдѣтно, ухва-дили чеськѣ мужѣвъ доѣвѣвъ не брати иѣскоу дальшюу участі въ выборахъ, а старо-чеськѣ послы Цайтгамеръ и Цукеръ заявили памѣ-тамъ торговельнымъ, що наколи-бъ ихъ мимо ихъ волѣвъ выбрано послами, то они мандатѣвъ не приймуть. Здаєсь, що такоу и той оденъ старо-Чехъ, котрого выбороу, зложивъ собѣ мандатъ; выбороу его называвъ Политікъ кровавоюу провізію. Якъ ухвалено на зборахъ мужѣвъ доѣвѣвъ такъ и стало ся. При выборѣвъ въ драгій палатѣ торговельныхъ бѣдѣвъ вѣвъ старо-Чехи въ числѣ 21 порожины карты и выбрали двухъ молодѣвъ-Чехѣвъ 11 голосами. Такъ само не возмуть старо-Чехи участі въ тѣснѣйшихъ выборахъ, котры бѣ-будуть ся въ Празѣ дня 16 с. м. Въ виду того, що молодѣвъ-Чехи роблятъ до сѣхъ выборѣвъ прѣготовленія, иѣмѣ Шлаъ Narođa, що они роблятъ тѣ прѣготовленія безъ потреби, бо въ виду дотеперѣшныхъ выборѣвъ не далось бы то погодити въ цѣстоу имени Рі-тера ані въ честію чеського народа, коли-бъ старо-Чехи хотѣли ще вѣзати участі въ тѣснѣй-шихъ выборахъ. Що-до Рітера, то старо-чеськѣ газеты подаютъ такъ вѣсть: Пѣбѣла телеграмъ, якъи одоудѣ наспѣла, перебувавъ Рітеръ въ же-ноу въ Римѣ, де думає перебути ажъ до Ве-ликоднѣхъ святъ. Ажъ до минушого недѣлѣвъ вечера нѣвъ Рітеръ на чолѣ старо-чеськой пар-тіи акцію выборѣвъ дуже пильно бѣдѣвъ рана до вечера. Въ понедѣлокъ рано выхавъ бѣвъ по-спѣшнымъ поѣздомъ черезъ Будѣвѣвъ до Ри-му, не задержуючы ся нѣгдѣ по дорогѣ. Въ Ри-мѣ прѣготовленія были ему вѣже давнѣйше по-мѣшанѣ событіямъ будѣвѣвъ Давкорный и оба чеськѣ учей, що занимають ся тамъ вати-канскими розѣдѣлами.

Другоу характеристикоу новон палаты посолѣвъ буде, що не стане въ нѣй тон спра-ноу національно-нѣмеческой партіи, котру ре-прѣзентувавъ своего часу Шенереръ, а котроу проводирѣмъ бувъ спѣсѣвъ Тіркъ. Зъ сѣи пар-тіи вѣдѣ до рады державной лѣдѣвъ оденъ або двухъ репрезентантѣвъ.

До четверга вечера выбрано 160 по-солѣвъ до рады державной, котры обѣла обѣсчѣны N. fr. Presse такъ роздѣляють ся на поодинокій партіи: 45 нѣмеческѣвъ либералѣвъ, 3 члены клубу Короніиного, 10 лѣриалѣвъ, 1 нѣмеческій консервативъ, 9 старо-а 28 мо-лодо Чехѣвъ, 4 „дѣлкѣ“ Чехи, 8 Русинѣвъ, 1 сѣвѣдѣвъ, 7 антисемитѣвъ, 3 національны нѣмеч-скѣ, 2 Румуны, 7 Словѣнѣвъ, 1 членъ серед-ной партіи въ бѣльшомъ посѣлости, 31 Поля-ковѣвъ. Зъ сего обѣсчѣны выхадѣтъ, що якъ вже до теперъ такъ, здаєсь, и по новѣмъ пе-реведѣню выборѣвъ будутъ либералы и Поляки найсильнѣйшими партіями въ радѣ державной и колы нѣхъ будутъ групувати ся всѣ прѣвѣй партіи бѣльшости.

Предметомъ дня сталає теперъ въ Пе-тербузѣвъ просьба нѣтара Бортеванча до цѣря, щобъ бѣвъ заявъ въ оуѣкъ безконтрольнуу господарку фінансову въ Россіи, хочъ просьба та була подана ще въ початкомъ се-го року. Авторъ той просьбы выдѣвъ бувъ ще въ 1890. дѣвъ бѣшоры противъ руссеской конверсіи. Въ теперѣшній своѣй просьбѣ по-дѣнось бѣвъ два моменты. Въ 1889 р. стрѣвъ банкъ державный черезъ способѣвъ обрахову-ваня золота у заграничныхъ банкірѣвъ 4 1/2 мільона, чѣго давнѣйшими роками не бывало. Дальше выносилъ передъ конверсією депозиты банку державного у заграничныхъ банкірѣвъ 20 мѣл. и подѣсѣли ся по конверсіи ажъ до кѣнца 1890 р. на 139 мѣлионѣвъ. Було бы дуже пожаданѣвъ поясненіе згаданѣвъ страты, бо нѣхто не знає, чи тутъ єсть недѣбѣлѣвъ въ ведѣню банкѣвъ, чи заставно правду. Розѣдѣж-нѣвъ справы выказало бы може, що система фінансовѣвъ єсть неадапта и що треба конче ре-формы контролѣвъ. Настѣвъ пытаєвъ, чи такоу и сумы рѣнтѣ державныхъ, що знаходѣтъ ся за границѣвъ, выказали такую страту че-резъ способѣвъ обраховуваня золота. Кромѣ того знає въ самѣ министѣръ, якѣ сумы рѣнты державной суть за границѣвъ. Такой станъ рѣ-чи насуває пытаєвъ, чи министѣръ фінан-совѣвъ пускає ся на спекуляцію. Чи то законно, що такъ величезный сумы банку державного, товарѣвъ зѣлѣвничныхъ и рѣнты державной стоятъ до безконтрольнѣвъ розорѣ-дѣности одной особы, хочъ бы не бувъ и ми-нистеръ фінансовѣвъ? Ситуація єсть тымъ гѣр-ша, що урядъ прѣсовый стараєвъ о то, щобъ прѣса не писала нѣчь, що могло бы пошко-дити фінансовѣвъ управѣ. Подѣкуиленъ заграни-чный газеты слѣдѣвъ слѣдѣвъ Высшеградского и представляють экономическѣвъ станъ Россіи въ рожевомъ свѣтлѣ. Ресорты фінансовѣвъ безъ контролѣвъ воде Россію на аду дорогу и вѣвъ грозыть вже небезпѣчѣвъ.

Одѣвъ довшого вже часу ходѣтъ вѣсть, що руссескій амбасадоръ въ Берлинѣ гр. Шу-валовъ має уступити въ свои посады. Пер-ша вѣсть о томъ появилась ся, коли Шуваловъ выдѣвъ до Фрідріхсбурга до кн. Бісмарка. Од-такъ доставъ бувъ парискій Figaro вѣсть въ Петербурга, що уступленіе гр. Шувалова єсть

рѣшеноу постановленоу и що Шуваловъ прина-ченъ занятъ въ Россіи якусь вышю посаду админістраційну. Такожъ и руссескѣвъ газеты стали доказувати, що гр. Шуваловъ має бути бѣдѣсчѣванный въ Берлинѣ, а зарѣвомъ и доно-силъ, що бѣвъ прѣйде на мѣсце гр. Моренгай-ма до Парижа, а той стане министѣромъ дѣлъ заграничныхъ на мѣсце Гірса. Теперъ же до-носьтеъ Kreutz Zig. — якъ каже, въ добѣ пони-формованого жерѣла, що Шуваловъ не буде перенесеный въ Берлинѣ, а выѣхавъ лишь на довѣйшій урѣлокъ до Петербурга въ справѣвъ родныхъ.

Danzig. Zig. доносьтеъ, що Россія по-суває свои войска чимъ разѣвъ близше до нѣмеческой границѣвъ. Два рока тому назѣвъ до-стало мѣсто Ранивъ, лежѣще лишь на 23 кі-лометроу бѣвъ границѣвъ, залогоу, а въ весноу має достѣвъ залогоу малѣ мѣстечко Остѣвъ, котѣ лежѣтъ лишь на три кілометры бѣвъ границѣвъ. До Остѣва має прѣйти 400 драго-новѣвъ.

Выборѣвъ въ Ганноверѣ постановили кан-дидувати кн. Бісмарка до парламенту и и выслѣли въ той цѣли достѣцію до него. Кн. Бісмаркъ, якъ теперъ доносьтеъ въ Берлинѣ, принявъ кандидатуру и згодовѣвъ ся въ Оттен-дорфѣвъ въ Ганноверѣ. До вѣсти єєи робить Freisig. Zig. замѣтку, що позаякъ въ томъ о-кружѣвъ майже рѣвъ неможлива, щобъ канди-датъ перѣйшовъ безъ помощи правительствѣвъ, то очевидно межѣ кн. Бісмаркомъ а прави-тельствомъ мѣстоу настѣвъ якѣсь порозумѣ-нѣвъ. На всѣкій случай єсть то рѣвъ певна, що Ham. Nachr. перестѣвъ выстѣпати ворожо противъ правительства бѣвъ часу, коли кан-дидѣвъ Капріви выстѣпѣвъ противъ волюнѣдѣвъ-ныхъ.

Зъ Парижа доносьтеъ до Voss. Zig. що въ тамѣшнихъ кругахъ правительственныхъ суть того переконаня, що примусъ паспортѣ-ный въ Алжирѣ и Либтаніи не довго по-тѣтъ. Сенаторы Маніи постановѣвъ внесеніе, щобъ правительствѣвъ за кожѣвъ разѣвъ, коли сподѣвъ ся якогось важного акту політично-го, котрый могли бы повинѣстичный крауны використати, абы зрѣбати заколотѣвъ, арѣшту-вало ихъ прежде рѣвъ и выдѣсчало ажъ тог-ды, коли буде по всесу.

Парискій Figaro доставъ въ Лондону вѣсть, що англійске правительство має такой доказъ противъ Булянжѣра, що оно го-товѣ бы его выдати Франціи, коли-бъ она то-го зажадала. На три дѣвъ бѣдѣвъ тѣмъ, коли цѣсарѣва Фридриховѣвъ мѣла бути въ Версѣлю, постановили были Булянжѣ и его помѣчники выкликати за языкѣвъ цѣнуу якѣйсь рухъ противъ Нѣмеческѣвъ а въ корысть Булянжѣра. Лѣордъ Сальсѣри має бѣта дуже розгнѣванный на Булянжѣра а его товаришѣвъ гадѣтъ ся въ тѣмъ. Коли-бъ Булянжѣ вернувъ зъ Брюссѣль до Джерѣвъ, то его бы на жаданіе Франціи арѣштували на островѣвъ и выдали французскѣвъ властямъ. Здаєсь однакоу, що правительство французске не жадає его выданя. Пѣбѣла XIX. Siecle прѣхавъ Булянжѣ лишь дѣлатѣвъ до Брюссѣль, щобъ тамъ вѣдѣти въ бѣльшій кон-тактѣвъ съ корреспондентами не лишь въ Фран-ціи, але и вѣзгалѣвъ въ цѣлоу Европѣ. Онъ хо-че такоу особеноу нерестудіювати дѣлкѣвъ бѣдѣ-новныи соціалный и войсковый. Paris подтвер-джує, що Булянжѣ лишь дѣлатѣвъ прѣхавъ до Брюссѣль, щобъ використати въ своихъ цѣляхъ гостѣву цѣсарѣвы Фридриховѣвъ въ Парижѣ.

Французске министерствѣвъ дѣлъ внутрѣш-ныхъ выдало приказѣвъ, щобъ сѣи недѣлы на кѣвъ нѣхъ въ перегонахъ арѣштовано вѣхъ людей, що важливы бы на мѣсці перегоновѣвъ грѣти не въ аматорѣвъ а лишь для зѣску. Позаякъ правительствѣвъ сподѣвъ ся, що при застрѣвшихъ перегоновѣвъ готовѣвъ прѣйти до не-безпѣчныхъ розрухѣвъ то завелѣвъ якъ наибѣль-шій мѣры осторожности и приказало цѣлымъ шляхѣвъ перегоновѣвъ обѣсчѣти войскомъ.

Римска Tribuna принѣсла дуже сензаций-ну вѣсть въ Массавѣвъ о поступованю та-мошнѣвъ италіанскихъ полиціи. Наколи-бъ то все правда була, що Tribuna доносьтеъ, то ка-дало бы то дуже сумѣе свѣтло на цивѣлизацій-ну роботу Италіанцѣвъ въ Африцѣ. Згадана газета доносьтеъ, що шефъ италіанской полі-ціи, поручикъ Livragi, доуствѣвъ ся страшихъ надѣжѣвъ; бѣвъ убивъ кѣльскажѣвъ жи-тельѣвъ Массавѣвъ, щобъ мѣгъ бѣдѣтъ забрати все ихъ майно а крѣмъ того утворѣвъ бувъ въ полиціи, котѣ складала ся переважно зъ мѣсцевыхъ жителей, вѣдѣвъ розѣбѣдѣвъ, кот-рымъ бѣвъ бѣвъ проводирѣмъ и въ котроу дѣ-лавъ ся бѣдѣчею. Згадана газета домагає ся, щобъ правительство розѣдѣдѣло свою справу. Riforma доказѣвъ зновѣ, що полиціи допускала ся дѣйстно убійствѣвъ, але то было же тогдѣ, коли админістрація краю спѣсчѣвала въ рукахъ войсковыхъ. Кріснѣ выдѣвъ, що зѣ, и дятого старѣвъ ся якъ найскорѣше занести цивѣльную админістрацію. Diritto доказѣвъ, що вѣсть, яку принѣсла Tribuna въ Массавѣвъ далеко не та-кѣвъ страшна, якъ показують самѣ факты. Процѣсъ выкрѣвъ страшеный рѣвъ. Людѣвъ, осо-бѣливо зъ намоного войска, убивано цѣлыми масами и мучено тортурами по вѣзничѣхъ.

Нинѣ обѣдѣтъ Сербѣвъ велике торжѣство, бо роковины оголошеня Сербіи въ 1882 р. королевѣствомъ. Для молодого короля Аляксандра єсть сѣй день же тымъ важнѣйшѣвъ, що бѣвъ якъ разѣвъ нѣвъ два роки тому вѣступѣвъ на престолѣвъ. Въ офіціалѣвъ торжѣствѣвъ, въ котрымъ бѣбѣла програма воз-мѣвъ участі реѣнты и министѣры, сѣуштина, Миланъ, котрый якъ разѣвъ теперъ прѣхавъ до Бѣлградѣвъ. Чи Миланъ прѣхавъ до Бѣлградѣвъ лѣвъ дятого, щобъ аложѣти сыноуи гратуля-цію яко першѣй его подданый, о томъ можна

Берлінъ 7 марта. Бсть певною рѣчею
що правительство буде підписати кандидатуру
н. Бісмарка п. Оттендорфа, бо вінъ вже по-
миривъ ся зъ правительствомъ.

**Виходять у Львові ще два (крім щедрого в рукаві) о 5-й години по полудні. Літературний до-
даток „Бібліотека найважливіших новітніх“
виходить в двох частях, а в двох частях і північно на
переході разом з Діалогом.**

Предплати у Львові приймають: у Львові Адмі-
ністрація „Діалога“ у Львові 24, Центральне бюро осто-
вних, у Львові 11, в Бюро газет у Львові 11, в Бюро
Львів: F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Woll-
zeile 8; Oppelt, I. Stubenbastei 2. 8. Франкфурт у Гам-
бурзі: M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.
Предплати на „Діалог“ і на додаток за кордоном приймають
у Львові.

Діалог

Предплати на „Діалог“ з літер. додатком
в Абохті: на рік . . . 18 ш. на рік . . . 24 ш.
на пів року . . . 9 ш. на пів року . . . 12 ш.
на чверть року . . . 4 ш. 50 к. на чверть року . . . 6 ш.
на місяць . . . 1 ш. 50 к.
у Львові:
на рік . . . 18 ш. на пів року . . . 8 ш.
на чверть року . . . 4 ш. на місяць . . . 1 ш. 50 к.
Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24
у Львові. — Рухомі звертати ся лише на попереднє
застереження. — Редакція неопечатані відбиті оди
поодинокі числа коштують 8 ш. а. в.
Оголошення приймають ся по ціні 6 ш. оди одного
строку літературного в рубль, „Надбавка“ по 20 ш. а. в.
Подати чекати ся по 10 ш. оди одного.

Дотеперішній результат виборів до ради державної.

Ще лиш кілька днів треба буде че-
кати, а будемо мати вже досить повний о-
браз складу нової палати пославів. Чи пра-
вительство гр. Таафогі буде ним дуже удо-
вільне, о чому дозволямо собі сумнівати ся,
але нині що не беремося говорити о можли-
вих есентуальностях і наслідках сегоріш-
них виборів, а потуємо просто лиш ре-
зультати дальших виборів і найважливішій
о них голоси.

До вчора вибрано 273 пославів, котрі
так розкладають ся на поодинокі партії:

88 Німців-лібералів, 37 Польків, 31
молодо-Чехів, 26 клерикалів, 18 консерва-
тивів з більшою пославості, 15 антисемітів,
13 Словаків, 10 старо-Чехів, 8 Русинів,
8 німецьких націоналів, 6 членів середньої
партії з більшою пославості, 4 членів клю-
бу Короніого, 5 Румунів, 4 „дикі“ Че-
хові, 3 клерикальні Італіанці, 2 німецькі
консервативи. Всіх пославів в раді дер-
жавної засідає 353; досі вибрано 273, остат-
окже ще вибери 80 пославів.

З більшою пославості в Чехах ви-
брано: феодалів-феодалістів: гр. Чер-
ніна, Лейма, Сереніого, Сільва-Тарука, кн. Ка-
роля Шварценберга; нефеодалістів: Фа-
біана, Пальміого, Шульца, Відерберга, Клай-
ста, Надгеріого, Вратислава, Пабстмана, Гля-
ка, Кінського, гр. Е. Черніна і Волькенштай-
на; лібералів: Бернрайтера, Тайхера, Шар-
шміда, гр. Цедвіца, Яша і Оленгаймера. З
давніх пославів перенали: гр. Кольварта,
Волькенштайна, Поселіта і Штауфнера. На
Шлеску вибрано з більшою пославості до-
теперішніх пославів Беса, Шпенсера і Гірша.

З 5 палат торговельних в Чехах
вибрано: молоді-Чехів Богана, Німца і
Гавка; лібералів Богатого, Шваба і Плене-
ра; старо-Чеха Поляка. — З палат торго-
вельних на Шлеску вибрано Фуса; на Бу-
ковині Поппера.

З більшою пославості на Мораві ви-
брано: з партії середної гр. Берхтольда, гр.
Ад. Дубекого, гр. Фріза, гр. Феттера і гр. Же-
ротина; лібералів Аресіна-Фаттона, гр. Гві-
дона Дубекого, бар. Кібека і Терша. Та самі
були і давніші пославів. — В Зальцбур-
зі вибрано з більшою пославості німецького
консерватива Шідера.

Міста в Горіці і Градисці ви-
брали дотеперішнього посла гр. Франца Ко-
роніого; в Істрії Італіанці Річціого.

Вчора відбували ся у Відні чотири тис-
ячній вибори і вибрано антисемітів Літера
і Гавкаго та ліберала Врбача. На Геральді
вибрано кн. Ліхтенштайна 4320 голосами
а демократ Кронаветтера дебав лиш
3.179 голосів. Агітація вела ся тут стра-
шенно. Кн. Ліхтенштайн вже од кількох
неділь агітував тут особисто за собою, а в
передодні виборів ходив з своїми това-

ришами по цілках Геральді, гостиниці од-
гостиниці, та всюди старав ся пошекетати
собі прихильників. В чотирьох гостини-
цях виступив без кандидатської бесіди, а
Кронаветтер лиш дав. Антисеміти агітували
сильно против Кронаветтера і розкинули по
цілках Геральді бродяги, називаючи всіх ан-
тисемітів, щоб не біддали своїх голосів
на жидолоба Кронаветтера, лиш на кн. Лі-
хтенштайна. В багатьох містечках були збори
виборців так бурливі, що аж до білки
приходило в поліції мусіла порідко робити.
Підчас самих виборів було розпалення
між виборцями так велике, що аж наста-
ла була обана яких розрух і треба було
скрипати поліцію та сконспікувати войско.
Ліберали сконспікували сим виборів.

Вже з дотеперішнього складу вибра-
них пославів видно, як чим раз трудні-
шою стає для правительств ситуація і як
дуже трудно буде їм тоді, коли абере ся
рада державна. Одні Німці ліберали можуть
дійсно вже тепер тріумфувати, бо ними
добляються страти, які они потерпіли, гото-
ві все-таки стати пануючою партією в новій
раді державній. Они то вірять аж тепер
і тому то органі їх, N. fr. Presse, відпові-
даючи на запити Vaterland у, щоб лівниця
сказала, як вони напрям і до акон границі
скаже причинити ся до утворення нової біль-
шости в палаті пославів, відповіла речею:
„Лівниця не має в собі дбай нічого ска-
зати, бо що мала сказати, то сказала вже в
одній виборчій; але правительство має те-
пер голос. Більше асти сказати, до яких
цілей хоче оно забезпечити собі участь лів-
ниця, а з чого покаже ся, котрі недобитки
в старої більшости покажуть ся здобитки тво-
рять в лівницю більшости. Куди може за-
веста справжнє в декотрих елементах
старої більшости, доказує лів-раз судиба
старо-Чехів, а також і судиба гр. Таа-
фогі вост лівниця чей же змусила зробити
заведення точні застереження. Коли Рітер
перевів нині в Римі зайняти столи на пере-
дні своєї партії в Празі, то має він сей од-
починок завдавати в великій часті при-
надності міністрів; годі подумати, щоб
проводити лівницю мала велику охоту виби-
рати ся кимсь для такої самої принади
в дорогу Vestigia terrent“.

Характеристична річ, що нині вже і
часті берлінські преси зачинає зазначати
лібералів, щоб они не думали ся з гр.
Таафогі. Voss. Ztg. и пр. констатуючи, що
поражени старо-Чехів зробила і в Берліні
велике вражіння, каже, що треба сумнівати
ся, чи Німці зробили бм добре, коли б за-
пустили ся в переговори з гр. Таафогі,
винувником їх пригнетення, по виборках,
котрі аж судили. Нові часи вимагають но-
вих людей. О довірі між гр. Таафогі
з одної сторони, а Пленером, Хлюмеким
і Шмейкалем з другої не може бути і
бесіди.

Заведення старо-чеських мужів довіри
зробило в моравско-чеських кругах велике

замішання. Тамт того ніхто не сподівав ся,
бо поредь тим ніхто з моравськими Чехами
не порозумівав ся, ані їм не дав о том
знати. Навіть чеський крайній-міністр бар.
Праксак, котрий на неопечатаній часті ви-
ставив на одностинку до Абациї, не знав ні-
чого о том, що має вийти таке заведення.
В Берліні дала ся абдикація старо-Чехів
тим прикрийше почути, що на підставі ста-
ро-чеської програми, о скільки ані можна при-
мінити в до Морави, переведено часино бор-
бу против молоді-Чехів на цілій лінії а
тепер старо-Чехи в Мораві не будуть мати
в раді державній ніякого більшого сою-
зника. Чи они утворять окремішній клуб, досі
ще не знають.

Vaterland, обговорюючи результат че-
ських виборів каже, що нема вже ніякого
сумніву, що давня більшість пропала. Що
почути молоді-Чехи прийшли в місце
старо-Чехів, того нині ніхто не знає, навіть
і они самі. Их програма була чистю неа-
дією: розбиття угоди. Тепер же угода, о
скільки она не стала ще правосильною, розби-
ла ся. О дальшій веденню акцій угодових в че-
ські союзи не можна тепер і подумати.
Молодо-Чехи осигнали свою ціль, займає
вступили до ради державної. Що-ж будуть
они в ній робити? Позаяк в палаті нема
більшости, то розуміє ся само собою,
що правительство мусить подума-
ти о участі німецької лівниці. Досі
лівниця не хотіла приступити до союзу
акцій з правницею і аж в найновішій
програмі виборчій заявила свою охоту
вступити в союз з лівницею. Розходилось б
о те довіда-
ти, як вони напрям і аж до акон гра-
ниць готова лівниця приступити до союзу
дівля в останки старої правниці. Коли
она вступити в союз з лівницею, то
жестями, то може буде тоді можна на якісь
часті уложити програму праці парламентар-
них. Коли-ж то не удасть ся, то розуміє
ся, що тоді настане питання, що пбче
правительство з новою радою дер-
жавною?

N. W. Tagblatt, обговорюючи заведення
мужів довіри старо-чеської партії каже
коротко, що річ певна, що з молоді-Чехами
ніхто не буде лунати ся. Голос має тепер
німецько-ліберальна партія.

Судити з складу вибраних дотепері-
шніх пославів можна вносити, що леві чл
і між славянськими послами знайдуть ся такі,
котрі хотіли б сполучити ся з молоді-Че-
хами. Старо-Чехи з Морави леві чл охот-
ять з ними лунати ся; що найбільше они
зможуть поступати з ними собою в ва-
гально-чеських справах. Може лиш бути,
що дотеперішній т. зв. „дикі“ Чехи хотіли
приступити до союзу з ними. Славниці,
котрих досі єсть 13 будуть, здаєсь, держати
ся клубу Гогенарта, а Русини не мають та-
кож ніякого потреби лунати ся з опозицією,
котра нині ніякого хіба не принесе. О По-
ляках, котрих клуб буде побіч лібераль-
ного найсильніший, нема вже і бесіди, що-

бы они лунати ся з молоді-Чехами. Послу-
хаймо, що нині в том ділі, певно наймі-
родийніша з польських часописів, праки-
ської Ска. В корреспонденції з Відня нині
загадав часопис:

Ще пів року тому назад, заявив Рі-
тер, пишучому єй слова, що в давній случаю
старо-Чехи усунути ся зовсім з поля полі-
тичного, о скільки буде ходити о репрезента-
цію в раді державній, щоб лишити моло-
до-Чехам роль „спасителів бчичи“, а за-
разом цілу одвічальність за політику кра-
єву супротив чеського народу. Нині д-р Рі-
тер перебуває в Римі далеко од свого ро-
динного краю, а старо-чеська партія, идучи
головно на его раду, зробила єдино можли-
вий, єдино розумний, єдино достойний крок,
усуваючись од дальшої участі в руху ви-
борчому. Старо-Чехи будуть од тепер лиш
в союзі братів ся з молодішою славянсь-
кою братією. Зб зменшенням опору, з пере-
становкою того, що Німці називають: des po-
litischen Reibungs-Coefficienten, сила молоді-
Чехів, особливо на терені віденьському бу-
де засуджена зуживати ся коволи. Скоро ста-
ро-Чехи признали дилібіт в агітацію мо-
лодо-Чехів в торжественний спосіб за-
завідувати краю і вирікають ся всякою з
ними союзи, числячи на то, що публичне
мійне поволі отверезіє, щоза раз на за-
всідги вска гадка, котра тут і там блу-
кала ся чл в баламутних головах навіть
прихильників теперішнього правительства,
щоб було річею можливою в крузі дав-
ної більшости числячи на сполучуванє ся з
молодо-чеським елементом. Навіть аб ста-
новлячи чести політичної і заглядуючи прина-
дності старо-чеських союзників, нині
фракції буючої більшости, передовсім
коло польске, немогуте і так звязати
ся до партії, збвеної з російських симпатій,
почуто немов послідню волю старо-Чехів:
„Ми а они, то не то само, противно загляд-
на насть виключає союз з ними“, союз з
партією, котрої головний орган Narod. Listy,
по виборках з неколкою промією висвітлює
католічно духовенство, „що Бог вислу-
хав молитву церкви, бо вибори випали по-
сли бажана народу“.

Обговорюючи дальше ситуацію політичну,
утворену новими виборами пише Ска: „За
кілька днів — в малому вишмаку — бу-
де вже зібраний склад нової палати, а тоді
правительство буде мусіло подумати о приго-
товленню престольної бесіди, котра в ниніш-
ній стані річей не може ніякє вишати
лиш в обмій збісного коментаря до
царського патенту з дня 23 євня, котрий
розважав палату пославів. Цілою штуркою
правительства і головною труднощію для не-
го буде оманути часино перешкоди адреси
в відповід на престольну бесіду. Що не
обійде ся без порозуміння з спо-
лученою лівницею, котра буде числити
около 107 голосів, єсть річею ясною...
При виборі комісії адресован і справоздан-
ти комісії, при дебатах адресових прави-

Котюзь по заслузі.

Образок з Галицкои Каліфорнії.

I.

Яць Теменицький в великій таранці:
вернув живий брат, Павло Сучок, з жо-
нарів, а ту вей тверда: „умер, пропав,
загиб, десь в Босні з сками упав, а так
Турки знімали і втопили“.

А Яцуненько, як се підкопав цілим
ухом, так зараз розгосподарував ся на
шматковім, ась бм і на своїм власнім.
Найперше спродав Павлову гуно святочну,
ремійн широкій, кожух стрийський, щоби, у-
важавте, не валило се то по хаті, не при-
гадувало покійного і не завадало туги жа-
серцю, а так справив собі за то ладну че-
мерку польску і капелюх каліфорній. Уже
взяв заводити на той пав загнати пу-
старку над річкою, — аж ту сам Павло
як дід о кулі та й просто на пів, — дід-
стий здекуційник! Ва та й Орина, его су-
дженна, що день „добрий день!“ по кількана-
дять раз хату вирінала, носити що може
бідному онуценому нивалідові, зносити доко-
ри бд Яця, не уважав на обиди слова, на-
рушаючи єн честь дівочу. Нині така жо-
адорова, вродлива повіла бм: тоу! а мені на
що дід? та мені же сабт не збрідив, анай-
ду і за лів кільканадцять раз дівчино! —
а она ї: яка вірна-щона була Павлові, нині
пшов з востеа, така і тепер, в тоу то-
ло рбниною, що більше коло каліка о-
падує.

Сидить Павло Сучок в хаті черозь ви-
му, нема в нього хіба і за маленьку дити-
ну; хлоп вліз, та щось в ногу стало ся,
двир поробило, за поріг не вийде. Ту й у-
же мушля забрехала в окоці, ластівки на

поді цврінькочуть, уже півніе пбшло на
ледену, а той як Лазарь под хатою сиди-
ти, каже дівчати за бачкою, за деревинами по-
під плати глядати; все сухе листе бдире,
а сівже прикладає до рани.

А Теменицький Яць своїм дівчати жалув
сербаки, — такий скурар! — домашнім
в голоді велить робити, хороми годі зож-
кого молока занести ся, а на живку свою би-
зайби! Кожного дня образа Бога, некло в
хаті.

— Або возми до сего гнилиця, — каже
з угрозою, — або й тоб скурчу голову як
воробця! Світ собі завязав, гарую, обни-
ваю ся, а то іно, тільки жре та й жре...
Ще й того годонатика принесло, не могло є-
му де там голову вернути!.. хлопца мур-
та з кусями бдире, а людей кусає!

— Де-ж бд ся? — питає каліка Па-
ранька, — живцем не ползе под землю,
коли Бог дуні не бере...

— Ид з твоєю душою!.. Маєш душу,
як вигину грушу. Двоє васт такит на мою
бду!

— Вже тоб не заваждає! Чого бд него
хочеш? Од двох надіє до хати не йде,
страва твоєа не хоче, під поною дує-пуче,
маєш спокій... А оженив ся, побде десь в
комбство, закам у шов бжя поробити, о
порядкує ся...

— Ти наизаду задумала нх обоа зго-
сти? Потай за них потай, то колись а
тебе потину так, що й не стямни ся!

— Чоловіче добрий, спамитай ся! Ти
певнино мене чіпаєш ся. Я за Оринаю не
ходила, грошей бд не в зачала, корови
також не казала тоб брати, а ти все ро-
бав без моєа поради та й сльнцом не си-
тав, чи добре! Ти сам єго почав женити,
завити шов до войска, а нині нини спя-
ваш... Оддай гроші, корову, що належить
ся, нехай дороблять ся...

Теменицький страшенно розлютив ся, хо-

тив мьку з полиці, шпурив нею в робо-
тану нестеру... якось не поцілів... Троє д-
тей синекотило на запівку... В порозі з-
внє ся добрий знамені самого господаря,
цугав Вазо Заграй.

Невста зацїтала дїти, вала з не-
цїтати якусь сумішку вики з бобом, вийшла
до сїней молоти. За хвили сильний гуркот
жорст, як тягарового вола по замерзлїм
трудно, став трасти цілим домом. Оба хло-
пы остали самі в хаті.

II.

Базо Заграй прихав одного дня ра-
зом з Зельманом Блюмом і угорськими
циганями сюди котли направити. Цигани
побули ту щось три тиждї, позалили по о-
селі, забрали ся на Угрю, а Заграй з Блю-
мом в коршм надкакують до коло вїд-
Микити Дучи, то коло радих, — просят
щоби нх прийли за своїх горожан.

— Добре, нехай і так буде! — каже
вїд Микити Дучи в імени цілом гро-
мадскої ради до Бази Заграй, дбавши бд
обох порадну „куку в руку“, — ми сно-
визмо обовязок любен християнскої, прий-
маємо вас до нашої громади. Ты Зельмане
жмоєш явни, бачки ставити, кров пуска-
ти та зуби рвати і контракти писати, кблько
хочеш, — а тоб Заграю бдiamo кузино не-
ббчка ковала Гавеніху разом з начинєм...
можеш собі кленцати, кблько хочеш. Тям
собі оди: ся куза належить нбм до пати
недолїтїв-Швабенат, але то так, як бм
була й моєа власна, бо я так дїтей онїку-
юм. Чи добре я, панове радий, кажу?

— Дуже добре, бдiamo же то добре! —
бдповідають радий.

— Може що й зблудив, то поправте!

— О, Господи! а де-ж-бм ми важли

ся ваш розум ксєувати?..

Так став Заграй сусідом Яця Теме-

ницького і кожного дня приходив до него з

куант на звідь і по кільку разів.

— Чого заєдно спарте на жінку? — пи-
тав Заграй Теменицького.

— Мара на ню сварити! Сама чїнає ся

чоловіка, не знає чого? От так все, годі

з дїлами скоротати...

— Я бм вам щось поворожув, а було
бм добре. То хатице вчїтота... той, що н

ставив, зарубав на сварню, на клопїт.

— А єсть на того яка рада?

— Чому нема? Бдї можете поабити
єн і тисячі дбєтати без гризоты.

Слово тисяч зельманувано Теменицько-
го Яця, розтворило єму рот на ость. Грбн
для него був ушм. Як птиця безвідно
збрав єн і ховав у землю, щоби божого
сїта не бачив.

— Радьте! — каже по хвилі Яць, — з
тым дбать мушу якїєс коєдє зробити,
коли дь хат прїтїє ся...

— А що мені буде за се, як возьмете
тисяч? Пята частка — добре?

— Нехай буде й так, щоби тільки були
грошї.

— Отже слухайте! Дайте хату Сучкови
Павлові, а собі возмїть єго кусники над
рїчкою.

— А я-ж що зроблю з рудавицею?
Всїєю корєцї бжєа, та жиди за годину зб-
бють, — а ту нє-таке прїстановище...

— Сїяти не потреба, грїти ся тож нї,
тільки грошї брати. Під самим берегом
висала ся килічка... колись я прїгнїв на
жарт і набирало єа з пав кбля.

— Де? на Сучковій рудавиці?

— На Сучковій рудавиці!

— А може бм можна, знаєте... так я-
коєс закрутити?..

— Нї, не можна нїякє закрутити! Жид-
ки вже знають, чїй грунт... з Павлом х-
тять угоду зробити. Зельман Блюм роєно-
вїдав.

Теменицький, не розважаючи богато, нбд-

Выходятъ у Лановъ ще два (третье выйдетъ в субботу) о 5-й годовщ. по поводу. Литературный до-
датока „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ поѣтъ“
выходитъ въ второкъ, а въ второкъ и пятницу на
первую разокъ въ Дзюло.

Предплату и инсераты принимаютъ: у Лановъ Адми-
нистрація „Дзюло“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголо-
шеній, ул. Коперника ч. II, и Европ. таверн. ул. Карла Лю-
двига 9. У Види М. Дукса, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Mosse; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Woll-
zeile 8; Orpelt, I. Stubenbastel 2. Въ Франкфуртѣ и Гам-
бургѣ М. Haaseenstein & Vogler, G. L. Baube & Comp.

Предплата на „Дзюло“ и инсераты за инсераты платитъ
у Лановъ.

ДЗЮЛО

Прекратить на „Дзюло“ въ литер. додатокъ
въ Австріи: на границахъ:
на цѣлый рокъ . . . 18 кр. на цѣлый рокъ . . . 24 кр.
на полъ року . . . 9 кр. на полъ року . . . 12 кр.
на четверть року . . . 4 кр. 50 кр. на четверть року . . . 6 кр.
на мѣсяцъ . . . 1 кр. 50 кр.
у Лановъ:
на цѣлый рокъ . . . 16 кр. на полъ року . . . 8 кр.
на четверть року . . . 4 кр. на мѣсяцъ . . . 1 кр. 35 кр.
Редакция, Администратія и Экспедиція подъ ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи инсератовъ съ лѣтами на поперечные
защитные. — Редакция не отвечаетъ за лѣты бѣдъ порта.
Полное число копій 8 кр. а. н.
Оголошенія принимаютъ съ по цѣнѣ 6 кр. бѣдъ одинъ
стрѣчки инсератовъ въ рубр. „Надбавка“ по 20 кр. а. н.
Подати чекать съ по 10 кр. бѣдъ откупа.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Дотепершій выборы до рады дер-
жавной поступили уже на столько напередъ,
что можно досытъ точно обчислѣть возможный
составъ парламентарнаго большинства. Загально
припускаютъ, что лѣвица буде мати 110 голо-
совъ. Зъ польскими посланцями, зъ клубомъ цен-
тра, зъ клубомъ Короніиго и зъ демократиче-
скими другими помѣщенными фракціями могла бѣ
лѣвица утвердити большинство, котора доходила
бы до 185 голосовъ. Була бы то вправдѣ не
выпущающа большинство, але все таки далосъ
бы при нѣй кое-что робити. Питанье лишь чи
схотять Нѣмцы бути на столько выростувати,
щобъ поступати едливо зъ тѣми, противъ
которыхъ до недавня ще зъ всею завѣстію
выступали, а коли на то приставуть, то якъ
схотять за то концесіи и чи тѣ концесіи не
выйшли бы на шкоду всѣмъ народомъ сла-
вянскимъ изъ державъ. Що Нѣмцы въ першій
ліній будуть выступати противъ Чеховъ и бу-
дуть старати ся ихъ о сколько лишь можна
зробити для себе несприятельными, се рѣчь бо-
льше якъ певна; побороваши насампередъ Че-
ховъ есть чейже больше надѣя поборова
и весь элементъ славянскій въ державѣ. Давня
правнича буде теперь числѣти имовѣрно 160
голосовъ; въ сполученіи зъ молодомъ-Чехами
могла бы она утвердити таковыя большинство,
хоть и зновъ таковыя не дуже випущають и
силу. Але оему стоять на перешкодѣ таки
самы молодомъ-Чехи. Органъ ихъ, Narod. Listy,
доказуєть, що клубъ молодомъ-Чеховъ буде въ
радѣ державной поступати вѣсѣмъ инакше,
якъ поступали досѣ старомъ-Чехи. Можна отже
припускати, що они схотять робити оппозицію,
и въ таковы случаю певно не знайдуть союз-
ническы въ другихъ славянскихъ фракціяхъ,
бо коли найблизѣйшій клубъ сла-
вянскій, коло польске, не сполучать ся зъ
ними, то други клубы славянскы могутъ
тѣмъ менше видѣти для себе користи въ
сближеніи зъ ними. Взагалъ нинѣ же дуже трудно
представити собі якъ схотять поступати мо-
лодомъ-Чехи и що они будуть робити, щоби
выжѣти зъ той мѣды, въ яку попали черезъ
свою загопность и потагнули за собою и
свой народъ та же готовъ ухватити и други
слабы народы славянскы.

Гр. Таефе же подужавъ и бравъ у-
частъ въ радѣ министровъ. Министръ дѣлъ за-
граничныхъ, гр. Кадзюнкъ, который оногодъ
прѣхавъ до Відня, бувъ на дошбѣ аудіенціи
у цесаря и одтакъ консервувать дуже долго
въ президентомъ угорского кабинета гр. Ка-
раринъ а одбѣлѣ зъ министромъ торговлѣ Ва-
росомъ.

Министръ дѣлъ Чехъ бар. Пражакъ вы-
хавъ дня 6 с. м. до Абацин. Въ слѣдѣ за
тѣмъ розвѣсѣлся вѣсть, что бѣтъ выхавъ за
урыломъ на часъ неопределенный, а W. Extra-
портъ доносить навѣтъ, що бар. Пражакъ по-
давъ ся вже до димісії. Причиною
мало стати ся уступленіе старомъ-Чеховъ въ
полѣ политическомъ. Вѣсть ся адасъ бути дуже
иновѣрна, особливо коли звѣдати ся, що пра-
вительство есть теперь змущено шукати союза
зъ сполученою ивмечкою лѣвицею и въ на-
слѣдокъ того буде певно одбѣрати Чехамъ
полюди всѣ концесіи, якъ амъ досѣ при-
знавало.

Вже бѣдъ дошого часу ходять вѣсть, що
въ русскай дипломатіи ба и въ некоторыхъ
министерствахъ мають вѣстѣти який важный
звѣстъ. Вѣсти тѣ контрарійны ся нинѣ же зъ
тѣмъ болѣею певностію. Такъ кажутъ, що
есть рѣчь о певномъ, что помѣщикъ министра
дѣлъ заграничныхъ Властали має стати по-
сланцемъ въ Римъ на мѣсто недужого бар. Ино-
вѣра. Помѣщикомъ Гіреа має стати шведскій
клубъ посоль Шмизинъ, на которого мѣсто
прийдѣ шефъ авіискіаго департамента Зиго-
вѣвъ, которого зновъ заступитъ гр. Кан-
вѣвъ. Давняша погодѣна о уступленіи ми-
нистра дѣлъ заграничныхъ Гіреа, якъкъ при-
тизла, за то появилась друга, а именно, что
министръ дѣлъ внутреннихъ має уступить.
Таковы адасъ ся бути певною рѣчь, что на-
ступитъ який звѣстъ и въ амбасадахъ рос-
сискыхъ въ Берлинѣ и Відни. Особливо по-
до амбасады въ Берлинѣ, то можна припускати,
что она буде обсажена якимъсь новымъ
человѣкомъ. Fremdenblatt допдаєть, что гр.
Шуваловъ мавъ самъ просити царя, щоби
его зъ-одтакъ перенесено, а причиною того
не який звѣстъ политичный, але сирава чѣсто
приватной натуры. Жена амбасадора мала —
якъ кажутъ — выказати ся некортисно о бер-
линскій товариствѣ, въ наслѣдокъ того вой-
вышій кругъ вѣрнали зносини зъ домомъ ам-
басадора и бѣтъ видѣти ся змущеными старати
ся о перенесеніи зъ Берлина. Все-жѣ таки
рѣчь характеристична, что берлинскіа бѣржа
приняла вѣсть о перенесеніи гр. Шувалова зъ
Берлина дуже некортисно и заравъ наставъ
спадокъ пѣтербуръ. Чи въ вѣдѣи зъ тою звѣ-
стою стоять таковы звѣсти въ вѣдѣнскій ам-

басады, не вѣдати, але ходитъ чутокъ и кж. Ла-
бановъ, который теперь выхавъ до Петербур-
га, мавъ бути перенесеный.

Одъ кѣлькихъ вже недѣль несуть ся вѣ-
сти зъ Нѣмечины, котры кажутъ догадувати
ся, что и тамъ заносѣтъ ся на який звѣстъ по-
литичный, что и тамъ хотять мѣрѣти ся люде,
котры до недавня стояли въ яркой супротивно-
сти зъ собою а въ слѣдѣ за тѣми вѣстями
высвѣсѣсь чимъ разъ болѣе напередъ бу-
дущій звѣдѣнный канцлеръ а тепершій поку-
тникъ въ Фридрихсбургѣ кн. Бісмаркъ. На-
ционально-либералы и консервативная праса
доказуєть чимъ разъ голоснѣйше, что настасъ но-
ва пора, въ котрой зновъ закрѣсь та про-
вѣсть, яка дѣлала цесаря бѣдъ его давного до-
радына, а зъ того можна вносѣти, что межъ
Берлиномъ а Фридрихсбургомъ настасъ дѣйстви-
тельскы звѣстъ, котры недовѣдно кажутъ на
то, что межъ цесаремъ Вильгельмомъ а кн. Біс-
маркомъ настасъ инеъ порозумѣнье, коли
уже не поное помирѣнье. Загально кажутъ,
что причиною того порозумѣнья сталосъ поро-
зумѣнье кн. Бісмарка зъ тепершнимъ канц-
леромъ и что въ слѣдѣ за тѣмъ выростувати
кандидатура кн. Бісмарка въ девятицѣтѣмъ о-
кругѣ Ганноверскій, де онъ поставили націо-
нально-либералы и думаютъ ин перекорувати при
помочи правительства. Вже самъ наглядъ, что
прихильники кн. Бісмарка выжились ставити его
кандидатуру, есть нагляднѣйшій доказомъ, что
сталосъ то за порозумѣньемъ обѣхъ сторѣтъ,
котры досѣ стояли противъ себе: и кн. Біс-
маркъ и правительство, вѣдѣли цесарь му-
сѣли очевидно на то пристати. Що болѣе до-
казуєть и то фактъ, что правительство гото-
вое подписати кандидатуру кн. Бісмарка.
Формувати ен воіны силами, бо округъ, въ
котромъ стаєть, есть дуже небезпечный; тамъ
стаєть социалистичный кандидатъ противъ него
и кн. Бісмаркъ мѣтъ бы дуже легко пере-
нести, коли бѣ его правительство не подпи-
рало.

Але что и други вѣсть даєть не мало по-
до вѣдѣльскыхъ здогадѣвъ. Ото розбѣшла ся
чутокъ, что становиче канцлера Каприніаго
маєтъ захитати и на его мѣсто має прийти
не кто иншій якъ лишь ген. Вальдерсе, ко-
трого не давно уоувено въ посады шефа ген-
штабу и замѣновано командантомъ корпусу
въ Алтонѣ. Бѣтъ то вѣсть вправдѣ дуже да-
воглядна и немовѣрна, але все таки вже то
само, что она могла появиться, адасъ назу-
вати на то, что въ Нѣмечинѣ настасъ тен-
денція помирѣния элементѣвъ досѣ собѣ про-
тивныхъ.

О арештованю д-ра Драгана Стано-
вича въ Балградѣ доносить до N. fr. Presse
такъ: Драгана Становичъ належать до най-
рухливѣйшихъ членѣвъ радикальной партіи,
въ Сербіи и одначавъ ся въ нѣй тѣмъ, что
зъ цѣлю душі ненавидѣть кор. Милана и
проводити напреднѣйшѣмъ Гарашиномъ. Коли
радикальная партія взяла керму державы въ
свои руки, доставъ Становичъ въ нагороду
посады шефа секціи въ министерствѣ финан-
совъ а одтакъ комисаря правительственного въ бан-
ку народнѣмъ. Крѣмъ того, выбрали его ра-
дикалы посломъ до скуштинѣ. Въ мѣру того
якъ радикалы почали ставити чимъ разъ болѣе
правительственный партію и сближали ся
до регентівъ въ послѣднихъ часахъ и до ко-
роля Милана ставъ имъ Становичъ робити
чимъ разъ болѣею оппозицію. Наконецъ усту-
павъ навѣтъ въ свои посады. Теперь приу-
чавъ ся Становичъ до радикальныхъ дема-
гентовъ якъ Тавичъ и Джуричъ, зъ котрыми
у всѣмъ годѣнь ся, але котры булѣ бѣдъ него
розвѣдѣльшій и разумнѣйшій. Яко рѣшучій
прихильникъ Караджорджевичѣвъ оглодосѣвъ
Становичъ въ послѣднихъ часахъ бѣдую про-
тивъ короля Милана и его династіи а безпо-
средною причиною сего его кроку було то,
что сподѣваѣтъ ся етати министромъ а его по-
мѣнили. Въ той бѣдѣ домогавъ ся бѣтъ, по-
бы скуштинѣа выдала декретъ, котрымъ бы
оголодосѣла ся конституціоно и установила
комісію, котора мала бы въ свои руки цѣле
веденіе державы. Розумѣя ся, что пер-
шій его товарищъ, радикальный десидентъ,
сталъ одбѣкувати ся бѣдъ Становича, бо бо-
ли ся вѣбѣти въ конзѣктъ зъ закономъ. Та-
кожъ и радикальный клубъ выступивъ про-
тивъ него, болѣе, щоби хто не одбѣривавъ,
что и его члены суть прихильниками идей Ста-
новича. Особливо ставъ Паша доказувати,
что Становичъ, который есть прихильникомъ
и союзникомъ династіи Караджорджевичѣвъ, мо-
же для радикальной партіи стати ся дуже не-
безпечнымъ, скоро его заравъ не выжѣнутъ
ся. Други десидентъ, котры побованѣсь,
щоби и ихъ не стрѣтила така сама судь-
ба, не подбавало ибѣго, якъ лишь при-
стали на вносѣе Паша. Скуштинѣа ува-
жала значною болѣею голодѣвъ выдѣти
его судни. Прокураторія бѣлградскаа вѣрала
одтакъ Становичѣвъ процесъ и обжаловала
его о головну зраду, оскорбу короля, нару-
шеніе конституціи, оскорбу регентівъ, прави-
тельства и скуштинѣа на конецъ и о обду-

рванье, а что була обаса, что Становичъ
готовъ бы утѣчи за границу, то его и заравъ
арештовано. Характеристично есть для те-
першій ситуации политичной въ Сербіи, что
Становича арештовано якъ разъ въ ту пору,
коли радикальный кабинетъ въ Пашичемъ по-
переду вѣтанъ на дворца прѣхавшого короля
Милана.

Выборы до рады державной зъ болѣешихъ посѣлостей въ Галичинѣ.

1. Тернополь-Збараж-Скалат-Тере-
бовля — Левъ Хматовскій.
2. Залѣзскіи-Борщѣвъ-Гусятинъ-Чорт-
ковъ — гр. Адамъ Голуховскій.
3. Коломыя-Городенка-Снятинъ-Ко-
сѣвъ-Надѣбровъ — д-ръ Генрихъ Вальвей-
скій 56 голосами противъ 40, котры упали
на дотепершійго посла бар. Якова Ромаш-
кина.
4. Станіславѣвъ-Богородчанъ-Том-
ашъ-Бучачъ — Станіславъ Цыльскій.
5. Стрый-Жидачѣвъ-Долна-Калушъ
— Евгений Абрагамовичъ, адвѣкатъ су-
довъ въ Стрый, 39 голосами противъ 34,
котры упали на Клеменса Постурского, ала-
стѣа Войничова.
6. Рогатинъ-Бѣбрка — Северинъ Ге-
нцель 40 голосами противъ 11, котры упали
на дотепершійго посла Мечислава Ошнѣ-
вича.
7. Бережанъ-Перемишляны-Подгайцъ
— Альфонсъ Чайковскій, выбранный 11 го-
лосами на 12 голосующихъ.
8. Золочѣвъ-Камѣнка-Броды — Апо-
лінарій Яворскій одноголосно (58 голосами).
9. Львовъ-Городокъ — министръ Фи-
липпъ Залескій.
10. Жовтѣвъ-Рава-Сокаль — Томи-
славъ Розвадовскій одноголосно (37 го-
лосами).
11. Яворѣвъ-Мостиска-Чешавѣвъ —
д-ръ Володимиръ Козловскій одноголосно
(30 голосами).
12. Самбѣръ-Старе-жѣто-Дрогобычъ-
Рудки — гр. Августъ Лѣвъ 44 голосами про-
тивъ 18, котры упали на Мечислава Леви-
цкаго.
13. Сянікъ-Барча-Львѣвъ-Бережѣвъ-
Кропно — Мечиславъ Урбанскій, вла-
стѣа Гачова одноголосно (на 52 голосую-
чихъ).
14. Перемишль-Ярославъ — Володи-
славъ Крашчкскій.
15. Рахѣвъ — гр. Янъ Стадинцкій.
16. Новый-Санчъ — Юсѣвъ Фаветинъ
Жуць-Скаршевскій.
17. Тарнобъ — Володиславъ Стру-
кевичъ.
18. Бохля — Атанасій Беное.
19. Вадовѣвъ — Станісл. Кляудскій.
20. Краковъ — гр. Антоній Во-
дзницкій.

По вчерашнихъ выборахъ зъ куріи болѣ-
шихъ посѣлостей — выборы до рады держав-
ной въ Галичинѣ уже покѣченъ.

Справоздана зъ выборовъ.

Зъ Львѣвского пишутъ намъ:
Кампанія wyborcza скѣчилась ся. Нашъ
гортъ починавъ бѣдъ Гуцульщиномъ, цѣла Бойко-
щина та й Лемка епискали ся загаломъ добре,
бо-жѣ и найдалѣйшій Лемки, якъ въ округѣ
Горлицкомъ, отже на межинахъ Руси, а здо-
були ся для своего руского кандидата на 34
+ 27 — отже 61 голосовъ. Кобы такъ воюда,
не було бы намъ азѣ. Чому се? — дѣйстви-
тельно не знаю. Провѣсть въ нашихъ гортахъ сильно
запѣдана, школы що-нио организуєть, добро-
быть розвѣсѣть зеру, бо-жѣ у насъ навѣтъ
нужда, а не можна похвалити и организаціи,
бо та есть майже — нѣма.

Въ Львѣвскій поитѣ завлаєвъ ся коми-
тетъ, выслѣдъ бѣдую, але цѣлый сей комитетъ
аложений бувъ властиво зъ двоухъ людей и,
если цѣло зробило ся, то лише имъ двоимъ на-
лежитъ всѣе признанье. Оба тѣ мужѣ, нашъ
щиръ патриоты, належать до двоухъ партій, —
одинъ до народовѣцѣвъ, други до „старонъ“, —
але о якѣмъ-небудь неспорозумѣннѣи нема й бе-
сѣды. Той гармоніи и тому тактовуи иншій мѣ-
тъ, что выборы въ Львѣву вышали добре. Дѣсть
ен се звести до того, что у насъ нема „обѣди-
нѣтельскы“, то й не мѣсто, вѣрѣ мѣнѣ, понѣ-
ти о якѣмъ-небудь заглодѣи, о якѣмъ такъ часто
можно читати въ другихъ сторѣтъ.

Кандидатъ — авѣстный уже въ выборовѣ
до сойму — такожъ не мѣтъ незадоволеня у
нѣкого вышкнати, и мы наглядно переконали
ся, что наволи-бѣ его кандидатуру мы бузи и
при выборахъ до сойму въ часъ поставили,
бузи бы-емо мали певно своего посла, — хотъ
и тогдѣ не наша була вина, а авѣстного го-
сподина зъ Сяніцкомъ, который властиво нава-
ривъ намъ того лиха — покрутивъ, побаламу-

тивъ, — а Богъ знаєть, въ якѣй цѣли... хибѣ
щоби лише помѣчи пѣшу Викторови... Нашъ
народъ самъ выбиратъ и бузи бы выбиратъ,
если бы его була подѣрла интелігенція, — а
то особливо въ Сяніцкомъ. Що о томъ Ся-
ніцкомъ думати, — не знаю, чи выдалъ бы
и наймудрѣйшій. Сянікъ — столица Лемѣвъ:
въ нѣмъ „Торговля“, „Руска Вѣсѣда“, елія
общества Качковского, та й досѣть велике чи-
сло Русинѣвъ, — а якъ прийдѣ до чего, то
дѣсь усе гинѣ, топѣтъ ся. Бузи въ на выборахъ
еілія общества Качковского, та якъ сумно
подивити ся: кѣлькихъ свѣщенникѣвъ, не болѣе
якъ 5—8, та й зо двоухъ только сельтъ, — а
требѣа знати, что въ той день зымчано и обо-
ры „Торговля“, часто и вечерокъ, зъ провин-
ціи прѣхѣтъ много... Мабуть причина въ
томъ, что богато тѣмъ проводирѣвъ, а мало
рядовыхъ... [Прим. Ред.] Чи не годилось бы
нашимъ патриотамъ заложити въ Сяніцкомъ
еілія товариства „Провѣтъ“ и коло немъ зго-
тати народъ?

Лѣше троха у насъ въ Львѣвскій, але
й ту есть цѣло въ томъ родѣ. До нинѣ ту не-
ма нѣкого мѣдѣа, де бы можна порозумѣти
ся, де бы можна порадѣтисъ... Я чувъ о про-
вѣтъ заложити „Народну Раду“ чи „Руску Ра-
ду“ — въ насъ навѣтъ тѣмъ, якъ ен знати, дѣ-
тѣскіи поно не выжиєть ся, та тогдѣ ен доче-
каєть ся. Чи не подѣшлясь бы намъ дола? чи
не вышкнати бы тако товариство якогось ру-
ху, — навѣтъ тѣмъ же разъ вѣрта бы застано-
витисъ. Що два мѣсѣдѣ або й разъ на четверть
року зѣхати ся, поговорити, порадѣтисъ, а
хосѣвъ ен того неопредѣлимый. Подаймо собі
руки! — та-жѣ насъ не такъ мало, а дѣлѣтъ
насъ лишь то, что нема центра. На першій
сборѣчку подѣтисъ бы тую справу! Владѣи
вѣтъ поручили намъ дѣлати, по-при справѣ цер-
ковѣ, такожъ и о справѣ народній. Отче де-
канѣ въ своймъ, отче мѣсто-деканѣ въ своймъ
деканатѣ! — та й зѣхати ся до Львѣска, тамъ
чей знаєть ся теперъ одинъ-другій свѣтскій, и
есть все въ порядку... Не страхайте ся вели-
кихъ трудѣвъ або выдѣтѣвъ, бо они будутъ
не велики, а выплатѣть ся морально въ десяти-
геро. Троха охоты и ширѣстѣи... Центръ такий
докончѣ потрібный, — о томъ переконѣли
ен вѣтъ мы въ Лемкинѣвъ. Дѣиакъ мѣтъ нами
бѣдуюли ся бѣдъ жидѣвъ политичного, — впередъ
першій бузи при всякой нагодѣ, нинѣ-жѣ за-
питъ не чувати ашъ ихъ не выдѣти, — а шко-
да рукъ, марнують ся. Я певный, что вина
всего въ томъ, что нема зъ кимъ гадѣтъ замѣ-
нѣти, а до того потрібна намъ „Народна Ра-
да“. — Лишь не бѣдѣдѣти, нехай не оправ-
дуєть насъ то, что до новыхъ выборовъ далеко,
— противно, се повинно насъ лише заохо-
тити.

Кѣлька гадѣтъ сѣхъ кидано мѣжѣ братѣвъ
щирыхъ и прошу ихъ по ширѣстѣи тѣмъ за-
нѣти ся. Не лишь народне жѣтьє розбудѣтъ
ся, але й товариство, — лише щиро и охотно
до дѣла! Щирый.

Зъ Коломыѣ доносить, что тамъ зъ
причины борьбы выборовъ о рабѣна Бѣлоха за-
панувало велико роздрозненіе межъ христіа-
нами и жидѣми. Зъ доносѣ до Dziennik-a Pol-
skogo вышкнати дѣиакъ цѣкавъ дѣтъ:

Дня 7 н. ст. марта:
Патролѣ войсковой и жандармы ходѣтъ
нѣбою по улицѣхъ мѣста. Якогось н. К. одъ
проводили до дому два жандармы и два по-
ліціанты и тѣмъ жѣ вѣдѣють въ его домъ для
безпечности, щоби христіанѣ не учинили ему
того злого за те, что, хотъ христіанѣ, помѣтъ
Бѣлохѣи до побѣды. Дня 4 марта христіанѣ
дали гр. Старженскому о 300 голосовъ болѣ-
ше, нѣжѣ жидѣ Бѣлохѣи, бо партія Майзель-
са була усуулаась бѣдъ голодѣваня, — а на
другій день Майзельскы всѣ оддали свои го-
лосы на Бѣлоха и нерешительны христіанѣ.
Розѣрѣнье було тако велике, что въ сали
жандармы дѣлѣли христіанѣ и жидѣвъ на дѣѣ
половинѣ салѣ и черезъ шпалѣръ вышкнати
жидѣвъ на дѣѣи а христіанѣ на право.

И въ Сяніцкѣи мала бути тои ночи бѣйка,
вышкнати якимъсь жидомъ, который выбѣвъ
бѣи въ церкѣвъ.

Дня 8 н. ст. лютого:
Вечеромъ 7. лютого товѣна жидѣвъ напа-
ла на о. Д. а згромадѣвшихъ передъ церкѣвою,
де правѣлась вечерня, нидала камнѣнемъ до
середины. Христіанѣ схопили двоухъ жидѣвъ и
одставили до поліціи, але ихъ заравъ выпу-
щено.

Въ Слободѣ рунтурскѣи прѣйшло тои
ночи до великихъ разорѣдѣвъ. Жидѣ тамшій
подѣсѣ сабѣшу подносѣи вижѣи-и на чѣстѣ
Бѣлоха а вышкнати кандидата христіанского.
Роздрозненіи робѣтѣники канули досѣтъ на
домѣ жидѣвскій, поныламували дѣрѣи и бѣи
и кѣлькихъ жидѣвъ потовѣли. Надъ 40 домѣвъ
зничено. Завѣзано въ Коломыѣ жандармерію,
а тамъ мѣстѣа ажъ ужѣдѣли оружія.

Въ Сяніцкѣи товѣна жидѣвъ зневажила
церкѣвъ. Христіанѣ розѣрѣи ударили на до-
мы жидѣвскы и нарѣбили богато школы. И
тутъ много людей потовѣно.

Предизлата на „ДВЛО“ и налицността за изсертати данни
у Лисон.

Мальованье тспрега придае ся якъ най-лучше до мальованья церквей деревяныхъ. Треба однакъ, щобы стѣны були гладко и до цѣна выстроганы та й щобы вже достаточно

Липса ся намъ обговорити ще единъ способъ маляванія, а нимаъ е *al fresco*. Те унижааю за найбоднороднѣше и найпресвѣтѣше, а ели то умѣе, и найкрасне маляванье стѣнъ мурованыхъ черкей.

(Конецъ будо.)

Розказав свій страх Заграєви, а той..
також мав боя, так само... тремтіть о свої
три тисячі, хотіть би їх... деє в безпечно
місце сховати.

Подлин читать на 10 пр. 6хх стинна.

П. Т. Косарчук говорив о сумных для нашего народа передконституционных часах, о внесении пашинны в 1848 році и о нападке конституции. При той нагоде взметцѣсарени "многая лѣта", а всѣ вѣченки повторили зъ одушевлениемъ трикратно. Подобно говоривъ бездѣликъ, якъ повиненъ нашъ народъ на основѣ правъ конституційныхъ морально и матеріально двѣдцатисъ; дальше говоривъ о товариствѣ "Просвѣта" и о потребѣ основани въ Бучачи вѣли того-жъ товариства; вкбнци подавъ проектъ, щобы Русины бучацкого повѣту чимъ скорше приступили до перенесенія того дѣла, такъ щобы торжественно

Стали передь дверми всі три, почали
порядкувати на собі ліберію, щоби якось
представити ся красиво передь тими достойни-
ками, що то за него Влозим через дорогу
тільки парозовдає чуда, ажь страхом
промакло. Теменіцїй для лїшого шку ви-
ставлять з кишень до половини червону то-
вальню и півт цибуха кишкового... Войшли
до середини.

Входитъ, а тамъ по стѣнахъ саміи тільки люстра, якъ двері, всюда себе видить, на всі боки. Темишникъ заразъ догадавъ ся, що

Переписка Редакції и Адміністрації.
Всч. Гриц. зъ Ничч. За рѣкъ 1891 заплачено
допорова 7 рр. — Всч. Турч. зъ Рыл. За рѣкъ 1891
заплачено 1 рр. — Всч. Сзвот. зъ Олз. За рѣкъ
1890 приѣде намъ же 1 рр. — Всч. Вол. Струт. зъ
Мостарѣ. За телеграму приѣде намъ 1-10 рр. —
Всч. Суд. зъ Мел. На рѣкъ 1891 заплачено 50 кр.
намъ однакъ же претензію за высылку газетъ
въ почту Городища. — Всч. Аев. зъ Карш. 1-50
рр. достаѣи; звертаемо однакъ увагу, що за лю-
тий мѣс не достаѣи нічого. — Всч. Охрим. зъ
Сенеч. За рѣкъ 1891 заплачено 50 рр.

Предлагата на „ДИЛО“ и наложителност за искраты плати

100

про выборы и ситуацию.

Зъ Вѣдн я пишутъ на

Не знаем, на сколько правдивыми суть
рассказы, поданный въ делеяхъ дневникахъ галиц-
скихъ, что староста Плажежъ и бывший судья
Вольсартъ мають поскладати свои мандаты,
щобы ихъ мѣсца могли заняты послы Русины-
народоченъ. Коли-бъ дѣйстви такъ мало стати
ся, то ключови русьскыи пословъ прѣбули бы
дѣл дуже добры силы — гг. Шеховичъ и Чай-
ковскій. (Прим. Ред. Що до п. Вольсарта,
то мы не вѣримо, щобы дѣл складувъ мѣ-
дѣл, котрый его такъ дорого коштує, — що жъ

(Конец.)

Уживаясь, однако, еще одеть рубль фрески, так и звание fresco secco, который и далеко дешовший, а также и даже тривкий, и для того уважаю его за найдютивший спосб, въ который мы повинны наш мурованъ церкви

Отже мы уважаємо за грубу несовѣст-
ность — напередъ уже, закнмъ ще новй по-
слъ перестукали порѣтъ парламенту, — за
суджувати ихъ, говорити, що они ничого для
Руси не придбають. Се груба несовѣстивѣ-
ннвѣтъ абъ стороны политичного протнвннка на-
родовцѣвъ. Мы звернемо увагу на Чехію, якъ-
тамъ стало ся. Зъ виборѣвъ вышлнли молодѣ-
Чехи, — варадѣ чешскй аложнвъ въ ихъ ру-
ководѣньє своихъ справъ въ радѣ державннѣ. А
що-жъ на те старо-Чехи? Чи може въ назван-
тогнхъ партійнонхъ кндатѣхъ колоды падѣ ногнхъ
молодо-чешскнхъ послѣднхъ? Нѣ, протнвно, онн

Червоный: палеозиганска червона земля, англійска червона земля, багряный (шкарлатинный) оксидъ железа — превосходный для малярства тѣла, Morellenroth, що заступає ля

Русини будь-що-будь уявляють до рад державних скріплених — правда, лише трохи подіть вглядом збоченості, але, що головне скріплених значно подіть вглядом нікоти. Програму мають ясу в таку, против котрої ніщо нічого не може і не сміє закинути. На основі тої програми виторилася нова ситуація в краю, на єї основі головний рускій комітет виборчий переізває вибори, — єї тої програмою привідуть рускій посли до надду вайсков столиці і в єї основі тої програми певно туті ніколи не зсуплять. В краі Русини-народовці зробили все, щд могли, і єї совістно не понятіть інтересі свого народу в краю і державі; тепері черга на Відені зробити все можливе — так само єї совістно не понятіть інтересі руского народу, краі і держави... Результаті виборів — для нас безперечно дуже важна річ, але то не ціль. Вибори — се тільки вступ до властивого амбюту, що має наступити. Отже ми мусимо ждати і — ждемо.

до рады державной.

Старо-Чехи додержують слова, що не будуть брати участі в життю політичніймъ

Выжидая 7 марта 1891.

Корнело Устїлковичъ.

Подписи членать се по 10 вр. 6дъ отпущина.

Характеристична дальше річ, що в М. Алг. Зг., котру підть многими поглядами можна уважати лиш за експозитуру N. fr. Pre-в-и, а котра не разь виступала зь такою самою заклодістю протяг ір. Тафого, як і вденська товаришка, вже тепер припущ.

Образокъ зъ Галицкои Каліфорніи.

(Конец.)

v.

— Богме-жь то, що того! — клане жадь, а ту не матины, только цале наруу цибуль намыкавь а посадить зновь до гроды на улицу, щобы позидати ся добычею.

Ходил Сучокт. Павло по-за плът, на служба, — а уже рожуващ добре тоту пганеску мону, — доганава ся аявция, що не о людвий ходило, але таин о важкий справы. Стали догадувати ся, що въ 10-мъ мѣщи, де стоятъ хаты, муситъ бути вѣстк, то въ великий покладатъ, такъ само, якъ «Новомъ свѣтѣ». Златока, правда, перочка

що більшість парламентарна може складати ся лише з Нямців лібералів, Польків, клубу Короніого, а бідать пята, чи гр. Тае-го хоче і буде з сил утримати з такою більшістю і одностайно, що буде. Та сама газета, котра ще недавно бдмвала гр. Тае-гому великі адбності до управи державної, величає тепер его і каже, що то такий адб-ний муж державний, що бнть дасть собі раду. Нарешті розбирає агада газета що и третє и найбкшайше питання: „Чи и жм-ка збавида очоче зречи ся бодай на якусь хвилю уступленн гр. Тае-го и безпосереднього покликанн ви-проводити до управи державної?“ „И на то питання — каже Мінс-Allg. Ztg. — не дасть ніхто заперечуючю од-ноида. Лівниця могла би може вже тепер о-сягнути свою ціль — але лише може, але могло би и то стати ся, що за надто скорий напор би викликав би як раз противні на-слідки и вирвал би Нямцям надію бодай на часті власті а збхнув би их знов до опозиції. Коли Нямцї могли через одина-дцять літ витримати не маючи ніякої вла-сті, то рознага наважує их тепер бути тер-пеливими.“

Слова сї монахійської ліберальної газе-ти, суть чей досвід зой и не лишать май-же ніякого сумніву о томъ, як утримує ся нова австрійська рада державна и яка настане в нїй більшість.

Справоздана зь виборівъ.

Зь Бучача пишуть намъ:

Сегоднїшній вибори до ради державної зь Бучача не зрєабілітували насъ в очахъ всїхъ Русинівъ. Ми знов упали, и то знач-но меншою, бо коли наш кандидат до-стає 6% голосівъ, то графъ Волянський аж 157. Що тому за причина, хочу хотє в кіль-кохъ словахъ розказати.

На першій завітній годовиї комітету руского навазавъ ся зь Бучача рускій ко-мітетъ виборчий, до которого приступили всї Ру-сини безъ рбнницї, и вважали до дїла зь оду-шевленнємъ, сподїваючись, що ті вибори бу-дуть по разь першїй переворотомъ може безъ надужати та всякого рода деморалізації на-роду. Сподївались ми того тїмъ більше, що тутешній комітетъ рускій поставивъ одного-лосно кандидатуру о. Галуцького, котрий отверто станувъ за програмою выголосеною послѣмъ Романчукимъ, а поставивъ его мимо того, що „Русская Рада“ в писемъ до одного зь членівъ тутешнього комітету якъ найбкш-ше выступила противъ о. Галуцького.

Однакъ надїв наші дуже насъ завели. Якъ переводились правибори, о томъ писати не буду, бо не хочу наражувати Вашон часо-писи на конфузю. [Прим. Ред. Ми вь со-амъ часъ подали кілька досить яркихъ фак-тівъ.] Свідчать о томъ численїй протести зь поверненихъ громадъ, до тепер не пола-годжені, а такожъ писма до головного ко-мітету и телеграми выслані до намістника и до міністра гр. Таефого.

Конєць-конєцємъ правибори були пере-ведені в нашу некористь. При послїднїмъ об-численю не могли ми рахувати на більше якъ на 100 голосівъ, — коли тїмчасовъ гр. Волянському збавало надъ 120. А коли вь день 2-го марта розпочали ся вь старостівъ вибори, выступивъ староста и. Шутъ зь про-мовою до людей, вь котрій перестерігавъ ви-борцівъ, аби не давались баламутити людямъ,

сему рїшучо, але жиди мали вищихъ знато-ківъ, неграмотнихъ хлопцівъ, котрі стали при-повідати, що Ройтовий амаръ побївшли шти-лими ажъ за гостинєць подъ господарскїй за-городи и зь-вдхнувъ такїй воскъ беруть! Жи-ди, якъ се подохнали, стали напередъ уже лезати до господарівъ зь рбнними орудіями, примялювати ся на всїлякі способи, питати: чи не треба грошей на податокъ, на яку дач-ву, на чоботи, и т. п.

Днї недїлї вела ся тота розважанка по улиці, тота нервничість, тота сойшованє цї-лыми днями, — ажъ зачали и купувати: сей хату, той хлївець, той стодолчану, и заразъ завадючи то пать шобетъ, то ренєвій, то шатку... Одєвъ злїшїй одъ другого, а все то ведуть жартомъ, смїхомъ... Глупїє мужикъ, не знає, що о томъ думати. А ту одєвъ при-де, аложити ся якъ божечка, хотї и за раменн вклати, а ту другїй приїде и тамтого ганяти на себе залицїє. Сей добрий, сей же злїшїй, — маєшъ недосвідна голову мужика до ви-бору приятельствъ и дорадниківъ!...

Ходили жиди, тагали ся, нічого рїшучо не казали, тільки все смїхомъ жартомъ купують и не купують, котї вбм грошї пла-ють зь руки. Якъ же закровавъ ся сойственєць повитовий на кілька сяжнївъ передъ самою виспекцією горничю, признатю, ажъ панн урядники почали тремтїти о своє життя, що-би не провалити ся вь бездонну пропасть, — тогди всї поєсачї ажъ осы за Срулейбу и Мойшенца:

— „Ганєць Срулейба! ганєць Мойшен-ко! они беруть воскъ зь подъ головихъ хатъ, а намъ нічого не кажуть!...“

А одиокий Гершко Дуна, що тримавъ шинкъ на другій боцї виспекції, такїй панисковатїй, заразъ всї барыняи зь розо-лками, бочки зь пивомъ, горькою вынїє на мужицїй ґрунті, розложивъ ся, якъ могъ ши-роко, и таке кричїть-заводити, ажъ біднїмъ хлопцямъ маркотю.

— Швардє юрз вїмъ! канюпрєцї тїмъ трєєнакїмъ! Они мене на бїду привезли! они хотїли мене живцємъ законати за то, що я вь сабашь шинку! — горлає Дуна и про-снїє господарівъ, щобъ позволяли ему акїе-

котрі ворогують противъ напівъ и т. д., зъ-китрон то промови кождей мусївъ витягнути закляченє, що ми Русини народочцї, ста-влячи свого кандидата, вбмъ выступимо тїмъ противъ — правительству!...

До комісії виборчюй вибрано зь Рус-инівъ тільки о. Новосада, которого інтервенція завадичити належить, що випрошено зь салъ екзекютора податкового зь Манастирскїхъ, ко-трїй вь салъ виборчїй грозивъ людямъ, що на другїй день приїде ихъ фантувати за по-датки, снї не будуть голосувати на гр. Во-лянського!...

Додавши до того звїстїй середотїа агїта-ційнїй, якъ розпояванє людей, при удїлї го-ловнихъ еїгуръ зь ради повитової, — то мож-на вже догадатись, дячего наш кандидат достає стільки менше голосівъ.

Староста вь день виборівъ сконцентру-вало до Бучача жандармерію зь цїлого пові-ту, однакъ розрухївъ вїснїхъ не було и не могло бути, бо люди нашї самї старали ся, щобъ не дались втїгнути до сварокъ, котрі би могли вийти на користь нашихъ противни-ківъ. Священникъ рускій бучацького повіту сно-вилъ свої обовязокъ патріотично: 12 священ-никівъ було виборцями, а було-бъ о много боль-ше, снї би тутешнє старство не вычеркало зь листи виборчїхъ всїхъ сотрудиноківъ, на-вїть експонованихъ, якъ примѣромъ о. Леон-товича зь Новосїлки, а навїть адміністрато-рівъ парохїй, моткуючи, що тільки парохъ має активне и пасивне право вибору.

За кілька недїлѣ буде у насъ новий ви-боръ посла до сойму, на мѣсце помершого гр. Володислава Волянського. Помимо тепершїхон неудачи маємо надїю на побїду, бо народъ нашъ приходить до самобднаннїя... Нашї про-тивники видать се, тожъ уже теперъ высува-ють урядую кандидатуру тутешнього старости. Сподїваючись однакъ, що правительствю кра-євє бодай сей разъ не очоче уважати насъ на ворогівъ и буде вєстїєсь неутрально, а ми більшє нічого я не хочемо!...

До „розрухївъ“ вь Коломиї и Снятинї:

Мїщанство снїтинське прислало до Кур-єра Lw. таку дописъ:

„Труби єрихонскїй вь родѣ жидовско-нї-мецкїхъ писавивъ N. fr. Presse и W. Allg. Ztg. розносили послїдними днями алармуючїй вѣ-сти о революцій соціалізованихъ мїщанъ снїтинськихъ зь вагоды вибору Блюха до ра-ди державної, о грабленю жидовськихъ кра-мівъ, о небезпечности для житї и майна жи-довского, и о томъ подобнихъ небылицяхъ. Вь интересъ правды и чести нашего мїщан-ства мусїмо изъ се бднствїти, що всї ті вѣ-сти опирають ся на ложї, а цїла мнїма ре-волюція обмежила ся на вибитю окнѣмъ де-кимъ жидомъ, якъ чомъ не брали участї ста-точнїй мїщанє, лише шайка голодранцївъ, аложена зь найрозличнїйшихъ елементівъ, а навїть зь жидівъ партїи Блюха и Майсєль-са, котрі взаимно выбивають собі окна, що-би тїмъ способомъ переманити вь чинъ жи-довскю погрозу: Ech werd ihm zagehen! Ропу-мїсьє, и ті взаимнї напади жидівъ идуть на рахунокъ „збунтованихъ“ мїщанъ. Не пере-чино, що вь вибаваню жидовськихъ окнѣмъ брали вь значаючї числѣ участї пароби и хлопцї христїянскїй, але хто сему винєнъ? Отъ що можна було почути:

Иде мїщанка спокійно улицю а жидъ до неа: „Видишь свия, ваш кандидат ду-ракъ, бо его не выбрали, а нашъ Блюхъ те великій панъ, бнть сидитъ коло цєсаря першїй... дасть бачъ вамъ свинямъ, що торгуете петруш-кою!“ — або: „Якъ вийде Блюхъ, то буде

часть зь бочками розмѣтїти ся на ихъ поли, закамъ анайде собі примїтити. Розумїє ся, що кілька Дуна Гершъ аложивъ и посєвъ му-жичкоу ґрунту, тільки на другїй день уже було его власностїю: вже на томъ мѣсци сто-яла хата драшнїцями накрита, вь середнѣхъ зь двана пїчъ, а Дуна на прчїхъ лежавъ хорьй, постогнувавъ зь болю такъ, що на сей голосъ бузъ би зрушивъ ся камїнь, не то мїгнє сер-це хлопа!...

Не такъ щасливо повело ся Гершковимъ собратямъ: ті стали купувати подъ законн доми, осбдкї, навїть переплачувати декотрымъ, коли ихъ зїмрукали, що не дадуть ся чимъ-будь спокати. Купали домъ у Шварца — дали 20 тисячъ, купили у Халїбєского — дали 30 тисячъ!... А Павла Сучий хатина стоїть вь самій серединї, и Павло собѣ тихо вь нїй сидїти, и стодолку доставляє. Вже дають ему 15 тисячъ за все, а бнть каже:

— „Нї, дайте двадцять, тільки, що панов-ва Шварцова!“

Идѣ Темєницїй не знає, що зь собою зробата: лезати за Павломъ, просїти его, за-кликая, щобъ ще стримавъ ся тїждєнь, за-камъ примїне тримѣсячнїй термїнь, а онъ буде могъ взяти промѣшъ зь міністерскоу каси.

— Не сиродавай шварѣ жидомъ, — про-сїть Темєницїй Сучий, — а само куплю одъ тебе, буду платити вѣська и свою руку!...

— Я прїстаю! — бднствєє Павло Су-чюкъ, — ги тільки звязъ грошей за тамтїй ґрунтъ, то плати! Данъ тебе одступило и на 15 тисячъ рєньскихъ. Спродати мушу, бо помѣжъ тїмъ мучителями Христїянами несиждєна го-дина!... они мѣ мене ту запропастили разомъ зь жидкою и зь дѣтьми!...

Идѣ Павло Сучюкъ до умовленого ре-чївнїє зь шварцомъ Темєницїмъ, а ту жиди не дають ему вь хатї осидѣти ся... тільки купцївъ, що навїть не можуть помѣтити ся на томъ кусенку землицї, котру купують. Щастє для Павла, що зь одної сторони по-нїтова дорога, зь другоу потокъ зь высокими берегами, — внакше засїмалъ би его „де помъ“, землю, мусївъ би втїкати зь душею безъ нічого. Та й такъ уже зь потока вода стала подбирати берїгъ тудї дѣ хатѣ, бо по

мужиками орати а мужичками волочити; бнть зробити, що жидівъ не будуть брати до вой-ска, жиди будуть панїями мужика свинями!...

Такє я тїмъ подбїє, а навїть же дра-стичнїйшїй подраженїя жидовскїй можна було почути на кождей жидомъ заселенїй улиці; безлічнїхъ и бута жидовска не перенескали нѣ одного христїянина безъ напасти. Многихъ мїщанъ навїть побивали жиди. Памятають вѣдѣ-чи снїтинскїй мїщанє давнїйшїй часъ, коли по виборѣ Блюха передъ шєсти лїтами обка-дали жиди болотомъ и камїньємъ свинєннє, що снїтинїє до недужого зь св. Тайнами.

Чудуватись ще треба терпеливостї и до-бротѣ снїтинськихъ мїщанъ, що супротивъ такоу ганьбѣ и напасти не довели до кровавоу бїйки зь бутью и злобою жидовою, и що цїла бднлата обмежила ся лише на вибитю жидомъ окнѣмъ. О рабуку и грабленю нїхто ту не чувавъ. Жидъ бнть и кричїть, що его бнть. Такъ було и у насъ. Платувати и гань-бити мїщанъ — до того жидомъ не хибє о-хоты, а коли имъ за се выбьють окна, кри-чать вєдєгласємъ: Raub, Mord! Mylitär soll kim men! Лїпше зробили би снїтинскїй жиди, снїли би, замѣсть розпоякати по свѣтѣ брехїй, не выдєкували своєю бутью ненавистї хри-стїянського населєня и снїл-бъ не деморалї-зували его кущомъ голосівъ для несправ-нїхъ кандидатівъ и поганю шакрайкою всє-го честности, моральности и найдорожнїхъ для честного чоловіка чувствъ.

Але честь и слава снїтинськимъ мїща-намъ, котрі при такій корупції и помїамъ, що жиди жертвували навїть по 25 зр. за кождей голосъ христїянскїй, не дали знєстї ся зь дороги честности и моральности та якъ о-динъ мужъ голосував на христїянського кан-дидата. Тото вже жиди не потраплять, хочъ би кандидатоу ихъ бувъ навѣть сагагурскїй рабїнъ, снї задонїти хто гршїмъ. Честъ та-кожъ о. Матковскому и д-рова Игн. Камѣн-скому, котрі змогли у снїтинськихъ мїщанъ розбудити и удержати таку солідарнїсть и твердїсть.

Льбєвскїй корреспондентъ N. fr. Presse такъ телеграфує до сєй газетѣ подъ днємъ 10 марта равно:

„Послѣ вѣстєй зь Коломиї, то тамъ вправдѣ вже наставъ спокїй, але се той неправдїливий спокїй, котрий гвєте и при-бавяє. При борбѣ виборчїй, ведєнїй зь найбкшїмъ розярєнємъ, розгорїли при-страсть и фанатизмъ масъ надто сильно, щобъ могли такъ скоро назадъ успокоитись. Ми вже доносили, якї сценї були вь Коломиї подчасъ виборівъ. Такожъ по выборахъ напа-дали побдурєнї сєлєнє громадами на жидов-скїй домъ и бали бнїи. Именю на передмѣ-стїяхъ повторили ся кілька разівъ ті прикрї сценї. Жидовскє кладовище опустошено и о-городженє повалємъ. Пнїи сєлєнє, переходя-чи мѣстомъ, наносятъ вєсєди перєсєлохъ и страхъ. Жидівъ, що стрѣтивъ зь тою тов-пою, а такожъ кущївъ чужєстороннихъ вь Коломиї нацїла товпа и натрївала нїями. Мнївало вже пать днѣвъ по выбо-ахъ, а жиди бнть ся вєчєромъ выхидили зь домівъ. Мѣжъ тїми, що мѣбуть мали свой интересъ вь тїхъ ексєсєсахъ, бднзначалєсь агїтацію прогнаннїй сущнїхъ нїмнїзальнїхъ и однїхъ несебѣтъ.“

Одтакъ жадуєсь корреспондентъ на поль-скїй газетѣ, що вєздували на се, мовѣ-то самї жиди выкликують ті ексєсє. Намѣстництвю и мїністерствю обєшанїй — каже — жалоба-ми якъ одъ христїянъ такъ и жидівъ.

О розрухѣхъ вь Слободѣ руськоуєскїй ага-дусъ вь той телеграмѣ такъ: Роббїнскї зь команєсь нафетъ зрушували богато домівъ жидовськихъ и крамїницъ та повкидали депъ-

жимости на улицѣ вь болото. Зь Коломиї приїшла жандармерїя и мусїла зробати ужн-токъ зь оружїя, при чомъ много особъ пона-лєчено. При ексєсєсахъ потерѣли три жиди тяжєй ушкодженї, а однѣхъ зь нихъ вже по-меръ вь послѣднѣхъ рахъ. Слєбдїй привєреннїй; судъ вь Печєвѣжнїй зараднѣ слѣдєтє. Вь ексєсєсахъ брало участї до 70 зарбннїковъ, найбкшє зь захднїон Галичинн, якъ зь по-вѣтїєвъ корєєнєського, горлицкоу и асєн-ского.

Gaz. Lwowska дає таку урядову вѣстку о цїлѣй справѣ:

„Послѣ вїрєдєстїйнихъ вѣстєй, якї ми одержали, вь Коломиї и Снїтинї панує пов-нїй спокїй. Вѣстѣ, мовѣ би бурмїстръ и за-ступникъ бурмїстра вь Коломиї аложили у-радѣ, єсть цїлкомъ безосновна.“

Дописи „Дїла“.

Зь Чортковщини.

[Адреса довірїя депъ посла Романчука.]

До Высокопаваного Пана Юліяна Ро-манчука у Львовѣ.

Высокопаваннїй Панє Послє, Голово ру-ского клубу соймового, Голѣно Народон Ра-и головного руского комітету виборчюго!

Мы подїсали, абравшїєсь при магодї уконстїтуована комітету чортковського, име-нємъ своимъ власнымъ и цїлоу Чортковщини, по дозрѣлѣй розвазѣ и дискусїи надъ про-грамою, котру Вы, Высокопаваннїй Панє, дал 25. листопада 1890 р. выголосили вь па-латѣ Сойму, а ведєнїй чувствомъ личнѣю честности называл-сєє вь програмѣ народо-вѣцѣвъ, — сєю адресою заявляємо при-людю, що мы годїмо ся на Вашу про-граму цїлкомъ, такъ-якъ ся програма єсть ширѣ народна руска.

Заразомъ заявляємо для Васъ, Высоко-паваннїй Патріотє и Керманчу на-роднїй, наше повнє признанє и до-вѣрїє. Именю годїмо ся цїлкомъ и по-хваляємо Вашъ такъ полїтичнїй, бо дїєстїю насѣвъ вже бувъ крайнїй часъ, що-би саме Вы, Высокопаваннїй Панє, яко нашъ вїрѣднїй провднїкъ, и на такѣмъ поваж-нѣмъ мѣсци, якїмъ єсть палата соймова, высказали: хто мы Русини и чо-го хочємо.

Най же-жъ Васъ Господѣ Богъ милує и благословїть!

Зь глукѣмъ поважаньємъ:

Вь Чортковѣ днѣ 10 лютого 1891 р.
Іоанъ Мїхалювичъ, парохъ Блѣобжнїцїй, деканъ чортковскїй, свѣтїлнїкъ єпїскоу конїсторїи. Степанъ Савчинъ, вѣбѣтъ и господарь; Василь Старикъ, Федъ Семенѣвъ Гараснїчѣвъ, Павло Па-шукъ, господарь; Петро Яєнїчѣвъ, пѣвєць цер-ковнїй, зь Блѣобжнїцї. — Іоанъ Гордѣвскїй, парохъ зь Шанїковцѣвъ. — Нїколай Галуцьнї-скїй, парохъ Знїлїца. Степанъ Гринчанинъ, пѣ-вєць церковнїй, Іосєфъ Осалчукъ, Костѣ Полї-чукъ, Степанъ Малиованнїй, Степанъ Ласковєцъ.

*) Одъ часу якъ розпочала ся акція вибор-ча, ми перестали помїщати дальшї адреси до-вѣрїя депъ посла Романчука и его товаришівъ од-ноимшлїовнїковъ, котрїхъ ще не мало надобно, разъ за для недостатку мѣсца, а бдтакъ именю и дантого, що самї вибори найлучше могли вы-дївнї судъ руского народу. И дїєстїю народъ судъ свой выдавъ... Повнєшю адресу помїщємо лїше вымєжєво на выразє жадаєнє тїхъ, що єи уложили и надбєсали. — Редакція „Дїла“.

другїй сторѣвї навєзли землѣ цїлу гору и на самѣмъ верху выставили якусь будю, вбмъ до толїиї носку. Сумъ бере чоловіка, коли дивнїт ся на єю незвичайнѣсть и захланнѣсть людєку!...

Павло ставъ побоювати ся, почавъ на-гнати на Темєницкоу, щобъ купувавъ, бо бнть не выдержитъ вь хатѣ!...

VI.

Мнїнувъ трамѣсачнїй рєчнїє... Идѣ Те-мєницїй вїзавъ свои важнїй докумєнты вьзъ справѣ, посукувъ зь ними прямо до уряду громадєского. Вѣбѣтъ ще бувъ той самъ — Мї-кита Дучка, раднїй то-жъ ті самї... они всѣ дали право принадлежнїости Заграєви и Бяко-мовя та позволали имъ мешкати вь кузнї сирѣ-ротѣ Ганєсїдрнїхъ.

Темєницїй вручївъ секретарєви громад-скому, покїйному Тєнчї, опечатанє письмо и зажадавъ, щобъ написавъ заразъ до Вїднѣ, до бурїу по грошѣ, бо бнть хоче бдкуннїти ха-ту зь огородомъ одъ свого шварца Павла Суча.

Тєнчя, гбднѣ людїна, досить знаєвъ Те-мєницкоу яко дуканого чоловіка; знаєвъ, якъ бнть поступати не по людєскѣ зь своимъ швар-цомъ, засѣвши на его батьковщнї... Онъ зъ увагою слухавъ закланнїка, ажъ надхлїлованъ єи кількоу разівъ надъ нимъ, думаючи, що може до голову загрѣвъ и плєтє ибєсєнтнїцѣ по нєтерєсємъ... Вьслухавъ терпєливо всєго, почнравъ головою. Ему прихлїло ся бачити рѣбнї надужати рѣбннїхъ королївъ та мїні-стрѣвъ палѣфорнїєнскїхъ, котрі выдурювали вь хлопа кровавнїцю, выбєсєновували его блуд-нїй повнїа о законахъ и властїяхъ, — але тога комєдїа, яка стала ся зь Темєницїмъ, шлїх-тїєсѣмъ, такъ его розбѣкавала, що й цїгарѣ погасєло ему вь ротѣ.

— Зь камѣжъ вы вѣдїли до того мї-ністра до Самбора? — пытавъ Тєнчя.

— Та зь сусѣдомъ Заграємъ и зь Зєль-маномъ Блюмомъ.

— А вы-жъ не знаєте, що ихъ бдѣ трєхъ лїєсїєцѣвъ нема тутнї и за ними жандармерїя глѣдѣє скрѣбъ а на дармо?

— Тамъ они такожъ зложили чотїри

тысячѣ тому мїністроу!... Я маю ихъ квїтъ! — Коли такъ, то пождѣть, ажъ посхо-дїть ся раднїй зь начальнїкомъ... Менѣ само-му такъ важнїй докумєнты розпечатувати не годїть ся!...

Посходили ся раднїй, — тогди ще були всѣ христїанє-мужики, — засѣли на лавѣхъ раднїєцѣхъ. Начальнїкъ Микита Дучка отво-рївъ зафднанє. Тєнчя першїй забравъ слово:

— Пановє раднїй! — почавъ поважнїмъ голосомъ, — навѣ Идѣ Темєницїй, нашъ го-рожаннїй, якъ вамъ вѣдомо, продавъ жнїчнї-ву батьковщнїу жидомъ подъ законн, а грошѣ оддавъ, якъ отъ збѣнавъ, вь руки якоуєсь панови мїністроу вь Самборѣ — готѣвою дванадцять тисячъ. Свѣдками при томъ були цїруанкѣ Зєльманъ Блюмъ и цїганъ Ваако Заграй, котрїхъ я не радѣвъ прїймати до громады, а за котрымъ жандармерїя парцє.

Тєнчє панъ Идѣ Темєницїй повѣдавъ, щобъ урядѣ громадєскїй писавъ до Вїднѣ, до якоєсь тамъ касы вь бурїу, а она выплатить ему на-пїгалъ зь трамѣсачнїми бдєсєткама вь круг-лой сумѣ вєсьмадцять тисячъ. Ваша рѣчь рѣ-шнїт: чи письмо сє розпечатати, чи може на-на Идѣ Темєницкоу бдравнїти, нехай собѣ самъ розпечатує свои докумєнты важнї... и глѣдѣє на товаришамъ?

— А, розпечатати! чоу не розпечатати? — прївнїла всѣ раднїй одголосно, — кумъ начальнїкъ нехай то возмѣуть на свою го-лову!...

Внѣвъ кумъ начальнїкъ на свою голову, розпечатавъ, ставъ обережно розгортати... Бєтъ одєвъ выказъ на лѣсѣхъ зь якоєсь фїрмы бан-ковѣи вь Гамбургѣ... єсть и другїй такїй самъ, и третїй и четвєртїй, єсть ажъ сѣмъ. Внѣбнъ зь самѣмъ сєреднїмъ выпадѣє якєсь картѣчка, старанно знїнєса... Рознїнули: вь сєреднїхъ шѣстка сѣрбїна, а на картѣчѣхъ написъ:

„Машє дурнїй Яцѣ Темєницїй шѣтку „на стрнчїхъ, щобъ-сѣ зовѣсєвъ ся... Вѣбѣтъ Микита Дучка зь раднїими нехай собѣ поку-пувають стрнчїки зь того, що вїзля одъ насъ за Ганєсїдрѣву кузню!...“

Зь поважаньємъ — Знємїй.”

Б. 7 марта 1891.

Степанъ Птєка,

ній господарів із Звенички. — Аноліварій Чеме-
ришский, парохъ въ Будзавоні, Титъ Звачко-
вий, начальникъ суда (п. Т. Звачковскій) не бу-
ли на зборахъ въ Чорткові, але підписали въ Бу-
дзавоні, Іосифъ Куличинскій, адьютантъ судовий,
Михайло Модявда въ Будзавоні. — Лукіяна Ци-
чинський, парохъ въ Угріноу. Кузьмъ Вабяк, на-
чальникъ громади, Іосифъ Щорба въ Угріноу. —
Северинъ Стрильбицькій, парохъ із Даликовець.
Михайло Скрипникъ, Ілько Грубенюкъ із Да-
вядковець. — А. Лукашевичъ, парохъ Бычковець,
А. Горюхінскій, учитель, Григорій Солтисъ із
Бычковець. — Петро Старикъ, ієзуїтъ церковний
із Рыдодуба. — Іванъ Генко, Іаківъ Генко,
Дмитро Боднаръ, Дмитро Вѣликъ, Николай Та-
рашъ із Вѣлоу. — Олександръ Войтовъ із Забо-
товки. — Іванъ Вѣликъ, начальникъ громади,
Николай Василько, Семенъ Фучъ із Роскоха. —
Олександръ Григачинскій із Дзвинчюкъ. — Іаківъ
Коробай, Феліксъ Старжинскій, Михайло Саврій,
Василь Саврій із Косоноу. — Петро Вакосъ,
Василь Подтурникъ, Олександръ Старикъ із Кап-
ношчинъ. — Петро Дерій із Сосудівки. — Іо-
аннъ Гавловскій, Олександръ Деркачъ, Іванъ Васи-
ль, Николай Дитковскій із Семаківцяхъ. — І-
ванъ Павличинскій, Олександръ Вреня із Могилівцяхъ.
— Іванъ Прохоровскій із Вѣлоу. — Григорій
Голоць, Андрей Нагорникъ із Трусовки. — Ми-
колай Годоновскій із Могилівцяхъ. — Григорій
Цепенда, господаръ із Дурича. — Іванъ Ма-
ланчукъ із Скородинцяхъ. — Михайло Вѣликъ.

Справы краєвій

[Справа піднесення молочництва — Контроль стану дорог.]

На внесення комісії краєвого господар-
ства, поручити бути справі краєвому видѣло-
ви, щоби постарався о інструктора молочни-
цтва, на що отворено в кредит до висоты
20000 зр.; — далше щоби впровадив практич-
ну науку молочництва въ извѣстныхъ школахъ
рольничихъ въ границахъ кредиты 12000 зр.;
щоби оголосив конкурс на найняття під-
ручника о молочництвѣ для ученикѣвъ шкѣль
рольничихъ коштомъ 500 зр.; щоби постарався
о урядовствѣ о одновѣднѣ субвенцію зб
скарбу державного на абднесення молочниц-
тва въ Галичинѣ, — а вѣднѣ, щоби вилучивъ
одновѣднѣю дорогою на репрезентацію мѣстѣ,
аби они завели тѣсню контролю надъ якостію
ввоженихъ до мѣста набулѣнихъ артикулѣвъ.
Сй соймавъ ухваливъ доручивъ краєвій видѣль
комісії краєвій для справъ рольничихъ, щоби
она висказала свою оцінку и удѣлила даль-
шихъ ввнесенъ въ тѣмъ напрямѣхъ.

Ще передъ тѣмъ, заки комісія подасть
своє внесення, одибѣть ся краєвій видѣль, —
выконуючи послѣдню точку соймавѣвъ ухваливъ,
— до репрезентації мѣстѣ: Львова, Кракова,
Тернополя, Перемишля, Рашева и Тарнова із
защитѣмъ, въ якій способѣ, и въ якіймъ
успѣхѣмъ веде ся тамъ контроль якості вво-
женихъ набулѣнихъ артикулѣвъ.

Въ послѣдокъ рескрипту міністерства
справъ внутрѣшнихъ, споводованого одимъ
спеціальнымъ вынадомъ, однесло ся наміс-
тництвѣ до краєвого видѣлу, аказуючи на по-
требу старанного догляданя доброго стану
мостѣвъ на дорогахъ автономичныхъ, а такожъ
потребу перепоряджуваня въ тѣмъ цѣли пе-
ріодичнихъ ревизій для справджуваня ихъ
стану.

По тѣмъ причинѣмъ вбававъ краєвій видѣль
повѣтовій видѣль, щоби сарядили одновѣднѣ
средства, маючи на цѣли удержанье безпеч-
ной комунікації на повѣтовихъ дорогахъ, гро-
мадскихъ и сельськихъ довадахъ, а такожъ,
щоби установили органи, котрі бы переводили
періодичну ревизію мостѣвъ, и одновѣдали
за ихъ станѣ.

Повѣтовій видѣль мають донести и вы-
мѣняти тѣ органи и особы, на котрі той обо-
визокъ вложено.

Рѣвночасно поручивъ краєвій видѣль
нижнѣшнимъ краєвымъ дорожѣ, щоби при на-
годѣ обѣзду дорогъ повѣтовихъ, громадскихъ
и сельськихъ довадахъ, въ цѣли контроль
стану мостѣвъ, въ разѣ опостереження хибѣ
донесли о тѣмъ краєвому видѣлову.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Зъ Вѣдѣя доносѣть що вѣсть, будѣть бы
рада державна мала бути окликана на
днѣ 6 цѣвня, єсть неправда. То єсть лишь
рѣчно певно, що рада державна будѣ
скликана въ першихъ днѣхъ цѣвня,
але рѣшниця скликаня ще зовсѣмъ не
означено. Розбѣдлаєть такожъ якась трохѣ
днина и дуже неімовѣрна вѣсть, що гр. Тафеє
має ще передѣ скликаньємъ рады державной
вийхати на урлоу, але теперъ займаєсь
дуже нильно тѣмъ, щоби перевести середѣ
парламентарнихъ партій одновѣднѣ комбіна-
ція и утворити собѣ потрібну бѣльшѣсть. Не
треба, адасѣ, багато доказувати, що самѣ
початокъ нарядѣ нового парламенту, коли
звичайно, а теперъ тѣмъ бѣльше, розходить
ся о істнованье правительствѣ, коли має бути
выголошена престольна бесѣда и уложена въ
одновѣднѣ на шо адреса парламенту до корони,
не єсть порою, въ котрій першій міністеръ
хочѣ бы и въ найспокойнѣйшій и найцѣвнѣй-
шій порѣ выбиривъ ся на урлоу, хибѣ, що
то мало бы бы вначити его діміцію. На то
однакожѣ, о скільки то видко въ загальномъ
ситуації, не вносѣть ся.

Адміністрація окудованыхъ краєвъ пред-
ложила правительствѣмъ австрійскому и угор-
скому проектъ будови другої вѣзлѣвничѣ,
котра має сполучити Босну із моремъ.
Зѣзлѣвничѣ має виходити із станицъ Яницѣ
надалѣ Зеницѣ, черезъ Травникѣ до границѣ
Дальмація и въ одні черезъ австрійску об-
лѣсть до Слѣгу. Перше сполученье Босны із
моремъ наступитъ черезъ зѣзлѣвничѣ босенъ-

ско-бродску до пристані Метковичъ. Ся по-
слѣднѣ зѣзлѣвничѣ вже будѣть ся и будѣ въ
липпѣ будана до публічного ужитку.

Угорска палата послѣвъ ухвали-
ла по короткій дискусіи проектъ правитель-
ствѣмъ въ справѣ достави карабинѣвъ для дово-
неня запасу оружя для гонѣдѣвъ. Засту-
пникъ міністра гонѣдѣвъ, секретаръ Громадѣ
давъ въ палатѣ потрібнѣ пояснені. Міністер-
ство зробило контрактъ въ угорскому фабрикѣ
оружя, подѣ некоторыми взглядами такожъ
въ имени сѣдльного міністерства войни. Що-
бы фабрика могла повести у себе одновѣднѣ
удѣшени и закупити нові машини, дано їй
двохѣтнѣ рѣшницѣ достави.

„Петербургскіи Вѣдомости“ доносѣть, що
організація Кавкаскон резервы будѣ
уже сего року докинѣна и армія кавкаска будѣ
тогда выносити 200 000 людей. Така ар-
мія — каже згадана газета — єсть для Кав-
казу за велика и длѣтого треба частѣ ся
перевести на захѣдну границу. Чер-
сѣвъ утворенє шести полковъ резервовыхъ
абдѣльнѣ кавкаску армію о одѣмъ коруєтъ
и ся мобілізацію будѣ можна скорше пере-
вести, якъ бы то мѣгъ зробити якій противникъ
Россіи, и пр. Туркѣ. Длѣтого треба конче
одну або двѣ дивізіи полкѣ и одну дивізію
кавказской кавалеріи перевести на захѣдну
границю. Кавалерія кавкаска, котра складає
ся із самыхъ найдобрихѣхъ людей, могла
бы въ европейской войнѣ сповинити далеко
важнѣйшу задачу якъ пригрозѣмъ въ войнѣ
із Туреччиною або Персією. До того выстало
бы ажѣ надѣ резервы козакѣвъ. Кавказъ,
котрій давнѣйше уважавъ ся за границую за
„болоту рану“ Россіи, єсть нинѣ величезною
срѣднѣстю, въ котрой армія російска може
на вѣхъ сторонахъ успѣшно оперувати. Пере-
сѣньє кѣлькихъ одѣльнѣвъ кавкаскон арміи на
захѣдну границу не ослабило бы ся анѣ на
криху, а тамъ могла бы она стрѣтити ся
наибѣльшимъ противникамъ Россіи.

О причинахъ розвязаня румын-
ского парламенту доносѣть із Бук-
решту такъ: Ласкаръ Катарджу обѣдѣвъ
бувъ вогутати лишь подѣ тѣмъ условіємъ
до кабинету, що будѣ ементально уважавъ
нѣмъ розвязаня парламенту. Катарджу думавъ,
що тѣмъ спонукъ консервативныхъ послѣдѣ,
що належать до группы Ману-Лаговарій, при-
лучити ся до кабинету Флѣореска, а бѣтакъ
приладати зовсѣмъ спѣшно одновѣднѣ змѣ-
ну персоналу въ службѣ админістративной, по-
трібну для успѣшного переведеня выборовъ.
Але его надѣя показавъ ся въ послѣдній хвилѣ
даремна. На засѣданнѣ палаты послѣвъ днѣ 6
с. м. давъ президентъ кабинету Флѣореску за-
явленье, котре нѣкого не вдоволяло. Фразу,
що правительствѣ будѣ на вѣхъ вести політику
мира, а у внутрѣ політику безпрестанного
розово, уживало вже за часто въ послѣднѣхъ
рокахъ и середѣ войсканыхъ односѣвъ. Такожъ
и то, що міністеръ казавъ, щоби бюджетъ
и автономію тарѣву ухвалювати лишь для краю
а не для людей, що засѣдають на лавѣ прав-
ительствѣ, выгладѣло якъ бы зрѣзѣванье
признаєне неспѣшности ситуації. За то тѣмъ
острѣйше и бѣльше рѣшучо выстунавъ Карпѣ,
котрій ставъ доказувати, що група Катарджу-
Веріеску не лишь не брала въ послѣднѣхъ
рокахъ нѣважко участі въ поступѣ и рефор-
махъ, але ще и не разѣ ставала якъ на не-
решкѣхъ. Такожъ и провоздѣръ радикалѣвъ,
Ману, проманивъ за тѣмъ, щоби зарѣзъ
розвязати нові выборы, а президентъ міністерѣвъ
вѣднѣ, на шо запѣсѣвъ ся, наказавъ ся и за-
жадавъ бѣроченя засѣданя палаты. Правитель-
ствѣ спѣдѣвало ся, що въ тѣмъ короткѣмъ
часѣ все таки ще удасть ся ему востроити па-
лату прихильнѣйше; але хочѣ Ману и Лаго-
варій готовѣ були ухвалити бюджетъ, то все
таки и они бѣдовали были всѣмъо дальшѣмъ
уступкѣ. Іосеску, провоздѣръ молодѣ-лібералѣвъ
зажадавъ тогда, щоби палата зарѣзъ высказѣ-
ла ся, чи має довѣрѣ до нового правитель-
ствѣ, чи нѣ, а давнѣйшій міністеръ Маргіломанъ
завѣзавъ палату таки просто до борби
противъ правительствѣ. Тогда отже ухвалено
правительствѣ вѣтумъ недѣвѣрѣ 77 голосами
противъ 69, а правительствѣ не пообставало
нѣчого, якъ лишь розвязати палату.

Іко причинѣмъ до исторіи конелікту
Милана із Гарашаниномъ дѣстѣвъ Ви-
дарскій Нигаръ із Вѣлграду такъ вѣсть: Ко-
роль Миланъ дѣстѣвъ въ 1887 р. секретне
письмо, въ котрѣмъ выкрыто ему лѣсѣ ало-
чинство и бѣдѣ того часу вѣмнѣвъ бѣвъ свои
поглядѣ о Гарашанинѣ. Письмо то звучитъ:
„Люба Лево! Кошнѣ винограду, що ты ме-
нѣ привѣдала, и дѣстѣвъ и винограду менѣ
дуже смакуванъ. Радую ся, що тобѣ удало
ся знайти когосъ, хто довершитъ то дѣло. Лишь
одного бою ся, а то, що той хтѣсь то жѣлика,
бо може дуже легко стати ся, що рука їй
затрѣє ся, особливо коли розважатъ, на когѣ
онъ подѣсѣтъ.“ Миланъ не мѣгъ тогда того
письма ажиткувати, бо на нѣмъ не було під-
пису, але бѣдѣ того часу уважавъ Гарашанина
своимъ смертельнымъ ворогомъ. Листъ той
неіменно межѣ письмами Леанѣ Кичиняновичи,
когда онъ арештовано, Урядникѣ, що переводивъ
тогда ревизію, сховавъ той листъ и ажѣ коли
Гарашанинъ переставъ бути міністромъ, пока-
завъ его одному сербскому дипломату, во-
роговѣ Гарашанина, а той показавъ его Милану.
Леанѣ Кичиняновича (а не Кичиняновича,
якѣ черезъ похѣлку будѣ вначѣвано у вѣ-
рашнѣмъ числѣ нашоу часѣписѣ Ред.) могла
бы була не одѣо развѣстити, але простирало,
котрымъ онъ удѣшено, замкнуто їй губы на
нѣмъ. Таку саму исторію розказує такожъ и
Köln. Zig.

Часѣписѣ „Видѣло“ и „Мале Новинѣ“, ко-
трѣ подали були вѣстѣну одновѣдѣ Гарашани-
на на письмо Милана, скончѣсовано а ре-
дакторамъ ихъ зробити прощѣть такожъ о
тяжкѣ оскорбу династіи.

Новый сербскій законъ правесный
утрудяє дуже критику дѣяльности пра-
вительствѣ и послѣвъ, заказує рѣшучо тѣнати
особы короля, регентѣвъ, чужихъ монархѣвъ,
дипломатѣвъ заграничныхъ перебуваючихъ
въ Сербіи и министѣвъ.

На засѣданнѣ центральной секції бѣл-
гійского парламенту давъ президентъ кабінѣ-
ту Бернертъ поясненье що-до ревизіи кон-
ституції, але поясненье то було очевидно
данѣ лишь въ тѣмъ цѣли, щоби правительствѣ
могло выскати на часѣ. Бернертъ доказувавъ,
що ревизія конституції єсть справою націо-
нальною, котра може бути ажѣ тогда зала-
годжена, коли всѣ партіи погодѣть ся. Дѣвѣ-
ця, котра ту справу порушила, повинна та-
кожъ старати ся о то, щоби прийшло до то-
вѣды, а правительствѣ будѣ чекати, доки ему
всѣ партіи разѣмѣ не поставѣтъ якого пред-
ложени. Бернертъ подѣвъ бѣтакъ начеркъ сѣ-
стѣмъ выборовъ, котра мала бы опирати ся
на економичнѣмъ станѣ державы. Число вы-
борѣвъ мѣло бы абдѣльшити ся до 600 000, а
право голосованя завѣзѣло бы бѣвъ принадле-
жности. Сенатъ выбиривъ бы ся посередѣ радыми
провінциальными, а корона мала бы право
подѣлавати деякі справы подѣ загальнѣмъ го-
лованье народу. Президентъ кабинету додавъ
однакожѣ зарѣзъ до сего поясненя, що то не
єсть внесенье правительствѣ, бо то належить
властвѣ до лѣвѣцѣ.

О Д О З В А .

Во всѣхъ культурныхъ и национальныхъ
задачахъ каждого народа церковъ завѣдѣтъ
перше мѣсто займає, — она крѣпила его на
духѣ, будѣ приближѣмъ для него у всѣхъ
злѣхъ хвѣляхъ и поднимала народѣ въ унаду.

Намъ Русинамъ тѣмъ свѣдѣніемъ нама
церковѣ, тѣмъ важнѣйше въ нашоу релігій-
номъ и народнѣмъ житіи, що будѣ прибли-
жѣмъ для нашоу народу въ его доли и недо-
ли, народѣ нашъ охороняла и крѣпила, не да-
ла ему загнѣвати, поднесла его релігійно та
морально и научила его свою народѣбѣтъ
любѣти и шанувати, — коротко сказавши, — на-
родѣбѣтъ намъ нашу удержала.

А и нинѣ подѣ стѣгомъ божественного
своего Основателя: „любѣти Бога и ближнѣго-
го“, лучѣть намъ наша церковъ въ одновѣднѣ
громаду для працѣ и добра народу. Вѣдѣнѣсть
ко свѣтѣ нашоу церковѣ народѣ нашъ усе въ
своимъ сердцу носити, молити ся до Всевыш-
ного и, о скільки въ его слабѣхъ силахъ,
старѣ ся вѣдѣнѣтъ тую окладѣти, наносѣти
новѣй або приукрашати давнѣ храмы Божіи.

Мешканцѣмъ повѣтового мѣста Лѣвѣско,
привязанъ до своей церковѣ, почувъ ся намен-
ше до обовязку принести въ дарѣ Всевышнѣму
новѣй муравинъ „Дѣмъ Божій“ и бѣдѣ
кѣлькихъ лѣтъ почавъ складати въ тѣмъ цѣли
своє жертвы. Але що онъ сѣвъ бѣднѣ и пе-
редѣ чотирѣ рокахъ бѣдѣ, оцѣмъ страшно по-
терѣвъ, — прѣ-те, ушываючи на помѣчѣ и
милосердіе Божѣ, рѣшали одскликати ся до
Вѣствъ, дорогѣ Родимѣцѣ, и додали до того
привѣзѣнѣе Высокой Президѣи ц. к. Намѣст-
ництва подѣ днѣмъ 6 грудня 1890, ч. 12.557.
Одзымаєсь отже въ имени нашоу церковѣ до
Вѣствъ, Высокопоставлѣнъ Родимѣцѣ:

Примѣтъ сей голосѣ братній, яко зѣ ко-
нечной потреби походѣній, энчлѣно, подѣйте
намъ ласкаво помѣчѣти руку въ прикрѣи на-
шоу доли — черезъ жертвованье хотѣи най-
мѣншѣмъ лепѣ, а Богъ Вѣмъ то вынѣгородитъ,
и народѣ вѣдѣнѣтъ Вамъ будѣ!

Немѣнше просимо усердно Вѣствъ, Высо-

копчѣній Отцѣ духовній, прибувшихъ на-
шихъ колѣктавѣтъ брати ласкаво подѣ своєю
опѣку и надѣбѣ.

Ласкавъ датѣи упрашаємо прислѣлати
напрѣзѣ до Комітету на руки п. Антона Коку-

рѣнчѣ, ц. к. нотарѣ въ Лѣску.

Вѣдѣ Комітету: Іосифъ Шведицкій, ц. к.

начальникъ суда. — Григорій Сежелъ, парохъ
лѣскій. — Антонъ Кокурѣвичъ, ц. к. нотарѣ.

НОВИНКИ.

Звертаємо увагу нашихъ читатѣлѣвъ на помѣ-
щену въ нѣмѣнѣмъ числѣ нашоу газетѣ „Одѣ-
воу“ мешканцѣмъ мѣста Лѣвѣско. Почемъ славно-
го колѣсъ мѣщанства, выставленъ на вынѣродѣ-
зѣ, просѣтъ о помѣчѣ, щоби здѣлѣти заборѣло,
котре бы розгѣвѣло ихъ релігійнѣ та народнѣ
чувства.

Надѣвнѣмъ загальнѣмъ зѣбѣмъ товариствѣ „Ака-
демичнѣ Братѣвъ“ одбудѣтъ ся днѣ 15 и с. м. старѣ
въ лѣвѣскѣмъ університѣтѣ. На порядкѣ днѣнѣмъ:
1) Справа зѣмѣи статутѣвъ; 2) Вѣсѣнѣя та ин-
терпѣляції членѣвъ. Початокъ о год. 3 пополуднѣ.
Одѣ Вѣдѣлу „Академичного Братѣвъ“ — В. Охри-
монѣи голова; Миколай Ганкевичъ секретарѣ.

Рѣдѣнѣя „Зѣръ“ просѣтъ укладѣти тѣмъ П. Т.,

котрій отримавъ 1-ше число сѣп часѣписѣ не га-
дають ся дальше предплачувати, щоби зѣвожили
по можности то число звернути подѣ адресѣю ре-
дакції „Зѣръ“, Лѣвѣскѣ ул. Академична ч. 8.

Сѣвѣнѣмъ 100-лѣтнѣмъ роковинѣмъ конституції
въ третѣе мѣл стрѣбѣло на великѣй перешкѣ зб
сторонѣ властей. Якѣ вѣстѣно, лѣвѣска комѣната
адвокатѣвъ мѣла иніціатѣву въ свѣтѣковѣмъ тѣмъ
роковинѣ, а такожъ жѣвъ одбудѣти у Лѣвѣскѣ
вѣдѣдѣ однѣоручникѣвъ всѣхъ властей автоно-
мичныхъ и репрезентації инікѣвъ для народѣ.
Тѣмъ теперѣ міністерствѣ справѣдливѣсти заказѣ
до лѣвѣскѣй комѣнѣтѣ адвокатѣвъ вознѣи акція
въ справѣ свѣтѣковѣи роковинѣ, а поліція за-
казѣвъ вѣдѣдѣ дѣлѣвѣтѣвъ. Газетѣ польскѣй подѣсѣла
великѣй прикрѣ на правительствѣ, котре повѣснѣмъ
заказѣвъ обѣдѣло патристичѣй чувства польскѣй,
а Dziennik Pol. накарѣку послѣвъ до абѣрѣмъ
сѣп справѣ та до прѣтѣсту противъ правитель-
ствѣныхъ зарадѣнѣ.

— Вѣдѣвъ красѣмъ надѣвъ опорожненѣ по д-рѣ
Мих. Вѣжнѣнскѣмъ мѣсто директора актѣвъ го-
роднѣхъ и земѣлѣхъ въ Краковѣ бѣдѣ днѣ 1 жоут-
нѣ 1891 р. д-ромъ Фр. Пѣкосинскому, маючѣму
мѣсто сѣвѣнѣи празного у видѣлѣ красѣмъ.
Ажѣ до перенѣти сѣп посады заступати будѣ
директора адѣнѣтѣмъ того архіва д-рѣ 36. Кнѣзѣ-
луннѣй. Се именованье має бути першѣмъ про-
комѣмъ ибдѣговлѣнѣмъ, щоби д-рѣ Пѣкосинскій
обѣнѣвъ катѣдру права польского въ лѣвѣвѣскѣмъ
университѣтѣ, опорожненѣ такожѣ по д-рѣ Во-
жнѣнскѣмъ.

— Міністерѣ торговѣи затвердѣтъ выбѣръ Карола
Кисѣлѣки на прѣзидента а Ікова Шѣосѣ на віцѣ-
прѣзидента лѣвѣвѣскѣй комѣнѣтѣ торговѣельно-проми-
словѣи.

— Панутѣй писарѣ. Зѣ Тѣмѣмѣи испутѣ: Зѣвѣнѣи
було бы выказувати подрѣбно лѣхъ наслідѣи по-
кутного писарѣства, лѣхъ виходѣтъ зѣ того для
вымѣру справѣдливѣсти и для сторонѣ часто не-
честѣно выкорѣстуванихъ и сѣвъ дуже добре
зѣвѣтѣй пождѣму судѣ. Тому докончѣ потреба
выстѣпати противъ покутного писарѣства а судѣмъ
повѣтѣи, дѣлаючи енергично въ тѣмъ напрямѣ,
спѣвѣнѣтъ не лишь важнѣй обовязѣмъ своего уряду
и вѣдѣнѣтъ писарѣу суда, але такожъ робѣти го-
рожаѣмъо дѣло, хорѣнѣчи налѣбѣднѣйшу людѣбѣтъ
передѣ выкорѣстуванихъ. Бѣмъ бы вытѣрѣвало и
раціонально выстѣпати властвѣ противъ покутно-
го писарѣства, то певно змѣнѣнѣтъ бы ся обѣмъ
судѣиной прѣцѣ, имено въ справѣхъ о бѣдѣу чѣсти.
Вѣ повѣтѣ тѣмѣмѣмъ покутнѣ писарѣство розпа-
ношѣлось имено за для того, що подѣла и писѣ-
ма, укладѣи покутнѣмъ писарѣмъ по цѣнѣхъ
6—10 зр. (а противѣно въ канцѣларіи мѣщѣного
адвокатѣ и нотарѣ по 2—3 зр. а часѣмъ и да-
шевѣе) ибдѣнѣнѣтъ адвокаты въ Отѣнѣславѣи
п. Р. и В., що понижѣи и змѣнѣзѣи у великѣй
стѣпени гѣдѣбѣтъ адвокату. Не сумѣвѣнѣтъ
такожѣ, що коли постановѣи рознѣорѣдѣнѣи міні-
стерѣльнѣмъ отъ 8 червня 1857 ч. 114 В. з. д.,
мѣстѣлѣй прихѣмъ дѣспѣларіи противъ покут-
ныхъ писарѣвъ, строго прихѣнѣтъ ся, то нѣмѣи
промажи вѣдѣдѣти на верѣхъ. Хочѣ новѣиновѣнѣ-
нѣи начальнѣмъ судѣи п. Г., перенѣнѣи урядѣи
наѣ, зарѣдѣвъ оповѣщенье закона отъ 15 цѣвня
1873, то не було бы бѣдѣ рѣчи, щоби и вѣдѣлъ
товѣмѣнѣи рады повѣтѣи хорѣнѣи неспѣвѣче-
ну людѣбѣтъ передѣ писарѣми покутнѣмъ въ сѣбѣ
спѣсѣбѣ, щоби остѣргѣвъ и научѣтъ, хто має
право укладѣти сторонѣмъ писарѣмъ до властей
правительствѣныхъ и автономичныхъ, бо наша
сѣмѣка людѣбѣтъ, принадлежѣи позорно дешѣ-
вѣи поспѣрѣдѣнѣи неуправленыхъ и бѣзѣнѣ-
ныхъ дѣрадинѣвъ, тернѣтъ за для того значнѣй
стрѣти и наѣе жертѣю захѣнѣнѣи несѣвѣстныхъ
людѣ.

— Дѣрѣнѣи вѣстѣ спѣвѣнѣтъ: Въ наслідѣокъ пошѣ-
рѣнѣнѣи ся случѣнѣтъ, що фальшивѣи перекѣзы
почтѣи, означѣнѣ „poste restante“, бували вы-
плачѣи, хотѣи урядѣи почтѣи одѣвѣи нахѣвали
вѣлѣи принѣишѣи средства оосторожности, що-до
лѣгѣтѣнѣишѣи документѣвъ, зарѣдѣи міністер-
ствѣ торговѣи рескриптомъ отъ днѣ 18 жоутѣго
1891 ч. 7136, що въ будѣнѣнѣи перекѣзы адре-
совѣи до кошнѣнѣи особѣ „poste restante“ або
въ гѣтелѣхъ — не будѣтъ парѣвъ выплѣчѣи, по
дошѣри по одновѣднѣмъ зашѣнѣи дошѣнѣи уря-
ду надѣнѣи и коли надѣдѣи бѣдовѣи, що пере-
казѣ будѣтъ тажѣ дѣйствѣно надѣнѣи. На сѣ новѣе
зарѣдѣнѣе, котре вынѣнѣи вѣдѣнѣтъ спѣвѣнѣи вы-
платѣи ажѣ такожѣ надѣнѣтъ зѣ фальшивѣи
перекѣзѣми може зѣдержѣти якѣ въ интересѣ скар-
бу почтѣиной тѣмъ и публѣи, аверѣтъ ся унагу
отѣрѣвъ, щоби нѣмѣ подѣти можѣбѣтъ, грѣшѣ
привѣнѣи для адресѣтѣвъ „poste restante“ або
мѣшканцѣмъ въ гѣтелѣ — надѣнѣтъ на почтѣ
не за перекѣзѣми, но въ лѣтѣхъ грѣшѣнѣхъ.

— Рада мѣсѣа въ Краковѣ по довѣи дискусіи у-
хвалила одноголѣсно, щоби памятникѣ Адама Ми-
цкевича поставѣти на рынку, противъ улѣцѣ Ци-
мон, отже зовсѣмъ въ ничѣмъ мѣстѣ, якѣ ухва-
лила выбѣрѣи нарѣчно въ тѣмъ цѣли комісії для
поставѣи памятѣнѣи для Мицкевича. Зѣбѣрѣи на
галѣрѣяхъ публѣи припѣла тѣмъ ухвалѣи ситуаціи
отѣнѣишѣи опѣсѣкамъ, нѣмъ бы на добѣръ для той
комісії.

— Цѣнѣу штѣку выставѣти въ слѣдѣнѣмъ тѣжѣ-
дѣи вѣдѣнѣишѣи Carithaeat. Штѣку тотѣ має заго-
ловѣи A dark secret („Пѣнура тайна“) и скла-
дѣ ся отъ десяти образѣвъ. Однѣи зѣ тѣхъ обра-
зѣвъ представляѣи пождѣу амерѣнѣнѣиной прѣри,
анѣ

Зъ друкарни тов. им. Шевченка, подъ зар. К. Беднарского

Виходить у Львові що дня (крім свята) по 3-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить в двох частях, а в двох частях в п'ятницю на першій разі з Діалом.

Прекладає і нисерату приймають: у Львові Адміністрація „Діал“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Кооператива ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Діалова 9. У Відні М. Дукса, І. Шулєтца у. Кароля Діалова 8; Р. А. Ріхтера, Нібелінгенгаузе 4; Н. Шалєк, І. Волф-зель 8; Орпелі, І. Штубенбаує 2. В. Франкфурт і Гамбург М. Хаузенштайн & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Прекладає на „Діал“ і намагається за нисерату платити у Львові.

Діал

Прекладає на „Діал“ і літер. додаток у Львові:

на пів рік	18 гр.	на пів рік	34 гр.
на рік	34 гр.	на рік	64 гр.
на чотири роки	128 гр.	на чотири роки	256 гр.
на вісім років	256 гр.	на вісім років	512 гр.

у Львові:

на пів рік	18 гр.	на пів рік	8 гр.
на рік	34 гр.	на рік	16 гр.
на чотири роки	128 гр.	на чотири роки	64 гр.
на вісім років	256 гр.	на вісім років	128 гр.

Реданція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи приймають за ліше на попереднє застереження. — Реданція неоплачує відносно до портів. Подорожні чеків коштує 8 кр. а. н. Оголошення приймають за ліше за 6 кр. однією сторінкою виходить в рубль. Надбавка по 20 кр. а. н. Чисельні чеків за по 10 кр. однією сторінкою.

ОДЗВА

Родимці!

Вибори заступників руского народу до ради держави в Відні скінчені.

Під час одозви Головного руского комітету виборчого, в котрому засідали одпоручники нашого товариства враз з рускими посланцями соймовими і одпоручниками всіх руских владик, приступали Ви з широким волею, з розумінням прав і потреб нашого народу і з гарячою любов'ю до тої-ж народи до акції виборчої.

Заходи Ваші не були даремні. В п'ятьох округах виборчих вибрані мужі, предположений нашим комітетом, котрі вже почасти своєю минулистю мають повну надію, що справи Ваші, справи народні заступати будуть совісно, чесно, достойно, з честю і пожитком для руского народу. Програма Народної Ради, давня програма всіх галицьких Русинів з 1848 р., знайде в них середі репрезентів цілої держави широкі і умалювані заступники.

Крім того вийшли ще в двох округах послы, котрі вправді не були поставлені Головним руским комітетом, однак дають також певну надію, що будуть на основі тої самої програми стояти і в одній рускій клубі солідарно поступати.

Рускій народ в Галичині по довгий час узявся репрезентувати односторонню, репрезентувати дійсних своїх потреб, чужих і пересвідчених. До тої репрезентации односторонньої в Ваших потребах з повним довір'ям.

Репрезентация тая вправді мала ще числом, недовір'ям числу і значенню руского народу. Заскочений несподівано скорими виборами, рускій народ не встиг до них приготуватися та так, щоб мав був вповні виходити свої права і свою силу. Треба однак надіятися, що поступово переведена організація середі нього, зростаючи про свята і свідомість своїх потреб і прав, вже при найближній злученості видадуть і в тої згляді користивший результат.

На жалі, узявши вже тепер такого результату станули при сих виборах ще і вищий перепони. З декотрих округів виборчих, особливо з теревельсько-гусятинського, бучацько-чортківського і бережансько-рогатицько-подгалецького, доходить нас нарікання та жалі на неправильності, які при виборах заходили, і жаданя поради та по-

мочи. Сповняючи обов'язок, вложений статутом на наше товариство, радимо тим, що чувствують себе покривдженими в своїх конституційних правах, щоб удавалися під опіку конституційних законів, і всім засобами, які вказують ті закони, своїх прав доходили. Такими засобами суть: висилання протестів до президиуму палати послів (найповніший до трьох днів по торжественному отворенні ради держави), жалоби до вищих властей адміністраційних, а свентуально також жалоби до ц. к. судів. Всіх тих засобів повинні ужити самі безпосередно покривдені, а помагати їм готово наше товариство порадою і ділом, если о них завчасу буде уведомено і одержати відписи а бодей витяги з внесених жалоб.

З твердою вірою в справедливу і свату нашу справу, з доброю надією на остаточну нашу перемогу, але враз з добрим і критичним прикладом власних рук до діла гадати в будучість!

Од виходу Народної Ради.

У Львові дня 1 (13) марта 1891.

Д-р Кості Левицький Антоні Доліницький
заст. голова секретарі.

Справоздання з виборів.

З Рудецького пишуть нам:

В нашій повіті народний кандидат дає найбільше голосів між всіма чотирма, котрі вибирають посла до ради держави. Русини тут, як при кождих виборах, так і при теперішніх лишлись позаду. Причини до того не треба шукати далеко. „Глухий кути“ — та й тільки. Простоти нема, школи по нині організації не, а ті, що є, обсягають ся учительськими, до котрих народ не радо горіє і не радо діти до школи посилає. Народ зблизкий і адеморалізований. Організації нема ніякої. Комітету виборчого не було, а тепер не було.

Виборчі утримувались після трьох кандидатів на три партії. Маршалок повітовий п. Райскі сказав до виборців: „Я знаю, що Баранський унаде, але для задоволення з становища польського треба за Баранським голосувати.“

Виборці за п. Антоновичем мали картки, до на одній стороні був портрет п. Антоновича з „кадастром“, а на другій стороні написали на п. Толішевського, ходили по містечках і читали ту доповідь, а політичні приятелі п. Антоновича ще додавали перцю. Народовці показали великий талант, одоулялись бд ст-

ронників п. Антоновича, не перчили ся з ними, а се їх ще більше уражало.

При такому роз'єднанні і сильній агітації против нашого кандидата з двох сторін, наш посол давав в Рудцях лише 44 голосів. З сивецьких-пародонців голосувало на його два, а третій змінив в огляді на сусідів, і хоч був в Рудцях, не голосував, а що сторонники п. Антоновича його похваляли, а тамтих бозом обиджали. В кожна днів по виборах сторонники п. Антоновича казали, що їх справа тепер пошулась на кількадесят днів в заст... На те почули одиць: Ваша фракція справа пошулась, то правда, але руска не пошулась — і не сміє пошутися!

З Підгаєцького пишуть нам:

Прямо дала руска! Помню змінену ситуацію, у нас не полекшало, а найлучший доказ последний вибори в Підгаєцях, де, дедалі сказавши — неправдиностей зайшло підчас їх богато. І так:

В підгаєцьких селах найбільше число виборців, а то в тих, з котрих вийшли дотепер всі виборці, ідучи не за голосом совісти, а за мамоною. Швейков давав в р. 1885 і 1890 виборців 3, а сего року казано там вибрати 4; в Затурчій був все 1, а тепер було 2, — а дає ся на підставі цього переведеної конскрипції... По чому-ж в багато інших селах не найбільше числа виборців, а то в селах, де вже після давньої конскрипції бракували в по кілька душ, щоб було о одного виборця більше? Річ зрозуміла!.. Но впроць переведеної правоскрипції досить правдиво.

Обчислюючи ми наші голоси і в числах їх майже сотку, — числили і сторонники Волфарта і прийшли до того самого результату, але знали, що з тої сотки хіба ще кілька голосів зможе купити, не не стільки, щоб мати більшість у нас. Та дивне диво! — сторонникам п. Волфарта послужив вітер; на тиждень перед 2-м марця почав в'ятися вітер, а наслідком того було, що правоборці в Горожанці 25 лютого припадком довідалися, що комісарі переводять поновий у них вибори, то-ж кілька обійшло просто до канцелярії градодека, а другі розбіглися скляти по селу, — та що-ж з того? Замість пошуків, застала нову канцелярію жидків і таких правоборців, — бо ті знали наперед о поновних виборах — котрі наставлені були до голосування за кандидатів прихильних Волфарту. Були в тої канцелярії і не-виборці, то-ж чесний правоборець горожанець не могли дотиснутися до середини, а мусіли стояти в снігах і на дворі, а коли котрого з них викликали, жидки і не-виборці кричали, що его нема, а викликаний замість допитує ся, застав уже начого з тих, що були в середині, оддаючи голос — в бд комісари виборчого п. Торосевича доводять ся, що за-пало прийшов. Так переведено

поновний правоборець в Горожанці, і тепер вийшли 4 виборці, о котрих наперед знали той, що ним треба було поновних виборів, що будуть приступити вчинити і неморальні аргументи в користь кандидата польського комітету, — а ми страшили 4 голоси з такої Горожанки, з котрої виборці все слано тримають ся і о котрих цілий повіт знає, що не дадуть підкупитися, ні застрашуватися. Аналогічно бдбулись поновні вибори в Бурчанів — а тут утратили ми 4 твердих як криця. Подібно зроблено і в Швейкові: тут в перших виборих вийшли 2 наш, а 2, котрих дає Швейков в Бовицькій перепер, мають досить латинників, — но і того було ним за мало, то-ж зважено тихіше перші, а розписано на 26 лютого нові. Перед означеною годиною явив ся свід. о. Фіцалович з своїми людьми, хотів доперти у вечері 25 лютого довідати ся, а то в той день, що в той день зрані забито вешника, а коли показало ся, що з ретельністю, то поспішало ще до Манастирівської за вичини і за вичини, і майже цілу ніч вили і вили латинники, а також в Русини, сторонники властителя села, бунтований ним против власного священника словами: „Не слухайте пона!.. Прийхав комісар виборчий від особи секретаря Байковського і той то наш секретарі наперед видав у своїх правоборців в канцелярії не минаючи і священника; всі мусіли стояти в снігах. Священник заставляє п. секретаря, на який підстав ввадено перші вибори? — а бд відповідає, що не обов'язаний дати на того бдповіді, — но заравно запросив властителя села Бовицького до середини і зробив з него писаря. Писарь був і писав одну літеру, а Бовицький контролює, — а контролює також, щоб в одній канцелярії вешника не пошлось марно. Додати ще треба, що вже при перших виборах священник звертав увагу комісари Ленковського на той факт, що коваль дубрів, платили мали податок, в листі фігурував межі послідного третини, а при виборах вписано его межі перші дві третини, так що обидва було під ч. 174 двох: а в б. Нічого не по-могло: при перших і при других голосував коваль.

Таким робом стало ся, що наш кандидат замість 82 голосів, одержав лише 82, — а що в Рогатині так само пересправдувало поновні вибори, то-ж всі суть того пересвідчені, що стара система лишала ся...
Таким робом стало ся, що наш кандидат замість 82 голосів, одержав лише 82, — а що в Рогатині так само пересправдувало поновні вибори, то-ж всі суть того пересвідчені, що стара система лишала ся...

Справи краєві.

[Підмога краєві на будову доріг повітових і громадських. — Інституційний фонд в заряд краєвий.]

Видав краєвий на послідній сесії соймовій пропозицію новоуложену інструкцію в справі запозичання доріг повітових і

Образки з нашого самоуправу.

Повиборча студія Сави Сливки

I.

У нас розбуркало ся було на хвилю життя між людьми, а навіть між нашою розвинутою по селах інтелігенцією, зашкварені були люди наче рій пчол, що злетіли геть-геть високо, але зараз змучив ся та скроплений студеною водою снів на першій-літній гилі якої-будь деревини. Скінчили ся вибори, а з ними, здає ся, заммерло знов життя наше в цілому повіті, заснуло наші люди глибоким, блаженним, суцільним сном на так довго, аж знов які вибори не розбуркають їх на хвилю з тої сучасності по тяженькій нинішній праці. Але що-ж з тої праці в з тої передвиборчої руху, коли бд не прийде нам наглядного хосна, бо наш кандидат в посла перепав.

Я не раз чув, як по смерті якого небіжчика его родня та знакоми, падяючи над втраченою чоловіка, згадують про великий блязний і дальші причини его смерті, та говорять, що наколи-б не було поминутих причин, не було б и смерті. Чи справді так б було стало ся, сего ніхто не знає, але не тільки я, а й кождий розумний чоловік може се признавати, що наколи б не було злощастних причин нашого унедугу при недавніх виборах, ми при них були б гарно. „Піддай себе, буде з тебе“, — кажуть наші люди, а я, тримаючи ся тої думки, розкриваю троточка вазелю, що закриває наш порок, наш блуд та рани, сподіюю ся, що побачивши їх, скорше позможе ся до радикального ліку.

Вже давніше написав я був в „Діал“, що наш сільський та мало-міщанський

люди в цілому селі Лявова, а особливо в стороні Щирця як морально так і матеріально заведбані. Сего обличувати і ніколи не думаю, бо послідні вибори, котрі ще більше передо мною одерили душу народу зб всіми ся пороками, укріпили мене в моїм переконанні, що більше. Правда, у нас єсть величезна маса школи, по-найбільше мушкетерів з цегли, а всі они на око такі хороші, що ми б не поспішали ся ними не тільки в нашій Галичині, але може й у Франції; школи мають так багато ескізування та примусові нагнаних дітей, мають ліхо платилих учителів, а що найважливіше, мають велику енергію инспектора, котрий цілою силою дбає о то, щоб школярі діти уміли трохи до-що цвирікати по польски, уміли дробні звичайні та де-світій, уміли историю краі готіміє, обнямаючи собою кілька Bolesław-ів, Zygmunt-ів та Batory-ів, — але по-за се ні чирк! Нема року, як з'являють учителя нашого повіту у Львові, викладають великий по-ступ нашніх школярів дітей, однак я, глядячи на цілу сю річ не песимістично, але тільки троточка скептично, осмлюю ся тому заперечати, бо наглядно се кождий до-стерегти може, що особливо у нас коло Щирця достаточне покоління людей, а навіть піддасяч, що ніко не опустали школу, о многу бують горшими, ніж їхні батьки та матери. Бєля б хто мені не вірив, сей найліпше може переконатися в рапортах жандармерії в тої стороні: кілька там задоку про піатку, білку, крадежи і т. п. Чи-ж число розличного роду переступів має бути добрим свідомством інтелектуального розвитку народу та поступу школярів праці? А прецьм рідко в котрій стороні нашого краю уміють так зручно виводити середі темної ночі з чужого стайні чужі коні, корови та воли, як у нас; рідко де під час живих злодів так спритно узяв-

ють ся по чужих нізках за чужими снопами; рідко де так часто розбавляють по нозіх корови чужі, стодоли, шинклярі і др.; викрадають навіть пастухи кориди з поля бубли, а з села чужі кури, гуся та качки цілими стадами та нечуть їх на полі.

З другої сторони і сум в жалі вбирає кождого чоловіка, котрий тільки на хвилю приїде на торг до наших маленьких містечок та загляне до тих смердчих шинків, переповнених нашими хрепчущими людьми! Вєш п'ють горілку наче воду, пий влязати ся по-бд жидівськ лавки, а жид затирає з радости руки. Можна числити, що 30% народу, вертаючого з торгу, иде до дому добре підхмелений, — а сей порок, особливо в тої стороні, так глибоко закоренився в організм нашого народу, що тутка по коршмак пийти не тільки хлопці та паробки, але заливують ся жінки, дівчата, а навіть на св. Петра бачив я в кількох селах пияних школярів! Чи-ж буде хто дивуватися се тому, если середі таких сумних обставин, коли у нашій стороні рознесла ся благодатна та любячка вєстка, що в день виборів будуть чекувати пияні хрещені люди не вми добром, — всі лаяв на горілку, тютюн та мясо покинули свої гадзівства та, не жалуючи труду, поволокли ся туди, з-вдні додзівати до них запах агаданних ласощів, хотів они ніколи не були виборцями? Чи-ж не обляжу тої чодзівки своєї совісти тяженьким грехом супротив моральності нашого люду, если в борі виборів таким оружжєм воює? Такий чоловік без найменшого сумніву не тільки що не жєлає щастя та ліпшого долі нашому народові, але бачає єзу заглади та зажапанця, — такий ніколи не може совісно заступити его інтересів...

Школьна наука може тільки тогди нашому селянському і мало-міщанському народові принести хосен, если она в своїм

науковим плані вє найточніше уважляючи потреби, знання, національній сватості, круговір, способу мислення і обставин населення, а особливо, если в щоденному житю ставляє она єму конечности, бо навіть его раціонально поводити ся в своїм занятю; однак що-найважливіше — если ся власть, котрі за-свавають аерно науки в молодій душі, підку-вляють будувти о се, щоб кинувши нині по-світ в в дальшому житю, навіть в старості тагували до школи, вийшовши з літ школярів, кидав виважу в кути і не за-глядає до не вжє більше через цілєвнє своє життя. Одній проєвній товариства, під-держані ширю дотичними властями під кер-мою священства нашого, могли б повести дальше між населенєм нашого повіту школярів науку наперед та вирвати народ з вєльнних обдів розвусті, рознних по-ривів та темноти. Однак у нас між на-шими селянами майже нєде нема читальні, нема якого-такого товариства, нема ніякої асоціції. Поки того не буде, даремні будуть наші заходи, даремна праця, бо неперсвідче-ного кождий зловить на чарку парухи...

II.

Коли я довідав ся, що кілька наших громад вєсло прощення до нашого сойму о скасування рад повітових, мене потиснуло за душу і жалі і вєстид, бо я все був з тим, щоб кождий народ мав як найбільше волю та самоуправу, — бє, а тут мій народ однекує ся того і домагає ся стєсненя своїх власних прав! Однак коли я глянув глибоко в житє народне, коли зачав слїдити нєльню за причиною сего не-щастного провалу, мені отворили ся очі і я побачив пропасть, до котрої довели наші нещастні сусїдські відносини нашу самоупра-

(Neuweltgasse 58) оба выписки под перепискою платны и не доучены безплатно редакцией: Hanshan und Banorfer bei Nischen. — „Буковина“, издающая про се выданными в числах 31 жюльа 1890 г. доде: „Справда, каждый образованный Буковинец, а передо нами Русины, не знают по имени, поименно стидати ся, если не пострадают от се выданными, хочь бы лишь в огляду на низку цѣну. Та самъ слова можно и мы повторити до вагала Русинь, котри не знають охоты познакомити ся зъ сѣтослудомъ своего народа, а протиню чуждъ людѣ и товариства, а въ пр. антропологичне товариство у Вѣдн, подомагати въ нѣмъ силами такъ выданными.

Выказъ складанныхъ жертвъ.

— Жертвы для товариства „Шедьна Памѣть“ у Львовѣ: о. Ирмиковъ 20 Львова 1 зр., о. І. Жуковскій 20 Грешкова 1 зр., о. І. Мышковскій 20 Перемисля 50 зр., о. Кузнецкій 20 Вѣдн 1 зр., о. Ошниковъ 20 стар. 2 зр., д-ръ Я. Кулачковскій 150 зр., о. Петро Боднарчукъ 20 Кахуша 5 зр., о. Вантоинъ 20 Утинкова 3 зр., о. Захаръ Садовскій 1 зр., о. Ив. Фидановичъ 20 Швайкова 50 зр., о. Охличъ 20 Тернополь 2 зр., о. А. Чабанъ 20 Тарнова 1 зр., о. Гривай 20 Демьянова 1 зр., о. Барковичъ 20 Ярослав 50 зр., о. Тарнавскій 20 Якимъ 1 зр., о. Краенскій 20 громады Тадави и Дернава 2 зр., о. Кузнецъ 20 Осовецъ 1 зр., о. І. Мариновъ 120 зр., о. Пастернакъ 20 Тылава 5 зр. — За тѣ жертвы сердечное дакуе — Видѣль.

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдн 12 марта. Члены епископской конференціи были вчера на обѣдѣ у архиеп. Альбрехта. Конференція кончилась завтра. Римъ 12 марта. Лирагого арештовано въ Любано, де его найдено укрывающа въ бочкѣ зъ вина.

Берлинъ 13 марта. Видгоретъ лежить безнадѣжно недужий. Министромъ проситъ именований Гр. Педдита, а на его мѣсто ставъ президентомъ правительства въ Познани Мелендоръ. Розойшлая также чутка, що Каприві мѣе уступити а на его мѣсто буде именований канцлеромъ Микель.

Былградъ 13 марта. Судъ не затвердиль конфискации „Видѣла“ за отверте письмо Гарашанина до гр. Таковы и Гарашаниновъ не зроблено доси процесу.

Вѣдн 13 марта. Министръ Штайнбахъ мѣе передъ Великими святами выѣхати до Будапешта въ справѣ управленія валюты. Въ мытово-торговельныхъ переговорахъ зъ Нѣмчиною настала застой.

Д-ръ Кость Левицкій

отверное

канцелярію адвокату у Львовѣ, при улицѣ Корнякѣ ч. 1, Н. по-верхъ (Народный Дѣмъ).

Принимаетъ заступство въ справкахъ гражданскихъ карныхъ, административныхъ и скверныхъ. Въ справкахъ народныхъ, политическихъ заступае безплатно.

Цѣна збѣма и другихъ продуктовъ.
10. н. ст. марта 1891.

Львовъ: Пшеница 8— до 8-25, жито 5-85 до 6-20, ячмень 6— до 6-75, овесъ 6— до 7-10, горохъ 6-20 до 9-75, вики — до —, рѣпакъ — до —, льнянка — до —, конюшина червона 42— до 52—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —, хмѣль бѣл — до — зр. за 56 килло въ Львовѣ, оковити за 10.000 литрѣвъ — до — зр.

Тернополь: Пшеница 7-85 до 8-10, жито 5-60 до 6—, ячмень 5-25 до 7—, овесъ 6— до 6-80, горохъ 6— до 9—, вики — до —, рѣпакъ — до —, льнянка — до —, конюшина червона 42— до 52—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —

Подольск: Пшеница 7-60 до 8—, жито 5-40 до 5-90, ячмень 4-85 до 6-50, овесъ 6— до 6-60, горохъ 6— до 8-50, вики — до —, рѣпакъ — до —, льнянка — до —, конюшина червона 45— до 51—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —

Ярославъ: Пшеница 8— до 8-45, жито 6— до 6-35, ячмень 5-75 до 7-25, овесъ 6— до 6-60, горохъ 6— до 8-50, вики — до —, рѣпакъ — до —, льнянка — до —, конюшина червона 45— до 52—, конюшина бѣла — до —, конюшина шведка — до —, тимотка — до —

Банкъ рѣльничій у Львовѣ
принимаетъ замовленія на всякій масѣл пайлѣтшюности зъ абѣрки 1890 в каждой сколькости а именно:
Кукурузу на пашу „Pignoletto“
Кѣньскій зубъ угорскій и оригинальный американскій „VIRGINIA“
бураки на пашу оригинальный и красной продукції, дальне конюшину червону, бѣлу и шведку, люцерну, райграсъ, тимотку, лубинъ, вигу и т. п.
3798

Курсъ Львовскій

въ днѣ 13. н. ст. марта 1890.

Акция за штуку безъ купона
Земля гал. Кар. Людо. по 200 зр. а. н. 210 50 213 50
Земля Льв.-Чернов. по 200 зр. а. н. 233 — 236 —
Банку гал. гал. по 200 зр. а. н. 305 — 308 —
Банку кредит. гал. по 200 зр. а. н. — 316 —

Листы заставны на 100 зр.
Банку гал. гал. 5% а. н. 100 80 101 50
Банку гал. гал. 5% а. н. выдѣл. 103 80 105 50
Банку гал. гал. 4% а. н. 98 20 98 90
Банку красова 4% а. н. 98 70 99 40
Товариства кредит. гал. 5% а. н. — — — —
Товариства кредит. гал. 4% а. н. 97 70 98 40
Товар. кред. гал. 4% а. н. 95 50 96 20
Товар. кред. гал. 4% а. н. 99 80 100 50
Товар. кред. гал. 4% а. н. 95 20 95 90

Листы должны на 100 зр.
Гал. Зав. кред. сел. 3% а. н. (днѣ 6%) 60 — 62 —
Гал. Зав. кред. сел. 2% а. н. (днѣ 5%) 58 — — —
Общ. кред. Завед. 6% днѣ 15 д. 49 — 52 —

Облигацїи на 100 зр.
Индустриалъ гал. 5% а. н. 104 60 105 30
Гал. фондъ пропизаціонный 4% а. н. 92 70 93 40
Коммунальн. Банку крас. 5% а. н. 100 60 101 30
Позичка крас. зъ 1883 по 6% а. н. 104 60 — —
Позичка крас. зъ 1883 по 4% а. н. 98 30 99 —

Львовъ:
Мѣста Красова 22 — 24 —
Мѣста Станиславова 26 — 28 —

Менеты:
Дукать цѣсарскій 5 30 5 50
Вандалевдоръ 9 05 9 18
Пѣвизимирскій 1 35 1 45
Рубль сѣвскій 1 33 1 35
Рубль паперовый 56 104 56 70
100 марокъ нѣмечскихъ

Надославе.

Найдешенне жерело предъ отѣвъ оптинскихъ у Львовѣ

подъ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 8 (паша св. Духа)
напротивъ гошового однокъ.

Окуляры, цѣкеры, барометры, термометры, микроскопы, каліны электроты, и т. п. по цѣнкѣ найдешенныхъ. Репарацин найдешенно и найкорше.

Замовленія въ провинціи адресувати: „Новый оптикъ“ подъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Зазывъ!

За 24 години

всякій родъ шурѣвъ, мышѣвъ, пѣльмѣвъ и домовыхъ, вертѣвъ, шавѣвъ, тарганѣвъ, бѣзѣвъ, и т. п. а также всякого рода напастей, отъ домовыхъ и пѣльмѣвъ выгубити ся цѣлкоу до таа подъ гарантією найновѣйшими ч. и. прѣв. препаратами. Розсѣлаеъ за посѣблатоу або гѣтловѣ. Платѣе у Вѣдн. Правдѣл. препараты выключю днѣи въ Chem. Laboratorium
Wien III Beethovenstrasse Nr. 7.
де выготавляють ся химикаліи всякого рода и приладжують ся всякій рецепты. 3513

Всякій паперы цѣнный

также листы заставны Товариства кред. земского, банку красова, банку ипотечного, облигаціи пропизаціонны, ренты, пріоритеты и т. п.

продае по найдешенномъ курсѣ
Августъ Шелленбергъ
дѣмъ бѣнковый и контора вымѣны у Львовѣ.

Выданными газетѣ „Народъ“
Прекупити права цѣлѣбна на провѣ. 1-80 зр.

И ЮСТРОВАНІЙ ЖИТІЯ СВЯТЫХЪ

на каждый днѣ въ роцѣ

продають ся справы по 3.70 зр. въ пересылку почтовою. Безъ пересылки и справы по 3.20 зр. Достати можна у Львовѣ въ книгарни Старо-пизибельскій, въ Тернополѣ и въ Станиславѣ въ торговлю и. Сташевскій, въ Коломиѣ у о. Н. Лежого, въ Стрию въ Русскій Касибъ. Для читателѣвъ Братствъ церковныхъ и бѣдѣвшихъ селѣтъ и мѣщанъ цѣна обихаживъ до 3 зр. 50 кр.

Всякій зголошеніи приймае издавецъ
о. Евгенийъ Гузаръ у Львовѣ
площа св. Юрія ч. 5.

ИСИДОРЪ ВОЛЬ

ул. Сикетуска ч. 6 у Львовѣ.
Одинскій и исключный для Галичины

СКЛАДЪ РОССИЙСКОГО ЧАЮ

основанъ въ 1870 г.

ЦѢННИКЪ

Поручае	знам.	коричн.	кѣтр.	гр. кр.
Кайсовъ	1	1	1	1
Souchong	2	2	2	2
Melange	3	3	3	3
Fu-czu-Fu	4	4	4	4
К. и С. Поповъ	5	5	5	5
Высѣвки	6	6	6	6

Замовленія выписываются соотвѣтно и скоро также за посѣблатоу упакованье франко.

Особливу увагу инвертася на 3 знамениты сорта К. и С. Попова.

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогического, допозитивнаго педагогично-научного, выхотѣтъ одѣ 1 червня 1889 г. у Львовѣ ул. Вѣрменска ч. 27. Предшлатъ на цѣльнѣ роцѣ 3 зр., на пѣвъ роцѣ 1-80 зр., на чертъ роцѣ 1 зр.

Десять медалей заслуги, дипломы признания и дипломы гонимыхъ

на всесвѣтной выставѣ въ Антверпенъ за неаропапий

Выробы косметичны, Тоалетны и Парфюмерии.

Антилентія. Исканій артикулъ тоалетный не може яти въ заводу шо-до успѣху и добротѣ зъ Антилентією. Се средство, одержаніе зъ одѣвжущихъ субстанцій, ухляе въ короткомъ часѣ веснишки, пѣкмы печѣнкой, блѣкны и т. п., выдѣлѣ нѣкорѣ сѣмѣ въдѣтъ, сѣвѣтъ и нѣжнѣтъ. — Цѣна 2 зр.

Піліптонъ волосю сѣмѣю и сполѣбному по колькорозомъ ужито привертѣе красну барву. ПІЛІПТОНЪ не варбуе, лише одмоджуе волосю, котре подъ видѣмѣ сего бѣдѣного средства бѣдѣскуе перѣвѣтѣу барву, мѣкѣтъ и одѣжѣтъ. — Цѣна флакону 1 зр. 50 кр.

Валентинъ индустриалѣе выдѣлѣе волосю надержуе, цѣвѣтъ, бузѣкъ волосю возмѣкны и до вытворѣванъ та поросту волосю побудѣе. Цѣльнѣ флаконъ 3 зр. Пѣвъ флакону 1 зр. 50 кр.

ПУДРЪ КНЯЖІЙ

не мѣтитъ жадныхъ металовыхъ прѣлѣтѣтъ, есть се найновѣйша и найнѣжнѣйша мѣтка растини, приномъ приладѣе до лица, надае красну, природу бѣлѣтъ и есть неоцѣненнымъ средствомъ до гѣнѣнѣю окрасѣ лица.

Пуделко малѣ бѣлого пудру 40 кр., цѣлѣ 1 зр., зъ лебѣдѣкомъ 1 зр. 50 кр. Рожѣмѣ для блѣдинѣтъ и крѣжѣной для пѣкѣтъ и брукѣтъ, малѣ пуделко по 70 кр., болѣе зр. 1.10 зъ лебѣдѣкомъ зр. 1.60

Вода фѣякова. Усувае зъ лица прѣщѣ, лыпѣвъ, угрики, попаданѣе и дѣщѣе шкѣры, выдѣлѣеу морщѣкы и долѣкы бѣловъ. Лице одѣвжѣе выдѣлѣе и вынѣжѣе. — Цѣна 1 зр.

Мыло косметичне одѣжѣе ся надѣвжѣею нѣжнѣю, лѣдѣю выдѣлѣе на пѣкѣрокѣ, не допусѣе розпѣдѣтъ рукѣвъ и лицѣ, дуже добре очѣкѣе шкѣру. Ухляе весѣнѣкы и жѣнто-бурѣ пѣкмы зъ лица. — Цѣна 60 кр.

И. ИГНАТОВИЧЪ

у Львовѣ въ власныхъ торговляхъ: ул. Коперника ч. 3, и улицѣ Галицка ч. 35., въ Краковѣ Суковницѣ ч. 20., и въ Черновѣцахъ Рипокъ ч. 2.

„СЛАВІЯ“

БАНКЪ ВЗАИМНЫХЪ УБЕЗПЕЧЕНЪ ВЪ ПРАЗЪ.

Головне Заступництво для Галичины и Буковины у Львовѣ.

Благородна и добродѣйна цѣль забезпечѣна будущности богатыхъ и бѣдныхъ, а также и цѣльнѣ родитѣвъ не даѣе ся озагнѣти иншими средствами, а въ лице чертъ забезпечѣе живѣе, познѣтъ той найкорше падѣтъ, хто забезпечѣе ся.

Трицѣлѣтній отецъ забезпечѣе для новорожденной дѣвѣкы за кварталъ юну премію 9 зр. 68 кр. капиталъ зр. 1000, малѣй выдѣлѣти ся при еи дожитю 20-го роцѣ. — Умѣравъ отецъ коли-небудѣ передъ тѣмъ 20 рокомъ, тогды устѣе дальне плаченѣе преміи, а дѣвѣкы при дожитю 20 року получѣе цѣльнѣ забезпечѣный капиталъ 1000 зр. — Умѣравъ же дѣвѣкы передъ дожитіємъ 20-го року, тогды зѣрѣе „Славія“ въшъ плаченѣй преміи.

Трицѣлѣтній мужчина забезпечѣе собѣ на старѣтъ 1000 зр. Приступѣе до убѣспечѣна на 20 лѣтъ и платѣтъ мѣсячно 4 зр. 68 кр. — Если въ прѣтѣтѣ того часу, коли-небудѣ, хочѣ-бы по заплѣченю лише одѣнъ рѣты мѣсячно — умѣръ, то „Славія“ выдѣлѣеу забезпечѣный капиталъ 1000 зр. его наследѣнѣкамъ. — Если же пережѣе тѣхъ 20 лѣтъ, тогды може собѣ выбрати одѣнъ изъ слѣдѣующѣхъ 5 способѣвъ выдѣлѣти:

1) выдѣлѣти цѣлѣю, на него принадлежающѣ сумѣ 1158 зр. 10 кр., або
2) выдѣлѣти лише сумѣ 619 зр. 60 кр., при чѣмъ побѣеъ забезпечѣнымъ на посмертѣнъ капиталъ 1000 зр. безъ дальшѣю оцѣны и преміи;
3) выдѣлѣеуе дожитію рѣчѣю рѣнты въ квѣтъ 36 зр. 70 кр. або также
4) выдѣлѣеуе ему дожитію рѣнты лише 51 зр. 80 кр., при чѣмъ зѣстане убѣспечѣнымъ на посмертѣнъ капиталъ 1000 зр. безъ дальшѣю оцѣны преміи, выдѣлѣи
5) выдѣлѣе ему подѣли на капиталъ посмертѣнъ 2148 зр. 80 кр. безъ дальшѣю оцѣны преміи.

Сорокъ-лѣтній отецъ забезпечѣе на случай своей смерти для своей родины капиталъ 2000 зр. за мѣсячну оплату преміи 5 зр. 54 кр. — Умѣравъ коли-небудѣ, хочѣ-бы лише по заплѣченю одѣнъ рѣты мѣсячно, то „Славія“ выдѣлѣеу цѣльнѣ забезпечѣный капиталъ 2000 зр. побѣвѣвшѣй родитѣ.

Въ прѣтѣтѣ 19 лѣтъ умѣръ 1542 членѣвъ банку „Славія“, котры вѣлатѣи до своей смерти сумѣ 254.883 зр. 18 кр. а за теи вѣлатѣла „Славія“ побѣвѣвшѣи ихъ родинамъ сумѣ болѣеу о четверѣ, а с. 1.130.326 зр. 32 кр.

На подѣли, шо найменше 3 роки важѣи, може чѣлѣи на жадѣе, зъ мѣкѣтъ каждого слѣдѣующѣго року одержѣти посѣбѣеуе удѣловѣ на тѣу часть капиталѣ, або рѣнты, на яку за выдѣлѣи преміи узѣмѣлъ право.

Также може на тѣи подѣли получѣти позичку, або убѣспечѣе на инше зѣнѣти, або поѣица позичку банкѣ „Славія“ прѣдѣти.

На заплѣченѣе пенѣи, налѣтъ мѣсячно рѣты преміиной, выдѣнѣнѣе есть термѣнъ 3 мѣсячѣи. — Шо узѣнѣи того часу подѣли тѣнѣи свою важѣиѣе, одѣнѣкъ на жадѣе одѣи можна еи въ прѣтѣтѣ року бѣдѣнѣи, або банкѣи прѣдѣти, налѣтъ убѣспечѣеи зѣе 3 роки трѣвало.

По 5 лѣтъхъ важѣиѣи убѣспечѣи, може забезпечѣи капиталѣ въ тѣмѣи случаѣ бѣти выдѣлѣенѣи, коли убѣспечѣи самѣ поѣвѣнѣи ся своего жѣтѣ, або чертъ поѣвѣнѣи. — За подѣли, шо найменше 3 роки важѣи, зѣрѣеъ „Славія“ въ обѣхъ тѣхъ случаяхъ тѣку квѣту, за яку подѣли-бы одѣнѣи.

При тѣикихъ удѣлѣнѣи въ корѣтѣныхъ условіяхъ мѣуѣи каждый цѣнѣиѣе подѣли 8393 „Славія“ узѣнѣи.

Вѣеи чѣтѣи лѣтѣи роздѣлѣе ся меѣи убѣспечѣнѣи. Выдѣлѣи капиталѣи вынѣлѣи по концѣ р. 1888 1,630.764 зр. 14 кр. — Чѣсло чѣлѣиѣе сѣнѣи I—III досѣло 37.019 лѣи, на забезпечѣи капиталѣ въ сумѣ 22,533.445 зр. 64 кр.

Бѣнѣишъ поѣнѣица нѣдае Головна Дирѣкціи банку взаимныхъ убѣспечѣи „Славія“ въ Празѣ, або Головне Заступництво тогожъ банку у Львовѣ.

Швецъ церковный

добрѣ выученный свѣцу, а именѣи въ уставѣ церковномъ, — тверѣишъ — зъ голосомъ чѣтѣишъ и способѣишъ учѣи хорѣишѣи свѣцу, — глѣдѣе мѣсѣи. — Кто бы потребуѣуѣи пѣнѣи або хотѣиъ озапѣи хорѣишѣи свѣцу, зѣволѣи поѣлѣсѣиѣе до О. Дутѣка въ Чагровѣ почта Бунаѣвѣцѣ.

Антѣнъ Конелюженъ у Львовѣ

поручѣе на теѣрѣишѣи сезонѣ найновѣйшѣи капѣлюхи повѣстѣи, тверѣи и мягкѣи въ найновѣйшѣихъ фѣосѣнѣхъ, власного выробѣу. Удѣрѣе на складѣ выбѣрѣ капѣлюхѣи и цѣлѣнѣрѣи Габѣи, также великий выбѣрѣ шапѣишѣи. Прѣи-мѣи цѣлѣишѣи и капѣлюхи одѣи-мѣи, зѣрбуѣиѣи и прѣсуѣиѣи. Цѣнѣишѣи на жадѣе выдѣлѣеъ оѣлѣтѣи, (Импрѣсѣа, Львовѣ) 3315 1—3

КАЛЕНДАРЬ ЗЕРКАЛА

ажѣи выйшовѣи въ кошту 38 кр. (зъ пересылку почтовою 40 кр.) Достѣ-ти можна чертъ редакцію „Зеркала“ и „Дѣла“.

О половину зниженъ цѣны

для прѣдѣлѣишѣи „Дѣла“, „Зѣрѣ“ и „Бѣтѣишѣи“

на дѣлѣишѣи тѣи „Бѣтѣишѣи“ на найновѣйшѣихъ повѣстѣи“ т. I—XX, включѣи, чи тѣи купѣе розѣи чи поѣдѣиѣи, ажѣи одѣи-мѣи невеликий заѣиѣи. Зѣлѣишѣи треба прѣсно до „Адмѣнѣстраціи Дѣла и Зѣрѣ“.

Зниженѣа цѣна всѣхъ 20 томѣвъ 13 зр. 80 кр. (на пересылку почто-ву треба долѣчѣи 30 кр.)

Васъ вынѣиѣи! „Дѣла“ „Зѣрѣ“ „Бѣтѣишѣи“
на найновѣйшѣихъ повѣстѣи
и т. п. — 25 зр.
Достѣи можна въ тѣи-мѣишѣи прѣдѣлѣишѣи у Львовѣ 21. прѣтѣи, сѣи ч. 27.

При закупѣиѣ товаровъ просѣио поѣликуѣиѣи на нашу часѣишѣи.

ДѢЛО

Выходить у Львовъ же два (крѣпко пахнуща и утѣшительна) о 5-й годѣ по году. Литературный до-
датель „Бібліотека найважнѣйшихъ новѣстей“
выходитъ въ авторствѣ, а въ авторствѣ и редакціи на
перевѣнъ разомъ въ Дѣло.

Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Ад-
министрація „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральна бюро оголо-
шень, ул. Коперника ч. 11, и Бюро папери ул. Кароли Дви-
женія 9. У Відни М. Дука, 1. Schulstrasse 8; Rudolf
Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wolf-
teile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ в Гам-
бургѣ М. Haasensteijn & Vogler, G. L. Laube & Comp.
Предплату на „Дѣло“ и напечатать въ инсераты платитъ
у Львовѣ.

Предплату на „Дѣло“ въ литер. додатокъ
въ Австріи: на границѣ:
на члѣнскій рубль . . . 18 гр. на члѣнскій рубль . . . 24 гр.
на полъ року . . . 9 гр. на полъ року . . . 13 гр.
на члѣнскій рубль . . . 4 гр. 30 гр. на члѣнскій рубль . . . 6 гр.
на члѣнскій рубль . . . 1 гр. 30 гр.
у Львовѣ:
на члѣнскій рубль . . . 18 гр. на члѣнскій рубль . . . 8 гр.
на члѣнскій рубль . . . 4 гр. на члѣнскій рубль . . . 1 гр. 30 гр.
Редакція, Адміністрація и Експедиція подъ ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи свертають ся лише на пошереде
застережень. — Редакція неоплачує абиля одъ ширти.
Подплате число копій 8 гр. а. н.
Оголошення принимаютъ ся по цѣнѣ 6 гр. одъ одной
стрѣчки инсератомъ въ рубль. „Надобавокъ“ по 20 гр. а. н.
Подплате число ся по 10 гр. одъ стрѣчки.

По выборахъ.

I.

Выборы до рады державной въ Галичинѣ
уже во всѣхъ куріяхъ скѣпченъ. О ходѣ цѣ-
лон акцій выборовъ е такожъ вже достаточный
вѣсти. Пора намъ отже теперь застановити
ся близне надъ результатомъ и ходомъ выбо-
ровъ, аки и надъ видами нашими на бу-
дущность.

За остатного шестилѣтнего періоду 63
послы зъ Галичины належали до чотирохъ раз-
личныхъ категорій: 1) члены польского кола,
числомъ 57; 2) не-члены кола але и не-Ру-
сини, числомъ 1 (Сохоръ, выбранный зъ мѣстѣ
Броды-Золочевъ); 3) члены бывшего руского
клубу, числомъ 4 (Озаркевичъ, Мандичевскій,
Сыгалевицъ, Охриновичъ); 4) Русины не-члены
руского клубу, числомъ 1 (Ковальскій
членъ клубу Короновицъ). До правитѣ
належало 61 пословъ, т. е. члены польского кола
и руского клубу, до либерального центра 1
(Ковальскій), а 1 (Сохоръ) бувъ „ликій“.

Послы народности было: 54 Поляковъ,
3 жидовъ (Блюхъ, Раппапортъ, Розенштокъ),
1 Намецъ (Сохоръ) и 5 Русинъ.

Польске „коло“ было по клубу „сполу-
ченон лѣвицѣ“ численнѣйшимъ клубомъ въ
радѣ державной, на-равни зъ чешскимъ клубомъ.
Ще больше одъ числа членовъ было
его значенье, бо клубъ лѣвицѣ стоялъ въ о-
позиціи до правительства, а чешскій клубъ бувъ
парализованный зъ одной стороны чешскими и
моравскими Нѣмцами, зъ другой, особливо въ
остатныхъ рокахъ, фракцію молодого-чешского.

Польскихъ пословъ, котры бы не на-
лежали до польского кола, не было въ радѣ
державной. Все Поляки были заведѣны соли-
дарно. У внутрѣ своемъ коло польске скла-
дало ся вправдѣ зъ консервативовъ и посту-
повцевъ, котры межъ собою перазъ спорили,
але на-зверхъ представляло ся оно все яко
одноцѣльное цѣлѣ. Впрочемъ число посту-
повцевъ въ колѣ было невеликое, не доходило
и 10, а хотя были межъ ними и люди спо-
собны, однакъ не было нѣкого, особливо по
смерти Гавзнера, котрый бы бувъ большою
повагою. Тому и цѣла політика кола мала а-
ристократично-консервативну а навѣтъ и кле-
рикальну закраску.

О русскихъ послахахъ поговоримо въ даль-
шихъ частяхъ нашей статьи ширше; тутъ
хоба згадаемо, що 5 Русинъ (такъ само
якъ за попередного шестилѣтѣ 3 Русины) не

потрафили здобути ся на такѣ одноцѣльные по-
ступованье, аки 57 Поляковъ, бо они дѣлили
ся на два, а перазъ и на три одломки.

Зъ теперѣшнихъ выборовъ въ Галичинѣ
вийшло 56 Поляковъ и 7 Русинъ. Русины
зискали два мандаты, але Поляки стратили
лишь оденъ, бо оденъ одбили собѣ на Нѣм-
цахъ, переторсували въ окрузѣ мѣстѣ Бро-
ды-Золочевъ д-ра Быка на мѣстѣ Сохора.
Новѣ 63 послы галицкѣ будутъ отже творити
уже лише двѣ категоріи и належати будутъ
только до двухъ клубовъ: до кола польского
и до клубу руского.

До польского кола належати будутъ не
только все галицкѣ але и все поза-галицкѣ
Поляки, т. е. оденъ зъ Шлеска и оденъ зъ
Буковины, котрого Поляки собѣ теперь ново
придобали. Отже въ цѣлости репрезентація
польска въ радѣ державной не зменшитъ ся,
помино страты двухъ мандатовъ польскихъ до
Русинъ въ Галичинѣ. Та й коло польске буде
не только репрезентаціо галицкихъ Поляковъ,
але и репрезентаціо всѣхъ Поляковъ въ Ав-
стріи. Се додасть ему очевидно ще тытъ
большон поваги.

Вправдѣ у внутрѣ своемъ коло польске
буде менше одноцѣльное аки впердѣ. Буде
въ нѣмъ больше провинціальныхъ рѣзницъ
(бо войдуть до него вже не, аки перше, по-
слы зъ двухъ краѣвъ коронныхъ, але зъ
трѣхъ), и число жидовъ побольшило ся о
одного (Быка), и поступовцы готовили ся
до больше рѣшучого выступованья. Але се все
и теперь лишь дуже мало або й зовсѣмъ не
буде на-зверхъ обьявляти ся.

О Русинахъ не знати ще на-певно, чи
будутъ все належати до одного клубу. Нѣм-
но не знати того о д-рѣ Волянѣ зъ Букови-
ны. Повага руского клубу змогла бы ся,
якъ-бы онъ, подобно польскому колу, пред-
ставлявъ ся яко репрезентація всѣхъ Руси-
новъ австрійскихъ, а не лише галицкихъ. Мы
сподѣваемъ ся отже, що, хотѣ-бы лѣи зобо-
визанья и здержували д-ра Воляна вступити
одъ разу до руского клубу, однакъ се ся не-
репона не потреває довго.

Складъ польского кола и навѣтъ Русинамъ
не може бути байдужий, аки зъ огляду на
державный и краѣвй такъ и на нашъ специаль-
ный, русскій интересы. Отже поступовцы раху-
ють собѣ въ колѣ 10 голосовъ (межъ ними 1
селянина и 1 жид). Число се на загалне
число 57 пословъ естъ невеликое, а такожъ не
мають поступовцы дуже вызначныхъ повагъ,
такъ що може не только до президи але й
до парламентарной комисіи кола а навѣтъ и до

силовыхъ делегацій нѣхто зъ нихъ не буде
належати. Зрештою чи для Русинъ була бы
яка значна користь зъ того, аки-бы польскій
поступовцы мали въ колѣ перевагу, то ще
велике пытанье. Межъ польскими поступовца-
ми е такъ добре найзавѣтѣйшій противники
Русинъ, аки и межъ консерватистами. Такой
и. пр. д-р. Остапешскій-Баранскій, котрый
теперь кандидує въ Самборѣ, въ нѣмъ
не лучшій одъ гр. Голышевского, ба навѣтъ
гѣршій, бо сей же-жъ таки бодай въ остатнѣхъ
дни минувшон сесіи сойму обѣзавъ ся при-
хильно о Русинахъ. Або такій вызначный
членъ соймовон лѣвицѣ, аки п. Райскій, чи-жъ
не выступавъ завѣтѣйше одъ якого-небудь
консерватиста, щоби polskiego okregu не од-
ступати Русини? Або польска поступова
праса! Dziennik polski естъ збъ всѣхъ галиц-
ко-польскихъ дневниковъ наибольше ворожій
Русинамъ. Kurjer lwowski прихильный только
опозиціи або радикальству рускому а не Ру-
синамъ въ загалѣ, а N. Reforma все має на
взглядѣ руско-польску державу. За те крайно-
консервативный Przegląd мѣстивъ минувшон
року статью о Русинахъ, именно о русскихъ
народовцахъ, объективнѣйшій и прихильнѣйшій
хотѣ-бы одъ статей N. Reform-a. Якъ польска
репрезентація въ радѣ державной буде одно-
сити ся до руской справы при теперѣшнихъ
своимъ складѣ и зъ огляду на нову ситуацію
въ нашомъ краю, не знаемо; але то можемо
сказати на-певно, що справедливе поступова-
нѣ супротивъ правъ и интересовъ Руси збо-
нило бы надзвычайно позицію польского кола
аки супротивъ другихъ народовъ Австріи такъ
и супротивъ короны, и що такѣ поступованье
кола вышло бы очевидно и на поступова-
нѣ руского клубу.

Сегорѣшні выборы въ Галичинѣ що-до
способу своего переведены только въ части
рѣзнятъ ся одъ попереднихъ выборовъ. Въ за-
галѣ все ще уважали ся только польскій кон-
серватисты за людей „благорадежныхъ“, а
Русины аки и польскій поступовцы по-части за
людей только толерованныхъ, по-части же за
прямѣ небезпечныхъ и шкѣдливыхъ. Рѣзниця
была теперь лишь та, що правительство и Ру-
синамъ и польскимъ поступовцамъ лишило
больше округовъ волевыхъ, въ котрыхъ ихъ
не поборовамо, аки впердѣ. Н. пр. Русинамъ
лишило, окромѣ попереднихъ пятихъ окру-
говъ, ще Броды и Самборъ, польскимъ посту-
повцамъ, противъ котрыхъ перше навѣтъ у
Львовѣ ставило контркандидатовъ, уступило
Перемишль. Въ нашихъ округахъ выступало,
декуды навѣтъ зъ цѣлымъ напоромъ, противъ

кандидатовъ русскихъ або польскихъ поступов-
цевъ (въ заходной Галичинѣ), противно-жъ нѣ-
где не выступало противъ польского консер-
ватиста. Противъ Русинъ напоръ очевидно
бывъ сильнѣйшій, бо до интенцій правитель-
ства прилучали ся ще интересы польского ко-
митету аки и особисте пастрѣсье многихъ
урядниковъ польской народности. Дшого зо-
вѣтъ оправданій суть нарѣканья Русинъ на
способъ переведенія выборовъ именно въ те-
ребовельско-гуситинскѣхъ, бучацко-чортков-
скѣхъ, бережанско-рогатинско-подгасцѣхъ о-
кругахъ выборовъ, — не до тон мѣры о-
правданій, хотя такожъ оправданій, нарѣканья
польскихъ поступовцевъ на поступованье пра-
вительственныхъ органоу въ некоторыхъ ок-
ругахъ заходной Галичины.

Мы зъ засады заведѣмы были и есмы
противъ всякому напорови правительства въ
акціи выборовъ. А специально що-до сегорѣш-
ныхъ выборовъ не можемо навѣтъ догнати,
въ чомъ были бы и самѣ интересы правитель-
ства наражены, коли-бъ завѣтъ 7 Русинъ
вийшло было 11 або 12, а завѣтъ 10 поль-
скихъ поступовцевъ такожъ зъ якихъ 15? Польскій клубъ все-жъ таки въ значной бѣль-
шости оставъ бы ся консервативнымъ, а що-
до русскихъ пословъ, то при змѣнѣ пра-
вительственной системы правительство не по-
требовало бы чей-же ликати ся, щоби они
ставали въ оппозиціи до правительства имъ
значного! Половиниче поступованье збольше
только взаимне недовѣріе: правительство оче-
видно не зовсѣтъ довѣряе Русинамъ, а черезъ
те и Русины не зовсѣтъ можуть довѣрити
правительству. Таке отношенье повинно конче
чить скорше змѣнити ся.

Голосы прасы о русской справѣ

Nowa Reforma въ ч. 57 и 58 помѣстила
яко вступну статью письмо одного зъ пословъ
соймовыхъ, въ котромъ былъ говориль о вы-
ступленіи пословъ русскихъ въ соймѣ зъ вѣдомою
программою и о наслідкахъ сего факту. Спер-
шу — каже N. Reforma — оцініа публична
(польска) приняла зворотъ зъ великимъ скеп-
тизмомъ, праса була недовольна, що „уго-
да“ одбула ся лише межъ народовцами а пра-
вительствомъ, безъ нѣмкомъ участіи въ томъ
польскихъ пословъ. Зъ сеп причини занато
загално становило ся выжидаче, и добре
зроблено, бо не было певности, аки далеко й-
дуть зобовязанья русскихъ народовцевъ суп-
ротивъ правительства, и чи роздѣленіе межъ
народовцами а москвофилами буде трезале, а
бодай чи перетреває до выборовъ до рады
державной. Поляки держали ся зъ-далека, бо

Образки зъ нашей самоуправы.

Повыборча студія Савы Сливича

(Далѣе.)

III.

Рука руку мые, — каже приповѣдка, та
и она не только справджує ся въ щоденномъ
жизніи поодинокого индивидуума, але знаходитъ
велике примѣненье и въ житіи публичномъ
нашого краю.

При зѣлѣнѣйшій дорогѣ архиепископъ Альбрехтъ
дѣлать невеличкое село Гр., зложено въ
всего-на-всего 45 селянскихъ осель, вчлѣнѣ-
ни же въ тую поважну та импониую цѣюру
дворъ, школу и двѣ жабѣвскѣ хаты; цѣле на-
селеніе не пересгунае 350 душъ. Въ роцѣ
1872 взяла тая громада за выкупъ громадско-
го пасовиска подѣ зѣлѣну дорогу 1.800 зр.
Тогочасна зверхѣсть чи скорше рада громад-
ска постановила ужити тѣ грошѣ на основа-
ны громадскон касы позичковон. Если бы дѣ-
ла касовѣ тон славетной насъ были йшли яко-
такъ, то до нинѣ майже за 20 лѣтъ была бы
мала а громада що-найменше до 3.000 зр., а
яже-жъ въ найбѣршѣмъ разѣ що-найменше о-
сновной капиталъ. Та що-жъ! люди говорятъ
голосно, фадати навѣтъ зъ жалобами до сла-
ветной рады повѣтвонъ зъ тымъ, що войтъ у-
важася сю касу за свою власнѣсть и донѣ еи
такъ добре, наче дѣину корону, — оджакъ-
шій навѣтъ кричать, що вже давно-давно на-
рушени основный капиталъ и що незаводоу цѣ-
ла каса аки дытъ цѣзне зъ очей сѣмѣ подѣ
не абы-якою управою провинорного войта. Все-
могутій секретаръ рады повѣтвонъ зъ пред-
ставленъ навѣтъ двора и снѣженка знає про
сей блаженный станъ агаданон касы дуже до-
бре, — и що-жъ? Цѣла рада повѣтвонѣ мо-
вѣтъ мовѣ заклати, а нѣкій писема та жалобы
на войта кидас до коша, бо войтъ при ко-
ж-

дыхъ выборахъ голосує аки не на секретарѣ
то на маршалка. И хто-жъ бы заперечивъ мѣвъ
въ томъ разѣ, що рука не мые рука и що
тутка три руки не звязанъ тѣснимъ лучи-
комъ выборовъ?

Ба, у насъ людей, котры за грошѣ або
за марый зыскъ продають не только свою со-
вѣсть, але дѣла громады, — котры мають за
себою множество чорныхъ дѣлъ, — котрыми
гордять кожый порядный человекъ, выбирає
ся до автономичныхъ властей только дѣлаго,
бо они добры до агітаціи та до зводженя дру-
гихъ людей накрутъ стежки. Чи-жъ може та-
ке фортованье чорныхъ, крайно неадарныхъ
элементовъ добре выднати на настрѣи нашо-
го, ще зовсѣмъ незбѣпопалого хлопа, — на
се нехай одповѣдате по своимъ совѣсти тѣ,
що сѣмѣмъ аки не дверни то дикомъ ихають ся
въ заступничѣвѣ нашого люду; однакъ до
чего ей люди довели нашу самоуправу, видно
найлѣпше зъ того, що заимтанный мною оденъ
зъ найпоряднѣйшихъ зъ сѣлѣ господарѣвъ:
чому не хоче дати ся выбрати на выборца, а
навѣтъ не йде до правыборовъ, одповѣтъ зъ
огорченіемъ: „Нехай собѣ выбираютъ и цага-
на... у того пенко не варга и заглядати до-
бромъ човѣчкови!“

Парашка Б. въ Гр. тримала въ своей
скринѣ подѣ ключомъ въ полотнѣ заимтанный
гѣрко лѣтомъ запряченый 8 зр., котрыми
мала въ назначеніи речницѣ въ урядѣ по-
датковомъ одного мѣстечка пократы податокъ.
Славетный войтъ, вѣчный выборецъ при всѣхъ
выборахъ, доивдавъ ся про тѣ грошѣ,
а не маючи за що наплати ся, иде до Параш-
ки та наказує, щоби дала зарѣзъ агаданъ гро-
шѣ, бо онъ теперь податки одбѣрає. Бѣдна
жѣнка не хоче вылати волѣ громадского зверх-
ника, зачинає ся колотнеча, драчѣ, але Ма-
ксимъ, здоровенный, высекій аки дубъ, выпла-
сеный на громадскѣй праці човѣчкови, сило-
мѣкъ выдѣрає грошѣ изъ скринѣ. И хто знає,
що бы было ся етало зъ бѣбнѣнами грѣшныи и

чи бы бувъ ихъ на вѣки вѣчный не пожеръ
вѣйтѣвъ Моллохъ, наколи-бъ добрый люде не
були уняли ся за Парашкою та не амусли
сельского деснота въ три недѣлѣ обѣсла звер-
нути бабѣ гѣрко запряченые добро. Хто-жъ
подивує ся тому, если човѣчкъ такъ низькомъ
моральномъ вартости за якихъ нѣлька золо-
тыхъ продає свой голосъ а зъ нимъ и всѣ дѣ-
ла громады?!

При всѣмъ томъ чорноу няткоу въ на-
шѣмъ національномъ житіи тягне ся экономична
руина нашого народу и она перазъ мимо на-
шѣи найчиршѣи волѣ, мимо працѣ та заходѣвъ
не позволяє въ боротьбѣ устояти та заняти
въ суспѣльности такое становленье, аки бы справ-
дѣ намъ належало ся. И аджасъ мѣвъ, що се
есть одна зъ найголовнѣйшихъ причинъ на-
шихъ неудачъ, котры въ нашихъ подвигахъ
аугустѣють насъ на кожѣмъ кроцѣ. Грубшій
авфратъ навадѣють меншій та слабшій одъ себе,
а навѣтъ кормлять ся ихъ кровію, — а коли
свогласно пильно въ житѣ загалу, то спо-
стережемо такожъ подобный процѣсъ: силь-
нѣйшій, провинорнѣйшій та меткѣйшій човѣчкъ,
— мимо тыхъ прерозличныхъ законѣвъ, що
забезпечують передъ его силоу слабшого, —
пограбѣтъ выхѣсцувати роботу слабшого, а
его силы аки фѣзичнон такъ и духовон аумѣвъ
ужити до своихъ цѣли, ба, бѣвъ потрафити и
законы накрутити туды, куды ему потреба, а
тогда борба етасѣ уже нерѣвна и слабшій
хочѣ-не-хочѣ мусѣтъ уступити мѣстѣйшому.
Се лѣвице має особляе велику вагу въ на-
ціональной боротьбѣ, а въ нашѣй самоуправѣ
сталося оно майже дѣлѣвою мѣстѣйшому
сторонѣ, котра повалює противника, щоби только
дѣлѣтасѣ до своихъ метѣ. Чи-жъ мы такъ тутъ
ли и подѣ бѣлѣмъ царемъ не дѣлѣмъ тон
гѣркон правды на житіи нашого нещастного
народу? Чи-жъ не проковтуду мы не одно
тиженскѣ горе, докѣртъ, клевету та обмову
одъ нашихъ противниковъ?.. Однакъ и вер-
таю до нашей самоуправы.

IV.

Се, що робить ся у насъ по мѣстахъ
при выборахъ до сойму и до рады державной,
въ мініатюрѣ повтаряє ся при выборахъ до ра-
ды громадской: мѣстѣйшій, зажиточнѣйшій та
богатшій терроризують слабшихъ и старають ся
всѣми силами власти сельской самоуправы за-
держати выключно въ своихъ рукахъ, щоби
обѣсла громадскѣй розличного рода тагары
розрахувати обѣла свои волѣ та ухвалювати
постановы користей для себе, а не для цѣлой
громады. Остатие особливо десятилѣтѣе при-
несло въ нашихъ и такъ уже нежиточныхъ
сѣлахъ великое число бѣдаковъ, майже беззе-
мельныхъ селянъ, що часами больше нѣчого
не поѣдають, аки только одну хатину та де-
яку грѣдичну. Ины причины на се зложили ся,
про та годѣ въ миншій розвѣдѣ писати,
однакъ згадаати мусѣтъ, що до того нещасли-
вого положенія нашого селянства прѣсуджали
ся въ части нашѣй несовѣстній банкы, въ ко-
трѣхъ хлопы безъ потреби и легководно за-
тытали позички, — дальше надѣмъ пере-
тѣженье малон власности податками та розлич-
ного рода додатками до податковъ, що перазъ
далеко перебѣтасе сподѣванный дохѣдъ въ ве-
мѣлъ, — наконецъ недостатка зарѣбѣку и про-
мѣзму. Въ сѣлѣ, де естъ добръ, селяне-халуп-
ники етаютъ ся майже невольниками двора
цѣлоу родиноу, продаючи ему свою денну
працю за 12 до 14 гр. въ довгій мѣсяный день,
а одий только живна цѣну сельского робѣтня-
ка одбѣсатъ гроза вышѣ. Де-жъ нема двора,
такъ всѣ бѣдѣмъ тѣнесѣ до зажиточнѣйшихъ
гѣдѣвъ, — але се дѣясѣ и майже у всѣхъ
нашихъ сѣлахъ: богатшій изъ замѣ та на пе-
редѣлку спомогаетъ бѣдѣму хлѣбомъ, бу-
бою, худобоу при вывезеніи зъ дѣса якого
рѣца, та при управѣ маленького кусника по-
ля. За то мають на кожѣмъ заимѣ не только
робѣтняка, але и при кожѣхъ выборахъ по-
пѣчника, котрый, если спровѣрити ся, не

могло дійти до того, що були би приєднані до нас або правительству або москвофілам.

З рускою стороною — циме Н. Реформа — постанала двоюкого рода опозиція против угоди правительства з народоу. Одна була опозиція москвофілів, котрі вже в соймі, як опарені, камуляли на несподіваний замаху народоу. Подразнені до живого в своїй амбіції, що їх поминено в переговорах, вражені діймаючи в своїх велико-російських симпатіях, котрі були осередком їх доточершого життя політичного, розгоріли найгорячішою ненавистю до народоу. Одз замислені сойму до тоя хвилі тремля тая борба без упину и приймала щораз більший розміри. З другого боку повстали против угоди рускі радикали, котрих пророком єсть Драгоманов, а котрі не без заохоти и помочи з деяких малих польських кружків, почали організувати ся в окремі сторони. Народу стороною програми сего сторонництва характерує найліпше той уступ знаменитих статей Драгоманова в той сираві, в котрій постане бить против засади „бдрубности Руса до Росії“, выголошеної послами рускими. До квестіи наукова, а етнографічна, — кляче облудно професор, — а квестіи науковій не належать до політики и до соймі. Тут кінчат ся всякі дискусії. Нехай собі учений етнограф як хотить сумать голови над науковими результатами: чи Русь в Росію творить етнографічну цілість, чи ні, — если Русь в глибокій почуті своєї народности и в зрозумінні інтересу свого народу кляче: „не асьм и не хочу бути Москвитин!“ — то сей голос має много більше значіння и поваги навіть, ніж всякий учений етнографічний. Квестіи народних не рішають учений; они улагодять оречення народного почуття, бдє котрого нема ніякої.

Потім Н. Реформа выказує погляд, що акція виборча и результат виборів показав, що довороту в справі рускій проявив ся вже добрий наслідок, тож Русь и Поліки повинні той факт використати.

„Однакож — каже Н. Реформа — польско-руско непорозуміння в Галичині не дасть ся поласодати одним переговором и акцією угоди, але поступевним зближуваньем до так пожеданой згоди — за поміччю усуваня того, що нас розділя, и спільно праць в тій, що нас зближує. Сю працю улегшити щораз більша різниця між Русинами и москвофілами, в котрих Поліки ніяк не можуть годити ся. Русини привыкнули до того, щоби шанувати польскі народні права, чувства и идеали, а через се буде рости виробульність та почуття справедливости по сторони польскій. Значить ся се поступевними уступами на конкретний и можливий до виконання жадани Русинів. Спільна тая праця буде тямь лекшою, чимь більше буде в нашій краю зростати стороння почуття демократичне, котре так само, як Русини, звертає ся до народу и працює для народу.“

Наконець Н. Реформа сподіває ся, що „коло“ польске буде з Русинами в радї державній усе порозумівати ся в красивих справах. В якій то формі — каже Н. Реформа — відбуватиме ся, сего нині ще не знає. На кожний случай порозуміння таке причинити ся до згоди обох народів и буде се значимим кроком наперед до того, щоби ся „угода“, яка тепер єсть між правительствам и народами, стала угодою між народностями-Русинами и Поліками. А не можна сумнівати ся, що рускій посол не схотить беззглядно піддати кожне правительство, именно тепер, коли ніхто не знає, яке буде

се правительство и яка більшість. Русини и Поліки повинні се добре пам'ятати, що лише цілковитою самостійністю можна щось одбуту для сего краю, котрого добра одий и другий так само бажають.

Ми замітимо до сего письма одного з польських послов соймових те саме, що замітили вже недавно до выслуку самон редакції Н. Реформа по виборках, коли она опаздала, що Поліки-демократи завжди готові піддати змагані Русинів-народоу. Ждемо чинить, — ждемо прояву виробульності и справедливости з сторони польскої, бо що до Русинів-народоу — они все були виробульні и справедливі.

Віденська Presse, орґан ір. Тафого, приносить в ч. 70 в 12 н. ст. марта обширну статью зб. Львова (датовану 9 марта) и загл. „Poleń und Janguthenen“. З статьи той, подаємо цікавіші уступи.

„Результат виборів в галицьких, сельських округів — починає Presse — має головне длатого таке велике значіння, що бить означує основний переворот в однооснах Галичини и єсть досадним запереченням політики, веденої досі провідниками партії старо-рускої. Ще в часі останної сесії посол д-р Антонович в повидмі самоуверенно зазначав, що значно більша часть руского населення Галичини симпатизує з змаганнями послов старо-рускої партії и без усякого годять ся з їх програмою. Выборы же до рады державної... показали новий противник. Подумати лашем: гоарте Ковальскій... котрий, бачилось, був такий певний довіри не лише своїх мандатів але и цілого руского народу, перепав супротив менше знамого Русина, котрий зовсім ніяк не глядять на потреби руского народу, ніж п. Ковальскій, — достав лише 166 голосів, а о. Бриллискій 380. Ще гіршого пораження дізнали величани старо-рускої партії в нішній округі: в Самборській д-р Антонович не достав навіть 100, а народовець Телішевскій 397 голосів; в Калускій достав народовець Романчук 433, а Кулячківскій лише 99 голосів... „Русская Рада“ в той самоуверенній и навіть вызиваючий бдзавалась до виборів: „С нами Бог, побіда за нами!“ — нині она, розумієсь, не хоче результат виборів признавати за осуду Божій, але пам'ятає ся великими софистичними крутаннями коментувати его в способ для народоу непобдхний.“

Дальше автор статьи говорить о одноосені Поліків и польского комітету центрального до кандидатів-народоу [згадує, що К. Рудницький зрівняє кандидатури в Калускій; що в Коломийській, дакувати ніцітані ір. Стан. Вадецького, Поліки найрихливіше підняли кандидатуру Барвінського; що в Коломийській Поліки обірали солідарно за Подлясцем; що центральный комітет польскій в деяких округах за твердив кандидатів Русинів-народоу, а в деяких не ставив німь контр-кандидатів], а при сьмь замічає, що:

„Поліки зовсім не руководились при тій егонетичними мотивами, бо поки-що ніхто не може ще наперед сказати, яке становище займе клуб рускій в радї державній. О вступлені руских послов до польского клубу взагалі ніколи не було мови на серію. Але на стільки тепер уже певно, що посол Барвінскій и Телішевскій, котрі дали товчю до пролення національних одноосів в Галичині, дальше, що видатний своєю інтелігенцією предсідатель руского клубу соймового посол Романчук, рівно-ж як и его майно на жертвенняк асаданого идеалу, а се ще більше отворило ворота до шляхетскої землі в нашій краю Жидам, Прусакам, Орманам та всяким продрасветам, з котрих ми нині б'ємо ся, але хто анає, чи за яку десятку лів та польска шляхта, отамнівшись, не стане и сама до борби з тими, що до їх нині уважає за своїх вірних союзників.“

Старий козарь мав одного сына и одну доньку, а хоч сам жив в жінку трешечку більше як наш хлєб, то дїтям старав ся дати більше образование а передвсьмь зверну політуру, хочаи вынеси их в пані. Однак бажаи дбалою батька не зовсім сповнила ся, бо дочка вышла за небогатого козаря, котрий в короткій часі, ризикуючи на біржі, задляв обидва села дані їй батьком в придане, а она ратувала их тільки тямь бдє продажи на публичній ліцітації, що були на ню заштатуловані. Силь же оженив ся з бідною шляхеткою. Молодий козарь був дуже амбітним человеком, ему хотіло ся кінце, и то зараз выхлїзти в великій пані, длатого заради по смерті батька выставив собі прекрасну палату, завязав прекрасній парк, бдїрсь ся козими и забавив стати кінце послом до рады державної.

При виборках борба була дуже завязана, однак рад-не рад козарь на той раз мусів уступити місце нашому чоловікові. Але заради по виборках завяз ся бдє до страшною територію, практикованого, адеас, тільки в нашій краю В сторони тї жидови и пані вынішали страшною лїсам так, що хлєпи нїде не могли купити для себе палива, як тільки в лїсах нашого козаря и в его сестри. Отже, взявши ся з своєю сестрою за руки, зашинули она продажу в лїс для тїх сел, з котрих виборів не голосували за него. Люди Бог зна! куди розшарили ся за др-нами, проклали свою лїгу до середь лїсов зям, проклали вибори, — але остаточно се було так сплосненім лїком для них, що они при слїдуочій ліцітації більшостію голосів вибрали на своего аступника амбітного козаря. Од сего часу наш Орман захочив з своїм руки всь

політичній одиомшленники Подлясцкій и Бриллискій в питаннях, дотикаючих добра краю и загального інтересу держави, напевно поступати будуть в порозумінні з своїми польскими товаришами. О послах Мандичевскій и Охримовичу не потреба того й бдосновати. Але впрочім клуб Русинів-народоу, судячи після всего, останесь строго національним, бо рускій народоу противлять ся, по мысли своих традицій, так само спільно як и омсковщені; они бачать в Австрії єдине прибіжище для свободного культурного розвою руского народности, и они, не покладаючи наги на средства австро-сїчичних партій, готові подати Полікам руку до поднянн. В тій змислї речення руских народоу сформували лєсо и выразно свою програму, а з того, що греко кат. клячє церкви зазначав, що на по годять ся, мыслимє лєсо, що тут не має ся дїла лише з ситуацією хлєбного значіння. Масы руского народу, котрого вірности для держави стоить по надз усякій сумніви, дали и при найвишній виборках побачити, що они принципі, котрі заступає Романчук, уважають за єдино справедливі и их одобрили, — що цілє шугує чужими впливами кориженої агітації вже побачили... не дадут віри фальшивим пророкам. Енергичний крок, котрий панове Романчук и товариші вырєкли ся спільности з деякими підборними „патріотами“, захотів до більшій рїшучости також апатичні впрочім людибє провинціальноу у вєхдї Галичині, и можна надїят ся, що она незабаром зуміє выманипувати цілковито з-одз опії москвофілів и шизматиків.“

В статье сїй замітний уступ мы підчеркнули, — нехай они лучше владуть в око редакторамь орґану „обединителів“, котрі безцїлє туманять свою публіку всякими выдуманными „разоблаченіями“... Розуміє ся, що це и в тій, що говорить автор статьи, неоди побуду з сторони руского населення — и таке повнене наступити в риді статей, з котрих першу подаємо нині.

Пам'яті бл. п. Олександра Огоновського.

Родина бл. п. професора Олександра Огоновського зважала удїляти намь ще деякі письма, котрі, (крім вже поміщеных в „Дїлі“) носились в выказомь жалю по стратї неопішеного професора и патріота, та з сочувством для останной родини Покойника. До писемь, які прийшли на адресу родини, долучуємо ще и писмо з Москви, котре одержала наша редакція.

З Праги (на руки проф. д-ра Омел. Огоновського):

Gestatten Sie, Hochgeehrter Freund, dass ich Ihnen zu dem schweren Unglücksfall, der Sie und Ihre Familie betroffen hat, mein innigstes Beileid ausspreche. Er ist mitten aus einer Laufbahn gerissen worden, auf der ihm vielleicht die schönsten Ziele erst winkten, und das ist unter allen Schmerzen der schmerzlichste. Treu theilnehmend Ihr dankbar ergebener — Professor Dr. A. Sauer.

Д-р Август Заверь єсть в Празі професором чївекскої мови и літератури в чївекській університеті.

З Відня (на руки проф. д-ра Омел. Огоновського):

Przewielebny Księżo Profesorze!

Найвишій почести нашом самоуправі, бо в рїк щось обіла став и маршалкомь ради повітов, и держит все то так крїво не лише руками але и зубами, що ніхто з смертних людей не выдре ему... Коли хто бдзвигав ся стаути при виборках супротив него, — бдє хоч якь скупий, що за крїв царя гонив бы козу до самого Пацакова, сипне гробни, зорганізує шайку жидів, своему лїсномуу напакє несприятелю ему попови дати належай до парохів дрова в страшенній дєбрї, в котрої не тільки побиєній кобї але самь чорт их не витягне, та и борьба не мусить бути wygrana. И правда, чи-ж то не свободній вибор? чи-ж при них не обаяла ся санта воля народу? А vox populi кажут vox Dei...

V.

Коли рознесла ся вїсть по нашій краю, що до нас простягнуто руку згоди и що Русини ся признали, мєне обгорнуло невыказане чувство утїхи: я радів наче мала дїтина, коли сподіває ся, що вертаючий з дороги батько привезе гостинць, бо я думав, що аж тепер положити ся кінце тїм закорєнїлїм деморалізацій виборчїм, котра збїдїла наш найкрасшї сили, підкопує моральні прикмети нашого народу, обнижує болятомь наш найвишній національній сваток та нищить повагу наших передових повних посвяченя людей, — я гадає, що ми тепер, маючи добрий примір на Болгарах, з абільними руками станемо до борби з ворогомь „обединенієм“, котрий хотїв бы, щоби наш народ розпав ся в вересийскій моря Та ба! Выборы, котрі що-нио прогосмонили за моими плечима якь же-ж розчарували мене и якь же-ж примусили мене мямоволї не вірїти нині в ширь слів наших противників! Чи ми, чи хто другий буде жалувати того поступку, — вь то я не вхожу; скажу тільки, що у нас не було зерна неправди и облуды, наша душа и серце лежали в наших устак!

Я завжди шанувалю єдино, щоби и ако автохтонь мігь заперечити належного мого права другїм живучїм в нашій краю на-

Nie umiem wypowiedzieć, jak mnie dotknęła i przetrząsała śmierć śp. brata Pańskiego. Państwo straciłście kochającego członka rodziny, my zaś koleję zdolnego, pełnego charakteru i lojalności. Pojmuję, jak nad tą stratą niespodziewaną boleją koledzy. Ja choć w oddaleniu jestem aszerem sereem z nimi i Wami, i proszę Szanownego księdza Profesora, by zechciał przysłać te wyrazy tak serdecznie jak one płyną z serca współczującego z Wami. Bilinski. — Wieden 13/2 1891.

Зь Станіслава (на руки д-ра Омел. Огоновського):

Высокодостойный Отче Докторе! По причині великого тяжкого випадку, який побіч. Высокоповажаний Родины дїткнув неспавано болочо нашу бчину, приймїть Высокодостойний Отче Докторе и мовнею найширшїмї слова संबчуту и горячого жалю... Тяжка наша доля, що смерть выдирє намь все, що маємо найкрасшого мїсь собою, на вїху наших численних ворогів...

Володимирь Лукач Левіцкій. — Станіславсь 21 н. ст. лютого 1891.

Зь Будавнова (адресовано до проф. д-ра Омел. Огоновського):

Высокоповажаний Отче Професоре Дობродїю!

Приймїть горячі слези сердечного жалю нашого по утраті найліпшого сына Руса, невіджадуваного просвітителя и найдорожшого товариша бл. п. Олександра!

Зь Глукокамь поважнемь — товариш и почитател Покойного

Титъ Заячківскій, ч. к. судья, — Апеліарій Череминьскій, парох, — Іосифъ Кулячківскій, адїюктъ судовий, в Будавнові, — Николай Галуценскій, парох в Звянчї.

Зь Золочева (на руки проф. д-ра Ом. Огоновського):

Высокодостойный Отче Докторе!

Прошу зь ласки Своєї прийняти бдє мене листовою condolenцію, бо ж и я пролив слезы на вїсть, що мій добрий професор в такь сильномь ще вїці упокоює ся. О, неумолима судьба забирає намь що-найліпших людей.

Несторъ Яворовскій, драматичний артист руско-народного театру.

Зь Градца (на руки проф. Іларія Огоновського):

Высокоповажаний Друзє!

Зь далеком чужині приймїть ласкаво ширь выразы сочувства и жалю зь нагоди передчасной смерти проф. д-ра Олександра. Тажко складати вь холоду могоду того, що стояв на чолі нашого убогого народу, що цілє життя був єдиним зь перших труженників для его добра, що имя Русина зробивь голосным вь науковій свїті и котримь земляи величали ся, бо бдє був их славою, ба имя его знали и поважали и чужї люди, — тожь втрата для нас велика и невіджадувана. Лишаєсь одна адалча пам'ять для него за всь его труды в праці для нас, котра бдє рода вь роді тревати буде!

Юліанъ Стефановичъ.

Зь Москви (на руки редактора „Дїла“):

Пізно пишу я се писмо, бо аж тепер довідав ся про ту невимовну втрату, яка всією ваготою звалила ся на нашу „запалаку Матір“. Гибуче вражіння зробила на нас гїрка звістка про смерть незабутнього Олександра Огоновського. Плаче вся Русь Галичка.

має що вь чорній годїні сподівати ся підмоги та помочи бдє обидженого дука. Щобити ся вь поодиноких селах, се не раз зустрінути можна вь цілїмь повіті, — обеща жати та екзистенцій зєла вертє не раз вь борбі над найвишніми порывами чоловічого духа.

Одна старенька баба оповїдала мені в куку, що молодий згодоуєній христїанин, зрадивши множество людей христїань бдїдав Татарамь за кусинь хлїба. Вь нашій національній борбі дїєсь майже то саме, а чимь чоловік мєнче інтелектуально розвинений, чимь менше просвічений та чимь слабшї его характерь індивідуальний, — тямь скорше позавля надь собою зашанувати квестіи своєї екзистенції и повести собою туди, куди схоже его противник. Ми-жь особливо вь нашій боротьбі маємо під тямь взглядомь великій и майже непоборимй противник

До одного села нашого краю зайшов колись козарь. Такь називали нашї люди підпанка високого росту, плечистого, з довгообразимь лємем, з великим носом, з чорними троха скєса позирокотими світлячними малани очима з чорними вусями та чорнимь якь гєбань волосємь. Онъ був опалений, смуглавий, наче цїгань, тримав велике стадо кобз та цаць и в пристрастно любивь всякого рода козину, торгував свинями, скуповував их по доокрестных селах и з своїми вбївниками гонивь величезними чередми до Перемшля до стації зєзїнцї, бдє тогдї вь тїй сторони щє велїзної дороги не було. Ся торговали такь добре дописала нашому козареві, що бдє невадного купив чотирі села зь просторами лїсами; земля тогдї у нас не стояла ще вь цїні, а наші пані, щоби тільки на гулятику за границю роздобути якийсь способомь гроша, продавали батьківщину за що бдє вь тому, хто шершїмь визнаув ся. При тїм шляхта нашого краю, маючи вь своїй душі ніколи и нічимь незатертий образь рїччиполити польскої зєзїнцї, бдє широкую волю шляхеткою, збїхала безупинно до того святого свого идеалу и хотїла за велику цїну добити ся зновь того блаженства. Хто лише мавь горячішу душу, — пів сяво

ція. Бєли ми борємось за нашї права, за нашу волю и свободу, то не хочемо бдє них бдїхати другїмь народомь. „Не чини другому, що тобї не мєло“, а кільки немилых дїймаючих хлїл, кільки горя пережили ми, кільки кровавых слїзь вылила ми, — о тїмь може всьмь розповісти наша кровію писана вєсторї, зачавши бдє нападу Половцїв та Печенїгів на нашу аземлю, а संबчавши на найвишнїмь нашомь суєспільномь положеню. Однак ся робота, яку ведуть жиды вь економічнїмь и національнїмь житю нашого краю, наповняє душу кожного здоровомысличого чоловіка жахомь.

Родній батько и матір не знає такь добре пороков и добрых прикметь своєї дитини, котру они выхвали та выдїляли підь своїмь доглядомь, якь жиды знає душу нашого народу. Несчисленій бдїстун, обманства, лїзнуєство не разь такь затуманять нашого невооротного хлєба, що бдє бдїдав вь жидови не тільки свою кашени, бо и свою душу, — для того передь жидомь вь коршмь зрадити наш сєляншї тайну, на котру и приєтав, зрадити батька, родину на кої громаду та народ... Ся бдїстунна жидівска тактика вь борбї щоденного життя єсть такь страшна, що єи навіть найбільше обережний та просвічений чоловік устояти ся не може. Чи-жь властитель наших больших посблостей та шляхта нашого краю силы та ваги той тактики не побачили на собі? чи-жь не выперла она их зь батьківскої прекрасной аземлі? Тожь нехай кожній здоровомысличїй чоловік, чи Полєк чи Русин, скаже: чи годило ся вь нашішу пору уживати сего чорного елементу до агітації виборчї? чи годило ся ахати ему шляхетскї грошї (зь котрих больша половина збєтала вь его кишє), зь тямь наказомь, щоби вели дальше свою деморалізуючу роботу? Święta katechizm и сїхь виборів бдїграла вложєну на ню одь давна розю. Оден старенький наш чоловік, коли я ему признав ся по скбичєных виборках, що мене якь збирає другий разь брати участь вь другїх подобных виборках, и що я хотїв бы, щоби выборы ажє больше за мого життя не відбували ся, такь

Наука штука и література.

— Завість 5-го числа часописи „Дзвінок“ є складуючі: На першій сторінці Шевченків за-
звисть: Учіть-ся брати мої! з „Послання“ і ко-
лики інших дуже добрих мотивів і мислей
із його поезій, а по середині портрет нашого
Кобзаря-Тараса із мережаних обводках; далі
ше біографія Шевченка із дуже теплими поемо-
нами і записами до нашої молодіжні; Похорон
Шевченка, отих Максимовича; Шевченкова мо-
гила, описи М. Коцюбинського, із двома обра-
зами, представленими могилою і внутрі сьвіт-
ці для турботи на Шевченківій могилі; Ду-
ка, поезія Т. Шевченка; Вибір гетьмана, по-
сія Т. Шевченка; Делік описи про Т. Гр.
Шевченка, Наталки Полтавки; Задачі до премі-
вані, за котрі редакція призначила два образи:
Шевченко із доживань, другий его могилою; із
„Додатку“ до сего числа мбється: За шедро-
ку поезія, Дядусь Кеніра; Пригоди Донь Ки-
хота, переробка Марона; Бумеранг. Записки
школяра, за Амичісом переказує Шумило; роз-
в'язки задачі. Ціле число, присвячене переважно,
як бачимо, пам'яті ХХХ. роковини смерті ве-
ликого нашого генія народного Тараса, предста-
влені є дуже гарно добрим зм'єстом і бди-
в'ядними моважливими хвилями ялястраціями, за що
належить ся редакції повне признання. Такими
чинимь однією у нас писемо для молодіжні оспі-
ня акт набагатошійше своєю благородною цілю.

Іменованя, перенесеня, конкурсы и пр.

— Іменованя. Старшим управителем мытовым
въ Краковѣ іменованъ Анг. Попель із Бродів.
— Одзначеня. Кондукторъ поштовый із Львова,
Францъ Смішный, одержавъ срібний хрестъ за-
слуги із короною.

Телеграмы „Дѣла“.

Берлинъ 13 марта. Напа приславъ Вѣд-
горстони телеграфічно благословеніє. Ген. Валь-
дерсе бувъ вчера із гостинь у ки. Бісмарка.
Монахіюмъ 13 марта. Торжество із
честь сѣмдесятихъ уродинъ князя-регента ба-
варского Лютипольда вышло величаво. Въ тор-
жествѣ взяло участь около 15.000 людей.
Князь із писемъ до міністра Крельсгайна за-
явивъ, що готовъ, доки живе, працювати для
добра Баваріи.

Вѣднѣ 15 марта. Намецкій мужъ довѣ-
рія дораджують Ізвизимъ въ Чехахъ, чтобы не
брали участі въ тѣснѣйшихъ выборахъ.

Берлинъ 14 марта. Станъ здоровья Вѣд-
горста погоршивъ ся такъ, що нема майже
надѣи на его подужанье. Въ отендорфскѣмъ
окружѣ, де поставлено кандидатуру ки. Біс-
марка, старають ся соціалісты конечно о то,
чтобы межи нимъ а ихъ кандидатомъ прийшло
до тѣснѣйшого выбора.

Римъ 14 марта. Палата постановила
213 голосами противъ 26 продолжить речі-
нець выповѣдениа угоды торговельной із Ав-
стрією. Кр. Бронимъ высновѣдавъ ся п ка-
жутъ, перепроситъ ся съ сенатомъ.

Берлинъ 14 марта. Вѣдгорстъ померъ
нимъ рано въ 80 роцѣ жита.

Надобслане.

Д-ръ Д. ЕРЛІХЪ

лѣкарь недугъ внутрішнихъ, спеціалістъ въ не-
дугахъ сердца и легкихъ. Ординує при ул. Скарб-
ковскій ч. 3, бѣхъ 3—5 по полудни.

Найдешнее жерело предметѣхъ оп-
тичныхъ у Львовѣ
подо „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (павъ св. Духа)
напротивъ головного одваку.
Окуляры, мікроскопы, барометры, термоме-
тры, мікроскопы, машины електричній,
райсайты, и т. п. по дѣлахъ найдешнейшихъ. Распра-
дѣи найдешнее и найкрасивѣе.

Замовленіє із провинціи адресувати: „Новый оптикъ“
подо „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

АЛЬФРЕДЪ РАССЛЬ

ОНАВА австр. Шлескѣ

торговля настьня для рѣльництва и лѣсовъ

поручає настьню, о великой силѣ прозябаніи подо гарантією,
кождого рода єи gros и єи detail.

Великій складъ штучныхъ наловѣи по найдешнейшихъ
цѣнахъ. Вѣднѣи и цѣниши даромъ и оплатно.

Вже вийшла зъ друку перша повна популярна

ИСТОРИЯ РУСИ

уложена після найновѣйшихъ жерелъ проє. Олександромъ
Барильнскимъ із 40 иллюстраціями и 2-ма записами истори-
ческими із 18 аркушнихъ друку. Цѣна лѣше 50 кр.; із кре-
сивъ оправъ 72 кр.

Достати можна із тов. „Проксима“ ул. Орменська
ч. 27 и по всѣхъ книгарняхъ Галицкимъ и Буковинимъ.

Генрикъ Штерншусъ

выслуженный секундаръ шпиталю загального по
15-лѣтній практикѣ шпиталій и по спеціаль-
ныхъ студіяхъ у Вѣднѣи и Парижѣ одбутыхъ, та
по узмисланю диплому із университетѣ відень-
скѣмъ поселивъ ся із Станіславовѣ яко дѣнтистъ
и спеціалістъ до недугъ ушнихъ ул. Сапѣги въ
домѣ Гальперна і поверхѣ.

Выготавляє великі операціи за помощю ко-
ровымъ або газомъ розвеселюющимъ (Lustgas) а тѣмъ
какимъ безъ болю.

Плѣмбуетъ кавучомъ, эмалією, срібломъ и зо-
лотомъ. Выготавляє штучный зуби и цѣлы шокіи
подо найновѣйшюу системою американской, опер-
та на тисненіи воздуха (Luftdruck Gebisse).

Лѣчить и оперує великі недуги ушей.

До выграна зр. 300.000

Тягненіє вже із цѣтнѣи 1891 р.

Промесы на льосы мѣста Вѣднѣи

головна выграна зр. 200.000 — по зр. 3-75

Промесы на льосы Тисаньскій

(Theisslose)

головна выграна зр. 100.000 — по зр. 2-50

поручає

АВГУСТЪ ШЕЛЕНБЕРГЪ

домѣ банкый и контора пытѣи у Львовѣ.

Выдаваніє газеты льосованъ „НАДВЯ“

рекумерата цѣлорѣчна на провинціи зр. 1-20.

Зазывъ!

За 24 години

всякій родъ щурѣтъ,
мышей обличныхъ и до-
мовыхъ, кертѣи, ша-
бѣвъ, тарганѣвъ, ба-
щѣи, и т. п. а такожъ
неского рода плѣска-
стѣи домовѣ и плѣсьи
выгубитъ ся цѣломъ
до таа подо гарантією
найновѣйшими а и прѣм. препаратами. Розсылаєть
за посоланіємъ або готваніємъ. Платно у Вѣднѣи. Пра-
вдѣи препараты вымислено лѣше въ
Chem. Laboratorium
Wien III Boerhavegasse Nr. 7,
де выготавляють ся хѣмікаліи всякого рода и пре-
ладжують ся великій рецепты. 3512

Д-РА РОЗЫ
БАЛЬСАМЪ ЖИТЯ

єсть вже больше якъ бѣхъ 30 лѣтъ знанье,
гравленіє, апетитъ выликующе, бѣднѣиши
уоувающе и лѣгко розвѣдѣиюще

средство домовѣ

Важна флампка 1 зр., ма-
ла 50 кр., почтою о 20 кр.
бѣльше.

Вся части озакованіи мають
сѣи павѣдѣну марку охороняю
законно депоновану.

Склады по всѣхъ анти-
кахъ Австро-Угорщины.

Таковыи можна купити:
Прагскѣ универсалъну масть домовѣ

Она побѣла многыхъ досѣдѣвъ знаменито полаго-
дѣуе чиненіє, трануліцію и загонѣе пораненыхъ
мѣсъ а вѣднѣи того дѣлає умиральною и розвѣдѣи-
ющею. 37.00 11—50

Въ довахъ по 35 кр. и 25 кр. почтою 6 кр.
бѣльше.

Вся части озакованіи мають
сѣи павѣдѣну марку охороняю, законно
депоновану.

Главный складъ

B. Fragner, Prag,

Nr. 203-204, Kleinseite, Apoth. zum schw. Adler.

Розсылаєть почтою по дѣи.

Швецъ церковный

добре наученный свѣцу, а именнѣи
въ уставѣ церковномъ, — тѣе-
рый — въ голосѣхъ чистымъ и
способный учить хоральнаго свѣ-
цу, — гадѣєтъ швецъ. — Хто бы
потребувалъ свѣцу або хотѣвъ о-
сновати хоральный свѣцъ зволѣтъ
зголоситъ ся до О. Дутчана въ
Чагровѣ почта Букачѣвъ.

ОКУЛИСТЪ

D. GESANG

бувъ слѣзъ-асистентъ и опе-
раторъ на клинѣи окуліс-
тѣишій проє. Фухеа у Вѣднѣи
Львовѣ,
ул. Ягальоньска ч. 2,
напротивъ нового будинку
касы цѣлѣишій.

ПАРОХІЯ Городенка

потребує „швецъ церковный“ пош-
тѣишій, въ добрымъ чистымъ и
звучнымъ голосомъ, котрый бы
мѣлъ на дѣлѣи управлѣи хоромъ
и учить дѣти въ двухъ школахъ
пѣти свѣцу. Платни рѣчна евен-
туально до 500 зр. Промесы на-
лежито заосмотрѣи свѣдѣишійми тре-
ба прислѣи найдалѣше до 12 и. ст.
цѣтнѣи до гр. кат. ураду парохіаль-
наго въ Городенѣи а 19 и. ст. цѣ-
тнѣи лѣишѣи лично.

ЛЕВЪ ЯНИКОВСКІЙ

годинникаръ

у Львовѣ ул. Театральна ч. 16

поручає

своѣи обличный складъ годин-
никѣишій золотыхъ, срібныхъ,
въ першорядныхъ фабрикѣхъ же-
менскихъ и французскихъ, та-
кожъ лѣишѣишій золотѣи и
срібнѣи, удержує на складѣ
великій выборъ годинникѣишій
стѣишій, столовыхъ и ман-
никѣишій, будильникѣишій рѣ-
ного рода по найдешнейшихъ
цѣнахъ.

Направы всякого рода го-
динникѣишій, гравирує годин-
никѣишій, та великія репараци
годинникѣишій старинныхъ и
ихъ бдиона 3796 3—4
(Hauptstadt, Austria).

І. Н. ЧАЧКЕСЪ

ТОРГОВЛЯ ГЕРБАТЫ

основана 1834

въ БРОДАХЪ

поручає сѣи найдалѣше жерело

3692 закупка 10—24

ГЕРБАТЫ

Цѣниши розсылають ся на же-
лѣишѣи даромъ и оплатно.

Нема вже кашлю!

Оскара Тица

БОНБОНЫ ЦИБУЛЕВІЙ

Сє данѣишѣишій средство
лѣишѣишій для подавленіи скоро
противъ кашлю, хрипки, замуле-
ниа. Очермѣишій складъ тѣхъ бѣи-
шійхъ заповненъ лѣишѣишійми, тоу
треба докладно уважати на ки. О-
скар Тѣица и на марку у видѣи ци-
буль, бо лѣишѣишій сѣи безъ вѣр-
сти а вѣишѣишій шибѣишій одробленіи.

Въ мѣишѣишійхъ по 20 и 40 кр.
Главный складъ: аптекаря Р.
Кризанъ Кременеръ. Можна купити въ
аптекахъ аптекарѣишійхъ и т. п.

МАРІЯЦЕЛЬСКИЙ

канцъ жолудковъ

робаєишѣишій підъ ангелѣишійхъ хрилатѣишійхъ.
К. БРАДОГО въ Бромѣишійхъ (Моравѣ),
дѣишѣишійхъ выпробованѣишійхъ и дѣишѣишійхъ средство домовѣ, дѣишѣишійхъ шибѣишійхъ
пѣишѣишійхъ на жолудковѣишійхъ при зѣишѣишійхъ травленіи,
Правдѣишѣишійхъ дѣишѣишійхъ побѣишѣишійхъ видѣишійхъ маркою охороняю и по-
дѣишѣишійхъ. Цѣна за флампку 40 кр., подробнѣишійхъ флампка 70 кр.
Части складѣишійхъ сѣишійхъ поданѣишійхъ. 16—30
Купує ся по всѣхъ антикахъ.

Для церквей

КАДИЛО

ЦЕРКОВНЕ

благовоніє

поручає

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

пачка 1/4 фунта 50 кр.

Для церквей

П. Т.

Сѣишѣишій маю честь повѣдѣишійхъ, що до моего бѣхъ
30 лѣтъ зѣишѣишійхъ магазину новостей набѣишѣишійхъ
аже наймѣишѣишійхъ товары веснянѣишійхъ и лѣтнѣишійхъ
а именнѣишійхъ:

Матеріи вовнянѣишійхъ, шовковѣишійхъ, французскѣишійхъ са-
тины, батисты, кретоны, левантинѣишійхъ, и полоте-
ця у всѣхъ краскахъ и вѣзѣишѣишійхъ, а такожъ пер-
сий килимы, столове бѣлье и всякій вырѣишѣишійхъ
полотнянѣишійхъ въ першорядныхъ фабрикѣхъ и продаю тѣи
по найдешнейшихъ цѣнахъ.

Торговля моя мѣишѣишійхъ ся
подо числомъ 13 уліца Жовнѣишійхъ
(напротивъ іменѣишійхъ синагоги.)

Зѣишѣишійхъ пораженієишійхъ

МАЕРЪ ВІДРІХЪ.

ЗОРЯ

Літературно-науковѣишійхъ писмо для родинѣишійхъ
выходить въ роцѣишійхъ 1891-бѣишійхъ иллюстрировано кожного
1-го и 15-го и контує на роцѣишійхъ 6 зр., на 1/2 роцѣишійхъ 3 зр.,
на 1/4, р. 1-50 кр. Редакція и Адмѣишѣишійхъ: ул. Академічна 8.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

и к управ. газ. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купує и продѣи

всѣ эффекты и монеты

по курсѣишійхъ денѣишійхъ найточнѣишійхъ не вчислѣишійхъ
пѣишѣишійхъ провинціи.

Яко добру и певну льѣишѣишійхъ поручає

4 1/2% листы ипотечный
5% листы ипотечный преміованѣишійхъ
безъ премій
4 1/2% листы товариства кредитового земского
Банку красового
4 1/2% позичку красну галицкую 3483 90—7
4% позичку пропѣишѣишійхъ галицкую
5% позичку угорскихъ сѣлѣишѣишійхъ державныхъ
пропѣишѣишійхъ угорскую
4% угорскѣишійхъ облигаціи ипдемізаціишійхъ

а всѣ тѣ панеры Контора вымѣишійхъ Банку ипотечного все
купує и продѣи

по найнѣишѣишійхъхъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣишійхъ Банку ипотечного приймає бѣхъ
П. Т. купуєишѣишійхъ великій мѣишѣишійхъ озакованѣишійхъ аже панеры мѣишѣишійхъ
панеры цѣишійхъ, такожъ записанѣишійхъ купоны за гѣишѣишійхъ
бѣишѣишійхъ вѣишѣишійхъ, а замѣишѣишійхъ лѣишѣишійхъ за бѣишѣишійхъ
справдѣишѣишійхъхъ коштѣишійхъ.

До эффектѣишійхъ у котрыхъ вѣишѣишійхъ купоны, доставляєишійхъ новѣишійхъ
аркушѣишійхъ купоновъ, за зѣишѣишійхъ коштѣишійхъ, котріи самѣишійхъ поносятъ.

Тѣишѣишійхъ лѣишѣишійхъ аркушѣишійхъ купоновъ до

При закупнѣишійхъ товаровъ просимо покликуватѣишійхъ на нашу часописъ.

Выдаєишійхъ и одѣишѣишійхъ редакторъ Иванъ Бѣишійхъ.

Цѣишійхъ ізъ забр. Черкашѣишійхъ.

Зѣишѣишійхъ друкарѣишійхъ тов. им. Шевченка, подо зар. К. Вѣишѣишійхъ.

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ еще два (проба) раздѣла и рукописи (свѣтъ) о 5-й годикъ по полугодію. Литературный до-
дѣлокъ „Вибіотека найважнѣйшихъ повѣстей“
выходить въ четвертокъ, и въ четвертокъ и пятницу на
переплету раздѣла въ Дѣло.

Преддѣлу и нисератъ приналежитъ: У Львовъ Адми-
нистрація „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оспо-
шенія, ул. Коверкина ч. II, и Евро таверъ ул. Карола Лю-
довика 9. У Відня M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Moser; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Sehnalek, I. Wolf-
zeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В. Франкфуртъ и Гам-
бургъ M. Haasenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Преддѣла на „Дѣло“ и нисератъ за нисератъ платятъ
у Львовъ.

Преддѣла на „Дѣло“ въ литер. додѣлокъ
въ Австріи: на границѣ:
на цѣлый рокъ . . . 18 пр. на цѣлый рокъ . . . 34 пр.
на полъ року . . . 9 пр. на полъ року . . . 12 пр.
на четверть року . . . 4 пр. 50 пр. на четверть року . . . 6 пр.
на цѣлый рокъ . . . 1 пр. 50 пр.
у Львовъ:
на цѣлый рокъ . . . 18 пр. на полъ року . . . 8 пр.
на четверть року . . . 4 пр. на цѣлый рокъ . . . 1 пр. 35 пр.
Редакция, Администратія и Экспедиція въ ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи нисератъ съ личн. на попереди
востереженіе. — Редакция нисератъ въ ч. 24 ул. Баторія.
Подписное число конитутъ 8 пр. в. в.
Оголошенія приналежитъ съ по цѣль 6 пр. бѣт. однов.
стрѣчка нисератъ въ рубр. „Надобное“ по 20 пр. в. в.
Подписки члѣствъ на по 10 пр. бѣт. однов.

По выборахъ.

II.

Тепершній выборы до рады державной
були четверті одъ заведена выборовъ безпо-
серельныхъ. О тыхъ попереднихъ выборахъ
и о поступованіи дотепершнихъ русскихъ по-
слѣвъ въ радѣ державной мусимо бодий ко-
ротко згадати.

Перші выборы въ роцѣ 1873 переводила
„Русская Рада“, котра, якъ звѣстно, зъ горы
выключила зъ помощи себе народовцѣвъ. Такъ
и кандидатами на послѣвъ не поставила она
анъ одного народовца, хотѣбы такого Стефана
Качала. За те звязала са она не только зъ
тогдашніми центральными правительствомъ,
въ котромъ яко міністеръ для Галичини засѣ-
давъ дуже неприязно тогда противъ Русинѣвъ
выступающій Земляковский, але и заключила
формальный альянсъ зъ жидами, заступленными
товариствомъ Шомеръ-Израель, зъобовязавши
ся ясюды въ мѣстахъ поддирати кандидата жи-
да. Поляки, вывѣсивши прапоръ славянско-
федералистичный, приймали и колька русскихъ
кандидатуръ, якъ о. Бѣлянского въ Тернополі,
и о. Харкевича въ Станиславові и н.; больш-
е звѣстия и заголови Русинѣвъ симпатич-
ный бувъ лише о. Качала, кандидуючій въ
Тернополь. Кандидата Русской Рады, поддвергъ
правительствомъ и жидами, перемогли и вый-
шли въ 15 округѣхъ сельскихъ, въ которыхъ
ажъ при тѣснѣйшій выборѣ. Въ Тернополі
перепаявъ о. Качала противъ о. Наумовича,
доставили лише 150 голосѣвъ противъ 220,
хотѣ въ Збаражѣ навѣть большѣсть. (Потѣмъ
выбрали его Поляки въ заходній Галичинѣ и
зъобовязали ити зъ польскими коломъ.) Въ
мѣстахъ переперли жиды, за которыхъ канди-
датами рускій крылошине оо. Шведицкій и Па-
влюковъ вѣдали навѣть особисто агитувати, чо-
тырохъ своихъ людей. Отже выйшли заголоми
43 Поляковъ, 16 Русинѣвъ и 4 жидѣвъ.

Але таа найчисленнѣйша руска репре-
зентація, яка коли-небудь була въ радѣ
державной, принесла наименше збъ всѣхъ не то
пожитку але и чести Руси. Русскій послѣвъ
безусловно, все и во всѣхъ за волю прави-
тельства, навѣть въ такихъ справахъ, котрі
прямо шкодливѣ були интересамъ руского ду-
ховенства, якъ законы конвекцій (населѣ),
але интересамъ руского селѣнства, якъ по-
датокъ домовый. Тогдашній органъ Русской
Рады „Слово“ писавъ выразно, що Русины
повинні „правительственнымъ мужамъ дѣлами

и цѣлымъ поведеніемъ доказати, что они на
русскихъ депутатовъ совѣсти и всегда
росчитывати могутъ“, тымъ бо способомъ „по-
кажутъ свою дѣлѣсть въ политикѣ“. Свою
политичну дѣлѣсть зачали русскій послѣвъ бе-
сѣдою п. Ковальского при дебатахъ адресо-
выхъ, котра була изагавъ не що инше якъ
парафраза давнихъ аристократичныхъ адресъ
Русинѣвъ, голосованіемъ за 80-миліонною
помощью на ратование поддирати одъ не-
платного краху биржі и за уваженіемъ ма-
ндрѣвъ чехскихъ послѣвъ. Позитивный замѣтня
була бѣда о. Павликова, а особливо о. На-
умовича противъ народного (мало) руского
языка. Зрештою солідарности межъ 15 посла-
ми руского клубу не було иъ нинѣшномъ. О.
Юзичинскій, п. Крыницкій, о. Заклинскій
проводили кождый иншу политичну на власну
руку. А користи прибрала хитрѣсть, що о.
Наумовичъ побиравъ запомогу одъ правитель-
ства на выдаваніе „Науки“, послѣ референту
консисторскій, котрымъ интронизованъ Іосифъ
Сембратовичъ по ихъ голосованію за законами
маевыми одобравъ рефераты, достали одшкодо-
ваніе по 400 зр. рочно, а д-ръ Яновскій до-
ставивъ шихоцтво. Яку опінію лишили по собі
тогдашній русскій послѣвъ, видно зъ кандидатской
бѣды д-ра Кронаветтера въ 1879 р., котрымъ
сказавъ: Bis in die Bänke der Ruthenen
ging man (т. е. спекулянтъ-поддирати зель-
ничий), um Stimmen zu werben...

При другихъ выборахъ въ р. 1879 вый-
шли же лише 4 русскій послѣвъ, зъ которыхъ
одинъ (п. Федоровичъ) зложивъ позитивные ма-
ндрѣвъ. И при сихъ выборахъ, якъ и въ р. 1873,
выступали Русины противъ Русинѣвъ: п. Фе-
доровичъ выйшовъ побѣдоносно противъ кан-
дидата Русской Рады (котра зновъ сама одна
переводила выборы), д-ра Яновского, другій
контракандидатъ Русинѣвъ въ нинѣшній округъ
перепаявъ Русинѣвъ въ нинѣшній округъ
перепаявъ. О сихъ трехъ послѣвахъ можна
сказати, що они члѣсами выступили зъ болѣе-
достоинствомъ, якъ попередній 15. Именно
выступили въ р. 1880 рѣшучо противъ дис-
позиційного фонду для министерства и своими
голосами обидили ту позицію бюджету. Але
зрештою и теперь не було солідарности, и
перезъ трагично ся, що всѣ три послѣвы высту-
пали кождый иншимъ: п. Ковальскій голосо-
валъ зъ нѣмецкою лѣвцею, о. Озаркевичъ зъ
славянскою правцею, а п. Куличковскій ус-
сунувъ са одъ голосованія. Отсе та славна
дѣла солідарности русскихъ послѣвъ (а по-
добна солідарность була рѣвночасно и у то-
гдашнихъ соймовыхъ послѣвахъ), за котрою те-

перь такъ плачуть декотрі фарисейскій або
несвѣдущій люди!

Третій выборы въ р. 1885 переводила
уже не сама Русская Рада, але спѣльный ко-
митетъ, въ котромъ заступленіи були Русины
разныхъ направлений, позаякъ, задѣлаи намага-
ннѣвъ Русинѣвъ-народовцѣвъ, помимо против-
ныхъ змаганъ проводирѣвъ Русской Рады и
си журналистики, настало було одъ 1880 р.
пленне зближеніе межъ спорящими сторонни-
цами Русинѣвъ. Правительство спонукано бу-
ло змѣненою по-части тактикою новыхъ по-
слѣвъ народовцѣвъ въ соймѣ, одступити Ру-
синамъ колька мандатѣвъ. Але тогдашня ру-
ска декотрыхъ членѣвъ комитету на кирило-
методіевскѣ торжествѣ въ Петербургѣ, котре
прибрало въ части характеръ демонстраційный
противъ Австріи, побудила правительство до
выступленія противъ тогожъ комитету и его
кандидатѣвъ. Правительство порозумѣло са зъ
интронизованіемъ и поставило 5 кандидатѣвъ,
котрі, поставленіи и польскими комитетомъ
центральныхъ, перейшли, окромъ одного Де-
цисевича, котрый перепаявъ противъ Коваль-
ского. Та се була одна повна побѣда руско-
го комитету, придбана солідарнымъ поступова-
ніемъ всѣхъ Русинѣвъ въ дотычнѣйшій округъ.
Вирочѣмъ же не було повной згоды ані въ
Головномъ комитетѣ рускомъ ані въ краю, а
роздоръ роздѣвала особливо объединительна
праса. Неразъ приходило вже до того, що ко-
митетъ розбѣсе са, а въ калуко-долинско-бо-
брецкомъ округѣхъ впливовій членъ Русской Ра-
ды або усунули са одъ голосованія або голо-
сували противъ кандидата народовца, поста-
вленного Головнымъ комитетомъ. Отсе та мітич-
на солідарность Русинѣвъ при сихъ и попе-
реднихъ выборахъ, за котрою теперь такъ
зауважили комитетъ Русской Рады, а котрої
цѣль мнущность той Рады не то суперечить,
але просто въ лице бѣе!

Вирочѣмъ Русины приступали до тыхъ
выборѣвъ зъ певнымъ одушевленіемъ и зъ до-
брыми надѣями. Коли-жъ зъ нихъ выйшли пе-
реможенъ, то причина сего лежить въ тѣмъ,
что за той часъ перевага Поляковъ на Руси
скрѣпилася са, а именно, що Поляки и прави-
тельственный органы набрали таковъ рутину въ
перездоржени выборовъ, яко передъ тымъ
не мали. Упадокъ Ковальского въ Стрию, ко-
трый округъ уважавъ са за найсилнѣйшій и
наипевнѣйшій, упадокъ русскихъ кандида-
тѣвъ въ Бережанахъ и Золочевѣ, въ су-
поставленіи зъ результатами давнѣйшихъ вы-
борѣвъ, показавъ вже тогда, що выборами въ

Галичинѣ розпоряджае правительство, а имен-
но тѣмъ, де правительство въ союзѣ зъ Поляками
выступитъ зъ цѣлымъ напоромъ, не выжучи са
конституційными скрупулами, его побѣда есть
майже завсѣгда певна.

Яка була акція парламентарна 5 послѣвъ
Русинѣвъ за остальныхъ шѣсть лѣтъ, о тѣмъ
не будемо розводити са: она ажъ надто звѣст-
на всему заголови Русинѣвъ. Замѣтимо лише
коротко, що, помимо бодий позорной солі-
дарности Русинѣвъ въ краю, русскій послѣвъ
въ радѣ державной поддирали са одъ разу на двѣ
фракційки, а въ остальныхъ роцѣхъ, коли о. Озар-
кевичъ занявъ инше становище якъ прочі члѣ-
ны „русского клубу“, на три фракційки, если
фракційками можна назвати и поддирати лю-
дей. Лише тѣ остатній выступленія о. Озарке-
вича и декотрі выступленія п. Ковальского
були живѣйшіи, але вирочѣмъ навѣть высту-
пованіе п. Ковальского, на котромъ вже мо-
же и вѣтъ ставъ оказувати свою силу, бувъ
малый, — о нинѣшнѣхъ послѣвахъ и не зга-
дувати. Нѣака инша репрезентація въ радѣ
державной не мала такъ мало впливу и пова-
ги, якъ репрезентація руска. Всій нахлыну-
ванія зъ краю, именно Народной Рады, и на-
пухъ солідарной и остро оппозиційной акції
нового руского клубу соймового, бувъ зо-
вѣсть даремный.

Такъ буви попередній выборы до рады
державной и така парламентарна дѣлѣность
попереднихъ русскихъ послѣвъ. Они муситъ у
каждого Русина будити лише невѣдраній спо-
минки.

Голосы прасы о русской справѣ

„Буковина“ нинѣ такъ про выборы по-
слѣвъ до рады державной въ Буковинѣ:

Дотепершній складъ буковинскихъ по-
слѣвъ до рады державной вмѣнятъ са о сѣбѣ
ко, що Волоха стратили три мѣнца, а Русины,
Нѣмцы и Ормены адобули по одному ма-
ндрѣвъ.

Ново выбранный русскій посолъ д-ръ Ва-
силь Волхъ выйшовъ яко кандидатъ нашего
политичного товариства „Руска Рада“ зъ сѣль-
скихъ громадъ округа выборного: Кбцманъ-
Заставна-Станиславъ-Вижниця-Путиловъ одно-
голосно, помимо завзятон агитаций абъ стороны
противника, дотепершнього посла-Волоха, д-ра
Янка Зоты и забивѣвъ знаменомъ самозванца
Григорія Куцанка, редактора славяно-мо-
сковской газеты „Русская Правда“.

Хотѣвъ буковинскій Русинъ, що стано-
влять рѣшительну большѣсть всѣхъ мешканцѣвъ
сего краю, при новыхъ выборахъ адобули ли-
ше одно посольское мѣнце, то все-жъ таки

Образки зъ нашої самоуправи.

Повыборча студія Савы Славича

(Конецъ.)

VI.

„Гей-гей! нема то якъ попова! — каже
нашъ хлопъ, каже агитаторъ-жидъ та якийсь
замазаний сурдуповець, каже урядникъ и ве-
село рода панъ, — побѣтъ мавъ зъ живого и у-
мерлого!“ — навѣтъ въ одинокѣхъ нашімъ мѣ-
стѣхъ розгавдну księżanie послужили са ось якимъ
нагляднымъ аргументомъ: „Правда, вы знаете,
якъ и насъ дру? Не выбирайте-жъ пона на
посла, бо тогда ще горше будуть васъ дерти!“
Чи справдѣ доля нашего священника така
гбдѣна заидуванія, — о тѣмъ нехай буде во-
лю сумавати са. Хитра той, хто не мавъ най-
меншого чувства, хто не чуе чужихъ слѣвъ,
кого не пече горе ближняго, хто потраваивъ
тиснути другого та выдушувати зъ него по-
сѣдній грошъ, — а не нашъ священникъ, що
одъ вѣковъ арѣвъ са зъ своимъ народомъ, зъ
его бѣдою, зъ его долею и нездолю. Я бувъ
на Мазурахъ, бачивъ житие-бутіе латинскихъ
священникѣвъ, приглянувъ са ихному мате-
ріальному положенію, и можу кождому се въ
очи смѣло сказати, що нашъ парохъ въ порѣв-
нанію до кождого латинского парохѣ — справ-
дѣйшій жебракъ. Тамтуды латинскій парохіи
числять декуды до 6000 душъ, мають хоршій
фѣльварки та по 5 або й болѣе тысячъ рѣч-
ной ренты, — ба навѣтъ бачивъ я своимъ
власными очима въ одинокѣхъ маленькомъ ма-
гурѣмъ мѣстечку парохію, де дѣмъ парохі-
альный красній та нипозантнѣйшій, нѣтъ па-
лата нашего митрополита, а сердечный парохъ
щенувавъ менѣ на ухо, що бивъ самыхъ про-
центѣвъ одъ облигацій за розличного рода па-
пичный зобовязанія та за богослужбный дѣлѣ-
ствія мавъ рѣчно 12000 зр., крѣмъ поля на

двохъ фѣльваркахъ та церковныхъ приходѣвъ.
Але на що намъ ажъ такъ далеко глядѣти? —
та-жъ у насъ, на Руси, латинскій священникъ
— панъ, вельможѣ, обертають капиталами, ма-
ють просторій землѣ, прехорошій мурованъ ко-
стелъ, — нашъ-жъ приходъ такъ бѣдй, якъ
бѣдныи нашъ народъ.

Остатне подмысленіе конитутъ трѣшечка
позѣвшило долю бѣднѣйшого нашего священ-
ства, але не змогло заспокоити всѣхъ потребъ
нишнѣйшого часу. Большу часть своего удержа-
нія та удержавъ своемъ перезъ численномъ роди-
ны наказано нашему священству глядѣти въ
роцѣ, котра нинѣ тяжкѣею стогне одъ ро-
зличного рода податками та додѣтками, а свя-
щенство, котре неустрашено чи намови чи
хлопови маѣ голосати слово Христово истинны
та йти дорогою правды, пошло са нинѣ май-
же въ такую залежнѣсть экономичну, що и
хлопы и возмужъ только дуже маленько свя-
щенне господарство, аложене въ 30 моргѣвъ
землѣ, за приближенный примѣръ экономичного
положенія нашего священства и выкажу, якій
приходъ оно приноситъ.

Послѣ катастрофы общесловно доходъ сего
поля на 85 зр. рѣчно.

Податокъ разомъ въ додѣтка-
ми розличного рода выно-
савъ въ роцѣ 1890 . . . 30 зр. 27 пр.

Робѣтники черезъ цѣлый рокъ,
якъ женцѣ, молотѣльники
та зр. . . 79 „ 53 „

Оплата челяди . . . 103 „ 50 „

Разомъ . . . 213 зр. 30 пр.
А всего на всего збъ спроданого збѣжа та при-
росту инвентаря можна було въ минуломъ
роцѣ выскати 210 зр. Де-жъ ще 88 зр. 30 пр.,
котрій майже належала са непобѣднѣйшій киш-
ень? — де процентъ одъ вложеного иъ инвен-
тарѣ и въ поле капиталу? де заплата за до-
глядъ та за веденіе господарства? Справдѣ
сѣмѣшномъ итѣснѣйшинею выдасъ са и говореніе,
что священникъ може пошукати своего дохода

въ кишени своего парохіаннина, бо прецѣвъ де
нѣчого нема, тамъ и цѣсаръ тратитъ свои пра-
ва, — каже прѣпокиѣва, а де бѣда и горе,
тамъ можна вѣзати хлѣба одно або другое... А
вирочѣмъ мы бы смѣтали тыхъ панѣвъ, котрі
подѣлавъ послѣднихъ выборовъ такъ тяжко
горькали на руске священство: колька они въ
остатнѣмъ роцѣ дали своимъ латинскимъ па-
рохамъ? Ценне нѣчого!

Та ще бы тотъ матеріальна бѣда нашего
священства не дуже зупиняла розвой нашої
национальности, въ котромъ наше священство
бере живу участь, кобы не моральна завеси-
мость одъ розличного рода элементѣвъ. До се-
го часу голошено, що загалъ нашего священ-
ства трагично до кнута та бѣлого царя, пропа-
гуе православіа, и длѣтого кождого священни-
ка, що только трѣшечка большѣе рухавъ са,
працюючи надъ обдѣдиненіемъ народу, та
бравъ яку-такую участь въ выборахъ, — пѣтно-
вано тымъ загальнымъ патномъ та бѣдоужу-
вано его до смерти бѣднѣйшомъ парохіи. Ко-
лька тымъ способомъ аломано у насъ найкрас-
шихъ характерѣвъ, — колька зананачено та-
лановитыхъ людей, котрі бы могли стати са
опрасою та подорожою не только своего народу,
але и цѣлого краю, — а колька зновъ вытво-
рено гіпокрізіи, лживѣства, обманъ та цѣло-
витонъ немочи! Наша шляхта скоростію бли-
скавилъ информуваала са при опорожненію ко-
ждою нашою парохію о политичный поведѣно
кождого кандидата, — йи не лежало на сер-
цѣ добро гроздаи, добро церкви, але „народо-
ва“ каридѣтъ. Ба, я знаю одного широго свя-
щенника Гр., пересѣдченъ чисто народныхъ
русско-украинскихъ, котрый чотари разы мавъ
подписану презенту одъ чужинацѣвъ [Нѣмцѣвъ
та Французѣвъ, а vlastнѣльчѣвъ нашихъ сѣлъ],
але вѣтъ чотари разы дотычна власть заке-
стіоновала его институту только длѣтого, що
хтоѣ приставитъ ему за его рухливѣсть при
выборахъ доброго сѣбѣдѣ. Не знаю, чи аніи
дѣло се пѣдае давнѣйшою дорогою, але въ то-

го, що я чувъ при выборахъ, якій листы кан-
дидатѣвъ на послѣвъ зъ противного табору у-
дало са менѣ читати, аздаѣ менѣ, не заво-
ситъ са на нѣщо длишого, — се прецѣвъ же-
жить въ интересѣхъ могущихъ людей, людей, що
самомѣди нахлыдаютъ са на заступаніе въ на-
шому народѣ та хотѣтъ верховодити въ цѣ-
ломъ краю, — на ономъ патронату держати
наше священство.

Феодальный привилѣи поводи-поводи зача-
ли одъ своего несправедливого тягару убѣляти
нашу суспѣльность, але патронатови такъ
добре вѣжъ нами, що хотій кождый здорова-
мыслѣйчій чоловікъ въ нинѣшній часъ нагляд-
но бачитъ его абсурдъ, рѣдко хто двѣжати са
выступити супротивъ него. Во чинъ же есть
иѣснѣйшинею се, если нинѣ образованній чо-
ловікъ мавъ прѣснѣти о подписанѣхъ презентѣхъ и
пр. якого колишнього кельнера, фрієра, кра-
вца або берлинского вѣстельчѣвъ фієтра? Ко-
лись, коли патронъ будувавъ своимъ коштомъ
и заходомъ церкви, вѣнувавъ приходы, уде-
рживавъ священника, дѣлавъ о церковь и си роз-
цѣвѣтъ, мавъ и патронатъ рацію своего вѣстова-
ніи, — але нинѣ, де только сѣль перейшло въ
руки жидѣвъ и въ руки неотесанныхъ майже
анальфабетѣвъ-добробѣнчѣвъ, есть только попи-
женіемъ для священства — у такихъ особѣхъ
старатіею о презенту та бѣдавати изъ пра-
вомъ приписану почесть...

Подѣлавъ послѣднихъ выборовъ, чтобы въ
очѣхъ нашего народу скомпромитувати загалъ
нашого священства, въ колькохъ повѣтахъ зъ
устѣ до устѣ особливо на торгахъ та ярмар-
кахъ кружила вѣсть, що русскій священникъ
разомъ зъ дякомъ забивъ якого-жъ лѣсного
пѣлаи другого верѣи оѣцѣра, чтобы зрабувати
ему грѣшъ. Нарѣдъ нашъ неграмотный ста-
валъ купками, розбравъ онойдѣванѣ, а агита-
торы должили до того всего одны та ще
болѣе атражи. Не знаю, чи въ сѣмъ случаю
можно було приличнѣе слова одного нинѣш-
ного посла, выповѣдженъ зъ сѣмѣзою: „Я

Предплата на „ДВЛО“ и пълнотата на изсертати платни
у Ливоня.

Въ Бѣлградѣ дѣють ся дивныя рѣчи и
забуть, коли такъ и дальше буде ити, якъ
досѣ, придетъ до того, що, якъ мы то вже да-
вшише говорили, чорногорскій еусудъ запанує
въ Сербіи Кажуть, що король Миланъ прѣвѣ-
дальши лишь дѣлягого до Бѣлграду, щобъ тамъ
встатися, о архієпископѣ Гарашининѣ за его

Велика праця жде тое товариство, бо чи-жь маємо вже вийти видані п'єсень наших крім "Кобзаря", "Воєна", "Бібліотеки музикальної", видаваною питомцями гр.-кат. семінарії, та продовжуй видати п'єсень народних і власних композицій Н. Лещенка? А чи-жь се вже все? Чи-жь жь вже більше п'єсень не маємо? Чи-жь нема вже що більше видавати? Та-жь окрім єврейських п'єсень давніших і новітніших композиторів, котрі то п'єси до тепер не видані єще світа в публичних яким виданню, маємо єще тільки церковних, маємо тільки псалмів пречудних, котрих нам заведують другі, а котрі літографували бді часу до часу питомці гр.-кат. семінарії хіба до себе, бо-ж

Открытие читальни въ Бенеѣ. Въ недѣлю дня 8 н. ст. лютого с. р. по вечерни бдѣ было ся въ Бенеѣ въ домѣ господара ч. Теодора Содоморы отворенье читальни, до котораго вписало ся 37 членовъ. Дѣсталисьмо обширну

Станіславовичами. Вечерниця її, устроєний перо-
налім заходили найі адвокатови Мандичевски,
цїлимъ серцемъ відданю сему товариству, ви-
пали ровномъ удачно. По скінченнї виказї на
темаі перекладу Гогорова Одиссея черезъ Пе-
тра Ніжинського наступила завага дружиі на сер-
дечна ізъ друзі прихильнихъ патріотично-просвіт-
нимъ змаганнямъ і дружини взаєминимъ нашихъ
руськихъ женщинъ. — У великій ність же буде
устроювати згадане товариство „Рускихъ Же-
ницъ“ кождої суботи ввечерю обідати ізъ рід-
нимъ галузє науки, державі порованню нашімъ,
получені ізъ свїтлинимъ і музичнимъ продукціямъ
декламаціямъ, товаришескимъ розговоромъ і забавамъ.
Сподїватися по патріотизмъ нашихъ женщинъ
якъ станіславовскихъ, такъ і полв-станіславовскихъ,
що циро і прихильно піддараючи патріотичну
цїль товариства, будуть брати все численну
участъ ізъ тихъ товаришескихъ вечеряхъ. — У.

Выходить у Львові ще два (крімъ вѣдъ и рукавъ свѣта) о 5-й годикъ по полудню. Литературный додѣтокъ „Библиотека найзнаменитѣйшихъ новѣстей“ выходитъ въ вторникъ, а въ четвергъ и пятницу на черепушѣ разомъ въ Дѣло.

Предплату и нисератимъ принимаютъ: у Львові Адм.істрація „Дѣло“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, ул. Коперника ч. 11, и Виро тавотъ ул. Кароля Людвига 9. У Вѣдъ M. Dukas, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; P. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Orpelli, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ M. Haaseenstein & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплату на „Дѣло“ и нисератимъ на нисератимъ платятъ у Львові.

Дѣло

Дѣло въ 12-мъ и 13-мъ нисератимъ
на границѣхъ
на 12-мъ нисератимъ . . . 12 ар. на 12-мъ нисератимъ . . . 12 ар.
на 13-мъ нисератимъ . . . 13 ар. на 13-мъ нисератимъ . . . 13 ар.
на 14-мъ нисератимъ . . . 14 ар. на 14-мъ нисератимъ . . . 14 ар.
на 15-мъ нисератимъ . . . 15 ар. на 15-мъ нисератимъ . . . 15 ар.
у Львові:
на 16-мъ нисератимъ . . . 16 ар. на 16-мъ нисератимъ . . . 16 ар.
на 17-мъ нисератимъ . . . 17 ар. на 17-мъ нисератимъ . . . 17 ар.
на 18-мъ нисератимъ . . . 18 ар. на 18-мъ нисератимъ . . . 18 ар.
на 19-мъ нисератимъ . . . 19 ар. на 19-мъ нисератимъ . . . 19 ар.
на 20-мъ нисератимъ . . . 20 ар. на 20-мъ нисератимъ . . . 20 ар.
на 21-мъ нисератимъ . . . 21 ар. на 21-мъ нисератимъ . . . 21 ар.
на 22-мъ нисератимъ . . . 22 ар. на 22-мъ нисератимъ . . . 22 ар.
на 23-мъ нисератимъ . . . 23 ар. на 23-мъ нисератимъ . . . 23 ар.
на 24-мъ нисератимъ . . . 24 ар. на 24-мъ нисератимъ . . . 24 ар.
на 25-мъ нисератимъ . . . 25 ар. на 25-мъ нисератимъ . . . 25 ар.
на 26-мъ нисератимъ . . . 26 ар. на 26-мъ нисератимъ . . . 26 ар.
на 27-мъ нисератимъ . . . 27 ар. на 27-мъ нисератимъ . . . 27 ар.
на 28-мъ нисератимъ . . . 28 ар. на 28-мъ нисератимъ . . . 28 ар.
на 29-мъ нисератимъ . . . 29 ар. на 29-мъ нисератимъ . . . 29 ар.
на 30-мъ нисератимъ . . . 30 ар. на 30-мъ нисератимъ . . . 30 ар.
на 31-мъ нисератимъ . . . 31 ар. на 31-мъ нисератимъ . . . 31 ар.
на 32-мъ нисератимъ . . . 32 ар. на 32-мъ нисератимъ . . . 32 ар.
на 33-мъ нисератимъ . . . 33 ар. на 33-мъ нисератимъ . . . 33 ар.
на 34-мъ нисератимъ . . . 34 ар. на 34-мъ нисератимъ . . . 34 ар.
на 35-мъ нисератимъ . . . 35 ар. на 35-мъ нисератимъ . . . 35 ар.
на 36-мъ нисератимъ . . . 36 ар. на 36-мъ нисератимъ . . . 36 ар.
на 37-мъ нисератимъ . . . 37 ар. на 37-мъ нисератимъ . . . 37 ар.
на 38-мъ нисератимъ . . . 38 ар. на 38-мъ нисератимъ . . . 38 ар.
на 39-мъ нисератимъ . . . 39 ар. на 39-мъ нисератимъ . . . 39 ар.
на 40-мъ нисератимъ . . . 40 ар. на 40-мъ нисератимъ . . . 40 ар.
на 41-мъ нисератимъ . . . 41 ар. на 41-мъ нисератимъ . . . 41 ар.
на 42-мъ нисератимъ . . . 42 ар. на 42-мъ нисератимъ . . . 42 ар.
на 43-мъ нисератимъ . . . 43 ар. на 43-мъ нисератимъ . . . 43 ар.
на 44-мъ нисератимъ . . . 44 ар. на 44-мъ нисератимъ . . . 44 ар.
на 45-мъ нисератимъ . . . 45 ар. на 45-мъ нисератимъ . . . 45 ар.
на 46-мъ нисератимъ . . . 46 ар. на 46-мъ нисератимъ . . . 46 ар.
на 47-мъ нисератимъ . . . 47 ар. на 47-мъ нисератимъ . . . 47 ар.
на 48-мъ нисератимъ . . . 48 ар. на 48-мъ нисератимъ . . . 48 ар.
на 49-мъ нисератимъ . . . 49 ар. на 49-мъ нисератимъ . . . 49 ар.
на 50-мъ нисератимъ . . . 50 ар. на 50-мъ нисератимъ . . . 50 ар.
на 51-мъ нисератимъ . . . 51 ар. на 51-мъ нисератимъ . . . 51 ар.
на 52-мъ нисератимъ . . . 52 ар. на 52-мъ нисератимъ . . . 52 ар.
на 53-мъ нисератимъ . . . 53 ар. на 53-мъ нисератимъ . . . 53 ар.
на 54-мъ нисератимъ . . . 54 ар. на 54-мъ нисератимъ . . . 54 ар.
на 55-мъ нисератимъ . . . 55 ар. на 55-мъ нисератимъ . . . 55 ар.
на 56-мъ нисератимъ . . . 56 ар. на 56-мъ нисератимъ . . . 56 ар.
на 57-мъ нисератимъ . . . 57 ар. на 57-мъ нисератимъ . . . 57 ар.
на 58-мъ нисератимъ . . . 58 ар. на 58-мъ нисератимъ . . . 58 ар.
на 59-мъ нисератимъ . . . 59 ар. на 59-мъ нисератимъ . . . 59 ар.
на 60-мъ нисератимъ . . . 60 ар. на 60-мъ нисератимъ . . . 60 ар.
на 61-мъ нисератимъ . . . 61 ар. на 61-мъ нисератимъ . . . 61 ар.
на 62-мъ нисератимъ . . . 62 ар. на 62-мъ нисератимъ . . . 62 ар.
на 63-мъ нисератимъ . . . 63 ар. на 63-мъ нисератимъ . . . 63 ар.
на 64-мъ нисератимъ . . . 64 ар. на 64-мъ нисератимъ . . . 64 ар.
на 65-мъ нисератимъ . . . 65 ар. на 65-мъ нисератимъ . . . 65 ар.
на 66-мъ нисератимъ . . . 66 ар. на 66-мъ нисератимъ . . . 66 ар.
на 67-мъ нисератимъ . . . 67 ар. на 67-мъ нисератимъ . . . 67 ар.
на 68-мъ нисератимъ . . . 68 ар. на 68-мъ нисератимъ . . . 68 ар.
на 69-мъ нисератимъ . . . 69 ар. на 69-мъ нисератимъ . . . 69 ар.
на 70-мъ нисератимъ . . . 70 ар. на 70-мъ нисератимъ . . . 70 ар.
на 71-мъ нисератимъ . . . 71 ар. на 71-мъ нисератимъ . . . 71 ар.
на 72-мъ нисератимъ . . . 72 ар. на 72-мъ нисератимъ . . . 72 ар.
на 73-мъ нисератимъ . . . 73 ар. на 73-мъ нисератимъ . . . 73 ар.
на 74-мъ нисератимъ . . . 74 ар. на 74-мъ нисератимъ . . . 74 ар.
на 75-мъ нисератимъ . . . 75 ар. на 75-мъ нисератимъ . . . 75 ар.
на 76-мъ нисератимъ . . . 76 ар. на 76-мъ нисератимъ . . . 76 ар.
на 77-мъ нисератимъ . . . 77 ар. на 77-мъ нисератимъ . . . 77 ар.
на 78-мъ нисератимъ . . . 78 ар. на 78-мъ нисератимъ . . . 78 ар.
на 79-мъ нисератимъ . . . 79 ар. на 79-мъ нисератимъ . . . 79 ар.
на 80-мъ нисератимъ . . . 80 ар. на 80-мъ нисератимъ . . . 80 ар.
на 81-мъ нисератимъ . . . 81 ар. на 81-мъ нисератимъ . . . 81 ар.
на 82-мъ нисератимъ . . . 82 ар. на 82-мъ нисератимъ . . . 82 ар.
на 83-мъ нисератимъ . . . 83 ар. на 83-мъ нисератимъ . . . 83 ар.
на 84-мъ нисератимъ . . . 84 ар. на 84-мъ нисератимъ . . . 84 ар.
на 85-мъ нисератимъ . . . 85 ар. на 85-мъ нисератимъ . . . 85 ар.
на 86-мъ нисератимъ . . . 86 ар. на 86-мъ нисератимъ . . . 86 ар.
на 87-мъ нисератимъ . . . 87 ар. на 87-мъ нисератимъ . . . 87 ар.
на 88-мъ нисератимъ . . . 88 ар. на 88-мъ нисератимъ . . . 88 ар.
на 89-мъ нисератимъ . . . 89 ар. на 89-мъ нисератимъ . . . 89 ар.
на 90-мъ нисератимъ . . . 90 ар. на 90-мъ нисератимъ . . . 90 ар.
на 91-мъ нисератимъ . . . 91 ар. на 91-мъ нисератимъ . . . 91 ар.
на 92-мъ нисератимъ . . . 92 ар. на 92-мъ нисератимъ . . . 92 ар.
на 93-мъ нисератимъ . . . 93 ар. на 93-мъ нисератимъ . . . 93 ар.
на 94-мъ нисератимъ . . . 94 ар. на 94-мъ нисератимъ . . . 94 ар.
на 95-мъ нисератимъ . . . 95 ар. на 95-мъ нисератимъ . . . 95 ар.
на 96-мъ нисератимъ . . . 96 ар. на 96-мъ нисератимъ . . . 96 ар.
на 97-мъ нисератимъ . . . 97 ар. на 97-мъ нисератимъ . . . 97 ар.
на 98-мъ нисератимъ . . . 98 ар. на 98-мъ нисератимъ . . . 98 ар.
на 99-мъ нисератимъ . . . 99 ар. на 99-мъ нисератимъ . . . 99 ар.
на 100-мъ нисератимъ . . . 100 ар. на 100-мъ нисератимъ . . . 100 ар.

По выборахъ.

III.

Мы высказали наглядно, что при всѣхъ дотеперѣшнихъ выборахъ до рады державной разъ не выступали всѣ галицкіе Русины зъ повою солидарностію, что майже за кождымъ разомъ ставалъ сусѣдъ противъ сусѣда, брать противъ брата. Але се сумня правда, что иъ при однихъ попереднихъ выборахъ розбѣднанье межъ Русинами не прибрало такъ нирокхъ розмѣровъ, не проявилось въ такъ острый способъ, акъ при выборахъ теперѣшнихъ.

Вина того спадае имено на „стару“ партію, але не партію въ-цѣлости, только на еи проводирѣвъ и обединителѣвъ середъ неитъ на обединительну журналистику. И. пр. въ Подгаччинѣ „стара“ партія, щоъ зазначуемо зъ признаемъ, станула за єдино можливою кандидатурою д-ра Андрия Чайковского противъ комитету „Русской Рады“.

Розстроююще поступованье обединителѣвъ въ одноиенію до выборовъ зачало ся ще на кѣлька мѣсѣцѣвъ передъ остатною сесією соймовою. Вже тогда було у Львові тайно уложено а на провинціи приготовлено, щобы всѣ лучший округи выборчій припали кандидатамъ Русской Рады: Жовква Ковальскому, Золочѣвъ Костецкому, Самборъ Антоновичеву, Калушъ Кулачковскому, Стрий Герасимовичеву, Броды Герасимовичу, а въ прочихъ, котрѣ зъ горы уважано за страченъ для Русинѣвъ, то нехай вже собѣ кандидуютъ народовѣцъ! При помочи грошей, котрыхъ Русская Рада мала значительну суму до розпорядности, надѣвали ся певного выбору бодавъ чотирохъ своихъ кандидатѣвъ.

Проголошенье въ соймѣ программы п. Романчука и навѣтъ бѣсѣда о. Свѣчинского ще не уневозможили акъ дальшого истованья клубу соймового въ его незвиженѣй складѣ такъ и спѣльного комитету выборчого. Акъ крайню неополитичне выступленье д-ра Антоновича, котре засудили и самъ его политичный товарищъ зъ клубу, и зовсѣмъ въ безтактичный способъ уложена адреса признанья Русской Рады для п. Антоновича власне за тое выступленье, при переходячихъ вѣсакъ мѣру инвективъ обединительной журналистики, зробили сильное поступованье при выборахъ цѣлкомъ невозможнымъ.

Предсѣдатель руского клубу соймового п. Романчукъ и рускій членъ выдѣлу краєвого д-ра Савчакъ, зъ припорученія болыности клубу, завязали вразъ зъ политичнымъ товариствомъ „Народна Рада“ и цѣлымъ рускимъ епископатомъ комитетъ выборчій. Войшли до него всѣ найважнѣйшіи чинники рускій, и то оденъ зъ нихъ, епископатъ, въ болышой мѣрѣ, акъ коли-небудъ передне, беручи въ той способъ активну участь въ національно-политичномъ движенію Русинѣвъ. Такъ зложеный комитетъ очевидно мѣгъ єдино мати характеръ комитету загально руского, краєвого.

Противъ того комитету поставила Русская Рада свой комитетъ, до которого, для додання ему поваги, звербувала одного посла райхсратового и двоухъ пословъ соймовыхъ (декотрѣ иншѣхъ пословъ соймовыхъ бдвовили свои участіи). Лишимо на бодъ пытанье, чи не належало-бы було Русской Радѣ, въ интересъ загально рускомъ, усунути ся на сей разъ зовсѣмъ одъ выборовъ, та выждати, щоъ принесе ново вытворена ситуація середъ Русинѣвъ. Але коли-бы була хоть трохи мала политичного змыслу, не то вже патріотичного почутіа, була бы свою акцію обмежила на ставленье кандидатуры кѣлькохъ своихъ вызначеныхъ людей, и. пр. Ковальского, Кулачковского, Герасимовича, Антоновича, Герасимовича, а иншѣхъ округи выборчій зъ горы ниселінувала зъ обѣму своего дѣла. Ставленье кандидатуръ крѣпощанскихъ, котрѣ вже перне були поставленъ Голошнымъ рускимъ комитетомъ, було лише пустою демонстрацією безъ всякого реального значеня, а высуенье такихъ кандидатуръ, акъ о. Билиневича въ Бережанахъ и о. Коблинского въ Тернополи, було роботою чисто деструкційною, прямо шкѣдливою, крайню непатріотичною.

Але и цѣлымъ способъ поступованья Русской Рады и еи прихильникѣвъ въ краю сѣдѣть о крайномъ фанатизмѣ, о певнѣй здѣтельности. Коли Голошный комитетъ въ своихъ одозвахъ промовлялъ зъ повагою и умиротвореніемъ, въ цѣлой своей акціи поводивъ ся зовсѣмъ тактично, строго законно и прилично, нѣгде и въ нѣчѣмъ не оскорблялъ и не уражало противникѣвъ: сторона Русской Рады въ своихъ одозвахъ воювала нисинуаціями и ложію, розсѣвала нечестий сѣлѣтъ и плетивъ памфлеты, юдила, побдбуровала, агітувала грѣшны, деморализовала рускій народъ.

Побѣдъ агітаціи москальфильской показала ся въ першій разъ ще й агітаціи радикальнѣй. Она воювала особистою популярностію и волюкою рухливостію своихъ кандидатѣвъ чинраше своего кандидата (бо властиво только д-ръ Даниловичъ, а не также д-ръ Окуневскій, выступавъ яко кандидатъ чисто радикальный), розбуджувалъ неможливыхъ надѣй (и. пр. на обѣщанье службы войсковой на оденъ рокъ, зниженье цѣны соли о половину и т. п.), и такъ способѣвъ плывала на насъ. Але одно нерозумное слово на коломийскѣмъ вѣчѣдало наглядный доказъ, щоъ народъ нашъ не только о „жолудковѣ“ справы дѣле, и звернуло сѣйчасъ цѣлу масу народу противъ популярного кандидата! Въ свой журналистичъ радикалы, подобно москальфильскѣмъ, не цурали ся клеветъ и ложіи. И. пр. въ одній ихъ одозвъ, подписанѣй навѣтъ именами пп. Франка и Павлика, сказано, щоъ рускій народѣцъ запродати правительству руского хлопа! Якъ осудити такую бѣсѣду супротивъ программы п. Романчука и его поступѣвъ на Народной Радѣ, супротивъ обороны селянскихъ интересовъ въ соймѣ о. Свѣчинскимъ и п. Телешевскимъ? — Противъ радикальнѣвъ стануло имено цѣлу духовенство руске, а результатъ выбору въ коломийскѣмъ повѣтъ, мѣсци пробуванья радикального кандидата, — навѣтъ если возьмемо въ рахунокъ поступованье правительства, Поляковъ и т. д. — муситъ кождый признати за дуже некористный для рускихъ радикальнѣвъ.

Голошный рускій комитетъ лише въ пѣтьохъ округахъ не стрѣчалъ перепоны для своихъ кандидатѣвъ одъ правительства. Въ двоухъ иншихъ округахъ правительство подпирало иншихъ Русинѣвъ супротивъ кандидатѣвъ Русского комитету. Се далеко ще одъ того, чого Русины мали право ожидать, имено по проголошеніи своей программы. Мы жадено одъ правительства только, щобы оно, зазначивши и оказавши фактами свою прихильность для Русинѣвъ, стоячихъ на становищи згѣднѣтъ зъ интересами державы, зовсѣмъ до выборовъ не мѣшало ся, лишачи борбѣ выборчій поодинокихъ сторонъ въ законныхъ границахъ волю руку, а лише строго наглядючи захованя тыхъ законныхъ границъ. Въ такихъ услѣвахъ рускій народѣцъ о результатъ выборовъ будутъ зовсѣмъ спокойны.

Рускій комитетъ пробовавъ порозумѣти ся и зъ польскимъ комитетомъ центральнымъ, бажачи, хотѣвъ зъ денными жертвами въ мандатахъ, охоронити рускій народъ одъ деморализующей борбѣ выборчій. На жаль, до такого порозумѣня не пришло, и въ декотрыхъ округахъ вѣла ся и теперъ деморализующая агітація зѣ стороны польской при напорѣ зѣ стороны правительства. Русины свою добру волю сказали: они и супротивъ правительства и супротивъ Поляковъ зробили все, щоъ только могли зробити зъ захованьемъ своихъ чести, своего народного достоинства и интересовъ своего народу. Если не вытворили ся ще взаимны такъ, котрѣ для всѣхъ сторонъ были бы пожаданъ, то не Русины тому винны, Генеральный референсъ бюджетовъ въ соймѣ, д-ръ Билинскій, сказавъ на концѣ генерального дебату бюджетовъ: „Жѣло на дѣла (Русинѣвъ, одозвѣдаючи ихъ слова); а будѣте певны, щоъ при дебѣтъ бюджетовой не будѣте нѣколи потребували подѣисити рускою справы.“ Якъ теперъ стоять, то руску справу Русины ще дуже а дуже будутъ мусѣти подѣисити.

Будъ що будъ, Русины будутъ мали сеюхъ пословъ зъ Галичины, якого числа одъ 12 лѣтъ не було. Але не лишъ о число ходити, а ще важнѣйше те, щоъ всѣ тѣ сѣмъ

пословъ стоять на одній основѣ, на грунтѣ программы п. Романчука, отже и солидарность повинна бути межъ ними болына, нѣжъ доси была межъ рускими посланми въ радѣ державной. Русская Рада должна великого пораженя. Надарно намагалъ ся еи органъ вагу того пораженя зменшити тѣмъ замѣтомъ, що еи сторонництво стратило лише оденъ мандатъ. Вага не въ числѣ, але ходитъ о те, що той оденъ мандатъ бувъ и єдиный, о те, що сторонництво се доси завсѣгды мало своихъ репрезентантѣвъ, а теперъ першій разъ не буде мати. И о те же ходитъ, що противно тѣ Русины, котрыхъ оно зъ такою жертвою невинности борювало, будутъ мати своихъ репрезентантѣвъ, и то они оди. И ще о третѣ ходитъ, що кандидаты Русской Рады перепали такою болыностию голосѣвъ, и то навѣтъ тамъ, де правительственный органы не ужинали иваного пресія! И. пр. въ округѣ Калушъ-Долина-Бѣбка передъ шѣстима роками о. Свѣгалевиць помимо протекціи митрополита неспѣлости духовенства супротивъ пралата, подпиралъ Поляковъ и жидѣтъ, а навѣтъ декотрыхъ невинныхъ „твердыхъ“, помимо великого пресія правительства и багнетѣвъ, дѣставъ лише 319 голосѣвъ а п. Романчукъ 214, и то въ Калушѣ болыность. Теперъ де того всего або цѣлкомъ не було або було въ далеко меншій мѣрѣ, п. Романчукъ дѣставъ 433 голосѣвъ, а п. Кулачковскій, помимо агітаціи за нимъ грѣшны и памфлетами, лише 99 голосѣвъ, и то навѣтъ въ свой Бѣбчикъ о 38 меньше одъ п. Романчука! Се вже-жъ показуе, на акъ слабыхъ основахъ почивали кандидатуры Русской Рады, показуе, що кандидаты народѣцѣвъ выйшли зъ полѣвъ народу, що народъ не по сторонѣ обединителѣвъ и обединенія стоять, але по сторонѣ программы національной самостоятельности.

Справоздана зъ выборовъ.

Пшуть намъ зъ Бѣбеччини:

Въ нашѣмъ повѣтъ вѣла ся найважнѣйшѣйша агітація противъ п. Романчука, и на сей повѣтъ противники его наиболыше уповали. Тутъ бо родинѣ гѣздо его контракандидата п. Кулачковского, тутъ проживають свѣзки п. Кулачковского (оо. Заряцкій, Штогринъ), зѣбѣдъ п. Кулачковскій выбраный бувъ до сойму. Та коли-бы ся агітація вѣла ся честнымъ способомъ, мы бы противъ неи нѣчого не казали. А то вже задалегѣдъ агитаторы ширли такъ нѣсти межъ народомъ: Романчукъ тримавъ зъ Поляками, буде илѣ помагавъ будувати Польщу, прайде панщина, Романчукъ наложавъ великѣ тягари на громады, вырѣбавши для учительнѣвъ морѣ поля, бо бы и самъ профессоръ и т. д. и т. д.

Зѣ свѣщенникѣвъ наиболыше агітувавъ противъ п. Романчука о. Билинскій зѣ Стрыльска, котрый позувалъ на твердо-русского оновациониста и поборника руской солидарности, хотя при выборахъ въ 1885 р. самъ аломивъ солидарность и вразъ зъ своими выборцами голосувавъ противъ кандидата Голошного руского комитету а за кандидатомъ правительственнымъ. Теперъ похвалъ пасамьерѣ до митрополита зѣ депутацією, котра у-вѣрала, щоъ духовенство бѣбечное звязало ся словомъ чести поборовати кандидатуру п. Романчука, — хотя власне болына часть духовенства стояла за п. Романчукомъ. Сео выстуленье на аборахъ выборчѣвъ въ Бѣбчикъ знае въ давнѣйшого опису въ „Дѣлѣ“. Одъ того абору вѣла ся агітація цѣлу завѣтъше; на резинацію и Рудницкого указувано ико на очевидный доказъ, щоъ п. Романчукъ аширодавъ ся Полякамъ. На 25 лютого зааражено дунаю еще два памфлеты противъ п. Романчука, зѣветъ вѣже зѣ опису агітаціи въ калушскѣмъ повѣтъ.

Въ такихъ обѣзвѣнкахъ противники п. Романчука могли мати надѣю и дѣйствио узодати ся тою надѣю до остатно хвалѣ, що они пережужу. Въ самъ день выбору оо. Билинскій (и Глиньскій) агітувавъ дуже жаво на мѣстѣ и въ завѣдѣмъ домѣ, котрый вѣнаймѣй для выборовъ. Але агітація тая не выйшла ему на добре, бо мусѣвъ почути не одво прѣкре слово одъ селянъ а особливо одъ мѣщанъ бѣбечныхъ. Тѣ мѣщанѣ бдначують ся просвѣтою, рускимъ патріотизмомъ и соли-

дарностію. Маютъ свою читальню (только въ остатныхъ часахъ трохи опущену), свой сѣвъ хоральный, и при кождыхъ выборахъ, одѣ умнымъ проводомъ своего душастиря, все передъ вѣдугъ. Тому-жъ нема у нихъ прѣступу чужимъ агитаторамъ, хотѣ-бы въ родѣ о. Билинського. Якъ при остатныхъ выборахъ для солидарности голосуваи на кандидата Голошного руского комитету, п. Кулачковского, такъ теперъ голосуваи солидарно и въ далеко болынымъ одушевленіемъ за кандидатомъ того-жѣ комитету п. Романчукомъ.

Самъ выборъ бдбувавъ ся строго законно и дуже поважно. Вже при выборѣ коміеи побѣдила сторона п. Романчука, бо выбрао оо. Дасероничъ (котрый одѣтъ бувъ и прѣдѣдѣлемъ коміеи), Бодняръ и одного селянина. Якъ зѣветъ, на п. Романчука пало 102 голосѣвъ, на п. Кулачковского 64. (При остатныхъ выборахъ до сойму п. Кулачковскій противъ польского кандидата Генцля мѣвъ 84 голосѣвъ.) Замѣтно, щоъ два выборѣ зѣ Романчука, гѣзда и Кулачковского, голосуваи на п. Романчука. Зѣ рускихъ свѣщенникѣвъ голосуваи майже по равнѣму числу на обохъ кандидатѣвъ, на п. Кулачковского мѣвъ иншихъ его свѣчки.

Радѣтъ по убѣжденію щасливо выборъ була велика. Завѣтъ патристичный пѣснѣ, а особливо цѣлу мѣщанство бѣбечное святкувало той день акѣбы день триумфѣу.

О выборахъ на Буковинѣ такъ пише „Буковина“:

Д-ръ Василь Волянъ выбраный въ повѣтахъ Кѣцманъ и Валянцъ одноклосно. Выборѣвъ руского посла по рукахъ. Таку нѣсть рознѣвъ телеграфъ минувшого понедѣлка. Вже на передвыборчѣхъ аборахъ въ Кѣцманѣ справилъ кѣцманска громада разомъ зѣ усѣми выборцами рускою кандидатураи велику овацію, принимавши его хлѣбомъ солемъ. А у Валянцѣ, де д-ръ Волянъ явивъ ся на самѣхъ выборѣхъ справилъ выборѣвъ ему похѣдъ зѣ омово-окипанья, а интелігенція устроила въ его честь театральне представленье. На дотеперѣшного посла, Волоха Зоту, не уважъ помимо скажени агітаціи румунизаторской, поддержанной самимъ кандидатомъ и консисторією анѣ одиныхъ голосѣвъ. Такъ само не дѣставъ и обединитель Купчанко анѣ одного голосѣу. Сей результатъ выборовъ тѣмъ важнѣйшій, коли звѣжимо, щоъ 6 рокѣвъ тому противъ поддержаного правительства румунизаторского кандидата Зоты було ажъ 30 голосѣвъ. Сего разу выказали ся выборѣвъ одноклосно проти румунизатора и проти обединителя, а за кандидатомъ „Русской Рады“ д-ромъ Василемъ Волянѣмъ, котрый выразно и вповни прилучивъ ся до программы Русинѣвъ выложеной на недавнихъ головныхъ аборахъ черновецкой „Рады Руской“, и крѣмъ того прѣйръ выдѣловъ „Русской Рады“ свѣто, щоъ будѣ поступати одѣла сен программы у нѣбѣхъ еи наследѣдахъ, отже й противъ стремлѣнъ москальскихъ. — На сѣй подѣставъ могутъ буковинскій Русины зѣ понымъ доверіемъ и спокоемъ надѣяться, що першій и єдиный представитель бук. Руси въ радѣ австрійскихъ народѣвъ спонитъ перенити на себе обовязокъ гѣдно и успѣшно. Вѣтаемо-жѣ его ширимъ Помогай Богъ!

Сов. Сидѣръ Винницкій, рускій кандидатъ на повѣтъ Чернибѣвъ-Серетѣ-Сторожинецѣхъ арѣкъ ся въ порозубѣню въ „Радоу Рускою“ три дѣи передъ выборомъ кандидатуры. Причинъ до сен резинаціи были слѣдуючѣ. Нашъ Волохъ прѣзвѣщавъ до панована, бажали и сего разу поддержаня зѣ стороны правительства для своихъ кандидатѣвъ на вѣб округи сѣльскѣй. Выдѣлъ „Русской Рады“, идучи за рѣшеніемъ головныхъ аборахъ, оперѣ ся накидувано волоскихъ кандидатѣвъ на чѣсто рускій повѣтъ Кѣцманъ-Валянцѣ и переважно рускій Чернибѣвъ-Серетѣ-Сторожинецѣхъ. Та захлѣбавъ румунизаторска выказала кандидатуру Нѣвца, Густава Марина. Ажъ тогда придумали Волохъ иншій способъ. Надѣвочие очевидно на помѣчь своихъ свѣщенникѣвъ, котрыхъ понамычано до рускихъ сѣлъ, та на матеріаллий фонды своя предложили видѣци поставленье волоского и руского кандидата до вѣбного выбору. Русины згѣднѣсь на вѣбный выборъ умовившись впередъ, щобы краивый выдѣлъ, православная консисторія и церква, котрѣ повинны служить и Русинамъ, не мѣшались до выборовъ. Сѣ и ще дейкѣ точки списано до протоколу, въ котромъ за-поручено зѣ обохъ сторонъ сховати чести, що выборѣ той бдбуесть на подѣставъ сен умовы честно и лѣально. Судъ надѣ додержаніемъ сен умовы полизнено мѣрѣдѣйшимъ еферамъ, котрымъ на случай аломанъ умовы застерезено волю руку. На такой подѣставъ оголо-сали Русины кандидатуру сов. Валянцѣкого, а Волохъ барона Гормузакіи. Въ особѣ барона Гормузакіи, яко болышого старости наиболышого повѣту (черновецкого) мали Русины най-сильнѣйшого контракандидата; потѣшались од-накъ тѣмъ, щоъ сей Волохъ майже одиѣнѣній на Буковинѣ, котрый доси поведувавъ ся справедливостію супроти Русинѣвъ. Розвѣла-

потянула за собою сторонництво, але наслідки були для него фатальні. Німецький лібералізм спонукав і підпортував політику, котра хоч і єсть німецько-партійною, але єсть значно австрійською політикою державною.

Австрія єсть виводна мучена правдою-політичними і народними дискусіями і потреба скривилася, як наїде лише в суспільстві на той поля виступає праця, на поля економічності. Прочітьте новими переворотами, а консервуймо те, що єсть, і ступаймо жваво вперед на поля заробку і добробуту! — отсе програма гр. Таафого і сторонництва новон палати посольств, які коло него горнуть ся.

Статистика населення

в мѣстах Австрій і Галичини.

Зь поданих дотепер результатів конскрипції заслугу на загальну увагу такої статистики мѣсть. Показує ся, що в Австрій ростуть мѣста столиць і менші, маючі 5.000—10.000 мешканців. А противно населення громад сѣльських і малих мѣсточок та середніх мѣст не показує пропорціонального зросту.

На загальне число 27.434 громад в Австрій було в 1880 р. 25.696 громад нижче 2.000 населення, уважених в статистиці як громад сѣльскі. В р. 1890 на загаль 27.855 громад було 25.988 нижче 2.000 мешканців в людності 14.114.788, о 3-5 прц. більшою ніж в 1880 р., хоч ціла людність зросла середню о 7-8 прц. Населення мѣст з 5.000 до 10.000 мешканцями зросло противно аж о 26 прц., так само населення мѣст столиць з 100.000 мешканцями. Людність мѣст середніх бд 20.000—50.000 мешканцями зменшилася о 25,37 прц. по части за-для дѣйствитного убутку, по части за-для того, що Чернівець перейшли до склѣи вышеш над 50.000 мешканців.

В дні конскрипції було громад нижче 2.000 в Австрій 25.986, в Галичині 10.461 зь людністю 4.562.406 або 69,3 прц. загаль мешканців. Од 2.000—5.000 мешканців мало в Австрій 1.532 громад, в Галичині 452 зь людністю 1.259.106 або 19,1 прц. загаль людности. Од 5.000—10.000 єсть в Австрій 226 громад, в Галичині 49 зь людністю 315.712 або 4,8 прц. загаль населення. Од 10.000—20.000 мешканців було в Австрій 75 громад, в Галичині 15 зь людністю 196.998 або 3 прц. загаль населення. Од 20.000—50.000 мешканців було в Австрій 27 громад, в Галичині 5; над 50.000 мешканців було в Австрій 9 а в Галичині 2 громад. Над 50.000 мешканців мають от-сі мѣста:

Відень . . .	1.335.256 мешканців
Прага . . .	183.085 "
Трієст . . .	157.848 "
Львів . . .	127.638 "
Градец . . .	112.771 "
Берно . . .	94.753 "
Краков . . .	75.514 "
Чернівці . . .	54.040 "
Пильзно чеське . . .	50.150 "

В тѣм числі мѣст єть ся вже і військо-вий гарнізон, котрий у Львові выносить 8.591, в Кракові 5.471 особь. Домѣв має Львів 3.274, Краков 1.606. Од послѣднє конскрипції зросла людність Львова о 17.892 особь або 16,3 прц., Кракова о 9.419 особь або 14,2 прц. Обѣ столиці зростають в рѣ-ній степені, а повільнѣйшій на око зрѣсть

населення Кракова єсть наслідком зменшенія військового гарнізону зь 6.267 особь на 5.471, коли рівночасно у Львові збільшилась гарнізон о 2.267 людей.

Зь мѣст провінціоніальних знявъ перше мѣсто Перемишль, маючі 1.561 домѣв і 35.250 людности, в тѣм 7.192 войска; друге мѣсто займає Коломия, маюча 3.310 домѣв і 29.838 мешканців, в тѣм числі 881 войска. Число мѣст домѣв і населення цивільного переважало отже Коломия єсть мѣсто провінціоніальне. Третє мѣсто займає Тернопіль, маючі 1.327 домѣв і 27.575 мешканців, в тѣм 1.918 войска; четверте Тернопіль, маючі 2.042 домѣв і 28.097 мешканців, в тѣм 1.575 войска; п'яте Станіславів, маючі 1.438 домѣв і 22.230 мешканців, в тѣм 2.046 войска.

Од 10.000—20.000 мешканців єсть в Галичині 15 мѣст, именнє Ярославль 17.919 мешканців, в тѣм 4.452 войска; Дрогобич 17.784 мешканців; Броди 17.475, Стрий 16.276, Самбѣр 14.324, Подлужжє 13.134, Новий Санч 13.712, Рясів 11.953 мешканців, в тѣм 1.890 войска, Городенка 11.162, Бережаны 11.160, Бучач 11.106, Сянтинь 10.920, Городек 10.717, Борислав 10.237 і 30 лочѣв 10.119 мешканців.

Інші мѣста в Галичині мають менше ніж 10.000 мешканців. Зь вычислений вышє мѣст выказуєть ся для військового гарнізону незвичайний зрѣсть мѣста Перемишль і Ярославль; також Стрий підійєть ся скоро по огни. Противно Дрогобич і Броди выказуєть, що нѣ населення зменшило ся.

Новый статут товариства „Провѣтъ“.

По мысли ухвалы заглавного збору членѣв товариства „Провѣтъ“, вѣдущаго ся минуваго року в Коломию, приѣде провѣтъ нового статуту товариства „Провѣтъ“ на дневний порядок подземайного заглавного збору сего товариства, котрый — як єть вѣдомо в читателям — вѣдѣе ся у Львові днѣ 25. в. ст. марта с. р. Провѣтъ, котрый назве по-давнє, выговорила анкета, в котрой складѣ входили: Вл. д-ръ Оселънъ Огоновскій, послѣ Юл. Романчукъ, д-ръ Дамънъ Савчакъ, Ол. Барыньскій і Іосифъ Гурикъ, а також пп. Дамънъ Гладиловичъ, Вол. Шухевичъ, Ант. Дольницкій, Теофилъ Грушкевичъ, д-ръ Костъ Левницкій і Ол. Колесса.

По давнє сей провѣтъ статуту головнѣ в тѣм цѣли, щобъ вл. членѣв товариства „Провѣтъ“ могли бѣльше познакомити ся зь до-точными анкетами і на тѣм підставѣ выказа-ти свои гадки на заглавнѣм зборѣ. Звертаемо увагу, що пороблені анкетѣ вѣдѣаєть ся до двохъ справъ: 1) щобъ Товариство „Провѣтъ“ перемѣняти зь товариства чисто просвѣт-ного на просвѣтно-економічне, а 2) щобъ пере-вести організацію читальнѣ в краю. Обѣ справы дуже важны, тожъ надѣємо ся, що цѣ-лий край нѣмъ заинтересує ся.

Статут товариства „Провѣтъ“.

А. Цѣль товариства і обѣмъ дѣланя.

§ 1.

Цѣль товариства єсть: просвѣта і подне-сенє добробуту руского народа.

§ 2.

До ослѣсна тѣм цѣли прислужуєть То-вариству слѣдующі средства:

той смутокъ, що обгорнувъ однихъ, перехо-дивъ і на другихъ, чи, якъ заведе розмову, веселе слово зупинялось передъ чужимъ ли-хомъ, а збравши ся зь языка, самому каза-шому здавалось не до речі, — чи нѣ було соромно товариства, — не знаю... тільки од-динъ по одному почали таки выходити зь ха-ты, тихенько ступаючи, неначе за якимъ дѣ-ломъ, ховаючи передъ нашими справжній дум-ки свои, — або полагали спати, помѣркував-ши собі, що краще нѣмъ перенести сумну го-дину, а тогдѣ вже свое нагуляти, котѣ, мов-лячи, вышисні ся. Але-жъ такъ нѣмъ і не до-ведєть спати, бо стало ся такє, того нѣхто не сподѣваъ ся, не впадаю нѣкому і на думку.

Бувъ у насъ одиъ члѣвъ зовсѣмъ моло-денькій москаликъ, зь новобранцівъ. Чи його вже такъ зачепило, чи вѣтъ такий коволий со-бѣ вѣ-руду, — тільки лежавъ вѣтъ, лежавъ у себе на лѣжку, уткнувшись у подушку, а то наравѣ якъ стукне кулакомъ та вѣтъ плачѣ!.. та і не те, щобъ плакати, а такъ мовъ сто-гне, і плаче і смѣєть ся, якось несамовито регочеъ ся, неначе божественный, а руками шарпая на собѣ сорочку та вѣтъ груди товчеъ ся... Вѣтъ заравъ кинулось до нього, обступили, хто побѣгъ по воду, присають його, напува-ють. Старый унтеръ*) сѣвъ біля нього, заспо-коює, — такъ де вже тамъ!.. нѣчого не вѣ-аъ... бѣеъ ся якъ той голубъ у клітцѣ.

Отакъ хлопчечкомъ — ажъ тутъ лихо! Де ваяєъ — нѣхто і не бачивъ, якъ вѣтъ увѣдѣиоъ — командиръ. Та сердитый, видко, такий, що Господи! Зь вѣду вѣеъ збѣдѣ, на-че той сѣвъ, тільки очі понизились та па-дають червонымъ вогнемъ трохи не выско-чуть...

— Що тутъ? — пытає.

— Та отъ, якъ бачите, — одказали, — чоловікѣ занедужавъ.

— Чоловкѣ занедужавъ! — перекри-кнувъ бѣтъ. — Хибѣ не бачу я, яка вѣтъ нѣго болѣсть? Мовчи каналья! — кажє до хлопцѣ, — а то тутъ і вѣтъ, якъ собаку!

Той і справдѣ замовѣтъ, тільки якось неспівно. Підѣвсь, губы тремтѣють, неначе його пропасницѣ бѣе, чорній очі горять, якъ вуглѣ. Щось хоче сказати, не вымовить... Хитнувъ

разъ, вѣтъ друге, нахиливъ якось до команди ра-въ передъ та і прошепотѣвъ тихо, тихо, але такъ, що чути було на всю казарму:

— Ану буди!

Командиръ ажъ вѣдскочивъ.

И стало такъ, такъ якъ вѣтъ домовинѣ, якъ тихо бѣвъ вѣтъ, коли мати ковавъ сына: помы просвѣдали останню молитву, ма-ти вѣла передъ труною спорядити кожаного сына вѣтъ далеку дорогу, вона залізла въ сѣ-лозми, вона ридла надъ своєю надѣєю і не стало силъ, не стало голосу анѣ сѣвъ, щось адавало горло, вона лежить передъ труною, мовъ убита. Анѣ телень! — адаєть ся люде зупинились дыхати, тільки і чути, якъ гудѣть мухи підъ стелею. Тахѣ, тахѣ пронеслась го-дина, довга якъ рѣкъ.

Лице командира все спалухнуло гор-чимъ вогнемъ, але заравъ і погасло... бѣтъ же дужче пополотѣвъ і тільки дѣсъ глибоко вѣ очѣхъ ледѣн жеврѣли даѣ сердитѣ искры.

— Знѣмъ у отстрѣ!.. Взяти його на гавляхъ!.. А ты, стара собака, — обзавань бѣтъ до унтера, — знати мѣеъ, якъ...

Та і вышшовъ.

Якъ підкошеный схиливъ ся сердешный хлопцѣ на своє лѣжко, зомѣли руки, посѣ-дали йому на колѣна, голова осунулась на груди і вѣеъ вѣтъ покрывъ ся темно-зеле-нымъ колѣромъ... Пропаде, пропаде бѣдний хлопцѣ нѣ за цѣную душу!.. — стукнуло вѣтъ кожному серци. Мовчки стояли мѣтъ, носки-лявши головы, придавленъ важкою тугою, жалючю молодого вѣтъ, неначе передъ кар-ною шибеницею, де хижі катѣ ось тільки вкоротивъ комуъ молодого вѣтъ... Увѣтъ жалъ за бѣдного хлопцѣ, тільки бѣтъ самъ адаєть ся не жалѣвъ себе, у нього вѣтъ серци не було вже мѣсца для жалю, все воно залі-ло ся зневагою, гнѣвомъ та помстою. Вѣтъ високо піднявъ голову, выгѣтъ ся у весь свой високий ар-стѣ, адавало ся кожна жала, кожный мускулъ його стрункого тѣла натягъ ся та одубѣвъ, тільки ледѣн-ледѣн тремтѣли підъ вагою величяного, незвичайного люднѣв почути, якъ доводилось йому нести.

(Далѣе будѣ.)

Володимѣръ Желенко.

а) Выдаванє дѣлъ і всякого рода писемъ вѣтъ рускомъ языкѣ, особливо-же выдаванє дѣлъ і писемъ популярныхъ для люду сѣль-ского і мѣского.

б) Уснѣе поучуванє народа о всякого рода справахъ просвѣтнѣхъ і економичныхъ.

в) Закладанє оілій товариства „Провѣтъ“ і читальнѣ „Провѣтъ“, якъ такожъ по-мѣтъ і оілій надѣтъ тѣмъ товариствами.

г) Закладанє сѣлокъ рѣднѣнчѣ-госпо-дарскѣхъ і промысловыхъ, крамницѣ, шинкѣ-лѣвъ, катѣ ошадности і катѣ пожичковѣхъ, якъ такожъ шкѣлъ господарскѣхъ і промы-словыхъ.

д) Удѣлюванє помочи і порады при на-буваню доброго насѣня, машинѣ і приладѣвъ рѣднѣнчѣ-господарскѣхъ.

е) Закладанє книгозборѣвъ, музеѣ народ-ного, якъ такожъ збѣранѣ і выдаванє вся-кихъ матеріалѣвъ, вѣдносѣнчѣхъ ся до пѣваня нашего народа.

ж) Закладанє бурѣвъ, т. е. закладѣвъ, вѣтъ котрыхъ бѣ выховувалась убога уталантована руска молодѣжь, вѣдѣнчѣнчѣ до своихъ зѣбно-стей і потреби руского народа.

з) Уряджуванє публичныхъ вѣдѣнчѣвъ і музикально-декламаторскѣхъ вечѣрѣвъ, якъ та-кожъ вѣтъ загалѣ плеканѣе музыкѣ і співу.

и) Уряджуванє промыслово-господар-скихъ і етнографичныхъ выставѣ.

к) Вѣсѣранѣ матеріалѣвъ — о сѣлѣко фонды позволять — заслуженыхъ литератѣвъ, учителѣвъ народныхъ і учащѣхъ ся молодежѣ стипендіями, преміями і иншими способами.

л) Выдаванє — побѣла потреби — часо-писѣ, вѣдѣнчѣнчѣ цѣлямъ товариства.

м) Спрѣмуванє рускихъ ученыхъ для на-радѣвъ вѣтъ рѣднѣнчѣ галузѣхъ науки.

н) Вѣтъ загалѣ заохочуванє вѣтъ верѣтъ руского народа до просвѣтъ і науки; рѣбу-джуванє замѣновѣ до ошадности і працѣ, якъ такожъ дѣланѣе всего того, що може при-чинѣти ся до поднѣсеня просвѣтъ і д-робѣту руского народа.

§ 3.

Вѣтъ цѣли придбѣнѣ або побѣдѣшенѣ сво-ихъ матеріалѣныхъ средствѣ, приймає товари-ство датки членѣвъ, добровѣльнѣ дарѣ, спад-щины і записѣ, якъ такожъ може вѣтъ тѣмъ цѣ-ли заємѣвати до складѣвъ. Вѣтъ загалѣ може Товариство всякого рода предметѣвъ набувѣти на власнѣсть, і своимъ майномъ якъ і фон-дами, підѣтъ его зарѣдъ черезъ кого небудѣ пе-редѣнѣми, свободнѣо управѣляти.

В. Мѣсцѣ пробуваня Товариства.

§ 4.

Осерѣдкомъ Товариства єсть мѣсто Львівъ, де такожъ пробуєъ Головный Выдѣлъ, а сво-єю дѣяльностію обѣмѣає Товариство цѣлий край Галичину.

В. Складѣ Товариства, права і обо-вязки его членѣвъ.

§ 5.

Товариство складає ся зь членѣвъ зы-чайныхъ, почестныхъ і спѣмагающихъ.

§ 6.

Членомъ зычайнымъ єсть:

а) Кожда особа руской народности, котра Головнымъ Выдѣломъ Товариства яко членѣвъ принята будѣ.

б) Рускі громады і институтѣв підѣтъ самымъ услѣвомъ.

§ 7.

Членомъ почестнымъ може бутѣ кождѣй, хто якимъ дѣломъ коло руского народа або Товариства высоко заслуживъ ся, — і коли на запрошенѣ Товариства тую честь приймає.

§ 8.

Членомъ спѣмагающимъ може бутѣ кож-дый, хто Головнымъ Выдѣломъ яко такий при-нятый будѣ:

1) Одинокѣмъ вкладѣу — найменше десять золотыхъ а. в. аложить;

2) або до вкладѣвъ рѣчно 50 кр. зобовѣжє ся;

3) або для цѣлей Товариства на поля літе-ратурнѣмъ працює.

§ 9.

Зычайнѣ членѣв мають право:

а) бувѣти на загалнѣхъ зборѣхъ, забирѣти тамже голосѣ, ставѣляти внесѣи і интер-цѣлювати Выдѣлъ, якъ і право активного і пасивного выбору;

б) бувѣти на засѣданѣхъ Выдѣлу;

в) вѣглядѣти по замѣненю рахунѣвъ, вѣтъ часѣ 14 дѣтъ, вѣтъ книги Товариства;

г) предлагѣти Выдѣловѣ икъменнѣо внесенѣя що-до выдаваня дѣлъ і що-до зарѣду майномъ, котрѣ Выдѣлъ підѣтъ обраду взѣти мусѣтъ;

д) доставѣти безплатно по одному примѣр-нику книжокъ популярныхъ, выдѣнчѣхъ Товариствомъ по часѣ вступѣнѣ члена до Товариства.

Рускі громады і институтѣв берутѣ участь вѣ зборѣхъ черезъ своихъ заступнѣнѣвъ, управ-леннѣхъ до заступнѣнчѣва закономъ а вѣглядѣно статутѣмъ. Заступнѣнѣ, котрѣ сѣтъ наразѣмъ членѣми Товариства голосуєтъ окремѣ за се-бе і за заступѣнѣнѣ институтѣв.

§ 10.

Почестнѣ членѣв мають право:

а) бувѣти на загалнѣхъ зборѣхъ, забирѣти тамже голосѣ, ставѣляти внесѣи, однакожъ безъ права голосованя;

б) бувѣти на засѣданѣхъ Выдѣлу;

в) предлагѣти Выдѣловѣ икъменнѣо внесенѣя що-до выдаваня дѣлъ і що-до зарѣду майномъ, котрѣ Выдѣлъ має взѣти підѣтъ обраду.

§ 11.

Членѣв спѣмагающѣв мають право: предлагѣти Выдѣловѣ центральному пись-меннѣо внесенѣя що-до выдаваня дѣлъ і що-до

зарѣду майномъ, котрѣ Выдѣлъ взѣти має підѣтъ обраду.

§ 12.

Зычайнѣ членѣв мають обовѣязѣтъ:

а) платѣти два зол. а. в. рѣчно. Сѣляне і мѣщанѣ платѣтъ рѣчно одинъ зол.; — од-накожъ Выдѣлъ має право такожъ ни-шимъ членѣмъ Товариства зменшѣти рѣч-ну вкладѣу до одного золотого;

б) причинѣти ся бѣдѣнчѣнчѣо працює до сѣлѣнѣо цѣли Товариства;

в) підчинѣти ся вѣтъ справахъ Товариства то-гожъ рѣшенѣмъ.

§ 13.

Вѣлнѣнѣ бѣтъ вкладѣкъ єсть:

а) хто трийцѣтъ золотыхъ разомъ аложить;

б) або кого Головный Выдѣлъ для заслугъ около Товариства бѣтъ вкладѣкъ увѣлнѣтитѣ.

Г. Принѣтѣе вѣтъ членѣв і утрѣта правѣ члена.

§ 14.

Членѣвъ зычайныхъ і спѣмагающихъ приймає Головный Выдѣлъ, коли шѣеъ членѣвъ тогожъ за принѣтѣемъ освѣдѣтитѣ ся; членѣвъ же почестныхъ приймає загалнѣйшѣй на внесенѣе Головного Выдѣлу, голосованѣемъ безъ дискусіи.

§ 15.

Членомъ Товариства перестѣе бутѣ:

а) хто права належѣти до Товариства зрѣ-чеъ ся;

б) хто за якѣмъ злочинѣмъ неспѣлитичный право-сильно єсть засудженъ;

в) хто выступѣе ворожо противъ Товариства.

§ 16.

Членомъ зычайнымъ або спѣмагающимъ перестѣе бутѣ:

хто, не будучи увѣлнѣнѣмъ, черезъ рѣбѣ вкладѣи не платѣвъ і мѣло завѣзанѣя Голо-вного Выдѣлу підѣтъ загроженѣемъ вычеркѣнѣя вѣтъ членѣвъ Товариства, залѣглѣсти не аложить.

§ 17.

Хто разѣ перестѣе бутѣ членомъ, може вѣтъ членѣв вступѣти лишь на подѣставѣ рѣшенѣ Головного Выдѣлу і по аложеню вкладѣи.

Д. Зарѣдъ Товариства і обѣмъ его дѣланя.

а) Загалнѣйшѣй збѣръ.

§ 18.

Найвышєю властію орѣдкауюю Товари-ства єсть загалнѣйшѣй збѣръ членѣвъ.

§ 19.

Загалнѣйшѣй збѣръ:

а) приймає справѣзанѣя Головного Выдѣлу до вѣдомѣсти і на внесенѣе выбранѣо со-бою коміѣи удѣляє уступающѣму Выдѣ-ловѣ абсолютѣорію зь ведѣнѣ рахунѣвъ;

б) выбѣрає зь помѣжѣ зычайныхъ членѣвъ Товариства Головный Выдѣлъ, а зь по-мѣжѣ выдѣловѣхъ голову;

в) приймає членѣвъ почестныхъ;

г) рѣшає надѣтъ внесѣмаи Головного Выдѣлу, зборѣвъ оілійныхъ, і поодинокѣхъ членѣ-нѣвъ;

д) рѣшає о змѣнѣ статуту;

е) рѣшає о станѣ фонду зѣлѣного (корѣнного);

ж) рѣшає о розвѣзаню Товариства.

§ 20.

Рѣшенѣ загалнѣного збору западають абсо-лютнѣю бѣльшѣстію голосѣвъ, тільки рѣшенѣ о змѣнѣ статутѣвъ і о зѣлѣнѣмъ фондѣ по-требують двоухъ третинѣ, а о розвѣзаню То-вариства

Товариства, тогда потребно присутствии 60 членівъ.

§. 27.

Загальнымъ зборамъ проводить: голова, тогожъ присутникъ або вѣкомъ найстаршій зъ присутнихъ членівъ.

(Далше буде.)

Дописи „Дѣла“.

36 Стрны.

[О введеніи въ жизнь заведенія „Бурса“ въ Стрыю.]

Голосы даютъ ся чути о скоромъ введеніи въ жизнь заведенія „Бурса“ въ Стрыю изъ комитатъ пашт-отцѣвъ духовныхъ и въ хатъ селянскихъ и мало-мѣскихъ въ давнѣмъ окрестіи стрыискомъ, однакже тіа голоса бдѣвають ся безъ докладившаго застановленія надъ тымъ предистомъ: чи маемо мы средства до отворенія тов бурсы для убогихъ и одбоной молодежи сельской и мало-мѣской, абы тѣмъ въ голодѣ и въ холодѣ до школы не ходила и абы на поруганіе и на смѣхъ въ одпошеніи до нашихъ соучениковъ и людности выставлено не була, и якимъ способомъ можна бы приспѣшити, абы та бурса въ жизнь скорше введена была.

Товариство „Бурса“ стрыискомъ посѣдає реальность, складаючи ся изъ дому на помѣщеніе бурсы, побочного заведенія и огорода въ вартости 8—10,000 зр., а якъ изъ справозданія того товариства зъ року 1890 видко, доходы изъ вкладовъ членівъ и добровольныхъ датковъ, зъ чиншю зъ дому и дсоотки зъ цѣнныхъ паперівъ выносятся 1.017 зр. а розходы на запомогу и книжки для учениковъ, на администрацію дому и инші потреби 850 зр. 30 кр. — про-то въ касѣ остана годѣною и въ ефектѣхъ 732 зр. 67 кр.

Знѣсно назъ, що посяга статутѣмъ §. 42 товариство може только тогда ввести бурсу въ жизнь, коли фондъ того товариства выставленъ на удержаніе 4 пѣтицѣвъ. На удержаніе такихъ 4 пѣтицѣвъ потребныи сѣтъ капиталъ 4.000 зр., изъ котораго одстока несли бы рѣчно 200 зр., чтобы на одного пѣтицы вышло рѣчно на его скромное удержаніе 50 зр. Уже при заснованіи того товариства въ р. 1875 була та гадка основательствъ и була она добре обдумана, бо истинноча приватна бурса въ Стрыю въ р. 1863 и 1864, котра удерживала 10 пѣтицѣвъ, не могла удержати ся за-дѣя браку средствъ и мусѣло ся ей розвазати.

Одъзываютъ ся зновъ голоса о отвореніи бурсы, абы брати учениковъ такихъ, котрі платили бы 10—15 зр. мѣсячно на удержаніе ихъ въ той бурѣ. Таку квоту платитъ за удержаніе ученика въ бурѣ не сѣтъ въ станіи нашихъ селянскихъ або мало-мѣшанскихъ, хѣба бы могла то замозаващѣи витѣленіи руска адѣлати, для котрой таа институтъ не сѣтъ основана. — и що-жъ бы на тов сельскій и мало-мѣшанскій громады сказали, що складали гроші на панскую руску бурсу. Наші селяне и мало-мѣшане могли бы 4, 6 а найвыше 8 зр. мѣсячно платити въ бурѣ на удержаніе своихъ дѣтей.

Выдѣлъ товариства бурсы стрыискомъ дѣлавъ и дѣлавъ, что только въ его возможности, абы прискорити впроваженіе того заведенія, однакже поодинокій оособы и найрѣзвѣтшій не могутъ въ томъ взглядѣ нѣчого адѣлати, если сельскій и мало-мѣшанскій громады або братства церковныи до того дѣла широ и прихильно не возмущатъ ся. Въ томъ взглядѣ въ роцѣ 1889 бдѣлось ся выдѣлъ товариства бурсы въ одвоую до шестѣхъ декавѣвъ давняго стрыиского округа, абы тѣмъ на соборникахъ деканальныхъ Ви. пашт-отцѣвъ духовныхъ объявили, чтобы тѣмъ вѣзвмуги на громады и братства церковныи, абы приступили яко члены до товариства „Бурса“ стрыискомъ, — однакже таа одвова жадного наслѣдку не привнесла.

Стрыискій давній округъ числять 348 громадъ сельскихъ и 12 мѣскихъ, до 230,000 жителѣвъ. Бѣли бы тѣмъ громады або братства церковныи приступили въ члены товариства „Бурса“ стрыискомъ, то прискоритъ бы ся капиталъ въ тѣхъ вкладовъ рѣчнохъ 1080 зр., а по уплатѣ трѣхъ або чотирѣхъ лѣтъ можна отворити бурсу, а побѣйше можна бы не только принять тѣхъ 4 учениковъ убогихъ и одбоныхъ, але зъ лѣтѣми подвоити и потроити, — така була гадка первоначальна основательствъ, така сѣтъ и така остане. Хѣто хоче въ жизнь бурсу впровадити, нехай постарается о тѣмъ ередствѣ, а буде добрымъ патріотомъ и добрымъ народолюбцемъ. Говорити а не дѣлати, то каждый зможе.

Даютъ ся также голоса чути: на що сельскій и мало-мѣшанскій дѣти до вышенъ школы посылати? — ихъ отецъ, дѣдъ и правдѣ не умѣли читати а нѣхъ абыли добрыми и честными господами. Тѣмъ людѣмъ инакше говорить а инакше мыслѣти, они не хотѣтъ просвѣты народнои, только темноты, котра провадитъ до упадку народу, — они хотѣтъ зъ темноты користати; забываютъ, что въ народу поставили и просвѣтъ народній посвятивши ся, а темноту ширѣти; они не суть народолюбцы... Не слушайте громады тихъ немирныхъ людей, але слушайте тихъ, котрі тѣшатъ ся, что ваші дѣти охотно до сельской школы ходятъ и добре учатъ ся, а заохочутъ словомъ и дѣломъ, абы вы свои талантливы дѣти до вышней мѣской школы послали; они тѣшатъ ся, если наші дѣти робятъ добрый поступъ въ наукахъ у вышеныхъ школахъ; они стараются о нашу просвѣту, котра провадитъ васъ до свѣта, о ваше самообзавѣданіе, о нашъ добробытъ, а тымъ способомъ поддѣляютъ и боронятъ васъ у всѣхъ вашихъ односѣлахъ и стараются ся о двѣганіе нашей народности.

Отже надѣмо ся, що громады и братства церковныи давняго округа стрыиского послухаютъ рады тихъ правдивыхъ патріотѣвъ

и народолюбѣвъ, котрі намъ и нашимъ дѣтямъ просвѣты желаютъ и насъ до самообзавѣданія и до добробыту провадитъ; що будете испускати ся численно въ члены до товариства „Бурса“ въ Стрыю, а тымъ способомъ прискорятъ ся впроваженіе въ жизнь тов бурсы, въ котрой то заведеніе могутъ ваші талантливы дѣти мати мешканіе, покаявленіе та ошкву, и зможутъ колѣне бути обороною для насъ и для нашего народу въ краю и державѣ!

Праводолюбѣ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

О переговорахъ гр. Таефого въ провадѣмъ лѣвицѣ такъ доносятъ до Narod. List-ѣвъ зъ Вѣднѣ: Доки Шленеръ и Хлюмекскій консервували поодинокю въ гр. Таефѣмъ, то Нѣмцѣ мали надѣю, что въ ихъ бажаніи сповнятъ ся. Въ суботу бдѣбула ся конференція въ трѣбску. Обѣ стороны разѣйшли ся вправдѣ въ дружбѣ, але обѣ побѣдали при своихъ. Гр. Таефе заявляе, что бѣвъ зъ своимъ кабинетомъ стоять на засадахъ высканыхъ въ мотивахъ до розвазанія рады державнои; бѣвъ хоче выступити передъ палатой зъ дотепершнимъ министерствомъ и ажъ тогда, коли побачитъ, якъ уложатъ ся односѣми при дебѣтѣ адресовѣй, приступити до амѣвъ. Правительство повитѣ радо всѣмъ умѣреннѣмъ партіи зъ лѣвицѣ и правѣцѣ. Отъ клѣде велику вагу на участі лѣвицѣ, але та сама не має большости, бо Польши не хотѣтъ прѣстѣти на то, чтобы нѣмецка партія верховодила въ державѣ. Онъ самъ може легко поспарити ся о большѣсть, котра бы безъ лѣвицѣ и молодѣ-Чехѣвъ мала 180 голосѣвъ, большѣсть вправдѣ незначна, але все таки большѣсть. Въ декотрыхъ справахъ будутъ наивѣтъ молодѣ-Чехи и нѣмецкѣ націоналы голосувати за предложенья правительства. Зъ тов причины не може лѣвица ставити нѣжкихъ трудныхъ условій и не може также выключати цѣлѣвыхъ партій дотепершнюю большѣсть бѣвъ большѣсти будучои. Мимо того, готовъ бѣвъ на подѣставѣ status quo въ национальныхъ и политичныхъ справахъ приступити лѣвицѣ до большѣсти, чтобы она заняла такой степенъ и влиять, якій належитъ ся їй яко партіи чиселомъ найбольшѣй. Для нѣмцевъ лѣвицѣ нема также нѣжковъ перешкоды голосувати збѣдно зъ адресою, котра буде бдѣвѣдѣвати мотивы правительства до розвазанія рады державнои и бесѣдѣ престольнои, котра явиши въ поменшихъ чертахъ буде мати характеръ политичный. Однакже Хлюмекскій и Шленеръ ставили свои вѣстѣй жадали, котрі не значатъ нѣчого иного якъ лишь повну змѣну системы и кабинету и зовѣмъ новый складъ большѣсти. Кромѣ того, хотѣли они адобути для своихъ политичныхъ товариствъ бѣлька важныхъ текъ министерскихъ. Становище гр. Таефого у короны сѣтъ, якъ зъ великою рѣшучістю закрѣпляютъ, непохитно; най дѣвъ ся, что хоче, а ему буде повѣрено и дальше управѣ державы.

Politik подтверджує также, что гр. Таефе переставъ уже думать о утвореніи одностѣлои большѣсти парламентарнои и буде адволати ся большѣстью „бѣвъ случаю до случаю“. Правда — кажѣ Politik — що односѣми въ радѣ державнои стануть тогда дуже трудны и лѣвыи чи на порядкѣ дѣсовнй придетъ тогда яка справа хочъ бы трохи политично закрѣпшена, що впротѣмъ и не дуже буде протѣвъ волѣ гр. Таефого. На всѣкій случай же насъ дуже цѣкава сѣсія рады державнои, а мы можемо лишь повторити бажаніе, чтобы нашъ народъ вышѣвъ изъ нея счастливо.

Tagesbote aus Mähren und Schlesien кажѣ, что сразовоудавѣмъ адресъ буде гр. Гогенварта, котрый бѣвъ двѣхъ десятихъ лѣтъ бѣвъ найзавѣтѣйшимъ противникомъ лѣвицѣ и котрый утвердивъ бѣвъ зѣлѣныхъ обрѣчи правѣцѣ, а котора кандидатура правительства теперь дуже енергично поддѣржало. Онъ має и теперь вести борбу противъ лѣвицѣ, а его клябѣвъ має стати ся противникомъ для лѣвицѣ. За такую адресою, яку буде предѣлавати гр. Гогенварта, лѣвицѣ не буде голосувати, и инѣвъ сѣтъ рѣчь певна, что сполучена лѣвицѣ не приступитъ до сѣблии зъ гр. Гогенвартомъ.

Клерикальный Шас доноситъ, что гр. Таефе клѣде велику вагу на то, чтобы въ будучѣй большѣсти парламентарнои были заступлѣніи всѣхъ австрійскѣй Славяне въ вышнемъ одѣныхъ молодѣ-Чехѣвъ. О нѣмецко-польской большѣсти не можна вже инѣвъ и думать. Нѣмецка лѣвицѣ готова бы вже инѣвъ ити рука въ руку зъ консервативною чешскою большѣшою посѣловістю, але противна дуже сѣблѣвъ зъ гр. Гогенвартомъ.

Въ молодѣ чешскѣмъ клябѣвъ проявила ся вже мала дисгармонія. Посѣлъ Вашатѣй противникъ ся тому, чтобы до клябу прияти нововыбраннаго посла Еймѣмъ, вѣдѣвского корреспондента Narod. List-ѣвъ и мотивувавъ свое вѣнесеніе тымъ, что Еймъ стоитъ въ авнанъ зъ нѣмецкими газетами. Еймъ жадавъ тогда сѣтѣсѣкѣкѣи бѣвъ Вашатого, а коли той не хотѣвъ ему си дати, скликавъ Еймъ судъ мировый, а той выказавъ ся противъ Вашатого. Тогда заявивъ Еймъ, что бѣвъ дѣти не буде належати до клябу, доки въ нѣмъ буде Вашатѣй засѣдѣти. Кажутъ также, что Еймъ намъ старати ся за посередничѣствомъ гр. Таефого шукати въ имени молодѣ-Чехѣвъ контакту зъ правительствомъ, але бѣвъ самъ де-монструє ту вѣсть.

„Правит. Вѣстникъ“ оголошеніе указъ царскій, выданный до губернатора Фінляндіи, въ котромъ царъ припоруѣа ему заявити нѣрнѣмъ подданымъ того краю, что бѣвъ пошанує права, наданіи его предѣками, и не намѣраєъ зовѣмъ въ нѣжкій способъ амѣвѣти

основѣ формы правительства, якій въ томъ краю обязываютъ. Наконецъ высказує царъ подѣку за адресу, прислану ему фінляндскою репрезентаціею а высказує надѣю, что союзъ межѣ княжѣствомъ а державою повстанѣе и дальше крѣпнѣтъ.

До исторіи усуненія ки. Долгорукова въ посѣды ген. губернатора Москвы подає Pol. Corr. писмо въ Петербурга, котре кидає дуже цѣкаве свѣтло на односѣми русскій. Въ русскій столицѣ довѣдѣлись, что ки. Долгоруковъ стоялъ уже бѣвъ многихъ лѣтъ въ такой авнанъ зъ великими чиселомъ кунцѣвъ и до-ставникѣвъ, что независимѣсть сего высокаго функционера була майже зовѣмъ сивнѣна. До того прийшло что и то, что въ послѣднихъ часахъ, коли то права жѣдѣвъ чимъ разъ большѣе обмежує ся, звернено увагу правительства на то, что ген. губернаторъ доаволяеъ жадаеъ цѣлѣвыми масами заходити до Москвы, хочъ то стояло въ очевидѣй противности зъ истинночѣми законами. Въ Петербургѣ говорѣево отже отверто, что та ласка для жидѣвъ не оставѣеъ бѣльшого конкретнаго признанія зъ стороны жидѣвскои а что князь не дуже опираєъ ся принимать ту конкретну подѣку жидѣвъ. Рѣчь зовѣмъ природна, что жидѣвска прѣса выхвалѣево теперь дуже ки. Долгорукова, и кажѣ, что бѣвъ лишь зъ чѣловѣколюбства бѣвъ противникъ гоненію жидѣвъ; впротѣмъ до чего бы то дошло въ Россіи, коли бы въ Россіи мало ся зарѣвъ усунѣти каждого урядника, котрый приймаєъ яку конкретну подѣку? Ки Долгорукову робѣтъ же въ той закладѣ, что бѣвъ, выславѣючи адресу царѣви, предложѣвъ въ нѣвъ цѣлу програму управѣ державы, смѣ-дѣвъ, за котору, особливо же коли програма була либеральна, повиненъ бѣвъ ки. Долгоруковъ бути выславѣный на заточѣнье въ Сибѣръ.

Зъ Берлина доносятъ яко рѣчь певну, что цѣсаръ Вілѣгельмъ въ мае въ осени приѣхати на австрійскій маневры, котрі бдѣвѣдутъ ся въ першихъ дѣвахъ жѣвѣтѣ коло Вѣдѣгофенъ надъ Тауѣ. Зъ цѣсарѣмъ приѣде также и канцлеръ Капріи.

Hamb. Correspondent доноситъ, что въ правительствѣнскихъ кругахъ говорятъ уже досѣтъ голосѣво о уступленіи прускаго секретаря державнои Беттѣхера. Бѣвъ бы то зновъ одѣвъ біомарѣвскій выхованѣвъ, котрый пѣвъ шѣвъ бы въ бѣдѣтану та только вѣсть та не арѣбала въ Нѣмечѣнѣй великою утѣхи, бо ро-адѣйшѣлась чутка, что Путѣкамѣръ мѣвъ знову вступити до службы державнои.

НОВИНКИ.

— Вечернѣ музикально-драматичный въ память XXX-лѣтъ роковинъ смерти Тараса Шевченка бдѣбуде ся дѣлъ 22 н. ст. марта с. р. въ Камѣницѣ струмиловои. Вечерѣкъ бдѣбуде ся въ сѣли рады повѣтовѣи. Члены „Лѣвѣвского Воина“ вѣзвѣмуть участі въ томъ вечеру. Хѣто бы въ околицѣхъ не одержѣвъ запросѣвъ, зовѣтитъ ся оголошеніе уважати за запрошеніе. — Комѣтѣтѣ.

— Недобрѣй вѣщунѣ. Пѣдѣвъ дѣмѣтъ 17 н. ст. марта пишуть намъ зъ Перемышлянцими: „Намѣвъ мали мы рѣдѣе зѣвѣнѣе. Около 5-ои годѣми по полуночи надѣвѣла бѣвъ заходѣ невѣличка хмарѣа, а пристанушии на хмарѣу надѣвъ сѣлами Корѣли чѣ, Дусѣвѣвъ, Вѣдѣвъ и Ячѣнѣвъ розрослѣсь скоро въ велику хмару, въ котрой почало страшно гу-дѣтъ, а дальше бѣжѣвати и гремѣти, ба ѣ громы бѣли зъ такою силою, якъ сѣредѣ горячаго лѣта. Рѣвѣнѣево пустѣлаось страшна лѣва, а сѣлѣни бѣри пѣгнала тоу чорною хмарѣою въ сторону пѣвѣнѣево-вѣсѣдѣну. Людѣ дуже перѣраженѣ тымъ зѣвѣнѣево и припѣвѣдѣють, что мартовѣй громы не на добро вѣщѣють“. — Зъ Буковѣнѣцы пишуть до Przeglad у подѣвъ тоу самою датѣю: Инѣвъ мали мы тутъ невѣзвѣтѣе зѣвѣнѣево. Дѣвъ бѣвъ погѣдѣи и топей, въ полудне наивѣтъ значѣно припѣкало сонце. Около 4-ои годѣми зъ полуночи почали насѣвати ся бѣвъ заходѣ хмарѣи, невѣдѣвъ дѣлѣлось чути громы и бѣжѣвѣнѣево, о годѣ 1/4 на 5 померѣвъ выдѣвѣругъ, а въ посѣредѣ хмарѣи, бѣжѣвѣнѣево и бѣти громы бѣвъ початѣ палати гуѣ-дѣтъ градъ бѣвъ дощѣ, великѣсти лѣвѣевого орѣ-ха; падѣючи черѣвъ чѣвѣтъ годѣми, покрѣвъ немѣ-ло, проливаючу траву и озимину на побѣрѣахъ.

— Въ наивѣ читалии въ Пѣвѣвѣхъ заявѣево о. Іосѣвъ Вабѣй, тамошній приходникъ, сѣрдѣчу подѣку Хм. товариству „Прѣсѣнѣ“ за 56 книжѣ-токъ, дарованныхъ для сѣи читалии.

— Зъ Зѣвѣвѣи доносятъ: Выдѣлъ повѣтовѣй въ Зѣвѣвѣи бдѣвъ ся до выдѣлу красѣво зъ предѣ-стѣленіемъ, что цѣлѣвѣтѣи невѣрожай, якій на-вѣдѣтѣвъ сѣи полѣтъ пограничѣи въ 1890 р., сѣтъ о много страшнѣйшій анѣвъ въ 1889 р. За-дѣлъ того рѣшѣли власти скарбѣи адѣсѣти подѣ-токѣ въ трѣхъ чѣвѣтерѣхъ частѣхъ, т. е. въ та-кой частѣ, въ лѣбѣ дѣйстви оеконотатѣвоно, что жѣвѣна не дописали. Найголовнѣйшій рѣдѣ управѣи, с. е. пѣнѣнѣа, давала въ 1890 р. зъ морѣа около 6 пѣвъ а коша 30 кѣльѣграмбѣвъ зѣрна, такъ что въ морѣа зѣвѣрѣно 180 кѣльѣграмбѣвъ зѣрна а прѣ-тѣвно зъ перѣсѣнѣнѣхъ рокаѣхъ сѣрѣдѣ дѣвъ 10 кѣвъ, коша 100 кѣльѣграмбѣвъ зѣрна и резулѣтѣвъ зъ зѣрѣи зъ одѣного морѣа выносятся 10.00 кѣльѣ-грамбѣвъ. Такой станъ рѣчи что тымъ гѣршій за-дѣлъ того, что солома зъ налѣдѣдокъ рудѣи и градѣвъ цѣлѣкомъ не приѣае ся на нашу и худѣа нею норѣжѣна пѣдѣи и хорѣе та за-дѣла того сѣтъ значѣ-тѣй стрѣты въ жѣвѣмъ инвѣнтѣри. Бѣдѣвѣи людѣ-нѣсть сѣльска, котра прожилаєъ цѣлымъ рѣдѣвъ зъ того, что зарѣбѣтъ въ жѣвѣна, а дѣвѣево дѣсѣку чѣвѣтъ зѣвѣрѣи бѣжѣвъ, въ томъ роцѣ, бѣдѣвѣи не-цѣлу чѣвѣтерѣу частѣ того что зѣмѣчѣно, бѣвъ бѣвъ сѣвѣмъ въ нажѣвѣна на передѣлку на голодѣ. Су-прѣтивѣвъ того удала ся радѣ повѣтона до выдѣлу красѣво зъ прѣсѣлою о помѣдѣ подѣвъ видѣмъ сѣвѣ-нѣнѣи на бѣвѣву дѣрѣгѣ въ повѣтъ, чтобы тымъ способомъ доставити зарѣбѣтъ найбѣдѣвѣйшій людѣ-ности.

— Перѣстѣуленѣи обѣвъ дѣлѣи. Радѣ мѣжо въ Краковѣ выбѣрѣа въ по-мѣжѣ себе комѣію, котра

мѣла уложити програму свѣтовѣи 100-лѣтнихъ роковинъ конституціи 3 мая, а д-рои Розѣнблѣ-тона порѣчила бути одпоручникомъ на зѣвѣдѣ у Львѣвѣ для уложѣи обѣловѣи програмы свѣтовѣи-нѣи. Намѣстѣнѣтво лѣвѣево, зѣвѣло обѣ тѣ ухва-ли, мотивуєи сѣ тымъ, что рада мѣжо перѣсту-пила обѣаєъ своего дѣлѣи. Така сама судѣба зѣ-отѣроныи намѣстѣнѣтѣвѣи стрѣтила аналогичнѣй у-хвалѣи лѣвѣевои рады мѣжѣи въ справѣ свѣто-вѣи роковинѣ. Якъ бѣжѣмо, всѣкѣй зѣмѣгѣи Поля-ковѣвъ нападѣи свѣтовѣи лѣвѣево публичнѣй харѣ-терѣ, за-дѣла участі въ нѣмъ репрезѣнтѣи мѣжѣи и поодинокѣхъ товариствъ, стрѣчаютъ рѣшѣнѣи одѣвъ зѣ стороны правительства. — Цѣкаве же, якъ приѣмѣи дѣтѣи сѣеры ухвалѣи ч. к. галич-ского товариства господавѣево, заявѣи одного-дѣсно оиогды на загальныхъ зѣвѣрахъ, что товари-ство возмѣе участі въ свѣтовѣи торжѣвѣи.

— Дѣловѣнѣи выдѣръ двѣхъ членѣвъ повѣтовѣи рады въ Сокалѣи зъ бѣльшихъ послѣоствѣй розѣн-сѣнѣи на дѣвъ 28 чѣвѣтъ с. р. Выбѣръ бдѣбу-еи въ Сокалѣи.

— Заавѣнѣнѣи а обѣлѣску у Rasinі v Halič. Подѣвъ такимъ заголѣвомъ подѣвъ чѣс-кой пѣсѣтѣль Францѣшекъ Рѣжѣгорѣвъ въ чѣ. 10—14 часѣиномъ „Zlatá Praha“ с. р. етѣогравѣичнѣй матѣриѣлъ, зѣвѣрѣнѣи нѣмъ въ рѣбѣнѣхъ сторонахъ галичѣи Рѣуи прѣвъ бѣвѣрѣи ѣ зѣмѣчѣи предѣвѣнѣи нѣмъ инѣмо подѣвъ чѣвъ зарѣвѣи и заовѣдѣи у га-лицѣи-русѣево людѣу. Авѣтѣрѣ описуєъ розѣи поѣ-дѣнѣи при „обѣорѣнѣхъ“ чѣ „лѣдѣ“, до перѣго-вѣрѣи сѣи рѣдѣвъ обѣвъ „мѣлодѣхъ“ прѣвъ вѣжо. Така зѣмѣгода робѣтъ ся чѣсто на инѣмъ и авѣ-торѣ подѣвъ двѣ обѣвѣдѣи такой перѣдѣловѣи зѣ-годы (одѣвъ зъ Явѣнѣи обѣиномъ, другѣй зъ Волѣево). Настѣпѣево потѣмъ описѣ „сѣловѣнѣ“ лѣи до мѣлодѣвѣи и подрѣбно зѣвѣбравѣнѣи обѣвѣвъ вѣсѣлѣнѣи. Для намѣчѣна дозѣловѣнѣхъ бѣдѣнѣи нѣмъ мѣлодѣи похѣвѣнѣево сѣ п. Рѣжѣгорѣвъ по бѣльшѣй частѣ обѣсѣевои картинѣю Катѣриѣи Дѣвѣнѣвѣевои, помѣчѣевою въ алѣмѣнѣвъ жѣвѣ-ѣмъ „Першій Вѣнѣкъ“. Кромѣ того перѣстѣуленѣи авторѣ дарѣвѣи, что ихъ приносѣтъ народѣвъ дѣвъ „мѣлодѣхъ“ та пѣна („мѣлодѣхъ“); авѣтѣрѣ про прѣ-токѣвъ у свѣдѣнѣи, про пытаніе „мѣлодѣхъ“ кѣтѣхѣиомъ. Кончатъ ся статѣи описѣево одѣгу „мѣ-лодѣи“ въ лѣвѣмъ ходѣи по зарѣвѣнѣхъ. Стѣти перѣстѣуленѣи для повѣнѣи описѣево народѣи нѣиномъ, по бѣльшѣй частѣ перѣкѣдѣнѣи на чѣску мѣву. — А. Ор.

— Товариство предѣловѣево. При нагодѣ 28 го зѣвѣду одѣоручникѣвъ галичѣи товариства зем-ского подѣвъ полѣкѣй газѣтѣи зѣвѣду про основѣ-нѣево сѣго товариства и справѣдѣнѣи за оборѣту грошѣевои въ 1890 р. Важѣйшѣи датѣи сѣтъ сѣ-дѣуючѣ: Ще въ 1848 р. порѣшѣи галичѣи сѣмѣвъ становѣи основѣи сѣ товариство а въ 1842 р. по-вѣдѣнѣи выдѣлъ галичѣи становѣи, что товари-ство зачѣнаєъ свою дѣлѣвѣи. Всѣ властѣтѣлѣи бѣльшихъ послѣоствѣй въ Галичѣи и Буковѣнѣи приѣнали на себе солѣдарѣу одѣлѣвѣи за всѣ зѣвѣовѣзѣнѣи товариства и ажъ цѣсарѣмъ рѣше-нѣи въ 1867 р. зѣвѣнѣи сѣи на обѣмѣну гу-рантѣиоу сѣмѣхъ лишь довѣнѣиѣвъ товариства авѣ-прѣтивѣвъ послѣдѣючѣхъ лѣсты заставѣи. Такъ отѣже досѣ одѣвѣдѣнѣи всѣ властѣтѣлѣи дѣбѣвъ за лѣсты заставѣи выдѣлы до 1868 р. Въ же въ 1843 выдѣло товариство 108 пожѣтокъ въ лѣстѣхъ заставѣи нѣиномъ вѣрѣстои 1,648,000 зр. а въ р. 1863 бѣло же 1637 пожѣтокъ а лѣстѣвъ на 20 мѣіѣ-иѣвъ зр. Зъ концѣмъ 1889 р. залѣгѣиѣи рѣвѣлѣ-нѣи довѣнѣиѣвъ досѣгѣи сѣмѣи 1,359,820 зр., але за-дѣла капиталѣвъ пропѣнѣиѣнѣхъ сѣлѣчѣно тѣ за-дѣлѣиѣи майже въ двѣхъ трѣтѣхъ частѣхъ, такъ что лѣшѣло ся залѣгѣиѣи лишь на 507,57 зр., на такихъ добѣрахъ, котрі продѣно на публичнѣй лѣиѣтѣиѣи. Стѣвъ пожѣтокъ гипѣотѣчѣи въ кон-цѣмъ 1890 р. выносѣи сѣмѣу 74,795,067 зр. 97 кр., а добра обѣжѣнѣи тѣмѣи пожѣтками вѣртѣи 189,850,221 зр. а мѣмѣи 2,230,380 морѣвѣвъ рѣбѣ, лѣука, рѣвѣнѣево и лѣбѣвъ.

— Рѣвѣиѣи. Для 12 марта бдѣбулаєъ рѣвѣиѣи полѣ-дѣиѣи у п. Волѣ. Выѣсѣкала, правѣиѣи въ Краковѣ. — Въ Тѣрѣнѣи зарѣдѣнѣи рѣвѣиѣи у учѣвѣа VIII кл. гѣмѣнѣиѣиѣи Бѣхѣнѣево.

— Зъ Тѣевои въ Бѣлѣвѣвѣи пишуть намѣ: За старѣнѣмъ о. Іосѣва Грѣбѣевоиѣево, данѣи мѣ-нушѣево року украсѣи мѣоцѣву церѣвѣу. О. Грѣ-бѣевоиѣиѣи приѣнѣиѣи сѣ до сѣго щѣдрѣмъ да-комъ и за сѣ окладѣево ему комѣтѣвъ церковнѣи шѣро русѣево „спѣси Бѣгѣ“!

— Мѣниѣвѣрѣиѣи выѣтаєъ въ Чѣкаѣ. Въ Чѣкаѣ ро-бѣтъ же бѣвъ теперь великѣй приготѣовѣи до мѣ-жѣиарѣовѣи выѣтаєвъ, яка мѣвъ бѣдѣтѣиѣи тамъ за-дѣа роки. Сѣи выѣтаєа нерѣвѣнѣиѣи мѣвѣтѣи розѣи-рами и свѣтѣловѣи всѣхъ дѣтѣпершнѣхъ выѣтаєи. А-мѣриѣанскѣи конгрѣсъ выбѣрѣа на выѣтаєу мѣсто Чѣкаѣ подѣвъ усѣловѣиѣи, что мѣсто приѣнѣиѣи на-комѣтѣи выѣтаєиѣи 10 мѣіѣиѣиѣи долларѣвъ. Тымъ-чѣсѣмъ же дѣтѣперѣи зѣвѣрѣи въ сѣмѣвъ Чѣкаѣ 15 мѣіѣиѣиѣи а до того же приѣнѣиѣиѣи прави-тѣльство бѣвъ сѣбе окрѣево сѣвѣвѣнѣиѣи побѣрѣа мѣ-іѣиѣиѣи, что чѣнѣиѣи разѣмѣ 16 и пѣвъ мѣіѣиѣиѣи долларѣвъ, отѣже сѣмѣу двѣа разѣи большѣу бѣвъ сѣмѣи дѣ-спѣиѣиѣиѣи парѣиѣиѣиѣи комѣтѣевоиѣи подѣвѣево послѣдѣ-нѣи выѣтаєи. Тѣрѣнѣи, приѣнѣиѣиѣиѣи подѣвъ выѣтаєу, сѣвѣево пожѣвъ 250 гѣктѣрѣиѣиѣ

Предпозната на "ДЪЛО" и принадлежност на императрицата плати
у Ливон.

Оголошения принимаются по 10 кр. без скидки.
Подписки на газеты и журналы по 10 кр. без скидки.

Читаленъ.

Предплати на „ДЪЛО“ и изплатността на износните платения
в Азия.

Оголошения принимаются съ по цѣнѣ 6 кр. съ одною стрѣчкой писаратовою въ рубр. „Надѣлани“ по 30 кр. а. а.

Подмани часоку са по 10 кр. 6дх стинива.

Багато імагін, навіть свари вилізало зс питання. Кожний ралів своє, ніхто не хотів слухати другого і багачко перекидало усних думок, поки обобрали одну. Громадське почуття кохалося ся, як хвиля по вітру. Хтось напращав убити командири і з-першу, адаловсь, усь хизли ся до таких постанови, але суворий вичисли сей недогод принаджу наць до себе. Неслабому збирали ся вже шукати правди у чизальства, але й ся думка се боляш мада увагу. Сего вже було доволі, було й за нас, в передь нас, а чутя не було ніколи, то годь про се и балакали Тольки

п. Кульчицкий, я обняв секретариату чортковського руского комітету. Ми обдуби кілька засідань комітетових. Наше головний комітет потвердив і оголосив кандидатом п. Кульчицького. В той час писав Дзієнік Польскі і Рзєсзівка, мав би нителіфікацію руска на вчті в Бучачі виступала ворожо против шляхти і Поляків взагалі. Ані слова правди! На вчті в Бучачі говорено аз повною повагою. В „Ділі“ були поміщені всі промови. Ви. о. Димущевскій загадав про кобаси, напінки і підкуства, та се така правда, що єя ніяк укривти. Я самі говорив о Поляках аз найбільшим тактом, аз повинні пошановувати, так само представляв аз найбільшою оглядністю бдливості інтересів більшої а меншої посольства. Чи не досить лояльності аз нашої сторони?

Розпочалися нещастні вибори. Мені як секретарю комітету доведено аз всіх мисловостей, як де переведено вибори. Суму думи огортав! Ми обзнали, що наша справа стоїть дуже лихо, що наш кандидат мусить унасти! Треба було ратувати бо дати честь народові руску, вкисно: осягнути бо дати тільки голосів, кілько мали ми шість днів тому назад. Особливо побоювалися ми про повіт бучацький. Ви. п. Кульчицкий аз Бучацьким зовсім народові незнакомий, длатого наш комітет бучацький бдлив сь до головного комітету у Львові, аби кандидатом назначив мене. Ми мусили обдубати соблий наради комітетів — бучацького і чортковського. Для 20 лютого я отримав писмо аз головного комітету, щоби-м переіти кандидатуру по п. Кульчицького, аз его власною угодою. Що-ж було робити? Добро справи домагало ся прийняти, хоч знало ся аз горы, що кандидатура пропадає.

Для 19 лютого аз почі о 12 годін приїхав до мене 5 господарів-селян аз Джуриня, аби мї поради, вгляді допомогти добити ся справедливости. Розказували, як они значною більшістю голосів вибрали 3 виборців, а тимчасом комісія оголосила виборцями зовсім інших. Появля на другій день, 20 лютого, мало обдуби ся засідання комітету аз Чорткова, то я тих людей справив до Чорткова. Дійсно, правдали всі до Чорткова, а також селяне-Мазури аз Слободки, аз подбодно жалобю, вкисно, що на кого другого голосували, а виборцем вишшов хто иншій. В Чорткові я написав селянам Джуринським рекламацию до ц. к. старости. Також про справу Джуринську писав Przegląd. Кореспондент аз Чорткова кийсь С. представляв, що правоборці селяне Джуриня — то піани, галабурдини, та мовби то тільки завдяки тактові ц. к. комісари п. Чаплинського і польського ксьєнда Банана не прийшло до заурення. Той же кореспондент бдливавсь о мені аз великою ненавистю, і вкиснував мене: побдурені селян. Тимчасом я ані аз обдуби селі, а тим менше аз Джурині, зовсім не вкиснув ся аз селянами.

Щоб ситуацію по можности ратувати, рускій комітет бучацький вярдав збори виборців для 25 лютого аз Манастирських, а для 26 аз Бучача. В обох місяцях ставав я перед виборцями. На зборах аз Манастирських являв ся мисцеві Поляки. Я промавив як кандидат, затверджений головним руским комітетом. Того-ж дня Gazeta Narodowa помістала телеграму аз Бучача такою основою: „Dziś w Buczacz odbyła się zebranie wyborców. Agitatorzy ks. Natalskiego głoszą ludowi, że Najj. Cesarz dla tego gotował parlament, bo panowie chcieli zaprowadzić państwo ruskie.“ Бує се, розуміє ся, злобний донос. Дарма, що виборці-селяне аз Манастирських аз в Бучачі всі прирели обдати свои голоси на мене, — показало ся,

по-троху серед того безладу, котре панувало між нами вже доволі часу, зродилась та замріяна думка, котрій мало ся згодом справдитись. Нарядили: другого дня, виходячи на вчтє, убрати у собі як найкрасче; щоб не казав командир, який бз не вигадував муштри, слухати його бдлив, ніж по-реду слухали; — але одно: всі повинні одити перед одним запевини клятвою, що аз аз-разу, аз аз-разу, скільки разів не одорював ся аз командир аз ескадронув, ніхто не приватє його. Як же буде вибори викликати по одному аз строю, нехай ті самі-на самі віддають йому всю належну шанобу, а повернуть ся до громади, чим би він не страхав, нехай мовчати, як і перше.

Така стала тоді поміж нами постаново, так нарядили ми і тоді ж такі, ще не розходившись, побожившись один одному хтє до смерті на сему стояти, а хто здумав зрадити, нехай панятає, що мабути йому вже не прийде ся довго собою поганяти світа. Тенер же поки-що до діла, ніхто нехай не важить ся похвалитись про се аз найкрасочому товаришеві.

З-разу потихало у казармі, юрба розбила ся на маленькі купки, — аз аз-ваді чого було вже змагатись і вони перейшли на тихі розмови, навіть шопотні, розрух почав по-троху проходити, але всім почувало себе якось неначе нервно роздратованим, якось зовсім ніче, ніж заше. Ніхто не ходив, не балакав так, як йому казувала те його вдача, — кийсь нервний, надбраний посміх вбачав ся трохи не аз кожному найменшому зворушенню тіла, голосу у розмові переходили ся нервовими нотами, як нервний булі ті думки, котрі великою агрією переносили ся у голову, обганяючи одна одну; сміх бдливав тую, сумий пригладування перенімав регот часом, але тільки на хвилину, такі веселі реготи.

(Далше буде.)
Володимир Левицький.

що всего кількадесять було тихих, котрі мали бдливо додержати привчєня.

Вибори минули, а польскі газети, величаючись побдою аз нашомі округі, називають N. Reforma, напінтували мене називчєм: „moskalofil“. Славний Бога, моя природа досить туга, а совість у мене чиста, так само і політичний інтерес бдлив, як і маю, будь аз чого не захитають ся. Вольна воля польским газетам писати про мене, що аз по-добаєсь. Також не багато клопочу ся, що про мене напише „Червона Русь“, котра мене уважає аз ультра-польсифіка. Тільки мені здає ся, що така рабустика не киче лицю деяким поважнішим орґанам права. На таких експериментах — кажу се польским диванникам — можна вийти лихо. Панове редактори легководно буть на алярмі аз дабуть московській... На провінції Поляки уважають аз „moskala“ кожного Русина-патріота, особливо народовця, коли тимчасом московській ухотять аз „rogadynch“. Річ природна. Русин-народовець не має причини рускості своєю укривати, і через то его, як Русина, кождий видать. На бдлив-ж московській для выгоды укыває ся, ставє аз очам правителства аз Поляка фарисеєм... Так, панове Поляки також бдливуть своєму нетолеранцію супротив нас Русинів-народовців Колясь они то у-а-а-а...

Я докандидував до вчті аз повною резимациєю приймав усе нанесений мені у дары. Та не о мене мені ходити, але о бдливих селян. В Джурині формальний стан облоги, — не знаю, чи аз „Wiener Zeitung“ публікуваний, але фактично бз там єсть... Чей бх то змалував ся над нещасною громадою, а головою над кількома господарями селянами, та вкиснув аз польгу і спокій...

Може бз „Народна Рада“ допомогла бдливим та нещасливим селянам... А тимчасом, по волі Божій, проживемо, то аз побачимо...

И. Галушківскій.

Утраквізм в семінаріях учительських.

Міністер впропозовдав і просвіт ре-скриптом аз дня 4 марта 1891 ч. 2.837 зарядив, щоби утраквізм ланковий, вступний уже на вышших курсах мужеских семінаріх учительських у Львові, Станіславові аз Тернополі, вкиса також на першій курсі тих семінаріх; бдлив, щоби на четвертій курсі учительських семінаріх женських у Львові аз Черемисли учено: аритметики, геометрії аз історії природи аз выкладови ланк руском, уживаючи при том і ланка польского; натомість географії, астрономії аз фізики аз выкладови ланк польском, уживаючи при том і ланка руского; вкиса, щоби побдвисено на всіх курсах ц. к. учительских семінаріх женских аз Черемисли число годін аз науки ланка руского тиждено аз двоєх аз три годін.

Двома семи розпорядженнями поладжено желанний, котрі сьмй кравий заявляв на послідній сесії, аз котрі крава рада школьна аз подбодними внесеннями преджала міні-строу просвіт.

Новый статут товариства „Просвіта“.

(Конец.)

2) Читальня Товариства.

§ 44.

„Читальня Просвіты“ може завязати ся аз кождою громадою, на основі сего статуту, по мысли припробі закона аз аз привольномі філіяльному Выхду, а если бз в дотичном повті не було се філії, аз привольномі Головного Выхду, коли аз найменше десять мисцевих членів громади, рускою народности, заявляв охоту приступити до Читальні.

Читальня Товариства завтдомляє о том принадлежну власть.

§ 45.

Збори Читальні Товариства відбубають ся під проводом голови Читальні, его наступника або найстаршого члена Выхду Читальні.

Всі рішення збору Читальні западають абсолютною більшістю голосів присутних членів, аз вынимком рішення аз розв'язання Читальні, аз чим мусить освідчитися аз дві третини всіх членів Читальні.

§ 46.

Членом Читальні стає ся кождий член громади, аз обявляє свою волю приступити до Читальні аз збавне прийнятий Выхдом Читальні. Особи, допущені аз якого нечесного діла, котре після законів кримних подпадає карі, віддаючи ся піаньству або неморальности, можуть бути виключені Выхдом аз Читальні. Член виключений може бути знов прийнятий через загальний Збір Читальні, если азслужить собі на тоє.

§ 47.

Кождий член Читальні має право: а) брати участь аз загальних зборів аз вольних нарадах Читальні, забирати голос, ставити внесення, голосувати, вбирати аз бути вибраним до Выхду Читальні аз вглядати аз рахунки Выхду, предкладати загальному збору Читальні;

б) читати книжки, часописи аз всякого рода писма, находячі ся аз Читальні,

котрі припоручити Читальня Головного Выхду Товариства;

в) позичати ті-же до дому, під условними Выхдом Читальні постановленими аз оголошеними.

г) аз загаль користати аз помочи аз добродієств, як Читальня буде уділяти своим членам.

§ 48.

Кождий член Читальні має обов'язок:

а) платити до каси Читальні вклади, як ухвалити загальний збір Читальні;

б) старати ся о нових членів, словом аз ділом причиняти аз до сповнення цілей Товариства аз особливо же старати ся о ширені просвіт аз своїм громад аз бдати про бдвисені власного гздовства або промыслу;

в) аз означених днів збирати ся на собліне читанні пожиточних книжок аз писм, як також на нарадах аз справах просвітно-економічних.

§ 49.

Выхд Читальні складає ся аз п'ятох членів аз двоох заступників. Выхд вибирає загальний збір Читальні аз року.

Выхд вибирає аз поміж себе: голову, заступника голови, секретаря, касіра аз бібліотекаря.

До важности рішення Выхду Читальні треба, щоби окрім голови або его заступника се було аз найменше двоєх Выхдових Читальні. Рішення западають більшістю голосів.

§ 50.

Выхд Читальні має право аз обов'язок:

а) приймати аз виключати членів Читальні. Виключені членам прислугує однакже право відкликати ся до загального збору Читальні;

б) орудувати майном Читальні, по мысли рішення загального збору Читальні;

в) скликувати кожного року загальний збір Читальні аз здавати справу аз своєї діяльности, предкладати сему збору аз свои рахунки аз внесення;

г) здавати кожного року письменне справозданне Головному Выхду Товариства про розвій Читальні, а вкисно о числі членів, степені просвіт аз добробуту аз громад, о нарадах, бдливих аз вечеринках, як обдуби ся аз Читальні, о фондах, яким розпоряджає Читальня, о перешкодах, як належало бз усувати аз уваги на добро Товариства, як також аз потребах аз жаданих Читальні, — котрим має віддати Головного Выхду Товариства після свого узання аз можности;

д) виконувати припоручення Головного Выхду як також аз Выхду філіяльного;

е) скликувати як найчастіше збори Читальні, аз ціли читанні пожиточних книжок аз писм аз веденні поважних нарад, як також уряджувати бдлив: о управі ріль, хові товару, пасічництві, садівництві, ремеслах, промыслах аз інших справах, котрі можуть причинити ся до бдвисення просвіт аз добробуту руского народа;

ж) вводити аз житє спільки рільничо господарей аз промыслов, як також шпидр аз збожжє, собліними силами членів читальні;

з) старати ся о заложєнні власної крамниці, де бз члена громади могли побирати дешевий аз добрий товар;

и) старати ся о заложєнні власної каси позичкової, щоби нею помагати членам, котрі аз причини нещасних припадків так побдубали, що для поратования свого гздовства потребують підмогою аз засвоє, посланьє будняков, закупно товару, хотять освободити себе аз ливварских довгів або бажають подвєсти свою господарку на вышій степені;

к) старати ся о заложєнні власної каси опадности, аз ціли розбудження духа опадности межа своим громадянами;

л) нести членам Читальні помочи при закупі доброго настія, машин аз приладів господарских аз також выпукувати для них жєрєла зарбку;

м) заводити науку сіву аз музичи, як також уряджувати вечерниці декламационно-музикальній аз аматорскі предствавлєн театральной;

н) коли бз Читальня збавла розв'язана, аз наслідком розпорядження власти, рішення Головного Выхду або рішення загального збору Читальні — мають постановити члени послідного Выхду Читальні більшістю голосів, на яку просвітну або економічну ціль аз громаду має перейти маеток Читальні. На лису ціль не може бути ужитий маеток розв'язаний Читальні.

д) Рішення спорів.

§ 51.

Всякі спори, повставші аз Товаристві, рішає суд мировий, зложеній аз двоох членів (котрых спорячі сторони, кожда по одному, аз помочи членів Товариства вибирають) аз зверхника, именованого вибраними судіями.

Е. Заступництво на зверхі.

§ 52.

На зверхі заступає Товариство его Головного Выхду, філії тих-же Выхдів філіяльних, аз Читальні тих-же Выхдів.

§ 53.

Всі писма, аз Товариства аз его Выхдів виходячі, несуть печатку Товариства аз мають бути підписані головою або тогочасним заступником аз одним членом Выхду.

Печатка Товариства представляє отверту книжку аз надписю: „Товариство Просвіта“, печатка філії представляє отверту книжку аз надписю: „Філія Товариства Просвіта...“ аз печатка Читальні отверту книжку аз надписю: „Читальня Просвіты...“.

Ж. Маеток Товариства.

§ 54.

Маеток Товариства складає ся:

а) аз фонду зельного;

б) аз фонду оборотового.

Фонд зельний складає ся:

а) аз тих приходів Товариства взагалі, котрі загальний збір до фонду зельного призначить;

б) аз датків призначених выразно через дателів аз фонд зельний.

Всякі інші приходи аз датки входять аз фонд оборотовий.

§ 55.

Колі бз Товариство „Просвіта“ розв'язало ся або збавло розв'язане аз загальний збір не рішив аз майні Товариства, тогди переходить майно Товариства на Товариство „Просвіта“ у Львові; если бз се Товариство аз тогди часі вже не вкиснувало, то на Товариство „Руска Бесіда“ у Львові, а если бз се Товариство аз тогди часі вже не вкиснувало, то члени послідного Головного Выхду мають право аз обов'язок постановити більшістю голосів, на котрий аз руских народних институтів аз краю має перейти майно Товариства „Просвіта“. Інститути, на котрий перейде тота спадщина, мусять прийняти на себе аз обов'язання, ужити того майна виключно аз ціли, означені аз §§ 1-бм аз 2-бм сего статуту.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

З Выхду доносить, що робота около упорядкованні аз выясненні бдливих парламентарних веде ся далше. Рада міністрів займала ся сьмй предметом. Немецько-ліберальний провід аз заявляв охоту умірєности аз примирности. Очевидна річ — додає Сзас до тей всти — що зміня аз кабинет не суть виключені. Все-ж така становище гр. Таефого єсть дуже сильне длатого, що корона має до него повне довір'є. Гр. Таефе консервує також аз архивизмами.

Після Narod. List бз бажать найбільше впливовий круга, щоби лівниц аз бдливий більшістю парламентарной заняла впливове становище, але щоби рівночасно аз гр. Таефе остав ся на своим становищі. Президєнт міністрів знає аз то, що лівниц азшла бз до більшости аз такім числі, що бз не мог бы поставити против неа тако-го-ж самого числа других членів більшости. Лівниц мусьла бз отже заняти аз більшістю верховодяче становище аз длатого гр. Таефе старає ся забезпечити меншбсть аз самой більшости всьмйми картелями, так, щоби ера вновь централістична аз наслідком комбінацій аз лівнице не могла ніяк назад вернути. Лівниц переконала ся аз першій стріч, що так само як гр. Таефе прийав декотрі аз условія, так аз она мусить прийняти деякі необхідні условія. Ані гр. Таефе, ані лівниц не уважають переговорів аз розбита аз розходит ся лш аз то, хто першій має аз на ново розпочати. Обі сторони однакже не видять потреби сьмйти ся, бо до скликання ради державної аз три неділі аз до того часу повинна выяснитися аз ситуація, аз передовсім справа утворення клубу Гогенварта.

Нова Reforma довідувє, що провід давний правничі згодилась на то, щоби міністри Гавачі, Бакетем, Шенборн аз Залескій оставались аз далше аз кабинет аз міністри Штайнбах, Фалькенгайн, Пражак аз Вельзергайм аз него виступили. Лівниц жадє для себе тєм міністерстві дль внутрішних аз фінансов аз теку міністерства рільництва готова полизити Полякам. На мисце Пражака має стати чєскам кранном-міністром кийсь чєскій шляхтич.

Вз Люблян помер маршалок кравий д-р Шоклюкар аз смерть его сталась тижкам ударом для народу словенского, котрого інтересів покояник дуже ревно боронив. Шоклюкар родив ся аз 1837 р аз був аз 1881 р послом до ради державної, де займав видне становище аз таборі більшости. При послідних выборах вибрало було его маето Любляна одноголосно знову послом до ради державної.

„Новое Время“ доносить, що командант армії московского округа воинного, ген. Ко-станда має бути именованій тимчасовим ген.-губернатором Москви, бо вел. кн. Сергій Александрович не може обняти свою посаду скорше аз за два місяці. Другі російскі газети доносять вкисно, що правительство поєсть аз гадкою звєсти московске ген.-губернаторство аз замєсть того завєсти аз Москву, префектуру. Усунєньє кн. Долгорукого аз посади московского ген.-губернаторства мало аз тамошнім населе-

Отохошения принимают ся по числ 6 кр. одъ однои строчки инсератомъ изъ публ. Назлономъ: по 20...

— На, убить зведешь тыти тебе
солнцу!

дральній церкві як і в парохіях в Чернівцях були на половині Русинами вайди.

3. Щоб в рускій села высылано выключно руских священників.

4. Щоб для высланих руского духовенства на богословскій факультет выслано вы предметы и по руски, и щобы систематично даятого для всьх предметв пастеры в руским языком выкладамь.

5. Щобы в дьяковскій школ учено всьх предметв и по руски, а для руской мовы заименовано чловѣка, котрый бы був до того квалифікований.

6. Щобы в правосл. консисторіях и в семинаріях в катедральній церкві руска мова була рѣшюуправлена и уживана.

7. Щобы в шкотьх руских деканатах рускій языкъ бувъ выключно урядовый и у всьхъ актахъ уживаний.

8. Щобы урядовый Вѣстникъ спархивальный выходящій и вь особнхъ рускихъ примѣрникахъ.

9. Щобы вь консисторскихъ розпорядженняхъ и парохіальныхъ актахъ та вь урядовомъ Вѣстнику уживано выключно живон руской мовы, а не неурзумѣлов мѣшанины всьхъ славянскихъ языковъ.

10. Щобы приставлено для школьной молодѣжи народныхъ и середнихъ школъ для науки религіонъ одновѣдній легко-врозумѣль, вь живон руской мовѣ написанъ катихизмы, учебники религіонъ.

11. Щобы занесено варазъ заборону для пѣтищѣвъ гр. прав. духовнон семинаріяхъ ходити на выклады руской мовы и литературы на университетъ, а противно, запрываджено рускій языкъ яко обовязковий для всьхъ патомѣвъ Русинѣвъ.

12. Щобы при обсадживаніи парохіонъ уважно передъ усѣмъ на народитѣвъ, оспособѣвъ и заслуги компетентѣвъ около народнон просвѣты.

В) Що-до школы.

1. Щобы заложено якъ найскорше особну гимназію або хотъ рускій паралельна вь Чернівцяхъ.

2. Щобы заложено вь Чернівцяхъ и пишхъ болѣшихъ рускихъ мѣстечекъ 4-классовъ народныхъ школъ вь рускимъ языкомъ выкладамь, а вьрѣвъ того, щобы поделѣно православну 4-классову школу вь Чернівцяхъ на руску и волоску.

3. Щобы у всьхъ рускихъ школахъ урядовый языкъ бувъ рускій.

4. Щобы вь поштовхъ мѣстахъ руской части Буковины закладано выдѣловъ школъ вь рускимъ языкомъ выкладамь.

5. Щобы кождый школьный повѣтъ мавъ особнон повѣтового инспектора для народныхъ школъ и щобы для рускихъ повѣтъвъ именовано инспекторами лише Русинѣвъ, або такыхъ людей, що знаютъ докладно живон рускій языкъ, и не е ворогани руской народности.

6. Щобы для руской мовы заведено у всьхъ школахъ народныхъ и середнихъ правочисъ фонетичну.

IV. Вь экономичномъ выгладѣ.

1. Справедливое розложенье податковъ вь уважливнемъ бѣдѣн части людыства черезъ аменшеніе посереднихъ податковъ, а нѣмѣсть щобы заведено прогрессивный доходный особовый податокъ.

2. Подѣтриманье болѣшого розвою господарства черезъ основанье господарскихъ и повортительныхъ школъ при народныхъ школахъ.

3. Подѣтриманье и розвой ремѣсла черезъ основанье ремѣшничихъ школъ, черезъ подѣтриманье промыслу, особливо промыслу домового.

4. Загальна державна ассекрація противъ элементарныхъ школъ.

Василь вдасть си почувавъ себе вь мною якобъ нѣково и не насильдывъ суперечити. „Я варазъ, варазъ до васъ...“ оббавляе вѣдъ до своего прятеля и вѣгвувши, неваче заходленый вь школы, попендѣвъ за мною. Бѣо прятель, почекавши хвильку, кивуеъ цгарку та тежъ почывалъ за нами, але державъ се позаду, трохи остеронон.

Накннувши ходы, я напавъ на Василь, выпытуеъ, про вѣ-що вѣи балакали.

— Признавайся! чи ты вже розказавъ тому?

— Та нѣ, я тѣмъ такъ...

— Що тѣмъ такъ?

— Я тѣмъ про те, якъ насъ командиръ звывалъ...

— Етъ! треба було дуже? Ну та ще що?

— А що-жъ це? — перепытавъ вѣдъ, вразивши.

— Я кажу про застрѣшанье, нѣчого не балакали?

— Нѣ, я нѣчого, то вѣдъ тѣмъ...

— Ну?

— Казаеъ, що таковъ звываеъ не можна стерѣтъ, развѣ чимъ-небудь вывѣтити себе, оступити за свои права.

— Якій меткій! Чи твѣй прятель чашомъ не вь шѣгѣвъ?

— Ты же что выгадаешь! — ажъ роасердывъ Василь, — хѣба-жъ я дурный? а вь шѣгѣвъ и не знаюсь...

— Чому-бъ пакъ и не такъ? Та кого-бъ же нѣмъ и дурити, якъ бы такихъ, якъ ты, не стерѣлъ...

— Та тривай, признавайся си красче: що те казавъ? бо щось та треба робити...

— Та тѣмъ щобы не мовчати, я вѣрѣхавъ ему, нѣбѣ-що была думка, та не згодились...

— Отъ ледащо! докажу я же!

— Болѣшь уже нѣково не казавъ...

— Не брешешь?

— Нѣ, справдѣ.

— Гляди менѣ! гѣрше буде!

— Вѣ же ти Богу!

— То ходѣтъ!

— Не стѣмилъ, якъ за розмовою,

4. Вѣдливый подѣтъ маетку, вѣмѣтъ.

6. Знесенье для бѣдъ усего, що потрібѣно до щоденного житя.

7. Продажъ соли за цѣну самыхъ дешьхъ коштовъ вырѣбу.

8. Перенятіе всьхъ зельщинъ вь зарѣдъ державный, и загальне заведење полосовонъ тарифѣвъ.

9. Регуляція рѣкъ.

10. Уважлившенье краевыхъ интересовъ при заключеніи торговыхъ договоровъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

О твореніи партій вь новѣй радѣ державной доносѣтъ N. fr. Presse такъ: Вь палатѣ посѣдѣвъ аббралѣсь булѣ вь субѣту члены клубѣ Гогенварта и давного клубѣ Лихтенштайна, щобы разъ порѣшати утвореніе партій. Десятинадѣтъ посѣдѣвъ, котры брали участь вь сѣй парадѣ, постановили сполучити клубѣ Гогенварта вь клубѣ Лихтенштайна. По такымъ сполученію обинамъ бы клубѣ Гогенварта якъ вь 1879 р. и пѣдѣлѣсь всьхъ клерикальныхъ посѣдѣвъ вь краѣвъ алѣпейскихъ, Словенскѣвъ, дальматинскихъ, Хорватѣвъ и Румунѣвъ. Прикѣбни минаушонъ кадѣнціи числѣтъ клубѣ Гогенварта 34 а клубѣ Лихтенштайна 16 членѣвъ; тебѣрь могли бы оба сполучены клубы числѣтъ разѣмъ до 50 членѣвъ. Вь кругахъ клубѣ Гогенварта маютъ одѣнокѣ маѣдѣ, що число членѣвъ доѣдѣ до 70 а може навѣтъ и до 80 а то тѣмъ спосѣбомъ, що до нового клубѣ приступлѣтъ консервативный влѣстѣтелѣ болѣшого посѣдѣвъ вь Чехъ и старо-Чехи вь Моравѣ. Чи консервативный влѣстѣтелѣ болѣшого посѣдѣвъ вь Чехъ схотѣтъ арѣчи си самѣстѣбнонъ акціи и стати прѣтѣпкою партіи, аложенѣ въ полудѣно-славянскѣвъ и клерикальныхъ элементѣвъ, то покаже будущѣтъ; поки-що можно о тѣмъ сумѣнѣвати си. Що-до моравскихъ старо-Чехѣвъ, то не булѣ они вь сѣдѣ на конференціи вь Бернѣ нѣчого порѣшати. Бѣтъ то впрѣчѣтъ цѣкава рѣчь, що Graz. Volksbl. выстуѣаеъ прѣтивъ прѣводѣрства гр. Гогенварта и гѣдѣтъ си вь орѣганѣтъ тирольскихъ клерикалѣвъ, особливо бѣдѣ коли тѣ „подѣкували чѣмѣно гр. Гогенварта за его прѣводѣтъ“. О парадѣ тѣмъ, на котрой булѣ прѣседѣтелемъ посѣдѣвъ Фукѣвъ а не гр. Гогенвартъ, выдано такій коммунікатъ: „Болѣше чѣсло консервативныхъ посѣдѣвъ аббрало си нѣтъ на парадѣ, на котрой пѣказала си новѣа зѣгода вь поглядахъ такъ, що можно на пѣсно спѣдѣвати си одѣбѣнонъ акціи вь радѣ державной.“

Львѣвскій корреспѣдѣтъ N. fr. Presse-и доносѣтъ до тѣхъ газѣтъ, яко вѣтъ зѣвѣмъ пѣсѣну, що вь польскихъ прѣводѣрствѣхъ не то что нѣтъ досѣе консервативъ вь справѣхъ прѣстѣупленъ до утворѣна болѣшого вь нѣмѣцѣо-либеральномъ партіи, але не спѣваеъ ихъ навѣтъ хочъ-бы про настроѣвъ, акій пѣауеъ вь польскомъ таборѣ. Авѣ гр. Таѣѣе, авѣ гр. Гогенвартъ не жадалѣ досѣ бѣдѣ посѣ. Яворско-го, щобы бы высказавъ нѣтъ погляды Поляковъ. Вѣдѣко вь того, що у Вѣдѣна на акѣнѣхъ конференціяхъ говорѣно о Полякахъ, але бѣзъ нѣтъ и бѣзъ всякого авѣтѣшного наѣаку что до ихъ намѣрѣвъ. О неохѣтъ Поляковъ до созѣа вь Нѣмѣцѣахъ нема абсолютно бѣсѣдѣ. Вѣдѣтъшій польскій послѣа выдѣтъ до дѣмъ добѣре, що высѣй круги вывѣаютъ рѣшѣноу на полѣтику гр. Таѣѣе-го, та аложѣтъ такѣ болѣшѣсть, яку хочѣтъ. Зѣ декѣрѣтъхъ ознакъ догадѣуѣтъ си онѣ, що вь мѣрѣдѣаныхъ кругахъ кладѣтъ вагу на то, щобы булѣ утворѣна болѣшѣсть при помѣщи лѣвѣцѣвъ бѣзъ участя и Полякамъ ассимпатичныхъ молодѣ-Чехѣвъ. Вѣже вь тѣхъ прѣчѣахъ не булѣ бы онѣ прѣтивъ прѣстѣупити до утворѣна болѣшого разѣмъ вь Нѣмѣцѣахъ;

стали. Тебѣрь я повѣтъ Василь до старого. Сѣй, якъ почуеъ, дуже роасердывъ си!

— Правду — каже — люде кажутъ, що красче вь розумѣнѣмъ загубити, нѣжъ вь дурныхъ знаѣтъ. Хѣто нашкодѣтъ, а ты робѣи, що хочѣ! Якъ на твою дѣмѣу, Таѣѣе: чи не закликатѣ бѣо прятель, — грѣмѣуеъ бѣзъ на Василь, — роздѣнѣсь, что воно за цѣя...

Та коли что, то чи не напѣиши його такъ, щобы и до обѣдѣ не проспѣвъ си?

Василь сѣдѣвъ нѣ вь сѣхъ нѣ вь тѣхъ, але почуѣши одѣнѣй слова, варазъ схѣпѣвъ:

— Коли хочѣте, я варазъ покличу!

— Сѣди ажѣ та не рѣиай си!

Тѣй такъ и прѣсѣвъ, схѣпѣвши пѣанѣку вже голову на стѣлъ.

— Не хочѣте, то й не треба... Я знаеъ, что робѣтъ... Знаѣмѣсь хѣто навѣтъ!

Рѣдѣа си вь старѣмъ, мѣ побѣчили, що Василь вь прятѣль все похожеъ назѣрѣтъмъ коло двѣрей, та те тихѣе... Але-жѣ не вѣтѣтъ ли гараздъ розѣмѣркувати, акѣмъ бы побѣтомъ закликатѣ до себе тѣо чѣловѣка, не спѣдѣвано вѣи я самѣ завернуеъ прямо до нашего стола. Подѣходѣтъ вѣдъ, стѣпаючы шарѣко та дуже ажѣ шарѣкою вь нерѣвнонъ хо-доу, мѣвъ, вь разѣу назѣажѣвшихъ, бѣвъ сѣ, щобы сѣжѣлѣбѣтъ не покѣнула його такъ не спѣдѣвано, якъ и прѣйшла. Лѣдѣа наблѣзѣнѣвъ, почѣвъ уже вѣи вь акѣмѣхъ посѣдѣхомъ свою казанъ, але вь почѣтку страшно плѣтавъ, не зѣахѣдѣа си слѣвъ.

— Дѣвольте, господѣ, посѣдѣтъ вь вамѣ!

— Сѣдѣайте, просѣмо покѣрно!

Тебѣрь мѣ роздѣнѣсь на нѣго гараздѣ. Вѣдѣвъ булѣ мѣжѣного зрѣсто и вѣже не такъ молодѣй. Назѣкій, рѣвнѣйшѣй лѣвъ, гѣострый, довѣгий нѣвъ нагадѣуѣа акѣсъ пѣтѣцу нехѣтрѣи вѣдѣи. Блѣдѣвъ вь облачѣ, вь очѣахъ неосѣдѣно блѣскѣуѣа, вь довѣгѣахъ, бѣлѣаыми кѣчерѣа, вь перѣшого послѣду вѣдѣвъ не прѣхѣлѣвъ до себе. Неохѣаеъ вѣрѣаый сѣдѣвъ вѣи вь хѣтъ вь дѣмѣ шарѣченому шлѣцѣ, колѣсъ чѣрѣному, тебѣрь уже зѣвѣмъ рѣдѣоу.

— Я, господѣ, до васъ... Тутъ, якъ я,

чувѣ въдѣ Василь, — бѣтъ менѣ прятѣль, Ва-

але онѣ хотѣтъ вѣдѣ взгляду на давѣе становѣнѣе своего клубѣ, щобы нѣбѣи то знаѣли си вь прѣмѣуѣвѣмъ положѣноу и щобы то выгладѣло, что ихъ не можна позѣсѣкѣтъ для кождѣо болѣшѣсти бѣзъ акѣмѣхъ „высѣиоу сѣлы“. То естѣ лишь рѣчь пѣзна, что Поляки не зѣовѣалялись досѣ нѣкому.

Вь Петербургѣ померѣ ген.-порѣучѣкъ Михайло Федѣровичъ Мирѣковѣчѣ, перѣшій помѣчникъ шеѣа ген.-штабу Обручѣва. Смерть его стала въ великомъ ударѣмъ для росѣйской арміи, а росѣйскѣй круги войсковѣй ѣдѣчуѣаю еѣ дуже прѣро. Загальнѣо прѣпусѣаки, що на слѣчай акѣмѣхъ великомъ войнѣ ген. Обручѣвъ обѣиѣе командѣ надѣ одну вь маѣючихъ устѣаѣнѣхъ сѣ арміи, а ген. Мирѣковѣчѣ стане тогдѣ шеѣомъ ген. штабу прѣголовѣно-командѣуѣмъ цѣлоу сѣаю воѣноу. До того становѣнѣа на даѣвъ сѣ бѣтъ дѣмѣе, бо бѣтъ чѣловѣкомъ великихъ зѣбѣностей и знаѣтъ дѣмѣе до бѣре Цѣрѣство польскѣе. Мирѣковѣчѣ родѣвъ сѣ 1836 р. и вѣже вь 18 роцѣ житя бравъ яко оѣцѣръ участь вь крымскѣй войнѣ а незадовѣго потѣмъ булѣ прѣдѣлѣнѣй до ген. штабу и прѣрѣбуѣуѣвъ по найбѣлѣшѣй частѣ вь Цѣрѣствѣ польскѣмъ. Пѣдѣлѣше булѣ бѣтъ командѣнтѣмъ вь послѣдѣнѣй росѣйско-турѣцѣй войнѣ до слѣжѣнѣвъ сѣ бѣтъ булѣ орѣдера Геѣрѣіа вь золѣтѣи почетѣнонъ шабѣтъ. Яко помѣчникъ шеѣа ген.-штабу, Обручѣва, булѣ бѣтъ его правѣоу рукоу и ѣдѣзѣаѣвъ сѣ великомъ оручѣноу вь орѣганѣзѣацѣахъ а при тѣмъ великомъ бѣстрѣтоу погляду и апаментѣноу сѣаюу робѣчоу. За поѣрѣдѣного цѣри булѣ бѣтъ генѣралѣомъ вь свѣтъ царскѣй и вѣдѣнѣтъ вь нѣмъ 1879 р. на стѣрѣчу вь нѣмѣцѣмъ цѣсарѣмъ до Александрѣа.

Зѣаеъ сѣ, що заѣвѣщѣнѣе кѣ. Наполеѣона не булѣ ѣтворѣне вь Праѣжѣнѣ коло Жеѣнеѣвъ, якъ то прѣрѣбѣтѣо говорѣно, але такѣ вь Римѣ. До Теѣмѣрѣ доносѣтъ вь Римѣ, що рѣдина померѣшого булѣ бы вѣже ѣворѣнула заѣвѣщѣнѣе, але мѣуѣла зѣдержѣтѣсь, бо на окладѣтъ заѣвѣщѣнѣа булѣо написѣно, что его можна ѣворѣити лишь вь прѣсѣутѣаѣи кѣ. Людѣвика Римскѣй корреспѣдѣнтѣ Joann. de Débats заѣвѣраеъ, что корѣль Гѣмѣбергъ маѣвъ сказѣти кѣ. Викторѣви, что аѣтъ ажѣ чѣтѣри ѣдѣнѣеѣтъ заѣвѣщѣнѣа, але ѣгозѣмѣше его заѣвѣстъ бѣдѣ рѣшенѣа кѣ. Людѣвика. Загальнѣо говорѣтъ, и то маѣвъ навѣтъ самѣ корѣль Гѣмѣбергъ прѣзнаѣти, что кѣ. Наполеѣонъ ѣдѣсѣуѣвъ своего сына Викторѣа бѣдѣ всѣиѣи спѣдѣнѣи.

Пѣауѣеъ тебѣрь такѣжѣ, что кѣ. Наполеѣонъ мѣмо того, что булѣвъ прѣтендѣнтѣмъ до франѣцѣисѣи корѣны, то все такѣ дѣлаѣвъ вь корѣсть рѣспублики и своимъ вѣлѣмѣомъ старѣвъ сѣ прѣрѣробѣтъ доѣтерѣшѣе становѣнѣе Италіи супрѣтивъ Франѣціи. Цѣрѣскѣй Matin, подѣаючы харѣктерѣстѣку померѣшого кѣаѣа, подѣаѣвъ такѣку вѣстъ про его досѣ незѣвѣстѣу дѣлѣнѣбѣсть: „Вь послѣдѣнѣхъ чѣсѣахъ булѣ его дѣлѣнѣбѣсть при корѣли Гѣмѣбергѣ не бѣзъ успѣхѣу, щобы вѣлѣмѣовѣи Крѣспѣіоу ставѣти прѣтивъ „вагу“. То потѣрѣдѣжу тебѣрь нѣальѣатскѣй поѣсѣлъ до нѣмѣдѣшого парламентѣу, Августѣу Лѣдѣосъ. Онѣ навѣсѣвъ нѣсѣмѣо до зѣадаѣнонъ газѣтъ, вь котрой такъ каже: „Дѣа потѣрѣдѣжѣа вь того, что вы написѣли, можно вамъ сказѣти, что я маѣвъ вь 1888 р. нагоду довѣгъ вь нѣаѣмѣтъ розмѣаѣлѣтъ. Я поѣсѣнаѣвъ ему, яку небѣзѣпѣчѣнѣбѣтъ для жѣра може выклѣкѣа пояѣнѣе сѣ ген. Булѣаѣжѣра, и я доѣаѣвъ, что мѣмъ не бѣзъ заѣпоѣковѣаи глѣадыи на становѣнѣе Италіи. Онѣ прѣтивѣнѣвъ сѣ досѣтъ ѣстро такѣмъ поглядамъ и заѣвѣрѣаѣвъ менѣ еѣверѣіаю, что корѣль Гѣмѣбергъ даѣвъ ему слово, что бѣтъ, что бы таѣтъ не стало сѣ, не заѣвѣнѣтъ нѣвоѣи Франѣціи. Онѣ не прѣтивѣтъ сѣ Крѣспѣіоу и даѣвъ сѣ

силѣ, — у васъ вышѣла ѣдѣа штѣуѣа... Вѣиѣ кѣаѣвъ менѣ, якъ звѣаѣаѣвъ васъ командѣръ, а прѣо те бѣуѣтъ до вы хочѣте зѣмѣчѣаѣа.

— А то-жѣ — оббѣаѣвъ унѣтеръ, гѣостро прѣдѣаѣлѣюѣтъ йому вѣ вѣчи, — что жѣ по ваѣму треба-бѣ робѣтъ?

— Отъ вы кажеѣте: что?... Нѣ, вы самѣи не дѣмѣаѣте такъ, вы тѣмъко навѣмѣе менѣ кажеѣте сѣ... Може я зѣаю сѣ вамъ-лѣкѣмъ небуѣдъ вѣадѣнѣкомъ, вышѣроѣкою, такѣ борѣи менѣ Боже!... Нѣвоѣи, нѣвоѣи не ѣйшѣмъ бы я на таѣ дѣло... Вы сѣмѣаѣте Василь, сѣпѣаѣте нѣшихъ, менѣ знаѣюѣтъ... Я тутъ слѣжу у сѣдѣ нѣсарѣмъ... колѣсъ у гѣмѣаѣиѣи вѣнѣсъ, не дѣйшѣвъ курѣу, самѣа за правѣу поѣстрадаѣвъ... вѣуѣтъ Иванѣомъ Хѣдѣорѣовѣчѣмъ... А что робѣтъ? хѣба-жѣ можна такѣ стерѣтъ? Та й доѣиѣного герѣтъ?... Прѣйшѣвъ чѣсъ вѣаѣнѣтъ вѣмъ, что мѣмъ хочѣмо вѣдѣ, что за волю мѣмъ все вѣдѣамо! Бѣзъ сѣого онѣ не схѣмѣуѣтъ сѣ, та й нѣтъ за дѣло чѣго нѣмъ бѣде схѣмѣуѣтъ, бо онѣ не поѣажѣюѣтъ, не шаѣуѣюѣтъ насъ, и самѣи мѣмъ вѣнѣи! Подѣнѣтъ сѣ, якъ по нѣшихъ краѣхъ люде несѣло, жѣаѣво ѣшли, своѣ жѣтѣе за волю несѣа! А вь насъ же й досѣ сѣлѣтъ... Сорѣмъ сѣнѣа!

— Слухаѣте, добѣрѣдѣю, вышѣмѣо красче куѣоль пѣва, прѣшу покѣрно! — оббѣаѣвъ до нѣго неспѣдѣвано унѣтеръ, навѣаѣаючы у куѣоль вѣмъ. — Може й справдѣ вы шѣра людѣа, та де иже намъ теѣ вѣторѣнѣа, что вы кажеѣте! Вь насъ такъ: зѣвѣлѣтъ нѣаѣлѣство — повѣнѣи слѣхѣаѣти. Вь насъ дѣсѣципѣна — чуѣи вы прѣо неѣа? А то, что по чѣужѣхъ краѣхъ робѣтъ сѣ, колѣ такъ и сѣравдѣ такъ, те намъ не лѣчѣтъ, намъ и дѣма ажѣ надѣо добѣре, а хочѣ что, якъ на прѣкладѣ сѣогодѣнѣа, и траѣнѣтъ сѣ, прѣтерѣпѣтъ треба... Самѣи зѣдѣорѣй знаѣеѣтъ: на вѣку, якъ на довѣгий навѣа. А ѣтъ чѣрку, дру-гу, вь гарѣноу людѣноу выхѣлѣаѣти, сѣ по наѣшѣу... Прѣшу покѣрно! — и унѣтеръ пѣдѣуѣвъ блѣнѣе до Иванѣа Хѣдѣорѣовѣча його куѣоль.

Тѣй ажѣ схѣлѣаъ сѣ вь такѣи вѣдѣнѣбѣдѣи, але вѣаѣвъ сѣбѣ куѣоль и вь великомъ жѣаѣдѣоу вынѣвъ його. Ту-жѣ прѣпрѣхѣуѣчы унѣтеръ навѣлъ йому зѣноу:

му своѣбѣдѣу рукоу, але не допѣустѣвъ бы нѣвоѣи до того, коли-бѣ бѣтъ хотѣвъ пѣсѣну граѣнѣ-цѣу прѣстѣупити“.

Недавѣно тому насѣлѣла булѣ вѣстъ вь Лонѣдѣонѣ, что правѣтѣлѣство болгарѣе выѣрѣло новѣиѣ заѣвѣрѣтъ прѣтивъ кѣ. Ферѣдѣ-пѣнда, на чѣлѣ котрого стояѣвъ не хѣто нѣшѣй якъ лишь давѣиѣй болгарскѣй заѣвѣрѣнѣкъ а тебѣрѣшѣиѣй майѣоръ росѣйскѣй Бенѣдѣрѣвъ. Онѣ то маѣвъ прѣѣхѣаѣти не давѣно тому до Руѣмѣунѣи и рѣзѣочѣаѣвъ таѣмъ аѣгаѣцію прѣтивъ Болѣгарѣи и сѣи тебѣрѣшѣиѣо кѣаѣа. Сѣбѣлѣко правѣ-гарѣи на тѣй вѣстѣи, годѣ знаѣтъ; але при сѣй вѣдѣи прѣаѣдѣуѣюѣтъ, что по филѣипѣнѣлѣскѣй рѣво-люѣціи Порѣта сѣаюу ѣхѣлѣаѣ въ конѣстѣанѣиноѣ-польскѣи конѣферѣнѣціи вь дѣа 6 цѣтѣня 1886 р. и менѣуѣвала булѣ кѣ. Александрѣа Вѣатѣнѣбергскѣго на пѣтъ лѣтъ ген.-губѣрнѣаторѣмъ Вѣсѣдѣнонъ Руѣмѣеиѣи, что тебѣрѣшѣиѣо кѣаѣа болгарѣекого прѣнаѣноу тѣхѣеѣмъ спѣаѣдѣомѣцѣмъ правѣ кѣ. Александрѣа и что акъ-разѣ вь почѣтѣкомъ сѣлѣ-дѣуѣючыѣмъ мѣсѣацѣи кѣнѣчѣтъ сѣ пѣтѣлѣтънѣй рѣчѣ-нѣцѣ ген.-губѣрнѣаторѣста болгарѣекого кѣаѣа вь Вѣсѣдѣнонъ Руѣмѣеиѣи. Коли бѣ отъѣе котѣра вь нѣ-лѣкѣихъ держѣахъ европѣйскѣхъ кѣнѣче доѣага-ла сѣ того, то Порѣта мѣуѣла бы або на ново устѣанѣовѣлѣи болгарѣекого кѣаѣа ген.-губѣрнѣато-ромъ Вѣсѣдѣнонъ Руѣмѣеиѣи, або мѣуѣла бы зрѣчи сѣ зѣвѣнѣтъ своихъ правѣ до сѣго краѣа. Що-до ѣдѣвоѣнѣхъ держѣахъ до кѣ. Ферѣдѣнѣа, то поѣаѣе вѣдѣнѣскѣй корреспѣдѣнтѣ Timea а дѣа-

Телеграммы „Дѣла“.

Вѣдень 22 марта. Вѣсть о приездѣ Капривіо до Вадна на парадъ зъ гр. Каль-покиа и такъ само и всѣ вѣсти о зѣвѣдъ котораго небудъ зъ сихъ мужѣвъ державныхъ зъ президентомъ италинскаго кабинету есть зовсѣмъ безосновна.

Бѣлградъ 22 марта. Королева Наталиа хоче зновъ справу своего розводу предложити синодowi, але митрополитъ Михаилъ одрадуе ея бѣ того.

Берлинъ 22 марта. Декретъ тутешній газеты подаетъ вѣсть зъ Вадна, що цѣсаръ австрійскій має незадолго приняти на авдѣиціи проводирѣвъ поодинокихъ партій а тымъ способомъ вплине на розясненіе спутаній парламентаріон.

Парижъ 23 марта. На ширѣ въ Елизе Монмартъ маѣ Ферри бѣдѣду политичну, въ котрой доказуваѣтъ, що Франція може истпувати лишь ако ренублика и що теперѣшнее правительство ея есть досѣтъ сильное. На улицѣ збѣралась була велика масса народу, котра демонструвала противъ Ферриго а полиціа арештувала пять особѣвъ.

Вѣдень 23 марта. Гр. Татъе вернувъ зъ Шлесса и веде дальше переговоры въ справѣ утворенія болѣшности парламентаріон. Членами палаты пѣнѣвъ маѣтъ бути именованіи генералы Дегенфельдъ, Каттинъ Кутенъ.

Надѣслане.

Д-ръ Станіславъ Яна

повернутъ до Львова
и мештаѣ ул. Чарнецкого, ч. 8. поверхъ II.
(де почта)
ординусъ бѣтъ 3—5 год.

До выграна зр. 300.000

Тагненіе вже въ цѣтѣни 1891 р.
Промесы на льосы мѣста Вѣднѣ
головна выграна зр. 200.000 — по зр. 3.75
Промесы на льосы Тисеанскій
(Theisslose)
головна выграна зр. 100.000 — по зр. 3.50
поручаѣ

АВГУСТЪ ШЕЛЕНБЕРГЪ
дѣмѣ банкoмъ и контора вымѣны у Львовѣ.
Выдаѣниѣ газеты львовскія „НАДѢВЪ“
репужерата цѣлѣрѣчна на провинціи зр. 1.50.

Вѣдѣнскій магазинъ товарѣвъ модныхъ

„AU LOUVRE“

Львовѣ, пл. Капітульный
число 3.
Наиболѣшій по французски ула-
женый складъ товарѣвъ на
цѣлу Галичину.
Сезонъ 1891.

Зибѣтѣ найдешѣ-
ше жерело вакуина.
Наиболѣшій складъ
есть акъ въ партерѣ
такъ и на I. поверѣ
подѣленъ на много
бѣдѣвъ.

Одѣвъ I. для коронокъ, лентъ, цѣвѣвъ, перъ, гачѣвъ, и коронокъ до бѣла, канѣлѣвъ дамскіихъ и дѣтскихъ, бѣртѣвъ, пѣсанѣтеріи, тѣлѣвъ, серпанокъ, товарѣвъ шовковыхъ и оскѣнѣтыхъ, при-
Одѣвъ II. канѣлѣва дамскіа, дѣвочіа и дѣтскіа, вырѣбы пѣнѣчѣн-
ковіа для дамъ, дѣвчатокъ и дѣтѣвъ въ шовѣ, вѣнѣвъ, и въ d'esosse, гор-
сѣты и запѣски для дамъ и дѣтѣвъ.
Одѣвъ III. Кравѣты мужескіа, скарпѣтѣны, бѣлье мужескѣ, к и-
шѣры и манжетѣы, парасѣлѣ англійскіа, нахѣлѣры, пѣлѣвъ, хуѣтѣны,
шлѣйкѣ, и англійскіа рукавицѣы.
Одѣвъ IV. Рукавицѣы дамскіа, шѣлѣковіа, дамскіа шведскіа и
англійскіа, а также рукавицѣы шовковіа, вѣнѣвъ и нѣтѣнѣй.
Одѣвъ V. Вахѣлѣвъ черніа и колѣрѣнѣй на бѣлѣ и вечерѣы та ве-
лѣкіа выбѣръ англійскіахъ предметѣвъ люкѣсовыхъ и декѣративныхъ.
Одѣвъ VI. Парасѣлѣ и парасѣлѣкѣ, en tout cas зр. 1.50.
Одѣвъ VII. Станикѣы трикотѣй и джерѣвъ для дамъ по зр. 1.90,
2.40, 3.60 до 15 и выше. Великій выбѣръ бѣлѣвъ до прѣма зъ сѣтѣны
и шовѣу.
Одѣвъ VIII. Сѣдѣнѣкѣы дѣтскіа, пѣлѣкѣы, пѣлѣтѣтѣны и напѣски.
Одѣвъ IX. Въ томъ одѣвъ сѣтъ великіа скѣлѣны, сѣлѣновіа бѣтъ
зр. 6.75 и выше. Бѣлѣкѣы матѣнѣовіа до комѣнѣтъ дѣтскихъ и бѣдѣновіа
бѣтъ зр. 2.75 и выше. Кѣлѣны стѣнѣй, нѣредѣ дождѣа по зр. 1.75. Хѣд-
нѣкѣы по 30, 50, 45 кр. до 3 зр. за мѣстерѣ и выше.
Одѣвъ X. Ту сѣтъ портѣры по зр. 1.70 до 2.80. Засѣнѣы Туниѣтъ
по зр. 3.20, лѣкѣтъ I-ша 3.75, Мѣрокѣа 4.25. Бѣдѣвъ по 6.25, Гранѣ-
пунѣтъ 5.75. Великій выбѣръ зѣлѣнѣкѣы портѣры Кѣрманѣа и дѣтѣстѣн-
скіахъ зъ матеріа на лѣкѣвъ.
**Бѣлѣй бѣдѣсовѣй засѣнѣы корѣнокѣы, цѣлѣо бѣнѣ 1.45, 1.75, 1.90,
2.50 до 50 зр.**
Одѣвъ XI. Наиболѣшій выбѣръ канѣ на лѣкѣа и стѣды бѣтъ зр.
2.50 и выше. Комѣлѣтѣй гарнѣтуры голѣнѣнѣй складѣнѣй сѣ зъ 2 канѣ
на лѣкѣа и 1 на стѣлѣ 3.00 до 30 зр. Вѣхѣдѣй канѣ шовѣовіа I вели-
кѣстъ 1.20, II 2.50, III 3.50.
Кромѣ того великій выбѣръ едѣнѣловыхъ и лѣвѣнѣкѣыхъ канѣвъ
кѣны на лѣкѣа и канѣ стѣбѣновіахъ канѣвъ вѣнѣнѣй, вѣтовѣнѣй, атѣла
сѣвъ, шѣкѣы и до прикѣрасъ.
Зѣлѣнѣкѣы въ провинціи подѣлѣжѣу сѣ акъ найѣсѣлѣнѣйшѣо.
Оскѣнѣнѣй одѣвъ для выскѣны. Цѣнѣны дарѣмъ и оскѣнѣно.

Магазинъ „AU LOUVRE“, у Львовѣ пл. Капітульный ч. 3
Властѣтель Е. М. БЕРНФЕЛЬДЪ въ Ваднѣ.

ИСТОРИЯ РУСИ

ч. I II III IV V. — Цѣна за
I часть 15 кр. За всѣ части 80 кр.
Дѣстѣа можна въ товариѣтѣ
„Прѣвѣтъ“ ул. Вѣрѣмѣнѣа ч. 27.

Найдешѣтѣ жерело предметѣвъ на-
учныхъ у Львовѣ
подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“
ул. Театральна ч. 6 (напѣтъ сѣ. Духѣ)
шпѣрѣтъ головною одѣку.
Окуляры, цѣлѣры, барѣомѣтры, термомѣ-
тры, мѣркѣомѣры, капѣлы елѣктрѣнѣй, ре-
рацѣи, и т. п. по цѣнѣамъ найдѣнѣнѣкѣы. Рѣпара-
цѣи найдѣнѣнѣкѣы и найѣскѣрѣно.

Зѣлѣнѣкѣы въ провинціи арѣсѣтувати: „Новій оптикъ“
подѣ „КОПЕРНИКОМЪ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

ПОБѢДЫ ЗЕЛѢЗНИЧІЙ.

Пѣсѣа годѣнѣнѣкѣы лѣвѣзѣжѣсѣ. (Одѣ I жѣтѣни 1890)

До Львова прихѣдѣтъ:	Чѣлѣ вѣнѣнѣ до зр.	Вѣдѣ до зр.	Вѣдѣ до зр.	Вѣдѣ до зр.	Вѣдѣ до зр.
Зѣ Краковѣа	4:03	9:28	8:59	7:15	
Зѣ Подѣволѣнѣскѣа	2:20	7:30		3:15	
Зѣ Подѣволѣнѣскѣа на Подѣамѣ.	2:08	7:01		2:35	
Зѣ Сухѣа, Хѣрѣова, Стѣрѣа, Гу- сѣтина и Стѣнѣславѣова			8:30		
Зѣ Бѣдѣнѣштѣу, Мунѣкача, Лѣ- вѣчѣнѣго, Стѣрѣа, Хѣрѣова, Стѣрѣа, Гусѣтина и Стѣнѣ- славѣова			12:08		
Зѣ Сѣчѣва, Черѣновѣцъ и Стѣлѣ.			4:43		
Зѣ Бѣдѣнѣштѣу, Ясѣсѣ, Черѣно- вѣцъ, Гусѣтина и Стѣнѣсѣлѣ.			2—		
Зѣ Бѣдѣнѣштѣу, Ясѣсѣ, Черѣно- вѣцъ, Гусѣтина и Стѣнѣсѣлѣ.	8—				
Зѣ Бѣдѣнѣ (Тѣмѣшѣна).				6:41	
Зѣ Бѣдѣнѣ (лишь у вторѣкѣ и пѣтѣнѣцѣ)				10:17	
Зѣ Львова бѣхѣдѣтъ:					
До Краковѣа	2:28	8:30	4:40	7:20	
До Подѣволѣнѣскѣа	4:11	9:50		10:30	
До Подѣволѣнѣскѣа на Подѣамѣ.	4:29	10:15		11:05	
До Стѣрѣа, Хѣрѣова, Стѣрѣа, Гу- сѣтина, Мунѣкача, Бѣдѣ- нѣштѣу, Стѣнѣсѣлѣа и Гусѣ- тина			5:55		
До Стѣрѣа, Хѣрѣова и Сухѣа			10:30		
До Стѣрѣа, Хѣрѣова, Сухѣа, Лѣ- вѣчѣнѣго, Мунѣкача, Бѣдѣ- нѣштѣу, Стѣнѣсѣлѣа и Гусѣ- тина			8:45		
До Стѣнѣславѣова, Черѣновѣцъ, Ясѣсѣ, Бѣдѣнѣштѣу и Гусѣтина	9:16				
До Стѣнѣславѣова, Черѣновѣцъ, Ясѣсѣ и Бѣдѣнѣштѣу			4:30		
До Стѣнѣславѣова, Гусѣтина, Черѣновѣцъ и Сѣчѣва			10:16		
До Бѣдѣнѣ (Тѣмѣшѣна)				8:03	
лишь въ пѣтѣнѣцѣ				2:29	
лишь въ вторѣкѣ				4:43	

Прѣмѣтъ: Годѣны подѣчерѣнѣй лѣнѣжѣко означѣютъ
часъ пѣнѣнѣй бѣтъ годъ 6 вечеръ, до годъ 5 мин. 59 рано.

Зазывъ!

За 24 годинъ

вѣскій родъ шѣрѣвъ,
мышѣвъ пѣлѣныхъ и до-
мѣныхъ, кѣртѣвъ, шѣнѣ-
бѣвъ, тарѣнѣвъ, бѣнѣ-
шѣвъ, и т. п. а также
асѣлѣго рода пѣлѣгѣе-
ствѣа домѣвъ и пѣлѣнѣ
выбѣтъ сѣ цѣнѣамъ
до тѣхъ подѣ гаранѣтѣю
найѣвѣнѣнѣкѣы ц. и прѣе. прѣпаратѣми. Розѣслѣвъ
за пѣсѣлѣнѣю або гѣтѣнѣю Пѣнѣтѣу Вѣднѣ. Прѣдѣ-
нѣй прѣпаратѣы выклѣчно лишь въ
Chem. Laboratorium
Wien III Boerhavegasse Nr. 7.
до выгѣтовѣлѣтъ сѣ хѣмѣкалѣа вѣсѣкогѣа родѣа и прѣ-
ладѣжѣютъ сѣ вѣсѣлѣкѣа рѣцѣтѣы. 3512

Антѣнъ Конѣлюженъ

у Львовѣ

поручаѣ на тѣнѣрѣнѣнѣй сезонѣ
найѣвѣнѣнѣй канѣлѣвохъ повѣстѣй,
тѣнѣрѣй и мѣлѣй въ найѣвѣнѣнѣнѣй
ѣдѣолахъ, назѣнѣногѣа вырѣбу. Удѣр-
жѣу на складѣ выбѣръ канѣлѣвохъ въ
и цѣлѣдрѣвъ Габѣта, также вѣ-
лѣнѣй выбѣръ шѣнѣкѣлѣкѣвъ. Прѣй-
мѣе цѣлѣдрѣвъ и канѣлѣвохъ бѣнѣ-
пѣлѣтъ, фѣрѣбувати и прѣдѣзѣватѣ.
Цѣнѣны на жѣланѣе выскѣлѣвъ
оскѣнѣно.
(Искѣрѣсса, Львовѣ) 3315 1—3

МУЖЕСКУ

Безѣпѣлѣнѣтъ
выскѣлѣнѣу лѣнѣно страѣнѣнѣкѣы
сѣдѣлѣнѣи тайныхъ грѣхѣвъ мо-
лѣдѣстѣи и розѣпѣтъ, усѣнѣ пѣлѣнѣно и
на догѣо одѣшѣва, розѣнѣрѣна въ
многохъ выдѣнѣхъ иллюстрѣа, книга
Самѣоохѣрона дѣа Рѣтава
Рѣссѣе выдѣнѣе: 1 зр.
Пѣлѣе выдѣнѣе: 1 зр.
Напѣе выдѣнѣе: 2 зр.
Тѣсѣнѣчѣ людѣй найѣлѣа въ пѣлѣ
попѣнѣеи сѣлѣкъ пѣдѣтъ и напѣрѣ-
нѣа сѣмѣ мужескѣй сѣлѣа прѣпо-
кѣа назѣнѣногѣа въ пѣлѣнѣи способѣ
лѣнѣа. По одѣрѣнѣю франѣко пѣ-
сѣлѣтѣстѣи, выскѣлѣе сѣ франѣко кѣнѣ-
пѣ въ куверѣтѣ малѣнѣнѣкѣы выдѣ-
нѣвъ Р. Ф. Бѣрѣй въ Лѣпѣгѣу. (R. F.
Bierey's Verlagsbuchhandlung in
Leipzig.)

Запрошенѣе до прѣдѣлаты на

„ЗЕРКАЛО“

на рѣкъ 1891.
„ЗЕРКАЛО“ выхѣдѣтъ каждѣго 1 и
15 дѣя сѣ ст. въ мѣсѣцѣа и коштѣу
на цѣлѣмъ рѣкъ 4 зр. на 1/2 року 2 зр.
на 1/4 року 1 зр.
П. Т. Прѣдѣлѣтѣнѣкѣы, що до 1
(18) цѣлѣтъ аложѣтъ цѣлѣрѣнѣ-
ну прѣдѣлатѣу достѣнѣтъ дѣ-
ромъ Калѣндѣръ Зѣркалѣа на
рѣкъ 1891-гѣй

СО-

рѣчки, манжетѣы, кофѣтѣрѣкѣы
калѣсѣоны, скарпѣтѣкѣы, хуѣтѣ
кѣы, кравѣтѣкѣы, шлѣйкѣы, ру-
кавицѣкѣы и т. п.
поручаѣ найдѣшѣе
МАГАЗИНЪ
БРАТѣВЪ ЛѣНѣНѣРѣВЪ
у Львовѣ ул. Галицѣа ч. 16.
Цѣнѣны на жѣданѣе дарѣмъ.

ИСТОРИЯ РУСИ

уже выйшла зъ друку первая популяри-
на
ИСТОРИЯ РУСИ
уложенѣа вѣсѣа найѣвѣнѣнѣкѣы жерѣлѣе прѣе. Оскѣнѣдрѣвъ
Барѣнѣсѣкѣахъ зъ 40 иллюстрѣацѣи и 3-ма малѣнѣи истѣорѣ-
нѣкѣа въ 18 арѣулахъ друку. Цѣна лишь 60 кр.; въ кра-
сѣнѣй обѣрѣкѣ 72 кр.
Дѣстѣа можна въ тов. „Прѣвѣтъ“ ул. Вѣрѣмѣнѣа ч. 27 и по всѣмъ канѣлѣарѣамъ Галичины и Вѣуковѣнѣа.

Черѣзъ Админѣстрацѣю „Дѣла“

можно замѣнѣтъ за зниженѣу цѣну
отѣтъ книжѣкѣы:
Пѣсѣтъ, тѣнѣдѣа I. В. Бѣтѣго,
въ прѣсѣдѣлѣ Ивана Франѣка, зѣ
прѣдѣлѣмъ словѣнѣтъ и повѣстѣнѣа. Цѣна
лѣнѣнѣа зѣ 1 ар. 50 кр. на 1 ар.
(зѣ рѣкомѣндѣацѣио прѣрѣсѣлѣно 1 ар.
15 кр.)
**М. Рѣсѣнѣкѣй и рѣсѣйскѣй напѣ-
сѣлѣнѣнѣкѣы, Корѣнѣа Н. Устѣнѣнѣнѣкѣы.**
Цѣна лѣнѣнѣа зѣ 80 кр. на 50 кр.
(зѣ рѣкомѣндѣацѣио прѣрѣсѣлѣно 65 кр.)
Хѣо замѣнѣтъ обѣ книжѣкѣы на-
рѣвъ, одѣрѣжѣтъ ихъ за цѣну 1 ар.
60 кр. разомъ унѣ въ рѣкомѣндѣа-
нѣно прѣрѣсѣлѣно
Пѣлѣнѣтъ тѣхъ обѣхъ книжѣкѣы
унѣ мало, тѣрѣа пѣсѣнѣнѣтъ въ
замѣнѣлѣнѣи.

Для сочѣстѣногѣа Духѣвѣнѣства

поручаѣ вѣскій прикѣрасѣнѣа цѣр-
ковѣнѣй, бѣлѣры, иконѣстѣа, ам-
вѣны, бѣлѣрѣкѣы, мѣнѣсѣнѣацѣи, а-
мѣны и др. бѣсѣа найѣвѣнѣнѣкѣы
вѣзорѣтъ и бѣсѣа вѣсѣлѣкѣа жѣданѣа
3804 50—7
Ф. М. ЧЕРНАВСКІЙ, Сынѣ
у Львовѣ ул. Сѣкѣтѣсѣа ч. 2.

Выдѣтъ красивый ч. 3861.

Оголошенѣе конкурсу.

Выдѣтъ красивый Королевѣства Галичины и Володимѣрѣи зѣ
В. Кн. Краковѣскіихъ розѣнѣсуе сѣмѣ конкурсу зѣ прѣкѣлѣзѣй-
нымъ рѣчинѣнѣмъ до концѣа мѣсѣца вѣрѣсѣя 1891 на ориѣ-
нѣлѣнѣй русскій творѣ сѣнѣнѣнѣй, зѣ обѣягу драмѣу, повѣжѣнѣо
комѣдѣи и народныхъ шѣтѣкѣы зѣ сѣтѣвѣми, або бѣзъ сѣтѣвѣвъ,
такого обѣму, щобѣа запѣнѣнѣи цѣлѣй вѣчѣръ театральнѣй.

Прѣтъ конкурсѣа тѣрѣа пѣсылѣти въ повышѣнѣтъ рѣ-
чинѣи подѣ адресѣо Выдѣлу красѣго у Львовѣ заѣсѣнѣтѣнѣй
знакомѣ або дѣнѣзѣо авторѣа, котѣу тѣрѣа пѣясѣтѣи также
на замѣнѣнѣй куверѣтѣ, мѣсѣлѣчѣй въ сѣбѣ илѣа, прѣвѣнѣе и
адресѣа авторѣа.

Прѣтъ друкомѣ вже оголѣшенѣй и также выставѣнѣй на
акѣй бѣдѣ сѣнѣвъ, навѣтъ амѣтѣрѣскѣй, выклѣчѣютъ сѣ бѣтъ кон-
курсу. Также не допустѣтъ сѣа до прѣмѣовѣнѣа прѣтъ авторѣ-
рѣвъ вже нежѣвѣчѣахъ, хотѣа бы онѣ дѣтѣпѣрѣ не булѣ ого-
шенѣй.

Въ прѣтѣгу трѣхъ мѣсѣцѣвъ по упѣлѣвъ конкурсѣо
рѣчинѣи наступѣтъ рѣшѣнѣе конкурсу и прѣзнѣнѣе нагородѣ
окрѣною комѣсѣю конкурсѣою, котѣа зѣберѣ сѣа у Выдѣлѣ
красѣнѣй подѣ проводѣмъ Марѣшалѣа красѣго або егѣо за-
стѣуанѣка. До сѣи комѣсѣи запрѣсѣтъ Выдѣтъ красивый:

1. В. Д. Гр. дѣа Стѣнѣславѣа Бѣдѣнѣго, послѣа до Сѣй-
му красѣго;
2. Вн. Васѣлѣа Илѣнѣнѣкѣо, чѣна надѣзирающѣо комѣтѣу
русѣнѣо сѣнѣы;
3. Вн. Пѣлѣтона Кѣстѣцѣкѣо, лѣтерѣатѣа;
4. Вн. дѣа Омѣлина Огѣновѣскѣо ц. к. прѣфѣсѣора рус-
кѣо азѣкѣа и лѣтерѣатуры у львѣвѣскѣмъ унѣверѣситѣтѣ;
5. Вн. дѣа Стѣфѣана Сѣмѣль-Сѣнѣцѣкѣо, ц. к. прѣфѣсѣора
русѣнѣо азѣкѣа и лѣтерѣатуры въ унѣверѣситѣтѣ черѣновѣцѣмъ;
6. Вн. Олѣксѣандѣра Барѣнѣсѣкѣо, ц. к. прѣфѣсѣора учѣ-
тѣльскѣо семѣнарѣи у Львовѣ;
7. Вн. Дѣмѣяна Глѣдѣлѣнѣнѣкѣа, ц. к. прѣфѣсѣора гѣмназѣи
академѣчѣнѣо у Львовѣ;
8. Вн. дѣа Юлѣана Цѣлѣнѣнѣа, ц. к. прѣфѣсѣора гѣмназѣи
академѣчѣнѣо у Львовѣ;
9. Вн. Володимѣра Кѣцовѣскѣо, ц. к. прѣфѣсѣора гѣмна-
зѣи академѣчѣнѣо у Львовѣ;
10. Вн. дѣа Евѣгенѣа Олѣсѣнѣцѣкѣо, канѣдѣатѣа адво-
кѣатуры у Львовѣ;
11. Вн. Нѣколѣа Шѣхѣвѣнѣа, канѣдѣатѣа адвокѣатуры
у Львовѣ;
12. Вн. дѣа Дѣмѣяна Сѣвѣчѣа, чѣна выдѣлу красѣго.

Комѣсѣи конкурсѣа рѣшѣтъ болѣшнѣстѣю голосѣвъ и прѣ-
знѣстѣа три нагородѣы, а именѣно одну въ сумѣ тѣрѣста (300)
зр., другу въ сумѣ дѣвѣста пѣтѣдѣсѣтъ (250) зр. и третѣу въ
сумѣ дѣвѣста (200) зр. а в. трѣмъ творѣнѣмъ, узѣнѣнѣмъ за
найѣлѣнѣй зѣ помѣжѣ надѣслѣнѣхъ на конкурсѣа, бѣзъ вѣзгѣду
на родѣ творѣу, щобѣа лишь налѣжѣвъ до родѣвъ, подѣнѣнѣхъ
въ сѣмѣ оголѣшенѣо. Тѣжѣ комѣсѣи може прѣзнѣати всѣ три
прѣмѣи творѣмъ одѣногѣа родѣа.

Оголѣшенѣе рѣзѣлѣтѣу конкурсу въ публѣчныхъ пѣсѣ-
нахъ и выпѣлата нагородѣы наступѣтъ въ мѣсѣцѣа гѣрудѣи 1891.
Нагородѣнѣй творѣы стѣютъ власнѣстѣю товариѣства „Рус-
ка Бѣсѣда“ у Львовѣ зѣ выклѣчѣнымъ правѣмъ выставѣ ихъ
на сѣнѣвъ.

Рукопѣсы надѣслѣнѣй на конкурсѣа зѣверѣ сѣа властѣтѣ-
лѣнѣа на ихъ конѣтъ разомъ зѣ замѣнѣнѣми куверѣтѣми, есѣи
Выдѣловѣи красѣгоу покажѣтъ сѣи адресѣы въ нишѣй спѣсѣбѣ.

Предплатата на "ДЪЛГО" е наложителства за нископлатен плати
у Дълго.

Выборы, при которых выступая яко кандидатъ кн. Бисмаркъ, обдбудуться 15 числа.

Въ сѣмъ обіязанку підносити комітету, що лишь скоро ліквідація уможливити додержати условия угоди, бо высокі кошти адміністрацій, котрі не стають низшими рівно, насло якъ интересъ змощає ся, вже зачуту шарушати самъ капиталъ оборотомъ. Комітетъ ліквідаційний змешає въправдѣ въ часѣ свого 7-літнього урядованя кошти адміністрацій о положеню, бо въ квоты 187.892 зр. 34 зр. въ 1883 р., на 94.142 зр. 55 кр. въ 1890

Що-ж! Ви на те? янї думаете: чи буде у насї коли краще? Судачи після того, що вже

— Въ справі «вдовичо-сиротного» фонду Львівської архієпископії читавмо въ „Львівських архієпископійських вѣдомостяхъ“, що мнѣ частіяхъ убилено, завдованъ и грошѣхъ змѣщено са «ондѣ» вдовичо-сиротній, бо деканати не стигають правильно приналежнихъ датировъ бѣ священниківъ. Черезъ се змѣщено са и дивиденди, які припадає для свѣц. вдовѣ и сиротѣ, котрихъ сѣть въ епархіі понадъ 300. П тѣхъ теперъ за 1890 рѣкъ отримують 4000 и сироти не по 54 гр., які попереднихъ лѣтъ, але по 45-гр. на одну особу. Походять се

Бойко, письменный селяиникъ, булъ два
раза начальникомъ громады Кошелева, а те-
перь въ громадскѣмъ раднымъ и членомъ
постового рады. Оятъ, каже, не чуждъ ви-
нимизъ, а за причину незгоды межи нимъ а о.
Войновскимъ подза змѣны, зый вводитъ о. В.
въ богослуженіе. Слово „православный“, яко
приходить въ богослуженіе, змѣнявъ оятъ на
„правовѣрный“, а замість „Утверди, Боже,
православную вѣру“, казавъ сѣнати „Утвер-
ди, Боже, католическую вѣру“. Селяне Коше-
лева, майже всѣ письменніи, протинялись селѣ

БАНКЪ КРАЄВЫЙ КОРОЛЕВСТВА ГАЛИЧИНЫ И ВОЛОДИМИРІИ ЗЪ ВЕЛИКИМЪ КНЯЖЕСТВОМЪ КРАКОВСКИМЪ.

Замкненіе рахункѡвъ стратъ и зыскѡвъ.

Комты торговельны:								
а) Плати и вынагороды	ар.	59.832 кр. 76				Доходъ зъ ипотечного бдѣлу	48.870	05
б) Діети и комты подорожей презаса и членѡвъ						Доходъ зъ комунального бдѣлу	1.494	32
Радъ надзоруючѡмъ	"	7.543 " 40				Доходъ зъ банкового бдѣлу	198.303	66
в) Фондъ смеритальный и смеритурѡ	"	3.501 " 50						
г) Звороты Выдѣловъ красному и комты удержаня касы	"	3.520 " —						
д) Порто, депешѣ, книжки, друки, приряды до писаня, абонаменты часопасей, оголошеня, комты правий и комты загальны	"	12.376 " 81	86.774	47				
Податки, оплаты естемплевъ и правительственный надѣжности			22.229	77				
Одписаня:								
а) на амортизацію движимостей	"	923 " 45						
б) на загальны страты въ р. 1890	"	50 " 16	973	61				
Зыскъ до роздѣлу:								
Пбеля §. 62. статуту:								
40% на капиталъ закладовый	"	55.512 " 07						
30% на резервовый фондъ	"	41.634 " 06						
20% на резерву ипотечного бдѣлу	"	27.756 " 03						
10% на спеціальну резерву для позичокъ въ облигаціяхъ комун. II. ем.	"	13.877 " 02	138.780	18				
			248.758	03				

Білянсь Банку краєвого Королевства Галичины и Володимиріи зъ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ зъ днемъ 31 грудня 1890.

Станъ чинный		Вал. австр.		Станъ пассивный		Вал. австр.	
		ар.	кр.			ар.	кр.
Каса:				Закладовый капиталъ вразъ зъ принадлежащимъ зыскомъ за р. 1890		1,157.860	42
въ банку	ар. 149.819 кр. 74			Резервы:			
въ заступствѣхъ	34.148 " 84	183.968	58	резервовый фондъ (§. 62 статуту)	ар. 131.926 кр. 96		
Эффекты резервовыхъ фондѡвъ		213.908	14	резерва ипотечного бдѣлу	" 100.880 " 33		
Эффекты смеритального фондѡ		15.169	85	резерва комунального бдѣлу:			
Эффекты власны, есконтованы и комты		1,029.593	38	власнѡсть комунальныхъ должниковъ	40.808 —		
Позичка въ 4 1/2% листѡхъ заставныхъ:				власнѡсть Банку, емісія I.	83.007.24		
бѣжучій капиталъ	ар. 17,724.444 кр. 31			" II.	22.147.08	105.154.32	145.762 " 32
закладающій капиталъ	" 13.855 " 69			Смеритальный фондъ			
	ар. 17,738.300 кр. —			Емісія банку:			
бдѣ того фондъ амортизаційный	" 155.573 " 68	17,582.726	32	4 1/2% листы заставны	ар. 17,738.300 кр. —		
Позички въ комун. облигаціяхъ I. и II. емісія				5% облигаціи комунальнѣ I. и II. емісія	" 1,294.000 " —	19,032.300	—
бѣжучій капиталъ	ар. 1,294.000 кр. —			Выдѣлованы эффектѡ власныхъ емісій:			
закладающій капиталъ	" 11.782 " 88			4 1/2% листы заставны	ар. 78.950 кр. —		
	ар. 1,305.782 кр. 88			5% облигаціи комунальнѣ I. емісія	" 23.403 " —	102.350	—
бдѣ того фондъ амортизаційный	" 35.279 " 41	1,270.503	47	Купоны въ обѣгу:			
Вексѣлѣ:				бдѣ 4 1/2% листѡвъ заставныхъ	ар. 269.198 кр. 71		
въ портфели	ар. 2,356.804 кр. 81			бдѣ 5% облигаціи комунальнѣхъ	" 4.375 " 50	273.574	21
въ реесконтѣ	" 84.964 " 45	2,441.769	26	Чужой капиталы:			
Задатки на заставъ эффектѡвъ		51.653	50	асигнаты, чеки и вкладыи оцадноости	ар. 1,563.125 кр. 35		
Бѣжучій рахунокъ покрытый эффектѡми		611.603	21	вѣритель въ бѣжучѡмъ рахунокѣ	" 3,103.500 " 56	4,666.625	91
Должники въ бѣжучѡмъ рахунокѣ		2,458.764	04	Льѡкація заступствѣ		145.359	35
Движимости въ року 1889	ар. 8.948 кр. 69			Жиро облигѡ		84.964	45
докумѣ въ роцѣ 1890	" 285 " 80			Рѡзны рахуники:			
	ар. 9.234 кр. 49			въ ипотечного бдѣлу	ар. 8.447 кр. —		
амортизація въ роцѣ 1889	" 923 " 45	8.311	04	въ комунального бдѣлу	" 1.147 " 91		
Вѣдѣльный рахуники:				въ банкового бдѣлу	" 1,214.420 " 48	1,224.015	39
въ ипотечного бдѣлу	ар. 38.899 кр. 83			Проценты:			
въ комунального бдѣлу	" 7.602 " 99			въ ипотечного бдѣлу	ар. 54.277 кр. 15		
въ банкового бдѣлу	" 1,280.814 " 59	1,327.317	41	въ комунального бдѣлу	" 28.391 " 26		
				въ банкового бдѣлу	" 31.940 " 60	114.609	01
				Чистый зыскъ	ар. 138.780 кр. 18		
				роздѣленный пбеля §. 62 статуту:			
				40% на закладовый капиталъ ар. 55.512 кр. 07			
				30% на резервовый фондъ " 41.634 " 06			
				20% на резерву ипот. бдѣлу " 27.756 " 03			
				10% на спеціальну резерву для позичокъ въ облигаціяхъ			
				комунальнѣхъ II. емісія " 13.878 " 02 ар. 138.780 кр. 18			
				Депозиты:			
				задатковѣ эффектѡ	ар. 66.250 кр. —		
				эффекты яко покрыты рах. бѣжучѡго	" 2,287.795 " —		
				эффекты въ переходяно	" 4.041.296 " 31		
				Разомъ	ар. 6,495.341 кр. 31		
		27,195.398	20			27,195.398	20

У Львовѣ, дня 31 грудня 1890 р.

Начальный бухгалтеръ
Льоншанъ.

Дирекція:
Д-ръ Згурскій. Д-ръ Домашевскій.

При закупкѣ товарѡвъ просимо покликуватись на нашу часописъ.

поплатили на его місце п. Рудницького, кандидата нотаріального зборів.

По занятю місця, президія ухвалила голову референту зміненого статута, д-рови Костеву Левицькому, який в недовгих а основних словах вказав на ціль і розвід товариства „Прогресивна“, кладучи вагу на заслугу товариства тим, що почало роботу свою з долини, т. є. бдє провітчування мась народу сільського та маломіщанського. Перейшовши одтак на економічний наші справи, вказуючи на загальне збуження селян і міщан, та на конче потребу скорон помочи в тій галузі. Поміччя таку — після гадки референта — може подати народни товариство „Прогресивна“, оперте на проєктований аналіз зміни статута, який в недовгих а в двох напрямках, з котрих перша тикає перетворення товариства „Прогресивна“ з товариства чисто провітчого на провітчно-економічне, а друга, щоб товариство взяло на себе обов'язок організації читальні в краю, а то тому, що читальні наші позбавлені суцільного нагляду, контроль в помочи, через що околом 500 читальні одні, завдяки поодиноким личностям та патріотам, вправді розвивають ся, хоч успішно, але нічи хитлять ся до засідки або цілковитого упадку, а нічи вступють лише на папері. А читальні особливо для нас, — як казав бесідник, — мають величезну вагу, бо з них в найшвидших часах виходять перші апостоли за ідею. Дякую референту просять, щоб зобразивши всі зміни статута, поробивши аналіз, ухвалили. Під виглядом формальним поставив д-р Левицький внесення, щоб перевести загальну дискусію: 1) Чи взагалі потрібно перетворювати товариство „Прогресивна“ з чисто провітчого на провітчно-економічне; 2) чи потрібно реорганізації читальні в підчинення їх під власть товариства „Прогресивна“?

Проф. Волод. Шухевич спротивив ся тому внесенню, кажучи, що торбний загальний збор в Коломиї ринув вже потребу зміни статута і реорганізації читальні в автономні спеціальні дискусії над поодинокими §§-ами.

О. Ів. Киріян з Немірова прилучив ся до внесення проф. Шухевича. Читальні, так як вони дотепер були, далі не можуть. Що-до питання: чи більше потрібні провітчя чи хліба, — бесідник єсть гадки, що рінучо хліба треба перше.

П. Пав. Киріян спротивив ся внесенню проф. Шухевича, позаяк збори в Коломиї нічого позитивного не ринили: чи потрібно яких зміни в статуті або ні, а лише припоручили справу виїздові до розкладу і есенціальності адна справи в об'єднанні внесенням що-до зміни, — вивес, аби, з огляду на те, що можуть бути члени, котрі не годять ся на зміну статута в тій напрямі, які проєктує аналіз, перенести найперше загальну дискусію над потребою зміни, а одтак приступити до дискусії над поодинокими параграфами.

Д-р К. Левицький признає що загальний збір в Коломиї ухвалив лише припоручити тую справу аналізу до розкладу, а рінучо ухвали, щоб статут змінили, не було. Се сконстатовано також з об'єднаного протоколу наз загального збору коломиїського.

Президія однакже піддала внесенню Киріча під голосування а коли внесення то

не одержало більшості голосів і перешло, ріншено приступити до спеціальної дискусії над поодинокими §§-ами зміненого статута.

(Конець буде.)

Мадяризованє дітей в Угорщині.

По довгих і живих дебатах прийнята угорська палата магістрів проєкт устави о управлінні охороні дітей. Закон сей проєктуює заохочення до цілбді Угорщині приютних закладів для малих дітей і дитинних притулків, котрі мають головне на цілі мадьяризованє Русинів, Словаків, Румунів і Німців, взагалі не-мадьярських дітей. Ото ж і єсть обав, що Мадяри сямь спосібом старатись будуть скорше мадьяризувати і наших Русинів закарпатських, котрі і так мало мають сили одиорної. Інтенція тамошня — се вже в більшій часті не Русини, а Мадяри, почуті націоналісти у них дуже слабо розвинені, а як єсть який об'єкт жати, то об'єкт сей ненормальний (в. пр. газетка „Ласток“) і взагалі правдиві тамтє вавилонське „столотвореніє“. Серед таких обставин проєктований закон готує нанести Русинам угорським багато шкоди. Представитель Румунів і Німців в палаті магістрів противились сему законні вавзато, а в обороні Русинів не міг ніхто стати.

Після ухвалення закону, в кожній громаді мають бути або постійні або часові (літні) прийнятні заклади для малих 3-6-літніх дітей, урядові на кошті державні. В закладах тых будуть в несприятності родичів доглядати дітей і виховувати. Здавалось би, се дуже хороши заклади, іменю для робучих людей. Коли-ж бо середства до осягнення сей цілі не-мадьярських народів Угорщини не можуть припасти до вподобі. Закон не лише обавує всі громади до заснованя такого закладу, але і накладає кару, за непосиланє дітей до тых прийнятій. Хоч сказано в проєкті, що діти, котрі дома мають добрий догляд, не потребують ходити до закладів, — але чим родичі можуть виказатись, що добре доглядають дітей?

Для Мадярів се не приносить шкоди, але ніч рині для не-Мадярів. Бо заклади ті мають задачу — уже 3-літню дитину підготувувати до науки мадьярського языка, яко державного. В законі постановлено, що стерти і вчити дітей мають лише такі жінчини, що внажуть ся знанєм мадьярського языка.

Не-мадьярські члени палати справедливо узнали се нічим нічим, як лише наміром мадьяризувати діти. Єпископ Тайчє звернув на се увагу, що годь уявити мадьярського языка дітей в тавім віці, коли ледя своїм родичам володіють, а єпископ Румунів станули на рінучо націоналістично-євangelістично. Архієпископ з Гермаштадту, Митрополит Роман, зазначив, що Мадяри стремлять до шарев своїх мови якими лише можуть способами, а се пречив аде в парі з утиском інших народностей не-мадьярських. Гр.-оріент. єпископ Меліулу заважє також, що в законі таві видіти бля тенденцію штучного мадьяризованя та що Румуні новефм не бажають собі ассимиляції з Мадярами.

бы жити з дурницю, що може-б в вбили. Добру-бь выграєт тоді справу...

Довго мовчав Тарас. Вилікав розмовою в голову його розманти власні питання не давали йому відповідати Андрієви зразу. Тільки вгледом почав вблєвувати, з-початку погано, мов думуючи над кожним словом, де далі, все гарчієше та палкієше, зворушений глибоким почутєм:

— Нехай пропаєт би, нехай би в вбили, і потягли на шибеницю чи під кулі, що-ж з того? Ех, брате Андрію! хіба жити, аби жити? хіба веселе жити за шматок хліба тиги на плечах безмірну вагу, яку-б не адували накласти на тебе и ще терпіти все, що б не вигадав хтось, хто знає хто? — знати і бачити, що нікому не впаде і на думку сміятися з тебе, чи агода-ж твоє слухати чиних чужих примх?.. Чи не красче-ж було-б не лїзти — самому у ластку, а хоч так, хоч сакь боронити себе? Може скажеш: не заборониш однако, що ско-рїєше загинеш... Хай в так! А хіба не жа-нує нас на війну? не гнємо? Аже женуть нас туди і йдемо ми на смерть слуханий і покорний! Хіба й тут не женуть нас, куди хочуть, в звязку і в дощ? Хіба-ж не впрямі ми серед таких обставин, як мухи? То чи не красче-ж самому, хоч уже анічача для чого, гану-ти в очі смерті, так своєю волею, так за своєю дїло, за своєю честю та волю турбу-ючись?.. Ні, брате! хоч раз за все жити треба насміятися, хоч за себе, що не за все продаєш ти себе, і не все можна купити в тебе!..

Тарас замовк.

— Чи ще довго ви тут сидіти-мете? — сказав увходячи у хату сторож, похвляючи та постукуючи заходоючими ногами. — Отсе йшов у хату погрітись, думка така: чи не засну хоч трохи? — так сиди же наче-стало... не можна.

— А справді, — сказав встачи Тарас, — вже мабуть пізно... Ще добре, що завтра пранік...

Володимир Левицький.

На се одповів міністер просвіт, що всі народности повинні бути правительству лише адляними за се, що оно вже дїткамь що ледя з пеленки вийшли, дає можливість навчити ся мадьярсько-державно бесїди, а то причинити ся до порозуміння народів і до згоди... Але за ласку таку очевидно не можуть дякувати патріоти народностей не-мадьярських...

Дописи „Дїла“.

Зь Кам'янки Струмиловон.

[Вечером в честь пам'яті Т. Шевченка.]

Дня 22 н. ст. марта бдбуєт ся в Кам'янці струмиловій, при участі членів львівського сївацького товариства „Воля“, вокально-декламаторській вечерок в пам'яті незабутного поета нашого Тараса Шевченка.

Вступне слово вголосив о. М. Цегельскій, парох місцевий, а потім наступило виконанє точок боготой програми з такою прецизністю, що нам в провінції рідко коли лучити ся почути так знамените викичєне кватетів, дуетів і соль. Особливо недобривані баритонові соли пана Ш. всім одушевили. Акомпанював на фортеп'яні зна-ний п. Богд. зб Львова.

Декламції було дві: „Гамалія“ Т. Шевченка і „Отчий“ Корнелі Устїновича. Першу поему вголосив п. В. досить поправно (замітити лише треба, що голос п. декламатора був добрий, недоводив) — другу поему бддала паночка Генує Ц. з цїлимь арозумїєм, дуже точною інтонацією та дуже добримь вголосенєм. Декламаторку нагородила публіка грїмкими оплесками.

Публіка, добрий, зобразилась богато. Се-го разу і міщанство, особливо молодше поколїє, було заслуплене численю. За те з замїсцевих гостей ми майже нікого не бачили.

На вечерок насїла привітна телеграма бд послала Олександра Барвіньського:

„Слава Вам, що святкуєте пам'яті батька Тараса, що страдав за Русь Україну! Зь дороги шлю Вам привіт! Я духом з Вами!“ — і два привітні письма: бд львівських богословів кам'янецького округу і бд о. Омелія Долінського з Рвиньва.

Вголосили писали:

„Дорогий Родичу! Честь Вам і слава, що поминаєте на своїй рідній землі нашого найбільшого народного пророка. Ми духом з Вами! Пїсня безсмертного Тараса розпалє і наші серця любовію і посвяченєм для нашого дорогого бчача, для нашого незримого брата. Ний же та пїсня зазвенєть своєю звукомь могучим в кожній рускомь серці, що бажає лучшого долї для свого народу, ний підносєть нас в гору, в шастю ний буде нашимь вмином похвальним, в недолї бдраюм, а в боротьбї зазвонєм на несвєдучій ббї за правду і волю нашихь братів. Ний громове слово нашого пророка пїтнє тых, що запердують свою рідну Матір, ний крївний голосомь архангела честний, несорочний труд, а ний кожде щиро-руске серце слухає, анямь бдономомь бдо-бьєсь та пїсня бдї мотил і курганів, що зберігають дорогі кости нашихь славнихь предків.“

Львів 22 марта 1891.

[Наступають події...]

О. Ом. Долінський написав:

„За-для лихон дороги не могут лично взяти уды в вечеру, засламо бодай заду-шенний свой привіт: Слава і честь Вам! Во. Родичу, що і в нашомь новїтї поминаєте нашого незабутного генія і заштитника народної ідеї! Пам'яті его оть рода в род!“

Устроєнемь сего вечера в Кам'янці доказав і наш кутюк, що високо цї-нить генія Шевченковог. Вечерок зробив як найкращіє вражєнє а вєт гості вихо-дили зь повнимь задоволенєм.

Чистого доходу зь вечера на фонд стї пенсії имени Тараса Шевченка пришло 25 зр. 76 кр.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

О тепершній ситуації дотично твореня більшості ради державної подаємо на яшомь місці, але не бдї рини буде знати, як заважають ся в Росії на положенє Гр. Тафого. „Новое Время“ пише так: „Ре-зультати виборів до австрійської ради державної поставили міністерство Тафого в таке давнє положенє, що подбавхь примір-рив дужо мало в парламентарієм жити західної Європи. Новий складь ради державної завів вєт надїв правительств, котре гадало, що одержити сильнішу більшость, аніж мало єн в поередбї складї. Тим-часомь вийшло такї цїкавий конфлікт-рат, зь котрого не можна утворити анік більшості. Гр. Тафє по рівнихь конферен-ціях зь проводирами фракцій дбїшов до пересїдчення, що не зможе для себе vytvo-рити одностійно і сильної більшості та рїшав єн правити при помочи случайнихь більшостей, котрі по залагодженю сєн або тоя справи заразь розпадут ся. Гдє же хіба не можна собі представити. Збь взгляду на парламентарій звичай треба завадити пытанє, чому Гр. Тафє не подає ся до дїмїсії, коли одержав таке поражєнє при виборках? Дїйствю однак дїмїсія австрійського премієра не цїлкомь причинилась бд до поправы ситуації і не зміенила бд прикрого положеня центрального правительств. При тепершнімь складї ради державної не можна творити правительств зь більшості, бо тои більшості

як раз нема. Не можна також утворити „коалїційного“ міністерств, бо сторонництва, що можуть зб собою агодити ся, не складали бд в половини всіх членів парламенту і опозиція показалась бд численнішою. Тре-ба також і се пам'ятати, що Гр. Тафє має личне довїрї цїсаря і бддано ємь безусловну власть — зь тымь всімь Гр. Тафє не єсть в можности пояснити цїсареві, що єли бд прийшовшій президент міністрів, буде лїше, бо дїйствю буде так само. До чого доведе сєй хаос без виходу, годь собі пред-ставити. Міністерство Тафого, єли навітє лишити єн при властї, буде лиш журити ся, щоб в якій небудь способь продовжити і-кій такий порядок в державнихь справах, а судьба тыхь справь буде завєсти бд більшості парламенту. Тимчасомь нема сумніву, що зб всіх парламентарнихь фракцій чи-селью найсильнішій нїмецькій лібералї. Мі-ністерство вєт многіє справи бд потре-бувало помочи сєн фракції а за-для того бд-де мусїл вивонити неоднє єн жаданє. По-дїдмляють нас зь Вїднє, — пише „Н. Вр.“ — що при такімь станї можна вкїнци прийти до порозуміння між Славянами в радї державної. Перешкодою, правда, як тепер, єсть Поляки — але треба звернути увагу на се, що сторонництво се вєт своїй більшості сила-дає ся зь людей, котрі не годять ся зь по-глядами нїмецьких лібералів і вкїнци тре-ба надїятись, що Поляки пересїдчать єн о потребі єбного дїланя зь Чехами і нїм-цями Славянами, єли лиш Славяне зможуть сотворити собі загальну програму. Вєт кож-дїмь случайю для Австрії прийшов чєст таюч внутрішній вєненості і заколоту, що вєт подбавхь положеню трудно буде монархїю Габсбургів у вїшній політїкї грати таку роль, яку грала досє завдяки своєй участі в тридєжавнїмь союзї. Гр. Казьновїк по-винєн вкїнци порозумїти, що поляна на сїєн політїкї молоді Чехів, котрон наслід-комь єсть журбї міністерств Тафого, вий-шла зь чутства осудженя, яке вєло верх вєт майже австрійських Славян зь при-чини політики нїмецького правительств зь вєстїи балканської! — Заключенє „Н. Врє-мєн“ єсть аж надто смїє і не оперте на аніквхь премїсахь.

На суботїшнімь прїє париского стова-рїшеня рєпубликанського вє Еліє-Монт-мартр вголосив Жїє Феррї, як є ми до-писали, бесїду, вєт котрій такь представив внутрішнє положенє французької рєпублики: Рєпубликанське сконцентрованє не можна ро-здумити лиш зь сєй способь, що вєт годять ся на понятє „рєпублика“, але треба ще старати ся, як є тепер дєє ся, щоб міні-стерство було постійне. Мабуть тепершній депутат одержав виразний приказ: „Лиш не допустити до криз“, а се вєт зм-чївайю бесїд дєєт ся перетолкувати „Лиш вїквхь дурниц“. Депутат не зробили до-єн вїквхь дурниц і мабуть не хотїть ро-боти. Н, о котрїмь говорити, що єсьмь пов-ний жаждї слави, хотїв би разь бачити таке міністерство, котре бд трєвало черезь одну каденцію законодавчу. За такий чотирь-олтїний чєст управы мусїла бє стати: ро-валєнє і цїлковитє зруйнованє монархї-нхь партій. Вє же тепер бачите розклад який мїжє ними настає. Як бачимо, що дощ паде, так бачимо, як монархїя гинє. Вє сєй способь можна прискорити вїквєнє старинної мїрбача. А єли дєє великї фран-ція рєпубликанської партії, опортунїстї і ра-дикали, разомь злучили ся, то годь не роз-бїзись бд єн на поклякь якого небудь прїє-дїєтї, котрий бд лиш троха радикальнї-ше заговорив. Опортунїзмь поганє слово, але сего треба було доконче, щоб прїєдїєтї не-порядков, котрий єсть ідеаломь всіхь рє-волюційнихь партій. Одтакь говорив Феррї о потребі єбного пожертвованя для за-гального добра народного.

Зь Лондону надїшла сензаційна вєстї що Парлємєнт анієвєт зложити мандат але зь застереженєм, що і другїй прїє-дїєтї посол Гєлї зложити свій мандат. Округь виборчїй мїєта Корку заступатї вєт англїйськїмь парламенть чотиря нослы: два консерватива та два прїєдїєтї народо-вїц Парлємєн і Гєлї. Оба єн булї зь разу прїє-дїєтїми і вєє постунали разомь, але коли вє надолєтї минушого року настало зєвєтє роздвоєнє між Ірлєндцями стали оба за-вєзтїє ворогами. Тож тепер мають єн оба зложити сєн мандат а при виборках по-кажє єн, за сямь пїде більшость виборчїє. — Гадано вє Англії, що єли прїєдїєтї ду-ховєнство заявить ся прїєдїєтї Парлємєн, то вєже і уаде значєнє Парлємєн. А тимчасомь при послїдній подорожї Парлємєн до Корку, роблено ємь великї манїєстація, бдї воза вїпражєно конь і уладжєно на борз мєтї-нїз, на котрїмь вголосєв Парлємєн про-мову, зєзвєваюту прїєдїєтї до борбї.

Король бельгїйскїй гостєвєт топерь довшїй чєст вє Лондон, щоб умовятись до по-зички державы Конго. Лорд Сальєберї має годитись на пытанє короля, але ватомїєт многї газєты, а вменю Times, остро крїтїкує політику Бельгїї дотично державы Конго. Управитєль вільнон державы гадають, пієля Times а, розширити гравїцї помїмо договору вє Францію, Англію і Нїмєччїною, змоно-пїзувати цїлу центральною Африку на сєю корїєст і усунути торговлю англїйську при помочи мїта і податків. Така політика зб-сторонь Бельгїї може довести до подїлу вільнон державы мїжє єумєний зь нєю єро-пейскїхь державы.

Сїрава рєвізія бельгїйскїй констїту-ції прїєбрала такї розмїри, що вєже і король Леопольд уважав за потрібне покїнути свою пасивнїєст, щоб не вєставити на не-

— Як то вмер? — аж підкокнув Андрій, — отрули?

— Ніяк було-б, та на се і не важ-лиє, а мабуть або самь отрунєв, або зь сер-ця та зь переляку загинув. Спокоєлась ка-зарма, єдин зь одного бїєв, розпитує, і ра-дїють та ще не вїдуть вїрї, боять ся, може ще брешуть... А вийшло на правду, знайшли, зь кого чутка пішла. Командарєтїй де-цїєк — оть-що вїз намь оповїз:

„Прїєхав — каже — командир до дому страшно хмурий, — прямо, не підту-нав! Обїдати не хотїв, просто поїшов у свою хату, та і зачинив. Ми вєже всі мо-вимо, кожє забрав ся у свій кутюк, вєє дбїт на-вїшнїє ходити. Коли єє перего-дом, година чи і більше, чую: гукає на ме-не: Запрїгай конї! А вїз що дєє у лєс по-лювати вїдїв. Нема що робити, запрїг. Євє вїз, поїхали. Вїдї та дєву єн, знати його халєшу... Було, як вєу, то коли не лєє, так вє сїну бє, а то-ж хоч-бї раз... Я ше радїю, тїльки і страшно, аби-б не адував прїєганого вагонїт... Вєже у лєс ухали, вєже бї і стати чєст, — мовити, нічого не каже. Думав собі: мабуть спить. Чи буди-ти-ж, чи нї? Треба мабуть, щоб гдїше не розсердїєв єн... Обєрнуєв трохи, дїєлює, — вїз і очі зашлює. Ваше високо-благород-їє! — кажу — вєстаєте! Мовить Я вє-дугє дужє, — не чує. Торкуєт-бї ру-кою, то ше бїєт-мє. Хай тобї бєє! — думав. Хотїв єже далї поганати, та прїєдїє-навєс — щось вїз неєвно вїєвєрє. Мото-рошно мєвє стало... Торкуєт його мовє зь-нехотї рукою а вє його і руки холодї... Я як галасу! — а тут єн на мїє галасє як підбїєтє єн гаспїєське гайворонї! як під-бїєтє клєкбїт!... У лєс тємно, а я мєрєє нєу... Такї мєєє острахє уєвє, аж волосє стортє вє гору стало! Скочїєв а скорїєш на конї, та бїє, жєну конї, не єчувє єн, аж вє до дому прїєбїт...“

— Ну, — спїєтєв ановє Андрїє, — що-ж зь того, що вїз умер, а ти-жє як зь-під суду випрчєєв єн?

— А зєвєно, як умер, — жалїє єн нікому було, а другєє начальєство само за-хо-вало, аби до старшїє не дїєшло...

— Щастє-жє твоє! — засмїєєв єн Ан-дрїє, — лєгєнєко мїєнує єн! А що бє же ти, як бї у судї потягї? Скажїєш

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ ще два (крѣе недѣль и рукавъ свѣтъ) о 5-й годикъ по полудню. Литературный додѣтокъ „Библиотека найинтереснѣйшихъ новѣстей“ выходитъ въ авторствѣ, и въ авторствѣ и пѣтницю на перекрѣтѣ рукавъ въ Дѣло.

Предплату и нисераты принимаютъ: у Львовъ Администратія „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń, ул. Коперника ч. 11, и бюро газетъ ул. Кароля Людвига 9. у Відни M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ M. Haasenstejn & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплату на „Дѣло“ и нисераты платятъ у Львовъ.

Кредитная на „Дѣло“ въ литер. додѣткѣхъ въ Австріи: на полнѣйшій рокъ . . . 12 гр. на полнѣйшій рокъ . . . 24 гр. на полнѣйшій рокъ . . . 9 гр. на полнѣйшій рокъ . . . 12 гр. на полнѣйшій рокъ . . . 4 гр. 50 гр. на полнѣйшій рокъ . . . 6 гр. на полнѣйшій рокъ . . . 1 гр. 50 гр.

у Львовъ: на полнѣйшій рокъ . . . 10 гр. на полнѣйшій рокъ . . . 5 гр. на полнѣйшій рокъ . . . 4 гр. на полнѣйшій рокъ . . . 1 гр. 35 гр. Редакция, Администратія и Экспедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи и нисераты съ лѣтне на поперекъ задерживаются. — Редакция неоплачиваетъ нисераты бѣдѣ порта. Нисератное число копій 8 кр. а. н. Оглашеніе принимаютъ съ по числѣ 6 кр. бѣдѣ однимъ стрѣжкомъ нисератомъ въ рубль. „Надѣсьма“ по 30 кр. а. н. Надѣсьма чѣсать съ по 10 кр. бѣдѣ етнѣма.

До ситуації парламентаріон.

Въ справѣ умови межъ лівниці, Поляками и клубомъ Гогенварта подає Fremdenblatt такий комунікатъ:

„Зъ нагоди перебування п. Яворського у Відни відбула ся межъ бар. Хлюмбенимъ и Пленеромъ зъ одної сторони, а п. Яворскимъ зъ другої, въ присутності гр. Таафого и мін. Залеского, вимѣна гадокъ що-до політичної ситуації, при чомъ збѣ всѣхъ сторѣнъ сконстатовано схильність вступити въ надходливій сесіи въ контактъ дотично трактування справъ парламентарнихъ.“

Кравцовскому „Свѣтъ“ телеграфовано зъ Відни дня 25 н. с. марта:

„Здаєсь, що двоєсмы парламентарій уложать ся въ той способъ, що коло польске, не лучаєсь въ лівниці ані бѣдучучиєсь бѣдѣ клубу Гогенварта, буде сялоу фактовъ мати мисію посередничу. Імовірно не буде комітету ексекутивного, лише комісії парламентарній, а клуби польскій и Гогенварта знесити ся будуть черезъ своїхъ презесѣвъ, мѣжъ тымъ, якъ бѣдѣ случаю до случаю презесѣ кабинету знесити ся въ презесѣхъ клубѣвъ польского, Гогенварта и ліберальной лівниці. Такий хѣдъ рѣчи бѣдучуваєсь бы становачу, завятому нашымъ краємъ супротивъ теперішньої ситуації, а такожъ высказаній пераєвъ гадѣть, що коло польске повинно заняти становище незалежне и зъ початку вижидать.“

Яворскій підчасъ свого побуту у Відни кофѣрувавъ такожъ зъ гр. Гогенвартомъ и зъ ин. Чарторийскимъ та д-ромъ Вилинскимъ. Полягодинаи въ среду вечеромъ зъ Хлюмбенимъ и Пленеромъ, выѣхавъ зъ Відни до Галичини и на день 7 н. с. ст. дѣтнѣя скликає галичинскѣхъ посѣльскѣхъ на нараду, чтобы здати имъ справу зъ того, що стало ся у Відни, и закладати апробаты.

Праса пѣль-урядова ватає зъ радостію договорѣвъ зъ середи межъ наибѣльшими трема сторѣнничими и підписать „патріотичнѣ“ всѣхъ трѣхъ сторѣвъ. Дневники не-ліберальні кажуть, що ліберальна лівниці мусѣла зблизити ся до клерикально-консервативно-автономичного клубу Гогенварта для того, чтобы не зовѣсьмъ зрѣгнѣвати на свою Regierungsfähigkeit, а такожъ болѣеє потреби, що на случає упору гр. Таафе, абы будѣ-що-будѣ оспитати бѣдѣшѣсть, погодити ся зъ молодѣ-Чехами.

Надзвичайний загальний зборъ тов. „Пресвіта“.

(Конецъ.)

На внесеніє референта рѣшено бѣдучувати лише тотѣ §§-и, котрѣ въ новѣй редакції статута змѣнені. При §-ѣ 2-бѣтѣ вызвала ся обширнѣйша дискусія, въ котрій взяли участь пп. Шухевичъ, Кирчѣвъ, о. Матковскій, о. Галуцискій, проф. Грушкѣвичъ, д-ръ Кулачковскій, д-ръ Левицкій, Луцкачъ и инѣ.

П. Кирчѣвъ спротивляє ся точкамъ г) и д) §-у 3-го „г) Закладанье спѣлокъ рѣльнѣ, чо-господарскихъ и промысловыхъ, крѣмнѣ шпихѣрьѣвъ, касѣ ошадности и касѣ позичковѣхъ, якъ такожъ шѣлокъ господарскихъ и промысловыхъ. д) Удѣльванье помочи и порады при набуванію доброго насѣля, маняній и прирѣдѣвъ рѣльничѣ-господарскихъ.“ доказуючи, що така змѣна значила бы те саме, що й перетворѣнне товариства „Пресвіта“ въ загальноє просвѣтнѣе въ економічне, а се противорѣчило-бъ первѣстѣйшій цѣли того товариства, котрою оно поводило ся и по сѣмъ спѣльмъ оповѣдало черезъ догѣль лѣтъ своего ютованья. Бѣсѣдникъ зовѣсьмъ не протиняє ся, чтобы товариство старало ся и выдавало позичкотный подбручничѣ и кияжотки, такякожъ справѣ економічнихъ, бо-жѣ се вже вложено на товариство и старымъ статутѣмъ; але протиняє ся рѣшучо, чтобы товариство заходило ажъ въ самѣ сукъ рѣчѣ чистѣ-финансовѣхъ, або въ таке посередничѣ, якъ вимагають точки г) и д); се вже належать до товариства, котрѣ бы спеціально такими справами займало ся. Така змѣна значить те саме, що обляжати и спинити дотеперішню дѣльнѣсть товариства въ чистѣ просвѣтнѣйшій напирѣвъ, а злѣсговажити собі такъ важне питанье, якъ питанье економічне. Кожде товариство тымъ лѣше вывѣзуєсь въ свои зацѣль, чимъ менше мѣвъ обовѣзѣвъ, а ели будемо чимъ разъ бѣльше обовѣзѣвъ на него вкладаѣть, то жадного добра не вышвинѣть, або й зовѣсьмъ забганѣть ся. [Мѣтопредсѣдатель д-ръ Цеглицскій перерыває, чтобы не бѣдучувати бѣдѣ рѣчи.] Бѣсѣдникъ заявляє, що се суть єго мотивы, чому спротивляє ся тому §-ови и доводитъ далѣше, що для справѣ економічныхъ и справѣ читанѣвъ потрібнѣо конче окремого товариства, котрѣ могло-бъ лише давати директивну товариству „Пресвіта“ що-до выдавничѣвъ та подбручничѣвъ — и вносѣть, чтобы надѣ тою змѣ-

ною перейти до порядку дневного, и задержати §-и 2-й въ давнѣй стилизації.

Проф. В. Шухевичъ обѣлає рѣшучо за змѣною въ тѣмъ напирѣвъ, якъ еи предложѣла анкета. Онѣ доказує кончѣну потребу такої змѣны, чтобы товариство набрало характеру бѣльше практичного, показѣ того бѣдѣ давна домагавсь провинція. Полямізуючи зъ выводами Кирчѣва, збыває ихъ и вносѣть приняти сей §-ѣ въ стилизація анкеты.

Референтъ д-ръ К. Левицкій боронѣть стилизація збѣ становачѣ, зъ якого выходила анкета, ухвалуючи сей проектъ. Анкета астановлялась основно и уважливѣвала все, що могло промовѣти „за“ и „противъ“ той стилизації. Справа економічній, упадокъ матеріальнѣйшого селянства и мѣщанства рѣшучо промовѣли за потребою такої змѣны; впрѣчѣмъ другѣ товариство у насѣ зъ характеромъ чистѣ-економічнымъ лѣдѣ чѣ бы удержалося.

О. Матковскій зъ Спѣтина доказує, что народъ дуже бѣдучѣ кончѣну потребу такої змѣны и нѣвъ при тѣмъ домагачѣю остане. Сама прѣсѣтѣ на мало-що здаѣть ся, ели она не буде звѣзана зъ цѣльми економічно-практичными. Сѣльотѣ рѣльничѣ господарскихъ и промысловыхъ, крѣмнѣ шпихѣрьѣвъ, касѣ ошадности и т. д. намѣ кончѣ потреба, — бѣзъ того нѣчого не вѣдемѣ. И реорганізація читальнѣвъ та наглядѣ надѣ читальнѣми кончѣно потрібнѣй.

Д-ръ Ярославъ Кулачковскій гадѣть ся зъ выводами проф. Шухевича и о. Матковского, а полѣмізѣ зъ выводами Кирчѣва.

Бронимъ Я. Луцкачъ, сотрудникъ „Народныхъ Часовниѣ“, почавъ (наѣвъ оригінальнѣмъ языкомъ той часовниѣ) выводити жалѣ, что въ §-ѣ 2-бѣтѣ пропушено найважнѣйшу точку, бо не сказано, что товариство будѣ выдавати кияжотки „духовного“ змѣсту.

Рѣф. д-ръ К. Левицкій, зъ бѣдучѣвъ п. Луцкачѣвъ, поинѣвъ присутнѣмъ, что ели ходѣть о кияжотки змѣсту „духовного“ або рѣльничѣго, то §-ѣ той постановѣ якъ найважнѣйшѣ, что до освѣщенѣ цѣль прислужують товариству средѣствѣ: „а) Выдаванье дѣль и всякого рода писемъ въ рускѣмъ языкѣ“, — отже супротивъ сего сказана розумѣнь ся вже само собою и писѣма змѣсту рѣльничѣго. Такъ само було и въ попереднѣй статутѣ, а „Пресвіта“ выдала кобѣльдесятѣ кияжоткѣ змѣсту рѣльничѣго, выдавала „Житѣ святыхъ“, молитвословѣ, а крѣмъ того кожда поодинокѣ кияжотка була писана въ духѣ моральнѣмъ, на що вызують сотѣ выдѣнѣхъ до теперѣ моральнѣмъ працѣ. Впрѣчѣмъ тако-го уступу спеціалізувати годѣ, бо тымъ самымъ можна выликаѣть сумѣвъ, что неразъ потрібнѣй кияжотки, якъ и пр. змѣсту економічнѣго, товариство не будѣ уважливѣти, позвалѣ въ тѣмъ §-ѣ сказано, что кияжотки тѣ мають бути змѣсту рѣльничѣго чѣ духовнѣго. Що-жѣ бо мѣвъ до дѣль кияжотка и пр. про закладанье касѣ позичковѣхъ до молитвословѣвъ? И сего потрібнѣо и того потрібнѣо, але од-но йде своєю дорожѣю, а другѣ зновѣ своєю.

О. Галуцискій и проф. Т. Грушкѣвичъ промѣвляѣтъ за тымъ, чтобы, спѣкою рада, вѣсѣдѣти ясьмъ такую клявулю про кияжотки духовнѣго змѣсту, — нехай бѣдѣтъ не кричать въ кутѣвъ, та не платѣть въ такихъ „Народныхъ Часовниѣхъ“, подбручничѣмъ рѣльнѣмъ плѣтнѣмъ повагу товариства, мѣвъ бы то „Пресвіта“ не бѣлає про духовну сторону нашо-го народа.

Проф. Шухевичъ спротивляє ся рѣшучо якъ вносѣню п. Луцкачѣ такъ и выводамъ передбѣсѣдничѣвъ. Кождѣй знає, что до нашо-го товариства належить позажѣ, бо переважнѣе число священнѣвъ; что въ складѣ выдѣлу товариства входить священнѣ; что ширѣеємъ просвѣты займають ся священнѣ; что директиву для товариства дають такожъ священнѣ; что на загальнѣй зборѣ збирають ся заѣсѣдѣвъ въ поважнѣйшѣ числѣ священнѣ; что наибѣль-ше число членѣвъ для товариства звычайно прѣдѣлѣють священнѣ, та що, наколи-бъ то-вариство мѣвало ся зъ своєю цѣлю, тѣ священнѣ першѣй прѣмѣльнѣю подѣсѣли бы голосѣ; зважѣтъ-жѣ на яєсьмъ тамъ голосѣ погустѣй, а це въ „Народнѣй Часовниѣ“, котра такѣ мѣвъ поинѣтъ о просвѣтѣ нашо-го народа и нашихъ потребахъ, якъ, неспрѣчѣмъ кажѣти, слѣвнѣй о барѣвахъ, — то бѣсѣдѣнка дуже а дуже дивує. Передѣ „Народнѣю Часовниѣю“ не будемо мы вже краєчѣ, хочъ-бы мы робѣли все те, чѣго она сама хоче, хочъ ова властвѣе сама не знає, чѣго хоче... Бѣдѣ-жѣ бы мы поставѣли такую стилизацію, акои домагѣ ся п. Луцкачъ, то и першѣй, ако природознаѣвъ жадѣю, чтобы постановѣ тамъ такожъ клявулю о выдаванію кияжоткѣвъ зъ єзѣки, хемѣвъ зоологѣи и т. д., бо и не одинѣ зъ насѣ знаѣде ся, что хочѣтъ такожѣ, абы поставѣно въ тѣмъ параграфѣ щѣсь, что ему такожѣ здає ся кончѣнѣмъ. Се-му §-ови не було бы и кѣнѣца на такий сло-вѣвъ.

По такихъ рѣшучнѣхъ выводахъ проф. Шухевича, до котрыхъ прилучѣлось не дуже богато нѣчѣхъ членѣвъ, вносѣсь Луцкачѣ перѣнало нѣмѣмъ голосами противъ трѣхъ.

Надѣ тымъ §-омъ забравѣть ще голосѣ и п. Лавровскій, котрѣй хотѣвъ, чтобы кончѣ постановѣ ще додѣтокъ, что товариство выстара-сь о право кобѣльотѣжѣ кияжоткѣхъ провѣстѣнѣхъ для своихъ членѣвъ, — а д-ръ Левиц-кій поинѣвъ основно законѣ прѣсовѣй, вѣла-зуючи, что се рѣчь просто неможлива, а членѣвъ наравѣла бы на рѣльнѣй кѣльнѣи и кѣры бѣдѣ властей політичныхъ. На продажѣ кияжоткѣхъ мѣвъ бы кождѣй членѣвъ мати ко-пѣсѣю бѣдѣ властей політичныхъ а не бѣдѣ то-вариства, и то лише на певнѣй, выразнѣ въ ко-пѣсѣи означѣнѣй мѣсѣсѣсѣи.

Отѣакъ подѣдѣно той параграфѣвъ подѣ го-лосованье, а зборѣ приняѣвъ его въ цѣлости, поѣла проектѣ анкеты.

Такъ само принято и слѣдѣующѣй пара-графѣвъ.

§ 15 приняѣвъ зъ поправѣю проф. Шу-хевича что-до точки в), чтобы выключѣному выдѣлѣмъ товариства членѣвъ прислужуваѣло право бѣдѣлѣкѣтѣсь до загальнѣхъ зборѣвъ.

При §-ѣ 23-бѣтѣ настѣла зновѣ живѣйша дискусія.

П. Кирчѣвъ, доказувавъ, что обмежѣ-нѣе загальнѣхъ зборѣвъ що-рѣчнѣхъ на разѣ въ два рокѣ — значѣть те саме, что обмежѣ-нѣе правѣ кождѣго членѣвъ. Мотивы анкеты, что не всѣ членѣвъ интересують ся справами то-вариства и что въ дотеперішнѣхъ загальнѣхъ зборѣвахъ браѣли змѣльнѣмъ участѣ и въ голосо-ваніи наѣвъ не-членѣвъ, — нѣчого не доказу-ють, бо-жѣ ели не будѣ евидѣнція и контролѣ, то чѣ загальнѣй зборѣвъ будутъ разѣ въ рокѣ, чѣ разѣ на два рокѣ — не-членѣвъ такъ само могутъ зѣлѣти участѣ. За те-жѣ ели будутъ братѣ нѣвъ членѣвъ участѣ въ рѣшенію справѣ товариства, то по-перше она лише выкориста-ють свое право, а по-другѣ, тѣмъ власнѣе бу-дѣтъ учѣти ся выхѣсѣсѣсѣвати свои права и въ нѣчѣхъ выпадѣхъ, та заправляѣти ся до по-нажѣи и поинѣвъ участѣ въ житію публичнѣмъ. Бѣсѣдѣнкѣвъ выѣвъ отже, чтобы той §-и лишѣти въ давнѣй стилизації.

Противъ того внесенѣа выступѣли: проф. Шухевичъ, о. Яворскій и инѣ, и та-кожѣ д-ръ К. Левицкій доказуючи многѣй выспрѣтѣнѣмъ недѣгѣдѣности, и якѣ выходиѣли зъ дотеперішнѣхъ практикѣ, и внесенѣе Кир-чѣва перѣнало. Тодѣ постановѣ п. Кирчѣвъ другѣ змѣненѣе внесенѣе, чтобы членѣвъ, котрыхъ для яко-небудѣ причины выдѣла выключѣвъ зъ товариства, не потребуваѣли чѣсѣти ажъ два рокѣ на загальнѣй зборѣвъ, до мѣгѣ-бѣи прѣ-сѣсти о новѣе принѣтьѣ, але чтобы и щѣрѣбнѣй обѣрѣа у Львовѣ могли рѣшѣти бѣдѣа сѣу спра-ву. Вносѣсь се упало.

Въ § 32 змѣнено слово „администраторъ“ на „экономъ“ и приняѣвъ додѣтокъ п. Кирчѣва до сего §-у, что уряднѣвъ товариства не може бути рѣльничѣмъ членѣвъ выдѣла товариства.

Въ § 33 змѣнено слово „д. к. старостѣо“ на „д. к. судѣ повѣстовѣй“.

Инѣй §-ѣ 55. статутѣвъ ажъ до кѣнѣи принѣто бѣзѣ змѣны по коротѣйшѣй або дошѣйшѣй дискусіи Обѣлає вносѣнь о. Солѣтѣкѣвичъ, что бы цѣну молитвеннѣмъ знѣнѣи и тымъ сѣа-собѣмъ уможливати якъ наибѣльше розшире-нѣе ихъ, бо сѣльнѣе и мѣщанѣе поѣдѣкуи купѣ-ють польскѣй молитвеннѣи лише дѣтѣго, что тѣ дуже дешѣвъ! — Вносѣсь се рѣшено пе-редѣти Головному Выдѣлу до полагѣдженѣи.

Крѣмъ того что зѣвѣдуваѣли ся десѣтѣрѣ членѣвъ: что рѣбѣти, ели читальнѣа вже вѣста-уюча хоче перемѣнѣти ся на читальнѣю „Прѣ-сѣвѣтѣ“. Отже треба се такъ зрѣбѣти, что чи-тальнѣа подѣстѣ до потвержденѣа новѣй стату-ты „Прѣсѣвѣтѣ“ въ б примѣрѣвахъ, и зазначѣть, что на нѣхъ гадѣть ся.

Зборѣвъ закнѣчили ся о год. 2¹/₂ бѣсѣвѣ-нѣмъ „многихъ лѣтъ“ 6 В. Цѣсарѣвъ, оо. За-лѣчѣвскому, д-ровѣ О. Оговѣнскому и проф. Цеглицѣскому. По зборѣхъ бѣдѣло ся малѣ у-тожѣнѣе сѣльнѣй и мѣщанѣвъ въ „Народнѣй Торговлѣ“.

На сѣмъ мѣсѣи мусѣно тапрѣмѣтитѣ, что лѣльнѣй Русѣи зѣлѣи въ такихъ загальнѣхъ зборѣвахъ якѣ найчѣсѣнѣйшѣу участѣ, а не такѣ, якѣ се подаѣла була „Народнѣа Часовнѣ“, инѣучи: „Довѣнѣмъ выдѣла ся се, что лѣльнѣй Русѣи, по бѣльшѣй чѣсти членѣвъ тов. „Прѣсѣвѣтѣ“ не прибуѣли на зборѣвъ, хотѣй знаѣтъ, якъ важнѣй на нѣхъ питѣна подѣ-несѣи будѣтъ.“ Рѣпортеръ „Народнѣа Часо-внѣи“ очевѣдно не знаѣчиѣ нѣчого зъ участѣ-нѣмъ зборѣу ані зъ лѣльнѣхъ Русѣиѣвъ, хѣбно поинѣеформувавъ ся. Такъ само неѣоба-чѣвъ бѣвъ того, что сѣльнѣе и мѣщанѣе наѣвъ зъ далѣнѣхъ сторѣвъ зѣлѣи ся въ поважнѣйшѣ числѣ, и забѣрѣли наѣвъ голосѣ въ справѣ змѣвъ стату-та.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНІЙ.

Про становѣнѣе молодѣ-Чехѣвъ въ радѣ державнѣй можна доѣвѣдѣть ся въ про-мѣвъ посла д-ра Герѣльда, которѣ бѣвъ держѣвъ на зборѣхъ молодѣ-Чехѣвъ у Вѣноградѣ, одѣвъ зъ дѣльнѣйшѣи зѣста Праги. Молодѣ-Чехѣи — ка-зѣвъ Герѣльдъ — не даѣтъ поинѣе провока-

ції старо-Чехѣмъ вытѣгнѣуть ся въ свои резервы и наѣдѣуть въ радѣ державнѣй природнѣхъ союзнѣмъ мѣжѣ нѣмѣи автономіс-тѣми. Пѣкѣтувати цѣльмъ нѣтреба, бо бѣбѣ-шѣсть, вѣзѣгѣвъ 183 посѣльскѣ, даѣтъ ся аломѣти сѣмѣ зъ себе на основѣ автономістичнѣго при-нѣпу. Тѣмъ 183 мужѣвъ не можна наѣти, ели не зѣлѣсьмѣ до того молодѣ-Чехѣвъ. „То-жѣ не мы шукаѣмо союзнѣмъ, говорѣвъ Ге-рѣльдъ, але насѣ шукають за союзнѣмъ. Бѣ-ли хто пѣзѣмѣвъ насѣ крайнѣмъ а Полякѣвъ наѣуѣмѣрѣнѣйшѣи, то мы заявляѣмо, что и мы будѣмо належѣти до тѣхъ наѣуѣмѣрѣнѣйшѣхъ, якѣ лише будѣмо мѣа се, что Полякѣ посѣдѣ-ють вже тепѣрь. О рѣвѣлѣдѣ мѣжѣ молодѣ-Чехѣми не може и бути бѣсѣдѣ. Головноѣ за-дѣчею молодѣ-Чехѣвъ въ радѣ державнѣй, вы-точнѣа питанье чѣсѣе, на которѣ приѣзѣбуто че-рѣвъ двѣнацѣть лѣтъ. Розѣзѣка сѣго питаѣи мѣуѣтъ наѣстѣнѣти не лише въ интересѣ на-роѣу, але такожѣ въ интересѣ державѣи и дѣна-стѣи.“ Въ промѣвъ посла Тѣльшѣра назѣвано посѣднѣйшѣи выѣды д-ра Матѣуша, поѣла ко-трѣхъ чѣсѣйшѣй народѣвъ даѣтъ ся легко поѣрати за далѣсѣсѣмъ идеѣлами, бѣзѣчѣнѣмъ фѣль-шѣванѣмъ истѣриѣ. Певнѣй жадѣния правѣтель-ства гѣтовѣй молодѣ-Чехѣи подѣнѣрати. Отѣакъ говорѣвъ Тѣльшѣръ, что обѣдѣнѣмъ прѣ-вѣительствѣа не можна вѣрѣти, доѣрѣва-ажѣ по дѣлѣхъ будѣтъ молодѣ-Чехѣи рѣшѣти, чѣ они мають подѣнѣрати жадѣния правѣтель-ства. Дѣкувати Богоѣу, что молодѣ-Чехѣи не ма-ють таѣвъ якъ старо-Чехѣи за союзнѣмъ истѣ-риѣчну шѣлѣку. Назѣвають тепѣрь получѣну пѣмѣцѣу лѣвнѣю умѣреноѣу, Полякѣвъ наѣуѣмѣ-рѣнѣйшѣю партѣю, но то мы въ таѣмъ слѣ-чаѣ сѣмѣю лише лѣмѣновѣти. Назѣваютъ насѣ крайнѣи мѣ тому, что жадѣмѣо того, что По-лякѣ вже маѣтъ, а мы-жѣ не жадѣмѣо гѣмѣ-мѣи наѣвъ Нѣмѣцѣамъ, таѣкожѣ, яку то Полякѣ маѣтъ наѣвъ Русѣиѣми. Бѣли нашѣ жадѣния крайнѣи, то и жадѣния цѣлого наѣроѣу, котрѣй за насѣи стоѣтъ, сѣуть крайнѣи, а се значѣтъ, что мы неѣдѣновѣдѣи для складѣ сѣе державѣи. Ге-рѣльдъ зѣвѣнѣвъ, что молодѣ-Чехѣи прѣходѣтъ на се, чтобы чѣсѣе питѣнѣе освѣтитѣ электрѣ-нѣмъ свѣтѣломъ въ радѣ державнѣй, чтобы и инѣи наѣроѣи дѣзнаѣлись, якѣ значѣнѣе мѣа се питѣнѣе. Головноѣ цѣль молодѣ-Чехѣвъ, се пи-танье выѣсѣти передѣ форумѣ въѣдѣнѣского парламѣнту. Головноѣ похѣбѣско старо-Чехѣмъ було се, что они не буѣли консе-нѣвѣнѣи, бо они проваѣдали політѣку супрѣ-тивѣ наѣроѣу національнѣу, а у Відни правѣ-тельствѣнѣу; таѣкожѣ політѣка вже бѣльше не будѣ. Може коѣсь будѣтъ заѣкѣдѣти таѣкожѣ и молодѣ-Чехѣамъ, что они сѣуть за умѣрѣнѣй; але ели бы повѣстѣла яка радикальнѣйша партѣи, то молодѣ-Чехѣи не будѣтъ намагѣтѣсь еи при-душѣти, а прѣотивно будѣтъ ужѣвѣнѣти еи за сильнѣе зѣборѣло. — Зборѣвъ одѣноголѣсно заѣвѣ-ли послѣмъ свое приѣзнѣнѣе и доѣвѣрье. — Якъ бѣачѣмо, єсть се проѣграмѣа поступѣванѣе молодѣ-Чехѣвъ въ радѣ державнѣй, але чѣ она даѣтъ ся перенѣсѣти у всѣхъ дѣтѣльнѣхъ, можає сумѣ-нѣватѣсь супрѣтивѣ того факѣу, что Полякѣи поучѣли ся лѣвнѣю и вже обѣи тѣ чѣнѣи аломѣли ся на такую значѣну силу, супрѣтивѣ которѣ наѣвъ можаєва партѣи автономістѣвъ, о котрѣй гадѣвъ пос. Герѣльдъ, не вѣдѣла бы нѣчого.

Санѣції удѣльнѣ цѣсарѣ закоѣнови о ра-дѣ культурѣи краѣвои въ Чѣхѣи и закоѣнови краѣвоѣу о додѣтѣхъ краѣвѣхъ до по-дѣтокѣу консѣмѣційного въ Галичи-нѣ. — Позѣзѣло ся у В. з. д. розѣпорѣдженѣе мѣністерствѣа справѣдѣлѣности дѣтѣчно отвѣрѣа судѣу повѣстовѣго въ Зѣторѣ въ захѣднѣй Га-лицѣи.

Перѣдѣчѣра бѣдѣули ся у Відни зборѣи учи-тѣльнѣвъ шѣлѣхъ сѣреднѣхъ; зѣло ся 374 участѣ-нѣмъ. Нарѣдѣа вѣли ся наѣвъ рѣвѣзѣю розѣо-рѣдженѣе дѣцѣiplinaryнѣхъ, а бѣдѣакъ обѣговѣро-вано кѣвѣстѣю консѣрѣнѣцій, якѣ бѣдѣуваѣли ся своего часу въ Берлѣнѣи въ справѣ рѣформѣи шѣлѣхъ сѣреднѣхъ въ Прусѣахъ. Мѣністерствѣо просѣвъ выѣсѣло на бѣдѣорѣчѣнѣи, сѣвѣтѣнѣи мѣністерского Шмѣдѣа.

Въ Царѣствѣ польскѣмъ зачинають пере-водѣть змѣнѣи гарнѣзонѣвъ войсковѣхъ. И такѣ 22 дѣвѣзѣи пѣхѣты перѣнесѣтъ ся зъ Но-вѣгородѣу на границѣю авѣстрѣисѣу, а на еи мѣсѣе прѣйѣдѣтъ до Новѣгородѣу войсѣка зъ Кавѣказѣу. Зѣдѣлана дѣвѣзѣи мѣа тѣвѣри разомъ въ 24 балѣ-тѣйскоѣу дѣвѣзѣю пѣхѣты новѣй 18 корѣпусѣ войсковѣи въ Царѣствѣ польскѣмъ, а сѣормѣо-ванѣе сѣго корѣпусѣу порѣшѣно ще въ подѣлѣ-стѣ 1889 р.

Одѣзначѣнѣе президента франѣусѣкой рѣпу-бликѣи, Карѣотѣа, велиѣкою лѣнтѣю ордѣру сѣ. Анѣрѣа, выѣсѣлѣло велиѣку радѣбѣу у всѣхъ франѣусѣкѣхъ газѣтахъ и они выхѣвалѣють Росѣ-сѣю на всѣ заѣвѣнѣи. (Зѣдѣати гѣдѣть ся, что ордѣръ сѣ. Анѣрѣа єсть въ Россѣи наѣвыѣсѣнѣи та наѣа ся лише киязѣмъ дѣнастѣичнѣмъ та особѣамъ выѣнѣжѣного значѣнѣа політѣичнѣго, за-служѣнѣмъ въ Россѣи. Одѣзначѣнѣи тѣмъ ор-дѣромъ, єсть тѣмъ самымъ участ

Дзвіло

Виходить у Львові щодня (крім неділі і свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить в суботу, а в суботу в п'ятницю на першому разі в Дзвіло.

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Дзвіла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Коперника ч. 11, в Бюро газет у. Карла Людвига 9. У Відні M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse, F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppel, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті в Гамбургі M. Haasensteins & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплата на „Дзвіло“ в місячність за ксерати платити у Львові.

Кредити на „Дзвіло“ в літер. додаток в Австрії: на чотирьох роках . . . 18 кр. на місяць . . . 34 кр. на чотирьох роках . . . 9 кр. на місяць . . . 12 кр. на чотирьох роках . . . 4 кр. 50 кр. на чотирьох роках . . . 6 кр. на місяць . . . 1 кр. 50 кр.

у Львові: на чотирьох роках . . . 16 кр. на місяць . . . 8 кр. на чотирьох роках . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають на літер. на поштові застереження. — Редакція несе відповідальність за зміст. Погоджене число копій 8 кр. а. н. Оголошення приймають за поштом 6 кр. або одним екземплярним в рубль. „Надбавки“ по 20 кр. а. н. Подати чекати за поштом 10 кр. або отримати.

У Львові дня 18 (36) марта 1891.

Од часу звітною конференції в дня 15 н. ст. марта ми вже кілька разів мали нагоду висказуватись о т. зв. провізоричній більшості парламентарій — в шфру того, як насильствили чи рази новий дані односячі до історії того нового виступу довголітнього президента австрійського кабінету. І в задоволенні мусимо сконстатувати, що осуду наш виняв — як показує — зовсім вірно. Все, що бди дня 25 марта до пнів принесли органи всіх стороництв парламентарних, потверджує лише, що в такий штучний дзвілок, яку змаєструвати гр. Тафе, нб державі, нб партіям парламентарним, нб навіть самому гр. Тафе сподіваного добра в користі не буде.

Всі партії і фракції — крім одних Поляків, котрі знаходять ся в виключково щасливому положенні — висказують своє невдоволення з того, що стало ся. Органи лівих горобіть ся в такі промавляють, мовби просто дезавували поступок своїх провідників, Шенера і Хлюмцекого, на конференції в Яворскім у гр. Тафе. Провідний орган Німців ліберальних Neue freie Presse прямо вникли собі в акції гр. Тафе, — дорікаючи йому тим, що в лівих, Поляків, клубу Коронівного і може ще в консервативній шляхти чеської не зложив формальної більшості парламентарної, закидаючи йому дволичність і невдоволення предкажує йому унадок. Серед органів ново-склеєної консервативно-автономічної партії під проводом гр. Гогенварта також виразно пробіває ся невтіра в можливість удержання бодя на одну сесію таких провізоричних більшості. Гр. Гогенварт не зможе додержати даної обіцянки, що стороництва входять в склад аго клубу не будуть порушувати справ анб політичних, анб національних, анб конвекційної натурі. Клуб той складає ся з таких різнородних елементів, що в карності бнх нх не удержити: моравскі старо-Чехи не можуть нти на перекирті молоді-Чехам в багатьох справах національних, клерикали без поступат конвекційної школи не мають радці быту, посли словіньскі не можуть замовчати своїх національних бажань. То само дасть ся сказати і о клубі рускбм, котрий також мусить порушити національні свої потреби.

Не говоримо вже о невдоволенні крайніх партій: молоді-чеської, німецько-національної, австрійської. Словом, на цій лівій — квалі.

Бачити се гр. Тафе та й розуміти, тож і не диво, що орган аго, Presse, розбираючи ситуацію, самі вже називає ся — недоволенням, і без обиняків говорить, що теперішня провізорія єсть мостом до парламентарної більшості.

Яка має бути та більшість, сего орган гр. Тафе виразно, розуміє, сизати не може. Але по таких фактах, як демісія дана д-рону Дунаєвскому та результати виборів в Чехії — можна догадуватись. Ліві, лиш уповуючи на те, що она така в союзі з Поляками утворить формальну більшість нової ради державної, не винювали же тепер війни гр. Тафе. Але чи в хвили, може в дуже близькій, як буде мусіло прийти до утворення якої формальної більшості, гр. Тафе не буде мусити уступити своє місце кому нчому, — се питання, на котре скорше можна бн відповісти „так“ анбж „ні“.

Політичний атентат в Софії.

В п'ятницю в полудня відбулось в Софії засідання ради міністеріальної. По конференції вийшли всі міністри разом і проходили по улиці Конституційно-поліцейській, в одній зупинили до цукорки Панахова. Цукорка положена в середині міста недалеко міського парку. О год. 7¼ розстрілялись міністри і міністер-президенті Стамболов разом з міністром фінансів Хр. Белчовом вертати доми. Кілька кроків за ними шов, як звичайно, жандарми. Дойшовши до міського парку, вибрали дорогу по при огорожу парку і наблизались вже до рога парку против дому д-ра Завча. Наразі виринули серед темряви якесь чотири мужичи і роздільсь по два по обох боках міністрів. Почув ся оклик: „Стої!“ а рівночасно вистрілено два рази. Белчов зачав утікати до парку, але зараз таки слхнули ще два вистріли, котрі поцілили Белчова і бнх крикнути: „На поміч!“ повалили ся неживий на землю. Жандарми, що шов за міністрами, стріляли до наслідників, — они зачали утікати, а жандарми, побачивши, що хибив, добув шаблї і досягнув шаблем одного нападника через плечі. Поміж того нападника утєкли. Стамболова не поцілило, чудним способом, в одній вистрілі; ма-

бути тому, що в хвили атентату остав ся був трохи позаду Белчова.

Цільний атентат тривав ледви кілька секунд. Белчов помер в кілька хвилин. Стамболов прикликав сторожу поліційну і численний бдбл надбав з недалекого положеної школи кадетської лави ся на місце і окружив докола парк. Обидва прийшов бдбл війська і також заставив варту. Жандармерія розпочала таку вночі ревізію по домах. Говорено, що два нападники укривлись в дом Каравелова, тож і перетрасено аго дом а аго самого арештовано. Взагалі той самої нощі узявено много осіб, але поки-що не можна впасти на слд нападників. Повідомлено телеграфічно ки. Фердинанда, котрий вийшов був до Фаліпополи, і надіють ся, що князь зараз верне до Софії. Вночі ще, коли понеслась по Софії вбста о атентат, нисиди висказувало своє обурення, а навіть в кругах опозиційних.

На другій день найдено в парку три револьвери і один патрон, котрого куді тика сама, яку добуто з тла Белчова. В одній торгівлі оружьем збавано, що перед кількома днями купували тамт якийсь три мужичи револьвери. Були они елегантно одягнені, але можна було пізнати, що один з них єсть Македонец. Жандармерія слхнула пильно на дйрби зельничів за бдбл-жаджачими, а також не вбдно нікому вихати з Софії без відомости поліції. Надіють ся, що буде можна викрити бодя того нападника, котрого ранив жандарм шаблем через плечі.

Белчов числив що нн 35 лт, був генеральним секретарем в міністерстві фінансів і обавляв уряд міністра фінансів доперва 10 падоліста минушого року, коли аго попередник Салабашев назив дамією. Белчова любив і поважали загально і не мав особистих неприязнств.

Як видно з сего представлення факту, то сей атентат не був актом приватного мести а мав політичний характер і був вимірний против Стамболова. Ки. Фердинанд телеграфічно заявив своє співчуття в нагоду атентату. Справді се може назвати Болгарія нападством, що атентат оминув Стамболова, бо в противноб случаю могли були вистати для Болгарії тяжкі часи внутрішнього заколоту.

Може не бд річи буде подати як-раз рівночасно з вбством про атентат досить сензаційну вбста ліберальних газет бдбградскіх „Српска Независност“ в дати 26 марта. Ся газета пише, що міністер Стамболов показував одному „кореспонденту європейського значення“ перед кількома днями копію в двох важких європейських актів державних. Одна копія мстила бесіду Пашича, котрою бнх адавав справу на одній тайній засіданні скупщини минушого року а б

своєи місці до царя; — а друга копія мстила тайний договір що-до союзу Росії і Сербії. Згадава газета питає: хто-ж то сей зрадник, котрий найлютішнїм ворогам Сербії зрадив найважливіші акти державні?

Вага пражованих пародичних свят.

На той темат помістила „Буковина“ гарну статтю, вправді в приміненні до буковинських односяч, але заслуга она и на увагу Русинів галицьких, тож подаємо нн в повній основі:

Сповідуючи найважливіший обов'язок руско-народного публічного органу, заставляли ми вже не раз наших селян і мало-міщан, щоби горюли ся до просвіти, бо лише через просвіту можливо нашому заведбаному народови видобути ся з духовної неведі, вибороти приналежний кождому чоловікові природний людський права, виробити бдбпавду моральну і матеріальну силу, з якою мусили бн коначно числити ся в правителства, і другий народи.

Сповідуючи той самі наш обов'язок, мусили ми на великій жалі пераз виткнути на сьміт мнощі вбх тяжкій блуді нашой інтелігенції, котра в бдбшій часті бдбурала ся свого руского роду, та побилла в службу чужих богів. Друга немала часті нашой інтелігенції журить ся ще тепер в сьміт дуже рухливих часів — соромі сказати — виключно о власний жолудок, о мізерну власну вегетацию, та длатого бдбвнати ся до загальної народної справи цілком байдужно, а тільки маленька частина наших сьміт людей працює щиро для загальної народної добра.

Ми мусили споминати на сьміт мнощі пераз також і о том, як то байдужно, ба пераз навіть в ворожо бдбвнати ся особляно на Буковині єльска інтелігенція, що в першій лінії покликана на духовного провідника нашого народу, супротив двачисля народної просвіти і розвою нашой народної рускою справі.

Наші рускій народі, з природи повблного, млого успособлені, проживаючи вкани в тяжкій неволі, узяв се тепер, як бдбвний невільник, з болями тільки пошту пануючій сили, длатого неприступній для него, без виразного вишого приказу, всякій правдиво людській погляді свободного напругу; наші рускій народі ще дуже трудно переконати о хосенних населдках спільної народної праці, аго дуже тяжко загірати до такого труду, бнх неохочій навіть до найменших жертв для загальної людської добра, нема у него запалу для загальної народної

Леонід Іванович Глббів.

По причині 50-літнього ювілею літературної діяльності Леоніда Ів. Глббова подає велико-руська кіевська часопись ілюстрована: „До моря і суні“ в ч. 2 з сего року біографію Леоніда, котру написав С. Бердяєв. Поміщаємо я в дословній перекладі:

Л. І. Глббів уродив ся дня 19 ст. ст. лютого 1827 року в селі Веселій Подбл, полтавської губернії, где пробували тогди аго родичі Івант Назарович і Ірина Гаврильовна. Село тє належало до багатих поміщальств дідичів Родзянків з старинного українського роду, котрий в ті часи зазнавав межі Полтавцями великого поважання. І так Гаврило Родзянко був полтавським губернським, предводителем дворянства, а сьміи аго Аркадій (поет), Платон і Порфирій уважались дуже образованими людьми. Они жили в приязні з тодішніми письменниками, як Пушкіним, Давидовим і др., а також з знатними особами, як Рєшніков, Троцьким і Капністов. Н. І. Глббів був управителем великих табунов конських в дорах Родзянків, а радше був товаришем-дорадником сєв родини, котра аго дуже любила і поважала. Тому то, коли уродив ся бдбчий байкар, хрестиним, батьком дитини був Платон Родзянко, а другій брат Порфирій звав на себе обов'язок виховати малого Леоніда. Тимчасом померла мати Родзянків і они поділили між себе майно родичів. Порфирій Гаврилович дбався село Горби, кременчугського повіту, куди бнх переселив ся на постійне житє, взявши з собою і Н. І. Глббова.

Бдбчий поет-байкар, знавший тогди Львівком, провів дитини лт в Горбах і тамт вчав полюбити свій народ. В сьміт роц житя почала аго учити грамоти сама мати Ірина Гаврильовна, котра зросла в домт знаного Троцького, знала батька

і сьміа Гоголів і не цураля ся рідних обичаїв. Поміж інших, як годить ся, Богу в день св. Наума, мати казала сьміи наразі вичити лише чотири букви і дала аму за се смачний каші. А писати учив аго Порфирій Гаврилович, котрий сам вбв длате образование хлопця і не жалувал на се видатків, щоби лише вивести аго в люди. 36 святим нисемом познакомив Львола настоятель горбського храму о. Яков Заблоцький; од аго також набув бнх початкових наукових відомостей і основних понять о латинськом і грецьком язичі. Серед безжурного житя займав ся бдбчий писателі своїми дитиними роботами.

Родзянко належав до числа давних справд образованих українських дворян, котрі, хоч і розуміє ся — і побирали загально велико-руське образование, але уміли горячо дорожити своїм рідним. Родзянко і Великев сентувались у них покла звичаю, будучи заведеними на полудні Росії. Колядників і „засвників“ в сьміта приймали на панськом дворі радо і щедро наділювали нх і харчем і грбниа, а се звичайно поручали маленькому Леонідові Глббіву. А коли, бунало, старушки Одарка готували крашаники і писанки на Великдень, то Львів не бдбдича бдб не і уважно придивляв ся їм роботі. Так само, не обходилось без него ніколи і в час Йордану (6 сьчня), або по великодній заутрені, коли то пароби сьміт стріляли. Тд, що з ним сходилось, зауважали, що бнх любити бачити ся цїтатим. Отж аму сьміт ся поручили доглядати цїтатим в саді, а в додатку називали аго королем цїтбв. Закопав і рідня звичайно так і витали хлопця: „Здоров був, Львіку, квітчастий короліку!“

Розуміє ся, що при побдбних обставинах зродилась і скріпилась в дитині любов до всего красивого і розумного на родні і з аго виробив ся чесний, добрий і чуткий чоловік. В багатім домі Родзянко, розуміє ся, було багато слуг і рбаніи челяді. Трафалось, що дехто з них проин-

ить ся — і сьміт іде до Львова, а бнх не одного збавити бдб задушеної кары; а для кількох то людей постарав ся бнх о цїлковиту свободу! Хлопця призначили в 1840 році до полтавської гімназії. Хоч бнх був вже добре підготовлений, але директор заведев Капніств рбнний помістити Львола в І клас, щоби бнх перейшов систематичний курс середнього образования. Квайру для молодого Глббова найшли в Полтаві в В. С. Прокофєва, чоловіка дуже гарного, щиро душі. Не мало добрих зерен засїв бнх в серце Леоніда, поминувши вже хоч бы в се, що бдб аго наглядом хлопця добре учив ся в гімназії. Студія гімназійний перервав Леонід за-дла недуги в 7-й класі в 1848 р., а проживши дома в своїм хуторі над річкою Каламилів, мбсь селами Горби і Сидорі, та скріпниши здоров'я, вступив до ніжинського ліцею, де в 1855 р. скінчив своє образование. Зразу гдав бнх вступити на видіти медичний в Київ, але обставинам не дозволяли аму досягнути сєв бажаніи цілі. До лікарської науки набрав Глббів замілозанія ще дома, помістивши декілька лікарств Родзянко-Бонішевскому, котрий в частіх розговорах познакомив Леоніда на стільки в медицину і так аго до неї заохотив, що Глббів вже ніколи нн житю не переставав нею займатися а навіть і помагав недужим не горше бдб самого доктора.

Службу зачав Леонід Глббів яко учитель, найперше в Чернібт Острів, губ. подільської, а бдбч бдб 1858 до 1863 р. в гімназії в Чернігові. Про житє аго в тих мбстах годить ся сказати, що тїшав ся загальною любовію і поважанням, особливо же цїнили свого наставника ученики, котрим бнх так цікаво розказував про землю і людей. Перетерпів бнх однак в своїм житю і не мало горі, утративши ще ако гімназист свого добродія, Порфирія Гавриловича, в 1844 р., а в 1851 р. бдб, помершого несподівано на тїснє, якого набагато ся, заломившись на леді при переїзді Деяприм.

До двох лт померла і аго матір. Сам Глббів, будучи учителем в Чернігові, так тяжко заведжав, що нхт не вбрав, щоби мбг подужати. Хоч бнх і подужав, то все бдб того часу зачав недомагати на очі.

Приневомлений обставинами покнути учительство, Глббів переїхав кілька лт в Ніжин в свого тєста о. Теодора Бордонос, з котрого донькою оженив ся ще ако ліцеїст. Скоро по приїзді аго до Ніжина не стало ян. За той час Глббів мбг знову вернутись до Чернігова, де і вступив до канцелярії міщового губернатора а бдбч в р. 1867 іменовано аго урядовим повітовим друкарі. На тїм становищі остав ся Леонід аж до сего часу, будучи аразом почитним директором чернігівського театру, вбудованого добродійним товариством. Оженив ся бнх в-друге і мав з аго другого супружества одного сьміа, котрий бере живу участь в поетичних трудах свого недужого бдб.

В сьміт роцц минуло пбв століт літературної діяльності Глббова. Будучи ще учеником 2-го класу полтавської гімназії, Льволак написав по велико-руськїм стишок „Сон“, в котрім описував несправно рукою свою дитину туго за рідною і родиною. Товариш аго, величючись своїм товаришем-постом, чим скорше почувався тїм творив перед учителем велико-руського языка Марець-Имшанецким, котрий похвалив сєв стишок, велїв переписати аго на чисто і змїнити аго заголовок „Сон“ на „Малиночка“ та оббвн вичапати аго в полтавських „Відомостях“. Ся перша проба і похвала наставника заохотила молодого Глббова длате писати стихи, тим більше, що у него був підготовлений до того груги ще в дитинстві вільном артистичний родни Родзянків.

Дойшовши до 8-го класу, Глббів написав вже до сьміт стихів, о чїм знав аго господар В. С. Прокофєв, і за аго то вказавсь молодий поет вибрати з пбв

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ же два (крѣпко жидка и рускаго свѣта) о 5-ой годикъ по полудни. Литературный до-детокъ „Бібліотека найважнѣйшихъ новѣстей“ выходитъ въ авторствѣ, и въ авторствѣ и пѣсню на перекладъ разномъ въ Львовѣ.

Предплату и нисерату принаблюдаютъ: у Львовъ Адми-нистрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголо-шеній, ул. Коперника ч. 11, и Бюро таверн ул. Карла Лю-двига 9. у Вѣднѣ M. Dukes, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wolf-zeile 5; Oppelk, I. Stubenbastei 2. Вѣ Франкфуртѣ и Гам-бургѣ M. Haasenstejn & Vogler, G. L. Daube & Comp.

Предплату на „ДѢЛО“ и нисерату платятъ у Львовѣ.

Кредитная на „ДѢЛО“ въ літер. додѣлкахъ
въ Австріи: на 12 мѣс. . . 18 кр. на 24 мѣс. . . 34 кр.
на 36 мѣс. . . 50 кр. на 48 мѣс. . . 64 кр.
на 60 мѣс. . . 80 кр. на 72 мѣс. . . 96 кр.

у Львовѣ:
на 12 мѣс. . . 16 кр. на 24 мѣс. . . 32 кр.
на 36 мѣс. . . 48 кр. на 48 мѣс. . . 64 кр.
на 60 мѣс. . . 80 кр. на 72 мѣс. . . 96 кр.
Реклама, Администрація и Експедиція подл. ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи закупаютъ ся лише на попереднє вистереженье. — Реализація неоплаченныхъ статей погаша-етъ. — Периодическое число коштує 8 кр. а. в. — Оголошення приймають ся по цѣнѣ 6 кр. бѣдъ однокрѣпкою вистереженье въ рублѣ „Надбавка“ по 20 кр. а. в. — Подписки чинають ся по 10 кр. бѣдъ вѣснѣ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Патентъ цѣсарскій, скликающій раду державную, має дату 26 марта. Перше засѣданье будде ся 9 цвѣтня о год. 11-ой рано. Президе-нтомъ будде выбраний зновъ Смолика. — Міністерство есть заняте редакціею бесѣды престольной, котра вказе, що рада державна має головню занятость программою економічною, а справы правно-державны и національны му-сятъ на довѣй часть замѣнитись. Въ новѣмъ бюджетѣ мають бути вѣдѣны значны сумы на администрацію и просвѣту. — Пѣвурядова Montagsrevue означує задачу рады державной: ухвалити предложены правительственны, котрыхъ цѣлю будде поддѣленье промыслу и реформа социальна. Насампередъ прийдє буд-жетъ, провѣсть удержанья зельваницъ Аль-брехта, одтакъ законъ о фальшований животно-сти, кодексъ карный, умова въ Львовѣмъ по-до плавбы на Дунаю и проектъ будовы жи-денского зельваницъ мѣсон, котрой кошты обчислено на 50 миліонѣвъ.

Конференція польского кола скликава Яворскій до Вѣднѣ на 7 цвѣтня. Рѣшено, что день на передъ або такъ на 7 цвѣтня склика-ють Пленеръ посѣды своего сторонництва, чьомъ уностранивають ся илюбы сполученой ливницъ. — Kurjer Lw., згадуючи о конферен-ції кола польского, означає становище, яке займуть въ нѣмъ посѣды демократичного сто-ронництва польского, въ сей спѣсбѣ: Ливницъ (сѣймова) має вѣдати свою акцію бѣдъ заняты засадничого становича супротивъ теперѣшного правительства. Товчомъ до сего есть спра-ва торжества конституції 3 мая и издаваній въ той справѣ указы. Ливницъ гадає выступити на подѣставѣ основныхъ законѣвъ и ждати бѣдъ кола польского, чьомъ оно востережє пе-редо всѣмъ свободу конституційну, чьомъ домагає ся репрезентация мѣста Львова черезъ своихъ посѣды илюбы ухвалы запаш-ной на засѣданьи 24 марта. Безъ за безпече-на становича конституційного не може бути и бесѣды о поддѣланьи кабинету. Одтакъ головну вагу покладєть на вѣдѣнны праша, и ажъ одѣлы будде мож-на погладити о перевѣденно дѣлныхъ точокъ подробной программы польского сторонництва демократичного.

Президія палаты павѣтъ, именована цѣ-саремъ, полнитъ ся така сама, что и попе-редной каденції; президентомъ будде ір. Ферд. Траутхандеръ, а вице-президентами кн. Шен-бургъ и кн. Кост. Чарторыйскій. Новы члены палаты павѣтъ будуть именованы лишь въ та-комъ числѣ, въ якомъ ихъ убуде за-дѣла смер-ти въ обохъ партій.

Бельгій грозятъ загальна змова робѣтнич-ковъ въ першихъ дняхъ цвѣтня с. р. Прово-диръ робѣтничковъ констатує въ кругахъ ро-бѣтничыхъ велике роздрѣенье. Вже на послѣд-ныхъ зборахъ робѣтничыхъ порѣшено, зачати бѣдъ 1 цвѣтня загальну змову, если до того часу палаты посѣды не ухвалитъ загально-го голосованья. Гѣрники въ надѣ Самбры и Мозель, якъ такежъ робѣтнички не гутахъ, котры давѣйше не радо приставали до змовы, теперъ найбільше правоують. Въ середнѣй краю не можуть провѣдники дати собѣ рады въ робѣтничкахъ; если одного дня беруть ся за роботу, то на другій день на ново заста-новляють роботу. Теперъ порѣшили круги ро-бѣтничы такє: выжати порѣшене межанародно-го збору гѣрниківъ, котрый має одбутись въ Па-рижѣ 31 марта; въ справѣ загального голосо-ванья и осмислованья прашѣ денной мѣсѣты сол-дарно алуцить ся гѣрники всѣхъ краѣвъ. Па-латы збирають ся 7 цвѣтня, тому гадають за-гальнѣ, что змова робѣтничкѣвъ зачне ся 6 цвѣтня и тогдѣ проводирѣ будуть старати ся навлѣсти членѣвъ парламенту, котры суть за ревізію конституції, чьомъ приспѣшили свои парады и тѣмъ самымъ якъ найскорѣе за-ключити змову. — Найновѣйшій вѣсти въ Брук-сѣлѣ доносѣтъ, что президентъ міністрѣвъ не хотѣвъ прияти на аудієнцію членѣвъ робѣт-ничихъ рады генеральной въ справѣ ревізіи конституції и загального голосованья. Въ на-дѣлѣ догдъ того загальнѣ роздрѣенье збѣлши-лось и змова робѣтничковъ зачине 6 цвѣтня. Оногды въ ночь забрала поліція бруксѣльска три возы, на котрыхъ везено 250 кильграмѣвъ динаміту. При тѣмъ увязнено трѣхъ людей, что шлѣли въ транспортѣ.

Сесія грецкого парламенту мусѣла про-двѣжтись поминѣ воли правительства, бо роз-правы бюджетной забрали больше часу, аиже въ-разу на се вызначено. Головнымъ момен-томъ дебѣты будѣла промова бывшого прези-дента Трикуписа и теперѣшного прези-дента Деліаниса. Закиды противъ теперѣшного министерства дадутъ ся зобрѣти въ сей сно-сбѣ, что теперѣшный кабинетъ по просту бѣд-нѣвъ бюджетъ Трикуписа, котрый партія Де-ліаниса, будучи въ оппозиціи, поборовава че-резъ пять лѣтъ и называла рушью краю. Оппозиція заявляла, что министерство, котро не

въ силѣ зложити налѣтъ своего власного буд-жету, не може мати такожъ своей власной политики. Міністеръ фінансовъ боронивъ ся тѣмъ, что бѣдъ за-дѣла опортуністичныхъ та за-дѣла недостатчи часу вывѣзъ бюджета Три-куписа, аиже заравномъ зменшитъ дѣйствител-ный дефіцитъ, котрый за Трикуписа выносилъ 20 ми-ліонѣвъ, на 3 до 4 миліоны. Здає ся, что сю обѣщанку теперѣшного правительства годѣ буд-де перевести въ дѣйствителъ, бо не можна и гадаѣти о поддѣшенно податковѣ, а противно налѣтъ теперѣшній податки стѣгають ся не ду-же остро, чьомъ лишь приеднати снѣматію на-селєна для нового кабинету.

Ікъ вѣдомо, нѣмъ має нараджуватись ко-місія надѣ петицію двѣцѣти посѣды, чьомъ бывшого президента Трикуписа поставити въ станѣ обжалованья.

Въ Австраліи въ мѣстѣ Сідні (Sydney) одбуваєть теперъ вѣче въ справѣ сполученя политичного всѣхъ колоній австралійскихъ. Наряди вѣдуть ся скоро, спокѣйно и гладко, тѣмъ что вже запали многіи ухвалы. Власть законодавчу уладжено такъ само якъ въ Спо-лученыхъ державахъ новѣйшій Америки: Се-натъ складає ся въ предѣлѣхъ вѣдѣтъ кождо-го окрема союзной колоніи, на основѣ цѣл-ковитой рѣшености прашѣ, такъ что найбільшій колоніи не будде мати больше представител-ствѣвъ аиже наименѣе; а до палаты предста-вителствѣвъ будде выбиратись абѣлы населєна по-одинокихъ округѣвъ. Сенатъ будде двѣна-дцѣти не въ цѣлости а лишь въ одній третѣй частіи. Иніціатива законодавча что-до наклад-ныхъ податковъ або ухвалы грошей на выдѣтки може выйти лишь въ палаты представителствѣвъ. Власть езекутивну будде выконувати генералъ-губернаторъ разомъ въ особахъ, котры будуть вызначатись бѣдъ часу до часу на его доради-ковѣ. Судѣбництво надано форму конституцій-ну: Найвысшій судъ союзный будде заравномъ и трибуналомъ апелляційнымъ для Австраліи. Нѣмъ колоніи не може до союза вѣйти аиже въ союзъ вѣйти (а. пр. прилученіємъ до вы-шней колоніи) безъ дозволу своей власной вла-сти законодавч. Кожда колонія може робити такий зѣмѣвъ въ обавляющій теперъ консти-туція, якъ покажутъ ся потрібными для цѣ-лей сполученя. Передъ тѣмъжѣмъ вызначено три комісії для перевѣдення дѣлныхъ илюбы федерацийныхъ: одна комісія устроє цѣлыи механизмъ державный, роздѣляє власти и фун-кції, друга займѣетъ ся справама скарбовыми, податкомъ и торговлею, а третя організацію союзного судѣбництва.

Книга літургичный въ Босні.

Босаньское правительство краве зверну-ло свою увагу на літургичный книги для право-славныхъ церквей въ Босні и Герцеговинѣ и рѣшилось выдѣти такия книги въ своей зарп-дѣ и подѣтъ своимъ наглядомъ. Головнымъ точ-комъ до сего заражѣна була та обстановка, что по перше взагалѣ въ Босні було дуже ма-ло книгъ літургичныхъ и по церквахъ дава-лась бѣдучата ихъ недостатка, и по друге, что и тѣ книги, якы были въ босаньскихъ цер-квахъ, были печатаны въ Россіи. Кождє еван-геліє, яке прийшло въ Петербургъ и Москву надѣ Босну и Наренту, безпосередно ширѣло царскаго и великаго коштѣвъ и въ силу рос-сійской державы. Заравъ на першій сторонѣ, де мѣстѣты ся заголовки евангелія, выпеча-таны прозвище кождочасного царя, а бѣдѣтъ подѣтъ тѣмъжѣмъ на сего великодушного добродѣля, котрый кождого православного хо-рошитъ и боронитъ. Се могло ухитити за ту-рецкого правленя, бо тогдѣ и въ правительствѣ, и въ згелєнізованій патріархатѣ екуменскій не журили ся ироническими справами своихъ горожанъ, аиже коли Босна и Герцеговина при-шли подѣтъ управу австрійску, тогдѣ було тер-пѣти таку аномалію. Ікъ довго что бунѣтъ не-великій припасѣ тѣхъ книгъ літургичныхъ, ко-тры выпечатаны ся въ рр. 1850—1855 у вѣ-дѣльскій друкарни державной въ иніціативу міністра Баха и сѣрбского патріарха Ранчина, роздавано тѣмъ церквамъ въ Босні и Гер-цеговинѣ, аиже скорѣй показало ся, что такия книги за мало и босаньское правительство, а именованно министръ Каллай рѣшиль выпечатати книги літургичный у власной зарпдѣ.

Треба було выбрати назаорѣе якєсь од-но издаванье евангелія, въ многыхъ россійскихъ а таковы печатаныхъ у Вѣднѣ, Вуданѣштѣ, Балградѣ, Венеціи (такожъ було одно изда-нѣе подѣтъ заг. „Срблянкѣ“, печатане въ Рамни-ку въ Румуніи). Міністеръ Каллай рѣшиль ся за россійскѣмъ взорѣмъ, хочѣ въ же въ то-го взгляду, что балканскій Славяне односѣтъ ся до таковыхъ издаванъ въ якомъ майже тради-ційною любовю. Друкарня въ Сараєвѣ мусѣла цѣлкомъ вѣрно наслѣдѣвати зверхній выгладъ россійского издаваня, наикѣ что-до рода чере-покъ, такъ что сараевское издаванье рѣшилъ ся

хѣба лишь дѣлшнимъ панеромъ и переплетомъ та тѣмъ, что замѣтитъ молитвы о царѣ, его ро-дѣи та синодѣ, есть поставлене имя цѣсаря Франца Іосифа I. а бѣдѣтъ есть згадка про-трѣхъ босаньскихъ митрополитѣвъ.

Чьомъ вѣхто не робитъ закидѣвъ что-до текету сего нового издаваня евангелія, поруче-но наглядѣ редакційнымъ сараевскому митро-политѣ Юрію Николаевичу, котрому бу-ди въ тѣмъ помѣщѣи такожъ и два другіи митрополиты Серафимъ Перовичъ въ Мостару и Демиѣ Ілієвичъ въ Зворника, та консенсоріи. Въ червни мин. року на конференціи митропо-литальной, державной въ формѣ синода, списа-но протоколъ о издаваню и всѣ три митрополи-ты дали свою апробату. Такожъ послано од-ну приписку цѣсарскому патрирху екуменскому, Діонисію V., а сей по офиціи професорѣвъ духовной семинаріи въ Калѣ та ореченю с. синода, надбавѣтъ писмо, въ ко-трѣмъ стверждає, что издаванье сараевское не противѣтъ ся догматамъ православной церкви, и удѣляє ему своего благословеня.

Крѣмъ евангелія, прѣтвѣрено что до вы-дѣны апостола и се издаванье побицѣтъ ся по сего року. Одтакъ возмѣє ся правительство издавати новы книги церковныи, и ся праця роз-ложена вже на довѣй часть за-дѣла того, что такия книги есть нелике число и се получа-єтъ въ великими коштами.

Що не обѣдѣсь при тѣмъ и безъ агіта-ції противъ сего правительственного издаваня книгъ церковныхъ, видно вже хочѣ-бы въ то-го, что зворникскій митрополитъ Демиѣ Ілієвичъ, котрый подписавъ протоколъ конференціи въ Са-раєвѣ, выдѣлъ на почетку лютого с. р. обѣщи-ти до духовенства своей епархіи, въ ко-трѣмъ заказѣ уживати евангелія сараевского тому, что противѣтъ ся каноническимъ правамъ. А мотивує свой заказъ тѣмъ, что на заголов-ной картѣ нема имени екуменского патрир-ха та приволома ся синоду. Духовенство зворникской епархіи не дуже послушало напа-зу своего настоятеля, бо приняло розбѣслѣвъ евангелія сараевскій. Такожъ вже по обѣщанку митрополита Ілієвича надбавѣтъ патриархъ и синодъ свою апробату евангелія. Урадой та-зѣтъ, згадуючи про митр. Ілієвича, зашчу-ють, что бѣдъ есть родомъ Болгаринъ и се подѣтъ турецкого правленя, яко сараевскій митрополитъ, не мѣтъ снѣматіи нѣмъ кра-вѣмъ населєнѣмъ, — тожѣ и можна догада-тись, что босаньское правительство краве буд-де знало дѣти собѣ раду въ упоримъ митропо-литомъ.

Дописи „Дѣла“.

Зъ-надѣ Сану.

[Идѣла собѣтъ про утрѣнѣнѣ въ семинаріяхъ учитель-скихъ.]

Кѣлько то Русины не наговорили ся въ сойбѣ, и въ радѣ державной о семинаріяхъ у-чительскихъ, кѣлько то праша руска не напи-салася о покрѣпленно языка руского въ на-шихъ семинаріяхъ, — та все то було „дѣломъ воюющаго“. Аиже ось остатокъ сесіи соймовой дождѣли ся Русины бѣдъ правительствѣ того потѣмнѣющаго звороту, что утрѣнѣнѣ не толь-ко въ мужескихъ семинаріяхъ, аиже въ жен-скихъ, у Львовѣ и въ Перемышлѣ, будде пере-веденныя, а Русины и тѣмъ уже задоволились (? — Ред.). Зъ нагоды того утрѣнѣнѣ я по-звано собѣтъ сказати кѣлько словѣ.

Знаємо въ доведѣ, что просвѣта правде-на повинна удѣлитись толькѣ въ матерійныхъ языкѣ, а де того нема, тѣмъ въ просвѣтѣ ма-ла користь. Найлучшій доказъ маємо на шко-лахъ народныхъ. Ікъ бы въ нашихъ чѣсто-русскихъ сѣлахъ просвѣта подавала ся толькѣ въ матерійномъ языкѣ, то мы бы далеко вже были побѣшли на передѣ, — аиже что въ нашихъ школахъ народныхъ есть утрѣнѣнѣ, т. е. что руска дѣтина мусѣтъ учити ся и польского я-зыка, — а дѣлѣи инспекторы жадають, чьомъ нѣтъ предметъ брати по руска и по польскѣ, — то й видимо всѣгда, что въ нашихъ школахъ нема такого хѣсна, якій бы повинѣтъ бути, — а въ додатку, если на сѣлахъ есть учительскѣ По-ляны, то такия бувай адрова просвѣты народ-ной! — бо въ таковы школы выхѣдѣтъ дѣти по шѣстохъ лѣтахъ науки такѣ мудры, что икъ побѣшеу ся, то половина латинскихъ буквъ а половина русскихъ. По доухѣ-трѣхъ лѣтахъ дѣтина и те забуде и, конецъ-концѣмъ, въ та-комъ наукѣ лишаєть зѣро! А хто бы менѣ ска-завъ, что то неправда, того прошу: нехай побѣ-дѣтъ бѣдъ сѣла до сѣла, скляче дѣтѣ до школы и най самѣ маючи переконуюсь.

Въ школахъ народныхъ має дѣтина на-учитись не толькѣ чѣтати та писати, аиже она повинна поправно бесѣдѣвати и поправно пи-сати, словомъ, має научити ся своего языка. А бѣдъ того жѣтъ научити ся дѣтина руского я-зыка? Мусѣтъ научитись бѣдъ учителя! Щѣ-бы-жѣ другого учѣти, треба самому добре рѣчь знати. Учителѣ народный повинѣтъ добре знати языкъ рускій, літературу, грамматику, —

а бѣдъ всѣхъ иишнихъ учителей того выма-гати годѣ, бо они не мали де научитись. По-перше: въ декотрыхъ семинаріяхъ учѣть язы-ка руского отъ якъ за напастѣ, а по друге за 2 або 3 годины тѣмъжѣмъ годѣ выучити язы-ка, зважѣвши, что маєа предметѣвъ иишихъ забирає много часу. Та й до теперъ въ семи-наріяхъ мужескихъ, въ Тернополѣ, Станіславѣ-воѣ и Львовѣ бувай якѣсь утрѣнѣнѣ. Та въ Тернополѣ на цѣлыи семинаріи есть толькѣ од-на професоръ, п. И. Матѣйвъ, Русинъ, та й то историкъ, а въ Станіславѣвъ есть такожѣ одна Русинъ д-ръ Ів. Іхно, аиже бѣдъ удѣляє натуральной исторіи, а руского языка учѣти Полякъ, бывшій семинаристъ станіславѣвскій, котрый въ руского языка квалификацію до-стаєтъ — въ Краковѣ. Въ одѣмъжѣмъ Льво-вѣ есть теперъ ажѣ трѣхъ професорѣвъ Русинѣвъ, а до того и взѣрѣца школа руска. Тамъ може еще кандидѣтъ научити ся языка руского, аиже чѣ научити ся въ тамтѣхъ доухѣ семи-наріяхъ? Хѣба по-за школою, въ власного за-пискуванѣ. А поглыбно на учительскѣ семина-ріяхъ женскихъ. Начѣтъ а не одну и не двѣ учи-тельки, та иже тамъ у нихъ знанье въ руски-ны! И така учителька іде на село просвѣща-ти руского мужика — сама въ рускомъ не просвѣщена! Не говоримо вже о тѣмъ, что учи-тель повинѣтъ знати не толькѣ чѣтати и пи-сати, аиже весь свѣтоглядъ народу! До не-дѣлѣны же и въ сойбѣ и въ печати говорилось много о заисѣданно руского языка въ семи-наріяхъ женскихъ, — а коли теперъ и накла-дѣти учѣти больше языка руского въ тѣхъ се-минаріяхъ, то чѣ пытанье, чѣ въ того выде-пояна користь, бо и пр. въ Перемышлѣ не знати, якъ руского языка научити той, хто въ Коломыйшнѣхъ пронагувавъ латинскій языкъ бѣдъ въ школахъ та просвѣщаєтъ побишнымъ Switlom!

А возмѣтъ теперъ комісія испитыовъ. Кѣлько Русинѣвъ професорѣвъ засѣдає въ комісіяхъ въ Тернополѣ и Станіславѣвъ? Лише у Львовѣ засѣдає ихъ больше. А чѣ и въ тѣхъ мѣстахъ не знайшѣсь бы больше професорѣвъ Русинѣвъ? Здаєтъ намъ, что власне при комі-сіяхъ испитыовыхъ повинно ся икъ наибольшѣ асертати увагу на языкъ рускій и кандидѣтъ, котрый точно языка руского не знає, повинѣтъ его научитись, а будде мусѣтъ научитись, если унаде, бо безъ свѣдоства не будде мѣтъ доста-ти посѣды. Правда, такия кандидѣтъ пойдѣ до Рѣшева, Тарнова або Кракова и тамъ здаєтъ испѣтъ въ руского и добѣтане на Руси посаду, може и скорѣе, якъ другій, зважѣвши, что те-перъ презентѣ кравѣ рада школьна.

Щѣ-жѣ дѣяти? Ого нѣмъ послѣ якъ сой-момъ такъ и до рады державной повинѣтъ до-магати ся, чьомъ въ Станіславѣвъ, Тернополѣ и въ многыхъ ново-отворѣнны семинаріяхъ запро-ваджено языкъ выкладовый рускій и чьомъ кождый професоръ выказавъ ся квалификацію въ руского языка. Не толькѣ на курсахъ, аиже въ школахъ взѣрѣнныхъ повинѣтъ бути учи-тель Русинъ а тогдѣ русчина цѣлкомъ инак-ше побѣде. А поки то стане ся, нехай бы у-трѣнѣнѣмъ бувай перевѣденный въ той спѣсбѣ, чьомъ при кождѣй семинаріи була икъ стар-шихъ и молодыхъ учителей бѣда половина Русинѣвъ. Бо если бы такъ, якъ теперъ есть, дальше аѣдало. то въ утрѣнѣнѣмъ будде дуже мала користь. Хотѣлъ кравѣ рада школьна и наклає учителямъ денныи предметѣ выкла-дѣти и по руска, то что въ того выде? Ого професоры Поляны будѣтъ калѣчѣти языкъ, а кандидѣтъ такъ научатъ ся по руска, якъ тѣ урѣлоныи, что понаходѣтъ на урѣлоны и понаеують ся нѣмеччиною. Тутъ треба радикальнѣе змѣны, если правительство хоче Русинамъ признати то, чѣ имѣтъ право на-зѣжѣти ся. Нехай власти школьны професорѣвъ не знають руского языка попереносѣтъ до иишихъ заведѣнь, а на ихъ мѣсто нехай поиме-нують Русинѣвъ и нехай на инспекторѣвъ именує міністерство таковыхъ людей, что знаютъ добре языкъ рускій, а тогдѣ и въ такого у-трѣнѣнѣмъ може бути тосѣтъ.

Бывшій семинаристъ.

НОВИНКИ.

— На двѣ стѣпендїи заломѣга „3 мая“ розписавъ Народный Дѣмъ у Львовѣ конкурсъ. Заломѣга тѣ выносѣтъ по 25 зр., суть одноразовыи, и при-значены для двухъ учениковъ школъ середнихъ (гимназїальныхъ або реальныхъ) епархїи пере-мыселъ або архієпархїи львовской, асентуально такожѣ епархїи станіславской, котры учѣтъ ся успѣшно, законують ся примѣрно и суть сымама сѣлѣтъ, котры дѣрабляхъ что нацину. Удо-кументованій подана иносѣта наложѣтъ по-дѣтъ 30 ст. отъ цѣнтѣ до управлѣющаго Соѣту „Народного Дѣму“ у Львовѣ. Стѣпендїи тѣ покла-дѣли въ добровѣльныхъ складѣхъ нашихъ людей а фондъ ихъ выносѣтъ въ концѣтъ минувшого року суму 1500 зр. въ цѣнныхъ панерахъ и 158 зр. 48 кр. готѣвкою. Крѣмъ тѣхъ двухъ має бути чѣ и третя заломѣга въ вѣсѣтъ 25 зр.

— Новѣйшій разрухъ. За нападѣ на жидѣвъ по выборѣ Вѣхова арестовано въ Слободѣ ру-

Мышлятичъ, 27 марта 1891.
Петръ Хоминскій, отецъ; Кароль Белокотъ,
мужъ; Ярославъ и Несторъ, сироты.

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ же дня (пробъ нехъ и ругъ-хъ) о 5-6 годъ по полудни. Литературный до-
дотъ „Библиотека найнаменитѣйшихъ новѣстей“
выходитъ въ авторствѣ, и въ авторствѣ и цитацию на
перекрѣтѣ въ Львовѣ.

Предплату и нисераты принимаютъ: у Львовъ Адми-
нистрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголо-
шеній, ул. Конерника ч. 11, и Бюро пасты ул. Кароля Ла-
винея 9. У Вѣдн М. Дукса, I. Schulerstrasse 8; Rudolf
Moose; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wolf-
zeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В. Франкфуртъ и Гам-
бургъ М. Хаазенштейн & Vogler, G. L. Daube & Comp.
Предплату на „ДѢЛО“ и нисераты платятъ
у Львовъ.

Кредитная на „ДѢЛО“ въ литер. додотомъ
въ Австріи: на гравіаціи:
на цвѣтѣ рѣшъ . . . 12 гр. на цвѣтѣ рѣшъ . . . 24 гр.
на цвѣтѣ рѣшъ . . . 9 гр. на цвѣтѣ рѣшъ . . . 12 гр.
на цвѣтѣ рѣшъ . . . 4 гр. 50 гр. на цвѣтѣ рѣшъ . . . 6 гр.
на цвѣтѣ рѣшъ . . . 1 гр. 50 гр.
у Львовъ:
на цвѣтѣ рѣшъ . . . 16 гр. на цвѣтѣ рѣшъ . . . 8 гр.
на цвѣтѣ рѣшъ . . . 4 гр. на цвѣтѣ рѣшъ . . . 1 гр. 35 гр.
Редакція, Администрація и Експедиція подъ ч. 24
ул. Баторія. — Рукописи вѣрствуютъ ся лише на попереднѣе
застереженіе. — Реализація неоплаченныхъ абоннѣ бѣдъ порта.
Подписное число конитуте 8 гр. а. н.
Оголошеніе принимаютъ ся по цвѣтѣ 6 гр. бѣдъ однимъ
сторѣнкою вѣрствуютъ ся рубль „Надбавка“ по 20 гр. а. н.
Подписки вѣрствуютъ ся по 10 гр. бѣдъ етими.

У Львовъ днѣ 23 марта (2 цвѣтня) 1891.

Що-жъ порабляють львівскій обединитель? — снмѣе певно не одинъ зъ нашихъ читателей, цѣкавий знати: що дѣе ся мѣжъ тою фракціею по выборахъ до рады державной. Бо о томъ, зъ якою лютостію ки-
нулись они на нашихъ союзныхъ послѣдъ по днѣ 25 надолѣтѣ м. р. за проголошеніе національной и политической программы галиц-
кой Руси, — какими средствами воювали про-
тивъ головного комитета выборочного и противъ
кандидатовъ-народовцевъ до днѣ 2 марта с. р. — о томъ каждый нашъ читатель знае ду-
же добре. Отожъ у дводвѣ скажемо:

Львівскій обединитель (а подѣ обедини-
телями розумѣемо тѣхъ, що называютъ себе
лише gente Rutheni a natione Russi) сповняють
дальше „по указу“ свою місію децентраціи,
місію политичной деморализаціи на Галицкій
Руси, маючи до диспозиціи субвенціонированій
въ російскій жаргонъ издаваний часописи.
Якни-жъ вѣдомостями, дуже часто правдиво
подлыми средствами послужують ся они въ
порученій имъ місії — спяннати поступъ ру-
ско-народной идеѣ и развѣдъ галицкой Руси на
рѣдкій основѣ національной, — о томъ пере-
свѣдѣть ся каждый неупередженный, взявши
до рукъ яку-будь часописъ напращу москво-
філского, чи то призванію для интелігенціи
чи для народу.

Необвѣстность и брутальность перехо-
дитъ въ москвофілскій прасъ галицкій и вѣ-
дѣнскій всѣхъ границъ, — calumniare audacter...
то принципъ редакціонный. Чогось позитивного
высказаного на користь чи то интелігенціи
русской чи народу — тамъ не знай-
дешъ; натомѣсть повно инсинуаций, инвективъ,
лапки — розумѣе все противъ Русинівъ-на-
родовцевъ. Завѣдѣть редакціи москвофілской
прасы доходить неразъ правдиво до якогось
delirium, до божествленія... И то дѣе не до-
перва бѣдъ часу проголошено въ соймъ по-
слѣдъ Романчукомъ программѣ при концѣ на-
долѣтѣ минающаго року, — а, то само було
и передъ тѣмъ, а датуреъ оно ще бѣдъ часу,
якъ почала ся конкуренція межъ „Словомъ“
и „Проломомъ“ и коли то малорѣшатися, ко-
торый лучше сповняе місію спяннати развою
национального Русинівъ въ Австріи яко Русинівъ,
отже и заслужить на „протекцію“...
„Проломъ“, зъ котораго повѣстала оубѣда ин-
вѣшна „Червоная Русь“, перемѣтъ „Слово“ и
Площанскій мусѣвъ, якъ Нѣмецъ каже, деп
kürzeren ziele'n. Тогдѣ то, середъ той конку-
ренціи, вытворила ся и почала ся тая
вѣдѣнна метода воюванія зъ противни-
комъ, calumniare audacter, — и зацѣнилась

та перейшла у всѣхъ москвофілскій ор-
ганахъ... Мы оббзнаемъ зъ прасою рѣ-
дкихъ народцевъ и сторонницѣвъ, але подобно
иницимъ, подлон прасѣ, якъ москвофілская
въ Австріи, мы нѣде у нѣкого народу анъ
сторонницѣвъ не стрѣчаемо. Се говорили намъ
неразъ в Россіи, порѣвнути тамошній пан-
славистичный російскій органы зъ органами въ
Австріи поддѣржуваними російскими пансла-
вистами, и сожалѣвали надъ Галицкою Русію,
добавучи вже въ самѣмъ фактѣ, що можуть
выходити и находити читателей того рода
часописи, щось аномального въ самѣмъ су-
сѣбности.

Справдѣ, естъ се сумный фактъ, сумный
проявъ, надъ котрымъ мусѣтъ каждый щирый
Русинъ сожалѣвати, ба не только сожалѣва-
ти, але и противдѣлати всѣми возможными
способами, въ тѣснѣйшѣмъ чи ширѣмъ кру-
аѣ. Москвофілская праса у насъ — се проявъ
гнили, и то, якъ самъ безсторонній Россіине
кажутъ, безпримѣрно гниль. А тая безпримѣ-
рность, тая спеціальность дѣе ся легко
пояснити лише тѣмъ, що и самі москвофілы
въ Галичинѣ — то щось безпримѣрного, щось
спеціального мабуть на цѣлѣ кули земской.
Знаемо москвофіловъ-Чеховъ, москвофіловъ-
Словаковъ, — але не „обединителей“, бо
москвофілство ихъ мае значѣніе политичное,
и то лише въ цѣли якихъ комбинацій для
подвиженія своєї дорогой національности, —
а у насъ москвофілство мае зовсѣмъ спеці-
альне значѣніе: проводиръ и ретинки его не-
туютъ національность интиму, власну, подѣ
ноги мѣчуть и топчуть наибѣльшій для всѣхъ
народу святощъ — а каждого, хто стоить
на сторожѣ тѣхъ святощѣвъ, обидуютъ боло-
томъ... Покійный Степанъ Качала бувъ чоло-
вѣкъ дуже вырозумѣлый, за довшого життя
своего обсервувавъ кѣлька генерацій Русинівъ
и, яко чоловікъ мыслящій та оббзнаемъ зъ
исторією, потрафивъ выслѣдити мотивы, якъ
руководить партіями въ сусѣбности якогось
народу, а розглядаючись при концѣ своего жи-
тѣ въ томъ галицкомъ и буквиньскѣмъ „об-
единительствѣ“ москвофілствѣ, яке репрезен-
туе его прасѣ, высказавъ важке слово, надъ
котрымъ глубоко мусѣвъ задумуватися, вы-
сказавъ: то „юртельники“! Се сказавъ покій-
ный передъ кѣлькома лѣтами, коли для львів-
скихъ „обединителей“ була же тая благо-
слоненная ера, що народцевъ въ добродуш-
ности а може и въ недогадѣ своимъ мусѣвъ
брати бодай на-половину на себе одѣчаль-
ность за всѣ ихъ „одѣлки“, а за то не почув-
ли бѣдъ ихъ нѣколи доброго слова, только
инсинуаций, клевету та лапку...

Що-жъ нинѣ порабляють львівскій „об-
единитель“? То само, що бѣдъ цѣлон черги
лѣтъ — и що естъ ихъ раціоно быту... Въ сво-
ихъ органахъ болотомъ обитуютъ народов-
цевъ, почавши бѣдъ посла Романчука, такъ якъ
бувало, только може на трохи змінену путю.
Мы не регіструемо того въ нашѣмъ дневнику,
бо оно такъ безтолкове, такъ несмачно, такъ
нужденіе...

Але отъ подѣ конецъ годить ся подати
такую новину: Галицкій корреспондентъ „Вар-
шавского Дневника“ доносить, що „Червоно-
Русь“, а именно товариство „Русская Рада“
высылае депутацію до молодѣ-Чеховъ, чтобы
они ихъ, чи навѣтъ Галицкую Русь заступали
въ радѣ державной. Та о томъ на другій
разъ.

Украинство

въ литературныхъ позвахъ зъ Москвофіловою.

Написанъ І. Баштовий.

II.

Якъ бачимо зъ наведеного урывка, ау-
именно нами нереложеного до словечка), д.
Пыпинъ мае поглядъ на вышисанія й повѣ-
данія украинства правдивый и симпатичный йому,
стоячи супроти репресалій, якъ зъ доброго
дѣла то бѣдъ недомыслу, то черезъ зумѣне
цѣнованъ Катковцевъ та славянофіловъ явили
на нього важный камень. Такой поглядъ
д. Пыпинъ неразъ выявляе въ „Вѣстникѣ
Европы“, якъ на прикладъ, въ статьѣ „Мало-
русско-галицкія отношенія“ [Вѣстникъ Ев-
ропы 1881 г. кн. 1.], „Къ спорамъ объ укра-
инофильствѣ“ [Вѣст. Евр. 1882 г. кн. 5.],
„Болгя и Кіевъ“ [Вѣст. Евр. 1885 г. кн. 6.].

И справдѣ джерело украинства мае звязъ
зъ національностью и народничества рус-
комъ въ Славянщинѣ та деякихъ краяхъ су-
часной Европы и навѣтъ въ найновѣйшій часъ
въ самой Россіи. Сей рухъ наклонувъ ся
и народивъ ся въ Европѣ та въ Славянщинѣ
*) Галицка москвофілская часописъ „Черво-
ная Русь“, напечатанши сю статью шванового д.
Пыпина и выдавши навѣтъ окремій відбитокъ її,
зумѣне выпустила сей відбитъ про украино-
фильство, певно чтобы прислужиться д. Пыпину, чи
може кому иншому. Але мы повинни сказати, що
часописъ прислужился зовсѣмъ негараздѣ: во-
на не обблѣла, а повторила д. Пыпина, зробиши
лого погляды въ відбитѣмъ зъ початку статьи
схожими зъ поглядами Каткова та славянофіловъ.
Мы певни, що д. Пыпинъ за се не подликуе ре-
дакціи „Червоной Руси“. Редакція переборщила,
якъ переборщилъ члѣомъ дробный урядникъ-пис-
рець для своего начальника. Вышло, якъ каже при-
казка: „закадалъ дурень бити поклоны, то вѣтъ и
лоба пробѣе“...

въ дуже важкій часъ для Европы, зъ початку
теперѣшнього вѣку, въ тѣ часы, коли запану-
вала въ Австріи система зѣшеного Метерниха,
котра пригнобила Славявъ и напосѣла на
нихъ въ германизацію; въ тѣ часы, коли въ
Германіи лютувавъ Менцель, сей нѣмецкій
Катковъ, черезъ свою „Хрестову газету“;
коли Берне, супротивникъ його обекурантскихъ
принциповъ, мусѣвъ утѣкати въ Парижъ и
зъ-вѣдѣлъ побивати його своими „Парижски-
ми листами“. Сей рухъ бувъ протестомъ за
свободу и за вольный національный розвитокъ
въ Славянщинѣ. Сей рухъ въ Европѣ въ не-
давній часъ ставъ демократичный. И тоді самѣ
по собѣ повлилъ ся интересъ и до выучуванія
массового життя, и развѣтъ зъ тѣмъ до обороны
лого людского права. На подѣставъ принципа
вольного національного та просѣтнѣного раз-
витку и передаванія його въ массы вывилла въ
Европѣ нова провансальская литература въ
вѣдѣнній Франціи и въ испанскѣй провинціи
Каталоніи та Валенсіи, де живутъ Провансалы,
вышла кельтская литература въ Нормандіи и
Бретаніи, фламандская въ Бельгіи, де ей усеѣ
новѣ литературы були пригнобленны держав-
ными мовами та литературами французскою та
испанскою. Змертвѣлость мовы Данта въ су-
часной Италиі стала ся причиною того, що
почали выхадити книжки на неаполитанскѣй
та венеціанскѣй народній мовѣ, и сей книжки
на живыхъ мовахъ въ Италиі добре йдуть въ
публикацію, якъ-разъ въ-двое лѣпше, нѣжъ
писаній змертвѣлымъ книжнымъ литератур-
нымъ италійскимъ языкомъ. Въ Нѣмеччинѣ
языкъ Лютера та книжний языкъ Лессинга
уже постарѣвъ ся и далечеенько податъ ся
въ-дѣтъ народній. И тамъ выступили письмен-
ники зъ живою народною мовою, зъ угово-
рами на народныхъ мовахъ, якъ на прикладъ
Фрицъ Рейтеръ.

Въ 1860-ыхъ рокахъ въ самой Велико-
росіи була проба поновити книжкою велико-
руску мову, засновану, якъ вѣдомо, на грун-
тѣ мертвой церковно-славянской мовы, вырѣ-
бленой доволѣ добре вѣчными Кіевъ-могилян-
скимъ академіи въ XVII. та початку XVIII.
вѣку и цѣлкомъ перенатомъ російскими пись-
менниками. Критикъ Бѣлинскій, разбираючи
критично комедію Гребѣдова „Горѣ отъ ума“
(1825 г.) хвалить її доконче за то, що нова
панисана не книжнымъ языкомъ, „котрымъ
нѣхто не говоритъ“, котрого и знати не знавъ
нѣ одинъ народъ въ свѣтѣ, а наибѣльше Рос-
сіане про него „и слышать не слышали и
видѣть не видали“. [Дивя въ „Вѣстникѣ Ев-
ропы“ статью Пыпина: „Гребѣдовъ“ 1890 г.,
сѣвень, ст. 217.] Оудаче сей мертвой засно-
вокъ все тѣмъ лѣтъ, якъ грунть сучасной ве-
лико-русской книжной мовы; вже ажъ Карам-
зинъ, Гребѣдовъ, Пушкинъ та Крыловъ при-
сѣняли до ней живой народній велико-русскій
наротомъ. Велико-русскій письменники, якъ
Даль, Глѣбъ Успенскій, Островскій, Рѣшет-
никовъ и инчі, попробували примѣшувати до
книжного языка слова чисто народній. „Оте-
чественный Записки“ еспротивились сей новинѣ,
смыслиши дѣѣ сторонки смѣхъ неологизмѣвъ
и подѣлиши ихъ на смѣхъ. Ся поновка живою,
широ-народною течією змертвѣлого, для ве-

Конституція 3-го мая.

Написанъ о. А. К.
(Далше.)

7. И наилучшая управа державы не при-
насе познатику, если нема власти выконуючон.
Маловаженіе сен части управы наповняло
Польшу вѣществомъ до пересту; тому убѣ-
печивши власть законодавчу и выборъ членѣвъ
для магістратуры, надѣмо верховну власть
выконуючу королевни вразъ зъ радѣю, котра
мае знати ся сторожею законѣвъ.

Выконавша власть мае строго оубѣдѣ о за-
хования законѣвъ и до выконанія ужити хочѣ-
бы и примусовыхъ средствъ, дводвѣдѣмъ до
закона. Магістратуры оббязаны ен слухати, а
въ рукахъ своихъ мають власть приволю-
ую супротивъ тѣхъ, що забувають свой об-
язокъ.

Выконуюча власть не може установляти
законѣвъ анъ толкувати ихъ: не може накла-
дати податѣвъ, затягати дѣнѣвъ, зміняти
розкладу державныхъ доходѣвъ, выповѣдати
войны, заключати мира и подтверждати оста-
точно дипломатичныхъ актовъ. Але може
выходити въ переговоры зъ другими державами
на частъ, зараджувати потребности безпеченства
и спокоею, только въ того оббязана здати
справу найближшому сойму.

Польскій престолъ установляемо на все
елекційнымъ по еаміліямъ. Дѣвзаний нещастія
безкоролѣнія, що періодично перенорѣтъ ро-
бли въ правительствѣ, оббязокъ убѣспечити
судьбу каждого мешканца польской землѣ и
закмнутъ разъ на все дорогу выливовъ загра-
ничныхъ державъ, намятъ на шаславій часъ
нашѣн бѣтны за часѣвъ родитѣ, напуючыхъ
безъ перервы, потреба обдѣрнати чужинцевъ
бѣдъ нечестныхъ замѣрѣвъ на польскій пре-

столъ, а звернути можныхъ Поляковъ до згѣд-
ного старанія о народну свободу, — то все ка-
зало намъ завѣсти на тронѣ польскѣмъ право
наслѣдѣ. Длѣтого постановляемо, що по смер-
ти теперѣшного короля буде королемъ въ
Польшѣ нѣвѣшній електоръ сакскій. Династія
будущихъ королевъ польскихъ значе ся осо-
бою Фридриха-Августа, нѣвѣшного електора
сакского, а по нѣмъ мае бути наслѣдникомъ
все найстаршій сынъ. Если бы нѣвѣшній елек-
торъ сакскій не мавъ мужеского потомства, то
мужъ дочкы, якого й електоръ выбере за
агодою сполученныхъ станѣвъ, почне лінію па-
нующихъ. Длѣтого дочку електора, Марію-Ав-
густу-Неомужичу, именуемо инфанткою поль-
скую, задержувачи при томъ правѣ неограни-
чене, выбрати собѣ нѣшій дѣмъ на тронъ, если
той выгасе.

Вступавчи на престолъ, каждый король
складае присягу Богу и народомъ, що додер-
житъ конституціи и условій принята короны
— pacta conventa — якъ уложитъ ся зъ нѣвѣ-
шнимъ електоромъ сакскимъ, яко призначенымъ
на престолъ и котрѣ мають его оббязувати
такъ, якъ дѣний.

Особа короля естъ свята и ненарушима.
Онъ якъ зъ своихъ волѣ не дѣлае, такъ и пе-
редъ народомъ за нѣчо не двѣдѣдае. Онъ не
мае бути деснотомъ, але батькомъ и головою
народу, и такимъ узнае его и оголошуе за-
конъ и ся конституцію. Доходы, означенъ въ
условіяхъ принята короны (pacta conventa),
якъ и нѣшій принадлежность трону, застереже-
ній сену конституцію для будущаго електа, не
смыють нарушити ся.

Вѣѣ акты публичны, трибуналы, суды и
магістратуры, монеты и етемпѣлѣ мають ити
подѣ именемъ короля. Король, котрому мае
лѣшити ся волю силу чинити добро, мае право
помилованія засуджѣныхъ на смерть, кромѣ
in criminibus status. Король мае верховну

власть розпоряджати ся оружіями силами
кравыми въ часѣ войны и именувати вождѣвъ
войскъ, але при томъ мае числити ся зъ во-
лею народа. Его оббязокъ буде патентувати
офицѣровъ и именувати урядникѣвъ послѣ
ухаженого закону; именувати епископѣвъ и
сенаторѣвъ, послѣ того самого закону и ми-
ністрѣвъ, яко першихъ урядникѣвъ выконую-
чон власти.

Сторожа чи то рада корольска, додана
королемъ до надѣору цѣлости и выконуванія
правъ, мае складати ся: 1) Зъ примаса, яко
головы польского духовенства и яко преем-
едаційной комисіи, котрого въ сторожѣ
може вырчити першій ех ordine епископъ, од-
накожъ безъ права подѣнованія резолюціи; 2) зъ
пяти міністрѣвъ, т. е. министра полиціи,
печатни, войны, скарбу и министра печатни до
справъ заграничныхъ; 3) зъ двоухъ секретарѣвъ,
зъ котрыхъ одинъ держати буде прото-
коль сторожи, а другій протоколъ справъ за-
граничныхъ; оба они не мають рѣшающего
голосу.

Наслѣдникъ престола, если вже повно-
лѣтній и аложный присягу на конституцію,
може бути на всѣхъ засѣданяхъ сторожи, але
безъ голоса.

Соймовый маршалокъ, выбранный на два
лѣта, мае входить въ число засѣдающихъ въ
сторожѣ, не мѣшаючи ся въ резолюціи ен,
лише для екликания готового сойму, и то въ
такѣмъ случаю, если бы дѣѣ узнавъ, що кон-
че потреба екликати готовый соймъ, а король
не хотѣвъ бы его екликати; тогдѣ маршалокъ
мае выдати окружники до послѣвъ и сенато-
рѣвъ, екликуючи ихъ на готовый соймъ и
выказуючи причини того екликания. А случаѣ
такого конечного екликания сойму суть лише
слѣдующіе: 1) въ крайній потребѣ, що двѣ-
сидѣсь бы до права народѣвъ, а именно, если
бы въ сусѣдствѣ выбухла война; 2) если бы

дѣйшло до разрухѣвъ, грозящихъ революці-
ю краю або колізією межъ магістраатурами; 3)
коли очевидно заносилося бы на загальний
годохъ; 4) если бы король померъ або бувъ
небавѣчно хорый.

Всѣ резолюціи въ сторожѣ мають рѣ-
шати ся въ агаданий способѣ. Рѣшеніе короля
по высказаныхъ всѣхъ гадкахъ мае переважи-
ти, чтобы въ выконуваню закону була одна
воля. Длѣтого кожда резолюція сторожи мае
выходити подѣ именемъ короля и бути за-
смотрѣна его подѣномъ. Однакожъ и одинъ
въ засѣдающихъ въ радѣ міністрѣвъ мае ен
подѣсати, и такъ подѣсаная резолюція ма-
ють всѣ слухати и ен сповняти, якъ комисіи
такъ и всѣмъ выконуючій магістратуры, одна-
кожъ лише въ тѣхъ справахъ, котры выразно
выключено симъ закономъ. На случай если
бы пѣдѣствъ зъ засѣдающихъ міністрѣвъ не хо-
тѣвъ подѣсати, то король мае одѣступити бѣдъ
сего рѣшеня, а если бы оббаванъ при нѣмъ,
то маршалокъ соймовый мае тогдѣ прѣсити о
екликаніи готового сойму; а если король бу-
де оббязанъ екликаніе, то се мае выконати
маршалокъ.

До короля належить право именования
всѣхъ міністрѣвъ и вѣзванія одного зъ нихъ
зъ выдѣлу кождѣмъ администраціи до своихъ
радъ чи то сторожи. Се вѣзваніе министра до
засѣданія въ сторожѣ буде мати значѣніе че-
резъ два роки, а король може его и на даль-
шій часъ затвердити. Министры вѣзваны до за-
сѣданія въ радѣ, не мають засѣдати въ ко-
мисіяхъ.

А на случай, если бы двѣ третѣ тайныхъ
голосѣвъ обохъ палатъ сполученныхъ на сой-
мѣ, зажадали нѣшого министра чи въ сторожѣ,
чи урадѣ, то король повиненъ сейчасъ имену-
вати на его мѣсце нѣшого.

Щобы сторожа законѣвъ народныхъ за
ихъ нарушеніе була звязана строгою одѣ-

алісти Масаржикъ и Кайцль. На зборахъ не
було ні д-ра Грегра ні Вашатого.

Одозна до чест. дяковъ церковныхъ
гр. кат. епархіи Перемыской.

Родимці! Стань дяківській, з якого вийшло багато заслужених людей для нашої с. церкви в руском народності, був бд вквіт россадником просвіты християнскою на Русь. Згаданий стань, колись поважааний, бо бд займає в церкви передбисше місце, підбунув значно в нових часях, тому оказался потреба сей стань підбунувати та по можности унормувати его сумий обстанови. Матеріальний упадок дяківского стану дає ся бд організаційноу сры школьництва в краю, кола забрано дяківскій дотати на фонд системізованих шкіль, а дяківц попищено на ласку и незласку громади, не вважаючи на се, що годь буде диямти жити самимь воадухом.

До піднесення дяківської справи та упередження дяківських обставин, дали починати діяти збори на першому дяківському зборі, відбувшись ся 30-го червня 1885 р. в монастирі оо. Василіян в Крестинополі. Вибраний на тому зборі комітет дяківський вивіз по западній ухвалі петицію на руки посла п. Романчука до крайового союзу о відшкодування за збори дякам дотації, вчинений на завітці до фондів шкільних, а побіжить вивіз инь другу петицію на руки посла п. Ковальського до ради державної у Відні. По причині, що внесені петиціями до крайового союзу і ради державної нічого не зробано, рішено, осунути на статути „Товариство дяківське“ з цілею вести моральну та матеріальну поміч своим членам. Наколи і ту заходили труднощі за основиною „Одного товариства дяківського для всіх галицьких дяків“, рішено бдати, осунути для кожної єпархії окреме „Товариство дяківське“ під протекторатом Преосв. єпархіальних єпископів для кожної єпархії. Єпархія Станіславська в Львівська мають вже у себе основані „товариства дяківські“, — для єпархії Перемишльон трудно було скорше о такє товариство постаратися, бо аложений статути мусіли в издорі внесеного рекурсу оверти ся аж о ц. к. міністерство справ инустріальних у Відні.

Теперь, коли статуты суть подтверждены, напечатаны, до деяких мѣстоностей въ епархіи роселаны, а интересованіи могутъ тѣ статуты на жаданье одержати бѣзъ подписаного нами даромъ, не стоить вже вамъ чест. Ро-звѣстѣ, дяки церковній, нѣмѣа перешкода на за-вѣдѣ вписуватись въ члены згаданого товари-ства, яке основує ся по пятидѣсятѣхъ гродкахъ не для кого другого, якъ лишь для самог-о власного добра. Безъ средствъ и фондѣвъ не-мѣа сальнюго вѣроу въ помѣчь Бога та добрыхъ людей, основує ся товариство, фонды зберуть-ся, наколи буде у васъ лишь добра воля. На-ша епархіа Перемишля числить надѣ тысячѣ церковныхъ дяковѣ. Если бы только половина-дяковѣ вписала ся въ своѣмъ добре зроумѣ-дѣмъ интересѣ въ члены товариства, а вже-бувъ бы на початокъ фондъ. Не буде безъ то-го, чтобы не звышли ся мѣжъ нашою Ва-духовою и свѣтскою интелігенцію люде, при-хильный основуючому ся товариству, котры-вжывши грошеву лепту яко милостіану та впи-савши ся мѣжъ запомагающихъ членѣвъ (§. 8), своими свѣтлыми радями чи то въ центр. вы-дѣлѣ чи въ выдѣлахъ деканальныхъ (§§. 25, 26) не причинили ся до розвою товариства. Звертаємо вашу увагу чест. Родимѣхъ дяки-церковной на §§. 24, 25 статутѣвъ. Тѣ параграфы-читайте уважно и старайте ся ихъ зроумѣти, бо они суть дуже важны. Зъ огляду на власне-доброе, заохочуйте одинъ другого и висуейте-ся численно въ звичайный члены товариства, бо наколи се зализшите, то подлизать ся во-ваші стогны на нужду и лиху долю, стогномъ-ліричнымъ, пугенымъ на гру вѣтробѣ. Одно-вѣдно до §. 7 б) статутѣвъ, надбавляйте за по-реказомъ почтовымъ на руки подписаного до-часу, поки не склѣнчуть ся въ Перемишля ва-гадній зборы, грошей вкладки за 1891 рѣкѣ-а то: титуломъ вписового 1 ар., титуломъ-членескою вкладки 1 ар., разомъ 2 ар. Въ-дальшихъ лѣтахъ буде платити ся рѣчно лишь-1 ар. на членеску вкладку. По надбавленю при-писаномъ статутами грошевою належитости, о-держитъ кождый принятый до товариства-членеску книжечку зъ помытованемъ на зго-жевой грошѣ. Въ имя Боже до дѣла!...

За комітетъ основателявъ

Предсѣдатель
В. Чернецкій, парохъ въ Сѣльцѣ белзкого,
почта Кристинополь.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Віденські газети виявляють, що проводир трьох головних партій більшості парламентарію маля умотиві ся також, що до складу бюро нової ради державної. Президентом ради державної має стати д-р Шмольца, першим віцепрезидентом бар. Хлюмекіи, другим гр. Кінєвськи, котрий зазначає ся до чеських фєвдалів.

У Вдиди мають незадогом одбунтис вибори до репрезентації міської. Ся вибори будуть цікавий з того наглядю, що по разі першій приступать до голосована виборців з давніших середств, котрі теперь влучено до розширеного Вдиди. Поодинокі стороництва вдіденскі ачала вже сильну атиціцію виборчу.

Вчера, 1 цвітня, передь полуднемъ за-
чавъ свои нарады у В'їднї конгресъ нїмець-
кихъ географівъ. На отвореню конгресу були

присутній міністри: д-ръ Гавчъ, бар. Бавертъ и
г-ръ Фалькенгауцъ.

Въ Празі зачали вѣ второкъ рано муляри загалити страйкъ. По полудни того дня збѣшлись до два тысячѣ муляровъ передъ домомъ, де мѣстятъ ся стоваришенне муляреке и зачали провукуючы скаданья. Полиція старалась вѣ снѣи стороны наклонити аббранныхъ, щобы спокѣино розбѣшлись домѣвъ. Подчасъ того чинно заважено одного полиціанта и тогда всѣ полиціаи добули шабелъ и зачали рубати. Зббранный зъ крикомъ утѣкали улицями. На другій день вздержались муляри бѣ провукуючихъ сценъ, а лишѣ поставили жадање, щобы денна платня мінімальная выносила 2 ар., а робота зачиналась о 7-й год. рано. Подиримць будувъ радо згодились на ес друге жадање, але що-до першого, то заваляно, що платня денна не може выносити 2 ар., бо мѣжь мулярами есть много такыхъ, котри не суть факowymi робѣтниками.

Въ Парижъ зчавъ во второкъ свои на-
рады международный конгрессъ робѣт-
никовъ гбриничихъ. Конгрессъ отворивъ
секретарь робѣтничого биржи промовиоу, въ
котрой зазначивъ, що робѣтники повинны ста-
рати ся оснувати „интернациональ робѣтничий“.
Генеральный секретарь комитету організацій-
ного, Шкаръ, зазначивъ, що робѣтника класа
зробила бдъ часу послѣдняго конгрессу въ
лиши великий поступъ въ своій організаціи
то не лишъ въ Парижъ, але и въ Бельгїи та
Нѣмеччинѣ. Черезъ свободу зборовъ добудуть
наrody до того, що зробать ся конецъ мілі-
таризацїи, котрый ихъ руйнує. При веріфіка-
ціи повномочій поодинокихъ одиоручниковъ,
сконстатовано, що єсть 94 одиоручниковъ,
котри заступають болше аныжъ 900.000 ро-
бѣтниковъ гбриничихъ. Предсѣдателями конгрес-
су выбрано: Бурга (Англія), Шредера (Нѣ-
меччина) и Каврога (Бельгїя и Франція). На
конгрессъ наслѣдо много телеграмъ бдъ ро-
бѣтниковъ зъ рѣзныхъ краевъ. Бурга зазнач-
ивъ въ своій промовѣ, що конгрессъ має ра-
дити надъ дуже важными kwestїями, именно
що-до аменшеня часу робочого, тому
треба розважити, чи осягнеть ся загальнымъ
страйкомъ. Але заки конгрессъ заявить ся за
такимъ страйкомъ, треба впевнитися, чи не
буде мѣжь робѣтниками зрадничихъ и бдѣстун-
ицкихъ.

Англія зазнала въ свой колониальный політиці послѣдними днями великаго пораженія. Послѣдними роками удалось Англіи расширить границы т. зв. британской Бирмы и вгнать подъ ея власть независимое, а даже богате королевство бирманское. Въ сей способъ подчинено обѣ Индіи, персидъ- и афгантеской, подъ власть англійскую, а губернаторство Бенгаліи и Ассаму было отдѣлено отъ Бирмы лишь узкимъ краемъ Маніпуромъ. Краина Маніпуръ має 20,000 квадратныхъ кілометровъ поверхности, и была врандѣ зависима отъ англійскихъ Индіи, але не платила податку. Разумієсь, що правительству англійскому залежало много на томъ, чтобы краину Маніпуръ, котра лежать помѣжъ Бенгалією, Ассамомъ, Кашгаромъ и Бирмою, цѣлкомъ собі підчинити. Въ той цѣли постарано ся въ Калькутѣ, що въ Маніпурѣ засѣвъ на престолѣ раі, прихильний англійскимъ интересамъ. Тымчасомъ въ Маніпурѣ скинули съ престола сего раю. Генеральны комисаръ Ассаму, Кентонъ, взявши два полки войска, т. зв. гурховъ (Ghoorka — суть то воики рекрутовані зъ горскихъ околици Гималаѣвъ и мають бути найлучшимъ войскомъ англійскимъ) выправлявъ ся покорати ворохобникобъ. Кентонъ дойшов до Маніпуру, але въ ночи напали на его таборъ ворохобники и окружили въ всѣхъ сторѣнъ. Англійцѣ боролись черезъ два днѣ, але вѣдючи не стало имъ амуниціи, и гурхи достали наказъ, ратуватися якъ хто може. Разумієсь, що всѣ розбѣглись, прѣбѣхъ многихъ поубивано, а деиакъ англійскій офицеры досталось въ неволю. Въ блѣдѣ побило 460 войскобъ англійскихъ, а маніпурскій раі, Кентонъ, бѣгомъ офицеровъ и пять англійскихъ урядникѣвъ досталось въ полонъ. Бенгалское правительство выслало заразъ три новы полки до Маніпуру, але ледви чи удаетъ ся такими силами привернути порядокъ, бо англійскі полки не великіи, а Маніпуръ числитъ 200,000 мешающихъ и яко горста краина може ставляти сильныи оубрѣ правящихъ войскамъ. Така то вже доля, можна бы сказати, всѣхъ европеискихъ державъ въ ихъ колониальный політиці: Французы мають Тонкинъ, Нидмѣ вѣхдоу Африку, Италійци Абисінію а Англійцѣ Маніпуръ.

Сима днями заключено италийско-африкан-
скую улову, що-до точного означения полудне-
вых границ в африканских колониях.
Теперь доносить в Рим, что приступлено до
дальших переговоров дотично одмежения
поближайших границ.

Одсликанье италійскаго посла въ Вашингтону, бар. Фау, выклало великія праженья. Тамъ самымъ признала Італія, что Сполученныя державы не дали їй помощи сатисфакціи за убійство Італіянцѣвъ въ Новѣмъ Орлеанѣ. Одсликанье посла пришло цѣлкомъ неожиданно, бо судова саіство въ Новѣмъ Орлеанѣ ще не окончено. Кажуть, что головной причинникъ ся до того самъ король Гумбертъ, недоволенный тѣмъ, что управленіиные дѣлюсныи мѣжъ Італією и Сполученными державами дуже помялу поступая напередъ.

Маркієв Рудіві вислав до президента парламенту письмо, котрым просить оддати офіції парламенту отсе два пытання: 1. Якї функції, котрі теєсь выполняють правительственный власти, можна поручити провинціо-нальным або комунальным властям? — 2. а котрі функции правительственных властей центральных можна оддати локальным властям правительственным?

НОВИНКИ.

— Борба між д-ромъ Смолянъ и кн. Ад. Савігено. N. sc. Прессе подає таку вступку: Виборы до радъ державной із мѣста Вродьхъ будуть мати ще свій епілогъ. Звѣстно, що д-ръ Смолянъ выказавъ ся въ отворѣніи писемъ із призначанію о дѣльности бар. Сохора въ радѣ державной а въ пригамоу противъ павидѣвъ, що бар. Сохоръ не єсть Галичанинномъ. Полонскій комитетъ центральній назначивъ въ свой ордѣвъ до выборѣвъ въ Вродьхъ, що справы выборовъ суть рѣшено выказано лишъ центральному комитету, а нікому иншому не прислугую право мѣшати до нихъ. Розуміємо, що д-ръ Смолянъ не залишивъ одповѣсти на сьо блову, а одповѣди выпала із сѣй способъ, що кн. Ад. Савіга буть спонукающимъ, сликати на 3. цѣтля надзвичайне засѣданіе центральній комитету, чтобы полагодити остаточно сьо цѣлу асеру.

— Пош. Марія Рігерова, донька историка Паллиго-го з жінки Рігера, була чесною патріоткою як найкрасивіш, значенню сего слова. У всіх, що є чоловік в публічному житті робить, брала она живу участь. Тому як би по знайомих пригодах виїхав до вічного міста, то й она там поспішила, щоб потішити склопотаного нещадного чоловіка. Не лише доброю матір'ю була она для своїх дітей, із котрих д-рь Богумлав Рігер єсть університетським доцентом, а й для дочки єсть заступник, одна за Черв'яком, а друга за Брожом, але і для чесної молодіжки, іменно для дівчат, богато она добра пробила. В Празі заложила і веда все прутали для малых дітей від 3 до 6 літ, а таких інститутів для дітей єсть вже тепер 16 і до них ходило минушого року 2968 дітей. В тих 1117 мали ціле удержанье, а 1814 наділяли літню і зимовою одежою. Крім того заложила она інститут для ще менших дітей від 1½ до 3 літ, таких інститутів єсть в Празі 6. В них вмістилось минушого року 634 дітей, а вишло вже в них 4934 дітей підрослих. На ті інститути видано від 1869 р. 166.573 зр. 69 кр., зібраних складином. Покійниця дала також дуже про убогих, навідувала їх, запинала, прависла лікарства і т. п. Засідала в комітє, надзираючи вищий чеськй пансіон дівчат і уділяла там науки. І богато ще інших добрых дѣл робила, що свідчал о єй безкористивнї пожертвованю, о єй любови до свого і о єй високомь патріотизмѣ. Тішила у всіх великимь довірємь і лишала приклад для жінок, годних наслідуваню.

— Чтання в Заісов в Борщівськѣ, устроєнї для 24 марта (5 чвѣтня), в неділю перед Благовѣщенням, вокально-декламційний вечорек в пачиті 30-хліткѣ рокованї смертї Тараса Шевченка. Всѣ точки програми виконають члени місцевого чтання.

— Зъ Теревобатъ явишутъ намъ: Въ додатку до справозданъ съ вечеру въ честь Шевчука въ Теревобатъ (справоздане подадо на ч. 62-омъ „Дилъ“) прошу помѣстятъ еще: Панъ Сабатовичеа декламувала частину въ „Новолыника“ и бѣдала си зовѣмъ удачно. Въ сѣвнѣй части бѣднѣлаебъ и зъ Каньовска не лишъ бѣднѣванемъ частину въ „Рѣзванѣи нечи“, котру выучила си за чотири дѣи, азе такожь брала участь въ хорѣ „Закунаха та сива заулау“ — *Иа. Воланскій.*

— *Наша.* Въ околища Коросна въ Углубѣ, въ закопѣ гр. Грабовского и сѣблиа, а такожь въ Суковѣ, въ закопѣ п. Щепановского, показалася тымъ часомъ обильна рѣпа нафтова. Денный обѣдъ нафты въ закопѣ п. Щепановского выносите 25 бочекъ. Крѣсть сего у Вѣтршнѣи выкопали Американцѣ закопъ по-за линією нафтовою бѣдъ полудневнои стороны а ризиковный крокъ сей показавъ си велики успѣшнѣи, бо добылось въ глубинѣ 475 метрѣвъ до воды.

— Зъ Пересыпѣла явнѣше намъ: У насъ въ По-
регинѣху богато малыхъ дѣтей хорѹ на ны
сыпѣху, т. св. «комѹлю»^а, котра дужо мучитъ свер-
бѣячю тѣло цѣо хѣбѣнцѣо одновѣле се, и перекажи-
се нѣмѣти на старѣхъ людѣхъ. Кѣмѣ до прѣте-
лѣхъ нѣ. лѣкарѣхъ рускихъ, чтобы бузи лѣкарѣхъ
публично въ часопѣсѣхъ повѣстѣти, цѣто за
рѣдъ слабѣсто, бѣдъ чого походить и якѣ то вы-
лѣчѣти, бо тутѣ нѣхѣто на ны лѣкѣ не знае, а
бѣбѣ своими лѣкарѣми нѣже на одну дѣтѣнѣу выпра-
вили на другѣи свѣтѣ... Лѣкарѣхъ прошѣу Свѣтѣху
Рѣдѣнѣхѣ отголосѣти се въ «Дѣлѣ» може до хѣтѣ
намѣ цѣо бѣ поможе. *Иванъ Вилѣксѣмѣ.*

— На дэхадэ я. С. Яввнч, аргнота рускага тэатру, выставіць дырэцыя тэатру ў суботу, 4 ч. ст. двіста я. с. драму Старицкаго. Не судзіць. Не треба чейсь прігладуваті інтэлігенці Тэрнопільскай, щобы явилась численна на тымъ представленію а тымъ самымъ почтила аргнота, котрый сиравадъ ставъ прадвннмъ жывнщомъ рускомъ публики.

— В парламенті віденьському визначувалося, що кожен місяць для нововибраних послов. Угрупування партій єсть майже таке саме, що в минулому конвенції. Лиш віденські антисеміти, Лігер і Ліхтенштайн, присутніші ближше до центра

— Францъ, графъ Мерау, померъ 38. марта въ Аббази въ 53 році жити. Онъ бунъ ошомъ архиепископа Іоана въ его морганатичного супружества въ донькою одного почтмаистра въ Тироли, котра прѣвѣдѣла для себе и своего сына одержати

титулу графа Мерану. Кажуть, що архієпископ Іосиф, давно цюварний пам'ятник у Старій, одені з найпопулярніших членів династії, перебувають раз через раз у Таролі і задержані си доши на одній станції поштової, бо хоч квіт були готові до їзди, але не було поштиона, поводити конями. Аж по хвилині сідас на возок молоденській вбизник, що ледви удержати може баску чибрю коней. Се була молада донька пошти-молстра. Зі нено позначених си тогди архієпископ і зь часом' везав си на жінку. Помершій граф Мерану перебував стало у Градці. Цесарь Франц-Іосиф заридив 20 днену жалобу по помершом'.

— В Парижі відбуваються тепер рівночасно три конгреси: робітників гірників, астрономів та хірургів. Перший з конгресів має значення майже виключно політичне, два другі виключно наукове. На конгресі астрономів зіб-

халом до 40 одиоручників; нарадамі проводити адміралі Муні. Роботи надь збавленомь маши неба зачинають ся по вѣдхъ обсерваторіяхъ зь початкомъ липня. Конгресъ має порішити питання, що-до уживання світла; при фотографічнихъ знімкахъ и що-до вибору проводнихъ вѣздъ. Хірургічний конгресъ заповѣдає дуже цікаво, бо мають обговоритися многі нові знаходки въ хірургіи.

— В Лондоні помер лорд Гренвілль у 76 році життя, бувши міністром справ закордонних, котрий в р. 1871 зробив угоду із північною Америкою для полегдження kwestii Аляски. Потім оточив Гренвілль на чолі ліберальної опозиції в палаті. Бувъ необычайно способнымъ борецькомъ.

— Концертъ Патті и Люкки въ Кременчугѣ. Мещанщина этого мѣста надъ Дибиромъ поразилась дня 7 марта великій черной паникѣй, порозвалили на отъѣзжѣ. Она гоносила, что на другій день изъ мѣстной театръ буде сѣнати Патті, Люкка и оба брата Ренке. Дуже вразудились снмъ мещанщѣ Кременчуга, бо-жь процѣли Патті за жаидй грошѣ не хотѣла выступати въ Петербургѣ, а до Кременчуга така прійшла. Ще за честь! На другій день уже во двѣ годнаѣ передѣ концертомъ зобрако сн въ театръ только людей, що мѣщи лишнього не було и лѣтъ температура змагажа ся що-разъ выше, тамъ и непереносивѣте публики доходила вже крайнихъ границѣ. Ажъ ось подманнаѣ забыла... двохъ неопананыхъ плаваѣ у еракахъ и бѣлкахъ руначкахъ усталиа на; оцѣнѣ шое неначе скрипку, а одѣнъ зъ нихъ страшенно покляченою мовлю російскою зѣбѣае, що теперѣ буде сѣнати Патті. И зачинаѣ Патті сѣнати. Ба самаа не видко, може до сховалася, только голосъ виходить неначе зъ таемничной скрипки. Ще Кременчужане не охололи въ дѣа, ажъ уже другій разъ поважно выступати и каже, що теперѣ буде Люкка сѣнати. Сѣнѣае Люкка, але вже слухачѣ чуютъ добре, що голосъ иде зѣ скрипки. Тутъ иже они не могли вонѣйти тако и почали собѣ жѣ дѣл гармоніи сѣнати. сѣнотата, выти и гудѣти тамъ, що Люкка вже зовсѣмъ не стало чути. Братѣвъ Ренкеѣвъ нѣхто иже не хотѣвъ слухати, кожидй жаидѣи зворотѣ грошей. Настѣаи страшный театральный скандалѣ. Тамъ дебютувавъ фонографъ изъ Кременчуга...

— Американская спекуляция войнами. В непобедимых Соединенных Штатах американских, особенно же в провинции Миннесота во все выработали величайшей шкуды. Правительство уладжу пользова на войнх, платит за шкуру убитого воина по 5 долларх и старает войнами возможными способами войнх выгубити. Та все на дармо. Но разных урядх гражданских заидажла что тыждень возм, новий сажает войнх шкурх; аказалось, что нхто нхч ничего в околицях Миннесоты не робит, лишь формально угане за войнами. Правительство выдатило за шкуры 25,000 долларх, але и пересидчалось, что войнх нагло помножались в провинции в нечуживый способ. Показалось, что нхто не пользовал на войнх, а лишь спекулянты устроили годовой войнх, щобы за нх шкуры брати добрый грош.

— **Добрый вечер.** Въ Америкѣ, въ Чикаго Ште-
бургу та й нѣмцѣхъ мѣстахъ Случайныхъ дер-
жажъ лютеу й шертѣхъ съ отращиванъ способѣхъ
нелюбленца, кладучи въ могилу дошю сотки жертвъ.
— Въ Краковѣ померъ на клинцѣ тамашного у-
ниверситету рифорозантъ ветеринарія, Болгарія
Юріѣ Няхтияновъ въ 23 роцѣ житя. Похѣбный
перебувалъ у Львовѣ й бунѣ одинъ азъ горячихъ
молодыхъ патриотѣхъ болгарскихъ. Тутъ перебу-
валъ дѣтъ на кошѣхъ болгарского правительстѣна,
котре высладо его разомъ азъ кобылкацѣстѣна то-
варнишана до Львова на науку ветеринарія. —
Въ Франкфуртѣ надъ Меномъ померъ нѣмцѣхъ
поэтѣ Фридерикъ Штольце, пишущій парбѣиетъ
франкфуртскихъ. Онъ роданъ си 1816 р. бунѣ
азъ разу кунцемъ, бѣдѣиъ посвятивъ си литерату-
рѣ й издавъ колыма тѣмѣхъ поэтѣхъ, новелъ, поби-
стохъ й гуморесокъ. Бушѣи редакторомъ „Франк-
фуртскоѣ Лѣхтарыѣ“, нѣравнѣи си Прусакѣи, кот-
ри по занятію (1866 р.) часошѣи пошѣи а его
засудили на выгнѣзане. Доставши обѣдѣи знаменитѣи,
вернутъ до Франкфурту, до теперѣ й померъ.

Надѣяние.

Verfälschte schwarze Seide. Man verbrenne ein Häutchen des Stoffes, von dem man kaufen will, und die einzige Verfälschung tritt sofort zu Tage: Eine, der gefärbte Seide fehlte! sofort zusammen, befeuchtet bald und hinterläßt wenig Asche von ganz kolbenähnlicher Beschaffenheit. — Verfälschte Seide (die leicht färbig wird und bricht) brennt langsam fort, namentlich glimmen die „Schußfäden“ weiter (wenn sehr mit Harzstoff versehen), und hinterläßt eine dunkelbraune Asche, die sich im Gegenfall zur echten Seide nicht kruselt, sondern krümelt. Geruchhaft mag die Asche der echten Seide, so geruchlos sie, die der verfälschten nicht. Das Seidenfabrik-Depot von **H. Heunberg** (H. u. K. Hofliefer.). Zürich versendet gern Probe aus dem reinen echten Seidenstoffe an Herrnmann, und liefert einzelne Moden und ganze Stücke porto- und zollfrei in's Haus 4

Наука штука и література.

— „Исторія церковного пѣнія.“ Подъ такимъ заголовкомъ подвизался своимъ дилемъ князь, у добрыхъ и о 88 сторонкахъ, написана о. Перевиріе въ Вахнянскимъ. Дѣло, бѣдиче ои нонимъ выложенимъ глубоко научнымъ обрабланимъ руского церковного спѣву: его исторію блз члбствъ Христовыхъ, и еще раньше — его сказъ, будова медлдія, каденціи, модуляціи и гармоніи. Все то було знане доси лишъ единичамъ. Авторъ обзавомленъ въ стародавнимъ спѣвѣхъ и народною музикою старинной Азіи, Аеріи, Віроны и старинного Славинства, киде богате свѣтла на руску народну музику. Зъ сего дѣла дѣлаемо, въ першій разъ о гармоніи церковного спѣву, и що руско-народна музика, свѣтъ церковный и свѣтлой еще и доси познати въ одній музикальній системѣ. Дил дже цѣнне для духовенства, и для хорны русскихъ Галачины за для глубоко-научовой основы, тожъ надѣлмшо, що знайде поюды межъ Русинами навѣтъ и свѣтосики не лишъ узанье але и милай приютъ. — Книжку купувати можна въ Ставропільской книгарни у Львовѣ по 50 кр. бѣгъ пересылки за прихирникъ.

— Wiener Allgemeine Zeitung жітати із додатку до ч. 3877 з 1 н. от. цвітня с. р. із фелетоні переклад українського оповідання „Два сини“ Марка Вовчка [Zwei Söhne. Vorgänge in einem Mutterherzen. Aus dem Kleinarussischen von Marko Wowschok] і додає: „Подасмо нашим читателям із сій студії цікавий поетичний утвор із мало-рускою літератури, одною бітти побіжного ілюстрації, із котрого не надто часто пробивають ся до нас голоси“.

Господарство, промисль и торговля.

— Дирекція залізниць державних просить нас оповістити, що із днём 1 цвітня с. р. перестанок Ново місто на залізничній шляху Перемисль-Хирів, котрий був досі перестанком лише для руху особового и пакункового, отворений буде и для руху тигарового, с. е. перевозу переселок и товарів. Належитости перевозов для переселок із того перестанку будуть обчислювати ся із той спосіб, що для товарів, призначених для Добромиля або по-за Добромиль, буде побирати ся оплата тарифова із Нижанкович, а для товарів, наданих до Нижанкович або по-за Нижанкович належитости тарифова із Добромиля. Для переселок до Нового міста буде зачислювати ся належитости тарифова відповідно до стаци надачен до дальше по-ложеною стаци Добромиль або Нижанкович після отворення перевозу.

Телеграмы „Дѣла“.

Вѣденъ 2. цвітня. Антисеміти надвють ся, що при выборах до рады міської одержать 46 мандатів. — Торговельний переговори із Німеччиною зачали ся на ново, але треба ихъ задержати въ тайні, доки такі переговори не заключать Румунія и Италия.

Софія 2. цвітня. Майже всѣ знатнѣйшія особы, належачи до партіи руссофильской, арештовані. — Наченичъ принавъ теку міністра скарбу. — Въ краю спокій и тому неправдива поголоска, мовъ бы у Видини вѣрзали всѣхъ урядниківъ.

Бѣлградъ 2. цвітня Скупщина ухвалила надзвичайний кредитъ въ сумѣ 10 миліонівъ на войсковій цѣли.

Берлинъ 2. цвітня. Reichsanzeiger доносить, що правительство предложитъ на найближшій сесіи прусского союзу внесення що-до фонду вѣдѣского.

Атины 2 цвітня. Зъ Креты доносить, що при выборах до кретенской рады законодавчою всѣхъ христіанъ здержались одъ голосованія. Говорять, що губернаторомъ Креты буде именованій христіанинъ.

Надѣслане.

Д-ръ Кость Левицкій

отворено

канцелярію адвокатуку у Львовѣ, при улиці Корнятовъ ч. 1., II. поверхъ (Народный Дѣмъ).

Пріймає заступство въ справахъ цивильныхъ карныхъ, админістраційныхъ и скарбовыхъ. Въ справахъ народныхъ, політичнихъ заступає безплатно.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

и. к. уприв. гал. акц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купуе и продає

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ денныхъ найточнѣйшій не вчислюючи тѣлѣконъ провиніи.

Яко добру и певну льокацію поручає

- 4 1/2% листы ипотечный
- 5% листы ипотечный преміованій
- 5% безъ премій
- 4 1/2% листы товариства кредитового земского
- 3% Банку красового
- 4 1/2% позичку красую галицкую 3489 95—?
- 4% позичку пропінанційну галицкую
- 5% буковиньскую
- 4 1/2% позичку угорскихъ залізниць державныхъ
- 4 1/2% пропінанційну угорскую
- 4% угорскій облигація индѣмнізаційный

а всѣ ті паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все купуе и продає

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного пріймає одъ П. Т. купующихъ всѣхъ вымѣнованъ и вне платній мѣсцевъ паперы цѣний, такожъ заплаши купоны за готівку, безъ тѣлѣного обчисленія, а замѣщай лишъ за обчисленіемъ справедливыхъ коштівъ.

До ефектовъ у котрыхъ вышліа купоны, доставляе новій аркушъ купонной, за аворотомъ коштівъ, котрі самъ поносить.

Теперь закупають аркушъ купонной до

Надѣслане.

Глядає

и. Антоній Кокуровичъ, ц. к. нотаръ въ Львовѣ, до своєї канцеляріи кандидата нотаріального и писаря із добрыхъ писемъ.

Найдемше жерело предметівъ оптичныхъ у Львовѣ

підъ „КОПЕРНИКОМЪ“

ул. Театральна ч. 6 (павильонъ св. Духа)

напротивъ головного одяку.

Окуляры, мікроскопы, барометры, термометры, мікроскопы, маліи електричні, репарациі найдемше и кайскорше.

Замовляти въ провиніи адресувати: „Новий оптикъ“ підъ „Коперникъ“, ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

Зазывъ!

За 24 години

всѣхъ роды шурвѣ, мышей пѣльныхъ и домовыхъ, кертѣхъ, шавѣхъ, тарганѣхъ, блохъ, и т. п. а такожъ всѣхъ рода паюгаство домовое и пѣльное выгубити ся цѣлѣномъ до таа підъ гарантією

найновѣйшими а. н. пріє. препаратами. Розсылаєсь за посѣлѣнью або готѣнью. Платне у Вѣднѣ. Правдливъ препаратъ выключно лишъ въ

Chem. Laboratorium

Wien III Boerhavegasse Nr. 7.

де выготовляють ся хемікаліи всякого рода и прилажуютъ ся всѣмъ рецепти. 3512

! На постъ!

Россійскій сардинни въ барилкахъ 5 кіл. Пр. 1 по 1 зр. 40 кр., Пр. 2 по 1 зр. 35 кр. окрѣмъ оплаты почтовой Барылка Пр. 1 містити 65—68 шт. Пр. 2 містити 120—125 шт. рыбъ. Селедѣцъ шюцкій, 5 кіл. посылка (около 30 шт.) за 1 зр. 90 кр. франко. Повила 5 кіл. посылка въ скриньчѣ за 1 зр. 90 кр. франко. Мѣдъ патока въ блинцѣхъ по 3 1/2 кіл. netto за 2 зр. франко. 3504

высылає

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

Головна выграна зр. 100 000

Тягенье вже 15 цвітня 1891.

Промесъ на цѣлѣмъ угорскій преміовъ по зр. 4.

Промесъ на половинѣмъ цѣлѣмъ угорскій преміовъ по зр. 250.

такожъ оригинальній цѣлѣмъ по курсѣ денныхъ продажъ

Августъ Шелленбергъ

дѣмъ банковъ и контора вымѣны.

Выдаєть квитки за цѣлѣмъ цѣлѣмъ

„Наймъ“ прекумерата цѣлѣмъ на провиніи зр. 180.

Словарь руско-нѣмецкій

Евгенія Желѣховского.

Знижена цѣна 12 зр.

Дѣстати можна въ товариствѣ „Просвѣта“.

Накладомъ „ДЗВОНКА“ появились и можъ набути черезъ всѣхъ книгари:

- 1) Леонидъ Глѣбовъ: Байки цѣна 5 зр.
- 2) В. Чайченко: Олѣс опон. 5
- 3) Байки 5
- 4) 2 Оповѣданія 5
- 5) Иа. Франка: Листъ Милитѣ 50
- 6) М. Лисенка: Коза дерева оперетка до сѣнгу и форт. 80

Редакция „Дзвонка“ Львовъ ул. Чарнецкого 26.

Вже вышліа зъ друку першѣ повна популярна

ИСТОРИЯ РУСИ

уложена після найновѣйшихъ жерелъ проф. Олександромъ Барышескимъ въ 40 иллюстрацій и 2-ма мапами историческими въ 18 аркушахъ друку. Цѣна лише 50 кр.; въ красной опрѣ 72 кр.

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“ ул. Ормьоньска ч. 27 и въ всѣхъ книгарняхъ Галичины и Буковины.

ПРО РУСКУ ПРАВОПИСЬ

написанъ

С. НАГНІВІДА.

100 примѣръ. Цѣна 5 кр. а. в. 1600 примѣръ. 3 зр. 10 зр.

Дѣстати можна въ друкарни тов. имени Шевченка у Львовѣ, ул. Академічна ч. 8.

Громада Товсте

глядаетъ писаря громадского. Зголосени вносити до уряду громадского въ Товствѣ, почти въ мѣсци.

АНТ. ЩЕРБА

МУЖЕСКІЙ КРАВЕЦЪ

во Львовѣ, ул. Коперника ч. 10 або ул. Шайхохъ ч. 1.

маетъ честь поручити въ П. Т. Публикѣ и Веч. Духовенству свою одъ року 1873 нетужую

РОБОТНУ МУЖЕСКОЮ ОДЕЖИ

послѣ найновѣйшій моды, въ найлучшихъ товарѣхъ и по цѣнахъ лихъ найдемше, управлюючи яко Русинъ о ласкавіхъ выдѣлахъ Висо. П. Т. Публикѣ и Веч. Духовенству, поручаєсь ласкавому покровительству. Всѣхъ ласкавіхъ замовленій выполняють ся въ найкоротѣйшій часѣ. 3508

Выдаєть „Зеркала“

просить всѣхъ П. Т., що звольни приняти календаръ „Зеркала“, чтобы звольни лихъ найскорше надѣлѣти грошѣ або нерозпроданій календарѣ.

Кістяки Гольбайна

Образки з жити

дѣстане

въ редакціи „Зеркала“ по 15 кр. (въ почтовой пересылкою по 20 кр.)

БРИ-

твы правдивый швейцарскій англійскій, мыльнички, ремѣнцѣ и марморки до острѣя, мыла. 3537 пензль и т. п.

поручаєсь найдемше

нагаєть товарѣхъ модныхъ, бѣлы мужеского, товарѣхъ галантерейныхъ, вырѣбѣхъ ружавичныхъ парфюмерія и т. п.

БРАТѢВЪ ЛАНГНЕРѢВЪ

у Львовѣ ул. Галицка ч. 16.

Цѣники на жаднѣ даромъ.

Кирилъ и Методій

К. Селецкого

рѣчникъ по 50 кр. а. в.

Замѣсть 1 зр. а. в.

можна дѣстати въ товариствѣ „Просвѣта“, ул. Ормьоньска ч. 27.

Черезъ Админістрацію „Дѣла“

можна замовити на нижнюю цѣну отѣи книжки:

Фавестъ, трагедія І. В. Гетого, въ перекладѣ Івана Франка, въ передній слогъ и повѣщенія. Цѣна знижена въ 1 зр. 50 кр. на 1 зр. (въ рекомендаціи пересылкою 1 зр. 15 кр.)

М. Раскскій и русскій писатель, Корнелъ Н. Устияновичъ. Цѣна знижена въ 80 кр. на 50 кр. (въ рекомендаціи пересылкою 65 кр.)

Хто замовитъ одъ книжки наравѣ, одерити ихъ за цѣну 1 зр. 60 кр. рыкомъ уже въ рекомендаціи пересылкою

Пованъ тѣхъ обѣхъ книжокъ уже мало, треба поспѣшати въ замовленія.

Принадій вырѣбъ для приватныхъ особъ даромъ и оплатно. Ще досі не выданъ книжки въ вырѣбѣхъ для приватныхъ особъ даромъ и оплатно и лишъ за замовленіємъ 20 зр. —, котрі по замовленіяхъ вправуєсь.

Матеріи на убранія

Перувієнъ и Доскисъ для Вир. Духовенства припасай матеріи для ц. к. униформѣхъ урядничихъ, такожъ для ветеранѣхъ, сторожи огнемъ, гимнастикѣхъ и на либерію, сукна на бѣлды и стѣлы до грани, гуна такожъ непромакаемъ на одѣжи доверши матеріи до прани павѣды до подорожѣ одъ 4—13 зр.

Хто хоче купити добрый, ретельный, ширинный, чисто повинный матеріи а не дешево хвантьє, котре похвѣсть въ всѣхъ сторѣхъ и не оплатити ся въ оплату краевцу, сей инѣбулаєть ся до

Joh. Stikarofsky въ Бернѣ.

Найбѣльшій складъ сукна на Австро-Угорщину.

При поѣмъ сталомъ складѣ, вартости 1/2 миліона зр. а. в. и при моѣхъ несейтѣй торговлѣ, розужѣсь само собою лѣшають ся многі останки; кождій разумный чоловѣкъ муситъ признати, що въ такъ малыхъ останкахъ и дѣтнѣхъ не можна ровеслати вырѣбѣхъ. Бо при кождѣмъ замовленіяхъ вырѣбѣхъ не останеся бы нічого и тому се есть простѣмъ обманѣтвомъ, если фирмы суконной оголошуютъ вырѣбъ въ останкахъ и дѣтнѣхъ, а дають вырѣбъ въ цѣлахъ штукъ а не останкахъ; цѣль такого поштуванія легкого поняти. — Рентки, котрі не подобають ся, вымѣняютъ ся, або грошѣхъ звартає ся. Краску, довготу, цѣну треба подати при замовленіи. Ровеслаєсь лишъ въ посылкахъ, новадѣ 10 зр. — оплатно. Переписка ведѣсь по цѣмъ, угорскі, чеські, польскі, италийскі и французскі.

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогическаго, двомѣсячникъ педагогическо-научный, выходить одъ 1 червня 1889 р. у Львовѣ ул. Вормьоньска ч. 27. Предплата на цѣлѣй рокъ 3 зр., на пѣтъ року 16 зр., на чверть року 1 зр.

Новѣсть!

ВОДА

МАРШАЛКОВСКА

вынаходу

ИВАНА ИГНАТОВИЧА

фляконъ 50 кр. и 1 зр.

Новѣсть!

Вѣдѣнскій магазинъ товарѣхъ модныхъ

„AU LOUVRE“

Львовѣ, пл. Капітульный

число 3.

Найбѣльшій по француски ула-

дженый складъ товарѣхъ на

цѣлу Галичину.

Сезонъ 1891.

Зѣветне найдемше

жерело закупна.

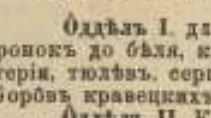
Найбѣльшій складъ

есть анъ въ партерѣ

такъ и на I. поверстѣ

подѣланы на много

бѣдѣбѣхъ.

Одѣль I. для коронокъ, дѣтѣхъ, перѣ, газѣхъ, и коронокъ до бѣлы, канѣлѣхъ дамскихъ и дѣтскихъ, бортѣхъ, цѣмѣнѣхъ, тѣлѣхъ, серпанокъ, товарѣхъ шовковыхъ и оксамитныхъ, при- борѣхъ краевничѣхъ.

Одѣль II. Капелюхи дамскіе, дѣтскіе и дѣтскіе, вырѣбы панчѣ- кой для дамъ, дѣтчатокъ и дѣтѣхъ въ шовѣ, новѣхъ, и сіл'есовѣхъ, гор- сеты и запасы для дамъ и дѣтѣхъ.

Одѣль III. Краваты мужескіе, скарпетки, бѣлы мужескіе, кон- нѣры и кашкетѣ, парасолѣ англійскіе, выхлѣрки, павѣцѣ, тѣстѣны, шлейки и англійскіе ружавички.

Одѣль IV. Ружавички дамскіе, шпѣрковѣ, даньскіе, шведскіе и англійскіе, а такожъ ружавички шовковыя, вонилны и нитѣны.

Одѣль V. Выхлѣрки черныя и козѣровы на бѣлы и черѣры та во- лѣныя вырѣбы японскихъ предметѣхъ люксусовыхъ и декоративныхъ.

Одѣль VI. Парасолѣ и парасолѣ, en tout cas зр. 1.50.

Одѣль VII. Стѣлки трикотажъ и бѣлѣхъ для дамъ по зр. 1.90, 2.60, 3.60 до 15 и выше. Великій выборъ дѣлѣхъ до прани въ сатинѣ и шовку.

Одѣль VIII. Спѣднички дѣтскіе, павѣцѣны, павѣтѣны и запасы.

Одѣль IX. Въ тоѣхъ бѣдѣхъ суть великіе килимы, салонныя бѣдѣ зр. 6.75 и выше. Килимы маттѣновы до кошигъ дѣтскихъ и вѣдѣны бѣдѣ зр. 2.75 и выше. Килимы стѣнны, передѣ ложка по зр. 1.75. Ход- ники по 20, 30, 45 кр. до 3 зр. за метеръ и выше.

Одѣль X. Ту суть портѣры по зр. 1.70 до 2.80. Заслѣны Туниѣ по зр. 3.20, ядѣть I-ша 3.75, Марокко 4.25, Вагдадъ по 5.25. Трапе- цунѣ 5.75. Великій выборъ тяжкихъ портѣрѣхъ Кирманъ и дагестан- скихъ та матеріи на мебѣлѣ.

Бѣлы бѣдѣпаваній заслѣны коронковѣ, цѣле окно 1.45, 1.75, 1.90, 2.60 до 50 зр.

Одѣль XI. Найбѣльшій выборъ кавѣ на ложка и столѣ одъ зр. 2.70 и выше. Комплетный гарнитурѣхъ голѣдѣныхъ складѣхъ одъ зр. 3.75 на ложка и 1 на столѣ 9.60 до 30 зр. Выхлѣды кавѣ шведскіе I- вели- кѣхъ 2.60, II 2.60, III 3.60.

Кромѣ того великій выборъ фланѣловыхъ и довершихъ кофѣхъ комы на ложка и кофѣ Стебѣновыя кофѣры новѣныя, вѣтованѣ, атла- совѣ, піковѣ и до прѣкрасѣ.

Замовленія въ провиніи полагѣдѣхъ ся анъ найсовѣстнѣйше.

Окрѣмъ одѣль для высылки. Цѣники даромъ и оплатно.

Магазинъ „AU LOUVRE“, у Львовѣ пл. Капітульный ч. 3.

Властитель Е. М. БЕРНФЕЛЬДЪ въ Вѣднѣ.

При закупнѣ товарѣхъ просимо докликуватись на нашу часонѣхъ.

Выдаєть и одѣлѣный редакторъ Иванъ Бей.

Павѣрь въ авбр. Червѣнскій.

Зъ друкарнѣ тов. имени Шевченка, подъ гар. К. Вѣдѣнскогѣ.

Предметът на „ДЪЛО“ е излизането за изобретател плати
Дивона.

Продукты на ДВХО — на літер, додатовок
на кімнати: на границі:
на ліній року . . . 18 кр. на ліній року . . . 24 кр.
на ліній року . . . 9 кр. на ліній року . . . 12 кр.
на ліній року . . . 4 кр. 50 кр. на ліній року . . . 6 кр.
на ліній . . . 1 кр. 50 кр.
у ліній:
на ліній року . . . 16 кр. на ліній року . . . 8 кр.
на ліній року . . . 4 кр. на ліній . . . 1 кр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція підв. ч. 28
у.з. Басарія. — Рукописи зберігаються на ліній на попередній
застереженні. — Редакція попередній ліній підв. ч. 28

Поводові часіс комитет 8 кр. а. н.
Оголошення прийнято: за по ліній 6 кр. без одном
сторінк лінійових на рубр. "Надодаток" по 20 кр. а. н.
Поводі часіс за по 10 кр. без одном.

(Далше буде.)

Зъ друкарнй тов. им. Шевченка, подъ зар. К. Воднарского.

Предплата на "ДЪЛО" и належитостта за ксеротип плати

ДЪЛО

Предплата на „ДНЕО“ за лігэр. калатнікі
за Астрыі: **за грамадзян:**
 на адзін рок 18 гр. на адзін рок 24 гр.
 на адзін року 9 гр. на адзін року 12 гр.
 на чэцвёрт року 4 гр. 50 кр. на чэцвёрт року 6 гр.
 на шасці 1 гр. 50 кр.

у Літві:
 на адзін рок 16 гр. на адзін року 8 гр.
 на чэцвёрт року 4 гр. на шасці 1 гр. 25 кр.

Рэдакцыя, Адміністрацыя і Экспедыцыя адх. ч. 24
 у.а. Ватэрыя. — Гэтугоны асцярожна са зліна па паведамленні
 дастаўляючы. — Рэдакцыя дэпартаменту выдана адзін шорт.
Пасродковае часоўе 8 кр. а. а.
Гэтугоныя прынамняты са пошты 6 гр. адзін адзін
 стрэбкі асцярожна са зліна. **Надаслава** по 20 гр. а. а.
Падаткі зліна са пошты 6 гр. адзін адзін.

По повороті з костела наступили підписи. Межи підписаними був також найбільший противник конституції гетьманъ Бралицкій. Оні не тільки підписавъ, але ще й захвалювавъ конституцію.

бе, після внаслідок п. Вол. Тинецкого, директора школи д'Огюв'є в Львові. На се значило міністерство з фондів державних 1800 ар. підмоги і прирело уділяти і в сльбдуючих роках, а всі сойм з фондів краєвих визначити також відповідну допомогу.

Зь весною мають зачатися роботи регуляційні на річках Вислі, Сянї і Солї. На Вислі і Сянї має зачатися розкопати виділі краєвий, бо сегодній виділи під Дикомом і Тарнобегом показали, що як раз ті роботи регуляційні, котрі покінчено минулого року, може найбільше причинились до того, що сего року поробились запори ледові і треба було розкопати залу охоронній. Річку Солу під Живець треба доконче урегулювати, бо декуди єя річкості широка і на 20 метрів. Правительством заявлено, що готове приступити до робіт регуляційних, а всі з фонду краєвого покрясь одна третя часті видатків на ті регуляції. Надь Солу положений в великій часті добра архика. Альбрехта.

Українство

на літературних позовах зь Московщиною.

Написав І. Вантовий.

IV.

Попереду нїж д. Пининь має дїяти до самої книжки д. Огоновського і показати сї недомисли, вонї же робить один закид і знаходить ще одну причину, відь котрої нїби то повстали вї книж д. Огоновського ті недомисли. Д. Пининь знаходить ту причину в тому, що і Славянщина і Галичина мало знають Росію, мало знають, аби повсїм не знають велико-руської літератури. І побідний і західний Славяне, — каже Пининь — і попереду мало знають Росію. Вь Сербїз та Болгарїз вь давня заховувалась більше нестїтївно вї пам'ятї народа пам'ятка про расове побратимство зь русинь народом, котра давала надїю на помїч відь Росїї. Але сї відьмодї про Росію, якї нестїтїтївно, була через те неясна, неомежована, відь чого потїм була можливий випадок непорозумїлї одних зь другими, историчним прикладом чого зоставуть сї теперїшнї відносини Болгарїї до Росїї. [Намь здасть ся, що се доконче стало ся відь того, що Болгаре добре і реально спїзнавали Росію і руських.] Західні Славяне так само мало знають Росію, — каже д. Пининь, — чули про неї, як про велику і дужу могутню державу, і ждали відь неї помїчи. Вь Чехїз вь 1830-их та 40-их роках рїдко якї вченї знав велико-руськїй язык та літературу. Теперечки дїло пїшло краще, але все-таки західні Славяне так само знають велико-руськїй язык, що часомь перекладають Л. Толстого, Тургєнева, Достоевського зь нїмецкого. Відь сього то і вийшло, що Славяне не знають добре Росїї, вї науковї літературї, а найбільше вї партїї і напрямкї, хаючи вї нїмецкїх джерел одїй порожнї слова: славянофілізм, панславїзм, нїгілізм, панславїзм Катков і т. д. Те-ж саме дїєть ся і вь Галичинї відносно до знаа Росїї, вї літературї. Вь Галичинї охоче вислухувались ворожї і несправдї думки та гадї про Росію, яких трапляєть ся чимало вь пресї нїмецкої та польської, навїть не безь деякої згоди приймають думки Полька Духинського про відносини українського і велико-руського племи. Зь сього перенятку нїмецких та польських поглядів, вь перенятку Духинським, вь концї всего повстає погляд на исторію українського племи та літератури, що залїг вь основї книж д. Огоновського, — каже д. Пининь.

Сказати по правдї, Сербї і Болгарї, пригнобленї Турками, і західні Славяне, притиснутї Нїмцями, і справдї мало знають Росію і люблять вї більше платонїчно, як державу велику, дужу, сподївались тільки

відь неї помїчи і прїстигали до неї руни ради тієї помїчи. Росїї здавалась для них вїбї якимсь мітїчним краєм, безь мїри багатїм, де сяють золоті верхиї церкви та палати, де течуть молочнї річкї. І доки вони вї добре не знали, дїти і люблять, тїмь більше, що до чеських славянофілів обїзались попереду вь Росїї і справдї славянофілі глумїли, якь Водянскїй, Григорович. Але якь Славяне обїзались про Росію справдїшню, обїзались реально, а не поетично зь чудової далечї, то і засїпали нїчон. Зь-за гуманїстїв-славянофілів незабаромь вигнану консервативнї велико-руськї славянофілі, ті лїсовї кощї, кїмори та Гетевскї „лїсовї царї“ і засїпали до них приманючу пїсню: Прийдїть, мовь, до нас вь нашї обїзмища! дамо вамь чертоги і перли, і сади, і фонтани... дамо вамь православїє і велико-руську народність, навїть почепляємо вамь здоровї дїяння на вашїх давнїх... тільки забудьте свїй язык, занедбайте свою літературу, поступїть ся своєю національністю, приймїть велико-руську літературу, а свою хоч і вь пїчї акїніть! — і ми нас задушим відь палкого кохана на своїх грудях! Західні Славяне просто скарпудились, якь І. Аксєв, Погодин, Ляманскїй та Катков і нїчї кощї та кїмори Великї Русї засїпали амь такон пїснї про „обрусєніє Славянщини“.

Болгарї вь останню вїйну так само обїзались реально про Росію тоді, якь сама Росїя, се-бї то російське христо-любнє воїнство завітало вь Болгарїю, і побачили, якь Росїяне заєли тамь свої порядки. Про се писав д. Е. Утїн вь самому такї „Вїстїку Европи“, що тамь виторвали Росїяне вь Болгарїї, ті исправники зь офіцпрїз, усякї „підрядники, поставщики“ і т. д., — якь, наприклад, одїй исправник вь Рущуку побив нагайкою городского голову Болгарина... Словомь сказати — Болгарї побачили справдїшню Росію, тїмь Щєдринскїх Росїяне, своїми очима... оть і вийшло не порозумїня... Туть палїтїна любонь до молодших рїчк та золоті верхиї палати зовсїмь уже прохолола, дакуючи реальнимь фактамь, бо запало не садами, не золоті верхиї фантастичнимь палатами, а московським чорнимь дворами кругомь золоті верхиї палати, гризюка, достойною Константинополю, Тавріса, Тегерана і нїмцїх турецьких та азїйських пахучих палестинь. Болгарї пересвідчалась, що нїмїуючи Турецькї на Росїяне, вони вимбають шїло на шайку, таку саму колю, тільки ще товщї і гострїшї.

Що такє сї правлїчї урядовї Росїяне, про се намь розказує покійник Щєдринь, великоруськї сатарик, самїй щирїй і правдївїй зь великоруських писемників. Вь „Вїстїку Европи“ [1890 р. лютий], д. К. Арєєв, вь своїй статї „Матерїали для біографїї М. Е. Салтыкова“ [Щєдриня], розказує, що мїж панерами покійника знайдемо його „Служєбну записку: Обь устроєствї гражданских и земскихъ полицій“. Сю записку вїзвїзготовивь ще до того часу, якь вїзвї ставь тверекимь губернаторомь, ще тоді, якь вїзвї бувь „чиновникомь особїхъ поручєній“ при губернаторї. Ся записка офіціалїна, але не подана губернаторови: вона є правдива характеристика не тільки російської поліції, але усього урядового російського свїту. Подаеть вї вь перекладї урїнками:

„Вь Росїї добродївна дїяльність поліції сказати-бї не прїмїтїа; але що-до вї недобровїнїх та зловжїтїх і сполученого зь загальною шкодливостю амїшуваня вї вь приватнїх интересах, то сї зловжїтки не тільки прїмїтї але зоставляють пїбїли себе безь сумнївї шкодливий впечаток. Хто живє вь провінції, той се добре арозумїє. Вь провінції нестїє не дїяльність, а сїевоольдїсть поліцейскої властвї, зовсїмь пересвідченон, що не вона истїєна для народа, а народь истїєна для неї... Полїція вь Росїї вь широкому розумїнї слова, обсагаючи усьо суму дїянь центральної властвї нї народь, — каже Щєдринь, — має потїг

кїй блїшки носили і дами на синїх лїнтах. Зь причин загальної пошуку тїх блїзкої були онї дуже дорогї. Народь вь надївї великого патріотїзму несправно відносїть ся супротив тїх, що конституції протївлялись, хоч єя потїг і підписали. Браїнскїй, Северинь Потоцкїй не ушли насмїшок, а єпископ Косєковскїй дїстїв усьмї, щобь під добротї ся.

Передь дїемь празька 8 мая видано універсал до народу, вь котрїмь говорилось: „Повїдомляємо народь о тїмь, що Богь милосердїемь учинивь зь нами. Отчїна наша спасєна, свобода забезпечена, ми стали народомь сильнимь і незалежнимь. На нас не тяжить більше окови неволь, всесотуча рука Божя вїх звїзїла. Громи і бурї, прїготовленї на нашу погїблї, ужито для нашого спасєня. Знайте, обмївателї, і най знають будучї поколїня і не забувають нїколи, якь рука Божя неспїдимими дорогами повела нас до давно бажаного цїля. Неждано упала зь слона вї отчї наших і соймь зрозумїть, що тільки вь нас самихь гадати треба силї отчїни.“ Далше говорилось вь універсалї, якь быстро гадїли міністри на то, що дїє ся за границєю, передївїли погубнї для Польщї намїри і нїмь старали ся зарадити, і т. д. Універсал той казали прїбївати на публічних мїсцях і читати вь проповідїнях по костелах.

Отє короткий начерк исторїї конєтитуції 3 го мая.

(Коєць буде.)

підгорнути відь себе усякї проявок житї і не уважє законности нї вь чому, що розвиваєть ся самостїбно і самостїло. Властвїво жь поліція, вь гїмїшному розумїнї слова, повинна такї мати характерь репресивнїй, але такї, щобь не заслоняти собою самостїбної дїяльности городян, якь на пр. бував воно вь Англії, Франції... Далє Салтыковь перелїчує усякї недобродїсти адміністративної централїзації вь Росїї. Перша недобродїсть — нїби то солідарнїсть мїж вислїчїм урядомь і його агентами, тоді якь на самому далї мїж міністромь внутрїшнїх справ і нїмїм тамь „становимь приєствомь“ нема нїчого спїльного. Відь сього не перестають нарікати на рядь, котрїй наче-бї то не вислїджує зловжїтїх тїх агентів і не пїклуєть ся про нїхь викорїнюваня. Друга недобродїсть централїзації вь тому, що вона стєрає вї особистї, складаючї народного житї, приймаючи на себе регламентацію приватних интересів, через те саме наче вызволяє підданых відь усикон самостїбної дїяльности. Третя недогода відь централїзації — каже Щєдринь — се заведєна зь нею слїдкомь маса „чиновників“, урядників, чужих для людности і духомь і напрямкомь, не сполучених зь нею нїякимь загальнимь интересамь, слабосильних на добро, але вь сєрїзї вь нїяких ся страшно роззатїрюючою силою. Гарантїю відь зловжїтїх не може служити навїть матеріальна замїждїсть і забезпеченїсть чиновників. Чи багато-жь губернаторів, наприклад, не користують ся такь знавими безгрішнимь доходами? Докладно можна сказати, що такї губернаторї вїдїмї на іменї не тільки рядови, але і цїлїй Росїї. Варто уважє не вдержаня матеріальне, а сїевоольдїсть, котру треба-бї, та не можна заглуздїти, доки вь державї нестїє окреміє племя пролетарїат, що йому на іменї — офіціалїне „чиновництво“. Четверте лихо відь централїзації — се невідомїсть про народнї потреби, вь котрїй вона держить вижїй рядь. Мїсцевість, котрою править урядник, відьма для нього тільки зверхнї, вь загальнихь начерках: сегоднї вонї туть, завтра — тамь, і якь вонї адатївїй, то швидчє переходить зь мїсця на мїсце. Сю централїзацію завїзв вь Росїї ще Петро Великїй, але сказати по правдї — каже Щєдринь — і правдивою централїзацією вї назвати неможна, бо така хоч сполучєна зь ясно відомою державною ідеєю — а вь Росїї інтереси державнї не арозумїлї не тільки для станових поліційних приставів, але навїть для багатїх губернаторів.“

Радикальнї злїєв проти сього лиха Щєдринь знаходить вь децентралїзації, вь реформї урядової адміністратїї, якь губернський такї і повітовї, вї піднесєню і поширєню прав зємств, прав мїсцевон людности.

До сїх злїєв покійника Щєдриня ми можемо тільки додати, що атмосфера урядовї поліції відь того часу, коли вїзвї писав сї „Записку“ не змінялась нї кришки, і теперь вона така сама. Запроданство, обкраданя скарбу, хабарство „чиновників“ та поліції вь Росїї — вїдїмоє і вь самїй Росїї кожному, відьмоє і по за Росїєю. Воно починаєть ся зь верху адміністратїї і вїде до самого низу, навїть пройшло вже вь волостей сїлскїх управ, бо рыба, якь каже приказка, починає смєрдїти зь голови, а не зь хвоста. Щобь стараний пристав та исправник згодїє ся встановити волостного старшїну, вибраного сїлською громадою, волостнїй старшїна звичайно дає амь хабара двїх або і трїста карбованців, а потїм і говорить на все село: „Я-жє заплатїв двїх карбованців справникови, то треба-жє менї ихь дєсь вибрати!“ І вибирає вь громаді та ще і зь добримь проєнтами. А про сїлських исправнїх ми вже і не говоримо. Сї деруть вь мужика, деруть і зь жада, і амь перенадає і натурою, і грїшми. Вь тїх „казєнних палатах“, вь тїх „присутствєнних мїстах“, коли хто має якє дїло, то безь хабарів і ступити не можна, і дїло, не піднявє добре, не рушатї ся вь передь амь на ступїнь. Вь деяких провінціалїнських мїстах попадаєть вь крадіжцїх скарбоних грошей навїть, заступники височї науки... Про духовнїх консисторїї ми вже і не говоримо: тамь і теперь обдирають молодих семїнарїстів, шукаючих наравї, та євєнїзмї, а найбільше благочинних, євєнїзмї можан, і то обдирають не протєсєт, а такї-жє урядники. Ще і досї живє схоластична приказка про консисторїї: Consistoria est obligatio porrigit, discipulum, discipulum palamagotumque, і сї погєблєка і теперь є правдива і не втратила своїх сил. Росїйська поліція — се така оборона городян, що для справдїшньої оборони чеських городян треба-бї вь Росїю вислїсати поліцію зь Лондона або зь Парижа. А вже що-до жидів, то жиди — се, просто сказати, дохїдна масїтнїсть для поліції, се ихь худоба, волї і корови і вїзвїч, і фільварки, і все. І якь бї траїлось таке дїво, що бї усь жиди вїхали вь Америку, нїхто-бї за ними не плакав, а поліція прїзївала-бї не прїкидївай, а правдївї слїзми. Се все одно, якь бї стало ся таке дїво, що бї мужиків волї та корови, вїзвїч і навїть євєнї задуманї помаїдрувати хочь бї вь Америку. Щобь сказати мужика, забавивши тільки хвосты та заднї конїта своїх худоб? — Зїяла-бї рука до Бога та сказала-бї: теперь же ми пропалї на вїки вїчнї! Те сказала-бї і поліція про вїтїкаючих жидів. І не подумайте часомь, що жиди не люблять такої поліції. Де там! Вони страшно не люблять чєсовї поліції, чєсовїх урядників, бо такї не дають амь обмїнати законь, топтати його, і не дають амь вь свою чергу доїти своїх корови, се-бї то робити усякї зловжїтки відносно вы-

сєсєня соку зь мужика і пана. І виходить, що вь Росїї поліція доїть жидів, жиди доїть мужиків і панів, урядники доїть євєнїзмї, консисторїї доїть поїбїт, офіцїри доїть москалів чи сьадїтїв, — скрїз доїть, тільки народь нїкого не доїть. Скрїз вь Росїї бачимо якїє доблїш. Вїєкова приказка каже: „Дай мнї прокормити каєвнїю курцї, і я прокормлю самого себя“ — се-бї то разом зь скарбовою куркою. Севастопольска і болгарска вїйна показали, що за гвалтїна розпідїлаєть вь урядовихь правлїчїхь верстїнахь.

Письмо зь Америки.

[Русини-Лемки вь Америцї. — Посвященє новаї церкви вь Джєрї Сіті.]

Хочу познакомити галичїх Русинів, якї проживають ихь братї далеко за глїбокимь моремь, за Океаномь вь Новїмь Свїтї Америцї, на вїльній свободїї землї, вь Новїмь Йорку, вь Джєрї Сіті.

Вь Джєрї Сіті живе до 500 Русинів-Лемків зь окрестности Горянц та працюють на хлїб пашуцїмь по рїзнихь фабриках. Хотїй далеко зь чужинї, помїж вїмїми Англічанами-Американами, намь Лємко не забує на свїй рускїй язык, на свїй рускїй обряд, — словомь усь своє, що руське, єсть для него свате, найдорожше; все те бїть твердо береже і заховує. Хотїй туть у руське свато мусїть працювати, ба, часами і вь пєдїлю, якь випадє яка праця, про те бїть не траїть руського духа.

Лємки мешкають порядно, чисто, по комїнатахь вїсїть образи святих, по-де-куди зь написами рускими. Носать ся чисто, по американськї, якь то вь Галичинї кажуть: „по панєсїи“. Житє провадять порядно, якь нїк урядники. Ся прїбудє акїй „спїго“ с. є. свїжїй Русин зь краю (Галичини) — прїймають его якь брата, дають харчї і прїтулок. Особливо-жє ч. Стеєнє Шведєз, членє Братєства церковного, котрїй має туть „сторї“ (торговлю) зь напоями, тютюномь і т. п., і знаєть далеко по цїлїй Пєнєсїянії — радо прїймає біднихь подорожнїх Русинів, дає амь нїчїлїє і поживу. Шведєз справляє кождон непїстїон суботї зь своїхь господь музїку для Русинів. Молодї Лємки і дївчата прїходять і забавляють ся, хто затанцює коломїлку, хто козак. Іншї грають вь бїлардї. Про свїй ріднїй край нїколи не забувають, кождон хвїлї почувєть розмову про „старїй край“. Кождїй Лємко пошарїть до Англії по англієскї, що і не повїрять, що се Русинь-Лємко, хлїбороб зь Галичини!

Вь недїлю дня 8 марта (розумїєть ся нового стїлю) с. р. посвящувалась вь Джєрї Сіті нова красна руска церква, котру по великихь трудахь вїбудувалє вь чотирох мїсцяхь Вїон. о. Григорїй Грушка, тутешнїй парох. Правда, не мало клопоту мавь о. Грушка зь властями американськимь, нїмїть прїзнали і дозволили мїсцє відь церкви; немадо стало клопотів зь Польками і латїнськимь єпископомь американськимь, бо се нїє велика обїз вь оцї — руска церква! Все те поборова о. Грушка, показавь Американами, хто то Русини, що за вїра, і якїй то обряд? Намь вже стоїть вь Джєрї Сіті хороша руска церква зь дев'ятьма колунами і зь дев'ятьма трираїснимь позолоченимь хрєстами, і зь великою рускою, сїно-жовтою хоругвою.

На посвященє церкви прїбули оо.: Обшукєвич зь Шамокин зь хоромь, котрїй сїнєвє службє Богу хорошє вь нїзї, Г. Вєслєцкїй зь Оліфанту і Євг. Волка зь Газель-тону.

Посвященє розпочалось зь великимь торжєствомь, зь величавою, руско-патріотичною парадю. Членє Братєства, вь числї 60, були поїбаранї вь хоршїх шєвковїх лєнтахь сїно-жовтою краснї зь золотимь тороками і чуднимь бондаціямь. Два членє трїмали двї хоругви: одну американську зь бїлимь і червонимь красками на сїнонь тїлї, середь котрїхь блєстїли 42 звїзды, відьвїдаючї 42 сполучєнїмь державамь, а одну руску, сїно-жовту, зь золотимь тороками та зь напїсїю: „Церковь св. Петра і Павла“. Однїй членє Братєства сїдїв на бїлїмь конї, вь „чакї“ і зь рускою лєнтою на грудех, а кодо него два, парадно прїбаранї поліємени американськї. Такь прїбаранї похідь рушїть уаїєцю нїдь церквї. Попереду їхавь той на бїлїмь конї, по бокахь поліємени, за ними їшли обї хоругви, бїтєсь ступала музїка американська, граючи марша, за нею прїбаранє сватоє Братєство, далше зь позволахь свїщенєка, а за ними адїгїтї народь.

Кодо церква загнала музїка: „Ще не вмерла Україна“ зь нїзї, по чїмь о. Грушка той амь народнїй одєспївав разом зь своїми парохїянами. Дуна руського нїму відьбивалась о мурї американськї і неслась та лунала високо вь горї просторами по-надь нїмїми Американами... Руснїй народь тїшнїє ся, радїєть душою і не одїмому зь радости закруїлась таха слєза у очах. Для Русина бо було се велике свато...

Хорошу проповідь руску выголосивь о. Обшукєвич, з о. Грушка державь пївгодїну проповідь на американськїй мовї, вь котрїй поєсєнав Американами о Русинах, о руськїх свїтї, о обрядах і народности. Англієскї газетї американськї описали подрїбно цїлє торжєство, а церкву руску назвали найкрасшою зь-помїж усьхь католицькихь церквїх американськихь.

По посвященє церкви було прїняте у о. Грушки, де збралось 25 осіб, свїщенїків, видївїших патріотів руских і Американських. Прїняте тїх осіб коштувало о. Грушку 100 доларів. Нема туть нїкого зь інтелїгенції руської, щобь помагавь Рус-

новлено будувати костєх відь титуломь Провїдїня і дєнь 3 мая обхадить торжєствєнно.

Наступили пїри вь алюмінії. Дня 4 мая отворили канцєларїї для вїзєсуваня протєстїв, але лише що-до одної точки, т. є. наслїдствєнности королї. Дня 5 мая, коли по зложєнї присєзї підписували акти далше вїєкова і скарбової комісії, а якь на конєтитуційну депутацію прїйшла черга, то єпископ Косєковскїй і нїшї єротївїляли ся, але вїбїци і онї підписали, заявляючи, що коли бї конєтитуцій вь наслїдкахь своїхь була погубна, то вїна того єпаде не на них, якь виразивь ся Нєсторь Свїтїа. Протївники при підписях звїнялись, що коли конєтитуцій спротивлялись, то дїятого, бо не знали, що она мїстїть вь собі, а теперь підзнавши єя єсенєну сторону, не протївлять ся. Декотрі робили закиди, що неформально єя прїняли, але амь відьвїдали, що то дїло революційне, дїятого бракь формї ваги мати не може.

Пїєла часткового упокоюєня умовь вїступнїх Северинь Потоцкїй і залївнї, що не ма оружї вь арєналї для узбєрєня вїєска. Соймь ухвалїв єднєствє до скарбовон комісії о єредствї, але она при порожнихь касахь не могла нїчо помїгти. Дїятого і конєтитуцій, котрою такь велїчалась, не могла уєготїєсь, коли не було оружї для єя під держаня. По патріотї не хотїли відїти тем нїчїхь сторїб, а тїшались свїтїлимь. Хитрїй Косєковскїй вїзвїч, щобь вї пам'ятї конєтитуцій устроїти празнїк дїя 8 мая і вь чєстї короля, котрого славїть, єко єя творця.

Вь чєстї ухвалєно конєтитуцій поєноє перевїєки зь блїх, а на нїй напись: „Король зь народомь, народь зь королємь“. Та-

ДІЛО

Выходять у Львові ще два дні (впродовж неділі і рушійного свята) з 5-й годки по полудню. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших поглядів“ виходить в четверок, а в суботу і неділю в перекладі разом з Ділом.

Предплата і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Боперника ч. 11, і Бюро газет у. Карла Люблінського 9. У Відні М. Дукса, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 8; Oppelk, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті в Гамбургі М. Haasensteins & Vogler, G. L. Danne & Comp.

Предплата на „Діло“ в австрійській імперії платять у Львові.

Предплата на „Діло“ в міст. додаток
в Австрії: за три місяці:
за чотирі роки . . . 18 кр. за чотирі роки . . . 36 кр.
за шість років . . . 3 кр. за шість років . . . 12 кр.
за вісім років . . . 4 кр. за вісім років . . . 8 кр.
за десять років . . . 1 кр. за десять років . . . 5 кр.
за чотирі роки . . . 4 кр. за чотирі роки . . . 1 кр. 38 кр.
Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24
у. Баторія. — Рукописи вносять на ліжні на попередні
вистереження. — Реалізація неоплачених абонантів зупиняється.
Підписання чисел коштує 8 кр. в. н.
Оголошення приймають за поштом 6 кр. в. н. за одну
сторінку вистереження в рубль. „Надбавки“ по 20 кр. в. н.
Щодня члени за по 10 кр. в. н. за сторінку.

У Львові дня 26 марта (7 цвітня) 1891.

Вчера, дня 6 н. ст. цвітня, з'їхалися — як було заповнено — руські посольства до ради державної на конференцію до Львова, зібравшись під вечір в домі посла Романчука, раділи кілька годин. В конференції крім прибулих посольств взяли участь також запрошені як гості посольства до союму і членів виділу краєвого д-ра Даміана Савчаків. [Посли Мандичевський і Охримович не прибули; перший заявив, що перешкоджений.]

Посол Романчук представив зібраним ситуацію, а потім почалися наради, котрих результатом вийшли слідуєть постанови:

1. Посли Русини творять в рад державної окреміш, самостійний клуб руський.

2. До дефінітивного ухвалення клубу, котре наступить у Відні, зібраний посли поручили заступство клубу послом Романчука. Списання протоколу поручено послом Телишевському.

3. Обговорено становище клубу руського як супротив правительств так і супротив інших клубів в рад державної.

4. Уложено подати праці між поодинокими послами.

5. Постановлено, що в клуб повинні входи членами его панувати повна одностайність.

Буковинсько-руський посол д-р Волянц, рівно як запрошений на конференцію, не взяв участі в конференції, бо виїхав до Відня скорше. Переїзджачи через Львів, бачився з послом Романчуком і запевнив его, що в справах руських буде поспішати все згідно з галицько-руськими послами, однак в справі вступлення до руського клубу не сказав ршучого слова. Видко, що червоцка „Буковина“ не була добре поінформована, коли заперечила вступ по виборах в Газет-і Польск-ій, що д-р Волянц мав зобов'язати ся краєвому правительству — вступити до клубу Гогенварта.

Наші галицькі посли виїхали сьогодні до Відня.

День перед тим, 5 н. ст. цвітня, вчером працювали Львові-народовці своїх

товаришів — посольств замешалих у Львові, проф. Романчука і проф. Барвінського, впродовж в готелі Штадтмістера. На впродовж зібрався близько 60 осіб. Настрій між зібраними панували дуже поважний, хоча щирый та сердечний.

Радя тоаств розпочав красною промовою проф. д-р Омелян Огоновський, зверненою до посольств. Насамперед підніс радості Русинів, що отже дождали ся щасливон хвалі — виїхали до Відня на своїх заступників в рад державної таких людей, котрі твердо стоять на національній основі, знають патріотично-народовців, заслужили своїми трудами для народу. Потім Вио, бесідник, зазначивши, що становище наших посольств в рад державної буде без сумніву не легке, висказав в імені зібраних повне довіря до посольств і повну надію, що они достойно будуть заступати руський народ, бодро боронити его права та сміло обстоювати за его потреби, а змагаючи, надіятися, не остануть без успіху. Отже на якій найкращій уніх дільності посольств-народовців виступив Дест. бесідник тоаств в руки посла Романчука.

В відповідь на сей тоаств промовали оба посли.

Посол Романчук, навізуючи до слів Дест. д-ра Ом. Огоновського, що становище посольств в рад державної буде без сумніву трудне, заявив, що і він не опізнає труднощів, які прийде стрітати ему и его товаришам не тільки при одностайності до правительств а до партій парламентарних у Відні, але може и супротив самих Русинів. По перше, не багато, бо лише сімох посольств убадь до ради державної, по друге, тактичних посольств в рад державної буде мусіла стати ніякою, аніж була и. пр. останніми роками в сойм. Заступники Галицько-руси мусіть зайняти становище вижидачи, аступаючи з становища опозиції беззглядно. Опозиція-ж сама собою — ршч и леша, и популярна... популярна навіть тогди, коли не приносить ніякого хбеса, а навіть шкоду. Крім того з одної сторони люде ворожий народний ідеи не занекають, по своему звичаю и в звистих цблх, понижувати посольств народовців в опіні публичній, а

з другої сторони знайдуть ся може и мбж. народовцями люде неспроможні, котрі можуть жадати бд своїх посольств ршчч неможливих, переходячих сили и евентуальні вилуки як поодинокі посольств так и клубу руського. Вио, посоль, дякуючи сердечно за заявлене ему устами Достойного голови „Просвіт“ довіря, приршч, що, як доси в сойм, так и в рад державній вей свои сили и як найцвиршу волю посвятити справі народній, але ані бд ані вей посли разом ваяті не в силі були бы побороти вейх трудностей з рбаних сторін, если-б не станула послати до помочи вся патріотична Русь в краю своєю всесторонню дільністю. Нейай же процнтують вей наш народний товариства, котрі агортаючи в собі вейх цвирх патріотич руських, кожде в своїм круж дільни, бддають великий услуги справі народній, готовя красну долю Русі!

Одповідно до своїх промов посоль Романчук виступ тоаств на проціт руських товариств в руки голови найповажнішого товариства „Просвіт“ проф. Ом. Огоновського, а посоль Барвінський, розвиваючи в своїй аналогічній промові ще спеціально гадку о потребі переведення політичної організації Русинів, виступ тоаств в честь політичного товариства „Народна Рада“ на руки тепершнього си провідника д-ра Коста Левинського.

Промовляли ще пп. посоль д-р Савчак, проф. В. Шухевич, редактор „Діла“, о. С. Зельський, проф. В. Коцювський и Грин. Врещюна, підносячи в своїх патріотичних промовах гадки чи то про будучу дільність посольств в рад державної чи то про організацію Русинів. Промови переплутували свій патріотичний пбесек руських.

Посльдіне слово, виголошене послом Романчуком при прощанні учасників пару, було: Горі вйемь сердца!

„Горі вйемь сердца!“ — кличемо за послом Романчуком и мы сегодня — вей день виїхали наших посольств у Відень — до вейх Русинів доброн воли.

Конституція 3-го мая.

Написав о. А. К.
(Конец.)

Конституція 3-го мая 1791 р. — се факт, котрий Польки високо підносять и по-при уні Люблінській величають ся ним, яко доказ мудрой політики и свободи. Свідчить маю она о ліберальності чотиролітнього союму и о свободі в Польщі. Тому прийдимь ся їй, яко она вартості внутрішній.*)

Конституція, як вже сказано, мала багато противників. По вїзді посольств по сьтах було вербно більше тих, що не годили ся з конституцією, ніж тих, що годили ся. Але що соймовий суд грозив кождому процесом, хто спротивляв ся конституції, то одий посол не мав смілости сказати, що їй противлять ся и виїжджали з Варшави, а другий удавали, що сьуть прихильниками їй. И так потім сойм складав ся майже лише з прихильників конституції, хоч по-сльб так було вже много менше, ніж давно, бо лише около 140 до 150.

В Варшаві и на провинції почали панувати бенкет и на тих зборах збирали ся або прихильники або противники конституції. Противники боялись найбільше того, що-би конституція в часом не стала ся причиною освобождения хлопів. Такіх Польків, котрі виділи потребу освобождения селян, було дуже мало, и ті мусіли укривати свои мысли, або самі змивали, що раз постановили. Настало роздвоєння між шляхтою. Оно свідчило о том, що не уміли ще виконувати своих умов.

В конституції 3-го мая було сказано: „Законом о городах бажается хоронити в повноті и заалямаю его частію тон конституції, а хлброборбв приймаю під покровительство права и правительства.“

*) Наводимо ту гадку, як за Костомаровом висказав пок. Стефан Качала у своїй статті: „Конституція 3-го мая 1791.“ [Гл. „Діло“ з року 1887 ч. 46, 47, 50, 51, 52 и 53.]

Погляньмося же тепер, як то виконувало ся в практиці. Князь Сангушко скоро по 3-ій мая освободив бд зависности своих підданих мшань города Черкась и мшточок Вільвер и Ломовате. Город Черкась мав вносиви ему дань після лістрації з 1707 р. На Волини панв Гардлівський дав в своїм маетку свободу бд панниам на два роки, по в грудні сего року нарушав сей договір, хоч той був вписаний в лшці городськх судів. В мазовецьких воеводств город Гарволин жадав свободи на підставі права о городат. Не лише, що просби его не уважали, но посесоры обжгауали его ще більше. Зробляв ся розрух, побили посесорского сына. Вислано войско для усмирення бунту; бунтників укарано, а мшчан на рбни з хлопамі свлвано піддати ся старості. Зв мшлх лукомскх доносили, що бунтувалося мшточко Сарокомль, бо не дано ему свободи після городского права. Для успокоєня вислано військовій команди. В город Лшню стало ся те саме. Князь Сулковський заключав з ними договір, зрбав ся своих прав, а мшчане зобов'язались вносиви ему умовлену суму и користуватися свободою. Но потому Сулковський бдйав мшету признав ему право и поддав его посперному подданству. Мшчане жалувались; се мазано бунтом и вислано війскову команду для успокоєня. Така сама справа повторилась з городом Вехово. Староста освободив мшчан, а потому угнетав их на ново. Подбій ршч повторили ся в оиди.

Що-до селян, то тимь по оголошеню конституції не стало легше; противно, дбдчт и посесоры стали знов накладыти татари на підданих, з чого повставали неспокоі. Конераль Вишневський доносил, що в селі Вилково німцекі збунтувалися хлоп и набили окомова. Дідич жадав війська. Наступила білка між жовнірами и підданими, а піддані утїкали обісая за границю. Зв Украйни доносили, що в тамошнім народі ширять ся ворожобничий дух. Особливо неспокоіно дїяло ся на Литві в добрах повстанцях. Добра так бддавали ся в посесію на певних правлах. Но и. пр. посесоры Кавецкий не хотїли вняти тих правл. Замість прина-

чених з волони в тїждень мужеских и женеских по два дн робочих, бн брав двадцять два, а крім того ще рбний даремний; оброк, замість десяти золотих, бн брав 40 зр; дазек підводок, замість одної, брав чотирі. Напосбдав ся на богатих людей, бдбрав у них маеток, а хто опирав ся, піддавав карі. Брати Цьлковичі бдбравились до Варшави з жалобою. Кавецкий підмав их на дорож, вадив в тюрму и карав рбками два рази на тїждень. Случай помбг Цьлковичам втечи з тюрми; они з другими бдбтались до Варшави, но тут не зискали нічого. Кавецкий робив дальше по своему. Громада страшила терпелівості, купя людей бдшла в город Умат, де була горжальско-военна комісія. Тая обвинила их о бунт, що вийшли из села без пашпортів свого пана. Вислано війскову команду, а тая робила то, що хотів Кавецкий. Так правительство польске само знесло то, що було постановлено.

Всестей о бунтах приходило ще-раз больше. В настлдовт таких вестей дня 11 серпня т. р. видано королевскій универсал, де говорилось: „Зв жалеєм довідалось мы, що вороги порядку бдклонюють народ повнунатися панам своим. Мы уызажемо на шимь обовязком нерестерети всюю юрисдикцію, щоб уызажо слдїла за такими случаями, уызажала лабдних, а в потребі и при мусовых способіх для привернення послуку и порядку.“ Після универсалу и поршени гарволинського дїла, ки Сангушко роздумав нарушити сей договір, поблаз в Церкаси управителя Петровского, котрий, збравши мешканців, прочитав їм универсал и обяснив, що закон о свободі городів скасований. Мшчане по давньому будуть робити и слухати не маістрату, але управляющего. А ті, що хотїли противитися, будуть повшшені. Деякі хотїли вїхати до Варшави жалуватися, но их вкинули до тюрми и окладали карамі. Тогди 50 родит покинули все свое майно и утїкли в Россію. Війсковими командами в Украйні доводили тогди ген. Косцюшко. Он безустанно писав до війсковой комісії, що годї стримати підданих бд утечи и радив сильнїше обсаджувати границю. На австрій-

Прояви руху еміграційного до Бразилії з вихідної Галичини.

Рух еміграційний до Бразилії, котрий так дуже займає нині Польків, особливо в Конгресі, починає проявлятися и на Галицькій Русі, як о том свідчить слідуєть допис, котру мы сегодня одержали з Золочева. Ви дописуватель наш доносить нам:

Охота еміграції до Бразилії проявила ся несподівано а дуже ярко в золочівській повіт. В окрузі олеського суду повітового, в Соколиці и Переволочій, уизажо ся агенты и вербують наш бдний народ на еміграцію до Бразилії разом з жінками и дітьми. Як говорять, найбільше причиняє ся до того руху мшчані з Соколиці Н. Москалевський, котрий, — хоч чоловік мштий — продає половину свого господарства и виїхав ся до Бразилії. Москалевський, як бачимо, забезпечив собі поворот до краю, полишивши собі ще половину господарства. Вїзжд того богатшого чоловіка до Бразилії дав похбт соткам родит до еміграції, а вїзж експ-учитель народний, котрого імені и не мбж довідатися, уизажо по селах и підхоуча люде.

Дня 4 н. ст. цвітня зайшло перед ц. к. староство в Золочев 14 збр люд в числ до 120 голів и убрно домагали ся видати їм пашпортів. Кождий господар вказував ся значнійшою сумою грошей на дорож, — по 800 зр. и більше.

Зявили ся ті люде до староства як-рав в хвали, коли золочівскі патріотичні працала старосту д-ра Плажека при его вїзді до Відня на засіданні ради державної. Д-р Плажек велко пересудував и бдбджував емігрувати до Бразилії, а коли одному господареві прямо заявив, що пашпорту не выдасть, — той одповів: „Пане старосто! будете мене мати на совісті, бо я собі жте бдберу.“

Я мав нагоду приєхати до тон товви людей перед староством и заштити одного селянина з Соколиці, знаючого мей в виду, о причині его наміреня емігрувати. Он одповів мей: „А що ж? — у нас велика бда.“ Я предтавив ему, побла описав, нуждоване емігрантів в Бразилії, а бн бдрів: „Давнїше и в Америці було але, а тепер люде там мають ся добре.“ Зв тих одповідей видко, якіми аргументами веде ся агітація за емігранством. Здаєсь, що бдаки бдстають бд агентам грош на то, щоб могли перед властями вказати ся, що мають средства на дорож.

Цлу тую товну народу полишив я перед староством, бо мусїв удатися на дво-рець на попрощанье загально любленого и

скій и прускій границі велась така сама еміграція. Замітне то, що утїкали не самі бурлаки, але и зажиточні люде з семьями и майном. А чоловік не втїкає бд добра, але бд лиха.

Так заробила конституція много шуму у мшань и селян, розбудила надію на свободу, але узкешена не привнесла, та ще страшила шляхту.

В конституції 3-го мая сказано: „Хто чужій вступити на польську землю, аби вийшовшій назад поверне, стає вільним чоловіком, може осбдати, де хоче, и займатися, чим хоче.“ Деякі утїкачі пробували повернути и по закону ждали свободи, але нічого не вигравали. По повертї карали их и за-вертали в дану неволю. Дятого втїкач більше вже не вертали.

Конституція 3-го мая мала бдрити польську бтчину. Однакже з дбл того часу видко, що Польки не були збдн до такого бдродження. Навда на сусбдбт, напад уоруженою силою на суди, насильства сильних над слабами продовжали ся по давньому. „Можна писати закони, — говорив Ессен, — як подобає, але того не досить; треба ще научити ся их виконувати.“ Тимчасом польске вільності залежала на том: не уызажати над собою вї праві и зверхності, лише щоб кождий робив, що ему сподобав ся, без огляду на право, зверхності, суди и розум. Ту треба було нанерд бдродити Польків розумним виконанєм — що довгого часу потребує — а аж тогди можна бы приступити до бдродження бтчини польскої. Инакше кожда конституція, хоч-би як ліберальна, збстане без успіху.

Кли Польки тїшили ся своим дїлом 3-го мая, — на заході грбно розвивала ся революція французька. Австрія и Прусы вислали свои войска, щоб рух той адупити. Там побит, шукали Прусы винагороду своих страт — на Польщі. Се донело до другого подбу Польщі. Нині ворогують Польки на Шастного Потоцкого, яко на причину конфедерации торговачої, а величають брата Ігнатія. Оба они поклали в тую саму похбку: одий думає, що Россія а другий, що Прусы — будуть боронити польскон свободи.

НОВИНКИ.

— Именований. Намісників замешувать канцелярія дирекції поліції у Львові Льва Катонича, офіціаломъ той дирекції. — Краєва дирекція старбу вменявала практикантівъ канцелярскихъ Густава Нехай-Фелсальца и Мих. Тенцера канцеляріями старбовими. — Міністерство торговля вменявало контролльорями касирствъ поштовыхъ: Кар. Дворекого въ Дрогобича и Іос. Охтинського въ Тернополя для Львова; офіціалами поштовыхъ Март. Дропівського въ Стрия для Львова, Кар. Геллшеца въ Кракова для Кракова, Юл. Лушевского въ Тарнова для Дрогобича, Юл. Гладзинського въ Горлицъ для Тарнова, Адольфа Валингартена, Фридолина Васковского и Ив. Капустинського збъ Львова для Львова, Іос. Чернявского збъ Сянтниа для Сянтниа, Володслава Гадичевича збъ Львова для Кракова, Кар. Лайнера збъ Станіславона для Ярославля, Юл. Шиндлера въ Перемисля для Перемисля, Авг. Вагемана въ Нового Санча для Ярославля, Ив. Гадзинського въ Бродівъ для Бродівъ, Людв. Клочковского збъ Львова для Тарнова, Вол. Керинга збъ Львова для Кракова, Ив. Югана збъ Слонуа для Ярослава, Едв. Поля збъ Львова для Рашена, Брон. Славинського въ Перемисля для Перемисля, Іос. Чачка збъ Львова для Підкокачостка, Кад. Дихингера збъ Львова для Кракова, Ем. Падховского збъ Тернополя для Тернополя, Ив. Волинського збъ Львова для Коломыи, Конст. Янчевца въ Перемисля для Перемисля, Стан. Городинского збъ Львова для Коломыи, Ант. Вина въ Тарнова для Тарнова; офіціала Мих. Гутковского збъ Золочева касирствъ для Ярославля и Ант. Долежала контролльоръ голоний кимъ поштова у Львові. — Секретарь намісництва Августъ Щуровскій и вице-секретарь міністеріальній Ив. Ад. Чезовскій вменявані старотами; поштовой комисаръ Волод. Шпартъ и Ан. Голдинскій секретарями намісництва въ Галичній. Евг. Гішовскій именованій вице-секретаремъ при міністерстві опраць внутрішніхъ, комисаръ поліції Мих. Забончиковскій именованій старшимъ комисаромъ поліції, а канцелясті Ферд. Котевскій именованій комисаромъ поліції у Львові. Канцелясті газ. намісництва д-ръ Жакмонъ Шпартъ именованій міністеріальній канцеляріємъ въ міністерстві пресвиты. — Инспекторъвъ податковихъ Коберзалина и Райхера именовано старшими инспекторами податковими. — Выдѣлъ крайній именуванъ Жакм. Землянского дѣйствителъ учителомъ для початковихъ наукъ въ Краевій низшей школѣ рѣзньицбъ въ Ягольниці.

Виходить у Львові ще два (крім «Львівського вісника») о 5-й годі по полудні. Літературний додаток «Вісника найважливіших новин» виходить у четверок, а в п'ятницю на верстаті разом з «Львовом».

Предплати і нисерати приймають: у Львові Адміністрація «ДВДО» у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень, у. Консерваторії ч. 11, і Бюро газети у. Карла Людвига 9. У Відні М. Дук, I. Schulerstrasse 8; Rudolf Mosse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wolfse 8; Oppelt, I. Stubenbastei 2. В Франкфурті в Гамбургі M. Haasenstein & Vogler, G. L. Danne & Comp.

Предплата на «ДВДО» і власність за нисерати платити у Львові.

ДВДО

Продати на «ДВДО» за літер. додатком
в Львові: за рік . . . 18 гр. за чверть року . . . 4 гр. 50 коп.
в інших містах: за рік . . . 18 гр. за чверть року . . . 4 гр. 50 коп.

у Львові: за рік . . . 16 гр. за чверть року . . . 4 гр. 50 коп.
в інших містах: за рік . . . 16 гр. за чверть року . . . 4 гр. 50 коп.
Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертати на літер. дод. по передній надпису. — Редакція не відповідає за зміст своїх матеріалів. — Подорожні кошти 8 гр. а. н. — Оголошення приймають за поштом 6 гр. однієї сторінки в рубль. «Надбавка» по 20 гр. а. н. Подати чекати за поштом 10 гр. однієї сторінки.

До ситуації парламентарної.

Завтра обіднесь перше засідання ради державної. Посли всіх стороництвуть суте вже майже в комплекті у Відні і сходять ся на наради. Ситуація, що цілком не вишлюла ся, однак в ситуаційці поодиноких стороництв можна виробити собі якийсь образ ситуації.

І так найперше вчора відбулась конференція мужів довіря давній правниці під проводом г. Гогенварта. На конференції були присутні: г. Рих. Кляма-Мартініц, ки. Кар. Шварценберг, г. Дейнц, Клячч, Ебенгох, Катрайн, Карльох, Фухс, ки. Чарторийскій, Яворскій, д-р Черкавскій і Гогенварт. О той конференції, котрої ршених поки-що мусять держатись в тайні, видано ось який комунікат: «Нині відбулась конференція значної часті послов консервативних, на котрій зб всіх сторін висказано бажання, щоби доцеліший фракції більшості получили ся в одини клуб, котрий би і на даліше удержував привателіській аносний вв комунісмізм.» Додати можна ще і се, що в той конференції не брали участі ні моравскій Чехи ні авісмітисмі.

Також і коло польске відбуло того дня вечером своє перше засідання. На засіданні кола були присутні майже всі польскі послы, польскі члени палати павлів і міністер Залескій. Аклімацію вибрано Яворского пресесом кола і він одразу адавав справу зб своєю конференції в Пленером, Хлюменцм і Тасефм. Народи мають держатись вв строгій тайні. Нині відбувався друге засідання кола.

Того самого дня відбулись на конференцію і послы ліванці. Присутних було 95 послов. Справозданне Пленера звісно досі лише з поодиноких вистей, які помістили на разі віденскій газети. І так Пленер заперечив категорично, мов би заключено який договір з поляками і клубом Гогенварта. Ліванці німцями буде придержуватись політики вільної руки і лише збв случаю до случаю буде порозумівати ся з колом польским і клубом Гогенварта. Програма ліванців лишася та сама: борба зб односторонньої держави, оборона все і вводи ідей німцями, если она есть до вв небезпечности, і оборона ліберального постуку. Вибачи зайняли послы сполученої ліванці Пленером і Хлюменцом подяку за переговори ведені з правительством.

А що-ж робити г. Тасе? Г. Тасе — як каже N. W. Tagblt. — зробив знов «побі обороту» на право, бо ліванці одбихнули его зб себе. Що г. Тасе затужив за своєю давньою правницею, якувати на се делій познати. І так N. W. Tagblt зазначив, що г. Тасе зб часу послідній конференції в Пленером, Хлюменцм і Яворскм вже більше не конференції зб проводирями ліванців, а лише зб Гогенвартом. Також помилувались висти, що г. Тасе-фм удалось придати німцям націоналізм, бо Штайнвердер мав завити, що буде голосувати за бюджетом, адресою і взагалі не буде робити ніяких труднощій кабінетом. Така позиція німцям націоналізм, если бы она справді здійснювалась, занесла бы велику консервацию між сполученої ліванці. Ліванці не остало бы нічого вишого, як лише брати позитивну участь в парламентарній праці, іменно вв економічних, бо пасивна опозиція могла бы одобрити вв всю прихильності і довірє виборців. Вв сьмт наприклад мав навіть один зб проводирів ліванців аложити заявленє редактора W. Allg. Zeitung.

Також годі не додати того, що вв стороництва, які складали давню правницю, наблизились до себе. Г. Гогенварт прийняв на себе мабуть задачу, аложити клуб правниці, і певно на конференції мужів довіря мусили обговорюватись бодай головній точки такої есентуальности. Ще перед сєю конференцією натягував Vaterland про сую можливість словами: «На разі вводити шанси вв правниці все ще так, що правниці може мати ршмлючий вплив на вв парламентарній чинности. Коли Поляки, Русия, консервативний феодаліст чеський і оба клуби центра держави разом майже через дванадцять днів і вв тмт часі не вирінуло ніяке питання, котре могло бы ділати на них розриваючо, то не можна понати, чому ся парламентарна агода не могла бы бути і на даліше можлива. Бо-ж-ж ті групи удержати вв давній вврівні адности, то они суті найсильнішим стороництвам вв парламенті, на кожній случай однак так сильним, що при троха розумінні використано адности, ніщо не може стати ся против них воля. Одноцільна правниця може ударемнати вв вв ворожій напад, а перевести по одну добру справу; а противно, незгодна, розбита правниця означає по просту панованє ліванців.»

Розуміє ся, що вв повисше наведеній можливість зложена давній правниці, не малу роль одграють молоді-Чехи, а взагалі чеські послы. І справді ввж чеськими послами ведуть ся наради. Вже на конференції мужів довіря давній правниці зайняли репрезентати більшості послов зб Чехії, що мусять вв певних квестіях заховати ввлюбність акції, бо мусять приготувати ся на можливість порозуміти ся зб певною частиною молоді-Чехів, а се доведло бы до зложена клубу чеського. Зб того виходить, що може ще якась часті молоді-Чехів дасть ся звербувати вв ради правниці — і тоді правниця зложилась бы на ново та не потребувала бы оглядатись на ліванці. Віденскій кореспондент Die Presse Pol. згадує про сую можливість додати: Вв стороництва парламентарній вижидують нетерпеливо еситуації кола польского. Однак здає ся, що до такої еситуації не прийде. Коло польске мабуть не буде старати ся, щоби вв комітеті есексутивній побла желав часті давній правниці, ані та-кож не дасть одобрятись бд Гогенварта вв сля бажан ліванців.

Нині обідуть ся молоді-Чехи і мабуть порішати домагати ся вв адресі ренізі кон-ституції і загального права голосовані.

Українство

на літературних позовах з Московщиною.

Написав І. Вантовий.

VI.

Висловлювати претензію, що Галичина і Славянщина мало знає велико-рускій язык, мало читає велико-рускій літературій творч, мало насторочуєт ся до літературної адности зб широкою велико-руською літературою, мало шукає звязку зб сєю літературою, щоби добути собі щі «ниці багатійшій жерела для свого розвитку», — як каже д. Пилип зб докором вв бднці своєї статії, — висловлювати се все і відкритися д. Пилипу про се все, по нашому, зовсім таки не прихотливо ся. Ми радим-б д. Пилипови намісць сьмт дуже вже широких бажан та тенденцій, багато, сказати по правді, ширших від змготи і ідей самої велико-рускої літератури, звернути уся просвітню увагу на свій край, на Велику Русь і прикласти до свого рідного краю ті енергійні пильована та дба-ва, котрими він так клопочеть ся про Галичину та Славянщину. Велико-руська література знаходить тепер собі споживачів і покуців свого краю більше на вичих базарах, ніж на своїх власних. Перегладимо сьмт преумерантів самого «Вісника Європи», що додати ся що-року до останньої грудневої книжки сього журналу, і що-ж ми бачимо? Що «Вісник Європи» більше від усього преумерує і читає город Петербург та Україна. Ось сьмт за 1889 рік:

1. Херсонська губернія	265 екземплярів
2. Київська	218 "
3. Харківська	160 "
4. Катеринославська	155 "
5. Тавричська	153 "
6. Тьольська	137 "
7. Полтавська	130 "
8. Пермська	114 "
9. Подільська	97 "
10. Казанська	94 "
11. Саратовська	94 "
12. Варшавська	94 "
13. Орловська	92 "
14. Басарабська	92 "
15. Чернігівська	91 "
16. Вороніжська	89 "
17. Тамбовська	89 "
18. Владимирська	84 "
19. Курська	80 "

Зб сього листка ми бачимо, що найбільше читає «Вісника Європи» Україна і на-пів української губернії, як Тавричська, Вороніжська, Курська, та ще Тьольська вв Грузії, де перемагає служача українська інтелігенція. Зб велико-руських губерній найбільше читає Пермська по причині трудно арозумі-лій, а потім університетська Казанська губернія, і то сьмт даві губернії читають вв двоє менше від перших українських губерній. Губернії центральної Великої Росії, Московська і лежачі кругом неї губернії, читають вв-троє менше за українські:

21. Тверська губернія	74 екземплярів
25. Рязанська	63 "
26. Московська	61 "
27. Новгородська	59 "
34. Тульська	52 "
49. Ярославська	48 "
60. Казанська	26 "

Вв губерніях на північ від Москви і далі на схід за Волгу і вв Сибір та до Кавказу преумеруєт ся сього журналу інк-

чемна екзальція. Петербург читає 1316 при-дирників, а город Москва ввсього на-всього 485 придирників. Виходить, що Петербург, сей на північ європейскій город, та Україна дають найбільший континент читальників.

Ми передивили такій самій сьмт пре-умерантів і вв другому велико-руському журналі, вже науковому — вв «Русской Старині», котра так само прикладає вв бднці року сьмт екзальції своєюх преумеран-тів вв бднці останньої книжки. І там ми бачимо есменісмізм такій порядком губе-рній по числу преумерантів: перша гу-бернія стоїть Херсонська, друга Київська, тре-тя Харківська, далі Полтавська і т. д. Вихо-дить, що се не випадковий звязок, а загаль-ний і нормальний.

Так то ми бачимо, що Петербург та Україна настанчає найбільшого континента чи-тальників для велико-руских журналів, найменшій — Великої Росії. І наміз адаєт ся, що перед славянофілами стоїть поперед усього патріотичне завдання науково і просві-тно підняти свій край, Велику Русь, дбати поперед усього про се спасення для неї д-ло, а не шукати й домагатись ширших та чужих базарів для свого літературного кра-му денде, вв Галичині чи Славянщині. Правда, що сьмт літературній базар не вв себе дома, а денде, дають чи-малу користь ве-лико-рускої літератури, і користь дуже ре-альну — грошову, бо велико-рускій редакції й видавці набивають собі кишені літератур-ними заробітками. Пригадаємо поета Некрасова, редактора давнього журналу «Современ-ника», котрий нажив з редакції мільонів. Тут ми вже вбачаємо закон чистого соціаль-но-економічний: більше буде споживачів — більше буде і вироблювачів та продукції, а продукція держит ся і ширшає більшою екзальцією ажтну, хоч-бм і літературною. Може і сьмт закон вв літературних спра-вах вважено при забороні української літе-ратури та претичати, положених для шир-шого розвитку української літератури...

Коли вже дати й пилькуватись про ад-ність хоч-бм і літератури, то треба, щоби ся адність була спільна, щоби вв Велико-росії знала й читала вв славянскій літературі і українську, і руско-українську літературу вла-стиво вв Галичині. Але ми певні, що вв самій Велико-росії, вв Петербурзі, вв Москві, вв Тулі ніхто нічого-б не знає навіть про найновішу українську літературу, окрім хіба драматичних утворів, зб котрими по-знайомили Велику Русь трупи Кропивницько-го, Садовського, Старицького, приїхавши сю лі-тературу, сказати-б, вв саму ах хату. Хто-ж вв Петербурзі, вв Москві знає про славянскій та галицько-рускій літератури? Хто-ж хоч чує про сьмт літератури? Жур-нал «Пантеон» іностранных литератур? по-трошки вв ряді-годи подає уривки зб серб-ських та болгарських постів, «Вісник Європи» та «Русская Мысль» подають пере-клади декотрих польських письменників: Бже, Русса, пані Оржешко, Сякевича. Але вв самій Росії хто знає, хто хоч чує про творчі руско-української письменники вв Га-личині Івана Франка, талановитого й на-павшого вже чи-мало творів і цінних на-звств, і чи-малых на обсяг, і гуманних по ідеї, хоч трохи холоднох на тон, нагадує чужих євасних івменних або ве-ликоруских письменників холоднох кол-лоритом? Хто вв нас вв Росії знає про літературу грузинську, армянську, литовську, ла-тиську, естонську, фінляндську, котрі розвива-ють ся вв самій тап Росії? Котрий вв пе-тербурскіх тонетах і тоніках журналів подає хоч засточку про сьмт літератури? И ми живемо вв Росії, а про сьмт літератури нічого-б не знаємо. Правда... і забули ми, що про галицько-руську літературу вв Ро-сії вже давнишню заборонено писати й на-вть подавати усякй звістки про неї. Се теж добра гарантія зєднаня зб Галичиною, нічо-го казати: не вона відбрігавт ся «отъ всего русского міра», а вв — це і аумісє від-брігавт цензурними заборонами... Отъ тоб і адність «всего русского племя!» Се вже і справді ніяк «недоразуміт»...

А дло вв тому, що та адність зб Сла-вянщиною та Галичиною вв Росії розумієт ся по стародавньому і старомодному, як обрусення і наяданя велико-рускої мови та літератури, івбм то широкой просвітній [хві вв арбні, скажемо ми, зб галицькою та болгарською і т. д.]. Сам д. Пилип за-кадав уже вв своїй статії «Особий русскій язык», що Галичині добре було-б прийняти великорусскій літературній язык, і тепер відіт радит д. Огоновскому «вступити вв тєсний союз зб самою крупною зб сла-вянских літератур [а польська? хіба не така «крупная»?] літературою великорусского на-рода». Д. Пилип просто таки трохи церемо-нить ся і нелогічно навіть говорити. Засту-пники дорогу для широкої української літе-ратури і заперши вв вв рамки провінціалізма і популяризма, доказуючи, що на Україні

повинна бути широкою тільки література ве-ликоруска, д. Пилип сьмт самий дає дога-датись Галичанам, щоби і вони приймали сю широкую літературу, а свою звели вв тє-сний рамки австрійського провінціалізму. Славянофіли хоч прийняли ширший: тб просто кажуть, щоби Славянщина і Га-личина без церемоній, анідбаня своєї літе-ратури, приймали велико-рускій язык, як науковий, і велико-руську літературу. Але д. Пилип забуває, що Галичина не вв росій-скій державі, а вв Австрії, вв німцедій Австрії, де виступає ще ширша і воляна від цензури німцедій література, від котрої йшла сама велико-руська література, зб котрої набрались сили і Бжмківскій, і такі звані «люди сорокових годов» — від Фі-лосея Гегеля. А вичитавт по велико-руській «вв одини част» — се фікція! Велико-рускій язык треба вчити довго, а читати велико-рускій книжки зб товстими лексіонами, як Словарь Далі або Академічскій Словарь, не зовсім догдо.

Вибачи сього треба сказати, що історія руско-української літератури — ті ідей і на-прямків, ті погляди, що злагали вв основі сїан пановної праці, не вв результаті урядо-вих відносин на Україні до української мови та літератури, не вв результаті неспри-язного до Росії впливу німцедій та поль-ского на автора «Історії рускої літератури». Про Росію чьом і справді пишуть чи-мало пєсєнтінів вв заграничних газетах, пода-ють неправдиві або перенакренні звістки, не розуміють, як можна догадуватись, напри-мку партій вв Росії і вв тенденцій. Але, як каже приказка, «як бы Богъ слухавъ чєред-ника, то ввсєхъ сьмт ввдихавъ бы». Про д. Огоновского, прочитавши його працю, мусимо сказати, що відіт не зб такіх, щоби слухати усяких чєредників, бо то чоловік дуже просвітний і володаючий дуже широкою ору-дцією, ввсїдний науково до самого дна усе, що давно писалося про українскій язык та літературу, що мало і має стосунки до історії української і до літератури. Знов скажемо вв-друге: як дивитись на сую працю д. Огоновского поглядом зб Петербурга, то й вивидєт ся вв нещось таке, що вв Петербурзі не дуже свободаєт ся; ми скажемо, що вв Петербурзі чи вв Москві знайдуть ся і такі погляди, що праця д. Огоновского — зо-всім ненормальний позов, шкодливий, не-безпечний, котрий треба-бь ескасувати й ані-щити до останку. Але, як бы Богъ усяких чєредників слухавт, що бь то сталося на сьмт зб бідною худобою? Худоба вв тєсну-ла-бь, і мусула, і ввдихала, і вв воді по-тонилась бы, і вв огні поторїла бь, вв і со-баки загрызли-бь, і воєка побили-бь, відіт не-давно не зосталося бы ні копяти, ні хоста... Та добре, що Богъ не слухає чєредників, а худоба, хоч і від чєредників кїями, а така якась живе. На наш погляд, праця д. Огоновского вв адобуток широкого вичненя джерел, філологічних ввсїдів про украї-нскій язык Мікломича, Максимовича, Потеб-ні, Срезневского, Жигеєвского, історичних праць М. Костомарова, В. Антоновича, істо-рично-єтнографічних праць М. Драгоманова та Антоновича, Метлинського, Максимовича, Церетелєва, Кузьмаша, докладних ввсїдів народних поєсін і давних книжних літе-ратурних пам'яток. Для нас — вв неї і слїду нема ні польского, ні німцедій ввпливу, ні ввпливу Духиничина, ні ввпливу роздратованого протеста зб причини при-невольного і пригнобленого становища украї-нського языка та української літератури вв Росії, про що ми зараз і довідмаємося.

Ще вв справі будови костелів на Русі.

[Письмо з Малурици.]

Вже то значний мій вв то, що найсер-дечнійшій онікум наш вв невичерпній вв вичислах, щоби ввсїм непростим до-бром ввсїм одблїти. І хоти ми терпелив аж до добродушности, то так не раз криво ввправді, але по правді криво ся, сля добро се за торко намі, і надто переселене. Так що-ж? Найдуть ся люди широких поглядів, зб широкою совістю, що ввсїм своїм розумь положити вв тмт, щоби нас переконати, що добро се, який нас одбране, дійсно добре, здорово і солодке, а адичний наш смак сему нині, що не таким оно видає ся. Оттак чудно ся і зб справою пропаганди будови нових костелів на Русі.

Нехай бы їх будовано як найбільше, де треба — бо костел чі церков, се забор-оло против адичности, огниче морального підняття люду. І знаю зб досвід, що тут, на Малурах, пия і пьєт сєт — до 10.000 народу не раз — лєди одєн мають костел, о мило, і більше бд сєт оддалєний. Знаю зб досвід, що люде таких оддалєних бд костела сєт, лєдо два-три рази до року бу-

вають на проповіді, ледки раз в рік, єди-на контроль, приступати до сповіді (а де контроль нема, бо єв умишено, для вигоди не веде ся, то і бодай чи знає неосвяти, що се хоч-би великодушна сповідь). Знаю з досвіду, що по таких селях мораль стоїть крайню низько: люди живуть худобиним життям, розпущено, п'яництво, і всіма можливи-ми пороками. Про те дійсно добре для мораль-ного добра люду будувати костели і фунда-ти нові парохії — де треба, а в західній Галичині, де костели дуже нечисленні і па-рохії, сконцентровані на одній костелі, а мають під собою кілька віддалених сел, а в них тисячі народу, — потреба нових костелів єсть крайню некуча. Нехай би Ма-зури мали більше костелів, більше духов-ної науки, собі єдинично приступили, не було би подія в 1846 року, убогатородна була би бодай натура сего люду.

Ба, хайб бувальшечний, а писня сів-напа, — як каже Narodowa. Мазури, се — Мазури, наміт зась тикати ними. Але Русини — чи тикати не можь би як одерти раз зь семікратив руском шкіль — хоч-би спро-бавали костелами? Прощ так любить ся Русинам!

Вправді говорити Народна притягн-на Lwowak-on, що курренд, говорача, що па-рохине латинські rzadko kiedy mogą widzieć ka-піла przy obłaz, małe dzieci wychowują się zdaleka od kościoła bez dokładnej znajomości praw- wiary św., chorzy i umierający często pozba- wieni być miszja posiedzieć religijnych — зовсім не нимірена на даше латинське Русин, де ко-же село має свою церкву, і до неї належаче душпастирство. Се супротивне трапляє дуже до переконали, — до того имен-но, що або латиняне на Русини сьуть дича, котрі в костелі на власній обітності не поможе, єди-маючи католицької церкви і душпастирств в кожній майже селі, ібела сьобз куррен-ди не бачати священника при престолі, не по-сылають своїх дітей на науку до католиць-кої церкви, умирають без сповіді, — або, що курренд са уважає духовенство руске, і в кожній селі находит ся церква, котрі отвором стоїть для латинників і их ду-ховенства, не католицькими. Tertium non datur.

Pardon! Datur i tertium. Краківський Prze- gład powszechny, perferujući zaganu kurren- du z rubricz Sprawozdania z rządu religij- ного, яко ініціативу до дала донесльшого ана- лиза, говорить просто, що курренда ся поста- новляла розпочати budowę nowych fortec na wschodnich kresach naszego kra- ju, aby stały na straży św. bardo zagrożo- nej w tamtych stronach od obcych wpływów i inducyentyzmu religijnego, który coraz bardziej oprawiało tamtejszą ludność (без выимки) rozbiwioną na ależutej opieki duchownej... Яку би то конклізію вивести з тых сльбз, на- нове зь приписки Lwowak-on? Що скаже наш Превос. єпископат, єди бardo в тамтешно- пашах zagrożona wiara św. od obcych wpływów i rozbiwioną należutej opieki duchownej — рату- вати мають нові латинські костели? Згада-ти бо притягнати тикати ся наперед, що костели поміють виміти, маючи чим в кожній селі свою церкву, подігнути мораль- ность нашого люду...

Ось те нове добро, даваше рускій землі, зь кравдою Мазури, у котрих натура сама дика обією, у котрих не щоби в кожній, але ледва в що-шестом селі находит ся свій костел. Як же сердечно мусьти нас лю-бити ти, що власний народ запердують морально, щоби нї наміт помоги!.. Не го- дить ся жь за се безпримірно бути відчуженим? Велике наше щастє, що одвітно до умисло-ного нашого ровеня маємо в притячці до Lwowak-on розуміючого свій обовязок...

Але Русини неоправд: рахують ся і при спляваню на них подобних ласк. Ча-сто цатований додаток страпати, що жаль Русинам на найновіше на них спляваюче добро виглядає так, як би ми своїм на-родностиб одиорости, своїм культуриб од-лі — не довіряли...

Нї, доброді! Не се нам на умі. Але ми хочемо спокою, мира. Нових костелів на Русини ми не боїмо ся. Оні по части пожа-дані. Оні навчат може польскій на Русини двої, ті перші розсадики індиферентизму релігійного, ба ливон декуди безбожності, що невідля єсть димет Господним, отже челяді належить посилати до дому Божого. Оні по-глощать ачатий суми (єди ті найдуть ся), щоби далше без позитивного результату за-пашти матеріально тик, що в народомь за-сплявлено вжати ся посягати на нищенє або підпошанє святощей Русин. Оні виключує приспону одиорув силу у духовенстві руско-го, котре, до тепер обрядово на сході Русин Галичон може за-мало що атаковане, вь ачатий части за-мало декуди було патриотич-не. До нині сьуть це численні домь священ-чій рускій, респектуюч права гостиний вигля-домь латиняне до ледки можливи границі, до индиферентизму навть для власних на-родних справ, щоби латинянам не давати нагоди до жалів на брак гостинности, у-важливаючи их власних народних чувств. Будуйте костели! Зискайте ними хоч-би дашню тик 700.000 урочиних до тепер даш — і єди цїну варто намь заплатити, щоби, коли вже самі хочете, і там, де єди не було, закінчила народна борба. Чимь бль-ше закінчить она на цїлїй лінії у нас, тимь бль-ше певна нашон вигранон.

А таки не радь би ми бути до сев бор-би виграні, хоч-би ви знали ся марно, а намь нею прибудуть сили. Во прикра для нас рїч, єди народности борба буде внесена вь церкву. Злий примір будуть мати і наші люди, і ваші, єди духовенство обох обряд-дів на Русин, до нині бодай яко тако визна-юч собі услужне, визнаюч себе выручаче, стане при розмежованю своїх границі і сво-го впливу супротив себе вь цїлому ровно-

стію, якогь вимагає справа. Числєте може на випробованю агресивность латиняну? на сла-босильность поодиноких одинок зь нашон стороны вь стережєню і науц сного стада? На их мьсце придуть нині одинок, нї-чимь, єди закінчить прокованна борба, не за-внаний, — агресивность латиняну поставит за-пору рбнний нашому стагь образованя нашого духовенства, котре, — сего вамь нї на хви-лю не дасть оно забути, — єсть католицько, і зь становиска католицькому не збаде вь борбі против латиняну...

Чи сказати: чого бль-ше ще обавляемо ся? Ото досвдъ учить, що латиняне, чи ала-тиничей люде, сьуть вь борбі беззастидий, за-горблїй, провокуєчій. А чей не єсть так на-вний, щоби вїрити, що наш рускій люд єсть безграниць терпеливий, — навть тогд, ко-ли вже і перетерпїти годь...

Тожь карти одерти! Говорачи о згодї, ви провокуєте борбу. спокуючаче пере-не-сти єди аж до престолїв. Вашого намьру ми не спинамо, — але зазначити мусимь дале-ко наперед: хто сторона провокуєчя, борба за дорогий грошь конечно шукаюча, тамь навть, де єди не було. Починайте, а одвітнь приїде сама собою.

И.И.

Реформи на полі шкільництва.

Вь днях 23 і 24 марта с. р. радила шкільна анкета вь кравдї радї шкільній, щоби упорядкувати науку исторію природо-писнон вь середних школах. Наряди одбу-вались під проводомь віцепрезидента кр. ра-ди шкільнон, д-ра Божаньского, а до анкети покликано п: инспекторь кравдї д-ра Жиги. Самолєвича і д-ра Геретмана, члена кравдї радї шк. д-ра Зайончковского, а дал-ше яко експертів: д-ра Крайца, д-ра Роста-финьского, д-ра Вежєйского — професорів університету краківського; д-ра Ю. Недзедо-го, проф. політехніки львівскої, д-ра Ігнаці-Петелєвича, директора гімназій вь Самборі, Мих. Полєнянского, вьслуженого проф. гімна-зіяльного, Маріяна Доминьского, д-ра Зарєч-ного, д-ра Яворовского і д-ра Лимбаха, про-фесорів гімназіяльних.

Анкета застановляла надь тимь, що молодїж середних шкіль єсть загато об-тяжена множествомь подробиць вь исторію природописнон, що підручники шкільні не чи-сляют ся вь призначєннїх на те часомь, лишь подають за много наукового матеріалу, ко-трого вь школі не можна якь сльзть переро-бити, а крїмь того ще науку вь школі трак-туєть способомь вичуваня „на памьт“; тому то анкета ухвалила слїдуючї точки:

Щоби вь огляду на різницю часу, при-значеного на науку исторію природописнон вь школах реальних і гімназіяльних видати для гімназій окремї підручники, котрі мьсти-ли би лишь те, що дасть ся вь школі пере-робити, а укладь тик підручників має бути вивади і методичний; вь мінералогію вь вивадих класех гімназіяльних треба пропу-стити бодай 1/2, часть оповість родів, одити підручників і єдиємь одити неописаних; аредукувати цїх кристаллографічн до най-менших обємів а описати лишь одити найпростїйші; на те висути наперед опи-си такихь ознак, на котрих знатий цїх мінералів можна найльше показати. У вива-дих класех гімназіяльних треба видати кристаллографічн якь найменшї обєми, обме-жити виводь постатей, а зазначити правила кристаллографічн; обмежити опись своєств єдиничних і хемічних; зазначити ті, котрі найдуть побільше мьще вь науцї єдинок; вь систематичнїх комьпозити мінерали, описав вь вивадих класех зь доданємь найважїтї-ших мінералів позиточних і характери-стичних мінералів кравдї. Мінерали ті треба угрупувати около 20 точно описаних родів; дотєпершїй роздїл о геології треба заступити короткимь трактатомь, мь-стичнимь матеріал геологичнимь, вивислений вь „Исторіях“ зь 1884 р.

Вь науцї ботаніки вь класех низших скоротити одити рослин скритоцїтних, а зь янноцїтних описати докладно 19 родів і зазначити рослини позиточнї. Ключ до о-значєня рослин видати окремо. Підручник для класє высших скоротити до 1/2, частєй, обмежити опись рослин скритоцїтних і вичеркувати нинішнї точно вивади уступн.

Вь науцї зоології для класє низших прияти дотєпершїй (уже скорочєний) під-ручник безь мьбн; а вь науцї вь высших класех порїшила анкета обмежити часть а-натомічн, на те розширити троха часть біо-логічн; вь цїлости однакь зажадала скоро-тити підручник.

Що до ученя, то ухвалєно засаду, що якь испытываєть так і пошарюванє мають одбувати ся виключно на підставі ознак, котрі мають бути стало помішуваний вь класех, щоби учени могли нмь частїйш при-глядати ся. Учїтель не повинєт виходити по-за рами підручника, але користати зь вї-домостей зь наукь природописних, якь учени набудуть при науцї географіи та при лектурі зь живучих тварин.

Вибачи анкета вьказала бажанє, щоби видати нормальний инвентарь для кабинетів природописних, а також, щоби одь часу до часу заряджувало фахову инспекцію такихь кабинетів.

Дописи „Дїла“.

Зь Бучача.

[Про бучачий поряди повітєв].

Вь дописи до „Дїла“ зь 16 н. ст. марта (ч. 51) агадав я коротко про бучачку госпо-

дарку повітєву; нині хочь ще о бучачких порядках бодай кілька сльбз сказати.

Головною сїгурою зь Бучача єсть д-р Едвард Крижановіч. Я вже перше сказав, що пань доктор, не посїдаючи своєй хати і не маючи майже нїякихь доходів зь своєй практикї лікарскої, орунует ся вь повітєву і мьску службу. Буль бль доси через по-слїдню каденцію віце-маршалкомь бучачко-нон повітєвою, єсть бль тепер раднимь мьста, лікаремь мьскимь і бучачкогь шпи-талью, адміністраторомь рбннихь добродї-нихь дотаций і оглядачемь худоби вь буча-чкїй рбнниці. Про єго господарку вь радї пові-тєвїй чути вже де що вїно. Читателї. Вь своємь часі писав я зь „Дїла“, якь то скривдїв пань доктор громаду Нагбрияну при будові нової школи; якь то пань до-кторь представлєні покривдєнихь громад і их жалоби на вїтєвїй-дєсравдантєв по-дажджувалъ „мончанємь“ (прагадуемо исто-рію громади Нагбрияни зь єди бившимь вїт-євїмь Попикомь).

Про єдинисову господарку повітєву го-ворять у нась такожь дуже много. Кажуть, що бучачка рада повітєва коштує великї ти-сяч. Вправдї не бачимь я єди бюджету, бо до негь вглядає тільки пань доктор, єди конзо-гєт, але принужєна мьжу, що се правда, — тимь бль-ше, коли мьжє нинимь вьзємемо на увагу, що самь лєостратєв насє громад-ских п. Маржанинскїй (великий непрахиль-никь кожної рускої справи і славний пань-скїй агітатор), чоловік не умїючий навть вь своємь материкмь лєзцї поправно і гра-матично писати, має рбнно шось 1.200 алр. сталои платів і кілька соть алр. на конї, коли тимчасомь єди робота для повітєв не тільки нїчо не варта, але цїлому повітєву велику моральну і матеріальну шкоду при-ноєть, — що крїмь єго сьуть ще п. сєсєр-тарь, нїжшїри і т. д., котрих бучачка рада повітєва подобно високо оплатити умїє, — що вь рубрічїхь вьдаткєв знайдуть ся чис-леннї позички на дієти і ремунації для тик навть, що то живучиго року роздї-ляли поміжь нашимь селян зь бодай о 20% дорожше одь тогдїшнихь тутєшнихь цїн торгєвельних, — що бучачкїй ви-дїл повітєвий вьиславєт недавно до Львова кільканацять своїхь селян на похоронь гр. Вол. Волєнянского, щоби тамь репрезєнтували бучачких „хрунїв“, за що платили нмь до-рогу, харч і давь кождому зь нихь по кіль-канцятє алр. готівкою на руку, — все то, цїла лєт, вь класє повітєвою, — що уряд-ники бучачкогь видїлу повітєвогь сьуть вь-разомь підприємцями дорогь повітєвихь і до-стаєцями шутру і т. д., і т. д. Далше запри-хїтити мьшу, що повітєв бучачкїй, а передо-вємь наш селяне одчули віце маршалкован-є а де факто маршалкованє пана доктора найбільше вь мивувимь голоднмь роцї.

Вь тогдї роцї цїлий край і добрий людє несли поміжь нашимь селянамь. Соймь ухва-лив на вєєсьє посла Гурица для нашихь господарств заномогу, котру роздїлено на по-одинокї повітєв. На бучачкїй повітєв пришло 27.000 зр. на закупню абжа на засвїз яко безпроцентова позичка, а 26.000 зр. яко без-аворотна заномога, — разомь отже 53.000 зр. вь котрих 41.000 зр. розпоряджувалъ пань доктор, а 12.000 зр. бучачкїй пань староста. Щоби той грїш публичнимь і жертва краю одиорув своїй цїлї, не можь, на жаль сего сказати. Вже на підставі справозданя буча-чкогь видїлу повітєвогь зь дня 1 лєнця 1890 р. констатуює вьєкожу невинности, що замо-го безаворотна вь квотї 14.000 зр., котрою самь бучачкїй видїл повітєвий розпоряджу-валъ, не одиорвала цїлкомь своєї цїли. Та заномога була на те призначєна, щоби меш-канцїмь повітєв неєти вь ахь нужд поміж вь голоднмь роцї 1889/90. Тимчасомь на стор. 16-їй і 17-їй агаданого справозданя чи-таємь, що тільки 855¹/₂ корць кукурузи за 5.270 зр. 5 кр. і 1.184 корць бульби за 2.107 зр. 80 кр. роздїлено мьжє людєй, а то — о скілько знаю зь власного досвїду, — заномогу тую дєтавали паньскї слуги і ціл-ки, замість людєй голодомь загрожєнихь і через неурожаї потерпївшихь. Далше роз-дїлив бучачкїй видїл повітєвий послє сво-го справозданя 3.365 зр. 70 кр. на роботи дорогов поміжє повітєвихь дєлєгатєв. Дєну платно оначєно на 20—25 кр. Га, єди ажє такь стало ся, щоби наш голодуючїй господарь вь лєски бучачкої ради повітєвої і пана доктора заробивь собь євою цїлоден-ною кровавю працю ажє 20 кр. безаворо-тної замоги, жертвованон кравмь, котру на-вад при податкахь такожь той самь госпо-дарь складади мьшє, — то бучачкїй видїл повітєвий повинєт бувь бодай о ту дробнїцу постарати ся, щоби ті роботи виконували ся якьнайжєло вь голоднмь роцї 1889/90 найбєльшє до новихь жнєв т. є. до червця 1890 р. Тимчасомь заходєть пытанє: чи ті грошї дотєперь видань на ро-боти дорогов? — бо вь справозданю пана доктора зь дня 1-го лєнця 1890 р. (отже вжє підчась новихь жнєв виданємь) знаходимо на сторонї 17-їй оказаню, що ті грошї ро-дїлено мьжє дєлєгатєв повітєвихь „до w- racheowania się i do przegradowadzenia przegras- howania list pacy“, — однакь не знаходимо ані агади, щоби ті асє грошї побїшли до 1 лєнця 1890 р. на роботи дорогов і щоби нї дєлєгаты алождали до того часу зь поручєн-нямь публичныхь грошей рахунки. Далше ага-дує пань доктор вь своємь справозданю, що зь цїлою замоги роздїлено вь готівцї толь-ко 94 зр. 15 кр. Дє-жь подїла ся рєшта без-аворотної замоги вь квотї 2.564 зр. 30 кр., котрі мавь бучачкїй видїл повітєвий по-мьжє голодуючихь роздїлити? На стор. 18-їй і 19-їй агаданого справозданя знаходимо, що тую замогу долучивь бучачкїй видїл по-вїтєвий до безпроцентової позички вь квотї 27.000 зр. і закупивь за 29.564 зр. 30 кр. —

3.880¹/₂ корць абжа на засвїз, котрі роз-позичивь мьжє 2.826 селян на довжїй скривтї. Ту насуюють ся менї ажє два пы-таня. Перше: чи дійсно не було вь нашмь бучачкогь повітї такихь голодуючихь людєй, котрі жаднон замоги не потребували? — а другє: що гадає зробити бучачкїй видїл по-вїтєвий зь тою замогою безаворотно вь квотї 2.564 зр. 30 кр., за котрі закупивь аб-жє і роздїлив поміжє селян яко позич-ку? На перше пытанє одиоривь я сьам і скажу, що мьжє нашимь селянами було мно-го а много такихь нещастныхь, що зь голоду і холоду пухли і на дармо помочи та напо-моги одь бучачкогь видїлу повітєвогь очку-вали; на другє жь пытанє буде мьжє намь одиоривь тільки самь пань доктор, при чомь заприхїтити мьшу, що зь натуры не любить бль жаднихь интерєлєцій.

Якь вьсєше сказаню, на наш повітєв буч-чакїй призначєно 27.000 зр. яко безпроценто-вої позички на закупню абжа на засвїз. Гро-шї ті можна було вь готівцї роздїлити по-мьжє господарств або за нихь закупити аб-жє і тоє мьжє селян розпозичити. Бучачкїй видїл повітєвий узєгляднєючи яковїрєно го-лодноє те, що при закупнї абжа і єго роздї-люваню будуть для негь численнїй дієти та ремунації і що такожь вь давнмь разі вь купець і Н. буде мьжє заробити, бажань радше другого. І стало єди по єго бажаню. Однакь і противь того не подїосивь бм я нині голодує, єди-бь бучачкїй видїл повітє-вий вьгляднє пань доктор, поступивь бувь євїтєво. Але, на жаль, годь сего сказати. Пань докторь долучивь єди головно зь ку-пєцємь п. Н., котрий самь доставив 3¹/₂ тыся-ча корць абжа. Збжє то було неразь до-сять лихє; бо кілько купувалъ єго купець, не знаю, але знаю те, що бучачкїй видїл по-вїтєвий числивь селянамь за те збжє около 20% вьсєше одь тогдїшнихь цїн торгєвель-ныхь вь Бучачи. Такь в. пр. за 100 кль. ячменю або овєса числивь по 7 зр. 50 кр. і 8 зр., ко-ли тимчасомь тогдї на торз вь Бучачи до-ставали людє 100 кль. такого самого збжа по 6—8¹/₂ зр. Вь справозданю своємь кажє пань доктор, що збжє пана Н. походило зь обшарів дєбрєкх і що єго прбїкь показав єди найльшимь. Не перечь, що було збж-жє такожь зь обшарів дєбрєкх і що дє-жє прбїкь були добрі, — але не заперечити менї і того пань докторь, що той єди вьхва-люваний нмь купець купувалъ и лєхє збжє у жидєв факторів по малыхь жидєвскихь вьснїахь і що прбїкь кождого збжа певно не бачила комїсія повітєва, на котрон пьзавь пань докторь одєлєкує ся. Я вїрю тільки вь те, що кождє збжє пана Н. уходило у ш-на доктора вєє за найльшє и за найдорожше, — якь то потєрджувє єди власне справозда-нє на стор. 18-їй і 19-їй.

За пана доктора яко оглядача худоби вь рбнниці бучачкїй скажу такожь правду. За-вдяки єго нильному (?) доглядю бучачкїй рбнниє кормлять насє і убогахь хорьх вь нашмь шпиталью, котрого пань доктор єсть лікарємь, одхольми коровами і стервомь зь натуры, о чомь обшарївшє писала вь сво-ємь часі рускій і польскї часописи і за що вьвєла ц. к. прокураторія державна карнє слїдєтво противь бучачких рбнничєв.

Передь двома лїтами заложєно вь Бу-чачи шпиталь, на котрий лїтами вливали жертви майже зь цїлого краю і на котрий повідєстували громады бучачкогь повітєв єди кары грошей, припадаючї для фондєв мь-сєвельхь убогихь. Чи єди жертви і дотаций припали на бучачкїй фондь шпитальний і чи єди до теперь до негь точно вливають, не можь о томь нїчого рїшучо сказати, — о томь сказала бм намь найльшє книги касов-нї, єди оні говорити умїють. Вправдї агадує пань докторь вь своємь справозданю на стор. 12-їй, що на бучачкїй шпиталь зложено на є-го руки загальна сума 17.684 зр. 7 кр., одна-кь до сего часу не аложивь пань докторь зь збжєнихь жертв публичнон рахунку. Менї казала єди особа (котрон ямь на слу-чай потреби подати можь), що она жертву-вала на руки пана доктора на бучачкїй шпи-таль певну квоту, а побільше довїдалась она, що чомусь вьказаню вь списі тільки 4% тонь жертви, — рєшта припазла ямовїрно на якийсь иншї „добродїйний цїл“. Недавно оповїдала менї зновь єди особа (котру вь потребі та-кожь по имени назвати можь), що пань до-кторь, удаючи єдиного разу для неє великого друга, заявивь єрєбити для неє оду услужу підь условїямь, єди она жертвує „на dziany“ 200 зр. Особа так, знаючи о томь, що пань доктор єсть лікарємь шпиталью і збирав для негь жертви, думала, що тик 200 зр. припа-єти мають на шпитальнихь dzia-лєв т. є. на бучачкїй шпиталь, і длатого згодилась на те і дружила вь своємь часі до руки пана до-ктора агаданыхь 200 зр. Побільше довїдала ся она, що тає жертва припазла не „на dziany“ шпитальний, але на якийсь иншї. Далше ко-статуює, що бучачкїй шпиталь повєставь тільки заадки ширимь жертвамь добрыхь людєй і нашыхь громад, а не заадки „безкористов-нымь заадамь“ пана доктора, якь то єго приятеїв голосєть, вь корєспондєнцїяхь до Przegląd-u єго заступи вьхвалюючи і бдї на-роду для негь відчєности домагаючись. Що-до тикхь „безкористовныхь заадовь“ скажу, що пань доктор єсть лікарємь шпиталью, а за що побирає рбнну платню, котру — о скілько чувь ємь — майже щє року собь одиосивь. Такожь довїдаєт ся зь єдиного вїрєдостойно-го жєрєла, що вь бюджеті шпитальномь, котрий пань докторь звичайно самь укладає, знаходєть ся вь рубрічїхь вьдаткєв 100 зр. на опалє шпиталью, хотїй гр. Поточнїй достат-чають на тую цїл 7 латрєв дронь цїлкомь безплатно. Се потребувало бм вьяснєня. Дє-жує насє тільки, длатого дотачай власнї не вглянуть вь господарку бучачкогь шпиталью і не зажадають одь пана доктора оголошєня

Отъ позволеніемъ и одобреніемъ ВПресов.
Митроп. Ординаріята начинаютъ выходить:

ЖИТІЯ СВЯТЫХЪ

въ звѣнаніи историчній для зблеченія Памяті
тыхъ Угодниковъ Божіихъ, которыхъ имена въ
нашомъ греко-славянскомъ календаріи писаны
суть. Оныя книжечки въ двохъ томахъ съ указа-
тельными Синодальными именъ по порядку азвучному
и календаріюму. Черезъ Іос. Мѣльничіюго, До-
ктора св. Богословія совѣтника гр. к. Митроп.
Консисторіи, вице-директора генеральной семинаріи
духовной.

Першій выпускъ, который, какъ теперь по-
кажуе ся, обнимае двѣнадцать аркушей, представляе
въ первой книжкѣ по отискиданію введенію жи-
тій ветхозавѣтныхъ Святыхъ съ додаткомъ хро-
нологіи библіиной, во второй книжкѣ житій по-
новозавѣтныхъ Святыхъ до р. 117, ермъ посоль-
ныи. Сей выпускъ выйдетъ и розсылати ся буде
П. Т. Пренумераторамъ въ мѣсяцъ червню те-
кучого року.

Увѣдомляючи о томъ П. Т. Пренумерато-
ровъ нашихъ, поручаю усердно основаніи тѣмъ,
решаніи, осидателіи и рѣшъ церковный вы-
черчиваючи выклады историчній воимъ любите-
лямъ исторіи и знатокамъ слова руского. Пред-
плата на першій выпускъ съ пересылкою почто-
вою вышесити 1 ар. 20 цт. и має посылати ся
до подлиннаго Издаванія.

Львовъ въ цѣтніи 1891.

Выдаваніе Житій Святыхъ

отъ Д-ра Іосифа Мѣльничіюго
въ Львовѣ, ул. Коперника ч. 36.

Надослане.

Д-ръ Кость Левицкій

отворивъ

канцелярію адвокату
у Львовѣ, при улиціи Корняковъ ч. 1., II. по-
верхъ (Народный Дѣмъ.)

Пріймае заступотво въ справкахъ гражданскихъ
карныхъ, административныхъ и скарбовыхъ. Въ
справкахъ народныхъ, политическихъ заступае без-
платно.

Найдешете жерело предметѣ опти-
ческихъ у Львовѣ

подъ "КОПЕРНИКОМЪ"

ул. Театральна ч. 6 (плани св. Духа)

напротивъ головного одуху.

Окуляры, пилеры, барометры, термоме-
тры, микроскопы, малыми електрич-
скими, и т. п. по цѣнамъ найдешеніи. Репара-
ція найдешеніи и найкороче.

Замовляе въ провинціи адресувати: "Новый опти-
къ", "Коперникъ", ул. Театральна ч. 6 у Львовѣ.

ДИРЕКЦІЯ

ТОВАРИСТВА ПОВОРОВНИЧОГО
въ РАДИНИ

подае до загальному вѣдомству, що
фірму підъ назвою "Заступство
першоряднихъ фірмъ торго-
вельныхъ Іосифа Резецкаго и
Емиліа Яроша у Львовѣ" упова-
жила приймаи замовленія и по-
бирати бѣдъ П. Т. замовляючихъ
6%, закладку бѣдъ загальною по-
ты замовленія. 3852 1-3

ИВАНЪ ИГНАТОВИЧЪ

поручае

выпробованій и певній средства косметичній

бдзаченій 9-ма, модаліями заслуги и 2-ма, дипломами признаи.

Олѣйокъ таніновій, помидона и обдматова во-
лося роста. Фланко 50 кр.

Помада хінова, помидона коринцъ волоса и запобѣга
выпаданія волоса. — Слонъ 80 кр.

Вода атенеска, до явланія волоса, запобѣга творі-
ти ся парамъ, обдѣлжу, робитъ
тренажи бару и поласки. — Фланко 80 кр.

Олѣйокъ хіно-таніновій, Дѣлае знаменито
на коринцъ во-
лося и на корбѣтъ волоса. Въ случахъ до въ послѣдній
некута выпало волосе, выказанъ велика цѣлюще дѣланіе.
Вже по ужитію одной флашки можна добачити порбѣтъ. —
Цѣна 1 ар. 20 кр.

Есенція мятова до полоканія устъ,
крошъ прескного, скривляющаго емажу и залуху, дуже во-
растно дѣлае на уста и зубы. Фланко 50 кр.

Порошокъ ростино-алькаличный,
до чищенія зубѣвъ. Намае переложу бѣлѣтъ, бдзачанъ въ
жѣвъ и являе, котрій приводить бѣла и порохаваніе зубѣвъ.
Пудажо 30 и 60 кр.

Виолінъ средство противъ прѣти рука и пахъ. Фланко 50 кр.

Вода львовеска. Прозрачный, вѣтний и доводотворный
папахъ той воды хдзачанъ се, що въ
Антверпенъ на выстѣи всѣхъ оубѣтъ публично прокла-
мация и бдзачанъ. Цѣна флажку меншого 80 кр., бѣл-
шого 1.50 кр.

Нигретино. Выборше средство до фиброванія въ сейчасъ
волоса на трену и праску бару чорну и
тенну; етъ цѣлюще нешкдливо и въ ужитію цѣлюще по-
адиче. Цѣна 1 ар.

Бѣлы и гарній руки. Найбѣльше червоны и по-
ладатъ руки выбѣлѣтъ ся и
выбѣлѣтъ ся по юдзавороніи патеріи Кренонъ ро-
стиновій. Слонъ 80 кр.

Смаровило литовске до обуха и ширѣ, вычитъ
шкдну, робитъ ся непро-
пажочою и тривалою. Пудажо по 30 кр. и 1 ар.

Набути можна у ЛЬВОВѣ въ аласкѣ торго-
валъ: ул. Коперника ч. 3. и ул. Галицка ч. 17. Въ
філіалъ: въ КРАКОВѣ Сиротинскъ ч. 20, и въ ЧЕР-
НОВЦЯХЪ Рынокъ ч. 2.

Надослане.

Константинъ Телишевскій,

нотаръ въ Турціи, потребуе уадбѣнаго конци-
піента нотаріатого до суботатуніи.

Головна wygrana зр. 100 000

Тягненіе вине 15 цѣтніи 1891.

Промесы на цѣлы льоны угорскіи преміи
по зр. 4.

Промесы на половини льонѣвъ угорскіи
преміи по зр. 250.

также оригинальи льоны по курсу ден-
номъ продае

Августъ Шелленбергъ

дѣмъ банковый и контора вымѣнъ.

Выдаваніе газетъ московскіи
"Надѣла" пренумерата цѣлорѣчна на
провинціи зр. 1-80.

СВѢТЛО

при замовленіи за камины посередничества
по кондорчовой цѣнѣ фабричной.

Днесъ потуе фабрика за 100 кх. окрѣмъ
транспорту 1 а по 82 зр., II а по 76 зр.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

У ЛЬВОВѢ.

Зазывъ!

За 24 годинъ

всѣхъ роды шурѣвъ,
мышей пѣльныхъ и до-
мовыхъ, кертицъ, ша-
бѣвъ, тарганѣвъ, бѣ-
щѣвъ, и т. п. а также
всѣхъ рода вѣдѣа-
ство домовъ и пѣльнѣ
выгубитъ ся цѣломъ
до тѣхъ гарантіею

найновѣйшими и к. прѣ. препаратами. Розсылае
за послѣдство або готѣною. Плати у Види. Пра-
дній препараты выключно ланъ въ

Chem. Laboratorium

Wien III Beethovengasse Nr. 7.

де выготавляють ся химікалы вѣсого рода и при-
ладжуютъ ся всѣмъ рецепты. 3512

OBERSCHLESISCHES COKS

liefert waggonweise zu engros-
Preisen

Siegfried Silberstein

Steinkohlen u. Coks-Export

Kattowitz 6/8.

Д-ра Е-

гера бѣлье, кафтанни бѣдъ поту

рикостей и сѣтковой, рукавицъ

и рушники до натирани

найдешии въ торговлѣ

БРАТЕЙ ЛЯНГНЕРЪ

Львовъ, Галицка ч. 16.

Цѣники на маданъ дѣломъ!

ДРОЖДЖЪ

просимо замовляти завчасу,
подаючи день, коли мають
бути высланы.

За наилучшу якѣсть

ручаемо.

1 кільо

1 зр. 30 кр.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ.

3553 1-6

Особа середняго вѣку, здо-
рова, гадать мѣсяцъ
до заряду дому и надзору надъ
дѣтьми у вѣдѣа. Ласкавъ зголо-
шеніа проситъ надѣлѣти подѣ
буквами: А. К. poste restante
Станіславѣвъ.

ГОЛОВНЫЙ СКЛАДЪ

крестѣвъ, гробовыхъ и памятныхъ

тривало золоченыхъ.

Моадѣры до стрѣлани по ар. 3 75,

4 75 и 6 75.

Выробы ножей, с. к. ножи сто-
ловы, кухонны, бритвы и т. п.

въ фабрикѣ своихъ союзни-
въ Англии и Гельсінгъ въ

Салінгъ въ 3554

Поручае

Антонъ Гальскій

торговля товаровъ золотыхъ

Львовъ, площа Маріюка ч. 9.

Цѣники крестѣвъ на желѣзѣ.

МУЖЕСКУ

Безсиліиѣсть

мыслимъ ижемо странниаи по-
слѣдкомъ тайныхъ грабѣвъ мо-
лости и развукти, усуге налева и
на дого одинокъ, розширена въ
многихъ издаваніи кльетровъ. Книга

Самохорона д-ра Ретана

Россійскѣ издаваніе: 1 ар.

Польскѣ издаваніе: 1 ар.

Нѣмецкѣ издаваніе: 2 ар.

Тысячъ людей найшли въ нѣй
повисени своихъ вѣдѣу и напра-
вила свою мужескѣ силъ при помо-
чи вѣдѣаго въ книжкѣ способу
лѣченіи. По одержанію франко на-
лѣжнѣсти, высылка ся франко кни-
га въ курьерѣ мажнѣномъ ама-
нѣтъ Р. Ф. Elpel въ Липску. (R. F.
Bierey's Verlagsbuchhandlung in
Leipzig.)

ЛЕВЪ ЯНИКОВСКІЙ

годинникаръ

у Львовѣ ул. Театральна ч. 16

поручае

свой обильный складъ

годинниковъ золотыхъ, сѣр-
бныхъ, въ першорядныхъ фаб-
рикахъ швейцарскихъ и француз-
скихъ, также дѣланіи золото-
лоты и сѣрбны, удержуе на

складѣ великій выборъ годин-
никовъ стѣнныхъ, столовыхъ
и напѣтковыхъ, будильни-
ковъ рѣзного рода по найде-
шевшихъ цѣнахъ. — Направы

всѣхъ рода годинниковъ,
графикъ годинниковъ, та-
коже всѣхъ направы годин-
никовъ стародавнихъ и въ

одного. 3943 1-10

ІОСИФА ФРАЖЕ зъ ВАРШАВЫ

перша и налѣтарна фабрика

выробѣвъ плитерованыхъ

(зъ т. зв. хиньского сѣрбѣла)

отворила магазинъ у Львовѣ

при пляцу Капітульнѣмъ подѣ числомъ 3

и поручае передошныи предметы служачъ до домового ужит-
ку, именно приборы столовы: ножи, вилки, ложки, ложечки,
сервизы, тацы, цукорницѣ, посудины на масло, этажеры, коши,
самовары, лѣхтарѣ, канделябры и т. д.; бдѣтъ приборы цер-
ковны: монетаріи, чаши, ампулки, кроныцѣвъ, кресты, ре-
ликарѣ и т. п.

Цѣны фабричныи бѣлы дѣланиа. Товары можна купувати
безъ подышени цѣнъ также на салату ратами.

Фабрика звертае увагу Іосифъ Публии, що въ часѣ пѣ-
десятъ-лѣтняго истованія принаиши собѣ за засаду, продук-
вати выробы найбѣльшой доброты, тривалости, накладыи гру-
бою верстною чистого сѣрбѣла, занада вызнати мѣде въ про-
мыслѣ красавѣкъ и въ признаки ея постоуи и неустойного по-
дѣланиа своихъ выробѣвъ, була нагороджена многими золо-
тыми и сѣрбными медалями на тугемъныхъ и заграничныхъ
выставкахъ. На петербургскѣй выставѣ въ 1870 роцѣ призна-
но "сѣрбный медалъ", на выставѣ международной парижскѣй
1875 и 1880 року "золотой медалъ" и т. д.

Въ неустойномъ розноу своихъ дѣланиости фабрика дѣйшла
до той вышоты, що ея выробы розсылаиъ сугъ до найбѣльшой
бдзаченіи мѣстъ Россіи, якъ до Иркутска, Тѣлѣси и т. д.
Бѣльшой изваніи изваніи находитъ ся: въ Ст. Петербургъ,
у Варшавѣ, Москвѣ, Харьковѣ, Одесѣ, Тифлисѣ, Рязѣ, Кон-
стантинѣ, Кіевѣ, Житомирѣ, Львовѣ, Казани, Горькомъ,
Вильнѣ; въ часѣ ярмарѣвъ: въ Нижнемъ Новгородѣ, Самарѣ,
Полтавѣ, Кіевѣ, Бѣлѣгородѣ, Ирбитѣ и т. п.

Фабрика закупуе свои змѣненіи выробы, означеніи си-
штемлемъ, за 1/2 часть продажы, по бдзаченію сталъ,
скла, дерева и золота.

Вже выйшла зъ друку перша повна популярна

ИСТОРИЯ РУСИ

уложена послѣ найновѣйшихъ жерелъ проф. Олександромъ
Барятинскимъ въ 40 иллюстраціи и 2-ма малыми историч-
ными въ 18 аркушахъ друку. Цѣна дѣла 50 кр.; въ крас-
ной оправѣ 72 кр.

Дѣстати можна въ тов. "Просвѣта" ул. Орменська
ч. 27 и по всѣхъ книгарняхъ Галицкимъ и Буковинымъ.

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимаетъ вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опрочентовуе ихъ по

4 1/2% на рѣкъ.

2219 65-7

Вѣденскій магазинъ товаровъ модныхъ

"AU LOUVRE"

Львовъ, пл. Капітульный

число 3.

Найбѣльшій по ермѣуици ула-

даженіи складъ товаровъ на

цѣлу Галичину.

Сезонъ 1891.

Завѣсно найдешеніе жерело вакуниа.

Найбѣльшій складъ

есть якъ въ партерѣ

танъ и на I поверѣ

подѣланный на много

бдѣлѣтъ.

Бдѣлъ I. для коронѣвъ, лентъ, цѣтѣвъ, перъ, галѣтъ, и ко-
ронѣкъ до бѣлы, капелюхѣвъ дамскихъ и дѣточихъ, бѣртѣвъ, пѣсман-
теріи, тулѣвъ, серпанѣвъ, товаровъ шовковыхъ и оксантиныхъ, при-
борѣвъ крапечныхъ.

Бдѣлъ II. Капелюхи дамскіи, дѣвои и дѣточіи выробы панѣчи-
ковъ для дамъ, дѣвчатокъ и дѣтей въ шовѣ, новыи, и il d'essence, гор-
сеты и запасы для дамъ и дѣтей.

Бдѣлъ III. Краваты мужескѣ, скарпетки, бѣлье мужескѣ, ко-
нѣры и манжеты, парасольи англійскѣ, нахлѣрки, палицѣ, хустины,
шлейки, и англійскѣ русавички.

Бдѣлъ IV. Рукавички дамскіи, шѣбрѣскѣ, данскіи, шведскіи и
англійскіи, а также рукавички шовковыи, новыи и натѣи.

Бдѣлъ V. Вахлѣвъ чорныи и колыровыи на бѣдѣ и вечеры, та въ-
дѣлкѣ выробы японскихъ предметѣвъ люксусовыхъ и декоративныхъ.

Бдѣлъ VI. Парасольи и парасольки, en tout cas зр. 1.50.

Бдѣлъ VII. Станѣны трисотѣвъ и джересѣ для дамъ по ар. 1.90,
2.50, 3.50 до 15 и выше. Великій выборъ бѣлье до прани зъ сатини
и шовку.

Бдѣлъ VIII. Своднички дѣточіи, плащики, пальтотѣи и запасы.

Бдѣлъ IX. Въ томъ бдѣлѣ сугъ великій выданіи, салѣновыи бѣдъ
ар. 6.75 и выше. Килимки матѣи до команѣ дѣточихъ и бѣдѣны
бѣдъ ар. 2.75 и выше. Килимки стѣнныи, переѣ дѣточихъ по ар. 1.75. Ход-
ники по 30, 30 45 кр. до 3 ар. за метѣръ и выше.

Бдѣлъ X. Ту сугъ портѣры по ар. 1.70 до 2.80. Заслони Туниѣ
по ар. 3.20, акѣтъ I на 3.75, Марокко 4.25, Вахлѣвъ по 5.25, Трапе-
циитъ 6.75. Великій выборъ тяжкихъ портѣръ Кірманъ и дѣстанъ-
скихъ та матеріи на мебѣлѣ.

Бѣлы бдѣлѣваныи змѣломъ коронѣвъ, цѣлае окно 1.45, 1.75, 1.90,
2.50 до 50 ар.

Бдѣлъ XI. Найбѣльшій выборъ кандъ на лѣжка и столы бѣдъ ар.
2.50 и выше. Комплетаріи гарнитуры толѣиной складѣючъ ся зъ 3 кандъ
на лѣжку и 1 на столѣ 9.60 до 30 ар. Вѣходій кандъ шнѣлаи I вели-
кѣстъ: II, II 2.50, III 3.50.

Крѣтъ того великій выборъ еднѣлавыи и змѣлавыи кофѣвъ,
коны на лѣжка и коны Стебнованіи кодръ военныи, витованіи, атла-
сонъ, пѣсовъ и до прикрамъ.

Замовленія зъ провинціи подложжуе ся лѣтъ найсовѣтѣнѣише.
Окрѣмъ бдѣлъ для высылки. Цѣники дѣломъ и оплати.

Магазинъ "AU LOUVRE", у Львовѣ пл. Капітульный ч. 3.

Вѣдѣтель Е. М. БЕРНФЕЛЬДЪ въ Вахлѣ.

При закупкѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопись.

у Лавров.

Предметата на КЖКО са литературно-художествени и исторически:

из Азотрим:	на градско:
на псалтир року . . . 18 гр.	на псалтир року . . . 36 гр.
на абаха року . . . 9 гр.	на абаха року . . . 12 гр.
на чевърт року . . . 4 гр. 50 кр.	на чевърт року . . . 6 гр.
на миски . . . 1 гр. 50 кр.	

у Елмоз:

на псалтир року . . . 16 гр.	на абаха року . . . 8 гр.
на чевърт року . . . 4 гр.	на миски . . . 1 гр. 35 кр.

Редацията, Администрация и Експедицията общо с 34

из История. — Ученото съвещание са диме на попереди интересите. — Редацията неопечатават абзакс брз порта.

Подписане тисне констру 8 кр. а. а.

Огледонима приематко са по псалтир 6 гр. без однок

Грубоки изператко из рубр. "Наблюдения" по 20 кр. а. а.

Поделики диматко са по 10 кр. без етисине.

Въ XV. вѣку въбрѣнялися на территоріи теперішньої Росіи чотири видѣлы східно-славянського міра: Новгородъ, Литва, Московія и Русь; въ XVI и въ XVII. вѣку, коли Новгородъ бувъ стертий, — Московія, Литва и Русь. На сходѣ іменна Русь приймалося якъ націоналізетъ сієй западною славянскою ет-

Предплата на "ДЪЛО" и наемността за изсратим платил
у Лавона.

Укоштујувањем се такоже клубот Штајн-
ендсера и принае назив "шмекце стори-
нично народно". Штајнендсера зајави на
заседану, што о переговорах ет ншмих стори-
ничтвиам и ет правителством не може
ничго подати до загалног вѣдомости, лшм
мусат зазначати, што вѣдомоси их клубу до
правителства сѣт цѣломъ нийш лѣх лѣнѣх.
Бели правителство покаже се ет справахъ
национальных бодах неутраине и буде
борини правѣ державныхъ противъ нападѣвъ
клерикализму, то клубот не наиди потреби ве-
дѣше справѣ державныхъ утруднати своєю о-
позицію. Одтакъ вызвала се дискусія що до
приняти членѣвъ. Денка буи за тѣмъ, чтобы
приняти автисѣмитѣвъ за-дѣа скрѣпленѣ чледи

Поглядя д. Огоновского, якъ формувалось велико-руське племя, дуже не подобається с. д. Пышинови, та ще й тямъ, що д. Огоновскій велико-руське племя часто називавъ словомъ: "Москва", що заважає дуже і справді плутанину в велико-руського письменника може збити зъ пантелику. Хто не знає вживаниа сього слова въ Галичині, тому і справді адається, якъ здається д. Пышинови, що Москва [городъ — царство] була ще тоді, якъ городъ Москва не бувъ збудований, на що й спирається с. д. Пышинъ и нарікає на д. Огоновского, розуміючи слово "Москва" не якъ велико-руське племя, а якъ місто Москва. Але се побійна річъ. Діло не тому, що д. Пышинъ ніякъ не хоче знати, що велико-руське племя вийшло зъ міщанщини колонійсвъ погороднських, гринич-

роги которою сперечатися не приходится ся. Само по собѣ, что въ племѣхъ переважалъ славянский элементъ, бо вѣтъ, втѣгуючи въ себѣ иныя народныя элементы, надѣвъ имъ христіанскую вѣру и свой языкъ. Се перетворѣніе стало ся давно въ давній земли Суздальскоѣ та Ростовскоѣ, де вже и слѣду не осталось ся вѣдь давняго Вѣстѣ та Мерѣ. Самъ д. Пыпинъ въ свой „Исторіи славянскихъ литературъ“ казаетъ: „Въ повѣстной частцѣ рускаго народа, ще въ старому періодѣ почало ся погладаніе чинѣныхъ расъ въ теверѣшней середѣбѣ Россіи.“ [Исторіи славянскихъ литературъ А. Пыпина, ст. 305.] Сей перетворѣ чинить ся и теперѣ, казати-бъ, на нашихъ очахъ. Въ Тверской губерніи, сущейдѣ въ Московскою, живуть же оазисы Корелякы; починаючи вѣдь Рязанскою губернію и далѣ на сѣдѣ до Волги и за Волгою скрѣзь розсыпаны, трохи не вѣдь самонъ границѣ Московскою губернію, оазы Мордыи та Черемисовѣ и Татарѣ. Въ губерніяхъ по Волзѣ й Камѣ та на Уралѣ усеякъ чужородцѣвъ же збѣгаласы въ великихъ масахъ. Оазы чужородцѣвъ розсылають ся въ велико-рускому племѣхъ и теперѣ, якъ тольки вони надѣдуть свою языческую вѣру и переходять въ христіанску. Намъ навѣтъ траплялось бачити на Украинѣ одного интелігентнаго Кореляка и одного Мордыя въ Тамбовскою губернію, вже присланныхъ на Украину для обрусѣня въ роли Великоросовѣвъ. Прислухаючись до часто-го нашего змаганія въ велико-рускими урядниками про украинську народную літературу, одинъ зъ нихъ, Мордыинъ, — казати правду, розумный и освѣщенный чоловікъ и азовѣтъ не обрусѣть, — признавъ ся намъ, що вѣтъ родомъ Мордыинъ; що його племѣ живе оазомъ мѣжъ Великоруссами; що Мордыинъ вже говорить поганеннѣю по велико-руски, а жѣнщины же й доси не змѣняютъ говорить по велико-руски. Въ нього навѣтъ майнула думка про народноу прѣсѣту для своихъ Мордыинѣвъ на мордыинскоѣ мовѣ, але вѣтъ зачинявъ ся на тому, що не сьогодні — завтра сѣ Мордыинъ стануть Великоруссами. И вои и нынѣ народѣхъ стаютъ Великоруссами. Толькѣ въ Сибѣри Якуты, Тунгусы та Монголы не обрусѣють ся, а навѣтъ бувають напѣаки: самѣ Великороссы якутатъ ся и тунгусатъ ся, якъ на Украинѣ уѣдъ майже православныя велико-

Строшки инсератовой въ рубр. „Надбслане“ по 20 кр. а. в.

строчки инсератовой въ рубр. „Надбелане“ по 20 кр. а. в.
Целики числятъ се по 10 кр. съ стипенд.

[illegible]

Що велико-руське племя не суцільне, а має в собі деяку примішку, на се показує Костомаровъ говорячи: «Система, з котрою сформувалъ ся велико-руський край, мають до свого часу різну еволюцію: проважайте через Владимирську губернию, через се давнє князівство Суздальське — хіба не відірвалъ ся тамъ моя вода монъ Рязанської та Московської? Такъ само зъявляють ся водно зно свого відірваннями водъ Московского, Рязанського та Владимирського краю давня земля Вятчинъ, край Орловскій, Калужскій, Курскій, Воронѣжскій. [Историч. Монографія Н. Костомарова т. I. стор. 36].

И справді, велико-руський край має таку багато нумов та говорівъ въ языцъ, якими може похвалитись хіба Франція, сей край Кельтсвъ та Галлсвъ, де міжъ Кельтами та Галлами осілились римські колоністи, а потімъ ще й Німцъ-Франки. По несуттєвості й складності въ усякихъ расъ Великої-росії дуже аналогічна съ Францією. Якъ каже Еліас Реклю въ своїй Загальній Географії, ще въ кінці минаючого віку міжъ французькими залюднюємъ півночюмъ Франції були подекуди кельтські селитби навіть въ Сенскому департаменті, се-бъ то недалеко відъ Парижа: але теперъ надаремно їхъ шукати: вони вже поглинуті французькою расою, або повернули жей. Незвичайна усяковість, плануваність народнихъ костюмівъ, а найбільше жіночій часомъ місцями въ деякихъ губерніяхъ дуже оригінальнихъ і навіть чуднихъ, показує, що въ Великій Русі осілось і прижилося багато давніхъ цілихъ народівъ, котрі й до сього часу здержують свої народні костюми: а ми досвідчилися самі, що костюма народи держитъ ся найдовше, довше навіть, ніжъ держитъ ся свого языка та своїхъ вѣр. Ся несправність та усякість народнього костюма въ Великої-росії пригадує намъ неоднаковість костюмівъ въ Іспанії, — про що можна довідатись въ Географії Еліаса Реклю въ фотографічнихъ народнихъ типівъ Іспанії, приложенихъ до його Географії. Тамъ ми бачимо народні типи й костюми Кастилії, Арагонії, Біскаї, Андалузії, Мурсії і т. д., все нічъ та нічъ, на півдні вже майже арабскі, ятї і самі лиця. Ті костюми — то ще й досі живий послідокъ тихъ расъ, въ котрихъ склалися теперішні іспанські, вже теперъ суцільне племя; ту абиранину звъ давніхъ Іберівъ, Басківъ, потімъ римськихъ колоністівъ, Провансальців, довсімъ поименованихъ въ Арагонії і ще здержавшихъ свою провансальську національність въ Катадонії та въ частині Валенсії, потімъ Весть-Готівъ, а въ кінці усього в Арабівъ на півні Іспанії.

Въ українському народі ми бачимо однаковість мови й народного костюма, якій рідко трапляється бути в різних племенах народів. Відъ Кавказа до Карпатъ і до Чорного моря скрізь въ народа та сама свита, козацька, козацька, юбка, спідниця або плахта

Предплатата на „ПЪЛНО“ и наличността за изсратни плати
у Ливора.

ДЪЛО

Продукцията на КХКО по литературно-художествени
изданията: по изданието: по изданието: по изданието:
на първия релс . . . 18 гр. на първия релс . . . 34 гр.
на втория релс . . . 9 гр. на втория релс . . . 12 гр.
на третия релс . . . 4 гр. 60 кр. на третия релс . . . 6 гр.
на четвъртия релс . . . 1 гр. 50 кр.

У Лекции:
на първия релс . . . 18 гр. на втория релс . . . 8 гр.
на третия релс . . . 4 гр. на четвъртия релс . . . 1 гр. 30 кр.

Редакция, Администрация и Експедиция по д. 24
ул. Бетерия. — Рукописите се приемат за списък на последните
защитени. — Редакцията поема всички работи.

Подписане на списък 8 гр. а. а.
Осигуряване на списък с по 10 гр. а. а. бърз одит
отбави списък от ул. Бетерия. — Подписане по 20 гр. а. а.
Подписане на списък с по 10 гр. а. а. бърз одит.

І справді порівнююча етнографія та антропологія дали-бъ багато ціннихъ і докладнихъ виводівъ і для історіи і для науки взагалі. Ми покажемо взагалі деякі факти котрі самі, сказати-бъ, намагають ся на запитання. Водъ чого, наприклад, у всьхъ Славянъ, навіть въ Білорусьхъ і Чорнорусьхъ справляють ся зъвсній обрядъ „святъ-вечера чи „кутѣ та озвару“ въ вечери передъ Родомъ і передъ Водохрещемъ, а въ Великоросьхъ і въ Болгаръ його нема? Чи не синувала його єваско-татарска раса, примішана до Славянъ въ Великоросію та въ Болгарію куди зайшло, якъ зведено, въ Камы та Волгу угро-фініске племя Болгаръ, завоювало задніаєвскихъ Славянъ і змішалося зъ ними? Може бути, що въ сьбй єваско-татарської раси не було языческого славянского праздника повертання сонця на весну, празника Коляды, і вона, черезъ свою примішку та черезъ свій впливъ обернула се велике славянське свято сьбй великій „святій вечір“ на будень, або на маленьке свято зъ повноручечкомъ, якимъ теперъ є велико-руській „сочельникъ“. Цьма во-бъ звати, де йде на сходъ та на півночъ въ Білорусію та Чорнорусію границя кутѣ та озвару, сього празника святъ-вечера, і для України, і для Білорусьхъ та Чорнорусьхъ і для Польськѣхъ? Водъ чого велико-руській зъвсній „былинъ“ своїми багатьма мотивами схожий на мотиви пісень і былинь сибірськихъ Татаръ та Киргизьхъ, якъ показує навіть Влад. Стасювъ і якъ показує „Русскій Вѣстникъ“ [1890 р., вересень], і то бачимо кївського цикла про князя Владимира, про Добриню Никитича, былини, що опинились вдалекій півночці въ Архангельщині та Вологодщині, вже і геть-то далеко водъ Кїва! Намъ, наприклад, видасть ся въ вочи велико-руській звичай уборъ для голови, зъвсній „кокошинь“, схожий формою на півн-мѣсця, а сьбй кокошині носитъ Китай, японскі китайскі молодичі такъ і чоловіки. За-водъ кдѣ знь узяти ся і хто його заіве доволче въ центрально і сьбдоно Великоросію, бо въ Орловскій та Калузьскій губерній молодичі займають голову хустками зовснь по українському та бело-руському звичаю? Мандрівці по Сибїрї заіпримітили въ Алтайскіхъ горахъ на південі водъ озера Байкала въ монгольськихъ народцїхъ характерну сорочку зъ паузою на-всесомъ, яку ми бачимо скрѣзь на Великороссахъ. Йїй знаять мѣжъ сьбю формою костюма въ такихъ далеснихъ краяхъ? По фотографїяхъ грузинськихъ ми примічаємо на Грузинцяхъ уборъ на голові, дуже схожий, коли не зовсньмъ такій, якъ українська звичока намітка на очіпку. Друга форма звичокого грузинського убора — вївчича — зъ серпанкомъ на плечахъ зновъ схожий на українську дівочу кибалку та на ту-зю-

II. Лягнє реферуватъ справу именованна инструктора молочарства и образованя учительвъ молочарства для краевыхъ низшихъ школъ рѣчныхихъ. Зѣднѣ въ высшемъ референта ухвалено породити выдѣловъ кравою, чтобы: 1) именовувъ инструкторомъ молочарства провизорично до кѣнца року 1891 и Урбана Маскалекого; 2) принявъ выдѣловъ секци до интрукци, яка має ся выговорити; 3) чтобы поручити выклады инструкторовъ молочарства въ загаданныхъ школахъ въ количествахъ двѣхъ курсѣхъ по черѣ до часу, доки для низшихъ школъ рѣчныхихъ выобразуются одноклѣдово учителя молочарства; 4) акунитъ найважѣйшій припадъ до господарства набылого для демонстраци при выкладахъ о молочарствѣ; 5) вѣзавъ инструктора, чтобы предложитъ на письмѣ амбѣхъ выкладѣвъ, яка хоче выголосити въ рѣчныхихъ школахъ; 6) вѣзавъ инструктора, чтобы выговорити адити о назначеніи спѣлѣхъ набылыхъ и агѣскихъ молочарствъ, назначивъ для болѣшихъ господарствъ и для мешканцевъ мѣстъ; 7) чтобы для одновѣдного образованя учителя молочарства для краевыхъ низшихъ школъ рѣчныхихъ выслать въ количествахъ одноклѣдово подготѣвленныхъ кандидѣтовъ за границу и 8) чтобы оголосити конкурсъ на написаніе подручника молочарства.

Въ Великопольши на прускій границѣ, надъ рѣчкою Просою подъ Казимежъ въ видѣлю або въ снѣго стрѣзаете вы парубѣвъ: на нихъ суковный жунаѣ, чного такіѣ, якіѣ носятъ на Украинѣ; на головахъ смушей сивы высокы шапки зъ маленькими суковными чорными вершечками, а зъ-верху пришити

Такъ то мы бачимо, приклавши методъ порівняючочн етнографієн, сказати-бъ, тільки лемомъ, кидкомъ ока, що етнографічній прикметы української расы розкинуті далеко ширше відъ самихъ границъ української расы, — що вона, якъ токенний корвіччикъ, розкинула ся широкою кругомъ України по-за її етнографічною границею, йдуть далеко в надто далеко кругомъ неї, в сія прикметы такі, котрі становлять в самій Україні дуже виразні й оригінальні відміны української народности та національности. Се все покажує, що українська національність давня самостійна, самобутна, коли характерні прикметы її ми примічаємо й теперъ в далекихъ бідъ нею краяхъ Славянщини розсипанихъ на далекому й широкому просторі нечате радіусы. Тутъ

Посолъ жидачвскій вже перейшовъ оповідає про складъ союзу. Макароніама въ ашпзі — але нехай собі! Позолъ переходить до діяльності посольств. Романчукъ зробиав те а те, Телішевскій, Січинскій, Король и т. д., а біл, посолъ жидачвскій, гонориръ о шкідливцях. Опісля перейшовъ на програму проголошеному п. Романчукомъ: „Стало ся — каже — зло, котре буду мусіти направити, бо зробивъ ся рускій клубъ. Въ самій програмі не-

То був би можливо об'єктивний образ руху в Жидатчинстві до двя виборств. И то евошм явешом стверджу. Если-жъ ще ехоче хто якй "разоблачєня" поробити, то дужє прошу его, чтобы подписавъ ся, а не ховатъ ся за криптомімі. Нхійі! або "Святоюрєць"...

Михайло Петрацій,
секретарь обохъ зборств, т. а. вѣча
и сирозоданя.

Передвчєра бдбула сн у гр. Тафого кон-
ференція проводирѣвъ всѣхъ клубѣвъ що-д

